Még ha felháborít is; a tiltott gyönyör örömet okoz.

HIDEGHÁBORÚ

trilógia
I. Rész

ORGOVÁN RAMÓNA

[H I D E G H Á B O R Ú]

H I D E G H Á B O R Ú —
még ha felháborít is; a tiltott gyönyör örömet okoz

T A R T A L O M

Nancy Williams élete nem mondható különösebben érdekesnek. Szülei szigorában nevelkedett elmúlt tizenhét évében, éppen ezért előszeretettel utasított vissza minden olyan ajánlatot és meghívást, ami egy aprócska illegalitást is vont maga után - bulik helyett inkább tanult és próbált megfelelni kiemelkedő iskolájának hírnevéhez, sorozatot nézett, miközben telefonban kritizálta a jeleneteket a barátnőjével és csendben hahotázott, amikor osztályát újabb szidások érték a tanárok által, akiknek kicsit sem sikerült kivívni a tiszteletet még a végzős évre sem.

Röviden, Nancy Williams maga a megtestesült jógyerek. Illetve, volt a megtestesült jógyerek. Utolsó évének novemberében, Hálaadás ünnepe előtti szent napon történt ugyanis az, hogy új történelemtanár érkezett a St. Eliott gimnázium elit falai közé.

Christopher Burns az egyetemről frissen szabadult kezdőtanár, rideg és szarkasztikus, kinek jellemét meghatározza hozzánőtt öltönye és bunkó megjegyzéseinek kavalkádja.

Nancy Williams egy ügyvéd anyával nevelkedett, olykor cserfes és tiszteletlen végzős diák, kinek a vérében van az érvelés és a békés vitázás, és akinek felettébb zavaró a férfi viselkedése. No persze, ez fordítva is elmondható.

Szóval a kérdés: mi történik akkor, ha ezt a kettőt összeeresztjük?
S, ami még fontosabb: van akkora ellenszenv köztük, hogy elnyomják a

nyilvánvaló vonzalmat, amit éreznek egymás iránt?

F Ő K A R A K T E R E K

Nancy Williams

She has a look of innocence that tells you she is full of the best kind of bad.

A lány, ki elfelejtett élni.

Christopher Burns

I like the way
he smokes his cigarettes.

I heard you're a
player.
Nice to meet you,
I'm the coach.

A férfi, ki emlékezteti rá.

❝ cause you hold me like a woman
in a way I've never felt before... ❞

[P R O L Ó G U S]

Nem mondom azt, hogy a St. Eliott gimnázium egy unalmas iskola. Tényleg nem. Vannak koncertek, amiknek megszervezésével a tanárok próbálják színesebbé tenni a hétköznapjainkat, meg versenyek, tudományos hetek és miegymás. Az egy másik dolog, hogy ezeknek a programoknak a többsége végtelenül unalmas, de hát, na. Azért próbálkoznak. Szóval ha ennél az unalmas jelzőnél szeretnénk maradni, azt mondanám, hogy nem annyira unalmas ez az iskola, mint a többi, de az ide járó diákok ezt annyira nem veszik figyelembe és úgy járkálunk a szünetekben a folyosókon, a lépcsőkön fel-le az elsőtől a harmadik emeletig, mint a fáradt zombik. Persze a látszat nem ez; mások szemében mi vagyunk a sznobok, akik a menő iskolába járnak, az elitek, a felső tízezer. Minden St. Eliottos diák megkapta már ezen jelzők közül az egyiket az életében, de mi csak magunkban kacarászunk, és nem említjük meg a múltkori csőtörést, a kicsit skizofrén rajztanárunkat, aki random beírásokat osztogat órán, és azt sem, hogy az egyik osztály olyannyira őrületbe kergette a történelemtanárnőt, hogy az inkább kilépett. Tulajdonképpen a szóban forgó osztályba járok, de ez abszolút mellékes jelen esetben. A lényeg, hogy úgy, ahogyan a többi diák is ezen a világon, úgy ebben az iskolában is csalunk dolgozatírás közben, ha úgy adja az élet, másoljuk a házit szünetekben, szidjuk az iskolarendszert és titkos beceneveket adunk a tanárainknak.

Nem hiszem, hogy rossz gyerek lennék, de kegyetlen tény, hogy én is benne vagyok ezekben a szórakoztató kis tréfákban, hisztizek nap mint nap, hogy nem tanultam a felelésre, sokkal előbb nézek meg egy négy évados sorozatot, mint kezdek el tanulni a vizsgáimra, és ha látok egy helyes fiút a buszon, boldogan kezdem el kitutatni a nevét és az életét a közösségi oldalak segítségével.

Anyám ügyvéd, apám pedig rendőr, így hihetetlenül fegyelmezett neveltetésben részesülök, de ennek ellenére naponta veszekszem a családdal, ordibálok, hogy a bátyám igénytelen zenéitől nem hallom a sorozataimat, és

nyávogok, amikor hétvégi reggeleken beszalad a húgom a szobámba és rám ugrik.

- Nancy, hol vagy már? - Mikeila a házunk előtt álló kocsijából kezdett ordibálni olyan hangosan, hogy a második emeleti szobámból is halljam. Lehet, hogy ezért nem szeretnek minket annyira a szomszédaink.

Kihajoltam az ablakomon és hasonló hangerővel válaszoltam, hogy még öt perc és lent leszek, de őszintén szólva, mindketten tudtuk, hogy ezek csak álmok. Szép és nagy álmok. A szájfényemet keresve csörtettem ki a szobámból és máris üvöltöttem volna anyának, hogy mégis miért veszi el a cuccaimat, és szerezzen magának szájfényt, amikor a húgom résnyire nyitott szobaajtaján benézve megláttam egy nyolcvan centi magasságú kislányt, ahogyan a barbijának a tükrével a kezében erősen koncentrál, hogy felvigye az említett szájfényt az ajkaira.

- Millie, te mégis mit csinálsz? - megszólalásomra húgom összerezzent és felém fordult, majd rám vicsorgott és tovább fogyasztotta a sminkemet, amíg elé nem léptem és le nem guggoltam, hogy egy magasságban legyek vele. Göndör, aranybarna fürtjei úgy keretezték az arcát, akár egy szénakazal, pont úgy, mint nekem, hatalmas, zöld szemei pedig olyan vidáman nevettek, ahogyan az enyéim már nagyon régen nem. Nehéz az élet a középiskolában, ha lenne időm boldognak lenni, azt az időt általában gondolkozás nélkül alvásra fordítom. Nekem az is egyfajta boldogság már. - Neked ez még nem való.

- Alig várom, hogy nagy legyek és sminkelhessek, meg festhessem a körmeim, mint te - ábrándozott Millie, mire én halkan megjegyeztem hogy igen, tizenhét évesnek lenni aztán rohadt jó móka.

- Millie, Nancy! - anya hangja lekényszerített minket az emeletről. A konyhába érve a szokásos látvány fogadott; anya sürög-forog már korán reggel a pult mögött és sorba teszi ki a napi adagunkat, apa pedig a kanapén ülve a papírlapokkal beterített asztal előtt görnyed és próbálja megoldani a jelenlegi ügyet, amin dolgozik. Gyilkossági osztály, nem egy szép munka, de az érdeklődési kör szintjén apára ütöttem. Ugyanúgy vonzanak a rejtélyek, ahogyan őt is.

- Hívott Clayton. Holnap érkezik - szólaltam meg, miután elvettem a reggelimet és az ebédemet, majd beletömködtem a táskámba. Komolyan mondom, a fél életemet már a sulis szekrényemben tartom, de a táskám mindig tele van. Hogy csinálom? Rejtett képesség.

- Tudjuk, minket is hívott - mondta anya egy merő izgatottsággal a hangjában. Mindig ilyen, amikor a bátyám hazajön az egyetemről. Anya azt hiszi, hogy Clayton még gyerek és nem tud egy hétig vigyázni magára úgy, hogy két várossal odébb van, ezért mindig, amikor hétvégére haza látogat, anya úgy fogadja, mintha valamilyen háborús mezőn tartózkodott volna az elmúlt öt napban. - Végig itthon lesz az ünnep alatt.

- Tudom - válaszoltam. Igazából nagyon jó kapcsolatom van a bátyámmal, és több dolgot tudok róla, mint azt anyáék gondolják. Ezeknél a telefonhívásoknál például olyanokat is megemlít, amiket ha anyáék tudnának, börtönbe záratnák. Clayton soha nem volt ártatlan, de amióta elkezdte az egyetemet, hogy is mondjam... igazán élni kezdett?

Kettőnk közül mindig is én voltam a jobb gyerek. Clayton a gimi alatt bulizott, lógott, barátnőzött és bandát alapított, mint minden gimnazista srác, én viszont tulajdonképpen semmilyen illegális dologban nem veszek részt. Persze mintadiák sem vagyok, nekem is vannak húzásaim, de amíg Clayton a rosszfiú szerepet töltötte be a gimiben és most minden bizonnyal az egyetemen is, én az a lány vagyok, aki mindaddig benne van a dolgokban, amíg az át nem megy illegalitásba.

- Nancy, az isten áldjon meg, már bőven letelt az a rohadt ötperc! Itt hagylak! - Mikeila hangja ismét süvített a szélben. Mivel két utcányira élünk egymástól, mindig elfuvaroz a suliba, mert neki van jogsija és büszke rá, én pedig nem állok a büszkesége útjába és megengedem, hogy legyen a személyes sofőröm. Tudom, csodálatos barátnő vagyok.

- Már indulok! - magamra ráncigáltam a kabátomat és a sálamat, majd egy gyors köszönés megejtése után kiléptem az ajtón. A novemberi szél azonnal kicsípte az arcomat, a leheletem látszódása pedig jelezte, hogy mínuszokat mérünk.

Mikeilának olyan sötétkék kombija volt, amilyen a hajában lévő tincsek

színe. Barátnőm pontosan az ellentétem volt - lázadó stílus, lázadó természet. Én viszonylag nyugodt ember vagyok, csak akkor nem, amikor kihoznak a sodromból. Ami mondjuk sokszor van. Mindegy, a lényeg, hogy egy idegen nem mondaná meg rólunk, hogy Mikeilával már ősidők óta barátnők vagyunk, mert ő inkább a Clayton-féle gyerekekhez tartozik minden értelemben. De hát, ahogy a szólás tartja, az ellentétek vonzzák egymást.

- Ember, miattad késünk mindig a suliból - nos, igen, ez igaz.

- Rendben, akkor most tegyünk úgy, mintha ez téged érdekelne - folytattam, mire ő egy amolyan *igazad van* arckifejezéssel hagyta a témát. Jó döntés.

Az egyébként tíz perces utat Mikeila végigcsacsogta. Össze-vissza beszélt mindenről, ami eszébe jutott, de ez tulajdonképpen már teljesen megszokott tőle. Az az igazság, hogy legtöbbször pontosan ez a folyamatos duma kell ahhoz, hogy legalább annyira felébredjek, hogy végig tudjam ülni a napot, de megesik egy-két olyan alkalom is, hogy pont, hogy ez fáraszt le már korán reggel.

- Te is izgatott vagy az új töri tanár miatt? Holnap jön - kérdezte Mikeila csillogó szemekkel, teljesen felém fordulva. Komolyan, egyszer még autóbalesetet szenvedek ennél a lánynál.

- Mikeila, az utat figyeld, könyörgöm! - kérleltem a barátnőmet, majd elgondolkoztam a kérdésén. Izgatott? Ugyan miért? - Annyira nem izgat egyébként a dolog.

- Nos, én már mindent tudok róla - ez csak természetes. Mikeila olyan, mint egy képzett nyomozó. Fogalmam sincs hogyan csinálja azt, amit csinál. - Christopher Burnsnek hívják, most végzett az egyetemen. Ez az első munkája.

Ez egyébként egy elismerő teljesítmény. A St. Eliott - tekintve, hogy *elitiskola* - általában csak bizonyos szakmai hátérrel alkalmaz tanárokat, akiknek már van tapasztalatuk és mindenki tudja róluk, hogy jók abban, amit csinálnak. Egy egyetemről szabadult újdonsült tanárt soha nem gondoltam volna, hogy felvesznek, tehát vagy bennfentes és valamilyen rokona van a gimiben, vagy egyszerűen csak olyan lenyűgözőek az eredményei, hogy

teljesen idevaló.

- Kíváncsi vagyok, milyenek az idegei - gondolkoztam hangosan, mert amióta az őrületbe kergettük szerencsétlen Ms. Waynet, el vagyunk könyvelve a legrosszabb osztálynak. Nem értem, miért.

- Na, arra én is. Holnap kiderül - helyeselt Mikeila, majd befordult az iskola parkolójába és beállt a szokásos helyére. Ugyanis igen, Mikeila Stridgenek külön parkolóhelye van. - Egyébként azt mondják róla, hogy mindig öltönybe jár és szürke kocsija van. Élettársról még nem tudok semmit, egy csomó pletyka van, hogy látták csókolózni egy lánnyal, meg hogy egyébként meleg, meg már házas, meg ilyenek, szóval nincs biztos forrásom.

- Kegyetlen vagy, Mikeila - mondtam, miközben kiszálltam a kocsiból. Már régóta tudom, hogy Mikeila mennyire királyul csinálja ezt az egész nyomozósdit, de nem tehetek arról, hogy mindig meglep. Én konkrétan azt is elfelejtettem, hogy holnap jön az új tanár, Mikeila meg már az öltözködési stílusával is tisztában van. Nem tudom, melyikünk a szánalmasabb.

- Egy új tanár november végén mindig izgalmas jelenség - jelentette ki Mikeila, de nem tudom, hogy ezzel a saját maga védelmére kelt-e, vagy csak úgy megosztotta velem a gondolatmenetét. Nem is tudom, igazából nem nagyon érdekel ez az egész *új tanárunk lesz* dolog.

Ez az utolsó évünk itt, az egyetlen dolog, ami miatt izgulok, hogy sikerüljenek a vizsgáim és felvegyenek arra az egyetemre, amelyen a bátyám is tanul. Nem azért, mert annyira nagyon hiányzik, - bár az tény, hogy nagyon hiányzik - hanem azért, mert az az egyetem a környék egyik legjobbja. Nem szeretném, hogy elvonja a figyelmemet holmi tanárváltás, bár szerintem annyira nem is nagy dolog. Mit kezdjek én most egy új tanárral?

[E L S Ő R É S Z]

- Nancy, az isten áldjon már meg! - kipattantak a szemeim Mikeila éles hangjára. Ahogy láttam a nap sugarait áthatolni az erkélyajtómon keresztül, úgy tértem vissza a kínkeserves valóságba, ahol nagyon durván késésben vagyok, velem együtt pedig Mikeila is.

- Bassza meg - a hátamra fordultam, majd egy *nagyon* mély sóhajtás után vettem a fáradtságot és felálltam az ágyból. Kettő lépést kellett volna megtennem az erkélyajtómig, de természetesen nem sikerült, mert beleakadt a lábam a takaróba és pofára estem. Mikor kiálltam az erkélyre, megállapítottam hogy hideg van, és amíg az egyik részem imádkozott azért, hogy ne kapjak tüdőgyulladást, addig a másik csak azt várta. - Kicsit elaludtam! Mehetsz, ha szeretnél!

- Mit szólnál, ha emberi sebességre váltanál, és az erkélyajtódban állás helyett esetleg öltöznél? - Mikeila ötlete tulajdonképpen nem is volt hülyeség, ezért úgy döntöttem, hogy megfogadom a tanácsát és elkezdek készülődni.

Rengetegszer csináltunk már ilyet, általában két hetente megtörténik velem az a rejtély, hogy álmomban lenyomom az ébresztőórám és rá egy órára ébreszt Mikeila a százhúsz százalékos hangerejével. Annyira képzett vagyok már ebben az egész késés szituációban, hogy a vesztesek nyugalmával mozgok - tehát olyan lassan, mint egy álmos csiga. Ebbe már Mikeila is beletörődött, mert már meg sem jegyzi, hogy jó lenne, ha sietnék egy kicsit. Azért még bennem volt a remény, hogy esetleg az új töri tanár nem találja majd meg időben a termet és nem ír be későnek, vagy ilyenek, mert hát... hát, hátha, de igazából már egy ideje elengedtem ezt az egész késés dolgot.

- Ember, komolyan mondom, ha lekésem miattad Christopher Burnst, kiszállítalak a kocsiból és elütlek vele! - hadarta mérgesen Mikeila, miközben olyan sebességre kapcsolt, ami véleményem szerint már túllépte a korlátot, de

nem mertem szólni, így hát csendben emésztettem meg a tényt, hogy bármikor megállíthat minket egy rendőr és életfogytiglant adhat nekünk.

- Nyugi már, még van húsz perc az első órából - abban a pillanatban, amikor kimondtam ezt a mondatot, meg is lepődtem, hogy *én* nyugtatom *Mikeilát,* hogy *ne aggódjon.* Mintha felcserélődtek volna a szerepeink egy pillanatra.

A tíz perces út ötre lerövidült. Igaz, hogy áthajtottunk két piros lámpán és majdnem meghaltunk a kereszteződésben, de a lényeg, hogy elértünk a sulihoz. Rendesen kifulladtam Mikeila tempóját felvéve, konkrétan egy perc alatt felértünk a másodikra, ami azért nagy szó, mert általában a duplája kell ahhoz, hogy kivánszorogjunk csak a parkolóból is. Mikeila akkora lendületben volt, hogy azelőtt lenyomta a terem kilincsét, mielőtt szólhattam volna neki, hogy esetleg kopogjunk be, így szó szerint beestünk az ajtón és mondjuk azt, hogy ott is maradtunk.

Mindketten tudtuk, hogy nagyjából mire kell számítanunk, mégis, amikor megláttunk a tábla felé fordulva egy olyan embert, aki simán beetethetné velem, hogy ő egy új osztálytársunk, teljesen lecövekeltem. Annyira magabiztosan, annyira stílusosan fogta a kezében lévő krétát, olyan tiszteletet parancsolt már a puszta megjelenése is, hogy a késés miatti szégyenem és félelmem egyszerre jött ki rajtam és el akartam tűnni a föld színéről. Amikor Christopher Burns... *Mr. Burns* felénk fordult és kérdő tekintetével jelezte, hogy el kéne kezdenünk beszélni, mivel még azzal sincs tisztában, hogy kik vagyunk, köpni-nyelni nem tudtam. Nem jövök zavarba a tanároktól, nem szoktam elfordulni ha rám néznek, és ha tudom, hogy ki kell állnom magamért, akkor akár vissza is szólok, de jelen esetben nem bírtam tartani a szemkontaktust. Mivel Mikeila teljesen lefagyott és úgy nézett ki, mint egy szobor, rám hárult a felelősség, hogy megszólaljak.

- I-izé, elnézést a késésért - dadogtam a cipőm orrát nézve, majd elindultam a jobb oldali padsor utolsó előtti padjához és arra sem figyeltem, hogy Mikeila egyáltalán él-e még.

- Elég bunkó stílusra vall, hogy fél óra késés után még egy nevet sem bír kibökni, de rendben van - hallottam mély, monoton hangon, mire nyeltem egyet és leültem. Megkíséreltem egy felnézést, így megtaláltam az új tanár mellett Mikeilát is, hála istennek még lélegezve.

- Mikeila Stridge, bocsánat a késésért, nem fog többször előfordulni - húzta ki magát Mikeila, majd csatlakozott hozzám és leült mellém. Ezt a mondatot még soha nem hallottam a szájából egyébként.

El akartam süllyedni, amikor éreztem Mr. Burns tekintetét magamon, várva az én bemutatkozásomat. Először nem értettem, hogy miért fontos ez, hiszen egy tanár nem hallgatja végig az összes diákjának a nevét a bemutatkozó órán, de amikor Mikeila illedelmes köszönése után lekörmölt valamit a füzetébe, rájöttem, hogy a késés miatt történik mindez.

- Nancy - mondtam ki végül a nevemet, majd az elmúlt kettő percben már másodjára nyeltem egyet. Mr. Burns felhúzta az egyik szemöldökét, amivel némán kérdezte, hogy ugyan mit kezdjen a keresztnevemmel. Hogy utáltasd meg magad az új tanároddal? Hát, pont így! - *Williams*. Nancy Williams.

- Oké, *Nancy Williams*, úgy lettem értesítve, hogy Ms. Wayne tanárnővel az utolsó órán az indián történelmet boncolgatták, tudna valamilyen ismertetőt adni nekem az inka birodalomról? - *remek, bosszú.*

- Mi történt az elmúlt fél órában? - a gondolataim olyan gyorsan csúsztak ki a számon, hogy ahogyan kimondtam őket, lecsuktam a szemeimet és beharaptam az alsó ajkamat, nehogy duplán aláírjam a halálos ítéletemet. Egy fokkal hevesebben kezdett el dobogni a szívem, mert féltem a tanár úr reakciójától.

- Na, magának aztán felvágták a nyelvét rendesen - motyogta, majd egy olyan sóhajt engedett el, ami inkább azt jellemzi, hogy már most elege van ezzel az egész iskolával és máris megutálta a szakmáját. - Tud válaszolni a kérdésemre, vagy nem, *Nancy Williams?*

- Az inka birodalom egy ősi indián civilizáció volt Dél-Amerikában még a spanyol hódítások előtt - jobbnak láttam, ha inkább elkezdem mindenféle újabb kérdés helyett, szóval pontosan azt tettem és hálát adtam az égnek, hogy megtanultam ezt a témát. - Egyike volt a világ legnagyobb és legrejtélyesebb kultúráinak a tizenharmadik és tizenhatodik század között.

- Így van - bólintott Mr. Burns, majd ismét rám nézett, én pedig próbáltam a lehető legértelmesebb fejet vágni, hátha leáll a vallatásommal. Az egyetlen

gond csak az, hogy nehéz magabiztosan nézni akkor, amikor a másik fél sokkal-sokkal magabiztosabb, mint én, és húsz másik gyerek lélegzetét visszafojtva figyeli, hogy mi az isten történik éppen. - Nagyszerű, akkor haladunk tovább.

Mélyen fellélegeztem és megköszöntem gondolatban a szüleimnek, hogy nyomozói- és ügyvédi szakmát választottak még anno és megtanítottak arra, hogy hogyan és mikor kell faarcot mutatnom a világ felé. Gyorsan előszedtem a cuccomat és lefirkáltam azt, ami az elmúlt harminc percben a táblára került, és próbáltam nem meglepődni azon, hogy Mikeila is ugyanezt csinálja. Azt sem tudtam, hogy van füzete.

Mr. Burns a maradék tíz perc alatt még háromszor szólított fel régebbi témákra rákérdezve. Azt félretéve, hogy mindegyikre tudtam a választ, igazán szabadulni szerettem volna, emellett megváltoztatni a nevemet és elköltözni Mexikóba, hogy soha többet ne találkozzak ezzel az emberrel.

- Amúgy ez tökre nem fair - kezdtem el óra után Mikeilának, majd durcásan elővettem a szendvicsemet és próbáltam anélkül kicsomagolni, hogy eltépném a fóliát. - Egyszerre léptünk be a terembe. Másodpercre pontosan annyit késtél, mint én, és neked még csak a nevedet sem jegyezte meg.

- Hallod, Nancy, a helyedben boldog lennék, hogy egy ilyen ember megjegyezte a nevemet - mondta Mikeila, és már láttam is a csillagokat a szemében, ami akkor jön elő, amikor áradozik valakiről. - Komolyan, az egész pasi egy legenda, mostantól nem csak a kedvenc tanárom, de a világon a kedvenc emberem is.

- Szerintetek lehet nála jelentkezni ilyen plusz órákra valamilyen úton-módon? - fordult hátra az előttünk ülő Charlotte, majd a padunkra könyökölt és maga elé tette a salátáját. Undorító embernek éreztem magam, hogy én itt eszem a szendvicsemet, amiben az egyetlen egészséges étel a paradicsom volt.

Charlotte tulajdonképpen mindig ilyen érzéseket váltott ki belőlem. Ő a tökéletes megtestesítője. Gyönyörű, csinos, okos, és igazából semmilyen hiba nincs benne. Mindig jön a zöldségeivel, a gyümölcseivel, meg a változatos étrendjével, a csillogó, derékig érő vörös hajával, meg a hatalmas

szempilláival, én meg saját magam sajnálatával elfoglalva eszem a szalámis kenyeremet.

- Mindjárt kiderítem - sóhajtott Mikeila, és előhúzta a telefonját. Most az lesz a következő lépése, hogy felkutatja azt is, amit még nem tud erről a tanárról.

- Jézusom lányok, oké, hogy fiatal, meg van egy bizonyos stílusa, de a töri tanárunkról van szó. Mellesleg nem is olyan nagy szám - *hazudtam*. Valójában eléggé érdekes emberről van szó a személyében, de csak akkor, ha objektíven nézem a dolgokat. Történetesen egy igen ellenszenves tagnak tartom, és biztos vagyok benne, hogy az év hátralévő részében csesztetni fog és esetleg azt is eléri, hogy így végzős létemre megbukjak.

- Te csak azért mondod ezt, mert szarul fogod fel a helyzetedet - *ó, istenem, kezdődik.* - Ember, vágod azt a szemkontaktust?

- Ez szexuális vonzalomra utal - fejezte be Mikeila mondatát Charlotte, aztán előkapta a telefonját és addig keresgélt a galériájában, amíg meg nem találta azt a képet, amit mostantól minden nap meg fog nekem mutatni.

"Ha egy idegen hat másodperccel tovább néz a szemedbe, vagy gyilkossági hajlamra, vagy szexuális vonzalomra utal." - elolvastam magamban a szöveget és tényleg, minden porcikámmal azt próbáltam megérteni, hogy miért barátkozok ilyen emberekkel.

- Ti nem vagytok normálisak - motyogtam, majd beleharaptam a szendvicsembe és úgy kezdtem el tovább beszélni. - Ez csak egyszerűen az, hogy késtem és beszóltam neki, egyszerűen csak utál és szívatni fog, mint Jaspert Quentin tanárnő.

- Igen, ez a legvalószínűbb, de attól még nem kell lerombolni az álmainkat, *Nancy Williams* - kérte ki magának Mikeila, nyomatékosítva a teljes nevem kimondását, pontosan azért, mert Mr. Burns minden egyes kérdésénél úgy gondolta, hogy gúnyolódni kell velem és ki kell mondania a vezetéknevemet is.

- Hallod, Nancy - kiabált át Jasper a terem másik végéből, és amikor felé fordultam, már láttam szimplán csak a testtartásából, hogy ő is folytatni fogja

azt, amit a lányok elkezdtek. - *Mi történt az elmúlt fél órában?*

Arcomat eltakarva, középső ujjam felemelésével tudattam Jasperrel a véleményem. Valójában nagyon szeretem és már a gimi első évében is nagyon jól kijöttünk egymással, az évek leforgása alatt pedig szinte testvéremmé vált, de ezt csak kevesen tudták eleinte, mert két külön világ voltunk már a kezdetektől. Talán nem kerültünk volna soha ilyen kapcsolatba, ha biológia órán mellém nem ültetik azon a szent napon és el nem kezdünk beszélni arról, hogy milyen utálatos Mr. Trevor, amiért ülésrendet szervezett. Azon a heti két órán rengeteget megtudtunk egymásról és talán akkor mélyült el igazán el a kapcsolatunk, amikor egy csúnya veszekedés után a barátnőjével sírva fakadt bioszon, én pedig megöleltem és biztosítottam arról, hogy minden rendben lesz. Megjegyzésként, mai napig együtt van az illetékes leányzóval, én pedig a legnagyobb rajongójuk vagyok. Lényeg a lényeg, hogy imádom Jaspert, de a világon az egyik legidegesítőbb személy és utálom. Imádom és utálom egyszerre, így van.

Jasper azzal az idétlen vihogásával újból felidézte az órai beszólásomat, amire természetesen már a többi fiú is kapott és a teljes nevem kimondásával felváltva ismételgették azt az egy mondatot. Ezekkel a fogyatékosokkal három teljes év - és még egy, ami vár ránk - lehúzása többnek tűnik, mint egy egész élet. Éreztem, hogy egész nap ez lesz a lejátszási lista és lelkiekben felkészítettem magam erre az igazán jó témára.

Már délután volt, amikor lenyugodtak a kedélyek és más dolgon kezdett lógni az osztály. Az utolsó órámon, rajzon ültem és azon gondolkoztam, hogy a végzős évben miért kell még rajznak lennie, és miért érdemeltünk egy olyan tanárnőt, aki a rajztermet szentebb helynek tartja egy templomnál.

- Mi a búbánatért járok én be erre az órára? - formálta meg Mikeila a fejemben száguldozó gondolatokat, majd az utolsó huszonöt percben már sokadjára megnyitotta az Instagramját. - Most komolyan, semmi értelme nincs.

- Nekem mondod? Egy olyan rajzot keresek, ami nem is létezik - szólalt meg a mögöttünk ülő padból Sean, miközben az előtte lévő papírhalmazt egyesével pakolta át tulajdonképpen egy másik papírhalmazba. Ez a helyzet úgy alakult ki, hogy az alváson kívül nem csinált semmit órán, Delay tanárnő

ezt észrevette és kérdőre vonta, hogy hol van a rajza, mire Sean kijelentette, hogy ő már beadta, és ne mondja a tanárnő, hogy elvesztette, mert nagyon sokat dolgozott vele. Ms. Delay biztos volt benne, hogy nem vesztette el, így Sean elé vágott egy óriási papírhalmazt, hogy keresse meg a rajzát, biztosan idekeveredett, így hát már óra eleje óta ez megy a semmiért. Sean mindig is ilyen helyzeteket kreált, mert konkrétan végig aludta a gimis éveit, ezzel ellentétben viszont elég jó átlaga van, mert valahogy mindig megtalálja azt a tökéletes helyet, ahol olyan emberekkel van körülvéve, akik tudják az anyagot dolgozatnál.

- Én olyan álmos vagyok - mondtam nyűgösen, majd a padra hajtottam a fejem. Alig vártam, hogy vége legyen a napnak, és örültem neki, hogy holnap már végre Hálaadás és lesz egy nap szünetünk. Valószínűleg végig aludni fogok, este felkelek vacsizni, aztán újra elalszom és ennyi. - Haza megyek, elalszom és fel sem kelek holnap estig.

- De jön haza Clayton, nem? - Mikeila kérdésével párhuzamosan villant fel a telefonom képernyője Clayton nevével és képével díszítve.

"Érted menjek?" - elolvastam magamban az üzenetet, majd mosolyogva visszaírtam egy igent, meg egy szívecskét, és magamban nosztalgiázni kezdtem, hogy milyen jó is volt, amikor Clayton még ide járt és mindig megvárt suli után, hogy ne kelljen haza gyalogolnom. Persze nem panaszkodhatok most sem, mert ahogy Clayton eltávozott, Mikeila megszerezte a jogsit, így egy percet sem kellett sétálnom suli után.

- Már itthon van - válaszoltam mosolyogva, majd Mikeila felé mutattam a telefonomat. - És jön értem. Lecseréllek mára.

- Ez szomorú - reagált a barátnőm hatalmas együttérzéssel, a kommunikációnk pedig itt meg is halt az óra végéig, de úgy az egész osztályra nézve. Szerda nyolcadik órában olyanok vagyunk, mint a mosott rongyok.

A kicsengőnk hangja valójában elég undorító volt, de maga a jelzés olyan érzéseket váltott ki belőlünk, mintha a mennyországba való belépést engedélyezték volna nekünk. Csordaként vonultunk ki az ajtón, kézfogással és puszival köszöntünk el egymástól és kívántunk mindenkinek kellemes

pihenést. Igaz, hogy csak a csütörtököt kaptuk meg szünetnek, de a legtöbb ember már most tudta, hogy pénteken sem fog bejönni. Megtehetjük, jó? Bár én szerintem be fogok jönni, de attól még igenis megtehetjük.

A parkolóban egyből kiszúrtam azt a szánalmas Trabantot, amit Clayton még két évvel ezelőtt egy roncstelepről szerzett. Szerencsétlen kocsi már vagy húszezerszer tönkrement, de Clayton egyszerűen képtelen megválni tőle és ha tolnia kell majd vezetés helyett, akkor sem fogja lecserélni.

- Na mizu, te suttyó? - Clayton testvérszeretete már akkor megnyilvánult, amikor csak szimplán közeledtem a kocsihoz.

Hatalmas vigyorral az arcomon ültem be az anyósülésre, és nem is tudtam - meg persze nem is akartam - a nagy boldogságom ellen semmit tenni. Van az a tipikus érzés, amikor annyira jól érzed magad a kialakult helyzetben, hogy ha ötszáz ember nézne téged, akkor sem tudnál nem nevetni, mert minden porcikád azon dolgozik, hogy mosolyra húzódjon a szád, és ha valahogyan, valami emberfeletti akaraterővel ezt meg is tudod akadályozni, a szemed úgy nevet és csillog, akár egy ártatlan gyereknek.

Imádom a bátyámat, és tudom, hogy ő is imád engem, hihetetlenül jó a kapcsolatunk és nagyon-nagyon hiányzik hétköznaponként, amikor nincs velem, viszont amennyire közel állunk egymáshoz, annyira távol áll tőlünk az ölelkezés. Képtelenek vagyunk megölelni vagy megpuszilni egymást, hamarabb bokszolok bele a vállába, minthogy a karjaiba boruljak.

- Én vagyok a suttyó? - kérdeztem vigyorogva, ahogy végig néztem Claytonon, meg azon, amit visel. A nadrágján nagyobb lyuk volt, mint a farmer anyag, a pólóján pedig az Arctic Monkeys logója virított. Nem tudtam nem látni a szájában lévő piercinget és meg mernék esküdni arra, hogy múlthéten még nem volt rajta, emellett a haja is úgy meredezett az ég felé, mintha most ébredt volna fel. - Most komolyan, én vagyok a suttyó?

- Bajod? - Clayton nevetett, majd beindította az tragacsát, illetve, *khm*, az autóját. - Anya kérte, hogy ugorjunk be a boltba és vegyük meg azt a pár cuccot, amit felírt egy félméteres cetlire.

- Oké - mélyen sóhajtottam. Utáltam boltba járni, mellesleg anya mindig

olyan dolgokat szokott kérni, amiket soha nem találok, és órákat járkálok a sorok között, mire összeszedek mindent. Nem túlzok, tényleg órákat. - Hallod, hogy került az a vasdarab a szádba?

- Nem tetszik? - nem voltam benne biztos, hogy Clayton tényleg megsértődött-e, vagy csak hülyéskedett, de összehúzta a szemeit és úgy nézett rám, mint egy ötéves kisfiú, akinek elvették a játékát. Véletlenül sem az utat figyelte, komolyan, Mikeila 2.0. Vele is meghalok.

- Az utat figyeld már, haló! - mutattam a kocsi szélvédőjére, majd jobban megnéztem a mellettem ülő fiút. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy Clayton nem nézett ki jól, vagy hogy nem állt jól neki a piercing. Soha nem voltam az a testvér, aki ha ránéz a tesójára, fújgatni kezd és hányást színlel. Clayton tényszerűen helyes, a gimiben a lányok körülötte lógtak egész nap, és nem egyszer volt olyan alkalom, hogy csak azért kezdtek el velem barátkozni, mert a húga vagyok. Ő tipikusan az az ember, aki úgy néz ki, mintha egy könyvből lépett volna ki még akkor is, ha olyan csöves, mint ebben a pillanatban. Sőt, még ez a csöves stílus is jól áll neki. - Amúgy tetszik, csak meglepődtem.

- Ki kell próbálni ezeket a dolgokat is - mondta hanyagul, majd tényleg az útnak szegezte pár másodpercre a figyelmét. A nagy elmélyülése után ismét felém fordult, majd megköszörülte a torkát. Ezt akkor csinálja, amikor valami nagy bejelenteni valója van, így csak remélni mertem, hogy nem azt akarja mondani, hogy teherbe ejtett valakit, esetleg körözi a rendőrség. - Te, Nancy, figyelj csak...

Beszédét a telefonjának csörgése zavarta meg. Max hangerőn ordított az *Artcic Monkeys - do I wanna know?*, amíg elő nem sikerült húznia a zsebe legmélyéből a mobilt, majd vígan elkezdett beszélgetni valamilyen Jessica nevezetű lánnyal. A műszerfalra tett bevásárlási listát kezdtem tanulmányozni, ami viccen kívül fél méter hosszú volt, és fogalmam sincs, hogy a felét hol kéne egyáltalán keresnem az épületben. Most van négy óra, talán fél hétre végzünk. Köszönjük szépen, anya.

Mivel a királyfi még akkor is Jessicával flörtölgetett, amikor a bevásárlóközponthoz értünk, tulajdonképpen én cikáztam a sorok között, ő pedig követett engem. Összeszedtem a legalapabb dolgokat, amiknek még a

helyét is tudtam, közben pedig Clayton hajigálta bele a kosárba a különböző fajta chipseket és csokikat, én pedig a végén már ránéztem, hogy ha még valamit beledob, ő fogja tolni a nyolcszáz kilós kosarat, nem én. Amikor végre úgy döntött, hogy leteszi a telefont és csatlakozik a szociális élethez, mellé léptem és letámadtam.

- Ki ez a Jessica lány? - kérdeztem sejtelmesen, majd a kapor után kutatva végigszántottam az ujjamat a fűszeres részen.

- Csak egy csaj a koleszból - húzta fel a vállát Clayton, én pedig tudtam is, hogy semmilyen komoly kapcsolatról nincs is szó, csupán csak egy kis Clayton-féle szédítésről. - Jól smárol.

- Nem érdekel - vágtam rá gyorsan, mielőtt belemenne a részletekbe, majd feladtam a kapor keresését és mustár után kezdtem nézelődni. Az biztos, hogy valamilyen tök nyilvánvaló helyen van, csak én utálom a mustárt és nem vagyok olyan talpraesett, hogy egyből megtaláljam.

- Na, akkor hallod, Nancy - kezdett bele a kocsiban felhozott témába Clayton, én pedig egy másik sorra befordulva hátranéztem rá, hogy igen, hallom, és jó lenne, ha folytatná. Két üveg mustárt dobtam a kosárba, majd végigfuttattam a fejemben, hogy van-e otthon ketchupunk. Biztos, ami biztos, a legegyszerűbb, ha azt is veszek. - Tudnod kéne valamit.

- Kérlek ne mondd, hogy Jessica barátosnéd a gyerekedet várja - néztem kérlelően Claytonra, és habár vicces volt ez a kijelentés, azért reménykedtem, hogy nem vágja rá, hogy ja, de igen, mert itt helyben elájulok. Egy erős és egy édes ketchupot fogtam a kezemben és azon gondolkoztam, hogy melyiket kéne megvennem. Igen, döntésképes lány vagyok.

- Hát, az be is baszna - fejezte ki magát szépen Clayton, majd amikor gondolkozni kezdett, kérdően néztem rá és kértem az Istent, hogy ez az egész csak maradjon egy poén. - Nem, biztos, hogy nem. Nem erről van szó, hanem arról, hogy kirúgtak az egyetemről.

- Hogy mi van?! - azt hittem, rosszul hallok. Kezemben a két ketchuppal fordultam a bátyám felé és golflabda nagyságúra kerekedett szemekkel néztem rá. Biztos vagyok benne, hogy teljesen lesápadtam, az is lehet, hogy

kihagyott egy ütemet a szívem. - Te viccelsz?

- Nem, ezzel miért viccelnék? Ne hülyéskedj már, Nancy - korholt le Clayton, majd a kosarat maga előtt tolva megindult, én meg mentem utána, még mindig a két ketchuppal a kezemben. Mi az, hogy én ne hülyéskedjek? Ki az az idióta, aki a bevásárlóközpont közepén nyögi be, hogy kirúgták az egyetemről?

- De mi a jóistent csináltál? - faggattam, miközben kérdő tekintetemmel csak őt figyeltem. Tulajdonképpen azt sem tudtam, merre megyünk, csak lépkedtem a bátyám mellett és próbáltam visszatérni a valóságba. - És jézusom, Clayton, ha anyáék megtudják, neked lőttek.

- Jó, anyáék előtt kuss van, legalább is még egy darabig - mondta Clayton, majd rátámaszkodott a kosárra és levett egy üveg kólát a polcról menet közben. - Kicsit beálltam tegnap és összebalhéztam az egyik professzorral. Elvileg összetörtem a kocsiját is.

- Basszus, Clayton! - akadtam ki, majd hitetlenül felé fordultam, és hátrafelé kezdtem lépkedni. Hatalmas köríveket írtam le két kezem hadonászásával a két üveg ketchup kíséretében. - Egyáltalán mi az, hogy elvileg?!

- Hát én nem emlékszem rá, de elvileg van róla kamerafelvétel is, szóval nem tudom - mondta, én pedig nem értettem, hogy hogy lehet valaki ennyire idióta, hogy megcáfol egy olyan dolgot, amiről van bizonyíték. - Elvileg ki is kell fizetnem majd a kocsit, meg elvileg lett volna tárgyalás is, viszont a professzor azt mondta, hogy ha rendezem a kárt, akkor nem viszi bíróságra az ügyet, de azonnali eltanácsolást kaptam. Elvileg ez a szabály.

- Hagyd már el ezt a kurva *elvileg*et! - olyan hangosan káromkodtam, hogy pár vevő felénk is fordult, de jelenleg ez volt a legkevesebb, ami érdekelt. - Komolyan mondom, ez nem... - nem tudtam befejezni a mondatot, ugyanis Clayton már későn kezdett el ordibálni, hogy vigyázzak, egyenesen nekimentem a mögöttem lévő embernek.

Ijedtségemben, miközben próbáltam felé fordulni, az édes ketchuppal véletlenül meg is ütöttem, ezért hatalmas bocsánatkérő áradatba kezdtem, de elakadt a szavam, amikor megláttam, hogy valójában kinek is ütköztem.

- Mr. Burns... - néztem a férfire, majd nyeltem egyet és próbáltam feldolgozni, hogy én mostantól töri órákon minden egyes alkalommal meghalok. - Bocsánat, nem volt szándékos, csak hátrafelé lépkedtem, és a bátyám későn szólt, és megijedtem, és itt van ez a ketchup a kezemben, illetve kettő van, mert nem tudom, hogy édeset vagy csípőset vegyek-e, a lényeg, hogy nem volt szándékos, bocsánatot kérek, kicsit ideges vagyok, és...

- Jól van, Nancy Williams - mondta Mr. Burns monoton hangon, majd a kézi kosarába tett egy ásványvizet és rám nézett. - Vegye a csípőset, az édeset meg tegye le a kezéből, mielőtt kárt tesz valakiben.

- Rendben - szinte suttogtam a meglepődéstől, megmozdulni sem bírtam még azután sem, miután Mr. Burns kikerült és tovább ment. Ránéztem a két ketchupra, majd az erőset beledobtam a kosárba, az édeset pedig kitettem egy polcra, az italok mellé.

- Ki volt ez a srác? - érdeklődött Clayton, majd mellém lépett és még mindig a kosárra támaszkodva indult tovább, de mivel csigalassúsággal ment, képtelenség volt lemaradni tőle.

- Az új tanárom - mondtam grimaszolva, és már kezdtem volna azt, hogy mennyire szívatott a mai órán, de eszembe jutott az előző témánk és mérgesen Claytonra néztem. - Ne térj ki a téma alól! Mikor akarod elmondani anyáéknak? És mikor fizeted ki a kocsit? Jézusom, Clayton!

- Nyugi van, Nancy Williams - olyan gyilkos pillantást adtam a bátyámnak a gúnyolódására, hogy nem csak elhallgatott, de még a mosoly is lehervadt az arcáról. - Anyáéknak még nem tudom hogy mondom el, szóval jó lenne, ha te sem szólnál semmit. Van még egy kis pénzem, amit a ballagásra kaptam, szerintem abból ki is jövök, de majd be kell mennem hétfőn és majd akkor elmondják a kár összegét.

- Akkora nyomorék vagy, istenem - reagáltam ismét pozitívan, majd fel is adtam ennek a megbeszélését akkor, amikor Clayton az előző témára váltott.

- Én vagyok nyomorék? Megütötted egy ketchuppal a tanárodat - vázolta fel a történteket a bátyám, én pedig egy *igen, tudom, köszi* pillantást adtam neki.

- Különben is, hogy lehet ez az ember a tanárod? Konkrétan velem egyidősnek néz ki. Hazudsz?

- Jézusom, Clayton, miért hazudnék? Úristen - alig hittem a fülemnek. Egyáltalán miben hazudtam volna? Kezdett nagyon-nagyon rossz kedvem lenni. - Szerinted viccből szólítottam Mr. Burnsnek?

- Nem tudom, hagyjál már - hisztizett Clayton, majd beállt a kígyózó sorba. Itt fogunk állni vagy egy órát, remek. - Csodáltam, hogy nem esett ki a kezedből a ketchup, úgy remegtél. Tiszta zavarban voltál.

- Mivel a *tanárom* és *utál* engem - hangsúlyoztam ki a két szót újra, majd egy dühös fújtatással le is zártam ezt a témát és a kommunikációt is az elkövetkezendő órákra.

Soha nem kérdőjelezte még meg Clayton, hogy igazat mondok-e, és most még ha talán csak viccből is kérdezte, igazán meglepett és rosszul esett, főleg egy ilyen helyzetben. Kétlem, hogy annyira kínosan viselkedtem volna, hogy azt az érzést keltsem benne, hogy hazudok.

Ugye?

[M Á S O D I K R É S Z]

- Vidd már arrébb a csülkeidet - arrébb löktem Clayton lábait, majd leültem a kanapé végére és ránéztem a bátyámra. Esküszöm, nem akartam felhozni, de nem bírtam megállni. - Mikor mondod el anyáéknak?

Szombat van. A Hálaadás sikeresen lement és telezabáltam magam pulykával és áfonyaszósszal olyannyira, hogy inkább pénteken sem mentem be a suliba. Természetesen ráfogtam arra, hogy tanulnom kéne a vizsgáimra, amik egyébként hét hónap múlva lesznek, de arra hivatkozva, hogy jobb korán elkezdeni, tettem magamnak egy szívességet és itthon maradtam. A nagy tanulásból annyi lett, hogy találtam a szekrényben két csomag chipset, amit az irodalom könyvem felett ülve betömtem, majd bementem Clayton szobájába és megnéztünk egy filmet. Aztán persze egész nap azzal zaklattam, hogy ideje lenne elmondani anyáéknak, hogy kicsapták az egyetemről, mert kábult állapotában nekiment a tanárának és széttörte a kocsiját, ami egyébként - mint megtudtam - a legújabb BMW gyártmány volt.

- Nancy, kérlek, kettő percre hagyj ezzel a témával - morogta nemtörődöm stílusban Clayton, és elkezdte a telefonját nyomkodni. - Majd elmondom, ha felkészültem - egy vállhúzás volt a reakcióm, de Clayton ezt látta és összehúzott szemekkel kezdett bámulni. Most fogunk összeveszni. - Te most haragszol?

- Hogyne haragudnék! Ember, három hónap után kirúgtak az egyetemről! - emlékeztettem a bátyámat a valóságra, mire ő ijedten a szája elé rakta a mutatóujját, jelezve nekem, hogy fogjam be a számat.

- Halkabban már, te suttyó - csitított, majd újra a telefonjára nézett és elengedett egy gondterhelt sóhajtást. Meg fogom verni ezt az embert. - El fogom mondani a megfelelő időben, mondjuk vasárnap. Úgyis a szünet alatt el kell mondanom, mert nem mehetek vissza az... - még egy mély sóhaj. - Baszki, venni kéne egy kiskutyát.

Olyan erősen csaptam Clayton lábára, hogy feljajgatott. Ő is tudta, mert látta az arckifejezésemen, hogy másodpercek választanak el a kiakadástól és nem fog érdekelni, hogy anyáék hallják, leordibálom a fejét a helyéről és kész, de megmentette ettől a világvégétől Mikeila, aki szó szerint kicsapta a bejárati ajtónkat. Az utóbbi pár évben rászokott erre, szóval már szóra sem méltatjuk ezt a mozzanatot tőle.

- Clayton, állj fel! Megyünk piercinget csináltatni nekem - adta ki a parancsot Mikeila, Clayton pedig már ugrott is és tenyerében küldött felém egy puszit, amivel azt jelezte, hogy ezt ő nyerte és kifejezetten sajnálja, amiért nem tudtuk lefolytatni ezt a beszélgetést. - Nancy, te is! Nem antiszocкodhatsz egész hétvégén.

- Én nem szoktam... - kezdtem a felháborodást, de elcsuklott a hangom, amikor rájöttem, hogy Mikeilának tulajdonképpen igaza volt.

Nem érdekelt különösebben. Mára azt terveztem, hogy megnézem az összes sorozatom új részét és megbeszélem Charlottetal, hogy *Cole Sprouse* megint mennyire jól nézett ki a *Riverdale*ben, meg hogy még mindig nem bízunk a *The Originals*ba behozott új karakterbe, de túl helyes ahhoz, hogy meg is utáljuk, vasárnap pedig megtanulom a biológiát, mivel dolgozatot írunk hétfőn, és órákon fogalmam sincs, hogy miket beszél a tanár, mert Jasperrel vitatjuk minden alkalommal az élet értelmét.

- Ne csináld már, Nancy, gyere már velünk! - nyafogott Mikeila, majd keresztbe vágta maga előtt a karját és sértődékenységet mutatott, de amikor rájött, hogy ezzel nem ér el semmit, nagy hévvel a mellette álldogáló bátyámra mutatott, de egy percre sem vette le a szemét rólam. - Az idióta bátyádnak olyan jól áll a piercing, hogy én is csináltatni szeretnék egyet, és tökre örülnék, ha velem jönnél.

- Én is hadd menjek! - ugrott le a húgom a lépcső utolsó fokáról, majd elszaladt mellettem, közben pedig a kezembe nyomta a csomag chipset, amit eddig fogott és pusztított. - *Lééégyszi*, Clayton!

- Millie, inkább maradj itthon velem - ajánlottam, de felesleges volt kiejteni a számon.

Imádom Mikeilát és imádom Claytont is, de nem bíznám rájuk a négy éves húgomat. Nem azért, mert nem vigyáznak rá, hanem azért, mert nem *tudnak.* Clayton nagyon szereti Milliet és Mikeila is már testvérként tekint mindannyiunkra, és tudom, hogy akár az életük árán is megvédenék, de mivel mindkettejüknek olyan a vezetési képessége, hogy kétszer elájulok egy húsz perces úton a halálfélelemtől, a legjobb, ha a húgom szépen itthon marad velem és leül babázni.

- De én megyek! - Millie megmakacsolta magát és dobbantott egyet a lábával, mire anya kijött a konyhából és felkérdezte a társaságot, hogy mégis mit terveznek.

Anyának két személyisége van - nem, nem azért, mert skizofrén - és soha nem tudni, hogy melyiket fogja használni. Van az ügyvédi személyisége, ami rideg és konok, és van az anyai személyisége, amikor kenyérre lehet kenni. Általában az első végérvényesül.

- Anya, légyszi, hadd menjek Claytonékkal! - váltott könyörgő üzemmódba a húgom, mire anya kérdően a fiára nézett, hogy hova terveznek menni. Igaz, Clayton már tizennyolc múlt év elején, de ha anya azt mondja, hogy leül és nem megy sehová, akkor Clayton leül és nem megy sehová. Sőt, ez még Mikeilára is igaz, ő olyan, mint a negyedik gyerek a családunkban.

- Piercinget csináltatunk Mikeilának - válaszolt anya fel nem tett kérdésére a bátyám, mire anya felhúzott szemöldökkel Mikeilához fordult.

- Mégis hová, kis hölgy? - kért magyarázatot anya, mire Mikeila elvigyorodott és izgatottan anya elé ugrott.

- Örülök, hogy megkérdezte, Mrs. Williams! - kezdte, és mutogatni kezdett a testén. - Nos, vagy ide, a szemöldökömbe gondoltam, vagy a nyelvembe, bár tudom, az egy kicsit merész, vaaagy, a köldökömbe. Ön mit gondol, Mrs. Williams?

Habár anya nem örült ennek az egész piercinges dolognak, meglágyult a szíve és rámosolygott az előtte álló lányra. Mondom én, hogy két személyisége van.

- Maradj a köldöknél, amit el tudsz rejteni - mondta anya nyugodtabban, és amikor Mikeila beleegyezett, megköszönte a segítséget és megölelte anyát.

Mikeila kilenc éves volt, amikor szó nélkül elhagyta az anyukája és lelépett egy másik férfivel. Ezután az apukája összeomlott, alkoholista lett és mai napig az, így tulajdonképpen Mikeilának nincsenek szülei, akik foglalkoznának vele. Már olyan eset is volt, amikor még a kirándulási papírt is anya írta alá neki, tehát lényegében az anyai törődést és az apai szeretetet csak a mi családunktól kapja meg már évek óta.

Egy tíz perces veszekedés után, ami abból adódott, hogy a húgunk mehet-e vagy nem, végül Mikeila, Clayton és Millie elhagyták a házat. Mikeila üzenetekkel bombázott öt teljes percen keresztül, hogy mennyire egy antiszociális szemét vagyok, amiért nem mentem vele, de én mindegyik kedves megnevezésére csak egy szívecskét küldtem.

Mire befejeztem mindegyik sorozatomnak az új részét, már délután öt óra volt. Valószínűleg azért ment el így az idő, mert Charlottetal ugyanazokat a sorozatokat nézzük, így minden egyes rész után egy tízperces részletes kritika következett. Amikor megnéztem a telefonomat, hogy a *Lucifer* legutolsó részét megsirassuk, Charlottetól tizenhét üzenetem érkezett. Már akkor tudtam, hogy őrültséget csinált, amikor az elsőt elolvastam: *Hallod, nem néztem meg a Lucifert, leragadtam a Facebookon.*

- Jaj, istenem... - motyogtam hangosan magamnak, majd elolvastam a maradék tizenhat üzenetet, amiben tömören az állt, hogy megtalálta Mr. Burns Facebookját. Átküldte a linket is, de mire rákattintottam volna, Charlotte Messenger képe jelezte a hívását. - Charlotte, te beteg vagy, miért kutatod ki a tanárod magánéletét?

- Hogy lennék már beteg, ő regisztrált a világhálóra, haló - hadarta gyorsan Charlotte, majd sóhajtott. - De úristen, már végig néztem az összes képét, bár nincs sok, de haló, nézd már meg!

Lustán kihangosítottam a telefont és megnyitottam a linket, amit Charlotte küldött. Christopher Burns egy tó előtt, egy, a nádasnál ülő fotót állított be profilképnek, de nem akartam ránézni sem, mert nagyon jó képnek találtam és helytelennek éreztem bámulni. Az idővonalán nem sok minden volt,

összesen három képet találtam, de az egyiket nem is ő tette fel, csak megjelölték rajta.

- Szerinted az a kislány a lánya? - kérdezte izgatottan Charlotte, pont annál a képnél, amelyiknél megjelölték. Egy idősebb nővel és egy kislánnyal állt egy nagy épület előtt. Valószínűleg a családja, a kislány amúgy is olyan hat-hét évesnek néz ki, mellesleg ez a kép már két éves, így nem találom logikusnak, hogy a gyereke lenne. Minden bizonnyal az anyukája és a húga található a képen.

- Nem hiszem, ahhoz túl idős a kislány és túl fiatal Mr. Burns - mondtam, majd nyeltem egyet. Fura kimondani egy ilyen fiatal emberre, hogy *Mr. Burns*, de az még furább lenne, ha *Christopher*nek szólítanám, így eléggé kétségbe vagyok esve a megnevezésével kapcsolatban.

- Igazad van - adott igazat Charlotte, és szinte látom magam előtt, hogy már vagy harmadjára nézi újra az idővonalát. - De látod a bemutatkozásnál? Egyedülálló.

- Nem mindenki teszi ki, hogy kapcsolatban van - mondtam a nyilvánvalót, de Charlottenak ez nem tetszett és lefújolt, hogy miért kell elvenni a kedvét. Nos, azért, mert lehetetlennek találom, hogy ennek az embernek nincsen senkije. - Szerintem van amúgy barátnője.

- Sokkal könnyebb lenne, ha barátja lenne - sóhajtott Charlotte mélyen, bár nem értem, mit hisz. Ha tényleg nem lenne senkije, akkor majd biztosan összejönne egy diákjával? Ez az ember sokkal-sokkal okosabb és óvatosabb annál. - Megnézted a *Lucifer*t?

- Igen, és te most szépen elkezded megnézni úgy, hogy közben telefonálunk, és hangosan reagálsz minden jelenetre - mondtam ellenállást nem tűrően, mire Charlotte megadóan elindította az új részt, mert hallottam az *Előző részek tartalmából* megszólalást.

Körülbelül a rész felénél járhattunk, amikor becsörtetett a szobába Clayton és Mikeila olyan hangosan, hogy még Charlotte is hallotta és megállította a sorozatot.

- Na, muti! - ültem fel az ágyon, Mikeila pedig felhúzta a szűk fekete felsőjét és elém tárta a köldökében ékesedő, sötétkék lepke formájú piercinget. Tulajdonképpen nagyon tetszett nekem is, semmi kivetnivalóm nem volt ellene. - Juj, ez nagyon jó!

- Mi-mi-mi? Mi a jó? - kíváncsiskodott egyből Charlotte, mire Mikeila elmondta neki a történteket, persze jó hangosan, nagy kézmozdulatokkal, gesztikulálva, olyan Mikeilásan.

- Én választottam - szólalt meg Clayton is, és ledőlt az ágyamra mellém. Ekkor eszembe jutott az, hogy csak ketten jöttek be a szobámba. Édes istenem...

- Clayton, hol az istenbe hagytad a húgunkat? - estem kétségbe egyből és elképzeltem, hogy Millie ott ragadt egy csomó tetovált és piercinges emberrel. Félreértés ne essék, nincs bajom velük, de Millie szívrohamot kapna.

- Nyugi, a szobájában majszolja a chipsét - nyugtatott meg Clayton, majd lecsukta a szemét és felvette a büszke arckifejezését. - Még a boltba is elvittük és el sem vesztettük.

- Hát hallod, nagyon ügyesek vagytok! - mondtam szarkasztikusan, majd megcsóváltam a fejem. Valószínűleg egy csomó édességet összeszedett Millie és a két felelősségteljes bébicsősz semmit nem rakott ki a kosárból.

- De milyen piercing? Miért lövöd szét magad, Mikeila? A bőröd többet érdemel ennél - mondta csalódottan Charlotte a vonal másik végén, majd sóhajtott, csak hogy drámaibb legyen a hatás. - Amúgy szia, Clayton.

- Cső - köszönt vidáman Clayton, majd közelebb hajolt hozzám, hogy jobban tudjon beszélgetni. - Hogy van a nővéred?

- Eljegyezve - mondta unottan Charlotte, mire nem csak Clayton, hanem én és Mikeila is felnéztünk.

- Mi? - kérdeztük egyszerre, elvégre Mikeilával meg voltunk lepve, hogy nekünk miért nem szólt erről Charlotte.

- Ne viccelj már, húsz éves - gondolkozik Clayton, de Charlotte nem válaszolt. Lelki szemeimmel láttam, ahogyan hanyagul felhúzza a vállát, biztos vagyok benne, hogy nincs jó kapcsolata a nővérével. Azt sem tudtuk, hogy van barátja. - Basszus, ez durva.

Claytont láthatóan arcba csapta a hír, ez pedig azért van, mert Clayton és Charlotte nővére, Margaret elég hosszú ideig egy párt alkottak. Ez volt a bátyám egyetlen hosszú és komoly kapcsolata, szóval egy elég jelentős időszakot tett ki az életében. Eredetileg Charlotte és én nem is voltunk ennyire jó barátságban, eleinte Mikeilával nem is kedveltük őt, és ez fordítva is így volt. Csak aztán Clayton és Margaret összejöttek, amikor mi tizedikesek voltunk, így sokszor egymásra kényszerültünk Charlottetal és jobban megismerkedtünk, azóta pedig egyik legjobb barátom. Clayton és Margaret egy év után szakítottak, de Charlottetal megőriztük a jó kapcsolatot.

- Ja - helyeselt egyszavúan Charlotte. - Egy éve vannak együtt talán, a pasi valami gazdag ember, pár évvel idősebb Margaretnél.

- Jézusom - motyogta Clayton, majd hasra fordult és lecsukta a szemét. - Húsz évesen férjhez menni, istenem, mi lelte azt a lányt? Velem tíz hónap után feküdt le, most meg már fehér ruhát vesz fel egy év után.

- Amúgy ti hogy szakítottatok? Én soha nem tudtam meg - szólalt meg ismét Charlotte, mire Clayton egy láthatót sóhajtott. Soha nem láttam még olyan szív töröttnek a bátyámat, mint akkor. Tényleg szerette Margaretet, ő meg csak úgy kidobta. Innen is látszik, hogy Margaret és Charlotte kapcsolata nem valami jó, ha a szakítás miértjét sem tudja. Én tudtam a kapcsolatuk *minden* részletét.

- Hát a nővéred szakított velem, mert már nem bírta a kapcsolatot, vagy mi - válaszolt unottan Clayton. - Egyetlen csaj, aki kioffolt.

- Sajnálom, Clayton - hallottuk Charlotte hangját, Clayton pedig keserűen mosolygott egyet. - Biztos vagyok benne, hogy találsz majd egy olyan lányt, aki megbecsül.

- Kedvesebb vagy, mint a saját suttyó testvérem - mondta hitetlenül Clayton, én pedig a fejére csaptam. Feljajdult és meglökött az ágyon, én pedig

majdnem lefordultam róla, de még időben visszanyertem az egyensúlyom. Bunkó paraszt.

- Na, küldjetek már egy fotót a piercingről - váltott témát gyorsan Charlotte, mi pedig hárman összenéztünk, hiszen tudtuk, hogy a gyors váltás valószínűleg azért van, mert tényleg szomorú Charlotte és abban a tökéletes családban, amit mutatnak a világ felé, egyértelműen gondok vannak.

Mikeila újra felhúzta a felsőjét és egy idétlen pózba beállva gyorsan lefotóztam, majd elküldtem Charlottenak. Bizonytalanul dicsérte meg, de mindannyian tudtuk, hogy csak illemből, mert Charlotte kifejezetten utálja a piercinget, a tetoválást és minden ilyen bőrdíszt. Neki inkább egy letisztult, elegáns stílusa van, ami mindenkit zavarba hoz, mert olyan gyönyörű, hogy mellette minden lány megszégyenülve érzi magát körülbelül minden téren. Alkatilag, szépségileg, öltözködésileg, étrendileg, tanulmányilag, mindenhogy. Charlotte Blanchard maga a tökéletesség.

- Képzeld, Mikeila! Megtaláltam Mr. Burns Facebookját - lelkesedett újra Charlotte, és ahogy kimondta, hogy átküldte a linket nekem, Mikeila kikapta a kezemből a telefont és stalkolni kezdte a töri tanárunkat. Clayton kérdően rám nézett, és biztos vagyok benne, hogy ahogy én is, ő is arra a jelenetre gondolt a boltban, amikor megkérdőjelezte Mr. Burns kilétét és azt hitte, hogy hazudok neki a kapcsolatunkat illetően, miszerint a tanárom. Még mindig haragszom rá, amiért azt feltételezte, hogy titkolózom előtte, nem sikerült megbeszélnünk, de ez az összepillantás mindent elárult. Kételkedik. Basszus, annyira nem viselkedhettem gázul!

- Ne kutakodjatok már a *tanárunk* után - hangsúlyoztam ki Mr. Burns pozícióját, és ki akartam kapni Mikeila kezéből a telefonomat, de természetesen nem jártam sikerrel, mert barátnőm árgus szemekkel figyelte a képernyőt és rángatni kezdtük a mobilt, egészen addig, amíg valamelyikünk véletlenül rá nem nyomott az ismerősnek jelölés gombjára.

Mikeila kiejtette a kezéből a telefont és megdermedve figyelt barna íriszeivel, nekem pedig egy hang sem jött ki a torkomon, amikor szembesültem a ténnyel, hogy az én Facebookomban történt meg ez a dolog.

- Most mi történt? - törte meg a csendet Charlotte izgatott hangja, én pedig

idegességemben felsikítottam és lelöktem az ágyról Mikeilát. Clayton sóhajtva felállt és kisétált a szobából, én meg felvettem a telefonomat és megnéztem még egyszer, hogy biztos legyek benne: ismerősnek jelöltük Christopher Burnst.

- Mikeila, ezt nem hiszem el, bassza meg! - akadtam ki, Mikeila pedig csendesen elmondta Charlottenak, hogy sikerült bejelölnünk a tanárunkat.

- Most már hagyjátok, kíváncsi vagyok, hogy visszajelöl-e! - mondta Charlotte felcsigázva, én pedig hátradőltem és a plafont bámultam, próbáltam halottat tettetni, hátha tényleg meghalok és eltűnök a Föld színéről. Ki fogok készülni töri órán. Kész, valahogy meg kell változtatnom a nevemet.

- Miért sikítottál? - szólalt meg az ajtómban állva Millie, egy nagy doboz jégkrémmel a kezében. Az arca már tiszta csoki volt. Ezt nem hiszem el. November végén jégkrémet eszik a négy éves gyerek.

- Millie, mondtam, hogy ne gyere ki a szobádból, mert észreveszi anyád! - szidta le Mikeila a húgomat, én pedig sóhajtva visszadőltem az ágyra.

Miért élek ilyen családban?

[H A R M A D I K R É S Z]

Vasárnap este a szokásos nagy családi vacsorára készültünk, ahol az a szabály, hogy apa sem ülhet le dolgozni és én sem kezdhetek el semmilyen sorozatot, hanem lejön mindenki és együtt eszünk mindannyian. Izgultam, mert rárivalltam Claytonra, hogy a vacsinál közölnie kell a szüleinkkel, hogy már nem egyetemista, mert ugyebár egész nap, sőt, egész hétvégén halogatta ennek a témának a megejtését és tekintve, hogy nem mehet vissza a kollégiumba, el kéne magát köhintenie ezzel kapcsolatban.

- Na, elmondod most, ugye? - kérdeztem Claytontól szorosan mellé lépve, miközben a tányérokat és az evőeszközöket pakoltuk ki az asztalra.

- Aha - hümmögött Clayton, majd szépen elhelyezte a kanalat a megfelelő helyen és beletúrt a hajába. - Tuti szarul fognak reagálni.

- Minden bizonnyal, igen - nem is próbáltam megnyugtatni a bátyámat, érezze csak nyugodtan a súlyát a tettének. Legalább is ezt gondoltam, de megsajnáltam, mert olyan szánalmasan ijedt arcot vágott, hogy nem tehettem mást. - De hé, anyáékról van szó. Valószínűleg ki fognak akadni és mérgesek lesznek rád, de attól még a gyerekük maradsz.

- Igaz, sima ügy - motyogta Clayton maga elé, de szeme más érzést tükrözött, mint amit mutatott. Meg volt rémülve, nyilvánvalóan. Ahhoz képest elég jól bírja, én haza sem mertem volna jönni, bár tény, hogy kettőnk közül engem ezerszer szigorúbban nevelnek. Ha én ilyen nagy dolgot tennék, körülbelül kitagadnának.

A szüleink szemszögéből a vacsora viszonylag nyugisan telt, apa szokás szerűen háborgott az éppen esedékes ügy miatt, anya pedig ki volt akadva az ügyfelei miatt és azt vitatták meg, ahogyan minden összejövetelnél, majd kérdezték a húgomat az óvodáról, utána pedig én következtem a gimivel kapcsolatban. Pechemre anya emlékezett az utóbbi monológomra, miszerint

kirúgattuk a történelem tanárnőnket, és rákérdezett, hogy kaptunk-e már új tanárt, nekem meg természetesen mesélnem kellett Mr. Burnsről, ráadásul úgy, hogy Clayton le sem vette rólam a szemét. Legszívesebben megfojtanám ezt a gyereket.

- Nos, jó tanár, mármint, jól tanít. A korához képest szépen felépíti a témákat, vagyis, a történelmi témákat, az esedékes anyagot, amit éppen veszünk órán - mondtam el nehezen a véleményemet, de minden szavamat kijavítottam szinte, nehogy Clayton valamit félreértsen és esetleg azt higgye, hogy igazából már össze is házasodtam Mr. Burnsszel titokban.

- Nekem is sikerült találkoznom vele, amikor elmentem Nancyért és beugrottunk a boltba - szólalt meg Clayton, én pedig ránéztem és üzentem neki a tekintetemmel, hogy ne merjen megemlíteni semmilyen őrült teóriát, mert belenyomom a fejét a borsófőzelékbe. - Normálisnak néz ki amúgy.

- Na, akkor őt próbáljátok meg nem elüldözni - ajánlotta apa, majd Claytonra nézett, aki inkább lesütötte a szemét és zabálni kezdett, mert tudta, hogy most ő következik. - És, fiam, mi a helyzet az egyetemen?

- Király minden - hadarta Clayton teli szájjal, mire az asztal alatt belerúgtam a lábába. Összerezzent, majd sóhajtott és letette a kanalat a kezéből. Ha a pillantással ölni lehetne, már holtan feküdnék a padlón. - Illetve, lenne valami, amit el kell mondanom nektek.

- Na, halljuk - biztatta anya, és minden figyelmét neki adta. Várakozva felhúzta a szemöldökét, amikor Clayton nyelt egy nagyot. Mikor elkezdett az asztalon kopogtatni az ujjaival, anya nem bírta tovább és a lehető legtürelmesebb nézésével párosítva szólalt meg. - Clayton, szívem, akkor elmondod?

- Hát, az van... - kezdte el végül Clayton, majd lesütötte a szemét, és vett egy nagyon mély lélegzetet. - Én...szóval... lefeküdtem egy lánnyal - kiesett a kanál a kezemből, amikor meghallottam Clayton mondatát. Apa megfagyott a mozdulataiban, anya pedig próbált egy mosolyt erőltetni magára és nem meglepődve reagálni, majd félig a húgom felé fordult, de Millie abszolút nem figyelt, csupán a borsószemeket próbálta egy sorba állítani a tányérjában. - Mármint, elég sok lánnyal feküdtem már le, de asszem' hétfőn vagy kedden

volt ez a lány, Jessica, és hát lefeküdtünk - magyarázta Clayton, én pedig nem hittem a füleimnek. Még megrúgni sem volt hangulatom, annyira reakció képtelenné váltam. - Illetve, többször voltunk már együtt, de nem kell aggódni. Nem terhes, szóval ez egy jó hír szerintem.

- Ebben igazad van - szólalt meg apa egy rövid szünet után, de valójában ő sem tudott nagyon visszajelzést adni erre. - Te is tudod, hogy fontos, hogy mindig védekezzetek.

- Azt hiszem, jól laktam - szólaltam meg gyorsan, majd a tányéromat megfogva a mosogatóhoz siettem és elmosogattam magam után amilyen gyorsan csak tudtam, őszintén szólva csak azért, mert bármikor kiakadhatok, hogy nem is ezt kellett volna Claytonnak részleteznie, de nem szeretném firtatni, amíg nem kapok magyarázatot. A lépcsőn masírozva hátra fordultam és a bátyámra néztem, habár ő kerülte a szemkontaktust. - Feljössz, ha végeztél?

- Aha, persze - mondta könnyedén, majd belemerült az evésbe és teljesen ignorálni kezdett.

Nem jött fel. Tíz óra lehetett, amikor megálltam az ajtaja előtt és lenyomtam a kilincset. Sötét volt a szobában, de a telefon képernyőjének fénye megvilágította az arcát, tehát nyugodt szívvel ültem le mellé az ágyra és néztem rá olyan határozottan, hogy muszáj volt letennie azt a szerencsétlen telefont.

- Ne verj meg - sóhajtott, majd felkapcsolta az éjjeli szekrényen lévő lámpát. - Csak egy kis idő kell, oké?

- Clayton, vasárnap este tíz óra van - világosítottam fel bátyámat az időről, de ahogy ránéztem, megsajnáltam. Én vagyok az egyetlen, akiben megbízik, nem szabadna ennyire lecsesznem. Már megtettem egy párszor, ideje tovább lépni. - Mi a terved? Hol fogsz addig lakni? Jaj, Clayton!

- Nyugi, van egy haverom az egyetemről, van egy bérelt lakása és már meg is engedte, hogy ott csövezzek egy darabig nála - mondta Clayton egy kicsit megkönnyebbültebben, valószínűleg azért, mert leálltam a szidásával és elkezdtem a következményekkel foglalkozni. - Majd elkezdek dolgozni

mellette és be tudok szállni a lakbérbe, úgy is csak egy havit kell majd kifizetnem, mert nem akarom sokáig húzni. Úgy is el fogom mondani anyáéknak.

- Nem tudom, Clayton, nem tartom ezt nagyon jó ötletnek - a hangom már inkább félelmet sugallt, mint haragot. Valóban aggódtam Claytonért és nem szerettem volna, hogy olyan helyen legyen, amiről azt sem tudom, hogy hol van, és azt csináljon egész nap, amit szeretne. Persze felnőtt már, de akkor is mindig aggodalmaskodom.

Clayton végül megnyugtatott, hogy nem lesz semmi baja, és megígértette velem, hogy nem mondok semmit anyáéknak, amíg ő nem akarja. Bár végtelenül rossz ötlet szerintem ez az egész, de mindegy.

Hajnali egyig beszélgettem a bátyámmal, majd amikor már olyan álmos voltam, hogy bármelyik másodpercben képes voltam elaludni, átmentem a saját szobámba és hagytam, hogy elnyomjon az álom. Reggel, amikor felkeltem, úgy éreztem magam, mint a mosott szar, viszont meglepődtem, mert megelőztem az ébresztőmet. Valószínűleg az izgalom. Iszonyatosan izgultam Clayton miatt, és tegnap este kijelentettem neki, hogy egyszer meg fogom látogatni az újdonsült lakásában, hogy biztosra menjek, hogy jó helyen van.

- Te meg mit csinálsz itt? - Mikeila úgy nézett rám, amikor leparkolt a házunk előtt és meglátott a kapuban, mintha halott embert látna. - Én késtem el?

- Nem, kiértem időben - mondtam büszkén, miközben beültem a kocsiba mellé. Szerintem soha nem voltam ilyen pontos az egész életemben, teljesen megértettem a meglepődését.

- Nem akarok tesizni - jelentette ki Mikeila, majd sóhajtott egy mélyet és olyan arckifejezést vágott, mintha a világ összes gondja a vállán a pihenne. - Gondolj bele! Óra után úgy fogok kinézni, mint valami hajléktalan, le fogom izzadni a sminkemet és lesz tíz percem arra, hogy normálisan felöltözzek és egy olyan kinézetet varázsoljak magamnak, amilyen most van. Ez pedig hétfőnkénti első óra után soha nem sikerül.

- Akkor most miért is szeretnél próbálkozni? - kérdeztem, és próbáltam visszaemlékezni valamilyen nagy ünnepségre, ami esetleg ma van, de fogalmam sem volt ilyenről. Ez már elfogadott dolog, hogy hétfőn első óránk tesi, így utána egyszerűen csak beletörődünk, hogy a nap hátralévő részében halottaknak nézünk ki. Végzős év, nem foglalkozunk már tesi utáni kinézettel.

- Mert második óránk töri - mondta ki Mikeila szemrehányóan, és nem értette, hogy én ezt ugyan miért nem tudom. Először is, általában május végére jegyzem meg az órarendünket, másodszor pedig, Mikeila is. Összezavarodtam. - Nem nézhetünk ki úgy Mr. Burns előtt, mint akiket elütött egy busz.

- Jézusom - motyogtam magamban, és már láttam is magam előtt, ahogy az óra utáni tíz perces szünetben a dezodorok még nagyobb keveredésétől fogok hányni és az összes lány osztálytársam felváltva fog sikítozni, hogy nekik még kell idő a sminkelésre. Ez az, imádom ezeket a napokat.

Az öltözőben rájöttem, hogy igazam volt, minden lány annyira kétségbe van esve, mint Mikeila. Tulajdonképpen nem értem ezt az egészet - igen, Mr. Burns egy különleges személyiséggel rendelkező, megnyerő típusú ember, aki ráadásul jól is néz ki, természetesen én is látom ezt, de nem hiszem, hogy ekkora felfordulást kéne miatta kelteni.

- Lányok, még mindig csak egy tanár, akit valószínűleg ki fogunk készíteni és lead minket - mondtam, miután felöltöztem és Charlottera és Mikeilara vártam, hogy jöjjenek el velem mosdóba.

- Te könnyen beszélsz, téged észrevett - szólalt meg Alice érvelően, mire én összeráncoltam a szemöldökömet és próbáltam megérteni, hogy ez miért jó dolog. Azért vett észre, mert késtem és tiszteletlen voltam, mellesleg olyan szépen felírta a nevemet a kis noteszébe, hogy a húsz perc késésemet is megemlítette a naplóban.

- Erre inkább nem is reagálok - zártam le a témát egy mosollyal, mert Aliceszel nagyon szeretünk békés vitába csapni, és reggel nem volt hozzá energiám, főleg nem egy ilyen témában. Alice is mosolyra húzta meggyszínű ajkait, majd váll felé érő fekete hajkoronáját egy még kisebb kusza kontyba

fogta.

A tesi óra még a megszokottnál is kegyetlenebb volt. Az a baj a tanárunkkal, hogy hangulatától függ, hogy mennyire szívat meg minket az órán - természetesen most nagyon rossz kedve volt. Megállás nélkül futottunk, és az elhangzott kicsengő után sorban engedtük el magunkat és estünk fáradtan a padlóra. A lányok sem emlékeztek az óra előtti tervükre, hogy gyorsan az öltözőbe futnak és rendbe szedik magukat, a tíz perces szünetből ötöt azzal töltött az osztály minden tagja, hogy feküdt a tesiterem közepén, és próbálta stabilizálni a légzését. Valószínűleg tovább is folytattuk volna a semmittevést, ha a tanár úr nem jön be és zavar ki minket. Köszönjük szépen.

- Basszus, mennyi időnk van még? - kérdezte Mikeila kifulladva, egy szál melltartóban és bugyiban ülve az öltözőben lévő fapadok egyikén.

- Kettő perc - válaszolt Alice, mire már én is feleszméltem és elkezdtem kapkodni, de nem azért, mert jól szerettem volna kinézni, hanem azért, hogy egyáltalán beérjek órára. Még egyszer kések és kinézem abból a tanárból, hogy megbuktat.

November végéhez híven természetesen már mínuszokat mértünk, így vagy nyolc réteg ruhát vettem fel ma reggel, most viszont csak a fehér, spagettipántos trikómat kaptam fel magamra, először is azért, mert istentelenül melegem volt, másodszor pedig azért, mert meghallottam a becsengő hangját, amikor begomboltam a farmeromat. A táskámba gyömöszöltem a pulcsijaimat - áldottam az eget, hogy a kabátomat már a szekrénybe akasztottam -, majd hanyagul a vállamra dobtam azt, végül *már úgy is mindegy* mottóval élve, a kezembe kaptam a bakancsomat és az osztálytársaimmal a nyomomban végigfutottam két teljes emeleten. Elitiskola.

Pont akkor ültem le a helyemre, amikor Mr. Burns belépett a terembe és becsukta maga után az ajtót. Pár lány egyből utána szállingózott be a terembe, és sorban elnézést kértek, miközben leültek a székükre. Mr. Burns öltönynadrágja zsebébe rejtett kezekkel végignézett az osztályon. Imádkoztam, hogy ne nézzen rám, vagy hogy ne nézzen le, mivel természetesen nem érkeztem felvenni a bakancsomat, így csupán egy szál zokniban ültem Mikeila mellett, aki a hollófekete hajában lévő sötétkék

tincseket próbálta a füle mögé tűrni.

- Csak nem tesióra volt? - szólalt meg végül a tanár úr, pár fiú pedig helyeslően válaszolt, vagy éppen bólintott.

A második történelem óránk volt vele, én pedig másodjára szerettem volna elsüllyedni, amikor rám tévedt a pillantása. Mr. Burns végig nézett rajtam, én pedig - habár, lehet, hogy le kellett volna sütni a tekintetemet - az arcát fürkészve vártam az újabb beszólást. Mikor újra felért a szemeimhez, egy ideig pislogás nélkül csak meredtünk egymásra, éreztem a kínos helyzet forróságát, és nem tudtam hogy az, vagy a tesióra színezte vörösre orcáimat.

- Nem akarja felvenni a cipőjét? - kérdezte Mr. Burns, én pedig legszívesebben rávágtam volna, hogy nem, mert ebben a trikóban semmi kedvem nem volt lehajolni. Csak is kizárólag hosszú ujjú alá veszem fel mindig, mert körülbelül a melltartóm vonaláig ér, így nem éppen az én stílusom ahhoz eléggé, hogy csak úgy ebben mászkáljak x számú ember társaságában, és ha nem lett volna iszonyatosan melegem, kihalásztam volna a táskámból a barna bő kötött pulcsimat és magamra kaptam volna.

- De igen - motyogtam végül, majd sóhajtva lehajoltam és szememet lecsukva reménykedtem, hogy nem látszik annyi minden a melleimből, hogy Mr. Burns egy késő, beszólogatós picsának lásson, aki akkor teszi ki a domborulatait, amikor lehetősége van rá.

Éreztem a tekintetét magamon, zavaromban úgy remegtek a kezeim, hogy még bekötni sem tudtam gyorsan a fűzőt, de amikor felemeltem a fejem és ránéztem, kezét a szája sarkához kapta, elfordulva tőlem az ablakhoz sétált és a többiekkel vette fel a szemkontaktust.

- Na, amíg Nancy Williams készülődik, addig nyissuk ki a füzeteinket - mondta, miután megköszörülte a torkát, a többiek pedig a táskából előhalásztak egy füzetet és maguk elé rakták a padra. Meglepődtem, amikor kiegyenesedve megláttam Mikeila vadi új füzetét és az egyszer sem használt könyvét és atlaszát a padon. - Ha jól emlékszem, az inka birodalom az esedékes témánk, jól mondom?

- Igen - helyeselt pár gyerek, Mr. Burns pedig bólintott, majd szokásosan

zsebre tett kézzel kezdett járkálni a sorok között. - Az uralkodásnál fejeztük be.

Irigyeltem, hogy Mr. Burns ilyen megjelenést és tiszteletet tudott elővarázsolni minden egyes apró mozdulatával. Tudni kell az osztályunkról, hogy mi sosem vagyunk csendben. A legtöbb tanár utál minket, akkor adnak le, amikor lehetőségük van rá, és általában a szemünkbe megmondják, hogy mi vagyunk a St. Eliott szégyenei - tehát mondjuk úgy, hogy nem viselkedünk felhőtlenül az órákon, de Mr. Burns egy olyan energiát továbbított felénk, ami elkussoltatott mindenkit.

- Tehát az uralkodó egy végtelenül homályos életű fiatalember volt, akit úgy hívtak, hogy... - a tanár úr kérdően végig nézett az osztályon és valószínűleg azt várta, hogy fejezzük be a mondatot, de nem igazán volt ez megszokott, mivel senki nem fektetett még belénk ekkora reményt, nem mellesleg jogosan, hiszen most sem tudtuk a választ. Mr. Burns pár másodperc után feladta és hevesen bólogatni kezdett. - Jól mondják, jól mondják, Manco Capac. Nem tudni, hogy mikor született, viszont azt igen, hogy körülbeül 1230-ban halt meg Cuczoban, ami, Jasper?

- Ami az inkák letelepedési helye volt - vágta rá egyből Jasper, gondolkozás nélkül. Az lenne csoda, ha nem tudná, hiszen történelem ágon fog tovább tanulni, így erre az órára kivételesen tanul.

- Így van. Számos legenda létezik vele kapcsolatban, a legtöbben napistenként emlegetik egy aranybottal a kezében - magyarázta Mr. Burns, de közben a szemeit forgatta a különböző mítoszokra.

- Haláli ez a tanár - fordult hátra egy másodperce Charlotte, én pedig elmosolyodtam halk kijelentésére, mert tulajdonképpen igaza volt. Csak én nem kedveltem.

- Nem foglalkozunk ezekkel a badarságokkal, higgyék el, szó sem lesz róla az egyetemen, hacsak nem történésznek akarnak menni. Ami viszont fontos, hogy megalkotta a Törvények Könyvét és megszüntette az emberáldozatokat - Mikeila olyan serényen jegyzetelt, hogy amíg én leírtam kettő szót, ő leírta az egész mondatot. Érdekes. - Csak hogy meglegyen a szokásos vérfertőzés is, feleségül vette a testvérét, Mama Cellot, ebből a toxikus frigyből pedig

megszületett egyetlen utóda, egy fiú gyermek tulajdonképpen, Roca. Jó, eszükbe jut-e valamilyen nagy mitológia erről az isteni testvér-házasságról?

- Görög mitológia - csúszott ki a számon a válasz, habár megesküdtem, hogy nem szólalok meg ezen az órán, csak akkor, ha kérdeznek. Mr. Burns felém fordult, én pedig, ha már elkezdtem, úgy gondoltam, be is fejezem. - A görögöktől pedig később átvették a rómaiak a szokást, ezzel együtt pedig az istenségeket is.

- Helyes, nagyon helyes - bólintott halványan Mr. Burns, én pedig akaratlanul is elmosolyodtam, majd lecsesztem magam, hogy figyeljek már oda, hogy mit csinálok. Mosolyom láthatóan meglepte, egy apró, alig észrevehető fejcsóválás után elfordult és tovább folytatta az órát.

- Istenem, shippellek titeket - hajolt oda hozzám Mikeila és csillogó szemei jelezték gyermeki őszinteségét. Mosolyom lehervadt és rácsaptam a barátnőm karjára. Ha Mikeila elkezd shippelni valakit valakivel, annak nincs jó vége. - Te jó ég, azt hitte, hogy nem kedveled és amikor rámosolyogtál, akkor megörült és próbált semleges arcot vágni, ezért fordult el! Istenem, Nancy!

- Mikeila, kussolj már - válaszoltam röviden, és nem is reagáltam erre a nonszenszre.

Az óra hátralévő részében csendben voltam és nem is néztem Mr. Burns felé, csakis azért, hogy ne legyen több olyan jelenet, amiről teóriákat fogok kapni Mikeilától, így csak úgy, mint a többi diák, minden fontos szót levéstem a füzetembe és próbáltam megérteni az esedékes anyagot. Az utolsó öt percben jártunk már, amikor a padra tett telefonom a tipikus Messenger üzenetjelző hangjelzéssel párosítva felvillant. Minden szempár rám szegeződött egy pillanatra, én pedig a menekülési útvonalaimat kerestem és átkoztam magam, amiért nem halkítottam le a telefonomat.

- Kapcsolja már ki - mondta fáradtan Mr. Burns, én pedig a kezembe vettem a telefonomat a kérése teljesítésére, de megakadt a szemem a képernyőn, amikor Jasper nevét és képét láttam meg rajta. Most komolyan? Olyan idegesen néztem Jasperre, hogy szerencsétlen majdnem leesett a székéről. Akárhogyan is, elolvastam az üzenetét, amiben csupán egy kérdés állt: *Tanultál a mai bioszra?* Meg akartam ütni ezt a gyereket. - Higgyen nekem,

nem fog belehalni a barátja, ha öt perccel később ír vissza neki, Nancy Williams.

- Nem a barátom, nincs is barátom! - reagáltam gyorsan, bár magam sem tudom, hogy miért, csak ideges lettem és ez szóban is megnyilvánult. Egyszerűbb lett volna az életem, ha csak hagyom és nem javítom ki, de ennek a tettnek az ellenkezőjével ismét egy kínos helyzetbe kerültem. Bravó, Nancy, jól csinálod.

- Rettenetesen sajnálatos, de abszolút nem érdekel - gúnyolódott Mr. Burns, mire a hidegvéremet és minden illemtudásomat elfeledni kezdve, szúrós szemekkel néztem vissza a tanárra. És én még húsz perccel ezelőtt mosolyogtam rá, te jó ég! - Tegye már el azt a telefont!

- Jól van, na! - vágtam zsebre indulatosan a mobilt, a csengő pedig megszólalt, amikor Mr. Burns fejcsóválva a tanári asztal felé fordult.

A padra könyökölve eltakartam a tenyeremmel az arcomat és fájdalmasan lecsuktam a szemeimet, mert tudtam, hogy ha eddig nem is, most már tényleg kifejezetten ellenszenvessé váltam Mr. Burns szemében, és mivel a szerencse sosem állt mellettem, valószínűleg a féléves átlagom pont két jegy között fog állni és természetesen a rosszabbat fogom kapni. Év elején megígértettem magammal, hogy nem folyok bele semmilyen vitába, aminek a tanáraimhoz is köze van, mert fontos évről beszélünk a továbbtanulás szempontjából és muszáj bekerülnöm az egyetemre, így semmi nem veheti el a figyelmem.

Ehelyett feszengtem minden történelem órán és veszekedtem a tanárommal, aggódtam a bátyám miatt, hogy egyáltalán hol lehet, a Mr. Burnsszel való összetűzés után pedig olyan szinten kiment a biológia anyaga a fejemből, hogy talán egy virágot sem ismernék fel, ráadásul éhes is voltam.

Hogy lehet az, hogy még csak november van, és már tudom, hogy ebben az évben nem fogok annyira összpontosítani, amennyire szeretném?

[N E G Y E D I K RÉSZ]

Imádom a karácsonyi vásárokat. Egész évben csak arra várok, hogy végre lemenjen a Hálaadás - bár várom a Hálaadást is, mert anya iszonyatosan jó kajákat szokott csinálni olyankor - és beinduljon a karácsonyi szezon, ami magába foglalja a minden utcasarkon táncoló mikulásokat, a forró csokit, a díszítést és az ajándékvételt. Mint minden ember, természetesen én is szeretek ajándékot kapni, de nem ez a fő boldogságom, hanem az, amikor én veszem meg az ajándékokat a szeretteimnek. Persze, amikor valamilyen bestseller könyvet találok a fa alatt, azt kifejezetten nagy örömmel veszem és boldogan ülök be olyankor a szobámba antiszociális életet élni.

- Utálom a karácsonyt. Utálom a karácsonyi vásárt. Utállak, hogy minden évben elrángatsz erre az istenverte nyomorúságra - grimaszolt mellettem Mikeila, egy pohár forralt borral a kezében. Nos, igen, ő sosem rajongott ezért az ünnepért, de tulajdonképpen nem is hibáztatom ezért, hiszen ez az egész a családról szól legfőképpen, neki ez pedig nem adatik meg valami csodásan. - Ijesztőnek találom a mikulásokat, túl sok ember van a környezetemben, éhes vagyok és fázom is. Ráadásul annyira felforralták ezt a bort, hogy kifőtt az összes alkohol belőle és még részeg sem lehetek tőle.

- Azért forralt bor, mert fel szokták forralni - magyaráztam, majd megigazítottam a fejemen a sapkámat. Mikeila nem mondott hülyeséget az időjárást illetően, én is fáztam. Látszott a leheletünk a hidegben és tudtam, hogy barátnőm már nagyon kevés idő múlva elkezdhet hisztizni, ha nem kötöm le valamivel. Nagyon örültem, amikor megláttam egy kürtöskalácsost velünk szemben. - Gyere, vegyünk kürtöskalácsot!

- Jó! - lelkendezett Mikeila, de el is ment a kedve, amikor rájött, hogy kígyózik a sor a bódé előtt és valószínűleg lesz vagy tíz perc, mire sorra kerülünk.

- Hallod, én onnan fogok Charlottenak ajándékokat venni - mutattam egy

tőlünk pár méterre lévő ékszeres sátorra. Kézileg csinált, gyönyörű karkötőket és nyakláncokat láttam még így messziről is, Charlotte pedig él-hal az ilyen kis semmiségekért, így egy nagyon jó ötletnek találtam és megveregettem gondolatban a saját vállamat.

- Én *Cole Sprouse*-os telefontokot és pólót rendeltem neki - mondta Mikeila, én pedig felcsillant szemekkel reagáltam rá, még akkor is, ha nem az én ajándékom lesz. Ez az egyik legjobb dolog, amit Charlottenak adhat. Ha tehetné, magához rendelné magát *Cole Sprouse*t és fogságban tartaná a házában. - Már a szüleidnek is megvettem az ajándékot.

- Mi az? - Mikeila mindig velünk ünnepli a karácsony egy részét. Már évek óta ő is benne van a hagyományainkban, így ő is ajándékoz a családom tagjainak és őt is ajándékozzák. Általában a napot otthon tölti, mégha úgy is gondolja, hogy az apja ezt nem érdemli meg, de késő délután mindig átjön és normálisan ünnepel úgy, ahogy az kijár neki.

Bár, köztünk, mármint Mikeila és köztem nincs nagy ajándékozás, először is azért, mert mire mindenkinek megvesszük a dolgokat, tiszta csórók leszünk, másodszor pedig azért, mert az a szokásunk, hogy egy nagyon aprócska tárgyi valamit adunk a másiknak, de különben ott tölti az estét nálam és egész éjszaka filmezünk és beszélgetünk. Nekünk ez a legjobb ajándék, és a pénzt, amit egymásra költöttünk volna, összedobjuk és kaját rendelünk. Jobb mindennél.

-Mindketten határidőnaplót kapnak a következő évre - jelentette ki határozottan Mikeila, én pedig büszke arckifejezéssel helyeseltem az ötletét. Tulajdonképpen én sem fogok jobbat kitalálni. A szüleimnek annyira szüksége van a határidőnaplóra, mint embernek a vízre. - Millienek pedig találtam egy nagyon szép babát. Claytonnak fogalmam sincs, hogy mit veszek, apámnak pedig az sem biztos, hogy veszek valamit.

- Vegyél azért neki valami kis dolgot - mondtam megszánt tekintettel. Tudom, hogy nem pontosan tökéletes apa-lánya viszonyról beszélünk itt, sőt, az sem biztos, hogy viszonynak mondható ez, de valahogy úgy éreztem, hogy nem hagyhatják ki az ajándékozást. - Ő is mindig vesz neked.

- Ja. Minden egyes évben kapok egy *Boldog Karácsonyt!* feliratú csokit -

sajnáltam Mikeilát. Attól, mert a mi családunktól megkap minden szeretetet, az sosem lesz olyan, mint az apai, vagy az anyai szeretet. Ahogy ezen elkezdtem rágódni, olyan abszolút szar, de egyben tökéletes terv ugrott be, amit valószínűleg elrontok és meg fogok bánni. - Tudod, már megszoktam, de azért néha így eléggé szar érzés. Mert én szeretem őt, tudod? Tényleg szeretem, de belebetegedett abba, hogy anya elhagyta, és tudom, hogy felesleges lenne próbálkoznom is - sóhajtott Mikeila, én pedig már gondolatban felhívtam Claytont és belerángattam életem legfőbb célja elérésének útjába, ami az, hogy egyesítsem a Stridge családot. - Mindegy, te mit veszel Claytonnak? És a szüleidnek?

- Még fogalmam sincs - mondtam, de agyban már régen nem a kürtöskalácsos előtti sorban álltam. Fogalmam sincs, hogy Mrs. Stridge hol, vagy éppen kivel lehet, hiszen már hosszú évek óta nem láttam, ezért szinte lehetetlennek találtam őt kinyomozni, de eszembe jutott, hogy apa pontosan olyan szakmában dolgozik, aminek felhasználásával könnyen tud segíteni nekem. Mr. Stridge pedig biztos vagyok benne, hogy szereti a lányát, egy kis rábeszéléssel ráébredhet arra, hogy tennie kell valamit, és talán saját döntésére segítséget kér az alkoholivás abbahagyásában és bumm, egy boldog család. Életem legjobb terve! - Clayton valószínűleg valami *Artic Monkeys*-es cuccot kap.

- Én is gondoltam erre, de annyi van már neki, hogy tök feleslegesnek érzem, hogy vegyek még egy dolgot - Mikeilának igaza volt, szóval helyeseltem és témát váltottam, mert most már amúgy sem tudtam volna ezen gondolkozni.

A kürtöskalács amilyen finom volt, olyan drága. Ahogy megvettük, teli szájjal kezdtük szidni az árust, hogy miért ennyi pénzért adja, ráadásul nem is nagy adag és nem éri meg a pénzét. A hazafelé vezető úton végig ezt vitattuk meg, meg azt, hogy milyen gyönyörű karkötőt vettem Charlottenak. Érdekes témáink befejeződtek, amikor véget ért a közös utunk és mindketten a saját házunk felé indultunk meg. Meglepett, hogy Mikeila nem jött velem haza, de azzal érvelt, hogy tanulnia kell törire, mert nem szeretne Mr. Burns szemében rossznak tűnni. Soha, ismételtem, soha nem vette elő még csak a könyvet sem, nemhogy töriből, semmiből sem. Este nyolc múlt, amikor hazaértem. Anya a nappali kanapéján ült és a nézéséből ítélve pontosan rám várt. Általában lenyomunk egy vitát a karácsonyi vásár után, mert csütörtökön van és nem

szereti, ha sulis estén később jövök haza. Igen, tizenhét éves végzős ember vagyok, de anyát ez nem nagyon érdekli.

- Nancy Marie Williams! - teljes nevemet meghallva fáradtan lecsuktam a szemem. *Kezdődik...* - Megmondtam, hogy hatra legyél itthon! Miért nem hallgatsz te rám?

- Én pedig megmondtam, hogy valószínűleg késni fogok. Anya, minden évben ilyenkor érek haza a vásárról - válaszoltam nyugodtan, majd a lépcső első fokára léptem. Már megszoktam, hogy anya szigorúan nevel, de mindig kiakadok, amikor úgy kezel, mint egy tizenhárom évest. Néha túltolja ezt az egészet és megőrjít vele. - Kérlek, ne csináljuk már ezt megint.

- Mindent megteszek, hogy jó legyen neked, Nancy. Mindent! Te pedig csak úgy eldobod ezt az egészet - hitetlenkedett anya idegesen, én viszont próbáltam megőrizni a nyugalmamat és nem dühösen reagálni arra a hazugságra, amit a szemembe mond. - Annyit kértem tőled, Nancy, hogy maradj határozott és ne kalandozz el, mint a veled egykorúak.

- És ezt teljesítem is. Anya, te jó ég, konkrétan azért veszekedsz velem, mert egyszer az évben kések pár órát - világítottam rá ennek a nevetséges vitának a tárgyára, anya pedig nem hitt a fülének és minden bizonnyal elővette az ügyvédi énjét.

- Ez az utolsó éved, Nancy, tudod te, hogy ez mit jelent?

- Igen, tudom, mivel folyamatosan ezt hajtogatod - csúszott ki a számon, de már abban a pillanatban tudtam, hogy valószínűleg most robbantottam ki a harmadik világháborút.

- Nagyon kezdesz elzülleni, kisasszony! - emelte fel anya a hangját, majd jelentőségteljesen keresztbe vágta mellkasa előtt a karjait. Nevettem dühömben, mert nem tudtam mást tenni.

- Kezdek elzülleni? Én kezdek elzülleni, anya? - kezdtem kiakadni, és úgy éreztem, jogosan. A gimnáziumi éveimet határozott fegyelemmel töltöttem, semmilyen illegálisat nem csináltam, és kapok egy ilyen szólást, hogy kezdek elzülleni. Szerintem teljesen normális, hogy tizenhét évesen elmegyek a

rohadt karácsonyi vásárra a legjobb barátnőmmel és egy kicsit később érek haza a megszokottnál. - A gimiben töltött idő alatt mindent a te kívánságod szerint tettem! Kimaradtam minden jóból, csak azért, hogy büszke legyél rám! Nem iszok, nem cigizek, nem bulizok, nincs barátom, az égvilágon semmit nem csinálok, és úgy beszélsz velem mint egy drogossal, csak azért, mert azon a kibaszott karácsonyi vásáron, ami minden évben egyszer van megrendezve, egy kicsit tovább maradok! Kurvára nem ezt érdemlem!

- Hogy beszélsz te velem, Nancy? - anya nem idegesen, hanem meglepetten nézett már rám. Tekintete olyan volt, mintha egy idegen állna előtte. - Milyen szóhasználat ez?

- Komolyan, anya? Ez az egyetlen, amit tudsz mondani? - fogalmam sincs, hogy hogyan kellett volna viselkednem ahhoz, hogy ne tűnjek illetlennek. Iszonyúan mérges voltam és jogtalannak tartottam anya kirohanását. Mindent, *mindent* azért teszek, hogy anyának megfeleljek, én vagyok az a gyerek, akin kijavítja azokat a nevelési hibákat, amiket Claytonnál vétetett. Akármennyire is hangzik ez egoizmusnak, de csodálatos gyerek voltam és vagyok is, és nagyon rosszul esik, hogy anya egyetlen kis dolog miatt, ami számításaim szerint nem is hiba, így le vagyok oltva. - Nevetséges - zártam le ezt az egész badarságot, majd anya szólogatása ellenére felsiettem a lépcsőn és a szobámba belépve becsuktam magam után az ajtót.

Mély levegőt vettem és csukott szemmel próbáltam megnyugtatni magam. Általában nem emelem meg a hangomat a szüleimmel szemben és nem szoktam velük veszekedni, de amikor igen, akkor nagyon felzaklatódom, jelenlegi alkalommal pedig még a megszokottnál is jobban megtörtént ez, mert tényleg nem értettem azt, hogy miért probléma, hogy később értem haza arról a vásárról. Kilencedikben még megértettem az emiatt kialakult felháborodást, de hát könyörgöm, jövőre egyetemista leszek. Szükségem van egy kis önállóságra, nem tehetem mindig azt, amit anya mond.

Még egy sóhajtás után az ágyamhoz sétáltam, leültem rá, majd hátradőltem és a vajszínűre festett plafont bámultam. Kattogott az agyam az egész életemen, és azokon a dolgokon, amiknek meggondolatlanul adtam hangot pár perccel ezelőtt. *Kimaradtam minden jóból...* - tulajdonképpen tényleg így gondolom. Iszonyatosan jó kapcsolatom van az osztályommal és mindig is az volt, de mindig, amikor közösen mentek bulizni, én voltam az, aki kedvesen

visszautasította a meghívást. Én voltam az, aki a gólyatáborban józan maradt és nézte a többiek felhőtlen nevetését a tábortűznél ülve. Én voltam az, aki a tizedikes osztálykiránduláson inkább a szálláson maradt, amíg a többiek kiszöktek a közeli tóhoz. Én voltam az, aki egyetlen after bulira sem ment el a tanévnyitó- és záró ünnepségek után. Én *tényleg* kimaradtam a legtöbb jóból. Igaz, barátom volt már, de meglepő módon anyám őt sem kedvelte - sőt, kifejezetten utálta. *Ő nem való neked, Nancy,* mondta, *és különben is, annyira fiatal vagy még a szerelemhez.* Kilencedik májusában jöttem össze egy egy évvel fölöttem járó, Ashton nevezetű fiúval. A bátyámon keresztül ismerkedtem meg vele, mindig nálunk lógott egy időben és mikor elkezdődött érdeklődni irántam, természetesen elutasítottam, hiszen olyan Clayton stílusú volt és tudtam, hogy anyának úgy is ellenvetései lesznek, de iszonyatosan édes volt és minden próbálkozásom ellenére belehabarodtam. A két ember, akik tudtak mindenről már az elejétől, az a bátyám és Mikeila volt. Anyáéknak mindössze nyár végén mondtam el, és az is volt a kapcsolatunk vége. Mérges voltam a szüleimre, de a fejembe verték, hogy túl okos vagyok ahhoz, hogy a gimis éveimet hamis szerelmekkel és igenis valódi csalódásokkal rontsam el, így akárhány fiú próbálkozott nálam Ashton után, élből elutasítottam mindegyiket. Ennyit erről.

- Még ezt a rohadt színt sem szeretem - motyogtam magamnak, miközben a vajszínű plafont tanulmányoztam. Felültem az ágyon és körülnéztem a szobámban. Olyan rendezett és felületes volt az egész helyiség, hogy hirtelen idegennek és hidegnek éreztem. Rájöttem, hogy tulajdonképpen az ágyam az egyetlen, amit szeretek ebben a szobában, és mindennél jobban szerettem volna ezen változtatni.

Elővettem a telefonomat, és kapcsolódtam a wifire, majd vártam, amíg megkapom az értesítéseimet, amiket azután kaptam, miután kikapcsoltam a mobilnetemet. Lehúztam az értesítéspanelt és már majdnem rányomtam Clayton üzenetére, amikor alatta egy Facebookról jött értesítésen akadt meg a szemem és fagyasztotta meg a vért az ereimben.

Christopher Burns visszaigazolta, hogy ismer. Írj Christopher idővonalára! - olvastam el magamban a két sort, majd miután úgy éreztem, hogy meg tudok mozdulni, azonnal csináltam egy screenshotot és már küldtem is a Mikeilával és Charlottetal való közös csoportba. A szívem kétszer gyorsabban vert,

amikor visszagondoltam arra a kínos jelenetre, amikor Mikeila véletlenül bejelölte az én profilomról Mr. Burnst, és arcom úgy kipirosodott, mintha egy hősugárzó lenne közvetlenül mellettem. Te jó ég, nem is tudom melyik lett volna jobb, ha nem jelöl vissza, vagy - mint jelen esetben - ha igen.

Mikeila💐: *Te jóóó ééég! Isteneeeeeeeem!*😍😍😍😍😍😍😍😍😍

Charlotte🍏: *JESSSSSSZ!*

Alig tudtam olvasni a csoportos beszélgetést, olyan hevesen reagáltak a lányok. Anélkül, hogy én beleszóltam volna, ők ketten nagyon jól megvitatták, hogy *"Mr. Burns vonzódik hozzám, és csak azért nem mászott még rám, mert az illegális."*

Elküldtem egy olyan gifet, amivel ennek a kettőnek az őrültségét hirdetem, majd szépen leírtam barátnőimnek, hogy le fogom némítani a csoportot és ignorálom őket addig, amíg nem lesznek újra normálisak. Erre az volt a válasz, hogy Charlotte csoportos beszélgetést indított, én pedig természetesen csatlakoztam, mert egy mazoista ember vagyok. Miután megtervezték a kapcsolatomat, elmondtam, hogy újra szeretném festeni a szobámat mondjuk a hétvégén, mire ők felajánlották a segítségüket, én pedig hálásan megköszöntem nekik. Beszélgetés közben írtam Claytonnak is, aki péntek délután szintén hazajön *az egyetemről*, és már írásban is kényszerítettem rá, hogy segítsen nekem. Megkérdezte, hogy mi a baj, és monólogot küldtem neki az anyával való vitámról, amire ő teljesen az én oldalamra állt és megígérte, hogy majd megpróbál erről elbeszélgetni anyával. Sok sikert hozzá.

Annyira kattogott az agyam az anyámmal való veszekedésen és azon (rendben, legfőképpen azon), hogy Mr. Burns visszajelölt, hogy azelőtt elaludtam, mielőtt letehettem volna a telefont. Úgy néztem ki reggel - a változatosság kedvéért -, mint a mosott szar. Mivel tegnap szó szerint kidőltem, még fürödni sem sikerült elmennem és az a minimális smink is rajtam maradt, amit viselni szoktam az arcomon. Amikor sikerült normális külsőt varázsolni magamra és levergődtem magam a lépcsőn, fogalmam sincs mit vártam, de pontosan olyan látvány fogadott, mint minden reggel.

- Jó reggelt! Kaja a pulton, ma későn jövök és valószínűleg apád is. El tudnád

hozni Milliet az oviból? - anya olyan mosolyt villantott nekem, mintha a tegnap este meg sem történt volna. Tulajdonképpen nem is ez zavart, hanem az, hogy egy egyszerű bocsánatot sem kaptam.

- Igen - válaszoltam röviden, majd eltettem az adagomat a táskámba. - Akkor megyek is.

- Légy jó, szeretlek - puszilt meg anya, én pedig visszamotyogtam egy *én is*t, majd az ajtó felé indultam.

Bár ne feszegetném állandóan a húrt ennyire! Nem bírtam megállni, mielőtt a kilincshez értem volna, anya felé fordultam és kissé bizonytalan kérdésemet felé szegeztem.

- Mi lesz a tegnapival?

- Mi lenne? Hajlandó vagyok neked megbocsátani, mert a lányom vagy és szeretlek - ahogy anya válaszolt, leesett az állam. Ő hajlandó nekem megbocsátani? Vicces.

- Anya, én konkrétan semmit nem csináltam. Neked kéne bocsánatot kérned - a lehető legrosszabbat mondtam. Anya éles pillantásokkal nézett rám, majd felhúzott szemöldökkel adott egy lehetőséget arra, hogy megváltoztassam a mondatomat. - Én nem az egyik ügyfeled vagyok, nem tudsz megijeszteni, ugye tudod?

- Akkor újrafogalmazom - bólintott anya, majd felvette a már jól ismert állását, amikor is keresztbe teszi maga előtt a karjait és az ötméteres körzetében mindenkivel tudatja, hogy az lesz, amit ő mond. - Hajlandó vagyok *neked* megbocsátani, amiért *te* tiszteletlen voltál *velem,* káromkodtál, kiabáltál és olyan dolgokat vágtál *a fejemhez,* amik nem igazak.

- Tudod mit, anya? - rájöttem, hogy el kell engednem ezt az egészet. Ha kiakadnék, hogy ő mondott olyan dolgokat, amik nem igazak, és nem én, csak újabb veszekedést produkálnék, ahhoz pedig nem volt sem energiám, sem kedvem. - Igazad van. Szia.

Mikeila már a sötétkék kombijában ülve várt rám, és miután beültem mellé,

ki is hajtott az utcából. A megszokottnál is rosszabb reggeli hangulatomat természetesen észrevette, de mielőtt feltehette volna a kérdést, egy *Nem akarok beszélni róla* mondattal megakadályoztam, Mikeila pedig tiszteletben tartotta és tudatosan próbálta terelni a figyelmemet minden olyan témával, ami az eszébe jutott. Tudta, hogy úgy is el fogom neki mondani, hiszen mindig elmondom, de túl dühös voltam ahhoz, hogy a kocsiban ülve belekezdjek.

Második óra utáni szünet volt, amikor hajlandó voltam megszólalni és mással is foglalkozni a szendvicsemen kívül. Megosztottam Mikeilával és Charlottetal az otthon történteket, emellett tanácsokat kértem a szobám színét illetően. Mikeila sötétkéket, Charlotte pedig halványzöldet ajánlott, de mindkettőt elutasítottam, és emlékeztettem barátnőimet arra, hogy ezek a színek az ő kedvenc színeik, nem az enyém.

- Legyen lila - Alice hirtelen levágódott Charlotte mellé, és adott egy jó ötletet arra a kis részletre, amit éppen meghallott a beszélgetésből. Tűzpirosra festett ajkait vigyorra húzta és úgy nézett ránk, mintha bizalmas információt szeretne megosztani velünk. - Lányok, Mr. Burns a tesiterem előtt állt és Ms. Frosttal beszélgetett.

- Munkatársak, ugye tudod? - világítottam rá arra, hogy két tanárnak még nem lesz viszonya egymással, ha beszélgetnek. Ms. Frost egy harmincas évekbeli fiatal tanárnő, aki hivatalosan nem is tanít minket, de egyszer-kétszer helyettesítette már a mi tesitanárunkat, így felületesen ismerjük. Tulajdonképpen egy szép nőről van szó, és most hirtelen nem is emlékszem, de úgy él az emlékezetemben, mintha gyűrű lenne a gyűrűs ujján.

- De nagyon közel álltak egymáshoz - kezdett el érvelni Alice. Végre, erre van most szükségem! - Konkrétan, mintha smárolni készülnének.

- És smároltak? - azért tettem fel a kérdést, mert tudtam, hogy ha igen lenne rá a válasz, ennél sokkal nagyobb izgalommal csapódott volna Alice hozzánk.

- Nem, de...

- Látod? Nem kell mindenkivel összehozni azt a szerencsétlen embert, ez

semmit nem jelent. Én is álltam már olyan közel például Jasperhez, még sincs köztünk semmi - fogalmam sincs, miért védtem meg Mr. Burnst. Egyszerűen csak úgy éreztem, hogy mindenkinek kijár annyi tisztelet, hogy ne beszéljenek ilyenekről a háta mögött.

- Én csak örülök annak, ha nincs senkije - szólalt meg viccesen Charlotte, majd előre fordult, amikor bejött Quentin tanárnő.

Hihetetlenül lassan telt ez az óra és elvette a nap hátralévő részére tartogatott energiámat. Mrs. Quentinnél én mindig csendbe maradok, mert akármikor meglátja, hogy mozog a szám, egyből a beírással fenyeget. Kifejezetten utál ez a tanárnő, de már megszoktam és annyira sem hat meg, mint egy cicás videó amit feldob az instagram. Már megtanultam nyitott szemmel aludni, és most is ezt a tevékenységet űztem, de telefonom rezgése felrázott. Igen, most sikerült levennem rezgőre.

Mikor megláttam Charlotte képét és nevét, értetlen fejet vágtam, mert egyszerűen nem értem, hogy miért üzengetnek nekem állandóan az osztálytársaim órán, ráadásul Charlottenak elég lenne hátrafordulnia ahhoz, hogy elmondja, amit szeretne.

- Nancy, tedd el a telefonodat, vagy elveszem és nem látod év végéig - sóhajtott Quentin tanárnő, én pedig nem értettem, hogy hogy a fenébe bukok le mindig. Komolyan, ehhez tehetség kell.

- De tanárnő, az nem lopás? - Jasper beszólásán felnevetett az osztály, én pedig kihasználtam az időt és megnyitottam az üzenetet.

"Nyugi, Mr. Burnsnek nem kell senki. Rajtad kívül🙄" -hangosan felnevettem az utolsó mondaton, és az sem érdekelt, hogy Mrs. Quentin újra rám szólt. Barátnőim idiótasága akaratomon kívül is jó kedvre derít mindig, és habár örültem neki, hogy ma nincs törink, már-már vártam a következő marhaságot, amit majd összehordanak.

[Ö T Ö D I K R É S Z]

Az egész szobám egy óriási felfordulás. Minden bútor egy hatalmas fólia alatt porosodik jelenleg, a szőnyeget felcsavartuk, és még a villanykapcsoló is festékes. Nehéz úgy új szobát varázsolni, ha olyan segítségeim vannak, mint Mikeika és Clayton. Charlotteot nem említem, mert ő viszonylag normális ember a másik kettőhöz mérve.

- Clayton, ne haragudj, de az a fal eddig bűnronda - fordult hátra Charlotte a létra középső fokán állva, mire Clayton türelmetlenül ránézett és mélyen sóhajtott egyet, mintha már elege lenne az életből.

- Nyugodj már le. Jól fog kinézni, ez még csak a piszkozat - magyarázta a bátyám, én pedig a fejemet fogtam idegességemben. Piszkozatokat csinál a falfestésből. Gyönyörű szobám lesz.

Felosztottuk a festést - négy fal, négy ember, így gyorsabban kész vagyunk, legalább is ezt terveztük, de elfelejtettük azt, hogy soha életünkben nem festettünk még. A szín végül lila lett, Alice ajánlására, bár, őszintén szólva, már bánom, hogy egyáltalán elkezdtük ezt az egészet, ráadásul anyáék nincsenek itthon és nem is tudják, hogy ezt terveztem és jelenleg csinálom, és biztos vagyok benne, hogy amint tudomásukra jut, azonnal kiverem náluk a biztosítékot és valami orbitális vita lesz, hogy én hogy mertem ezt tenni.

- Úgy néz ki, mintha lehánytad volna - folytatta tovább a kötekedést Charlotte, és Clayton összehúzott szemeit meglátva gyorsan közbeszóltam, mielőtt valamilyen vita alakulna ki.

- Oké, kuss mindkettőnek és fessétek a szobámat - állítottam le őket, mire Charlotte tettetett sértettséggel hunyorított a bátyámra és gonosz mosollyal jelezte neki, hogy figyeli. - Végezni kéne, mire anyáék hazajönnek.

Nem végeztünk addigra. A szobám konkrétan romokban állt, amikor anyáék hazaértek. Tulajdonképpen nem volt semmiféle orbitális vita, anya csak

megjegyezte, hogy nem illik ez a szín a szobámhoz és nem vagyok normális, amiért azt a letisztult stílust egy ilyen bohókás valamire váltottam le. Miután apa megszánt minket és besegített, rend lett a szobámban délután ötre. Ezután kinyomtattam pár képet, amik Claytonnal, Millievel és Charlottetal készültek, megkerestem a régi osztályképeimet is és kitűztem őket az íróasztalom felé. Elővettem a karácsonyi dekorációimat, amiket a vásáron szereztem be, és feldíszítettem a lányokkal a szobámat a különböző szalagokkal és golyókkal, végigvezettük a három méteres égőt a falakon, és felállítottam az éjjeliszekrényemre azt az aprócska karácsonyfát, amit még két évvel ezelőtt vettem az egydolláros boltban. Elégedett voltam az eredménnyel és nagyon büszke voltam magamra, mert ez a váltás egy elvont üzenet is volt anyám felé, miszerint nem mondhatja meg azt, hogy hogyan éljek.

A dekorálással elment az egész napom, lényegében semmi mást nem csináltam, este átneztem az irodalmat és körülbelül ennyi hasznos tevékenységet tudok megnevezni. Vasárnap megtanultam a történelmet, ugyanis a lányok biztosak voltak benne, hogy Mr. Burns hétfőn feleltetni fog, bár én ezt nem hallottam, de nekik csak annyi volt erre a válaszuk, hogy azért nem hallottam, mert valljam be, el voltam ájulva egész órán. Igen, természetesen. Valójában nem is emlékszem a szerdai törire, azt tudom, hogy hétfőn futottam be a terembe egy pár zokniban és akkor volt az a bizonyos telefonos jelenet is, de szerdán annyira nem történt semmi, hogy jelentéktelen volt még megjegyeznem is - éppen ezért mondjuk, lehetséges, hogy felelni fogunk hétfőn.

Szóval, benyaltam a történelmet, próbáltam megtanulni a matekot és megírtam egy hét oldalas angol esszét. Vonakodva ugyan, de lementem délután az étkezőbe és megvacsoráztam a szüleimmel, akik teljesen úgy tettek, mintha az égvilágon semmi sem történt volna köztünk. Amikor Claytont kérdezték az egyetemről, kicsit zavarba jöttem a bátyám helyett is, aki tökéletesen vette az akadályokat és elmondta, hogy minden rendben van a kampuszon. Nos, biztos, hogy minden rendben van most, hogy ő már nincs ott.

Tehát összefoglalva, a hétvégém mondjuk úgy, hogy csendesen telt, kivéve a vasárnap estét, amikor ugyanis rájöttem, hogy muszáj előszednem az egyenruhámat, mert iskolánk névadójának, St. Eliottnak a száz x-edik

születésnapját ünnepeljük. Valójában eszembe sem jutott volna, ha nem olvasom el az osztálycsoportunkat. Így hát a szekrényem mélyéről elő kellett kotornom azt a pokolból szalajtott, undorító zöld szoknyát és a fehér blúzomat, amin szintén zöld színnel a bal oldalon az iskola neve és logója - egy holló, igen, zöld holló - ékesedik. Gyönyörű. Habár szeptemberben iskolakezdésre fel kellett volna venni őket, én kihagytam a tanévnyitót, így körülbelül egy éve nem láttam már az ünneplőmet és ennek a hányadéknak a megkeresésével és levasalásával elment egy teljes órám.

Hétfő reggel Mikeila szokásosan az ablakom előtt parkolt és eszeveszetten ordibált, hogy siessek már. Egyetlen probléma az volt, hogy akkor még pizsamában fetrengtem az ágyamban. Az egyenruhát felvéve bizonytalanul álldogáltam a szekrényemre akasztott, ajtónagyságú tükör előtt, mert tavaly még megfelelő hosszúságú volt a szoknya, most viszont eléggé rövidnek mondanám, habár körülbelül minden lánynak az a normális, amit én kihívónak neveztem. Sóhajtva betűrtem a blúzomat a szoknyába, majd felhúztam a lapos topánkámat. Még mindig magamat néztem a tükörben és számat harapdálva próbáltam megfejteni, hogy mi olyan furcsa magamon. Egy év alatt változott az alakom is, és ez csak a rám tapadó szoknyát és blúzt felvéve derült ki. Habár sosem voltam elől deszka, hátul léc, kis melleim voltak és a fenekem sem volt túl nagy, most nyáron viszont tisztán látszik, hogy híztam, és észrevehetően kialakultak a női adottságaim. Kísérletezés gondolatában lehúztam a lapos topánkámat és a cipős szekrényből előhúztam anya egyik fekete magassarkúját, ami azért még sem volt olyan magas és járni is tudok benne anélkül, hogy szétmenne benne a lábam.

Felvittem az arcomra a korrektort és a halvány szájfényemet, majd szempillaspirálozás után lesiettem - jó, nem siettem, mert hát nem akartam legurulni a lépcsőn - a konyhába és elraktam a kajámat. Habár az arcomon semmi új nem látszódott és a hajamat is csupán csak kivasaltam és egy lófarokba kötöttem, anya végig nézett rajtam és mosolygott, amikor felért a szemeimhez.

- Jól áll ez a cipő. Legyen a tiéd - mondta sejtelmes mosollyal az arcán, amire én egyébként abszolút számítottam.

Anyával tulajdonképpen nem rossz a kapcsolatom, csupán túlságosan irányításmániás és ezzel teljesen az agyamra megy, de egyébként meg

nagyon szeretem és nagyon jó anyának tartom. Öltözködésben és sminkben pedig teljes megértést kapok tőle, hiszen ő maga is egy nagyon divatos nő, ezért ilyen téren néha még noszogat is, hogy legyek kicsit életkoromhoz illő. Aztán meg persze ott van, hogy életkoromhoz illően el akarok menni valahova és nem enged. Kicsit bipoláris anyám, úgy gondolom.

- Nem rövid a szoknya? - kérdeztem a szoknyámat húzogatva, de felesleges is volt kérdeznem, mert Mikeila már olyan hangosan dudált és kiabált, hogy ha akartam volna, már akkor sem öltözhettem volna át.

- Nem, nagyon csinos vagy, szívem - mondta anya, majd megpuszilt és kiküldött, mondván, hogy a szomszédok ki fogják ránk hívni a rendőröket, ha Mikeila tovább hangoskodik a házunk előtt.

- Kifáradtál? - mosolygott rám gúnyosan Mikeila, én pedig hasonlóan visszamosolyogtam rá és elvettem a műszerfalon pihenő Starbuckos poharat. A biztonság kedvéért megszagoltam, nehogy valami vodka legyen benne esetleg. - Ne idd meg a kávémat!

- Késő! - hadartam, majd egy jó nagyot kortyoltam a frissítőből. Mikeila kivette a kezemből a poharat és kijelentette, hogy szívesen elkísér majd a büféhez, ahol vehetek magamnak dobozos kávét, én pedig egy grimasszal az arcomon megköszöntem és a sulihoz érve szaván fogtam, mert tényleg elrángattam a büféhez.

- Jó reggelt - mosolygott ránk a büfésnő, akivel tulajdonképpen olyan jó a kapcsolatom, hogy már így, utolsó évembe érve konkrétan tegezem. Imádom az egész lényét, a lehető legkedvesebb ember ebben az iskolában és annyira megszerettem már első évben, hogy a karácsonyi szünet előtt mindig veszek neki egy csokit és kellemes ünnepeket kívánok.

- Jó reggelt, Nora - köszöntem én is, majd kértem egy doboz kávét és egy citromos teát is, nehogy szomjan haljak, végül is. Komolyan, lejövök ebbe a büfébe és olyan dolgokra költöm a pénzem, amikre nincs is szükségem.

- Szép napot, lányok! - búcsúzott tőlünk Nora, mi pedig visszamondtuk a mondatot és magunkban zsörtölődtünk, hogy ebben a napban ugyan mi a szép.

Egyenruhás napokon a megszokottnál is jobban utáltam a hétfőket, mert első óránk tesi, és tök feleslegesnek érzem azt, hogy reggelente szépen felöltözzek, ha egy óra múlva minden erőfeszítésem semmibe megy. Bár, igazából, ez nem is nagyon engem érintett, hiszen annyit nem készülődtem ma reggel, hogy felháborítson ez a dolog, de rajtam kívül minden lány érezte ennek az egésznek a hátulütőjét és könyörögtek a tesitanárunknak, hogy ne fussunk ma annyit és engedjen ki minket hamarabb, mert mire felrángatjuk magunkra azt a szerencsétlen szoknyát, elmegy a fél életünk. Tulajdonképpen ez igaz, szóval nem szóltam bele, meg amúgy is utálok futni és azzal sem lenne semmi gondom, ha hamarabb szabadulnánk. Végül hat körben, majd talajtornában, és öt perccel előbbi kimenőben sikerült megállapodnunk, de csak azért, mert "*végzősök vagyunk, és öt perc se ide, se oda."*

- Halljátok úgy megtanultam a törit, mint még életemben soha - szólalt meg az egyik osztálytársunk, Vanessa két felülés közben, a legtöbb osztálytársunk pedig helyeselve reagált a kijelentésre, és egy fiú, Ray szépen összefoglalta, hogy igazából ő csak azért tanult, mert rájött, hogy Mr. Burns egy kiemelkedően jó tanár és mellette nagyon könnyen meg lehet tanulni az anyagot ha akarjuk, mert jól magyaráz és érthető, amit mond. Valójában teljesen egyet értettem vele és örültem, hogy egy ilyen, a lányokéval ellentétben normális véleményt is hallok. Pontosan így gondoltam én is, bár én azért tanultam, mert egyszerűen csak nem akartam rossz jegyet.

- Hát én nem tanultam semmit - mondta Sean hason feküdve, ami őszintén szólva meglepett. Mármint nem az, hogy nem tanult, hanem az, hogy ébren van, mert egész órán csukva volt a szeme és biztos voltam benne, hogy elaludt.

Stevenson tanárúr tartotta a szavát és öt perccel a kicsengetés előtt utunkra engedett minket. A lányokkal villámgyorsan elkészültünk és kicsengetésre már szintre fel is öltöztünk és a termünkben ültünk. Olyan dolgot lehetett tapasztalni az osztályban, amit csak nagyon ritkán: mindenki tanult. Akárhogyan is, de Mr. Burns ritka jó hatással van az osztályunkra.

- Nancy - szólított meg Alice, majd Charlottetal együtt hátrafordult felém és előhúzott a táskájából egy fekete retikült. Jaj, ne... - Soha nem láttam rajtad rúzst.

- Nem is fogsz - mosolyogtam a most éppen bordóra festett ajkú lányra, de lehervadt a mosoly az arcomról, amikor a padomra állított egy, az ajkaihoz hasonló színű rúzst. - Mondom, nem is fogsz, te jó ég. Honnan jött most ez?

- Egész tesin néztelek, és azon gondolkoztam, hogy tök jól állna neked a sötét rúzs. És mellesleg nagyon jól áll a magassarkú is, szóval gondoltam kipróbálhatnád. Ha nem tetszik, hidd el, nem olyan nehéz eltüntetni magadról - beszélt a végén gúnyolódva Alice, én pedig sóhajtva elővettem egy zsebkendőt és letöröltem azt a halvány szájfényt, amit mindig a számra kenek reggelente. Hogy miért mentem bele ilyen egyszerűen? Hát, azért, mert ma már úgy is kiléptem a komfortzónámból, emellett meg akartam mutatni Alicenek, hogy úgy nézek ki rúzzsal a számon, mint egy bohóc, és akkor talán békén hagy.

Telefonom előkameráját tükörnek használva a számra kentem a sötét rúzst, és megijedtem a saját látványomtól. Nem azért, mert rosszul állt, hanem azért, mert jól. Viszont emellett kihívónak és szokatlannak találtam, de ezeket félre téve kellemesen csalódtam, ugyanis Alice nem tévedett és nagyon is elviselhetően néztem ki. Mikeila óvatosan kivette a hajamból a hajgumit, így hagyva, hogy a vasalás végett jelenleg szögegyenes hajam a vállamra hulljon. Csak egy egyszerű sminkszer, de olyan változást idézett elő, hogy azt nem is gondoltam volna.

- Jézus, nagyon jól áll! - nevetett Charlotte, én pedig nem tudtam ellenezni, habár nem gondoltam, hogy *annyira* kifejezetten jól állna, ahogy ő reagált.

Mikeila közelebb hajolt hozzám, hogy ő is benne legyen a kamerában, majd vigyorra húzta az enyémnél és Alicénél is sötétebb vörös ajkait.

- Annyira kiváncsi vagyok, Mr. Burns hogy fog rád reagálni, mikor meglát - motyogta halkabban, nekem pedig az arcomra fagyott a mosoly és golflabda nagyságúra kerekedett szemekkel Mikeila felé fordultam. Természetesen pont akkor nyomta meg a gombot, és egy nagyon az érzéseimet kifejező kép született rólunk.

- Inkább leszedem - mondtam határozottan és a padon hagyott zsebkendőért nyújtam, de a három lány egyszerre kezdett el ellenkezni és csupán a becsengő hangja halkította el őket. Ahogy belépett Mr. Burns, Charlotte és

Alice előre fordultak és magukkal vitték a zsebkendőt is. Istenem, mintha nem tudnék elővenni egy újat!

Vigyázállásban tisztelegtünk a tanárúr előtt és csendben hallgattuk a Jasper általi jelentést. Hirtelen feszengve éreztem magam, visszaemlékeztem a kamerában látott arcomra és milliónyi hibát felfedeztem amik azt mutatják, hogy nem kellene nekem ez a rúzs, mellesleg rövid a szoknyám és a magassarkú félek, olyan lányt idéz elő, aki nem én vagyok. Kétségbeesetten húzogattam a szoknyámat és próbáltam elbújni Charlotte és a többi előttem ülő diák mögé még akkor is, amikor leültünk a helyünkre. Mr. Burns végig nézett az osztályon és összehúzott szemekkel próbálta valószínűleg megfejteni, hogy milyen nap is van ma.

- Milyen ünnep az oka, hogy egyenruhában vannak? - tette fel a kérdését egyből és könyörögtem, hogy ne olyan válaszoljon, aki körülöttem van, mert tényleg nem szerettem volna, hogy figyelmesebben észrevegyen Mr. Burns, mert tudtam, hogy bizonyos jelzőket rám fog aggatni magában és már enélkül is elég volt.

- St. Eliott százhuszadik születésnapjára emlékezünk - le akartam ütni Mikeilát, amikor kihúzta magát és válaszolt, Mr. Burns pedig ösztönösen a hang irányába fordult. Tudtam, hogy az már csak kínosabb lenne, ha szemlátomást bújkálnék, így felvettem egy nyugodt arcot és kihúztam magam, majd szilárdan bámultam a padra firkált virágot.

Éreztem Mr. Burns pillantásait és nem is hibáztattam érte, hiszen *tényleg* szokatlan és kihívó látványt nyújtottam, nyilván meglepte a dolog, de amikor másodpercekig néma csend uralkodott a teremben, úgy éreztem, csak leégetném magam, ha nem emelném rá a tekintetem, így felemeltem a fejem és egyenesen Mr. Burns szemébe néztem. Mivel egy normális emberről, és nem egy olyan énféle szánalmas alakról volt szó, természetesen nem kapta el a fejét, csak halványan felhúzta a szemöldökét és megszüntette a szemkontaktust. Rendesen kimerültem, esküszöm.

- Soha nem értettem, hogy miért kell egy halott ember születésnapjára emlékezni, mindegy - motyogta zsebre tett kézzel, majd a tanári asztalra helyezett táskájához lépett és egy kupac papírlapott vett a kezébe. - Nevét, osztályát tessék ráírni, van tizenöt percük.

A lapon az inka birodalomról szóló esszéírásra felszólító feladatot találtunk, körülbelül tizenöt pontozott sorral. Mikeila egy ideig csak bámulta a lapot, felkészült arra, hogy szóbeli feleltetés lesz és örüt is neki, mert beszélni sokkal jobban tud, mint írásban fogalmazni, és sokkal megnyerőbb is úgy, ezért egy kicsit bizonytalanul kezdett neki akkor, amikor en már vagy három sort teleírtam. Vele ellentétben örültem, ha írásban kérdeztek ki minket, mert fogalmazni sokkal jobban tudtam papíron. Habár szerettem beszélni és hangot adni a gondolataimnak, Mr. Burns előtt nem mertem volna megszólalni. Kilenc perc alatt befejeztem az esszét ellenőrzéssel együtt, ezért letettem a tollat és próbáltam úgy helyezni a papírlapot, hogy Mikeila feltűnés nélkül tudjon ihletet meríteni tőlem, bár mivel Mr. Burns teljesen elkerülte a mi padsorunkat, nem volt nehéz dolga.

- Az év végi vizsgán, ami meghatározza az egyetemi felvételijüket is, történelemből írniuk kell egy ehhez hasonló szerkezetű fogalmazást - szólalt meg Mr. Burns, miután felnézett az órára, ami mutatta, hogy körülbelül egy perc van még hátra a kiírt tizenöt percből. - Hogy könnyebb legyen maguknak és megismerkedjenek az esszéírás szabályaival, minden anyagból írni fogunk egy esszét áprilisig, hogy a májusi vizsgán zökkenőmentesen vegyék ezt az akadályt. Osztályzatot most viszont csupán a szóbeli feleletre fognak kapni.

- Mi? - Mikeila összezavarodottan felpillantott és kérdően rám nézett, de őszintén szólva, fogalmam sem volt arról, hogy most mi történik, ezért érdeklődően néztem Mr. Burnst, ahogy a tanári asztalhoz sétált, és leült amögé a székre.

- Fordítsák meg a lapot. Aki találkozik egy piros x-szel, ma adni fog nekem egy tízperces szóbeli feleletet - szinte mindenkinek leesett az álla ezt a brilliáns és hátborzongató ötletet feldolgozva, páran pedig elengedtek egy-két szitokszót, hiszen teljesen abban a hitben voltunk, hogy nem felelünk már és megmenekültünk ettől. A többiek sutyorgásával ellentétben, én csukott szemmel fordítottam meg a lapot és csak akkor nyitottam ki a szemem, amikor Mikeila önfeledten felnevetett. Jaj, ne... - Emelje fel a kezét, aki megtalálta az x-szet.

Sóhajtva raktam a magasba a kezemet és örültem, hogy Sean is ugyanezt csinálta velem együtt. Reménykedtem, hogy ő felel először, és amíg ő ott

beszél, addig én elszökök, vagy megsebesítem magam, vagy hasonlók, csak hogy ne kelljen Mr. Burns szemébe néznem ma. Nem, arra nem vagyok felkészülve, nem állhatok elé rövid szoknyában és vörös rúzzsal, istenem!

- Hát ez remek... - motyogta magának Mr. Burns, majd fáradtan Seanra nézett, aki körülbelül fél órával jelentette ki egyébként, hogy nem tanult semmit. Kétségbeesetten nyúltam a táskámhoz, hogy egy zsebkendőt kerítsek, de Mikeila megfogta a kezem és leállított. - Na, kolléga, jöjjön! Hozza magával a lapot is!

- Most már ne töröld le, mert csak elkened az arcodon. Alice rúzsai jó minőségűek és nem olyanok, mint a szájfényed. Elkened, és csak azt éred el vele, hogy úgy fogsz kinézni, mint egy házibuliból szabadult másnapos, aki végigsmárolta az éjszakát - figyelmeztetett Mikeila, én pedig hittem neki és bólintottam egyet és mély levegőket vettem, mert éreztem, hogy közel vagyok egy pánikrohamhoz. Ó, te jó ég...

- Tanárúr, én nem tanultam - szólalt meg álmosan Sean, Mr. Burns pedig lecsukta a szemeit és hosszú ideig úgy tűnt, mintha próbálná megőrízni a hidegvérét. - Nyugodtan írja be az elégtelent.

- Felettébb kedves, hogy megengedi - mondta monoton hangon a tanárúr, majd kinyitotta a noteszát és felvéste valószínűleg Sean nevét. Kopogtam a padon az ujjaimmal, annyira izgultam. Semmi kedvem nem volt ehhez és legszívesebben hazamentem volna sírni. - Na, Nancy Williams, essünk túl rajta.

- Ne húzogasd a szoknyádat, nem rövid - suttogta Mikeila most az egyszer viccelődés nélkül, én pedig bólintottam, a kezembe vettem a feladatlapot és elindultam a tanári asztalhoz. Imádkoztam azért, hogy ne essek pofára ebben a magassarkúban, mert hirtelen még a járás is nehezemre esett. Olyan gyomorgörcsöm lett, amilyen még tesiórák előtt sincs.

- Hozzon egy széket, rendben van? - fordult oldalra Mr. Burns, én pedig a második pad előtti, üresen hagyott széket a kezembe vettem és pontosan a tanárúr elé helyeztem, majd keze intésére leültem és próbáltam nem lehajtani a fejem, mert akkor csak még kínosabb lennék. Annyira zavarban voltam, hogy a világon a legnehezebb dolognak éreztem a lélegzést és a

szemkontaktus megtartását. Mr. Burns elém tartotta a tenyerét, én pedig oda adtam neki az esszémet és csendben vártam, amíg elolvasta. Mikeila és Charlotte olyan pillantásokkal néztek rám, amiktől rendesen piros lettem. - Ezt melyik weboldalról másolta ki, Nancy Williams?

- Hogy én? Most írtam - mondtam értetlenül, mire Mr. Burns egy *na ne vicceljen* pillantással nézett rám. Zavaromat kezdte átvenni a düh, mármint mi az, hogy honnan másoltam? Ne vádoljon meg ilyenekkel! - Mondom, hogy most írtam! Te jó ég, egyszerűen csak tanultam és megírtam az esszét, miért feltételezi azt rólam, hogy kimásoltam valahonnan?

- Magának dühkezelési problémái vannak? - szegezte felém a kérdést Mr. Burns, én pedig nagyra nyitott szemekkel reagáltam. Hogy lehet ilyen bunkó?

- Nem! - válaszoltam ingerülten, majd összeráncolt homlokkal mutattam rá arra a rohadt esszére, amit az asztalra tett. Akkor sem fogom engedni magam, hiszen nem is csaltam! - Dolgozok az óráján és Ön csak sérteget engem folyamatosan, mit tettem, hogy sérteget? Most mi a baj azzal az esszével?

- Semmi, tökéletes - válaszolt nyugodtan a tanárúr, majd ránézett az esszére és bólintott egyet, mielőtt újra rám figyelt. - Szép munka.

- Hát, köszönöm szépen már! - túl gyorsan és dühösen vágtam rá, elég gyorsan és dühösen ahhoz, hogy az eddig síri csendben ülő osztály diákjai közül Jasperből minden erőfeszítése ellenére kitörjön a nevetés és magával rántsa a többieket. Mr. Burns fejét elfordítva, az asztalra könyökölve a szájához emelte a kezét és széles vigyorra húzta a száját, akármennyire is szerette volna megtartani a komolyságát, az osztály jóhangulata ráragadt egy másodpercre és lecsukott szemekkel sikerült visszatéríteni magát tanári énjéhez. Hát, nagyon vicces, tényleg. Istenem, de nem szeretnék itt lenni!

- Na, mit szólna, ha elkezdene felelni? - ajánlotta fel Mr. Burns, én pedig szarkasztikus mosollyal fogadtam az ötletet, mert már meg sem próbáltam jó színben feltűnni. Komolyan, utálom ezt az embert! - Úgy is kiderül a feleletéből, hogy kipuskázta-e az egész esszét, vagy nem...

- Hát ezt nem hiszem el!

- Elnézést - kért hihetetlenül őszintén bocsánatot Mr. Burns, majd elhalkította az osztályt és tényleg nekem szentelte minden figyelmét, ezúttal hatalmas komolysággal és egyben gőggel a szemeiben.

Olyan hangszínnel, akkora flegmasággal és büszkeséggel a hangomban beszéltem, hogy soha az életben nem is gondoltam volna, hogy tudok ilyen bunkó lenni. Mindent kiemeltem, amit fontosnak tartottam, olyan mimikával raktam egymás után a szavakat, hogy el is felejtettem, hogy ez a hatalmas magabiztosság hihetetlenül rossz fényt vethet rám úgy, hogy a külsőm sem egy nyugodt embert ábrázol. Ezen gondolkozva egy pillanatra megakadtam és kétségbeesetten, felső ajkamat megnyalva elmélkedtem a folytatáson, és amikor megéreztem a rúzs édes ízét a nyelvemen, iszonyúan reméltem, hogy nem kentem el és nem nézek ki úgy, mint egy bohóc. Te jó ég, *tuti*, hogy úgy nézek ki! Mr. Burns arcára néztem, hiszen - gondoltam - az arckifejezése elárulja, ha elrontottam valamit, és mivel tekintete az ajkaimon pihent, teljesen biztos voltam benne, hogy egy születésnapi bohócra hasonlítok és gyorsan Mikeilára néztem. Ő, Charlotte és Alice is értette az aggódásomat és valószínűleg láttak, hogy felső ajkamhoz értem, mert hüvelykujjukat felmutatva jelezték, hogy nincs semmi gond.

Már majdnem meg is nyugodtam, de felötlött bennem a kérdés, hogy Mr. Burns miért nézte akkor a számat, és olyan zavarba jöttem, hogy csak össze-vissza dadogtam. Egy *Szóval*... kezdéssel akartam összeszedni a gondolataimat, majd egy arcomba lógó tincset a fülem mögé tűrtem és egyik lábamat a másikra helyeztem, mire Mr. Burnsnek akarva-akaratlanul lejjebb vándorolt a tekintete és szája elé kapta az ujjait. Biztos voltam benne, hogy hallottam saját szívverésemet és habár magamon éreztem Charlotte és Mikeila tekintetét is, teljesen kizárta őket az a forróság, ami másodperceken belül elöntött. Mr. Burns éghez hasonló világoskék szemei olyan sötéten fúródtak az én zöld íriszeimbe, mintha a tenger legalját vizsgálnám, és szavam elakadt, a hangom pedig teljesen megszűnt létezni. Keresztbetett lábaimat inkább egymás mellé helyeztem, de a szoknyám már felhúzódott és hihetetlenül kínos lett volna felállnom és lejjebb húznom, ezért inkább felvettem az előző pozíciót és próbáltam nem figyelni arra, hogy Mr. Burns mennyire kétségbeesetten próbálta megtartani velem a szemkontaktust.

- Tudja folytatni, Nancy? - fogalmam sincs, hogy elharapta-e a mondat végét

és azért nem hallottam a vezetéknevemet, vagy egyszerűen csak nem mondta ki. Már olyan szinten voltam, hogy ez is zavarba hozott, és úgy beszéltem, mintha világéletemben dadogtam volna.

- N-nos, sz-szóval az első uralkodó, az inka birodalom első uralkodója, Manco... - sóhajtva lecsuktam a szemeimet, mert nem jutott eszembe az emberke vezetékneve és olyan volt, mintha minden tudás kiszállt volna az agyamból és üres lenne. - Szóval *ő*, megszüntette az emberáldozatokat, és... és... és csinált még valamit, ami... ami jelentős volt minden bizonnyal és...

- Oké, jeles - állított le Mr. Burns, majd nem szólt semmit, hanem fejével a Mikeila melletti székre intett, jelezve, hogy üljek le lehetőleg a helyemre, ő pedig zsebre vágott kézzel felállt és az ablakhoz sétált, majd kinyitotta azt. - Végtelenül meleg van itt bent. Van kérdés? - kerültem a szemkontaktust Mikeilával és Charlottetal, Mr. Burns pedig *velem*, és csak azokra figyelt, akik hanyagul megrázták a fejüket válaszként. - Nincs? Mert akkor... hát, én akkor itt hagynám magukat.

Pár gyerek felnevetett, Mr. Burns pedig egy gyors viszlát után, két perccel a csengetés előtt távozott a teremből. Csak Mikeila és Charlotte letámadását vártam, de helyettük az osztály fele körém gyűlt és zavarbaejtőbbnél zavarbaejtőbb szavakkal reagáltak a történtekre, ami - véleményem szerint - csak egy rosszul elsült felelés volt.

- Emberek, elrontottam a végét és ennyi volt - mondtam, de a fiúk azonnal le*naív*oztak, és olyan dolgokat mondtak, amikre gondolni se mertem. A padon hagyott hajgumimat a csuklómra vettem és összekötöttem a hajamat, mert iszonyatosan meleg volt és legszívesebben fehérneműre vetkőztem volna, de amikor Alice dideregve megkérte, hogy csukják be az ablakot, és magára húzta a téli kabátját, látványosan leesett az állam.

- Olyan zavarba jött, amikor keresztbe tetted a lábad! Hallod, Nancy, szó szerint leverte a víz! Nem viccelek, rendesen látszott, hogy izzad! - magyarázta Jasper olyan szájbarágósan, mintha egy ötévessel beszélne, de Sean olyan nyersen kifejezte azt, amit az előző mondani szeretett volna, hogy rögvest eltakartam az arcom a kezemmel és nem is mertem ellenkezni.

- Felizgult rád, istenem, mit kell itt kódolva beszélni, nem kilencévesek

vagyunk - mondta Sean, a fiúk pedig megerősítették ezt, a lányok meg már egyből kombinálni kezdtek, egyedül Charlotte és Mikeila voltak azok, akik nem mondtak semmit. Sőt...

- Jézusom, álljatok már le, így is úgy néz ki mint egy autista, annyira zavarban van - védett meg Mikeila a saját módján, és ránéztem, miközben azon gondolkoztam, hogy most ellenem vagy mellettem van-e. - Nem kell egyből ilyeneket gondolni, Mr. Burns fiatal, Nancy meg dögösen nézett ki, felizgult rá, és? Szakadjunk le a témáról, Seant idézve, nem vagyunk már kilencévesek. Amúgy is, attól mert úgy viselkedett, nem biztos, hogy az történt, amit gondolunk.

Hálásan néztem Mikeilára - pedig tudtam, hogy nagyon nem így gondolja, és privátban ódákat fogok hallgatni erről -,majd egy sóhaj után felálltam a székről és összepakoltam a cuccaimat, és most először életemben alig vártam, hogy matekóra legyen.

[H A T O D I K R É S Z]

Szerda reggel úgy döntöttem, hogy kihagyom az első órát. Fogalmam sem volt, hogy hogyan akarom ezt megoldani, de meggyőződésem volt, hogy én egyszerűen nem mehetek be történelem órára azután a bizonyos felelés után. Az ágyamon feküdtem és bámultam a lila plafont, és vártam, hogy jöjjön egy ihlet, ami megsúgja, hogy mi az, ami miatt igazoltan hiányozhatnék úgy, hogy anya ne tudjon róla. Elmehetnék az orvoshoz, viszont ő akkor kiír egész napra, azt pedig nem szeretném, mert annyira nagy gengszter azért mégsem vagyok. Aztán, amikor más ötlet nem jutott eszembe, arra gondoltam, hogy talán *lóghatnék* is. Én, Nancy Williams lógni? Hú, meredek. Nem, nem lóghatok. *De nem mehetek be törire!* Ha lógnék, azzal az egész gimis imidzsemet elrontanám, én vagyok az egyetlen az osztályból, aki sosem lógott. *Akkor is ki kell hagynom az első órát! El kell mennem az orvoshoz.* Istenem, hogy mehetnék el az orvoshoz? Nem hagyhatom ki az egész napot! *De egyébként mi is lenne, ha kihagynám? Elmennék Claytont meglátogatni, például.* Te jó ég!

Miután rájöttem, hogy semmire sem megyek azzal, ha skizofrénosat játszok, felálltam az ágyból, felöltöztem, lenyomtam a telefonomon beállított ébresztőmet, és rájöttem, hogy ma meglepően korán keltem. Még volt pontosan egy órám addig, amíg Mikeila ideér, így unalmamban leültem az ágyam szélére és elkezdtem a közösségi oldalakon bóklászni. Amikor felnéztem a telefonomból, a saját tükörképemmel találkoztam a szekrényre felakasztott tükrömnek köszönhetően. Egyszerű, kék farmerból és bordó felsőből álló ruházatomat a szintén egyszerű sminkem követte, majd a kissé igénytelenül összefogott, lófarokba kötött hajam. Sosem voltak olyan szép, fénylő tincseim, mint például Charlottenak; az én hajam nem is göndör, nem is egyenes - olyan, mint egy szénakazal. Az orromat kicsinek találom,viszonylag telt ajkaim pedig alapból, szerintem a normálishoz képest halványabbak, ezért is szoktam a csillogó, babarózsaszín szájfényt rutinosan felvinni minden reggel, de most valahogyan kevésnek éreztem azt is. *Kevés lennék?* A szemeim a méreteimhez viszonyítva hatalmasak, és ha már a

méreteknél járunk, alacsony vagyok. A combjaim összeérnek, és most így jobban belegondolva, nagynak találom a kisujjamat.

- Nancy, befonod a hajam? - lökte be az ajtómat Millie, majd elém ugrándozott és a négyévesek ártatlan mosolyával próbált elcsábítani. Természetesen sikerült neki, így azzal telt a következő húsz percem, hogy befontam a húgomnak a haját, és amikor kijelentette, hogy ő kettőbe gondolta, akkor újra szétszedtem és teljesítettem a kívánságát. Csodálatos nővér vagyok.

A konyhában minden szokásosan ment, elraktam a kajámat, váltottam pár szót anyával és megkérdeztem az asztal előtt ülő apát, hogy most éppen milyen ügyet próbál megoldani. Percekkel Mikeila előtt kint voltam a ház előtt, de amikor beültem a kocsiba, nem kaptam semmilyen dicséretet, mert ő egyből észrevette feszültségemet és faggatni kezdett róla. Nos, igen, Mikeila kegyetlenül ismer.

- Nem szeretnék bemenni első órára - mondtam ki végül, majd ránéztem az utat figyelve eltűnődő Mikeilára. - Nem *fogok* bemenni első órára.

- Akkor most felteszem neked a kérdést, Nancy - kezdte komolyan a barátnőm, én pedig kicsit megijedtem, mert Mikeila nem szokott komoly lenni. - Mostantól ki fogsz hagyni minden töri órát, mert volt egy kínos jelenetetek?

- Jó, ha ennyire a jövőbe nézel, nem hangzik jó tervnek - sóhajtottam gondterhelten. Hétfő este négy órán keresztül hallgattam Mikeila és Charlotte beszédét arról, hogy biztosak benne, hogy nagyon *odavan* értem Mr. Burns és ha nem lenne tiltott, már biztosan lépett volna, *blablabla.* A lányok naívnak gondolnak, mert én egyáltalán nem látom úgy, és ha nagyon megnézzük a dolgokat, a felelésnél lezajlott jelenet is csak azért alakult ki, mert összezavarodtam és Mr. Burns tulajdonképpen csak ideges volt rám emiatt. Bár, most magam ellen beszélek, mert ha csak ez történt, akkor miért is akarom elkerülni? - Nem tudom, én csak úgy érzem, hogy kínos lenne. Meg ott van az osztály is, meg ilyenek. És nem akarom, hogy óra után megint mindenki a padom köré gyűljön.

- Az osztály szeret téged, Nancy, és tudják mennyire kínos ember vagy. Attól

mert a múltkor a sokkból felébredve letámadtak, mindenki tudja, hogy hol van a határ és hidd el nekem, hogy nem tervezik átlépni - tudtam, hogy Mikeilának igaza volt, hiszen tisztában voltam az osztályommal, de azért egy jó kifogás lett volna, na. - Emellett szerinted az nem rosszabb, ha elfutsz a problémáidtól? Sokkal nagyobb pletykát szülne.

- De akkor sem akarok ma bemenni! - kezdtem hisztissé válni és olyannak tűnni, mint Millie, amikor sír, hogy nem szeretne óvodába menni. - Lógnom kéne szerinted?

- De ne már, Nancy! Kérlek, menjünk be első órára és utána ellógom veled az egész napot, de ne hagyd ki a törit! Nem azért, mert kiváncsi vagyok mi fog történni, hanem azért, mert te is az vagy - mondta Mikeila határozottan, én pedig kérdően ránéztem és azon gondolkoztam, hogy vajon mindig ilyen rossz volt-e a rábeszélésben.

- Érdekes módja a meggyőzésnek - motyogtam, Mikeila pedig a piros lámpánál megállt és ellenkezést nem tűrő szemekkel felém fordult. Ki akartam ugrani az autóból.

- Két lehetőséged van, Nancy. Az egyik, hogy ellógod ezt az órát és lerombolod az imidzsedet az osztályban - *a saját gondolataimmal visszavágni, köszönöm szépen.* - Vagy hogy bemész abba a terembe, leülsz a helyedre, Mr. Burns szemeibe nézel és átvészeled ezt az egészet.

- Egyiket sem akarom - temettem a kezeimbe az arcomat, Mikeila pedig újra elindult, és meg sem állt a suli parkolójáig. Tehát tulajdonképpen döntött helyettem, ismételten köszönöm szépen.

Feszengve ültem le a teremben a helyemre és már meg is bántam, hogy nem mentem el az orvoshoz és igazoltattam le az egész napot. Mi lesz, ha rám néz? Vagy mi lesz, ha direkt *nem* néz rám? Megint beszólogatni fog, vagy hozzám sem szól majd? A gondolataim megállás nélkül keringtek az elmémben és hirtelen pánik öntött el - úgy éreztem, nem jó helyen vagyok és nem szabadna itt lennem, a saját osztálytermemben. A becsengő hangjára majdnem felugrottam a székemről, szabály szerűen rettegtem, hogy mi lesz és milyen reakciót fogok kapni Mr. Burnstől, na meg attól, hogy *én* milyen reakciót fogok számára nyújtani. Hogy reagáltam hétfőn? Normálisan

viselkedtem, vagy a lehető legrosszabbul? Istenem, milyen visszajelzést adtam neki az utóbbi alkalommal? Te jó ég!

- Jézusom, vegyél már egy mély levegőt, mielőtt elájulsz - ébresztett fel a merengésből Mikeila, én pedig ajánlására sóhajtottam egyet és próbáltam megnyugodni és reálisan gondolkodni, ez a reális gondolkodás pedig azt a kérdést vetette fel bennem, hogy mégis miért izgulok. Mr. Burns egy tanár, ráadásul akármi is volt hétfőn, túlreagálom az egészet a lányok folyamatos monológjai végett. Mr. Burnst ismerve bejön majd órára, zökkenőmentesen leadja az anyagot a szarkasztikus megjegyzéseivel a történelemre, ha csinálok valami kínosságot azt kiemeli, majd egy elhadart viszláttal kimegy a teremből az óra végén.

Az elképzelésem egyetlen bökkenője az volt, hogy Mr. Burns még az óra hetedik percében sem bukkant fel az ajtóban. Negyedóra is eltelt, mire bejött hozzánk egy franciatanárnő, aki elmesélte, hogy Mr. Burns ma reggel első óra előtt beteget jelentett, így ő lesz a felügyelőtanár a hátralévő időben. Nem csak nekem, hanem még Mikeilának is leesett az álla, és egy fokkal normálisabbnak gondoltam magam, amikor rájöttem, hogy valószínűleg ő is olyan elvetemültségekre gondol, minthogy Mr. Burns például miattam vette ki a mai napot. *De ez lehetetlen, igaz?*

- Azt a kurva - csúszott ki hangosan Mikeila száján, de nem zavartatta magát, mert láthatóan máshol járt az esze. Minden bizonnyal olyan kérdések járhattak a fejében, hogy ez az egész kiesés csak a véletlen egybeesés műve-e, és ha nem, akkor mégis miért történik ez, mit hoz maga után és pontosan mit gondol jelenleg Mr. Burns rólam. *Vagyis, várjunk csak, ezek az én gondolataim lettek volna?*

- Na, de kisasszony! Vigyázzon már a szájára! - szólalt meg a francia tananő, de tulajdonképpen nem igazán foglalkozott velünk, tovább mesélt a minden évben megrendezésre kerülő téli bálról, aminek megalkotása mindig az ő felügyelete alatt áll, és jelenleg próbált önként díszítőket keresni. Hát, a mi osztályunkban kétlem, hogy fog is találni.

- Biztosan csak beteg - próbáltam a dolog szebb oldalát bemesélni magamnak, de az egy tényleg hatalmas előreláthatatlan baleset lenne, ha Mr. Burns pont most betegedett volna le. Olyan, amilyen nincsen a világon.

- Úr isten, ez izgalmas! - fordult hátra hozzánk Charlotte, és a salátát, elővéve a táskájából, szokásosan az asztalunkra vágta azt, és hatalmas szemeket meresztve enni kezdett, miközben Mikeilával elkezdték vitatni, hogy mi lesz a jövőben. Amikor olyan lehetőségek is feljöttek, hogy esetleg Mr. Burns talán felmond, nem bírtam tovább és közbe kellett szólnom már csak azért is, hogy a magam lelki nyugalmáért megcáfoljam ezt a felvetést.

- Dehogy is, istenem, miért mondana fel?

- Azért, mert rájött, hogy vonzódik hozzád és úgy érzi, hogy ha tovább itt marad, komoly érzései lesznek irántad, ez pedig illegális lenne - Charlotte olyan drámai hangsúlyt vett fel, mintha egy meghallgatáson lett volna a narrátor szerepért.

- Ti nem vagytok normálisak. Simán csak beteg, a hétfői órán már itt lesz - tulajdonképpen fogalmam sincs, melyik opciónak örültem volna jobban; ha nem lenne itt, vagy ha itt lenne jövőhéten.

Ha rendesen belegondolunk a szituációba, nekem nincs miért idegesnek lennem, hiszen nem csináltam semmit, és nem is kéne azért mondjuk szomorúnak lennem, ha Mr. Burnst már nem látom többször, hiszen szinte minden órán csak csesztetett és valószínűleg utált is engem. Már az első órája után kijelentettem, hogy valószínűleg el fogjuk üldözni innen, mint egykori történelemtanárnőnket, Ms. Waynet, és még mindig lehetségesnek tartom, hogy csak rájött, hogy utál minket és nem bír a tízméteres körzetünkben lenni.

Szinte egész álló nap ezen gondolkoztam, ami csak azért nem volt előnyös, mert a matek dolgozatot olyan gyönyörűen elrontottam, hogy talán még az elégtelent sem értem el. Őszintén szólva, az egyetlen vágyam az volt az utolsó óra után, hogy kibeszéljek magamból mindent anélkül, hogy kombinálna valaki, és elmondja a hallgatóságom, hogy ne aggódjak, túlgondolom az egészet és nem értem el, hogy mondjon fel valaki a munkahelyén. Mert igen - rettenetesen nagy bűntudatom volt, még ha nem is kellett volna, hogy legyen. Minden bizonnyal ez volt Mr. Burns első munkája, és kettő hét után el kell hagynia. Mi van, ha én reagáltam rosszul és azt hitte, hogy direkt provokálom, vagy akarok tőle valamit? Mi van, ha azért nem akar már bejönni, mert azt hiszi, hogy rámenős lennék és egyből

letámadnám? Jaj, istenem!

Mikor Mikeila hazafuvarozott és nem találtam otthon senkit, aki mondjuk elvonhatná a figyelmemet, az agyam hangosan kattogott azon a felelésen és minden egyes alkalommal, amikor újra lepörgettem magamban a jelenetet, egyre inkább úgy tűnt, hogy én voltam az, aki félreérthetően viselkedett és Mr. Burnsnek már elege volt, amikor leállított és a helyemre küldött. Hogy az emlékem torzított képzetet adott-e nekem, vagy sem, lényegtelen volt, mert biztos voltam benne, hogy én leszek az oka annak, ha Mr. Burns kilép. Nem is voltam képes figyelni az előttem lévő füzetre, szó szerint csak ültem felette és bámultam ki a fejemből, olyannyira nem voltam képben, hogy azt sem tudtam, mit tanulok.

Kezdtem úgy érezni, hogy megőrülök egyedül otthon, így visszapörgettem a Claytonnal való beszélgetésemet oda, ahol leírja a jelenlegi tartózkodásának a címét, majd válltáskámba belepakolva pár cuccot, egyszerűen csak elhagytam a házat és taxiba ültem, mivel közlekedési analfabéta vagyok és nem tudok elutazni Hinsdaleből Chicagoba, félek, hogy a végén nem is Illinois államban, hanem valahol Afrikában lyukadnék ki.

Egy órán keresztül utaztam és az elsuhanó épületeket nézve eszembe jutott, hogy vajon mi lesz akkor, ha anya nem talál otthon. Mondanom sem kell, egy csöppet megijedtem és gondolkoztam, hogy anya valószínűleg apával konzultálna és lenyomoznák a tartózkodási helyemet a telefonomon keresztül. Gyorsan írtam egy sms-t anyámnak, hogy elvállaltuk Mikeilával és Charlottetal a téli bál előkészületeinek feladatait és valószínűleg későn fogok hazaérni ma. Mélyet sóhajtottam, soha nem hazudtam a szüleimnek és úgy érzem magam, mint egy rossz bűnöző, de nem tudhatják meg, hogy Claytonhoz megyek. *Mert Claytonról is hazudok, te jó ég!*

A taxisofőr egy fehér panelház előtt állította le az autót. Megköszöntem a fuvart, kifizettem a - véleményem szerint - nevetségesen drága összeget, majd kiszálltam a levegőre. Első gondolatom az volt, hogy itt, Chicagoban hidegebb van, mint Hinsdaleben, a második valahogy *uram atyám, Chicagoban vagyok!* szerűnek tűnt, a harmadik pedig csak azután jött, miután ténylegesen körülnéztem. Nem gondolhattak hülyének az emberek, végül is csak a járdán álltam egy hatalmas panelház előtt és jobbra-balra nézelődtem. Mindegy. Leesett az állam a környéket megvizsgálva, kicsit túl sok

szórakozási lehetőséget véltem felfedezni és azon tűnődtem, hogy ha már csak egy utcában ilyen sok illegális hely van, mi lehet a város többi részében. *Biztos, hogy ide szeretnék egyetemre járni?*

Azzal az érvvel, hogy ráérek még ezen gondolkozni - pedig nem értem amúgy rá, de mindegy -, elhessegettem ezt a kérdést és beléptem a panelház ajtaján. Újra megnyitottam Clayton üzenetét és megnéztem, hogy melyik emelet, hanyas lakás, elvégre nem szerettem volna egy random nénihez benyitni. Nyugodtan konstatáltam, hogy rendelkezik az épület lifttel, így beléptem abba és megnyomtam a hetes gombot. Tulajdonképpen nem is tudom, hogy miért jöttem el Claytonhoz. Hiányzott? Jaj, ne már. Untam az egyedüllétet? Két utcányira lakik tőlem Mikeila. Beszélni szerettem volna valakivel a történtekről? Nos, igen, de nem igazán vágyam az, hogy arról beszéljek a bátyámmal, hogy nagy esély van rá, hogy a történelem tanárom - aki egyébként Clayton szemében az sem biztos, hogy csak a tanárom - felizgult rám, mert kicsit kivetkőztem magamból a felelés napján és talán olyan mozdulatokat tettem, amiket nem kellett volna, most pedig nem jött be ma órára és a barátaim úgy gondolják, hogy ez miattam van, *emellett*, lehet, hogy fel is mondott. Mennyire szerencsétlenül hangzik ez már, te jó ég!

Miután sikeresen kijutottam a liftből, a hosszú folyosón cikázva keresgéltem a 16/A lakást, majd amikor megtaláltam, határozottan bekopogtam és reméltem, hogy van Claytonnak kajája, mert hihetetlenül éhes voltam és talán jobban akartam most enni, mint Clayton társaságában lenni. Szeretem a bátyámat. Amikor kinyílt az ajtó, már majdnem kezdtem volna, hogy *"Meglepetés! Van kajád?"*, de amikor velem szemben egy számomra idegen embert pillantottam meg, hirtelen azt sem tudtam, hogy mit kéne csinálnom. Jó vagyok az ilyen szociális eseményekben.

- Segíthetek? - szólalt meg a fiú, majd az ajtófélfának dőlve végig nézett rajtam. Már indultam is volna, mert úgy voltam vele, hogy elnéztem a számot, vagy a folyosót, vagy nem is tudom, magát az épületet amilyen szánalmas vagyok, de eszembe jutott, hogy Clayton tulajdonképpen csak meghúzza magát valakinél és könnyen lehet, hogy ez a valaki most előttem áll, de nem voltam benne biztos, miután jobban megnéztem a fiút, mert a stílusa teljesen ellentéte volt a bátyámnak. Aranybarna bőre, fürtökben szerteágazó haja tisztán megmutatta, hogy valószínűleg spanyol származású

tagról van szó, az egyszerű, fekete pólóját elnézve azon tűnődtem, hogy Claytonon mikor volt ilyen letisztult ruha, amin semmilyen bandalogó nem díszelgett. Semmilyen tetkó, piercing, vagy zavaró viselet nem volt fellelhető rajta. A legjobb lesz, ha megszólalok, mert már így is kiütöttem a kínossági faktort.

- Clayton itt van? - hihetetlenül nyomorultnak éreztem magam, és el akartam bújni, bár már megszokhattam volna, mert elég szar vagyok ezekben a bemutatkozásokban és körülbelül mindig ezt játszom el egy ismeretlen ember előtt. Egyfajta képesség, már első benyomásnál is le tudom égetni magamat.

- Aha, gyere csak be - állt félre a fiú, én pedig kicsit félénken beléptem a lakásba. A konyha, amibe beléptem, nem volt nagy. Csupán egy gáztűzhely, egy keskeny konyhaszekrény és egy aprócska asztal fért el a helyiségben, amit boltív választott el az ágyból és a kanapéból ítélve a hasonló méretű szobától. A nézelődésemet a fiúnak a hangja zavarta meg. - Szólíts Rafaelnek! Clayton fürdik, de addig ülj le nyugodtan. Kérsz valamit inni? Enni? Most hoztam szecsuáni csirkét a közeli kínaiból.

- Nem, nem kérek semmit, köszönöm - elutasítottam az ajánlatot, holott a szecsuáni csirke említésére összefutott a nyál a számban. Zavart, hogy Rafael ennyire közvetlenül viselkedett velem, mintha már ismerne, és belegondoltam, hogy vajon ez miért van. Netalántán Clayton ilyen gyakran hoz fel lányokat ide? Azt gondolja, hogy én is egy ilyen lány vagyok? Fúj! - Egyébként Nancy vagyok, Clayton...

- Húga - bólintott mindent tudóan Rafael, én pedig zavartan helyeseltem és mertem remélni, hogy nem valamilyen látnokkal van dolgom. A fiú kedvesen mosolygott, mintha megérezte volna, hogy ezen gondolkozom. - A névvel nem voltam tisztában, de a szemek már ismerősek.

Apró mosolyra húztam a számat és nem is faggatóztam tovább. Viszonylag hasonlítunk egymásra Claytonnal, de a szemünk az, amiről tényleg bárki megmondja, hogy testvérek vagyunk. Gondolhattam volna. Rafael iszonyúan kedves volt, megkérdezte, hogy biztos nem kérem-e azt a szecsuáni csirkét, én pedig nagy nehezen elfogadtam, és miközben próbáltam nem úgy enni, mint egy malac, válaszolgattam Rafael kérdéseire, mint például, hogy hányadikos vagyok és milyen ágon szeretnék tovább tanulni. Clayton

nyilvánvalóan több ideig fürdött, mint egy viziló, így megtudtam, hogy Rafael a Chicagoi egyetem művészeti szakát szinesíti, emellett mesélt nekem az ottani diákokról és a tanításról, és megnyugtatott, hogy egy király egyetemről van szó és nagyon vár jövőre. Meglepődött, amikor kimondtam, hogy jogot szeretnék tanulni, mert elvileg nem nézek ki olyan típusú embernek, aki ilyen szakot választana, bármit is jelentett ez. Tulajdonképpen megértettem, hiszen nem is vagyok teljesen biztos benne, hogy a jog az, amit választanék, ha anya nem nevelt volna már bele ebbe a választásba, úgymond. Nem az ő hibája, soha nem mondta meg, hogy nekem kifejezetten ügyvédnek kell lennem, ebben abszolút mellé kell állnom. Csak annyit mond mindig, hogy ne válasszak olyat, ami teljesen igénytelen. Nem szabja meg az életem ezen pontját, de teljesen reflexszerűnek tűnik a jog és azon belül az igazságszolgáltatás, hiszen ezt láttam a szüleimtől már első perctől kezdve. Ha úgy igazából belegondolok, hogy mi szeretnék lenni, nem jut semmi az eszembe, csak az, hogy minek *kell* lennem.

- Nancy? - Clayton hangja a meglepődés felsőfokán táncolt, amikor meglátott engem. - Baj van?

- Nincs, dehogy - nyugtattam meg a bátyámat, mire ő leült az egyetlen asztal körüli szabad székre Rafael és közém, majd anélkül, hogy levette volna rólam érdeklődő tekintetét, kóstolót vett a szecsuáni csirkéből. Úgy nézett rám, mintha halottat látna. Éreztem, hogy újabb kérdést akart formálni, így megelőztem, és válaszoltam már előre. - Nem tudják, hogy itt vagyok, azt hiszik, hogy Mikeilával és Charlottetal a téli bál megszervezésének a közepén vagyok éppen a suliban.

Clayton félre nyelt a hazugságom hallatán és rohamos köhögésbe kezdett. Nyugodtan megvártam, amíg befejezi a fulladozást, egy újabb adag csirkét a számba tömve végig néztem, ahogy a mosogatóhoz lép és egy pohár vizet enged magának, majd várakozva figyeltem, ahogy újra leül elém és a félrenyelés miatt könnyekkel teli szemekkel, de annál idegesebb arckifejezéssel vallatni kezd.

- Te normális vagy? Jézusom, Nancy, basszus! Te nem hazudhatsz anyáéknak, ne legyél olyan, mint én! - mosolyogva néztem a bátyámra, ahogyan fáradtan masszírozni kezdte az orrnyergét. Mindig ilyen volt. Tisztában volt vele, hogy ő problémás gyerek és néha még büszke is volt rá,

hiszen ő pontosan az a rosszfiú, akiket istenítenek a könyvekben, de hihetetlenül büszke rám, amiért én pont az ellentéte vagyok. Ez pedig hihetetlenül édes, mert tényleg azt akarja, hogy elérjek valamit az életben, de nem úgy, mint anya. Ő attól, mert lecsesz, még nem vet meg. Ez a különbség a két ember között. - Na jó, szóltál Mikeiláéknak, hogy fedezzenek?

- Miért kéne szólnom nekik? - összeráncolt homlokkal próbáltam megfejteni az összefüggést. - Írtam egy sms-t anyának, hogy a bált szervezem, ennek semmi köze nincs a lányokhoz.

- Istenem, te suttyó - Clayton a fejét fogta a szánalmasságomon. - Fogalmad sincs, hogy milyen anya. Írj egy üzenetet Mikeilának és Charlottenak, hogy fedezzenek, ha anya rákérdez náluk, hogy hol vagy. Hidd el, rá fog.

- Jó - hittem Claytonnak, mert ő sokkal-sokkal tapasztaltabb volt ezen a téren, mint én. Ez egy helytelen mondat volt, semmilyen tapasztalatom nincs ezen a téren, Clayton pedig mindenben tapasztaltabb, mint én. A csoportunkba leírtam a lányoknak a hazugság sztoriját, és megírtam azt is nekik, hogy majd később mindent elmagyarázok. *Azaz mindent?* - De várj, akkor el kell mondanom majd nekik, hogy kirúgtak az egyetemről!

- Charlotte már tudja - az asztalra ejtettem a telefonomat. *Mi?* - Véletlenül leírtam neki, na.

- Hogy a francba lehet véletlenül leírni valamit? Nem is beszéltek! - teljesen le voltam sokkolva. Charlotte hogy-hogy nem mondta nekem? Vagy akár Clayton. Miért így kell megtudnom?

- Beceneveink is vannak már - háborodott fel egy olyan *nem vagy mindenttudó* arccal a bátyám, én pedig köpni-nyelni nem tudtam hirtelen. *Mi a szar?* - És amúgy meg kicsúszott a számon, na. Tök mindegy, elmondhatod Mikeilának is, az a lényeg.

- Nem is csúszhat ki valami a szádon, ha írásban beszélgettek - motyogtam, majd azon tűnődtem, hogy lehet jobb is így, hogy Claytont kicsapták az egyetemről. Nem való az neki, úgy gondolom. - Mindegy, figyelj, azért vagyok itt, mert el kell valamit mondanom neked. Mármint, ez nem olyan nagy dolog, csak tudod, így nem nagyon tudom mit kéne csinálnom, és a

lányok tökre túlreagálják, anyával meg ha erről beszélnék, kiiratna az iskolából, és tudod, csak úgy idejöttem.

- Elmegyünk sétálni? - intett az ajtó felé Clayton, én pedig bólintottam egyet. Tudtam, hogy nem azért kérdezte, mert egy érzéketlen tuskó és mert témát akart váltani, hanem azért, mert tudta, hogy ha Rafael a lakás másik végébe megy, akkor is hallani fogja még azt is, ahogy veszem a levegőt.

Ahogy leértünk a lifttel és kiléptünk az épületből, egyből zsebre dugtam a kezem és már azt is megbántam, hogy beleegyeztem ebbe a sétába. Viszont annyira el voltam foglalva Chicago utcáinak bámulásával, hogy alig tudtam belekezdeni a mondandómba. Végül kezdve az elejétől, egy az egyben elmeséltem a hétfő reggelt a bátyámnak, olyan előzményekkel kiegészítve, hogy Mr. Burns például minden óráján folyamatosan azt kereste, hogy mikor és miben tud leoltani, és hogy Mikeiláék betegesen azt hiszik, hogy több van a dolgok mögött. Megneveztem félelmeimet is, hogy talán miattam nem jött be ma dolgozni, és hogy fogalmam sincs mi lesz, ha nem is fog, mert hatalmas bűntudatom van, pedig azt sem tudom, hogy miért.

- Basszameg, Nancy - reagált röviden Clayton, miközben gondterhelten dörzsölte az állát. Nem mondanám azt, hogy mérges volt, csupán sok volt neki hirtelen, és nem igazán tudta, hogy most tanácsot kérek-e, és ha igen, akkor mégis milyet adjon. - Kezdesz valami nagyon durván illegális dologba belekerülni.

- De nem is...

- Fogd be, és hallgass meg - csitított a bátyám, miközben leültünk egy padra. Megijesztett, hogy komolyan beszélt, mert hát... hát, ő sem szokott komolyan beszélni, és ma már ő a második ilyen ember! Lehet, hogy van valami emögött a komolyság mögött. - Ez az ember nem tűnik valami pedofil állatnak, de igaza volt Mikeilának, amikor leállította az osztályodat. Fiatal. Pár évvel idősebb, mint ti, vagy inkább úgy mondom, mint mi. Tombolnak a hormonjai, neked meg pláne. De Nancy, ha bármi is történne köztetek, az nagyon komoly dolgokat vonna maga után.

- Jézusom, mi történne köztünk? Nem is érdekel úgy, te jó ég. Ráadásul a tanáromról van szó, Clayton, haló! - fogalmam sincs, hogy miért borultam ki

ennyire, de a lényeg, hogy jogos volt. Nem az a lány vagyok, aki kikezdene a tanárával, és úgy gondoltam, hogy nem viselkedek úgy, hogy mást lássanak az emberek, speciel mondjuk a bátyám.

- Nancy, ne borulj ki percenként, mert jól mondtad, anyának ezt elmondanád és magántanulóvá tenne, de hallanod kell ezeket a dolgokat, mert attól, hogy te magadtól tisztában vagy vele, hidd el, szükséged van arra, hogy más is elmondja neked - Clayton hangja nyugodt volt, tényleg nagyon összpontosított most erre a témára, és tudtam, hogy ha meg is fogok halni zavaromban, akkor is beszélni fog. - Kiskorú vagy. Ő a tanárod. Tegyük fel, tényleg csak tegyük fel, ne akadj ki, oké? Tegyük fel, szexuális érintkezés történik. Lebuktok. Tudod mi ez jogilag?

- Bűncselekmény - nem akartam erről beszélni a bátyámmal, és biztos voltam benne, hogy ő is hasonlóan gondolkozik. Nem is tartottam fontosnak, hogy beszéljünk erről, de muszáj volt, mert Clayton makacs ember és szükségesnek érzi, így elviseltem és nem is próbáltam megállítani azzal a ténnyel, hogy soha az életben nem tennék ilyet, csak vele együtt soroltam mindent, ami ide kapcsolódik. Nincs mit tenni, törvények és bűncselekmények kereszteződésében nőttünk fel, a kisujjunkban van az egész büntetőjogi törvénykönyv.

- Így van. Te tisztán megúszod, de a tanárod milyen bűncselekmények miatt kerül bíróság elé?

- Pedofília, hatalmi visszaélés, kiskorú megrontása - monoton hangon kezdtem sorolni a tanár-diák viszony következményeit, Clayton pedig helyeslően bólintott. Tényleg tudtam, hogy mennyire nagy dolog ez, de eszem ágában sem volt belegabalyodni, és teljesen biztos voltam benne, hogy Mr. Burns is sokkal okosabb ennél, emellett egyszerűen lehetetlennek találtam, hogy többet gondoljon rólam egy idegesítő diáknál. Volt egy félreérthető jelenetünk, és ebből adódik most minden, de nem hiszem, hogy többet jelentene. *Tudom*, hogy nem jelent többet.

- Pontosan, és őszintén szólva, ezt leszarom. Nem érdekelne a tanárod sorsa. Ha kiderülne, Nancy, a lelki állapotod összedőlne. Ezeket az eseteket felkapja a sajtó, a sulidban mindenki rajtad csámcsogna utána és ki tudja, talán itt, Chicagoban is felismernének az egyetemen - tudtam, hogy Claytonnak igaza

volt, és tényleg büszke voltam rá, hogy ilyen okosságokat mondott, de nem bírtam tovább, és kitört belőlem a nevetés. Tényleg komoly ügyről van szó, de nem bírtam elképzelni sem, hogy én *és* Mr. Burns lennénk a főszereplői egyszer.

- Most nevetsz, és remélem így is marad. De ne felejtsd el, amit mondtam. *Tombolnak a hormonjai*, *neked meg pláne* - idézte saját, két perccel ezelőtti énjét Clayton, majd elmondta, hogy véleménye szerint Mr. Burns tuti, hogy nem lépett ki, csupán lehet, hogy nem gondolta úgy, hogy látnia kellene még engem, de annak is meg volt a lehetősége, hogy tényleg beteg és egyszerűen csak pihen. Azt ajánlotta, hogy a következő órán viselkedjek normálisan és ne is említsem, ne is utaljak a múltkorira, hagyjam, hogy feledésbe merüljön, majd haza küldött, mondván, hogy késő lesz, mire vissza érek Hinsdalebe és anyáék nem fogják elhinni a téli bálos sztorit, így hát taxiba ültem és próbáltam nem elaludni az egyórás visszaúton.

[H E T E D I K R É S Z]

Nem teljesen gondoltam át a dolgokat, mielőtt én azt mondtam anyáéknak, hogy a téli bál előkészületeit végzem, mert ez a dolog nem csak egy napos, hanem egy hetes, és ha azt akarom, hogy ne derüljön ki, hogy szerda délután Chicagoban voltam, ténylegesen be kell járnom arra az istenverte díszítésre. Csütörtök délután a tornateremben lévő padon ültem és a franciatanárnő papolását hallgattam a bál témájáról, közben pedig Charlottetal és Mikeilával írogattam, hogy nagyon örülnék neki, ha itt lennének. Természetesen egy szívecskével lereagáltak és ezzel közölték, hogy akármennyire is próbálkozom, nem fog meglágyulni a szívük és biztos, hogy nem fognak hozzám csatlakozni. Kedves barátnőim vannak.

A gond az volt a téli bállal, hogy végzősök soha nem csatlakoznak a díszítéshez, mert a vizsgákra készülnek - legalább is erre fogják, de valójában egyszerűen csak lusták. Rajtam kívül összesen kettő gyerek volt még itt, egy kilencedikes lány, akinek még van csapatszelleme és szorgalma, a másik pedig egy tizenegyedikes fiú, aki elmondása szerint csak azért van itt, mert szüksége van franciából a jobb jegyre.

- A vezetőnek kinevezem Nancyt, mert ő a legidősebb - mosolygott szélesen rám a francia tanárnő, akinek tulajdonképpen még a nevét sem tudtam. Rengeteg tanár tanít ebben az iskolában és nem tudok mindenkit megnevezni, főleg nem egy francia tanárt. Semmi nem köt a franciához. Mielőtt visszautasíthattam volna ezt a csodálatos ajánlatot, a tanárnő olyan ijesztő pillantással mosolygott rám, hogy inkább csak bólintottam, mert úgy nézett ki, mint egy pszichopata valamilyen horror film főszereplőjeként. - Nancy, mit gondolsz, milyen témájú legyen az idei téli bál?

- Szürke ötven árnyalata! - kiabálta be helyettem a fiú, de a tanárnő a kezével csitította és elvetette az ötletét.

- Kérlek ne kiabálj be badarságokat, Tim - *szerintem vicces volt, de mindegy.*

- Szóval, Nancy?

- Hát, nem tudom - mondtam bizonytalanul. A kreativitásom tizes skálán körülbelül kettőig terjed és nem gondoltam, hogy a téli bál díszítésénél ez változni fog. - Valami téli dolog.

- Hát, igen, ez jó ötlet - nézett rám kicsit értetlenül a francia tanárnő, szemeiben láttam, hogy teljesen hülyének néz. Köszönöm szépen. - De azon belül? Milyen stílusra gondolsz?

- Hát, én tényleg nem tudom - mondtam, de amikor a franciatanárnő rám nézett, egyszerűen nem mertem nemet mondani. És nem, nem a kérlelő tekintete, hanem a talán gyilkos szándékai miatt. - Mondjuk, téli csodaország?

- Az szép - helyeselt a másik lány is, bár a tanárnő, arcáról ítélve, nem nagyon repesett az ötletért. - A témája lehetne a fehér szín.

- Az annyira sablon - grimaszolt Tim, majd ötletelésbe kezdett a színeket illetően.

Hihetetlenül untam magamat, miközben hallgattam a többiek tervezgetését. Egyszerűen nem az én stílusom volt ez az egész szervezés és nem láttam értelmét annak, hogy beleszóljak, mert úgy is valami szar ötletet adnék és elrontanám az egészet, így csendben hallgattam és amikor kérdeztek a véleményemről, akkor helyeseltem és mindenben egyet értettem. Őszintén szólva, nagyon lefárasztott ez a kis délutáni program és tényleg reméltem, hogy hamar eltelik ez a szezon. Még durván egy hét volt a bálig és én már most unom az egészet, de mindegy.

Délután hatot mutatott az óra, amikor végre sikerült elszabadulnom. Eléggé elszomorított a tény, hogy nincs sofőröm, aki hazacipelne, és fogalmam sem volt, hogy játszanom kéne a sportos embert és sétálnom kéne hazáig, vagy megnézni, hogy mikor jön a következő busz és megpróbálni elérni. Természetesen a másodikat választottam, mert egy lusta dög vagyok és nem tudtam elképzelni, hogy a mínuszokban gyalogolni fogok, mégis ez történt, mert rájöttem, hogy a busz óránként jár és előttem egy perccel száguldott el. Félúton jártam, amikor eleredt az ónos eső, és miközben átkoztam az egeket,

amiért ennyire ellenem vannak, teljesen elvesztettem - jó sokszor - az egyensúlyomat és gyönyörű pofára eséseket produkáltam az utcákon. Mondhatnám, hogy *forrtam* az idegtől, mire haza értem, de valójában úgy vacogtam, hogy a fogaim is összekoccantak minden levegővételnél.

- Te jó ég, Nancy, miért nem hívtál fel engem vagy apádat? - anya úgy fogadott, mintha az antarktiszról jöttem volna, majd magához kapta a kanapén hagyott plédet és azonnal köröm terítette. Habár maga a pléd nagyon meleg, semmit nem éreztem belőle, mert teljesen átfagytam. Imádom a telet.

Az este további részét egy kád forróvízben töltöttem. A telefonomon az időjárásjelentést böngésztem - mennyire nincs életem? -, amikor felbukkant a lányokkal közös csoport messengerneve azzal az értesítéssel, hogy Charlotte képet küldött. Amikor megnyitottam a beszélgetést, azt kívántam, bár ne tettem volna; a fotó nyilvánvalóan egy lesifotó volt, amin a fizika tanárunk, Mr. Bride, az egyik tesitanárnő, Ms. Frost és Mr. Burns a suli kapujában, annál az öreg diófánál cigiznek, ahonnan a diákokat mindig elküldik, mert hogy az *tiltott terület.*

Mikeila🏵: *Hogy lehet valaki ennyire vonzó? Istenem... már fáj lassan.*

Charlotte🍏: *Életem legnagyobb teljesítménye ez a kép.*

Valójában igazat kellett adnom a lányoknak, mert habár a fotó nem olyan jó szögből készült, tökéletesen látni rajta, ahogyan Mr. Burns ég felé fordított tekintettel kiereszti a füstöt az ajkai közül, és körülbelül úgy nézett ki, mintha ő lenne a leghelyesebb végzős diák a suliban. Láthatóan elege volt Mr. Bride agyfárasztó poénjaiból, amit 0-24-ben, megállás nélkül minden egyes mondandójába képes beleépíteni és ami nagyrészt az oka annak, hogy nem vettem fel a fizikát választható tantárgyként ebben az évben. Jó, igazából nem ez az ok, hanem az, hogy hülye vagyok fizikából és nem fogok vele az életben semmit kezdeni, de a másik verzió sokkal jobban hangzik. Tulajdonképpen nincs sok órám, így, már utolsó évben. Matek, irodalom, tesi és történelem a kötelezőek közé tartoznak, emellett felvettem a biológiát, de csak azért, mert Jasperrel a biológia órák szinte már közös viccként vannak emlegetve, a rajzot, mert kellett egy készségtantárgyat választani és az egész osztálynak olyan a hangja, hogy mindegyikünknek bűn lett volna énekre menni, és természetesen a spanyolt, mert fontos az iskolánkban a

nyelvtanulás és még kilencedikben döntenünk kellett, hogy mit szeretnénk tanulni és Mikeilával úgy éreztük, hogy meg kell tanulnunk spanyolul. Ha tudtam volna, hogy ez a döntés a végzős évemig elkísér, eleve nem ebbe az iskolába jövök, de mindegy.

Egyébként - a képre visszatérve - valamilyen szinten örültem, hogy látom Mr. Burnst - a tanárok körében van az iskola előtt, tehát ez azt jelenti, hogy *kigyógyult a betegségből* és visszajött dolgozni, ergo nem üldöztem el a munkahelyéről. Azért már kevésbé voltam boldog, hogy látni fogom hétfőn, mert fogalmam sincs, hogy hogy fog viselkedni, vagy hogy hogy *fogok* viselkedni az óráján.

A forró fürdő annyira elálmosított, hogy amint kiszálltam a kádból, felvettem a pizsamámat és el is aludtam. Azt hittem, hogy így, hogy fél tízkor kidőltem, biztosan frissen fogok felkelni reggel, de mégis Mikeila istentelen ordibálása ugrasztott ki az ágyból. Az első három óránk hihetetlenül lassan telt és irodalmon ülve már azon gondolkoztam, hogy hogyan kéne ébren maradnom, amikor végre kicsengettek és külön váltak útjaink Quentin tanárnővel.

- Nancy! - amikor meghallottam a folyosón, hogy a nevemet kiáltják, először azt hittem, hogy csak félre értettem, vagy ilyenek, de amikor megismételte az illetékes, én pedig hátra fordultam, megnyugodtam, mert csak Tim keresett, tehát nem kellett pánikba esnem, mert a változatosság kedvéért nincs semmilyen szociális életem, nem kell aggódni. - Szia. Mrs. Blankly kéri, hogy gyere le következő órára a tornaterembe.

- De hát spanyolom lesz - próbáltam kimenteni magam a kis találkozó alól, de amikor Tim kijelentette, hogy Mrs. Blankly le szándékozza igazolni a hiányzásomat, nem lehetett több kifogásom.

A következő két órámat ezzel a szerencsétlenséggel töltöttem, és mindvégig azon gondolkoztam, hogy ennek a francia tanárnőnek - mint kiderült a neve, Mrs. Blanklynek - nincsenek-e órái, hogy ennyi szabadideje van. Akárhogyan is, megbeszéltük, hogy marad témának a téli csodaország, aminek a színe a kék lesz, viszont nem csak simán úgy, hogy feldíszítjük kék dolgokkal a tornatermet és beöltözünk kékbe, hanem - és ez az én ötletem - kék italokkal és kék sütikkel fogjuk majd feldobni a megjelenítést. Tulajdonképpen eléggé tetszett, de amikor kijelentette Mrs. Blankly, hogy mostantól egy csomó

óráról ki fog kérni a tényleges díszítést illetően, elment a kedvem az élettől is. Viszont amikor rájöttem, hogy így talán lemaradok a jövőheti töriórákról, ismeretlen eredetű boldogság töltött el és a biztonság kedvéért a tanárnő szájába rágtam, hogy a hétfő második óra és a szerda első óra tökéletes lenne nekem, mert töriből nagyon jó vagyok és nem árt, ha kihagyok egy-két órát, és mivel én voltam a végzős a kis csapatunkból és nekem számítottak a legjobban a jegyeim, mindenki beleegyezett. Így kell ezt csinálni, kérem szépen.

A nap végén Clayton várt a suli előtt a szánalmas trabantjával együtt. Péntekhez híven, természetesen *hazajött az egyetemről,* hogy itthon töltse a hétvégét, és mostanában új szokása, hogy ilyenkor értem jön. Bár, az eső ma is zuhogott, és mire átfutottam a suli parkolóján, csurom víz lettem és Clayton szinte szikrákat szórt a szemével, hogy tönkreteszem az üléshuzatát, nem mintha annyira gyönyörű lenne ez a roncs, de mindegy.

- Indulhatunk - szólaltam meg amikor Clayton nem csinált semmit sem a megérkezésem után, de ahogy a suli felé bámult úgy is, hogy én mellette ültem, kicsit megrémisztett és egy részem azt hitte, hogy be van állva. - Clayton?

- Várj, Charlotte sétál? Ilyen időben? - összehúztam a szemeimet a kérdésre és követtem a bátyám pillantásait a már teljesen elázott Charlotte felé. Szerencsétlen lánynak a kabátja kapucnija védte csak a fejét, de már olyan vizes volt mindene, hogy biztos voltam benne, hogy ha tesz még két lépést, egyszerűen megfagy. Mielőtt mondhattam volna Claytonnak, hogy szóljunk neki, a bátyám hatalmas dudálásba kezdett és intett az erre felfigyelő lánynak, aki gyorsan ide futott és beült a hátsó ülésre. - Miért nem írtál, te lány? Képes lettél volna haza sétálni?

- Hát, aha, kell a séta - válaszolt szórakozottan Charlotte, majd levette a fejéről a kapucnit és összeborzongott. Clayton a fűtéshez nyúlt és maxra feltekerte, miután elindította a kocsit, a melegség pedig lassan kúszott a lábainktól felfelé. - Köszi, hogy felvettetek amúgy.

- Ti amúgy mióta beszélgettek? És miért? - teljesen vakon tapogatóztam ebben a helyzetben és nem értek semmit, szinte mindenre gondoltam már, de amikor Charlotte megszólalt és válaszolt, teljesen leesett az állam.

- Az ajándékoddal kapcsolatban rákényszerültem a bátyádra, és azért mondom ezt el neked, mert olyan beteges vagy titkon, mint én, és tudom, hogy fejben már összeboronáltál minket - *ez teljesen igaz.* - Nem kérdezhetsz többet.

- Rendben - mosolyogva egyeztem bele, majd témát is váltottunk. Amikor elmondtam a bál témáját, Charlotte fellázadt, hogy ő pirosban akart lenni és elvettem most az életkedvét, mire én lenyugtattam, hogy kékben is nagyon szép ruhák vannak és nagyon szívesen segítek neki kiválasztani netről, ha átjön vacsorára.

Azért hívtam át, mert a karácsonyi ajándékot illetően eszembe jutott Mikeila karácsonyi ajándéka is, és muszáj volt megbeszélnem Claytonnal és Charlottetal a dolgot, emellett valahogy meg kellett kérnem őket, hogy segítsenek nekem ebben a hihetetlenül nehéz feladatban. Ez végül nem jött össze, mert Mikeila is csatlakozott hozzánk estére, ezért kénytelen voltam későbbre tolni a tervemet. Mikeila persze örült a *Téli Csodaország* témának, és teljesen biztos volt benne, hogy gyönyörű bált fogok szervezni.

- Őszintén szólva, nyilván várom a bált, de az aftert még jobban - lelkesedett Mikeila, én pedig majdnem félre nyeltem a forró csokimat. Ugye azt nem nekem kell megszervezni? Mert ha igen, akkor sajnálom, de az idén elmarad. Clayton helyeslően lepacsizott Mikeilával, bár igazából azt sem értettem, hogy miért van a szobámban. Komolyan, a kis egyszemélyes ágyamon fekszem én, mellettem Mikeila, a hasamon Charlotte feje pihen, Clayton pedig az ágy végében terpeszkedik. Hihetetlen.

- Nem csinálom az aftert - jelentettem ki határozottan, mire Mikeika mindent tudóan rám nézett és hirtelen megijedtem, mert azt hittem valami félre érthetőt mondtam.

- Nem, nem csinálod - mondta Mikeila sejtelmesen, majd büszkén magára mutatott. - Azt én csinálom.

Meglepődtem, de felnevettem a kijelentésen, és jókedvűen hallgattam, ahogy Clayton meséli a tavalyi afterrel kapcsolatos élményeit, amit ő és a haverjai szerveztek. Mivel én soha nem voltam még ezen az afteren, ezért fogalmam sincs, hogy milyen, de a többiek felvilágosítottak, hogy tulajdonképpen

legális bulizásról van szó, amit a tanárok engedélyeztek a téli bál után, ugyanazon az estén, mivel ez a nap általában a téli szünet előtti utolsó nap. Ilyenkor a mi kezünkbe adják az irányítást, de nem teljesen, ugyanis kettő felügyelőtanárnak jelen kell lenni egész éjjel, arra az esetre, ha valami komoly baj történne. Clayton élből a volt matektanárát ajánlotta, Mr. Digbyt, akiről valóságos legendák terjengnek a suliban, de sajnos minket nem tanít. Már bőven az ötvenes éveiben jár, de elvileg hihetetlenül sokat káromkodik és ha valamit elrontasz, szívből leseggfejez, de mindenki imádja, talán éppen emiatt a stílus miatt.

- Jó, de a másik tanárra már van ötletem - mondta izgatottan Mikeila, mire én fáradtan lecsuktam a szemem, mert pontosan tudtam, hogy milyen nevet fog kimondani. Már láttam a lelki szemeimmel, hogy bármikor olyan vörös lehetek, mint a paradicsom.

- Nem fogja elfogadni - zárta le a témát Charlotte, mielőtt elkezdhettük volna, én pedig már majdnem köszöntetet mondtam, de barátnőmnek felcsillantak a szemei és úgy viselkedett, mint egy bipoláris. - Kivéve, ha kényszerítjük!

- Nem kell kényszeríteni, csak meg kell győzni az igazgatót, hogy ő a megfelelő ember erre és ő majd kiirányítja hozzánk - Mikeila terve elég jónak bizonyult, én csak a fejemet csóváltam, habár tudtam, hogy úgy sem fogok elmenni a buliba. Soha nem voltam, és ezt a hagyományt nem is akarom megszegni. Semmi jó nincs abban, ha leiszom magam a suli tornatermében és úgy táncolok, mint egy mentális beteg.

- Szánalmasak vagytok - mondta egyszerűen Clayton, hiszen attól, mert senki nem mondta ki Mr. Burns nevét, mindannyian tudtuk, hogy róla van szó. - Azért azt vágjátok, hogy a tanárotokról van szó, ugye?

- A tanárunkról, aki egy élő legenda, és már egy szavától is elolvad a világ? Igen, vágjuk - szállt vitába Charlotte, majd játékosan kinyújtotta a nyelvét a bátyámra.

- Most ha nem fognám vissza magam, mondanék egy perverz viccet ezzel a nyelvnyújtogatással kapcsolatban - figyelmeztette Clayton Charlottetot, aki hirtelen zavarba jött és olyan pirossá váltak orcái, mint a haja színe. Habár Charlotte gyönyörű és biztos vagyok benne, hogy titkon minden fiú álma,

sosem volt még barátja, mert mindenkit visszautasított. Mindig a tökéletesre várt, sőt, állítása szerint házasságig nem fekszik le senkivel sem, mert úgy gondolja, hogy az igaz szerelemért megéri várni.

Végül Mikeila és Clayton annyira elmélyedtek az after tervezgetésében, hogy a kis szobámban mind a négyen elaludtunk. Tulajdonképpen nem volt semmi probléma, mert a fűtés ellenére is megfagytam és nyolcszáz takaró volt rajtam, így az, hogy Mikeila teljes mértékben rám mászott és Charlotte négyszer pofán vágott a talpával, nem volt annyira borzalmas.

Szombat reggel arra keltem, hogy Mikeila püföl egy párnával. Már majdnem kezdtem kiabálni, hogy minek kelt fel hajnalban még hétvégén is, amikor rájöttem, hogy reggel tíz óra van és rajtam és Claytonon kívül mindenki, de tényleg mindenki felébredt már a házban. Miután felkeltettem a bátyámat is - mert ha már én fent vagyok, neki se legyen olyan jó -, levánszorogtam a konyhába és reggeliztem valamit.

Tulajdonképpen semmi érdekeset nem csináltam egész hétvégén, azon kívül, hogy elmentem Mikeilával és Charlottetal egy moziba - szerintem ez elég intenzív szociális életnek számít - és utána benéztünk egy ruhakölcsönzőbe a bál miatt. Charlotte szebbnél szebb ruhákat próbált fel és őszintén mondtam mindegyiknél, hogy nagyon gyönyörűen áll rajta, de egyik sem nyerte el az ő tetszését, amíg Mikeila már a második ruhánál döntött is. Választása egy elegánsan letisztult sötétkék darabra esett, ami egyszerűen tökéletesen állt rajta, én viszont minden egyes ruha felvételénél úgy éreztem magam, mint egy krumpli. Tényleg, egyik sem tetszett, így amíg Mikeila le is foglalta jövőhét péntekre a ruhát, addig Charlottetal elhalasztottuk ezt a cselekedetet szerdára.

[N Y O L C A D I K R É S Z]

Utálom az életem.

Három nappal a bál előtt - AHOVA EGYÉBKÉNT MÁR SEMMI KEDVEM ELMENNI - a negyedik ruhakölcsönző üzletben álltam az emelkedőn egy térd fölé érő sötétkék ruhában, és kelletlenül forogtam egyet az előttem álló öt ember előtt. Igen, öt ember előtt.

Chicagóban.

Miután anya ellátogatott velem két helyre is és ott töltött velem kétszer három órát, teljesen feladta és megengedte, hogy Charlotte és Mikeila vegyék át azt a hatalmas munkát, ami a *"Ruhakeresés Nancynek"* címet is kaphatná. Tulajdonképpen majdnem mindegyik kölcsönzőben volt egy pár ruha, amik elvileg jól álltak rajtam, de nem éreztem jól magam egyikben sem, sőt, egyenesen utáltam a látványt, amit nyújtottam, így soha nem jártunk sikerrel. A lányok válogatósnak neveznek már, ami igazából elég jogos jelző, pedig én magam sem gondoltam, hogy ennyire szánalmas lennék ruhanézés terén. Eddig mindig csak kiválasztottam a legkényelmesebb farmert, és ennyi volt, most viszont egyetlen egy darab sem tetszett magamon és nem láttam azt, hogy én elmehetnék egy krumplira hasonlítva a téli bálra, ahol az egész iskola jelen lesz. Miután kilőttük Hinsdale összes kölcsönzőjét, Clayton segítség gyanánt rám írt, hogy Chicagóban van egy hatalmas üzlet és oda is elmehetnénk, azt viszont nem gondoltam, hogy ő is jönni fog a kis túránkra, azt meg pláne nem, hogy hozza magával Rafaelt. Kicsit sem éreztem magam kínosan, amikor a megpördülésemre Mikeila, Charlotte, Clayton, Rafael és a kölcsönzőnő - mert miért ne - egyhangúan oldalra billentették a fejüket és úgy vizsgáltak, mint egy műanyag babát.

- Jól áll - kezdte Mikeila, és teljesen úgy nézett ki, mint egy divattervető, viccen kívül. Habár kabátját már levette, mert eléggé leizzadt a hisztijeim miatt, fekete-kék mintás sálát a nyakában hagyta, kezét elmélkedően az álla

alá helyezte és úgy járkált körülöttem, mintha a világot kellene megváltanom a kinézettel. - Tényleg jól áll, de neked hosszú és feltűnő ruha kell. Te vagy a bál szervezője, ki kell, hogy tűnj a tömegből.

- Egyetértek. Valami habos-babos, csillogó ruhát akarok látni rajtad. A hajadat majd szépen feltűzzük és kapsz valami füstös sminket is. Neked kell a bál menetét felkonferálnod, emellett igaza van Mikeilának, te csináltad ezt az egészet és úgy is kell kinézned - formálta meg gondolatait Charlotte is, a hozzánk csapódótt dolgozó nő pedig helyesen bólogatott, majd mindhárom lány a csapatban fellelhető két fiúra nézett. - Ti mit gondoltok srácok?

- Tökre igazuk van. Ja - zárta le a véleményadást ennyivel Clayton és már láttam rajta is és Rafaelen is, hogy azt is megbánták, hogy egyáltalán felhozták nekem ezt a ruhakölcsönzőt. Szerintem Rafael már nyitott szemmel aludt egyébként, de mindegy.

- Tudom is, hogy melyik a megfelelő ruha számodra! - szólalt meg a dolgozó, majd el is tűnt a sorok között. Igazából annyit foglalkoztam már ezzel a hülye bállal, hogy el sem akartam rá menni. Ráadásul még szerepelnem is kell, mert a bál kezdetén el kell mondanom a szokásos dolgokat, mert Mrs. Blankly felkért rá, mint a bál főszervezőjét. Nagyon örülök neki.

Egyébként a tornaterem nagyon szép lett a véleményem szerint. Hógömböket akasztottunk a plafonra, a világítást már beállítottuk, hogy kék legyen és még mű jégtömböket is vettünk, amik különböző formákat elevenítenek meg. Jó, nem mi vettük, hanem az iskola, de a mi öltletünk volt. A terembe már tegnap óta senki nem léphet be, ezért a tesiórák - mint mindig az év ezen szakaszán - vagy a lépcsőkön zajlanak, vagy rosszabb esetben kint a hidegben.

- Te jó ég, ez nagyon szép! - Charlotte felkiáltására feleszméltem és majdnem leájultam az emelkedőről, amikor megláttam a nekem mutatott ruhát. Tényleg egy gyönyörű darab volt, olyan *habos-babos, csillogó,* amilyet Charlotte kívánt. Tényleg nagyon tetszett és olyan volt, mintha egy hercegnő ruhája lenne, de amikor megfordították és megláttam, hogy hátrésze konkrétan nincs, nagyon durván kihívónak találtam és nem tudtam magamon elképzelni. - Fel kell próbálnod.

Nem tudtam ellenkezni. Szó szerint nem tudtam, mert szinte belöktek a lányok a próbafülkébe és kényszerítettek, hogy vegyem fel a ruhát. Olyan hatalmas volt, hogy amikor visszaálltam az emelkedőre, teljesen eltüntettem azt a ruhával, szélességben és magasságban is, ugyanis kicsit hosszú volt. Akárhogy fordultam, mindenféleképpen csillogott rajtam és tényleg nagyon szép volt, de a hátán lévő hatalmas kihagyással nem voltam kibékülve. Egy ívben teljesen meztelen voltam hátul, szinte a gerinvonalam végéig, emellett - habár elől nem volt kicsit sem feltűnő dekoltázsa - kissé kiemelte a mellemet, mivel körülbelül a hasam közepéig rám simult, utána pedig szó szerint szét terült, nem is akármilyen mértékben. Az egyetlen mellette szóló érv, hogy elég vastag pánt is tartozott hozzá, nem úgy, mint az utolsó háromhoz. Maga a ruha felül égszínkék volt és átmenetesen sötétült, amíg a végén már a kora éjszakai kékségre hasonlított. *Mámorító volt.*

- Ha kijelented, hogy valami hibád van ezzel is, leütlek és helyetted kikölcsönzöm a nevedre. Nagyon szép ez, Nancy! - tapsikolt Mikeila, én pedig nem mertem kimondani, hogy kihívónak találom a hátát. Bizonytalanul felhúztam a vállam, amire legnagyobb meglepetésemre Rafel reagált először.

- Nancy, mindegyik ruhában csodálatos voltál, de igaza van Mikeilának. Ebben kell lenned, egyenesen tündökölsz - zavarba jöttem Rafael kedves szavaitól, hiszen nem igazán szoktam hozzá az ilyen bókokhoz.

Amikor Charlotte megkérdezte, hogy mi a problémám, én pedig elmondtam, konkrétan mindenki fogta a fejét és addig magyarázkodtak, amíg ki nem kölcsönöztem a ruhát péntek estére. Igaz, próbáltam érvelni, hogy szerintem túl hosszú, de a lányok ezt le is zárták azzal, hogy úgy is magassarkút fogok felvenni, és mielőtt megemlíthettem volna, hogy biztos, hogy rá fogok lépni a ruhám szélére és elesek, mielőtt feljutnék a felállított színpadra, aláírattták velem a kölcsönzéshez szükséges papírokat. A közeli KFC-ben ültünk, amikor Mikeilának megcsörrent a telefonja, ő pedig elegáns mozdulatokkal megtörölte a zsírral színezett kezeit és elvonult tőlünk, mielőtt elmondta volna, hogy ki keresi. Szó szerint már égtem a vágytól, amikor visszaért hozzánk percekkel később.

- Ki volt az? - próbáltam úgy feltenni a kérdést, mintha nem lennék egy beteges ember, de szerintem teljesen felesleges volt, mert Rafael torkán megakadt a csirkeszárny, ahogy próbálta visszafojtani a nevetést.

- Az Igazgató - ja, igen, Mikeila olyan jóba lett az Igazgatóval, hogy már számot is cseréltek az after miatt. Szerencsétlen ember annyiszor lett zaklatva ezen a héten, hogy csodálom, hogy még nem mondott fel. - Megbeszélte Burnsszel, hogy jöjjön el a második felügyelő tanárnak. Jézusom, úgy fel foglak öltöztetni, hogy elfelejt majd levegőt venni.

Claytonon volt a sor, hogy elkezdjen fulladozni. A nagyon komoly beszélgetésünk óta semmit sem beszéltünk Mr. Burnsről és őszintén reménykedtem, hogy nem is fogunk. Ezen a héten hétfőn kihagytam a töri órát - és egyébként a holnapit is ki fogom- így azon kívül, hogy a folyosókon néha összefutottunk, nem találkoztam vele és rettenetesen féltem, hogy mi lesz a bálon. Mikeila utolsó megszólalása nem is nagyon érdekelt, mert teljesen alap volt, hogy kihagyom az aftert, de magán a bálon minden tanárnak kötelező jelleggel meg kell jelennie, így biztos vagyok benne, hogy egyszer-kétszer össze fogunk ütközni.

- Mikeila, basszameg. Ilyet nem csinálhatsz, nem fogom rád bízni a húgom kinézetét. Főleg nem úgy, hogy ott lesz az az ember is. Ő egy illegális terület, lányok, *ILLEGÁLIS* - hangsúlyozta ki az illegális szót Clayton, majd sóhajtott egyet. Úgy beszélt rólam, mintha itt se lennék, és mintha Mikeilával a szüleim lennének. - Nem vetkőztetheted ki magából, úgy is hideg lesz, hadd viseljen csak farmert és hosszú ujjú felsőt. Nem öltöztetheted a te buliszekrényedből, komolyan mondom, Mikeila.

- Nyugodj már meg, egy tizenhét éves lányról van szó, aki életében nem volt még részeg. Ez lesz az első bulija és egyben az egyetlen afterja a suliban, nem dől össze a világ, ha ráadok egy szoknyát - érvelt Mikeila, de nem bírtam tovább és úgy éreztem, ideje közbe szólnom.

- Emberek, el sem megyek az afterra - szólaltam meg, de erre a mondatra Charlotte és Mikeila egy *de igen, jössz,* Clayton és Rafael, amin egyébként meglepődtem, pedig egy *de igen, mész* kijelentéssel reagáltak egyszerre. Húha, ez azért erős.

- Nem csinálhatod azt, hogy kimaradsz az iskola egyetlen érdekes rendezvényéből. Egyik évben sem mentél el, nem hagyhatod ezt ki, Nancy - mondta Clayton, majd Rafael is helyeselte, hogy az afterek olyan élmények, amiket egyszer át kell élni, én pedig sóhajtva rájuk hagytam, de magamban

tudtam, hogy nem fogok elmenni. Lehet, hogy egy kihagyhatatlan élmény, de én azért kihagynám. Csak abban bíztam, hogy anya úgy sem fog engedni, de bátyám mintha olvasott volna a gondolataimban, újra megszólalt. - Már lebeszéltem anyával is, hogy engedjen el, nincs para.

- Köszi - mondtam gúnyosan, majd inkább az evésre fordítottam a figyelmemet.

Másnap reggel, amikor beléptem a suliba, szinte már maga az épület is lázban égett a benne lévő diákoktól. Mindig nagy szám a bál itt, meg persze mivel a téli szünet kezdetét is jelzi, teljesen bezsongunk ebben az időszakban. Szinte kihagytam az összes órámat, mert Mrs. Blankly kikért, hogy elvégezzük az utolsó simításokat, bár nem igazán értettem, hogy miért most kell, hiszen holnap és holnapután délelőtt még ugyanúgy megtehetnénk, de hát mindegy.

- Szóval, a bál hétkor kezdődik - kezdte Mrs. Blankly a tornaterem közepén, majd felszaladt a színpadra - Te, Nancy, felsétálsz ide és a fejecskédben már szépen összerakott szöveggel elmondod a szükséges információt, majd jó szórakozást kívánsz. Végzünk kilenckor, amikor is mi, tanárok, elhagyjuk az iskolát Mr. Digby és Mr. Burns kivételével. Utána pedig az már a kékhajú kislány dolga, hogy mit csináltok itt, a lényeg, hogy másnap délre csillogjon az egész épület.

Amikor délután elengedett minket ezzel a végszóval Mrs. Blankly, Mikeila támadt le a kocsijában és ő is adott nekem egy összefoglalót. Tulajdonképpen el is felejtettem, hogy valószínűleg ő is ugyanannyit dolgozott, amennyit én, csak amíg én kényszerből, ő örömmel. Elmondása szerint erre várt az egész gimi alatt.

- Eltűnnek a tanárok kilenckor az iskolából - kezdte izgatottan Mikeila az egyik piros lámpánál. - Na most, én holnap délután fel fogom szerelni az egész iskolát a szükséges kellékekkel. Vagyis, nem én, de vannak kapcsolataim. Az after nem a tornateremben lesz, hanem magán a földszinten. Ez lesz a St. Eliott történelmében a lehető legjobb buli.

- És azt hogy akarod csinálni? - nem azért kérdeztem, mert nem bíztam Mikeila készségeiben, hanem azért, mert tisztában voltam Claytonéval. Amíg itt volt, ő rendezte az aftereket és elméletileg iszonyú jók voltak, és Mikeila

és a bátyám között nem is titok, hogy barátnőm ezt a szintet akarja megütni. Ég benne a versenyszellem és tudom, hogy mindent meg fog tenni, hogy jobb legyen Claytonnál, csak arra voltam kiváncsi, hogy hogyan.

- Piával. Jó sok piával. És zenével, és egy király hangulattal - válaszolt Mikeila, majd folytatta tovább a tervezgetést. - Mire véget ér a bál, már minden ott lesz, így ahogy eltűnnek a tanárok, rá egy órára kezdhetjük is az aftert. Az az egy óra pedig úgy is kell mindenkinek, mert kétlem, hogy öltönyben és földig érő ruhákban szeretne bárki is maradni.

- Jogos - adtam igazat Mikeilának, majd megköszöntem a fuvart, amikor hazacipelt, és elköszöntem tőle.

Az a jó a bál-hétben, hogy az égvilágon semmi nincs, ugyanis nem irathatnak dolgozatokat a tanárok. Persze, van olyan egyén, aki ezt előszeretettel megszegi, de hála az égnek, engem olyan ember nem tanít. Ennek fényében otthon tulajdonképpen nem csináltam semmit, babáztam a húgommal és befontam a haját, elmondtam anyának a bál menetét és megírtam a felkonferáló szövegemet. Amikor megmutattam anyának, azt mondta, hogy írjam át, mert tényleg nagyon jó, de olyan hivatalos, mintha a bíróságon egy bűncselekményt vezetnék be és mivel igaza volt, megfogadtam az ötletét és újraírtam az egészet. Ez a baj velem írás terén - mindent túlságosan ügyvédien írok, mert mindig hallgatom anya beszédét és nézem a papírokat, és már megszoktam ezt a stílust. Valószínűleg Mr. Burns is ezért hitte azt, hogy másoltam valahonnan az esszét, mert talán egy picikét hivatalosan fogalmaztam.

A gondolkodásból telefonom rezgése ébresztett fel. Charlotte négy képet küldött, különböző hajformákról, azzal a kérdéssel, hogy melyiket választom. Megkérdeztem, hogy most neki, vagy nekem nézünk-e hajakat, de amikor kiderült, hogy nekem, próbáltam kiválasztani a lehető legegyszerűbbet. A ruhám már így is feltűnő, feleslegesnek éreztem még jobban túlspilázni ezt az egészet. Az első képen egy gyönyörű konty volt látható, a másodikon egy félkonty, a harmadikon egy nagyon bonyodalmasnak kinéző fonás, a negyediken pedig egy teljesen göndör frizura, ami csak lazán fel volt tűzve kétoldalról. Legszívesebben ezt választottam volna, mert olyan egyszerűnek tűnik, viszont szinte még soha nem volt apró fürtökbe varázsolva a hajam és fogalmam sem volt, hogy hogy nézek ki teljesen göndören. Valószínűleg úgy,

mint egy oroszlán.

Én: *Utolsó szerinted milyen lenne?*

Vöröske👀: *Biztos nagyon szépen állna. Csak nagyon hosszadalmas, mert mire begöndörítjük így a hajadat, órák mennek majd el. De szerintem nagyon jól állna. Legyen ez?*

Én: *Hát, nem tudom, a másik három nagyon soknak tűnik. Te mit választottál? Meg Mikeila?*

Charlotte a mi saját fodrászunk. Hihetetlenül szép frizurákat tud varázsolni az a lány, így szinte kimondatlan tény volt, hogy ő fogja csinálni a hajunkat.

Vöröske👀: *Jó, igazad van. Maradjon ez, amúgy sem láttalak még ilyen göndör hajjal😂 Mikeilának kontya lesz, de neki nem is hagytam választási lehetőséget amúgy, mert a kék tincseire akarok fókuszálni és már hónapok óta az ő haját tervezem😂😂😂 Én meg szerintem begöndörítem, de nem annyira durván, mint neked, hanem inkább csak loknikba.*

Vöröske👀: *Egyébként hallod. Be kéne akkor most fonnod a hajadat, és úgy hagyni a bál napjáig. Nem lesz teljesen göndör, de legalább rásegítünk.*

Charlotte parancsára megmostam a hajamat és kettőbe fontam, parkettába. Őszintén szólva, eszem ágában sem lett volna így bemenni holnap, mert úgy néztem ki, mint egy kisiskolás, de kénytelen voltam elviselni ezt a kinézetet, ahogyan másnap Jasper cukkolását is. Amikor felmutattam neki a középső ujjamat, akkor is csak kinevetett, mert hogy olyan édes vagyok. Köszönöm szépen. Utáltam ezt a hajat.

Harmadik szünetben úgy döntöttem, hogy szerzek magamnak kaját a büféből - mert már megettem a sajátomat a nagy durcázásokban -, így még becsengetés előtt is Norával beszélgettem, aki a többiekkel ellentétben megdicsérte a hajamat és biztos volt benne, hogy gyönyörű leszek holnap. Megkértem, hogy ő is jöjjön el a bálra, mert tényleg szerettem volna ott látni, és végül beleegyezett, hogy egy kis időre benéz. Imádom ezt a nőt.

- Jó napot, tanár úr! Mit adhatok? - fordult egy mellém lépett vevő felé Nora,

én pedig a megszólításra az oldalamra pillantottam és átkoztam az iskolát, hogy a büfének ilyen rövid kikérőpultja van és két ember csak egymás mellé tud állni, ha látni szeretnék a kínálatot.

- Egy pohár kávét, Nora. Feketén - adta le Mr. Burns a kérését, mire Nora elgondolkozott, hogy van-e még raktáron, így ő el is tűnt a büféből nyíló ajtó mögé.

Hihetetlenül kínos volt a helyzet. Azóta a bizonyos jelenet óta vagy ő, vagy én nem voltam órán, már nagyon régóta nem találkoztunk és rémálmaimban sem gondoltam, hogy itt fogunk, a büfé előtt, ahonnan én sem mehetek még el, mert várom a saját kis hamburgeremet. Szinte remegtek már az ujjaim, annyira zavarban voltam és alig vártam, hogy Nora visszatérjen hozzánk, főleg akkor, amikor Mr. Burns szeme sarkából rám pillantott. Határozottan ránéztem és nem tudtam figyelmen kívül hagyni a visszafojtott mosolyát. Dühösen vártam a megszólalását a hajamra, pedig már majdnem elfelejtettem, hogy általában ott szólogat be, ahol éppen tud.

- Tessék csak, mondja ki! - szólaltam meg türelmetlenül, mert tényleg túl akartam esni a lenéző csesztetésén, de amikor felém fordult és jobban megvizsgált, még akkor is próbálta nem elnevetni magát. Tulajdonképpen tényleg viccesen néztem ki mellette, hiszen ő jött az elegáns megjelenésével, én meg itt álltam kettőbe font hajjal.

- Mit? - kérdezte felhúzott szemöldökkel, és próbált úgy tenni, mintha fogalma sem lett volna arról, hogy milyen bunkó, de szemeinek mosolya elárulta magát és nagyon jól szórakozott rajtam. A büfés pultra könyököltem és próbáltam nem azon gondolkozni, hogy ha ez az ember nem a tanárom lenne, már réges régen megütöttem volna.

- A hajamra tett megjegyzését - mondtam mindent tudóan, mire Mr. Burns egy ideig csak nézett engem és valószínűleg gondolkozott, hogy hogyan szépíthetné azt a flegma beszólást, amit már percek óta magában tartogat.

- Végtelenül nevetséges - bökte ki végül majd a megérkező Nora felé fordult, így csak oldalról láthattam, ahogy végül elmosolyodik.

- Köszönöm szépen - reagáltam egyből, majd részemről le is zártam a

beszélgetést, de már akkor tudtam, hogy még kínosabbá fog válni ez a jelenet, amikor újra felém fordult és szugerált, hogy vegyem fel a szemkontaktust.

- Nem láttam az óráimon, Nancy Williams. Elég nagy késés ez már, nem gondolja? - kérdezte a bemutatkozó órára utalva, én pedig gúnyosan elmosolyodtam, mert kegyetlenül utáltam ezt az embert. Azt hiszi, hogy lógtam?

- Mrs. Blankly kikért a bál miatt - válaszoltam egyszerűen, és direkt nem néztem rá, bár fogalmam sem volt, hogy miért játszom a bunkót a tanárommal. *Meg kéne adnom neki a tiszteletet, ehelyett úgy viselkedek vele, mint egy ellenszenves iskolatársammal.* Gondolataim végett Mr. Burns felé fordultam, de a tisztelet helyett inkább büszkén pillantottam rá a következő kijelentésem végett. - Én szervezem.

- Akkor le ne késse majd - humorizált Mr. Burns, én pedig nem bírtam uralkodni magamon, gúnyos grimaszba vágtam az arcomat és amikor megkaptam a hamburgeremet, Norara mosolyogtam, fizettem, szép napot kívántam és anélkül, hogy elköszöntem volna Mr. Burnstől, eltávolodtam a büfétől.

Mindig azt hiszem, hogy meg tudom kedvelni ezt a tanárt és mindig adok ennek egy új esélyt, hiszen mégis csak a tanárom és ez itt az utolsó évem, de egyszerűen ahogy hozzám szól, biztos leszek benne, hogy soha nem fogom tudni kedvelni. *Fúj, fúj, fúj!* Ez az örökös oltogatás, azt hiszi, hogy megnyerő, és mások talán igazán szeretik, de én aztán nem, kicsit sem tartom tiszteletremeltónak és soha nem fogok tudni úgy ránézni, mint egy olyan tanárra, akit ténylegesen szeretek. A gond csak az volt, hogy mosolyogtam, miközben sétáltam a termem felé, mert örültem, hogy a múltkori jelenetünk nem húzott maga után egy teljesen másik hangulatot és már-már vártam ezt az undorító, flegma beszólását.

[K I L E N C E D I K R É S Z]

Mikor kimerészkedtem a szobámból, megtaláltam magam előtt az egész családomat. Biztos vagyok benne, hogy nem néztem ki annyira lélegzetelállítóan, ahogyan azt a velem szemben állók mutatták, de azon felül, hogy nagyon jól esett, zavarba is hoztak vele. Charlotte már kora délután, ahogy haza értünk a suliból, el is kezdte besütni a fonástól már amúgy is hullámos hajamat, és ahhoz képest elég hamar is végzett vele, így haza is ment, mert még Mikeilának és persze saját magának is varázsolnia kellett valamit. Egyébként meg voltam róla győződve, hogy úgy nézek ki a totálisan göndör fürtökkel, mint egy oroszlán, de Charlotte és mindenki más is nagyon erősen bizonygatta, hogy nem így van és hogy nagyon édesen áll ez a stílus. Hát, köszönöm szépen. A ruhám olyan nagy volt, hogy alig fértem ki a szobaajtón, emellett nagyon-nagyon figyelnem kellett, hogy el ne essek, mert ugyebár magassarkúban is voltam. A sminket - mivel hála az égnek, sikerült lebeszélnem mindenkivel, hogy azt én fogom magamnak csinálni - nem vittem túlzásba, igazából pontosan annyit csináltam, mint amennyit minden nap szoktam, de szerintem épp elegendő volt a ruha mellett, mert tényleg, akármit csináltam, a ruha megcsillant, mert olyan volt, mintha beleestem volna egy vödör csillámporba. Tulajdonképpen szépnek éreztem magam, de iszonyúan feszült voltam, mert kevesebb, mint egy óra múlva fel kellett lépnem a suliszínpadra és mindenki előtt pofáznom kellett, ami csak azért zavart, mert végül nem írtam meg azt a szerencsétlen beszédet, mert abban bíztam, hogy ha nem írok semmit, akkor nem fogok úgy beszélni, mint a bíróságon az ügyvédek.

- Istenem, drágám! - szólalt meg először anya, majd egyből elővette a fényképezőgépet és már készítette is a fotókat. Arcomat eltakarva lépkedtem el előle a bátyám felé, aki kezemet megfogva segített lemenni a lépcsőn, anyától és a gépétől messzire.

- Gondold el, mi lesz a szalagavatódon - súgta a fülembe Clayton, mire én felnevettem és egy kicsit elszörnyedtem, mert igaza volt. Visszaemlékeztem

az ő szalagavatójára, és így nem olyan vicces már, mint akkor volt. Clayton kicsit eltolt magától és végig nézett rajtam, ami egyébként nem szokása, mert annyira nem érdeklem, hogy ennyire megerőltesse magát. - Tényleg kurva szép vagy, te suttyó.

Amikor Clayton a magához mérten kedves szavai után hirtelen magához húzott és átöltelt, alig tudtam reagálni és viszonozni ezt a gesztust. Nem gondoltam nagy dolognak a téli bált, mivel minden évben voltam, csak sosem öltöztem így ki, hanem csak felvettem egy rövid ruhát, kisimítottam a hajamat és ennyi volt, tehát most igen, többet készülődtem, de abszolút nem értettem, hogy miért viselkedik úgy a családom, mintha ez nagy dolog lenne. Különösen Clayton, aki tudja, hogy ez a téli bál igazából semmi.

- Mi van veled? - kérdeztem Claytontól nevetve, amikor elengedett és ügyetlenül megpuszilt. Tényleg ügyetlenül, mert a ruhám miatt nem tudott nagyon közel jönni hozzám, és amúgy sem szoktunk ennyire... hogy is mondjam, testvérként viselkedni. - Ugye tudod, hogy fél tízre itthon vagyok?

- Tudom, csak olyan rossz így felnőni látni téged. Te mindig az voltál, aki leült spanyol szavakat tanulni, nem az, aki hercegnőnek öltözik péntek esténként - váltott érzelgősre Clayton, én pedig szóhoz sem jutottam, mert tényleg teljesen meghatódott az előttem álló száznyolcvan centi magas tizenkilenc éves fiú, akit kirúgtak az egyetemről. - Tényleg nem vagy már kicsi, na.

- De hülye vagy! Nehogy sírj már - próbáltam elviccelni ezt az egészet, mert én is kezdtem elérzékenyülni, és tényleg elgondolkodtam azon, hogy mi lesz majd a szalagavatómon. Bőgés bőgés hátán, komolyan.

- Mosolyogjatok! - anya megtalált, és mielőtt reagálhattunk volna Claytonnal, egyből le is kapott minket. Szörnyű.

- Na jó, akkor induljunk - néztem vissza gyorsan Claytonra, ő pedig egyetértett, és ki is sietett a házból. Én mentem volna utána, de apa elkapta a kezemet és visszahúzott. Komolyan, mindenkit ennyire meghatok?

Apával nem beszélgetünk sokat körülbelül soha, mert nagyon lefoglalja a munkája, és így nehéz normálisan beszélgetni a vasárnapi vacsorán kívül, de

ettől függetlenül jó a kapcsolatunk és sosem gondoltam arra, hogy esetleg elhanyagolna. Rámosolyogtam, amikor megfogta a kezem és tényleg úgy nézett rám, mint a legnagyobb kincsére. Szülői szeretet, tényleg megfizethetetlen.

- Nagyon büszke vagyok rád, még ha nem is mondom annyiszor, mint anyád. Tudod, ugye? - nézett rám apa, mire bólintottam egyet és hagytam, hogy magához öleljen. Apa tulajdonképpen nem is nagyon nézett úgy ki, mint egy családapa. Kívülről sokkal inkább mindenki a nyomozó-énjét látja, és épp azért, mert már x éve ebben a szakmában van, nem nagyon szokta kinyilvánítani a szeretetét mások felé, éppen ezért annyira megható, amikor megteszi.

Amikor végre kiszabadultam a házból és beültem Clayton mellé a kocsiba, vagy öt teljes percig hatalmas csend uralkodott köztünk, és már kezdtem azt hinni, hogy megharagudtott rám, amikor a rádióhoz nyúlt és bekapcsolta azt. *Anne-Marie - 2002* című száma indult pont el, amit véletlenül kívülről fújtam, és szinte tudat alatt kezdtem el az énekessel együtt énekelni. Clayton végre elmosolyodott, hiszen kegyetlenül szar hangom van és az, hogy ezt tudtam, mégis magabiztos koncerteket adtam, igazán humoros lehetett.

- Néha el kéne így engedned magad, Nancy - mondta végül Clayton, amikor véget ért a szám. Nem nézett rám, de tudtam, hogy komolyan gondol minden egyes szót, amit kiejt a száján. - Azért ilyen érzékeny most mindenki, mert ez az utolsó bálod. Fél éved van a gimiből, minden dolog, minden szar rendezvény, ami lesz még, az lesz az utolsó számodra. Igen, anya bőgni fog a szalagavatódon, te bőgni fogsz a banketteden, az utolsó osztálykirándulásodon, az utolsó biosz órádon, és ha így haladsz, mint most, nyáron ülni fogsz a szobádban és rájössz, hogy nem csináltál semmit, amire szívesen visszaemlékeznél - magyarázta Clayton, és tudtam, hogy igaza volt, de fogalmam sem volt, hogy hova szeretne kilyukadni. Vagyis, tudtam, egyszerűen csak nem tudtam, hogy mit kellene reagálnom, vagy mit kellene tennem. - Nancy, basszus, hat rohadt hónapod van, szórakoznod kéne! Igenis el kellene menned arra az afterra, felszedni egy fiút, kiakasztani egy-két tanárt, kiszökni este egy buliba és hagyni, hogy hülye fotókat készítsenek rólad részegen. Mindig azt mondtam, hogy ne legyél olyan, mint én, és büszke vagyok rád, amiért ezt betartottad, de ha te a világon a legrosszabb

gyerek lennél a következő fél évedben, akkor sem lennél már olyan. Megtettél mindent, végig tanultad az utóbbi éveket, el kell kezdened élni, hogy legyen mit megbánnod.

Nem tudtam semmit mondani Clayton monológjára, mert annyire megérintett, hogy fogalmam sem volt, hogy hogyan kéne rá válaszolnom. Jogos volt minden, amit mondott, és amíg egyik részem támogatta, a másik részem nem értette, hogy miért is rontanám el az imidzsemet, ha ennyire gyönyörűen felépítettem. Clayton tudta, hogy nem fogok semmit mondani, mert amikor elkezdődött *K.Flay*-től a *High Enough*, mégjobban felhangosította a rádiót, és hagyta, hogy pont a refrénre guruljunk be az iskola parkolójába. Mikeila már ott várt az ajtó előtt, mert megígértettem vele, hogy nem megy be nélkülem. Nagyon szép volt, a haja is egyszerűen csodásan festett. Egy kék tincs lelógott és annyira gyönyörűen keretezte az arcát, hogy azt kívántam, anya bárcsak itt lenne és lefotózná. Clayton elvigyorodott és egyből letekerte a tragacsa ablakát, majd őrült módjára kiüvöltött Mikeila felé.

- *Bocsi, nem láttad Mikeilát? Hasonlít rád, csak kicsit vadócabb nálad!* - ordibált, Mikela pedig láthatóan felnevetett, mire Clayton vigyora mosollyá változott. Mások azt hinnék, hogy van köztük valami, de őszinte, erős baráti köteléken kívül semmi az égvilágon. Talán testvéri szeretet. Biztos voltam benne, hogy Clayton fejében nagyjából ugyanazok a gondolatok játszódnak le Mikeilát nézve, mint nálam: hogy gyönyörűek vagyunk, hogy büszke ránk, hogy rossz látni, ahogy felnövünk. Én pedig iszonyatosan örültem neki, hogy ennyire közeli kapcsolatban van mindannyiónkkal és így meghatja, ha egy kicsit belekóstolunk a végzős évbe.

Elköszöntem a bátyámtól és elindultam Mikeila felé, de alig tettem két lépést, Charlotte hangján meghallottam a nevemet és megállásra kényszerültem. Azon kívül, hogy hihetetlenül örültem, hogy nem kell rá kint várni a hidegben, teljesen meglepődtem és egy kicsit megijedtem, ugyanis Charlotte a nővére kocsijából szállt ki. Mindketten Claytonra néztünk és Charlotte is tudta, hogy nagyon könnyen kialakulhat itt egy drámai jelenet és arcáról ítélve már bánta is, hogy Margaret lett a fuvarosa, főleg akkor, amikor az egykori szerelmesek tekintete a kocsikból összetalálkozott. Nagyon rossz vége lett a kapcsolatuknak, és biztos voltam benne, hogy valami történni fog,

de amikor Clayton pillantása átszállingózott Charlottera - aki mellesleg szerintem a legszebbje lesz a mai bálnak, mert tényleg úgy nézett ki, mint egy istennő -, azt hittem, egy helyben állva elesek a csodálkozástól. Charlotte bizonytalanul hagyta ott a nővérét és elém sétált, majd megölelt és köszönt Claytonnak, aki kiszállt a kocsiból és sóhajtott egyet.

- Oda fogsz menni? - kérdeztem idegesen, de nem csak féltem, hogy jelenet lesz, hanem tudom, hogy mennyire tönkre tette Margaret Claytont és amellett, hogy hihetetlenül ellenszenves lett számomra a lány, tisztában voltam vele, hogy csak úgy, mint a húgának, neki is hatalmas vonzereje van, hiszen elbűvölő teremtés.

- Szerinted miért van még itt, ha nem azért, hogy menjek oda? Menyasszony, illik gratulálni ezért. Amúgy is sok idő eltelt már azóta, mindketten érettebbek lettünk és képesek vagyunk felnőttekként viselkedni - magyarázta Clayton, és habár egyáltalán nem találtam érettebbnek, engedtem, hogy elinduljon a fehér Audi felé, amelyikben Margaret ült. A lány, akit hihetetlenül szeretett, és aki összetörte a szívét. Clayton alig tett pár lépést, megállt, visszafordult és visszasietett Charlotte elé. - Annyira bunkó vagyok. Kibaszott szép vagy - mondta, majd hezitálás nélkül Charlotte kezéért nyúlt és megcsókolta a kézfejét.

- Köszönöm - mosolygott Charlotte, de láthatóan zavarba jött Clayton hirtelen bókjától. A bátyám már a kocsinál járt és lehajolt Margaret lehúzott ablakához és habár tíz perces késésben voltunk, képtelen voltam addig bemenni, amíg nem láttam, hogy minden rendben van, és tudtam, hogy Charlotte is így van vele. Már azt hittük, hogy Mikeila régen bement, de valójában csak mellénk sétált és lecseszett minket, hogy miért nem szóltunk, hogy dolog van és tökre sajnálja, hogy lemaradt mindenről. Charlotte megnyugtatta, hogy még csak most kezdődik, én pedig pont ettől féltem, de amikor Margaret kiszállt a kocsiból és megölelte a bátyámat, a lányokkal egyszerre döntöttem oldalra a fejemet, mert tényleg nem tudtam elhinni azt, hogy ennyire éretten tudnának viselkedni.

Végül már túl unalmas volt nézni, ahogy mosolyogva beszélgetnek, és miután rájöttünk, hogy nem lesz semmi dráma, bevonultunk a suliba. Az ajtó előtt Mrs. Blankly várt már engem és szemeivel tűzgolyókat lőtt felém, miközben felkérdezett, hogy hol voltam és mi volt annyira fontos, hogy

tizenkét percet késtem miatta. Szó szerint behúzott a tornaterembe és a színpadra felvezető lépcsőhöz lökött, én pedig majdnem elestem és finoman emlékeztettem a tanárnőt arra, hogy magassarkú van rajtam és nem szeretnék elesni. Ahogy felléptem a színpadra és végig néztem a diákseregen, akik egyelőre még nem is nagyon figyeltek, elöntött a pánik és kijött rajtam az, hogy nem írtam le, hogy mit szeretnék mondani és másodpercek alatt leéghetek. Végül a terem elcsendesült, a fény rám összpontosult, én pedig nyeltem egyet, mert hirtelen azt is elfelejtettem, hogy mi a nevem. Iszonyúan lámpalázas vagyok és a szempárok figyelmét megkapva már nem is éreztem magam jól a bőrömben, nem tetszett a ruhám, a hajam, biztos voltam benne, hogy elkenődött a szempillaspirálom és valaki már videóz is és csak arra vár, hogy mikor ájulok el. Tekintetemmel megtaláltam az osztályomat egy kisebb csoportban állva a kajás asztalnál, Charlotte és Mikeila biztató pillantásokat küldtek felém, és amikor Jasperrel összenéztem, megláttam a fiú elismerő tekintetét, majd elviccelve az egészet, vett egy látványos levegőt és úgy csinált, mint amikor a szülészeten az orvos mondja a kismamának, hogy lélegezzen. Nem tehettem róla, belenevettem a mikrofonba és ezzel együtt eszembe jutottak az idióta biológia órák, a hatalmas lelkizések és az ilyesféle megnyugtatások is, mint az előbbi. Végig néztem az osztályomon és egytől egyig, mindegyik tagja visszanézett rám és küldték a pozitív energiát - a legtöbb két pofára tömött süteménnyel, de ez lényegtelen.

- Mindenkit köszöntök az idei téli bálon! - szóltam bele végül a mikrofonba, majd még egyszer végigpásztáztam az egész termet. Leghátul megtaláltam a falnak dőlve Mr. Burnst is, és biztos vagyok benne, hogy a témához nem illő pirosságot vett fel az arcom, mert azon felül, hogy rájöttem, hogy késtem, végignéztem a tanár úron, a kék legsötétebb árnyalatában pompázó öltönyén és ezzel ellentétben a nagyon is világos, türkizkék ingjén. Megköszörültem a torkomat, és elkezdtem a beszédet. - Remélem, hogy eddig mindenki remekül érzi magát, és nagy örömmel tölt el, hogy mindenki a Téli Csodaország témához megfelelően öltözködött - szánalmasan éreztem magam, mert annyit tudtam a felkonferálásról, amennyit egy-két sorozatban láttam. Fogalmam sem volt, hogy mit kéne tennem vagy csinálnom, az az igazság, hogy folyamatosan csak Clayton szavai jártak a fejemben, hogy lemaradtam mindenről, és ha nem változtatok, akkor nem lesz mire visszaemlékeznem. Hogy ez az utolsó évem itt, és ha nem fogom kihasználni ezt, bánni fogom. Ötletem sem volt, hogy mit mondjak, mert nem a felkonferáláson járt az

eszem, ezért feladtam és elengedve magam, egyszerűen csak összekapcsoltam a kettőt. - Tudjátok, körülbelül húsz perccel ezelőtt még a bátyámmal ültem a kocsiban, a neve Clayton - Clayton nevének kimondását fütyölés és tapsikolás követte legfőképpen a tizenegyedikesek és az osztályom jóvoltából. Hihetetlen ez az ember, itt sincs, és még mindig imádják. - Igen, jó emberre gondoltok, nagyszerű. Szóval, ültünk a kocsiban és a rádióval együtt énekeltem az egyik kedvenc számomat, és Clayton megszólalt, hogy *"Néha el kéne így engedned magad, Nancy."* - nagyon féltem, hogy nem fogok tudni semmit kihozni ebből az egészből, de ettől még tovább beszéltem, mert Clayton említése eléggé felkeltette az érdeklődést. - És tudjátok, aki egy kicsit is ismeri Claytont, vagy akik csak hallottak róla, tudják, hogy nem volt olyan alkalom, hogy ő ne engedte volna el magát - a tanárok olyan hangosan felnevettek a kijelentésemre, hogy engem is megmosolyogtatott a látvány. *Jól csinálom?* - Viszont én nem ilyen vagyok, sőt, teljesen az ellentétét csinálom. És habár ő túlságosan is laza, nem vagyok biztos benne, hogy kettőnk közül ő csinálta rosszul. Ráébresztett arra, hogy ez itt, a St. Eliottban, az utolsó évem és az utolsó téli bálom. És... nos, ez nehéz, mert itt nőttem fel, itt kötöttem a legtöbb barátságot, itt alapoztam meg a jövőmet. Nehéz felfogni, hogy több ilyen téli bálom már nem lesz. Emlékszem, a legelsőn akkora felfordulást csináltunk az osztályommal, hogy bekapcsolt a tűzjelző, a másodikon pedig tényleges tüzet csináltunk - nosztalgiáztam, az osztály pedig velem együtt mosolygott, és olyannyira rossz állapotba kerültem, hogy a könnyek csípni kezdték a szememet. - A kocsiban nem értettem, hogy a bátyám miért lett ilyen érzelgős, hiszen ez csak egy bál, nem a szalagavatóm, de kezdem megérteni, mert iszonyúan nehéz itt állni és arról mesélni, hogy mi volt ezelőtt, mert arra már nem gondolhatok, hogy mi lesz ezután. Mert a bállal kapcsolatban nem lesz ezután. Ezért is szeretnék mindenkit megkérni, hogy érezze nagyon jól magát, mert mi, a végzősök, a lehető legszebb élményt szeretnénk magunkkal vinni. Köszönöm szépen - zártam le, majd a lépcső felé indultam, de megálltam, amikor meghallottam azt a harsány tapsolást, amit kiváltottam az emberekből. Hihetetlenül jó érzés volt, és képtelen voltam anélkül lesétálni a színpadról, hogy még egyszer végig ne néznék az egész iskolán, tulajdonképpen. Az osztályomon, a diákokon, a tanárokon, Noran, és magán a helyen is. Rájöttem, hogy nem csak felkonferáltam a bált.

Búcsúzkodtam.

A beszéd után az osztálytársaim gratuláltak és nem is figyeltek arra, hogy Mrs. Blankly átvette a szót és elmondta, hogy este kilenckor ér véget az egész ceremónia. Percekkel később elindult a zene, ami - Mrs. Blankly kérésére - nem olyan nagyon durva és dübörgő stílust képviselt, azt a részt meghagytuk Mikeilának és az afterének. Fél órával később már Mikeilával, Charlottetal és Aliceszel együtt a sütiket tömtem magamba, mert hihetetlenül éhes voltam, és habár élveztem az ittlétet, azon gondolkoztam, hogy eltűnök és keresek egy non-stop bódét és veszek magamnak kenyeret és szalámit. Hihetetlenül jól telt az egész este, de negyed kilenc körül annyira unták már magukat az osztálytársaim, hogy a színpadi lépcsőnél ültek és arról beszéltek, hogy most nagyon-nagyon nagy bulit kell csapni, mert megindította őket a beszédem és rájöttek, hogy ez lesz az utolsó afterük. Akkor ért a legfelső szintre a látványosan szenvedésük, amikor kört alkottak és egy műanyag palackkal a középpontban elkezdtek felelsz vagy merszezni. Természetesen ki akartam maradni belőle, de a saját mondandómmal vágtak vissza, és végül elérték az *élj egy kicsit, Nancy* dumával azt, hogy én is beszálljak a játékba.

- Nyomj valami szexuális táncot a *Bodak yellowr*a. A színpadon - mondta ki Sean feladatát Jasper fulladásos nevetés közepette, mire Sean felállt, megáldotta Jaspert egy nagyon szép káromkodássorral, majd levette a zakóját. Logan, az osztály informatika zsenije, leállította a zenét, de csak egy másodpercre volt csend, mert közben rákapcsolta a hangszórokra saját telefonját és dübörögtetni kezdte a *Bodak Yellow*t.

Folytak a könnyeim a nevetéstől, amikor Sean elkezdett táncolni, legfőképpen úgy, ahogyan a részeg lányok szoktak. Igazán magabiztos volt és mindenki élvezte a hirtelen jött előadást, amikor pedig beüvöltött egy olyat, hogy *TÖMÖR EROTIKA!* és elkezdte kigombolni az ingjét, szinte összeestem a többiekkel együtt. A csodálatos négy percet rengetegen megörökítették és páran be is kiabálták, hogy megy a youtubera, de Seant annyira nem érdekelte ez, hogy nem is reagált. Az összeállított lejátszási lista újra elindult jelenleg *Bon Jovi - bed of roses* című számával, és minden ment tovább, egyedül csak mi, a színpad lépcsőjénél ülő végzős bagázs, sírtunk még mindig a jókedvtől.

- Na, Nancy, felelsz vagy mersz? - mentünk tovább, én pedig lesokkoltam, amikor rám mutatott az üveg és Alicere. Jaj, egyből eltűnt a jókedvem!

Ezelőtt két alkalommal esett rám a döntés és mindig csak feleltem, és kijelentették a többiek, hogy legközelebb már nem felelhetek. - Persze, hogy mersz. Hm... - *jaj, istenem...* - Kérd fel Mr. Burnst egy lassúzásra!

- Nem! - reagáltam túl gyorsan, majd szemeimmel az említettet kerestem, akit meg is találtam az italos pult előtt állva. Éppen Mr. Digbyvel beszélgetett, nem nézett felém, de akkor is annyira zavarba jöttem, hogy hirtelen szabadulni akartam az egész épületből. - Biztos, hogy nem!

- De muszáj! Meg ez nem is nagy dolog, tényleg nem, hidd el - nyugtatott Karter, aki igazából mindig Jasper mellett bandázik és egy szemétláda, és nagyon szeret csesztetni, amiért, habár szeretem, kicsit sem vágytam arra, hogy ő bíztasson. - Vaagy, legyen az, hogy ha ezt nem csinálod meg, akkor mondjuk le kell venned *egy* ruhadarabot.

- De haló, miért utáltok ennyire? - kérdeztem saját szánalmasságomon nevetve, és kínosságomban eltakartam az arcomat. *Jaj, jaj, jaj...*

- Azért, hogy élj! - nevetett Jasper, majd játékosan meglökte a vállamat. A Bon Jovi szám még mindig ment, pedig nagyon-nagyon reménykedtem, hogy pillanatok múlva vége lesz, de nyilvánvalóan egy hat perces számról volt szó, és körülbelül a másfél percnél járt még csak. - Nekem tavaly afteron Quentin tanárnővel kellett táncolnom, szerinted az milyen volt? Ez tényleg nem kínos, jobb, ha felkéred és lenyomsz vele egy táncot, minthogy levetkőzz.

- Ajj, jó - sóhajtottam, végül is tisztában voltam vele, hogy úgy is nemet fog Mr. Burns mondani, tehát nincs itt semmi gond, mégis remegtek a lábaim, amikor elindultam az italos pult felé.

- Nancy! - kiabált utánam Alice, én pedig hátra fordultam és már megörültem, hogy megszántak és nem kell ezt a hülyeséget csinálnom, de ennek az ellentéte történt. - Ha nemet mond, akkor is vetkőzni fogsz, oldd meg, hogy igent mondjon!

- OLYAN GONOSZAK VAGYTOK! - hisztiztem dühömben és örültem, hogy a zene elnyomja az ordibálásomat. Tényleg rettegtem, egyrészt azért, mert nem tudok lassúzni, másrészt pedig azért, mert, hát... hát, basszus, Mr. Burns? Ne már, istenem!

Amikor Mr. Digby és Mr. Burns elé álltam, mindkét férfi felém fordult és kérdően néztek rám, Mr. Digby megdicsérte a beszédemet és a ruhámat is, én pedig sorozatosan motyogtam a köszönömöket, mert rettenetesen féltem és fogalmam sem volt arról, hogy mégis hogyan kellene felkérnem Mr. Burnst táncolni. Hirtelen azt sem értettem, hogy miért mentem bele a felelsz vagy merszbe, és főleg akkor éreztem ennek az egésznek a kellemetlenségét, amikor ránéztem Mr. Burnsre, ő pedig visszanézett rám, sőt, nem csak visszanézett rám, hanem inkább *végignézett rajtam.*

- Szóval, a kérdésem Mr. Burns felé lenne - kezdtem bele remegő hangon, mire Mr. Burns valósággal meglepődött, de azért érdeklődően fogadta a szemkontaktust és várta a témakört, amit fel fogok hozni. Azon gondolkoztam, hogy vajon bele tudnám-e fojtani magam az alkoholmentes kékmojitós tálba. - Mr. Burns, megosztana velem egy táncot?

- Végtelenül hízelgő, de nem, ne haragudjon - zárta le egyből a témát Mr. Burns, annak ellenére, hogy megmosolyogtatta a szerencsétlenségem, és hogy Mr. Digby végtelenül édesnek találta a kérésemet. Rohadt édes, gondoltam magamban, miközben elöntött a pánik, hiszen tényleg nem akartam vetkőzni és tudtam, hogy ha könyörögve kérem Mr. Burnst, akkor sem fog velem táncolni. Legalább is ezt gondoltam, de ijedtségem hatására olyan gyorsan kezdtem hadarni a problémámat, hogy nem is tudtam megálljt parancsolni magamnak.

- De kérem, felelsz vagy merszezik az osztály, és mertem, de nem akartam, csak már kétszer feleltem és nem választhattam még egyszer azt és mernem kellett, és ha nem táncolok Önnel, akkor le kell vennem egy ruhadarabot, és tekintve, hogy ezen a ruhán és a fehérneműn kívül semmi más nincs rajtam, ezt nem szeretném, szóval kérem szépen, szenvedjen el velem egy lassúzást erre a számra! - foglaltam össze életem legkínosabb sztoriját, mire Mr. Digby olyan hangosan felnevetett, hogy a környezetünkben lévők is felénk fordultak. Tényleg féltem, hogy mi lesz, ha nem táncol velem Mr. Burns, és ujjaimat tördelve vártam a válaszát.

- Na, jöjjön! - mondta ki végül, majd ellökte magát az asztaltól és kezemet megfogva a táncparkett felé invitált. Azt hittem, hogy el fog tölteni a nyugodtság, ha igent mond, de nagyon-nagyon feszült lettem, és amikor Mr. Burns a *meztelen* hátamra csúsztatta a kezét, egyből kirázott a hideg és biztos

voltam benne, hogy ő is érezte ezt. Mindketten felkaptuk a fejünket a felénk intézett villanásra, ami a színpad lépcsője felől jött, és hihetetlenül kínosan éreztem magam, amikor láttuk, hogy húsz gyerekből körülbelül tíz a telefonját felénk tartva figyel minket, és Jasper bocsánatkérően rám néz, ahogyan próbálja kikapcsolni a telefonja vakuját. A szívem a mellkasomban dobogott, pedig tisztes távolságban voltunk Mr. Burnsszel, és alig mertem a vállára helyezni a kezem, mert hihetetlenül tiltottnak éreztem a helyzetet. - Nem nagyon remekelek lassúzásban, szóval ezt nézze el nekem.

- Én sem, csak tegyünk úgy, mintha táncolnánk - ajánlottam fel, és próbáltam nem arra koncentrálni, hogy hátamon lévő keze olyan érzéseket keltett bennem, amik miatt még ahhoz is erőt kellett vennem magamon, hogy nyitva tartsam a szememet. - S-sajnálom ezt az egészet, tényleg.

- Mindig is tudtam, hogy kegyetlen osztálya van - mondta Mr. Burns, én pedig halkan felnevettem. A Bon Jovi szám a refrénhez közeledett, szövege csak még jobban zavarba hozott és imádkoztam a végéért. *Istenem, miért kell nekem ezt csinálnom?* - Most meg fogom pörgetni, megpörgethetem?

- Persze - mosolyodtam el, Mr. Burns pedig eleget tett saját ötletének, de abban a pillanatban, ahogy megtette, megingott az egyensúlyom a cipőben, és amikor ezt *ő* észrevette, sokkal szorosabban fogta a derekamat és ahogy visszahúzott magához, a tisztes távolság másodpercek alatt zavarbaejtő közelséggé változott. Ahogy én is, úgy ezt ő is érezte, viszont azzal is tisztában voltunk, hogy kínos lenne hátrébb lépnünk, így a lehető legnehezebben próbáltuk a kínosságot megszüntetni: kommunikációval.

- Megható konferálást produkált a bál elején - dicsért meg talán ismeretségünk alatt másodjára, én pedig olyan halkan köszöntem meg, hogy attól féltem, meg sem hallotta. Az a flegma viselkedés, amivel mindig megáldjuk egymást, sehol sem volt, mert annyira zavarban voltunk mindketten, hogy neki nem volt ideje jó beszólásokat kitalálni, nekem meg nem volt időm grimaszokat vágni. - Figyeljen, Nancy, ha már így nagyon... *privát* helyzetbe kerültünk és rajtunk kívül nem igazán hallja más, ami a múltkori felelését illeti...

- Elnézést szeretne kérni, amiért azt feltételezte, hogy csaltam? - pontosan tudtam, hogy nem ezt szeretné felhozni, de úgy éreztem, muszáj

megpróbálnom a téma elterelését, hátha bejön, de sajnos nem jött be. Nyilván ő az idősebb, akkor is, ha csak pár évvel, így ha ő úgy gondolja, hogy ezt meg kell beszélni, akkor lehetséges, hogy tényleg így van, még akkor is, ha ez egy világi kínos dolog. Az elkövetkezendő fél év rettenetesen nehéz lenne úgy, ha folyton kerülgetnünk kéne egymást.

- Másért szeretnék elnézést kérni - mondta, én pedig lesütöttem a szememet, mert sokkal-sokkal kellemetlenebb ez, mint gondoltam. Főleg egy olyan zenével a háttérben, aminek a refrénje arról szól, hogy az énekes rózsaágyba szeretné fektetni a szerelmét. - Nézze, Nancy, elnézést, hogy zavarba hoztam, és...

- Nekem kéne elnézést kérnem - vágtam újra Mr. Burns szavába, hiszen szerintem teljesen nyilvánvaló, hogy úgy viselkedtem, ahogy nem kellett volna, még akkor is, ha nem volt szándékos. - Nem volt feleléshez illő modorom.

- Mit szólna hozzá, ha hagyna engem beszélni? - dobta fel az ötletet Mr. Burns, én pedig bólintottam egyet és megfogadtam, hogy csendbe maradok. - Tehát, elnézést kérek, és úgy gondolom, hogy jobb lenne, ha tisztáznánk, hogy nem vagyok olyan ember...

- Ahogy én sem - nagyon gyorsan becsuktam a számat, ahogy megszólaltam, és magamban lecsesztem azt a folyamatosan dumáló pofámat, Mr. Burns pedig olyan kiakasztónak talált már, hogy szerintem kínjában mosolygott. - Bocsánat, folytassa. Illetve, nem hiszem, hogy folytatni kéne, a legjobb ha elfelejtük ezt az egészet, és nem is említjük többet.

- Rendben, de nem szeretném, ha ezért kihagyná az óráimat, mert az végtelenül szánalmas megoldás - tulajdonképpen gyönyörű végszó volt ez, és hálát adtam az égnek, hogy nem is kell tovább vinnünk a témát, mert véget ért a lassú szám és egy sokkal másabb stílus kezdődött. Mr. Burns elengedett, és egy kézcsók kíséretében megköszönte a táncot, és habár megbeszéltük a dolgokat azért, hogy ne legyen kínos, semmilyen változást nem éreztem, sőt, sokkal-sokkal gázabbnak véltem a helyzetet és még mindig el szerettem volna ásni magam.

Az osztály azonnal lerohant és többen is ugyanazt a videót dugták az orrom

alá, miközben mondták, hogy remek voltam, és érdeklődtek, hogy miről beszéltünk, min mosolygott, én min mosolyogtam, milyen érzés volt a kezét érezni a derekamon, izmos-e a válla, és hasonlók. Természetesen a *miről beszéltünk* kérdésre nem válaszoltam, mert nem tartottam helyén valónak és azért csak ilyen közeli szituációban hozta fel Mr. Burns nekem, mert nyilvánvalóan nem szeretné, ha bárki is tudna róla.

Annyira kimerültem, hogy úgy éreztem, valamivel egyszerűen muszáj elvonnom a figyelmemet, és amikor Mikeila felhozta, hogy még mindig hátra van egy after, kis naívan és tudatlanul végül beadtam a derekam, mert teljesen kiment a fejemből, hogy a felügyelő tanár nem lesz más, mint Mr. Burns. Mivel már háromnegyed kilenc volt, Mikeila és Charlotte előszeretettel vonszoltak fel a lány mosdóba és Mikeila egyből ki is jelentette, hogy reménykedett abban, hogy meg fogom gondolni magam és hozott is nekem váltó ruhát. Egy fekete, laza ejtésű szoknyáról és egy bordó, szinte csak függöny anyagból álló pólóról volt szó, aminek átlátszóságát csupán csak a mellrésznél akadályozták meg. Már majdnem kezdtem kiakadni, hogy ezek mik, amikor Mikeila megszólalt, hogy próbált visszafogott ruhákat hozni. Hát, köszönöm szépen. Azért mondjuk elmondtam két imát, amiért hozott nekem egy vans cipőt is és lecserélhettem a magassarkúmat. Öltözés közben hallottuk, ahogyan Mrs. Blankly elmondja az after szabályait és ahogyan kellemes estét kíván nekünk, Mikeila pedig itt is hagyott minket az átöltözés után azzal az indokkal, hogy muszáj vezetnie az előkészületeket. A vécét ellepték a lányok, merészebbnél merészebb ruhákat húztak magukra, és így belegondolva én már annyira nem is voltam kihívó. Írtam egy sms-t anyának, hogy mégis maradok, de választ helyette Claytontól kaptam, ami az volt, hogy hívjam, ha bármi baj lenne, vagy ha haza szeretnék menni.

Amikor Charlotte is felöltözött, már indultam is volna le Mikeila után, de barátnőm karom után nyúlt és visszahúzott, majd gonosz mosollyal az arcán, a kezembe adott egy sötétvörös színű rúzst. Kérlelően néztem rá, hogy hadd ne kelljen ezt csinálnom, de úgy gondolta, hogy akinek jól áll a rúzs, annak hordania kell, nekem pedig nagyon jól áll, mellesleg egy buliban vagyunk és az oroszlánfürtjeim mellé elengedhetetlennek találja ezt a sminkszert, mert így egy bohókás stílust keltek. Csak azért egyeztem bele, hogy csendbe maradjon, így kelletlenül felvittem a rúzst a számra és kilenc után húsz perccel lesétáltam a földszintre. Egyből nekem esett egy alattam járó,

mármint, szó szerint nekem esett, mert nem bírt a lábán állni. *Istenem, miért is csinálom ezt?* Még nem is volt rendes a buli, de máris volt pár részeg gyerek, és kicsit feszélyezve éreztem magam, mert nem tudtam, hogy mi lesz, ha mondjuk már éjfélt üt az óra és Mikeila is elveszti az eszét.

Nos, másfél múlva, már dübörgő zenével, rendesen előkészített alkohollal, sok-sok részeg gyerekkel körülvéve az italok asztalán ültem és Mr. Digbyvel beszélgettem az egyik gyerekről, akit kivittek hányni, amikor Charlotte és Alice megtalált és behúztak a tömeg közepébe. Igazából nem mondhatom azt, hogy nem élveztem, mert hihetetlenül vicces volt nézni a körülöttem lévő kótyagos, nagyon spicces állapotban lévő ismerősöket, és tulajdonképpen még az is jó érzéssel töltött el, hogy az osztályom össze-vissza ölelgetett engem, hogy végre csatlakoztam hozzájuk és megáldom őket a jelenlétemmel.

- Kérlek, csak egy korty sört! - kérlelt Jasper összeakadt nyelvvel, én pedig csak azért, hogy békén hagyjon, kortyoltam egyet az üvegből, hiszen annyira analfabéta nem voltam, hogy ne tudjam, hogy egy korty sör az égvilágon semmit nem kezd velem. Az tény, hogy hihetetlenül ocsmány íze van és úgy éreztem, hogy kimegyek én is hányni, de lenyeltem a keserű italt, és visszaöleltem Jaspert, amikor gratulált.

- Oké, vodka! A vodka jobb, mint a sör, hidd el, a vodka ízleni fog - magyarázta szájbarágósan Mikeila, én pedig sóhajtottam és elővettem a telefonomat, mert képtelen voltam már itt maradni és nem értettem, hogy ezt a többiek hogy élvezik ezt. Habár tényleg nevetséges volt és rengeteget szórakoztam a barátaimon, úgy gondoltam, itt az ideje hazamenni.

Én: *Le akarnak itatni a barátaim:)*

Suttyó: *Helyes. Igyál. Anélkül nem lesz jó a buli, hidd el.*

Újra sóhajtottam, és vártam, hogy Mikeila visszatérjen. Ezen a napon nagyon furcsa módon próbálok úgy tenni, ahogy azt Clayton szeretné, de a biztonság kedvéért utána néztem a mobilnetem segítségével, hogy mennyi vodkától lehet berúgni. Ahogy olvastam, én, mint soha, életében alkoholt nem látó egyén, akár egy felestől is megszédülhetek, de szerintem egy apró kortytól nem lehet bajom. Amikor Mikeila dülöngélve megérkezett, a fejemet fogtam

a kezében tartott üvegtől.

- Mikeila, ez egy Jack Daniel's - mondtam, de Mikeila nem értette, hogy mi a bajom. Amikor elmeséltem neki, hogy vodkáért indult, a kezembe nyomta a Jack Daniel'st és újra elindult az italok felé. Húha, ezért nem szeretnék én részeg lenni. Bizonytalanul kinyitottam az ujjaim között lévő üveget és beleszagoltam. Nem voltam biztos abban, hogy mit csinálok, de a számhoz emeltem a káros folyadékot és hagytam, hogy legördüljön egy viszonylag normálisnak mondható adag. Égette a torkomat a szeszes ital és összeborzongtam az ízétől. Nem értettem, hogy hogyan bírják ezt az emberek meginni, azonnal egy mellettem elsétáló lány kezébe nyomtam, aki megköszönte és tovább állt.

Mikeila újra visszatért, most egy üveg vodkával a kezében. Nem akartam ezt is megkóstolni, mert már az előző korty is kicsit megszédített, emellett tényleg nem volt valami fenséges az aromája és nem gondoltam, hogy a vodka másmilyen lenne.

- Ez esküszöm, hogy nem szar - bizonygatta Mikeila, majd helyettem az ajkaimhoz rakta az üveget és úgy megdöntötte, hogy túl sok is került a számba belőle. Nem, kifejezetten nem olyan, mint az előző, sokkal-sokkal ízetlenebbnek és semlegesebbnek mondanám, de azért ennél sem fenyegetett a veszély, hogy esetleg ráfüggök. - Gyere, csinálok neked vodka-narancsot, hidd el, kurva finom.

Habár szerettem Mikeilát, a jelenlegi állapotában kicsit kételkedtem benne, amikor a pult felé irányított. Charlottetal és Jasperrel együtt keverte nekem az italokat, kicsit sem bíztam bennük, mert nekem kevesebb fogalmam volt arról, hogy mit csinálnak, mivel és miért, mint nekik teljesen kiütve. Egy piros papírpoharat nyomtak a kezembe, és úgy néztek rám, mintha életem legnagyobb lépését készülném megtenni. Igaz, finom volt az, amit kutyultak nekem, mégsem akartam egy korty után tovább inni, de maga az íz többet kívánt, így azon kaptam magam, hogy az utolsó cseppig eltüntettem a poharamban lévő alkoholt. Viszonylag jól éreztem magam, és úgy voltam vele, hogy egy pohárkától nem fog semmi történni, de percekkel később elkapott a szédület és Jasper mellkasának estem, aki viccesnek találta a helyzetet és olyan önfeledten nevetett, hogy engem is magával húzott. A több színben csillogó fénycsóvák most valahogyan szebben csillogtak, mint eddig,

és fogalmam sincs, hogy micsodán, de olyan röhögőgörcsöt kaptam, hogy úgy éreztem, soha nem fogok tudni leállni a nevetéssel. *Részeg lennék?*

- Részeg lennék? - gondolkodtam hangosan, de úgy nevettem, hogy az sem biztos, hogy a körülöttem lévők értették a kérdést.

- Azta, ez mennyire szánalmas már, pár korty, és máris offon van - mondta Charlotte, aki talán most józanabb volt, mint én. Ő még csak olyan pityókás volt, ezért reménykedtem benne, hogy ilyen is marad és majd helyettem fel tudja hívni a bátyámat, mert akárhogy is gondolkozom, nem jut eszembe a telefonom biztonsági kódja.

- Fel kell hívnod Claytont nekem, Charlotte. Hívd, hogy jöjjön értem, jó? - kérdeztem a lány arcát megfogva, de nem hallottam, hogy mit reagált rá, mert Mikeila a vállamnál fogva lassan újra a tömeg közepébe kezdett húzni. Percenként elvesztettem az egyensúlyomat, és rájöttem, hogy mellettem még Mikeila is tisztának tűnt. *Ennyire berúgtam?*

Egy ismeretlen ember a kezembe nyomott egy újabb piros pohárkát, én pedig érdeklődően bele szagoltam, de mielőtt meg is ihattam volna, teljesen kiakadtam, mert Mikeila kivette a kezemből és átadta valaki másnak. Tátott szájjal figyeltem a barátnőmet, és hihetetlenül bunkónak gondoltam a tette miatt.

- Először vagy részeg. Ha sokat iszol, könnyen válhatsz depresszióssá és hányógéppé. Szóval többet nem iszunk, Nancy, egyelőre elég, higgy nekem, oké? - habár Mikeila is nehezen formálta a szavakat, igazat beszélt és eszembe jutott a felelősségtudat. Hihetetlenül hálás voltam a barátnőmnek és olyan szorosan megöleltem, hogy alig kaptunk levegőt mindketten.

- Köszönöm, hogy törődsz velem - mondtam érzelgősen és kicsit pityeregtem is, de amikor meghallottam *Liam Payne* és *J Balvin* közös számát, azt is elfelejtettem, hogy miért vagyok szomorú.

Csodálkoztam, de kívülről tudtam a szöveget, és habár a spanyol részét *kicsikét* elrontottam, biztos voltam benne, hogy annyira nem volt vészes. Csak akkor vettem észre, hogy nem csak énekelek, hanem táncolok is, amikor valaki rám nézett és kacsintott egyet. *Nem, annyira még nem voltam*

részeg, hogy ez érdekeljen. Ignoráltam a fiút és inkább félre néztem, derült égből villámcsapásként ért, amikor összekapcsolódott a tekintetem Mr. Burnsszével. Ott állt a bárpultnál és pontosan engem figyelt, egy részem pedig azonnal kijózanodott, de véletlenül sem annyira, hogy zavarba jöjjek. Újra felvettem a *Familiar* című szám ritmusát és beletúrtam a hajamba, hogy eltávolítsam az arcomhoz tapadt tincseket. Fogalmam sincs, hogy jól csináltam-e azt, amit csináltam, de valószínűleg igen, hiszen ugyanúgy éreztem magamon azokat a pillantásokat és nem akartam, hogy ez változzon - azt akartam, hogy nézzen. Nem volt szükség arra, hogy bármelyikünk is utaljon rá valahogy, hiszen mindketten tudtuk a nyilvánvalót: *neki táncoltam.*

Oda akartam menni Mr. Burnshöz, a zakóját megfogva magamhoz húzni és vele együtt táncolni, de tudtam, tudtam, hogy nem szabad és valójában ezt nem is akarom, csak a részegség beszél belőlem. Mr. Burns a szám végéig meg sem mozdult. Meg sem próbálta tagadni, hogy végig figyelt, viszont ahogy véget ért a zene, én leálltam és Mikeila felé fordultam, és mire visszanéztem, már senki olyat nem találtam ott, aki érdekelne.

Jókedvűen énekeltem *Christina Aguilera* és *Demi Lovato Fall in line*-ját és nem is értettem, hogy miért nem énekre jelentkeztem év elején, csináltam is egy emlékeztetőt a telefonomba a téli szünet utolsó napjára, hogy a második félévben az legyen az első dolgom, hogy átiratkozzak. Nagyon jól éreztem magam és biztos voltam benne, hogy nem is vagyok már annyira részeg, éppen ezért önként felajánlottam, hogy én szívesen felmegyek az első szintre *a lépcsőn* a felmosóért, amikor valaki az iskola közepére hányt és eldöntöttük, hogy muszáj feltakarítani, mert idő előtt elájul mindenki.

Nehezen feljutottam az első emeleti lánymosdóig, de nem találtam a felmosóvödröt és fogalmam sem volt, hogy mit kezdjek, ezért elkezdtem körbejárni az első emeleti termeket. Elidőztem a tanáriban is - legfőképpen azért, mert idő kellett ahhoz, hogy rájöjjek, hogy a tanáriban vagyok -, benéztem a biológiaszertárba, és miután megvizsgáltam az embernagyságú csontvázat, kijöttem onnan és beestem egy másik helyiségbe, ami hihetetlenül kicsi volt. A konyhának néztem, ahol mellesleg összetalálkoztam Mr. Burnsszel.

- Mr. Burns, hát Ön meg mit keres itt fent? - kérdeztem úgy, mintha most lebuktattam volna, és befészkelődtem a konyhába. Érdeklődően néztem körül

a felmosó után kutatva, de helyette kiszúrt a szemem a legfelső polcon egy doboz kekszet és annyira megkívántam, hogy még mielőtt átgondolhattam volna, Mr. Burnsre néztem engedélykérés miatt. - Megkóstolhatom azt?

- Kóstolja - hagyta rám, én pedig a polc elé álltam és nyújtózkodni kezdtem, hátha elérem a százhatvan centimmel a nyolcszáz méter magasan lévő édességet. Esküszöm, hogy nagyon erősen próbálkoztam és volt bőven elszántságom, viszont minden eltűnt és teljesen lefagytam, amikor Mr. Burns közvetlenül mögém lépett és karja kinyújtásával egyszerűen csak levette nekem a kekszet. Nem mertem mozdulni, a józanság hamar pofán csapott és tudtam, hogy ha megfordulok, szembe vág a közelség. Egyikünk sem mozdult, Mr. Burns szemem magasságába rakta át a finomságot, de utána sem ment sehová, helyette az előttem lévő polcba kapaszkodott, és olyan mélyet sóhajtott, hogy éreztem a mellkasa emelkedését. Semmit nem tudtam csinálni, a szívem a torkomban dobogott és szemeim lecsukásával próbáltam megőrizni a hidegvéremet, amikor megéreztem egy meleg leheletet a fülemnél. *Ó, istenem.*

- Nem szeretem, amikor ezt a rúzst hordja - suttogott Mr. Burns, én pedig mély hangja hallatán egyből libabőrös lettem, úgy kirázott a hideg, hogy beleborzongtam.

- Miért? - azt sem tudtam, hogy mit ejtek ki a számon, teljesen úgy éreztem, hogy nem is én formálom a szavakat. Teljesen lebénultam, de eközben ismeretlen eredetű izgalom lett úrrá rajtam és megijedtem a reakciótól, amit nyújtottam.

- Mert teljesen megőrjít - válaszolt Mr. Burns, nekem pedig szétnyíltak ajkaim és tisztában voltam vele, hogy ha szeretnék is, akkor sem fogok tudni válaszolni. - Annyira kívánom magát, Nancy.

Egyikünk sem volt olyan. Egyikünk sem volt olyan, hiszen megbeszéltük, mégis megfordultam és amilyen félelemmel értem a vállához pár órával ezelőtt, most az alkohol miatt olyan magabiztossággal fogtam meg a zakójánál és húztam még közelebb magamhoz. Égett a bőröm az ujjai alatt, ahogyan végigsimította a hátamat a gerincvonalam mentén, de egyszerre lettem libabőrös is minden egyes apró érintésétől, amik pehelysúlyúan olvadtak össze a testem minden egyes kis porcikájával. Ajkaim sóvárogtak az

övéi után, mindent megadtam volna a csókjáért, de ezzel egyidőben lüktetett még a halántékom is az adrenalintól és a félelemtől, a tiltott gyümölcstől, amire még ránéznem sem szabadott volna. Kezei megálltak a derekamnál, még egy lépést tett felém és amikor már orraink is összeértek, kiszökött belőlem egy hatalmas levegővétel. Elöntött a forróság és éreztem, hogy a józan ész futótűzként tűnik el a gondolataim közül, ahogyan meleg lehelete keveredik az én szapora légzésemmel.

- Ez kifejezetten rossz ötlet lenne - szólalt meg mély hangon a számra suttogva vészjelző hanglejtéssel, de valójában fogalmam sem volt, hogy ezt egy figyelmeztetésnek, vagy csak egy egyszerű megállapításnak szánta.

Erőt kellett vennem magamon, hogy rekaciót mutassak felé, de így is csupán csak egy idétlen bólintást sikerült produkálnom. Amikor próbáltam megszólalni, zavaromban összeakadtak a szavaim, mielőtt kiejtettem volna őket és egy nagyot nyeltem annak reményében, hogy ki tudok bökni valami értelmes mondatot.

- Nagyon-nagyon rossz ötlet - mondtam végül, de annak ellenére, hogy a lehető legmaximálisabban egyet értettem a közlésével, képtelen voltam eltávolodni tőle. Ujjai örjítő lassúsággal haladtak egyre lentebb a szoknyám aljáig, a beszűrődő zene ritmusával egyhuzamban vert a szívem, ahogyan végigsimította a combomat. *Istenem, mennyire akartam ezt az embert!*

- Nem szabad - suttogta a számra, majd hirtelen, mintha történt volna valami, eltávolodott tőlem és olyan sebesen távozott a tanári konyhából, amilyen sebesen még pislogni sem tudok. Csak álltam ott, forró érintése hiányától szenvedve, és azt sem tudtam, hogy nevessek-e, vagy sírjak.

[T I Z E D I K R É S Z]

A téli szünetben általában az a legjobb, hogy nem kell semmit tanulni, telezabálhatod magad anyukád karácsonyi kosztjával, érezheted a karácsonyi szeretetet, ajándékozhatsz és ajándékot kapsz.

Ehelyett én, Nancy Williams, mit csinálok? Ülök a nyelvtan könyvem felett és készülök a májusi vizsgámra, ami meghatározza a jövőmet, eközben pedig az osztálycsoportban szidom az oktatási rendszert és a többiekkel együtt képeket küldözgetek be arról, hogy tanulok. Ja, és karácsony előtt öt nappal járunk, nincs még meg sem Mikeila, sem Clayton ajándéka.

- Nancy, tanulsz? - hallottam anya harsány hangját, én pedig visszaüvöltöttem, hogy igen. Habár tény, hogy látványosan szenvedek és a szobámban töltött két óra alatt már fejjel lefelé is feküdtem az ágyon, de lényegtelen.

A következő fél órában Snapchaten küldtem idióta szelfiket Mikeilának és Charlottenak, és arról néztem Youtube-on videókat, hogy hogyan lehet felkészülni a vizsgára anélkül, hogy ténylegesen tanulnék rá. Kemény összpontosításomat Clayton zavarta meg úgy, hogy kivágta a szobaajtómat és bejelentette, hogy zavarban van anyáék előtt, amiért nem mondja el nekik, hogy kicsapták az egyetemről, de ahelyett, hogy kitálalt volna nekik, inkább bejött hozzám, hogy ne lássa az arcukat. Nagyon okos megoldás, mondhatom.

- Ki fogják küldeni az utolsó szemeszter csekkjét, és az értesítőt, hogy kicsaptak - mondta Clayton, nem foglalkozva azzal, hogy mennyire koncentrálok a viszonyszók mivoltára. - Bármelyik percben megérkezhet az ünnepek előtt, és jó lenne, ha előbb megszerezném, mint ők.

- Valószínűleg a postával együtt jön majd, de jaj, Clayton, sokkal egyszerűbb lenne, ha elmondanád nekik! - nem adtam fel a reményt, és még mindig úgy

gondoltam, hogy rá tudom venni a bátyámat arra, hogy elmondja anyáéknak az igazságot. Egyszerűen nem látom azt, hogy jól kijöhet ebből, és habár tudom, hogy van hol laknia, jobban örültem volna neki, ha itthon lenne.

- Ne hozzuk már fel megint ezt a témát, Nancy - sóhajtott Clayton, majd ledőlt mellém az ágyra. - Még mindig nem beszéltünk az afterről. Nem mondod el, mi történt?

Az after éjszakáján, miután Mr. Burns faképnél hagyott a tanári konyha kellős közepén - most már így belegondolva, örültem neki, egyébként -, felhívtam a bátyámat és szinte kérleltem, hogy minél hamarabb jöjjön értem. Mivel kicsit spicces voltam az egy pohár vodka-narancs bevitele végett, azonnal elsírtam magam és a pityergésemmel halálra ijesztettem Claytont és másnap az volt az első dolga, hogy elkezdett faggatni. Ráfogtam arra, hogy részeg voltam és sírtam mindenen, de túl jól ismer és tisztában van azzal, hogy valami történt a bulin.

- Nancy, addig nem foglak békén hagyni, amíg el nem mondod. Sírtál. Valami történt, és te is tudod, hogy ki fogom deríteni. Ha kell, beszélek az osztályoddal - utolsó kijelentésére a bátyámra néztem, és tekintetem talán túl ijedt volt, mert az égvilágon senki nem tudta az esetet. Tényleg senki. - Tudod, hogy megteszem, Nancy. Charlottetal jelenleg is beszélek, akár most is felhozom neki a témát. Hidd el, akármilyen titoktartási fogadalmat tett neked, *rá tudom venni*, hogy elmondja.

Amikor Clayton előhúzta a zsebéből a telefonját és megmutatta, hogy jelenleg is van egy olvasatlan üzenete Charlottetól, tudtam, hogy igazat beszél és tényleg képes nagyobb ügyet keríteni ennek az egésznek. Sem Charlotte, sem Mikeila nem tudott a dolgokról, és ha megtudják, hogy valami történt a bulin, ami sírásra késztetett, felveszik a nyomozó énjüket és kiderítik, hogy mi történt percre pontosan.

- Ne! Ne, ők nem tudnak semmit, kérlek - azzal, hogy pánikba estem és könyörögni kezdtem a *saját bátyámnak*, nagyon-nagyon kiváncsivá tettem hirtelen őt, és biztos vagyok benne, hogy olyan hatalmas dolgokra gondolt, hogy esetleg megerőszakoltak.

- Nancy, mi a jóisten volt azon a bulin? - váltott sokkal-sokkal komolyabbra

Clayton, én pedig törökülésbe ültem vele szemben, mert tudtam, hogy ha nem mesélem el neki a történteket, kideríti máshogy. - Mondd el!

- Történt... *azt hiszem*, történt valami köztem és Mr. Burns között - kezdtem halkan, és észre sem vettem, hogy ez a mondat mennyire többet mond ki annál, ami valójában történt. Clayton gondterhelten lecsukta a szemeit és valószínűleg próbálta megőrizni a hidegvérét. Valami azt súgta, hogy sejtette, hogy ehhez hasonló téma lesz. Sóhajtva felállt az ágyról, becsukta az ajtót és visszaült mellém, ekkor pedig már biztos voltam benne, hogy nagyon nagy fejmosást fogok kapni, viszont amikor Clayton megszólalt, olyan csendes volt a hangja, hogy először azt hittem, csak tátog.

- *Azt hiszed?* - suttogta, majd közelebb hajolt hozzám, térdére támasztva két könyökét és összekulcsolva az ujjait. - Nem emlékszel rá? Nancy, mennyit ittál?

- Nem-nem, emlékszem rá, tudom, hogy mi történt, csak nem vagyok biztos benne, hogy... *micsoda* - nagyon szánalmasan hangzott, amit mondtam, és tudtam, hogy összezavartam ezzel Claytont, viszont tényleg nem voltam tisztában azzal, hogy pontosan mit jelentett az, ami volt. Akárhányszor visszaemlékeztem arra a jelenetre, betöltötte az elmémet Mr. Burns fűszeres illata, az érintése, a hangja mélysége, amiktől teljesen kirázott a hideg és olyan érzések lettek urrá rajtam, amiknek nem szabadott volna.

Annyira kívánom magát, Nancy - visszhangzott a fejemben ez a mondat, libabőrös lettem combomon lévő kezének gondolatától és biztos voltam benne, hogy olyan vörös lettem a bátyám előtt, amilyen még talán soha. Látványosan nyeltem egyet, Clayton pedig sajnos túl tapasztalt volt ezen a téren és egyből levágta, hogy mik járnak a fejemben, legalább is ezt vettem le abból, hogy tekintetét a plafonra szegezte és fáradtan végig szántott az arcán.

- Basszameg, Nancy - mondta, én pedig lehajtott fejjel vártam azt, hogy Clayton feleszméljen és kérdezzen, vagy mondjon valamit. Nem tudtam, hogy mire gondol, és egyik részem nem is volt rá kiváncsi. - Jó, vázold fel, hogy mi volt, most!

- Nem volt semmi. Mármint, nem csókolt meg - védekeztem egyből, majd nagy vonalakban elmeséltem Claytonnak, hogy hogyan kerültünk a tanári

konyhába, ahol majdnem csókolózni kezdtünk, de előtte még megemlítettem a lassúzást is, amire az osztálytársaim kegyetlenül rákényszerítettek. - És nem tudom, az a baj, hogy kezd kicsúszni a kezemből az irányítás.

- Hát, kurvára kezd - helyeselt flegmán Clayton, láthatóan őt is kikészítette ez a hirtelen jött vallomás. Egy ideig csak némán meredt maga elé, én pedig már azt hittem, hogy ideges, haragszik, vagy hasonlók, amikor hirtelen rám nézett és újra visszatért a valóvilágba. - Nem kéne már többször beszélned vele, Nancy.

- Tudom, csak úgy nehéz, hogy van egy közös óránk - sóhajtottam gondterhelten, de tudtam, hogy igaza volt Claytonnak és azt is tudtam, hogy úgy kell mostantól csinálnom, ahogyan ő mondta. Annyira zavarban voltam a téma miatt, hogy végül felhoztam valami mást, például anyáék ajándékát, amit közösen találtunk ki: egy hétvége az államon kívül, messze tőlünk és a munkától. Igaz, hogy az összes pénzünk elment, de megérte, mert valószínűleg ez a lehető legjobb ajándék nekik.

Clayton kijelentette, hogy fogalma sincs, hogy mit vegyen nekem, ezért nyugodt szívvel mondtam neki, hogy én is hasonló helyzetben járok vele kapcsolatban. Amikor megosztottam vele a tervemet, hogy Mikeilának mit szeretnék "adni", élből rávágta, hogy nem kéne és a legjobb, ha kitalálok valami mást, mert szerinte Mikeila nem az az ember, aki örülne annak, hogy beleszólnak a családi életébe. Tulajdonképpen igaza volt, de én akkor is szerettem volna tudatni Mikeila édesanyjával, hogy éppen hogy van a lánya. Eleve nem értem, hogy egy anya hogy képes arra, hogy elhagyja a kilenc éves lányát, és az elkövetkezendő nyolc évben ne is érdeklődjön iránta. Azt akartam, hogy tudja, hogy Mikeila egy csodálatos ember és hogy rengeteget vesztett azzal, hogy csak így eldobta. Biztos vagyok benne, hogy most még rendbe tudná hozni vele a kapcsolatot, de Mikeila makacs lány, és ahogy telik az idő, el sem fogja fogadni az anyját az anyjának. Ezért akartam tenni valamit ezzel kapcsolatban, de Clayton teljesen elszomorított és fogalmam sincs, hogy mit kéne tennem.

- Csak a te ajándékod nincs meg - sóhajtott Clayton, én meg tudattam vele, hogy igazából még jól is áll mellettem. Rajta kívül már Mikeila is ott van.

- Charlottenak vettél valamit? - próbáltam puhatolózni, valójában csak azért,

mert az az igazság, hogy fogalmam sincs, pontosan mi megy Charlotte és közte. Igen, elhiszem, hogy Charlotte az ajándékommal kapcsolatban írt rá, de ahogy a téli bál estéjén Margaretről Charlottera vezette Clayton a tekintetét és ahogy megcsókolta a kézfejét, kicsit kétségbe vontam azt, hogy nem történt, vagy éppen *történik jelenleg* több köztük.

- Persze - válaszolt egyből Clayton, én pedig ránéztem és vártam, hogy elkezdjen mesélni, de csak kínos pillanatokat teremtettem, ezért hagynom kellett az egészet. Gondolatban már el is képzeltem Claytont és Charlottetot együtt, a két teljesen különböző embert, akikben az egyetlen hasonlóság a nevük kezdőbetűje. Érdekes párosítás, az biztos. - El kéne mondanom anyáéknak az egyetemet.

- Kéne - helyeseltem egyből, és már reménykedtem is, hogy végre észhez tért a bátyám. - A legjobb lenne, ha most elmondanád.

- Áh, nem most. De egyszer elmondom - bólintott határozottan inkább magának Clayton, én pedig sóhajtva megnéztem a telefonomat, hogy írt-e valaki. Charlotte és Mikeila azt vitatták a csoportban, hogy tanulni kéne-e, vagy egy új sorozatot kezdeni. Habár az elsőt kellett volna választanom, mégis nyitottam egy új lapot a böngészőmben és sorozatcímeket kezdtem el keresni. Tudom, szánalmas ember vagyok.

- Lehetőleg a diplomaosztódig adagold be nekik - gúnyolódtam, Clayton pedig egy grimaszt vágva kiment a szobámból.

Csinálhattam volna azt is, hogy elkezdek tanulni, mint egy normális St. Eliottos diák, és rendesen megpróbálok felkészülni a májusi vizsgámra, ami meg fogja határozni az egyetemet és a jövőmet, ehelyett csatlakoztam a Mikeila által indított telefonos beszélgetésbe és bűntudat nélkül elkezdtem a *Teen Wolf*ot.

Ezzel telt a napom hátralévő része, másnap viszont kötelezőnek éreztem forgalomba vonni magam a karácsonyi előkészületek miatt, és egész délelőttömet a konyhában töltöttem anya mellett. Szeretek sütni, és elvileg tudok is, szóval anya rám bízta az egyik süti készítését, így délután kettőre úgy néztem ki, mint aki belefejelt egy lisztes tálba.

Délután sikerült elrángatnom Claytont a plázába, de ott külön is váltak útjaink, mert hát azért csak nem vehetjük meg egymás jelenlétében az ajándékokat. Egyszerűen ötletem sem volt, hogy mit vegyek Mikeilának, végül csak kiválasztottam egy közös képünket és eldöntöttem, hogy szépen bekeretezem és egy gyönyörű ajándéktáskában, csokikkal párosítva átadom neki. Clayton ajándékáról még csak egy esetleges terv sem ugrott be, és azon gondolkoztam idegességemben, hogy miért hagyok én mindent az utolsó percre. Elkeseredésemben vettem neki egy ajándékutalványt az egyik rock-stílusú boltba, ahol rengeteg *Artic Monkeys*-es és hasonló irányzatú cuccokat fedeztem fel. Annyi ajándékot adtam már neki az évek során, hogy teljesen leblokkoltam és jobbat nem tudtam kitalálni.

Megbeszéltük Claytonnal, hogy a kijáratnál találkozunk hétkor, amiből természetesen fél nyolc lett és egy hatalmas lecseszés, hogy miért nem tudok egyszer az életben időben érkezni. Nos, jogos kérdés, amire nincs válaszom. Clayton nagyon boldog volt egész úton, és tudtomra adta, hogy remek ajándékot vett nekem és elképzelése szerint örülni is fogok neki. Nagyszerű.

Másnap délelőtt végig néztem, ahogyan Clayton besettenkedik a szobámba és előveszi a zsebébe rejtett értesítőt és a csekket az egyetemről, majd darabokra tépi őket. Nyilvánvalóan ezután végig kellett hallgatnia tőlem egy fejmosást, hogy ez így nem lesz jó, de anélkül kivonult a szobámból, hogy reagált volna, helyette csak azt hajtogatta, hogy tényleg vennie kéne egy kiskutyát. Nem is értem, hogy eleve hogy vették fel az egyetemre, az az igazság.

Már délután öt óra múlt, amikor ráírtam Mikeilára, hogy jöjjön át, de egy *nem vagyok otthon* válasz után ignorálva is lettem. Rettenetesen kiváncsi voltam, hogy akkor mégis mit csinál a téli szünet kezdetén, ha nem otthon van, mellesleg kicsit rosszul is esett, hogy nem írja meg, de nem faggatóztam és azzal nyugtattam magam, hogy ha tudnom kell a dolgokról, akkor végül meg fogom tudni, hiszen a legjobb barátnőm és bízom benne.

Mikeilán gondolkozva újra eszembe jutott a tervem és annyira felcsigáztam magamat, hogy kopogás nélkül kivágtam Clayton szobájának ajtaját és nem foglalkozva a ténnyel, hogy telefonál, elkezdtem neki darálni, mint egy megértő és türelmes testvér.

- Clayton, nem érdekel, hogy mit mondasz, akkor is beszélni fogok Mikeila

apjával, te pedig el fogsz vinni, mert hideg van és nem akarok tüdőgyulladást kapni sétálás közben - mondtam ellenkezést nem tűrve, mert úgy gondoltam, hogy tényleg érdemel ennyit Mikeila. Az anyjával kapcsolatban valóban igaza volt Claytonnak, nem biztos, hogy jó sülne ki a találkozásból és Mikeila valószínűleg ideges lenne rám, de az apjával él, és tulajdonképpen nem is kell, hogy tudja, hogy beszéltem vele, csak annyit szeretnék, hogy változtasson Mr. Stridge és ássa ki magát a gödörből.

- Charlotte, majd visszahívlak - sóhajtot Clayton, majd kinyomta a telefont. Éreztem, hogy bármelyik percben kitörhetnek belőlem a kérdések, amik foglalkoztattak, de próbáltam úgy tenni, mintha nem érdekelne különösebben az, hogy a bátyám az egyik legjobb barátnőmmel beszélt, aki egyébként az ajándékokat már hetekkel karácsony előtt beszerzi. Ez pedig azért érdekes információ, mert akkor felvetődik az, hogy ugyan miért és miről kommunikálhatnak még mindig. - Miért hiszed azt, hogy meg tudod változtatni egy tönkrement család életét azzal, hogy beleszólsz?

- Nem hiszem azt, csak remélem - húztam fel a vállam hanyagul, Clayton pedig a fejét csóválva felállt az ágyról és lesétált velem a lépcsőn, majd egy ordibálás után, amit anya felé intézett, kilépett az ajtón és beült a tragacsának a kormánya elé. Boldogan foglaltam helyet az anyósülésen, és habár körülbelül öt perc Mikeiláék háza tőlünk, az egész beszédemet elhadartam Claytonnak, aki egyébként kicsit sem repesett az ötletért és azzal érvelt, hogy ha Mikeila helyében lennék, én sem akarnám, hogy mások intézkedjenek helyemben. Erre én azt válaszoltam, hogy mi nem csak csupán *mások* vagyunk, hanem családja helyett családja, és vagyok vele olyan kapcsolatban, hogy jogom legyen ehhez az egészhez. Nyilvánvalóan Clayton vevő volt a szóváltásra, mert az érvelés az életünk és anya mindkettőnket csodásan megtanított a frappáns válaszadásra, ezért végül békés vitába keveredtünk, és igen, ezt mind-mind öt perc alatt.

Mikeila kocsija tényleg nem volt a ház előtt, így legalább biztosra tudtam venni, hogy nincs itthon és - egy - nem hazudott és nem utál, és - kettő - nem fogja hallani azt, amit mondani készülök. Az ajtó előtt állva csengettem, és egyből elöntött a félelem, mert évek óta nem találkoztam Mr. Stridgedzsel és felötlött bennem, hogy mi van akkor, ha meg sem ismer. Emlékszem, mikor Mikeilával kicsik voltunk, az ő családja és az én családom nagy grillpartikat

rendeztek és a Stridge rezidencia hatalmas udvarában fogócskáztunk mi hárman, Clayton, Mikeila és én, amíg a felnőttek beszélgettek és sütögettek. Tulajdonképpen, ha belegondolok, megértem Mikeila az anyukája felé áramló haragját, de még mindig úgy gondolom, hogy ha most rendeznék a kapcsolatukat, talán még megjavulna. Később nem fog.

Amikor kinyílt a bejárati ajtó és megpillantottam magam előtt Mr. Stridget, nem akartam hinni a szememnek - az életvidám férfi helyett, akire emlékeztem, egy megtört, összeszakadt ember állt előttem, gondozatlan borostával és táskás szemekkel. Sírni szerettem volna.

- Mr. Stridge? - szólalt meg Clayton mellettem, mert tudta, hogy én teljesen lefagytam. Tényleg nagyon régóta nem találkoztunk már, amikor Mikeila anyukája elment, néha-néha átjött és beszélgetett, de az ital átvette az irányítást és két év után megszüntette a kommunikációt. Nem csodálnám, ha idegeneknek nézne minket, hiszen utoljára a tizenegy-tizenkét éves énünkkel állt szemben.

- Mikeila nincs itthon - mondta Mr. Stridge reszelős hangon, majd habár végignézett mindkettőnkön egyszer és tisztán láthatóan felismert minket, az ajtó becsukására készült. Clayton sóhajtva megakadályozta ezt a kezével és belépett a házba, én pedig követtem, de már nem olyan elszántan. Nagyon szerettem anno Mr. Stridget, nagyon kedves ember volt és rossz volt így látni.

- Mr. Stridge, Önhöz jöttünk - szólaltam meg, és közben körülnéztem a házban. Nem tudom mit vártam, de nem volt rendetlenség vagy alkoholszag, Mikeila csodálatos rendet tartott és a frissen főzött étel teljesen bejárta nem csak a konyhát, de a nappalit is. Soha nem akarta, hogy átjöjjek, ezért gondoltam azt, hogy talán szégyelli a ház kinézetét és nem is erőltettem, de tényleg, az égvilágon semmi kivetnivalót nem lehetett megnevezni a nappali kanapéja előtt lévő kisasztalon díszelgő alkoholos üvegeken kívül, amik valószínűleg minden nap újra megjelennek.

Mr. Stridge leült a kanapéra, a kezei közé vett egy boros üveget, én pedig leültem az egyik fotelbe és próbáltam felhívni magamra a figyelmet, és reménykedtem, hogy fontosabb leszek egyszer a tévében látható focimeccsnél. Clayton megelégelte az ignorálást és kinyomta a tévét, mire Mr. Stridge sóhajtva a hátam mögött álló bátyámra, majd rám nézett.

Remegett a lelkem is az üres tekintetektől, mert soha nem kaptam meg ettől az embertől ezt a pillantást. Mindig szívélyesen üdvözölt, megpuszilt és összeborzolta a hajamat, majd a hűtőhöz küldött, hogy egyek jégkrémet. A csend viszont most fájdalmas volt, és nyelnem kellett ahhoz, hogy ezt megtörjem.

- Hogy van, Mr. Stridge? - kérdeztem halkan, de a válasz csupán csak egy korty volt az üvegből. Mr. Stridge arca már el sem fintorodott a keserű íztől, nem úgy, mint nekem az afteron. Úgy ízlelgette az italt, mintha gondolkozna azon, hogy mit mondjon.

- Mit kerestek itt, gyerekek? - tette fel valószínűleg az egyetlen kérdést, ami érdekelte, én pedig nem tudtam mit csinálni, szemeim könnybe lábadtak. Legfőképpen azért, mert hihetetlenül sajnáltam Mikeilát és most először úgy éreztem, hogy tényleg kevés vagyok és nem tudom megoldani azt, hogy jobb legyen a helyzete. Fájt nekem, hogy egyedül kell nevelkednie, hogy tizenhét évesen családanyaként viselkedve főznie, mosnia, takarítania kell és az alkoholista apját életben tartani. Fájt, hogy szenved, és még csak azt sem hagyja, hogy ezt lássam. - Ha Mikeila mondott nektek valamit, akkor...

- Mikeila egy csodálatos lány - vágtam Mr. Stridge szavába, mire ő úgy nézett rám, mintha megleptem volna. Ami valójában történt az az, hogy egy olyan témát hoztam fel, amire nem számított. - Egy csodálatos lány, aki gyerekként elvesztette az anyját és az apját is, mégis bekerült a város legjobb gimnáziumába, sikerült is bent maradnia és emellett nem hagyta, hogy összedőljön a szülőháza.

- És? Mit kezdjek vele? - Mr. Stridge hangja olyan érdektelen volt, hogy elengedtem az első könnycseppemet és hagytam, hogy legördüljön az arcomon. - Fiatal vagy még ahhoz, hogy mindent érts, Nancy.

- A felesége megcsalta, az alkoholhoz nyúlt és függő lett, elfelejtve azt, hogy van egy lánya, akit fel kell nevelnie. Ön nem ilyen, Mr. Stridge. Miért nem gondol Mikeilára? - az volt a baj, hogy hiába mondtam bármit is, legbelül tudtam, hogy felesleges. *Láttam a szemeiben.* - Mr. Stridge, el fogja veszíteni őt is. Tényleg nem zavarja, hogy nem tölti itthon a karácsonyt már évek óta?

- Mikeila remekül megvan nélkül...

- Mikeila szenved - habár ezek voltak a gondolataim, mégsem én mondtam ki, hanem Clayton. - És olyan nekem, mint a húgom, és rendesen rossz érzésem támad, hogy Önnel él, Mr. Stridge. Nem ezt érdemli.

- Ti most tényleg azért jöttetek, hogy kritizáljatok? - kérdezte álmosan Mr. Stridge, majd újra a szájához emelte az üveget. Fogalmam sem volt, mit csinálok, de átnyúltam az asztalon és kivettem Mr. Stridge kezéből az alkoholt. Egy pillantáson kívül nem csinált semmit, csupán a kezébe vett egy másikat, de azt is elvettem, majd amikor a harmadikért nyúlt, egy gyors mozdulattal lesodortam az asztalról mindet a földre. Nagy hanggal estek egymásra az üvegek, néhány sör széttört, néhány bor kiömlött és pirosra festette a barna szőnyeget. Amikor Mr. Stridge rám nézett, olyat tettem, amit soha nem gondoltam volna, hogy tenni fogok a jelenlétében: megijedtem. - Tűnjetek el.

- Nancy, gyere - ért a vállamhoz Clayton, de én lesepertem a kezét és farkasszemet néztem Mr. Stridgedzsel. *Ő nem ez az ember*, gondoltam, *ez nem ő.* Hideg, félelmetes tekintete pontosan egy vadállatéra emlékeztetett, amitől megvonták az ételt. Rettegtem, fokozódott a hangulat, tudtam, hogy el kéne mennem, de nem mozdultam.

- Szedje össze magát, Mr. Stridge. Legalább a lányá...

- AZT MONDTAM, TŰNJETEK EL! - ordított velem Mr. Stridge, majd fogta a maga mellett lévő távirányítót és teljes erejével az előtte lévő asztalra dobta. Az üveg szilánkokban esett a földre, én pedig ijedtemben felálltam és Clayton mellé ugrottam, hozzám nem illő módon kerestem a kezét és egyetlen menedékemként tekintettem rá.

- M-mr. Stridge... - kezdtem, de Mr. Stridge felvette a földről az egyik ép borosüveget és a tévé felé hajította, aminek képernyője betörve zuhant le az álványról a többi alkatrészével együtt. Az egész nappali romokban hevert, aminek közepén egy teljesen elveszett férfi állt, akit egykor második apámként szerettem, de a legnagyobb sokk mégis akkor ütött be, amikor meghallottam Mikeila hangját.

- Apa - szólt, én pedig nem bírtam tovább, megeredtek a könnyeim, és azt sem tudtam, hogy pontosan melyik ok miatt. Mikeila láthatóan meglepődött,

mégis összezárta a száját és próbált úgy tenni, mintha az égvilágon semmi baj nem történt volna. - Apa, menj, zuhanyozz le. Majd én rendet rakok.

- Menjetek innen - nézett rám Mr. Stridge összeszorított fogakkal, de eszem ágában sem volt itt hagyni egyedül Mikeilát, hiszen ez az egész miattam történt. Ha nem szólok bele ebbe a szituációba, nem lettem volna ennek tanúja és nem csináltam volna Mikeilának plusz munkát. Hihetetlenül bűntudatom volt. - Mindannyian.

- Apa... - Mikeila hangja meglepődötten elcsuklott, ez pedig a lehető legrosszabb dolog volt a világon. Hallani azt, ahogyan egy törhetetlen embernek elcsuklik a hangja a sírástól, majd látni, ahogy nyel egyet és megtelnek könnyel a szemei, kegyetlen látvány. - Apa, menjél és zuhanyozz le, én pedig...

- Azt mondtam, menj innen! - kiabált Mr. Stridge, Mikeila pedig oldalra döntötte a fejét, de szavai nem voltak már. Éreztem azt a szomorúságot, ami körül lengte, megbántva érezte magát, megalázva és *elküldve*. Őszintén nem tudtam, hogy mit csináljak, kezemet a szám elé raktam és próbáltam nem hangos sírással fokozni a már amúgy is gyászos hangulatot. A szívem óriásikat dobbant, a gyomrom görcsben állt, és már nem féltem, hanem csalódott voltam. Abban a pillanatban rájöttem, hogy Mikeila soha nem a házat szégyellte.

Soha nem a házat szégyellte, hanem az apját.

- Tudja mit? - a csendet Clayton törte meg, ráadásul nem is akármilyen hangszínnel. Düh és undor volt fellelhető a szavai mögött, és amikor kilépett mögülem, féltem, hogy esetleg ütni fog. - Szarok a tiszteletre. Örülnie kéne, hogy van, aki gondját viseli, aki eltűri magát és ezt a kibaszottul szánalmas önsajnáltatást. Nem azért mondom, mert itt Mikeila biztos, hogy most nem fog maradni, mert nem hagyom itt, de gondoljon már bele, hogy milyen szardarabként viselkedik. Ráadásul a saját lányával. De nem baj, Mr. Stridge, mert ha most még nem is, el fogja veszíteni, és kérem, bocsásson meg a szavaimért, de rohadtul örülni fogok neki, mert nem érdemel mást, csak a magányt. Gyere, Mikeila - Clayton megfogta Mikeila kezét, aki minden meglepődésemre csak vonakodva indult meg. Egy utolsó pillantást vetve Mr. Stridgere, mögéjük csapódtam és elhagytam a házat.

Mikeila meg sem szólalt, amikor beültünk a kocsiba és kihajtottunk az utcából. Sőt, ránk sem nézett, pedig Clayton minden harmadik másodpercben figyelte a visszapillantótükörben és próbálta elkapni a tekintetét, de rájöttünk, hogy Mikeilának ez mindennél nagyobb törés volt. Elküldte a saját apja, akire évekig vigyázott, és ez olyan érzéseket keltett benne, amik közül egyik sem hatott rá jól lelkileg.

- Hé, Mikeila - szólalt meg végül Clayton, és sikerült összenéznie vele a visszapillantón keresztül. - Berendezkedsz Nancy mellé, jó?

Ahogy Mikeila bólogatott, úgy torzult el arca, majd nem bírta tovább és olyan keserves sírásba kezdett, ami még a legerősebb embert is ugyanúgy megríkatja. Nem akartam, hogy sírjon, ő sem akarta, hogy sírjon, mégis, képtelen volt visszatartani a könnyeit, patakban folytak le az arcáról és olyan hangosan zokogott, hogy hangja az egész autót betöltötte. Sírt, mert már nem bírta azt az elviselhetetlen fájdalmat, amit ő évek óta hordozott a családja miatt, sírt, mert szülők nélkül nőtt fel, sírt, mert úgy érezte, megalázták.

És sírt, mert szégyellte, hogy sír.

[T I Z E N E G Y E D I K R É S Z]

A piros, rénszarvasos pulcsimban és a szürke melegítőalsómban ültem a nappali kanapéján egy bögre forrócsokit szorongatva a kezeim között, a családom társaságában. A karácsonyi hangulat betöltötte az egész házat, pont úgy, ahogyan a fenséges karácsonyi vacsora, ami a konyhában várt ránk, és amire Clayton és Millie annyira rákészültek már, hogy tíz percenként meglesték.

- Nem fog elmászni, gyerekek. Gyertek már ide! - mondta anya, ahogy a fotelben ülve kóstolgatta az újfajta pezsgőt, amit apa vett az ünnepekre. Komolyan, hihetetlen, hogy egy-két napra hogy ki tudunk finomulni.

A hagyomány nálunk általában az, hogy megvárjuk Mikeilát és elkezdünk ajándékozni, majd elfoglaljuk a helyünket az asztal körül és megesszük az ünnepi vacsorát, amit anya olyan fenségesre készít mindig, most viszont nem kell Mikeilára várni és nem kell éhen halnunk, mert kicsit előbbre hoztuk a programtervet, hála az égnek.

Anyáék nem nagyon reagáltak arra, amikor bejelentettük, hogy Mikeila marad. Nem kérdeztek semmit, hanem csak bólintottak, anya csinált forró csokit Mikeilának és biztosították róla, hogy nálunk mindig van és mindig is lesz helye. Három nap telt el az eset óta és nem történt semmi változás azon kívül, hogy Mikeila olyan életvidám, mint amilyen mindig is volt - az már egy másik dolog, hogy fel sem hozta a történteket.

- Na, kezdjük az ajándékozást, mert ha nem jutok ételhez harminc percen belül, akkor megdöglök - csapta össze a tenyerét Clayton, majd a nappali közepére felállított karácsonyfa felé fordult. Az ajándékok már felcímkézve pihentek a földön, a bátyám és a húgom pedig egyszerre térdeltek le eléjük. Igazából néha úgy éreztem, hogy én vagyok a legidősebb testvér ebben a családban, Clayton pedig csupán Millievel egyidős, csak nagynövésű.

- Egy baba, köszönöm szépen! - csomagolta ki az első, egyben Mikeilától kapott ajándékát Millie. Mikeilával együtt mosolyogtam, hihetetlenül jó érzés azt látni, amikor valaki miattad örül, és tudom, hogy Mikeila is ugyanígy gondolta.

Millie sorban bontotta ki az ajándékait, amiket Clayton elé pakolt. A szemei csillogtak a boldogságtól, főleg akkor, amikor a kezébe vette a játék-sminkkészletet, amit én vettem neki. Valójában nem csak azért kapta ezt, mert tudtam, hogy örülni fog neki, hanem azért is, mert elegem volt, hogy mindig elveszi a sminkjeimet, de ez abszolút lényegtelen a jelenlegi szituációban. Clayton mindenkinek odaadta a névreszóló ajándékokat, míg végül már csak a saját ajándékaival körülvéve ült a földön. És igen, elérkeztünk a karácsony jellegzetességéhez: az ajándékbontáshoz.

Millietől - mint mindenki más - egy gyönyörűséges rajzot kaptam, apától egy szürke pulcsit, amit igazából még januárban kértem tőle, anyától pedig egy magassarkú bokacsizmát. Rámosolyogtam anyára, hiszen emlékszem arra a jelenetre, amikor kísérletezésként felhúztam az egyik magassarkúját, ő pedig megdícsérte a kinézetemet.

Clayton ajándéka olyan kicsi dobozban volt, hogy abba is belegondoltam, hogy igazából nem vett nekem semmit, hanem magának a doboznak kellene csak örülnöm. Amikor sikerült végre kibontanom, olyan szinten elkapott a nevetés, hogy a végén már a könnyeimet törölgettem, ugyanis Clayton egy ajándékutalványt adott nekem, pontosan úgy, ahogyan én neki. Az egyetlen különbség csak az volt, hogy amíg ő rockboltba kapott utalványt, addig én egy könyvesboltba. Hihetetlen, hogy a rengeteg különbség mellett mégis mennyire egy a gondolkodásunk, és mennyire látszik, hogy testvérek vagyunk.

Amikor Clayton is szembesült a hasonlósággal, nagyjából úgy reagált, mint én, majd mondta, hogy megbeszélünk egy időpontot és majd bemegyünk a plázába, hogy felhasználhassuk az egymásnak - egyébként egy időben - vett ajándékunkat. Anyának és apának együtt adtuk át a két repülőjegyet és elmondtuk nekik, hogy mindig olyan keményen dolgoznak és úgy gondoltuk, hogy igazán megérdemelnek egy kis pihenést. Hála az égnek örültek neki, és nem gondolták úgy, hogy csak el szeretnénk őket küldeni.

Mikeilával hagytuk az ajándékátadást, hiszen mi ketten mindig egyedül szoktuk ezt intézni és már olyannyira szokássá vált, hogy le sem hoztuk az egymásnak szánt csomagot a fa alá. Vacsora alatt olyan szinten teletömtem magamat, hogy a végén már a halálomon voltam és ahhoz is nagy erőfeszítés kellett, hogy lenyeljem az utolsó falatokat. Minden egyes karácsonyi vacsora után megfogadom, hogy jövőre mértékkel eszek, de valahogy soha nem sikerül ezt betartanom, és habár most is ígéretet tettem magamnak, mélyen megbelül tisztában vagyok azzal, hogy felesleges volt.

Írtam Charlottenak, hogy akkor mikor és hol fogjuk átadni az ajándékokat, mire ő meginvitált minket magához. Soha nem voltam még Charlottenál, eddig mindig ő jött igazából, ezért egy amolyan karácsonyi csodának képzeltem a változtatást. Muszáj volt megvárnunk, amíg kicsit helyrejövünk az evés után, majd Claytonnal és Mikeilával kocsiba ültünk és áthajtottunk Charlottékhoz. Kicsit kínosan éreztük magunkat Mikeilával a kocsiban, mivel habár mi nem tudtuk az utat, Clayton GPS nélkül kanyarodott össze-vissza, hiszen Margaret miatt anno kétnaponta elfuvarozta magát a ház elé. Eszembe jutott, hogy mi lesz, ha találkozik a szülőkkel, és mennyire lesz érdekes jelenet, amikor kiderül, hogy tulajdonképpen Margaret húgához, Charlottehoz jött, hogy átadja neki a karácsonyi ajándékát.

Nem volt időm ezt felhozni Claytonnak, mert leparkoltunk egy gyönyörű ház előtt és kiszálltunk az autóból, kezünkben egy-egy ajándéktáskával. Ahogy becsengettünk, rájöttem, hogy nemcsak Clayton, hanem *én* is találkozni fogok Charlotte szüleivel. Talán egyszer láttam őket, amikor anyáék meghívták az egész családot vacsorára, miután észrevették, hogy komolyodik a dolog Clayton és Margaret között.

Charlotte és Margaret anyukája, Mrs. Blanchard nyitott előttünk ajtót. A nő pontosan olyan gyönyörű volt, mint a lányai; senki nem mondta meg volna róla, hogy már jóval a negyvenes évei fölött jár. Tündöklően fényes, málnaszínű hajkoronája félig feltűzve színesítette megjelenését, ajkán játszadozó halvány rúzs tökéletes összhangot képezett piros egyberuhájával. Igaz, Mikeilával nem néztünk össze, de mindketten azt gondoltuk, hogy teljesen mindegy, hogy a Blanchard család melyike mellett állunk, a hétmérföldes körzetükben sosem lehetünk elsők. Ez pedig teljesen rendjén van és teljesen megszokott már.

- Mrs. Blanchard, jó estét - szólalt meg először Clayton, és habár a nő hihetetlenül meglepődött és halvány lila gőze sem volt, hogy Clayton mit keres a háza előtt, kedves mosolyra húzta a száját és egy köszönés után beinvitált minket, aminek én egyébként felettébb örültem, mert kezdtem jégcsappá változni már.

- Nemrég érkezett Margaret vőlegénye is - kezdte Mr. Blanchard, ahogyan bevezetett minket a hatalmas előtérből a még hatalmasabb nappaliba. A kijelentésre Mikeilából kitört a nevetés, de mentségére szóljon, azonnal visszafogta magát. - Ne haragudj, Clayton, ha gondolod, elhívom valamerre, amíg itt vagy.

- Jaj, dehogy is, nincs semmi gáz, Mrs. Blanchard - nyugtatta meg a nőt Clayton, majd egy apró mosollyal biztosította a gondolatai igazáról. - Amúgy is kiváncsi vagyok már erre a srácra.

Mrs. Blanchard véleménye erről a *srácról* csupán egy jelentőségteljes szemforgatás volt. Mr. és Mrs. Blanchard valójában egy nagyon kifinomult pár, akik a lányaikat is elővigyázatosan és kifinomultan nevelik. Nem úgy, mint anyáék engem - semmit az égvilágon nem tiltanak Charlottetól, és Margarettől sem tiltottak anno, egyszerűen csak olyan a nevelésmódjuk, hogy mindenféle erőfeszítés nélkül tökéletessé varázsolják vele a két lányt, éppen ezért amikor Margaret összejött Claytonnal, sokáig probléma volt, mert... nos, Clayton stílusa nem teljesen egyezik meg a Blanchard család stílusával, viszont egy idő után Mrs. Blanchard már-már úgymond imádta utálni a bátyámat és habár kimondatlan maradt, nagyon megszerette a végén és abszolút értetlenül állt ő is, amikor Margaret szakításra adta a fejét. Most pedig teljesen nyilvánvalóvá vált egyetlen szemforgatás után, hogy még véletlenül sem kedveli annyira Margaret vőlegényét, mint Claytont jelenleg.

- Lányok, Charlotte a szobájában van, nyugodtan fedezzétek fel magatokat, szóljatok ha éhesek vagytok, helyezzétek magatokat kényelembe - mondta Mrs. Blanchard, de Mikeilával eszünk ágában sem volt felmenni és úgy gondoltuk, hogy Charlotte tud még ránk várni pár percet, mert egyszerűen nem maradhatunk le a nagy találkozásról. Nincs mit tenni, éhezünk a drámára. Charlotte pontosan abban a szent pillanatban írt a csoportba, hogy hol vagyunk, amikor megpillantottuk a karácsonyfa mellett ülve Margaretet és az illetékes vőlegényt, aki - már csak azért is kijelentem - igazából *közel*

sem volt a bátyámhoz. Bumm.

- Clayton, hát te meg mit keresel itt? - állt fel egyből Margaret, láthatóan zavarba hozta a hirtelen jött kis összejövetel. Füle mögé tűrte jellegzetes vörös tincseit, majd esetlenül két puszit váltott a bátyámmal.

- Miért szarja le mindenki, hogy mi is itt vagyunk? - suttogta nekem Mikeila, majd keresztbe fonta maga előtt a karjait. Engem igazából kicsit sem zavart, hogy Margaret nem puszilt meg, vagy ilyesmi, mert nem igazán repestem a lányért és tökéletesen elvagyok akkor is, ha ignorál.

- Idefújtak a karácsonyi szelek, tudod - válaszolt tréfálkozva a bátyám, majd Margaret vőlegényére nézett, aki idő közben a menyasszonya mellé állt. Clayton soha nem a jó modorról volt híres, mégis olyan tisztelettudóan nyújtott kezet és mutatkozott be a fiúnak, amire én nem biztos, hogy képes lettem volna a helyében. - Clayton. Ex-barát.

- Szia! Anthony, de szólíthatsz Tonynak - Tony szívélyesen viszonozta a kézfogást, és pont olyan nyugodt volt az egyébként hihetetlenül kínos szituációban, amilyen kínosan érezte magát Margaret. - Sokat hallottam már rólad.

Nem túlzok egy kicsit sem, ha azt mondom, hogy Anthony szöges ellentéte volt a bátyámnak. A hátranyalt hajával és a sárga kötött pulcsijával olyan kérdéseket vetett fel bennem, mint például, hogy hogyan lehet egy Clayton Williams után egy ilyen nagyot zuhanni ízlés terén. Nem mondom azt, hogy Tony csúnya volt, nem erről van szó, csak Clayton előtt állva ő tűnt a világ legunalmasabb emberének. Amivel persze nincsen semmi gond, és ettől függetlenül nagyon-nagyon sok boldogságot kívánok neki és Margaretnek, ez csupán tény, amivel - és ez az egészben a legkínosabb - Margaret és Clayton is tökéletesen tisztában van.

Láttam a bátyámon, hogy a mosolya nem őszinte, láttam, hogy belül valamilyen szinten fáj neki és azt kérdezgeti, hogy mivel jobb Anthony, mint ő, és mit tud Margaretnek adni, amit ő nem tudott. Más részről pedig örült, mert mindig is fontos lesz neki a lány és biztos vagyok benne, hogy azt szeretné, hogy boldog legyen amellett, aki mellett szeretne, és ha ez az ember sárga kötött pulcsit visel és valószínűleg az egyik legszentebb ember a

földön, teljes egészében nyitott az elfogadásra.

Furcsa módon végül beszélgetés alakult ki a két ember között, mi pedig írtunk Charlottenak, hogy már itt vagyunk, és le kéne jönnie, mert ha elkezdenénk keresni a szobáját, minden bizonnyal csak kóvályognánk és valahogyan a szomszédban lyukadnánk ki. Mikor végre megjelent a lépcső tetején, kicsikét fellélegeztünk, mert egyre szerencsétlenebb volt ez az egész Anthony-Clayton show és minél hamarabb csak menni akartunk már. Clayton arcára az ittlétünk során végre először egy hihetetlenül őszinte mosoly került, amikor ránézett az egyébként elég csövesen kinéző Charlottera. Jó, ez a csöves, sminknélküli kinézet is azt jelenti, hogy körülbelül olyan látványt keltett, mint én sminkben, de ez teljesen lényegtelen.

- Hé, csak nem itt laksz te is? - gúnyolódott Clayton egyből, Margaret pedig olyan meglepődve fogadta azt, hogy másodpercek alatt ignorálva lett, hogy Mikeila a vállamra hajolva takarta el a nevetéstől vöröslő arcát. Clayton hangsúlyt fektetett a kezében lévő táskára, majd Charlotte kezébe nyomta azt. Komolyan, égtem a vágytól, hogy megtudjam, mi van benne, és csak abban reménykedtem, hogy Charlotte majd felhív minket a szobába és kibontja az ajándékokat előttünk. - Boldog Karácsonyt, Charlotte.

- Jaj, istenem, neked is - mosolygott Charlotte, majd a kezében az ajándékkal, felindult a lépcsőn. Várakozva nézett hátra ránk, mert természetesen egyikünknek sem esett le, hogy követni kellene. - Gyertek, az ajándékotok fent van a szobámban!

Charlotte szobája olyan rendezett volt, mint maga az egész lány. A halványzöld falak nyugodtságot hirdettek, látszott, hogy mindennek megvan a helye és ha bárki is egy centivel arrébb rak valamit, eltűnik az összhang. Olyan *Charlotteos* látvány volt, na.

Clayton azonnal levágta magát az ágyra és végig feküdt azon, Mikeila kényelembe helyezkedett a földön, én pedig felültem az íróasztalra. Mindig is azt hittem, hogy már minden oldalról ismerem Charlotteot, mégis, kusza konttyal, nulla sminkkel és nyúzott, túlméretezett pulcsiban a szobája kellős közepén teljesen más volt és egy másik látványt keltett, mint a suliban a salátáját fogyasztva. *Természetesebb volt*.

- Istenem, még mindig kényelmes ez az ágy - szólalt meg Clayton felsóhajtva, de észre vette mondatának jelentőségét és habár nem akartam, leesett az állam a kijelentésre. Tényleg nem tudtam, hogy hogyan kellene reagálnom, Charlotte másodpercek alatt lett paradicsomvörös, Mikeila pedig a szőnyeget bámulta, de úgy kimeresztette közben a szemeit, hogy úgy nézett ki, mint egy diliházból megszökött őrült.

- Szóval, ajándékozzunk *gyorsan* - váltott témát hirtelen Charlotte, mi pedig nem is firtattuk ezt, hanem inkább egyet értettünk vele. Ölelgetések közepette átadtuk egymásnak az ajándékokat, én pedig izgatottan kezdtem el a sajátomat kicsomagolni, mert nagyon kiváncsi voltam, hogy miben kellett Clayton segítsége.

Amikor végre befejeztem a kicsomagolás okozta szenvedést, egy könyvet tartottam a kezemben. Egy gyönyörű, bőrkötéses könyvet, aminek nem volt címe, és amit félve kezdtem el fellapozni. Végül rájöttem, hogy egy fényképalbumot kaptam, ráadásul nem is akármilyet - egy fényképalbumot a gyerekkoromtól kezdve, amit Charlotte készített nekem saját kezűleg. Az egyéves önmagammal találtam szembe magam, miközben egyetlen szál pelenkában, nyakig sárosan vicsorgok a kamerába. A legszebb írott betűkkel látható a kép alatt a megjegyzés: *Első nagy esésem.*

Teljesen összefoglalja a könyv az életemet ilyen apró aláírásokkal társítva, még akkor is, ha csak a feléig telt be. Fellelhető még pár Mikeilával készült kép is, a tizedik születésnapom, egy kép, amit Jasperrel csináltam még az első biosz órák egyikén és elküldtem anno Claytonnak, sőt, még az afterről is van egy kép, amit a lánymosdóban készítettünk a lányokkal - és amire nem is emlékszem amúgy -, de előtte még a Mr. Burnsszel való táncolás is meg van örökítve a *Legjobb felelsz vagy mersz az életemben* szöveggel. Habár zavarba jöttem a képet illetően, elnevettem magam és még egy jó fotónak is raktároztam el. Tény, hogy abban a pillanatban nagyon kínosan éreztem magam, de a lehető legjobb jelenetet kapta el az, aki csinálta ezt a képet, mert Mr. Burns éppen mosolyog a szánalmasságomon, csak úgy, mint én. Még a hajam sem volt annyira gáz, mint amilyennek éreztem.

Megköszöntem Charlottenak ezt a csodálatos ajándékot, és bocsánatot kértem tőle, mert ehhez a nagy dologhoz képest azok az istenverte karkötők körülbelül semmit sem érnek, de biztosított arról, hogy nagyon-nagyon

tetszenek neki, és ő az égvilágon semmit nem költött rám. Mikeila is hasonló könyvet kapott, viszont ez az album csak kettejükről és a hülyeségeikről szólt, amiket egy-egy bulin vagy órán elkövettek, és amikből én teljesen kimaradtam, mert régen nem voltak legálisak. Charlotte nagyon jó ajándékokat adott nekünk, és Mikeila is nagyon rosszul érezte magát, amiért nem ilyen *lelki-emléki* dolognál maradt, de hát azért valljuk be, a *Cole Sprouse*os cuccok azért elég menők. Amikor Charlotte Clayton ajándékához érkezett, az ágyon fekvő fiú megköszörülte a torkát és vigyorogva fogadta Charlotte kérdő tekintetét. A miénkkel nem foglalkozott, tehát az lényegtelen ismét.

- Azt szeretném, hogy este nyisd ki. *Egyedül* - nyomatékosította az utolsó szót Clayton, Charlotte pedig nyelt egyet és úgy félre tette a táskát, mintha bomba lenne benne. *Mi*?

- Na jó, emberek, szerintetek ezt meddig fogom bírni? Tudjátok milyen nehéz azt megjátszani, hogy van életem és nem érdekel az, hogy honnan tudjátok, hogy milyen kényelmes a másik ágya? - Mikeila tökéletesen megformálta a gondolataimat, és habár viccesnek hangzott az, amit mondott, a lehető legkétségbeesettebb és legkomolyabb hangnemmel párosította.

Nagyon kiváncsi voltam a válaszra, és egyenesen ölni tudtam volna, amikor Mrs. Blanchard kopogtatva megkérdezte, hogy megkóstoljuk-e a sütijét. Clayton azonnal kapott az ajánlaton és kivonult a szobából, Charlotte pedig kirángatott minket is, pedig tudta, hogy ha ezt a témát már felhoztuk, biztos, hogy folytatni is fogjuk a csoportban. Nem lenne vele gondom, ha a barátnőm és a bátyám összejönne. Termeszetesen fura lenne először, de tulajdonképpen még örülnék is neki, bár az tény, hogy soha nem gondoltam volna, hogy Clayton kikezdene egy családból két lánnyal is. Biztos voltam benne, hogy tisztában vagyok az elveivel és még most is így gondolom, ezért is nehéz elhinnem, hogy van valami Charlotte és közte - pedig minden jel erre mutat.

Körülbelül másfél órát lehettünk még a Blanchard rezidencián. Clayton próbált illedelmesen elbeszélgetni Anthonyval és Mr. Blancharddal, Charlotte pedig azt ecsetelgette nekünk csendben, hogy ki nem állhatja Anthonyt és amikor itt van, ő rendszerint felvonul a szobájába. Mielőtt indultunk, megköszöntük a vendéglátást és kellemes ünnepeket kívántunk, majd ahogy

kiléptünk az ajtón, Clayton felsóhajtott és kijelentette, hogy egy fokkal nyugodtabb most már, mert tudja, hogy ezerszer jobb Anthonynál. Habár szerettem volna csökkenteni az egoján, képtelen voltam rá, mert teljes mértékben igaza volt. A rádióból üvöltött a *Last Christmas*, Clayton és Mikeila pedig olyan koncertett nyomott le nekem, hogy egy kis ideig azt hittem, megsüketültem.

Hazaérkezés után még egy kicsit beszélgettünk anyáékkal, majd egy adag forró csokival a kezemben, felvonultunk Mikeilával a szobába. Tizenegy körül lehetett, amikor eljutottunk arra a szintre, hogy azt mondjuk: ideje ajándékozni, így elővettük az ágy alá rejtett csomagokat és egyszerre átadtuk egymásnak. Egy kakukkos ébresztőórát kaptam, aminek lenyomása olyan bonyolult szisztéma, hogy muszáj hozzá teljesen felébrednem. Mikeila azzal a magyarázattal adta át nekem, hogy így már biztosan nem fogok elaludni reggelente, de igazából biztosak voltunk benne, hogy valahogyan még ezt az ébresztőt is kijátszom.

- Ez egy nagyon jó kép lett - állapította meg boldogan Mikeila az ajándékát nézve, majd magához ölelt és köszönetet mondott, nemcsak az ajándékért, hanem mindenért, amit érte tettem.

- Ne butáskodj, nem kell semmit köszönnöd - mondtam egyből, Mikeila pedig rám hagyta a dolgot és fejét a vállamra hajtva összpontosítani kezdett a *Reszkessetek, betörők!* második részére.

- Hallod - fél tizenkettő lehetett, amikor Mikeila újra megszólalt. Már nagyjából aludtam, az az igazság, de feleszméltem és lesepertem magamról a cukrospapírokat, amik úgy beterítették a takarómat, hogy az már nem is látszott. - Szerintem kellemes ünnepeket kéne kívánni Mr. Burnsnek.

- Na hagyjál békén - teljesen biztos voltam benne, hogy erre nem fog rávenni senki az égvilágon. Most tényleg határozott voltam, és már csak a gondolatától is teljesen hányingerem lett a gyomromban feltörő görcstől. - Ha fizetnél sem.

- De ne már - nyafogott Mikeila, majd előhúzta a telefonját és megnyitotta a Facebookon Mr. Burns idővonalát. Ha gonosz lennék, teljesen véletlenül rányomnék most az ismerősnek jelölés gombjára, de nem vagyok ennyire

gengszter, tehát felesleges is ezen gondolkoznom. - Tökre kiváncsi vagyok, hogy reagálna.

- Írj neki te - mondtam grimaszolva, és habár viccelődtem, Mikeila komolyan vette és láthatóan fontolni kezdte az ötletet. - Valószínűleg nem is fog egyébként válaszolni.

- Nekem biztos nem, mert utál - hisztizett Mikeila, de azért még megnyitotta az üres beszélgetést messengeren és bepötyögte a következő üzenetet: *Kellemes ünnepeket, Mr. Burns!*😙. Nyilvánvalóan a *küldés* gombra képtelen volt rámenni. - Jaj, inkább nem is!

- De, küldd el, most már kiváncsi vagyok - úgy viselkedtem, mint Charlotte, Mikeilának pedig csak ennyi kellett, kézbesítette az üzenetet, majd a hasára dobta az telefonját és arcára szorította a tenyerét. Igazából megértem, de így, hogy nem én csinálom a marhaságot, egész izgalmas tud ez az egész lenni.

- Nyugi, valószínűleg reagálni sem fog.

Tényleg úgy gondoltam, ahogy mondtam. Nem láttam reálisnak azt, hogy válaszra méltatna bárkit is Mr. Burns üzenetben, akkor pedig teljesen el is engedtük a dolgot, amikor éjfél után sem érkezett semmilyen értesítés Christopher Burns nevével. Egyszerűen nem volt olyan ember, aki holmi diákok üzenetével foglalkozzon.

Mégis legbelül, elmém legtiltottabb zugában az a kérdés ötlött fel bennem, hogy *vajon az én üzenetemmel foglalkozna-e.*

[T I Z E N K E T T E D I K R É S Z]

Az egyik legrosszabb érzés a világon, amikor még Szilveszter napján sem magadtól, hanem édesanyád porszívózására kelsz fel. Nyűgösen fordultam egyet, de félálomban voltam és teljesen kiment a fejemből, hogy Mikeila mellettem alszik, így szerencsétlen lányt sikerült lelöknöm a földre. Tulajdonképpen már régen elmúlt kilenc is, de amikor átlagban az ember minimum délben nyitná ki a szemét, egyenesen kínzás felkelni három órával a tervezett időpont előtt - és még mindig nem szabad elfelejteni, hogy a porszívó hangja szörnyűbb, mint egy kínzókamra.

- Lányok - Clayton kivágta a szobaajtómat és egyenesen az ágyam felé indult, aminek én csak azért nem örültem, mert még olyan kómás voltam, hogy ha nem ismertem volna fel a hangját, fogalmam sem lett volna arról, hogy ki beszél hozzánk, tekintve, hogy nagy foltokon kívül az égvilágon semmit sem tudtam kivenni a valóvilágból. - Vagyis, inkább Mikeila. Nancy, te prűd vagy. Hivatalos vagyok egy házibulira ma, jössz velem?

- Persze, de ezt meg kell kérdezned délután is, amikor már teljesen felébredtem - motyogta Mikeila, majd nagy nehezen felállt a földről és visszafeküdt mellém.

Nem sikerült egyből felfognom Clayton nekem szánt megjegyzését, így amikor megtettem, azonnal letámadtam a fiút, hogy én nem is vagyok prűd, és hagyjon már békén az ízléstelen sértegetéseivel. Lehet, kicsit túlreagáltam a dolgot, amikor felhoztam a szánalmas életmódját és kikértem magamnak, hogy ne hasonlítgasson azokhoz a lányokhoz, akiket ágyba vitt, mert attól, hogy nem vagyok olyan, mint ők, kicsit sem vagyok prűd és álljon le a rágalmazással. Végül a hatalmas ordibálást, amit - valljuk be - én kreáltam, anya állította le azzal, hogy kikapcsolta a porszívót és keresztbe font karokkal előadta nekünk, hogy mi lesz a következménye annak, ha tovább folytatjuk

ezt az őrült kiabálást, én pedig idegességemben letámadtam, hogy ez nem történt volna meg, ha nem ébreszt fel hajnalok hajnalán azzal, hogy porszívózni kezd. Természetesen annyira hihetetlenül rossz és kötekedős hangulatba hozott a családom, hogy amikor lementem a konyhába, hogy egyek egy tál műzlit és nem találtam tejet, nagyon hangosan szóvá tettem, hogy elegem van már mindenből és nem értem, hogy miért nem lehet tejet tartani ebben a kibaszott házban. A nappaliban, a tévében az időjárást szemlélő apa átkiabált nekem, hogy vigyázzak a számra és vegyek egy mély levegőt, mire finoman megkérdeztem, hogy ugyan miért nyugtat engem. Ekkor történt az, hogy anya leviharzott a lépcsőn és tüzelő arckifejezéssel pontosan megállt előttem és nálam jóval jelentőségteljesebben felemelte a hangját rám.

- Nem lehet a kisasszonynak semmit mondani, Daniel, mert túlságosan hisztis, az az igazság! - kezdte anya hatalmas kézmozdulatokkal, én pedig idegesen kivágtam a vajat a pultra, mert hát ugyebár még műzlit sem lehet enni itt, nálunk, mert képtelenek vagyunk egy doboz tejet venni a helyi közértben.

- Nem is vagyok hisztis, arra kelek, hogy reggel kilenckor te pórszívózol, majd kapok egy olyan beszólást, hogy prűd vagyok. Nem is vagyok hisztis! - kértem ki magamnak, majd rájöttem, hogy igazából már nincs is étvágyam, így egy nagy lendülettel visszatettem a vajat a hűtőbe és becsaptam annak ajtaját.

- Na, azért ne csapkodjuk már a hűtőt - szólt rám apa ismételten, én pedig sóhajtottam egyet, hogy egy picit lenyugtassam magam és ne mondjak semmi nem ideillőt.

- Miért van az, hogy te csak akkor szólalsz meg, amikor le kell engem cseszni? - fordultam kérdően apa felé, de ahogy feltettem a kérdést, már meg is bántam, hogy kiejtettem a számon. Nem azért, mert nem gondoltam jogosnak, hanem azért, mert tudom, hogy ezzel kirobbantottam az év utolsó családi vitáját.

- Hagyd békén apádat, nagyon keményen dolgozik azért, hogy meglegyen mindened! - kapott egyből a beszólásomon anya, mire leért Clayton és Mikeila is az emeletről és csapódtak hozzánk. Illetve, csak Clayton, mert

Mikeila úgy döntött, hogy ő inkább hátravonul és leül a kanapéra. Gúnyosan ránéztem Claytonra, mert ha nem teszi azt a kis ártalmatlan megjegyzést nekem pont azután, hogy felébredtem, talán nem lenne most ez. Én robbantottam ki a vitát? Nos, mindenkinek vannak szar napjai, és ha egy picit is figyelmesebb lenne ez a család egymással, nem lennének ilyesféle gondok.

- Köszönöm, gyönyörűen megcsináltad - tapsoltam meg a bátyámat, mire ő szánakozva leintett és felvette csörgő telefonját, majd leült Mikeila mellé a kanapéra. Amikor megszólalt és üdövzölte Charlottetot a nevén, annyire hihetetlennek gondoltam ezt az egészet, hogy igazán erőltetetten Claytonra néztem és a képébe röhögtem, amire már ő is reagált egy olyan arckifejezéssel, ami a vihar előtti csendet jelzi. - Komolyan, hamarabb méltatod válaszra az éppen előtted elhaladt lányt, mint a saját húgodat? Te jó ég!

- Nancy, álljál már le, mi a problémád? Először is, Charlotteot szerintem ne keverd ebbe bele, másodszor pedig azért nem méltattalak válaszra, hogy ne keveredjünk még jobban bele ebbe a feszült hangulatba. Választ akarsz? Kurvára nem én csináltam ezt az egész lármát, mondtam egy ártatlan mondatot, ami nem mellesleg igaz is. Nyugodj már le - mondta ingerülten Clayton, majd Mikeila ölébe dobta a telefont és káromkodva előhúzta a kocsikulcsát a zsebéből.

- Vigyázzatok már a szátokra, komolyan! Fiam, tedd le a kulcsot, biztos, hogy nem ülsz most kocsiba - állt apa Clayton elé, mire ő most egy olyan lenéző nevetést illusztrált, amilyet én intéztem nemrég felé.

- Komolyan, ebben igaza van Nancynek, a vasárnapi vacsorán és a lecseszésen kívül nem is csinálsz semmit, nem mondhatod meg, hogy mit csináljak és mit ne - háborodott fel egyre jobban Clayton, majd kikerülte apát, de ekkor anya egy nagyon hirtelen mozdulattal kitépte a kezéből a kulcsot és olyan erős tekintettel nézett rá, ami még engem is megilletett.

- Üljetek le a kanapéra - mondta csendben Claytonra nézve, majd összeszorított fogakkal felém fordult és a Mikeila melletti helyre mutatott. - Most.

És így kezdődött hát az év utolsó reggele, amikor ugyanis anya elénk állt és

elmagyarázta nekünk, hogy ez nem normális viselkedés, miközben én hallgattam az időjárást, ami hatalmas hóviharokat jelzett az egész államban. Anya tovább prédikált, hogy nem hisztizhetünk mindenen, és különösképpen, hogy nem beszélhetünk így az apánkkal, aki mindent megtesz azért, hogy csodálatos életünk legyen. Meg van lepődve az illetlen viselkedésünkön, és nem érti, hogy miért nem vagyunk képesek megadni a kellő tiszteletet - hiszen ők csak ezt várják el, semmi többet. Valójában azért nem figyeltem, mert nem gondoltam igaznak ezeket a vádakat.

- Ez akkora hazugság, anya - mondtam halkan, pedig tudom, hogy nem kellett volna. Tisztában voltam azzal, hogy Clayton is hasonlóan gondolkozott, mégis meglökött a könyökével és olyan halkan kérlelt, hogy álljak le, hogy rajtam kívül senki más nem hallotta.

- Hogy mondtad, Nancy? - nézett rám kérdőn anya, én pedig nem bírtam tovább, és szépen-csendben elkezdtem kifejteni a véleményemet, amit többször is kifejtettem már, mégis mindenki csak egy hisztis picsának tud be miatta.

- Mindent megteszek annak érdekében, hogy megfeleljek nektek, hogy megfeleljek *neked*, és még csak azt a mondatot sem kapom meg, hogy büszke vagy rám - jelentettem ki a nyilvánvalót, és habár a hangom vészesen nyugodt volt, belül jobban felrobbantam, mint húsz perccel ezelőtt. Igazságtalannak gondoltam, hogy mindenből én jövök ki hibásként és akármit teszek, az sosem lesz elég jó. - Rengeteget tanulok, kiválóak a jegyeim, nem keveredek rosszba, kihagyok mindent, ami egy picit is illegális lenne, mégis mindig azt kapom meg, hogy nem vagyok elég jó. Az elmúlt négy évben folyamatosan csak hallgattam az osztálytársaimat, hogy milyen jó volt a tegnap esti pizzázás, hogy mennyire jól szórakoztak itt és ott, amíg én ültem a szobában és nem csináltam semmit, mert azt akartam, hogy büszke legyél rám. Minden fiút, aki érdeklődött irántam, kapásból elutasítottam, és nem számított, hogy kedveltem-e, mert tudtam, hogy neked senki nem lenne megfelelő és addig ügyködnél, amíg tönkre nem tennéd a kapcsolatot. És igazából, ha belegondolok, igaza van Claytonnak, prűd vagyok, mert nem tudok semmit a világról, mert nem hagytátok, hogy kiismerjem. Nem is értem, hogy miért Claytonon adtam ki ezt az egészet, amikor tulajdonképpen csak rávilágított arra, ami valójában történik. Anya, fél év múlva tizennyolc

éves leszek és az afteren kívül semmit nem tudok megemlíteni, amit csináltam volna. Nincsenek élményeim a középiskolából.

- Szóval azt mondod, hogy rossz anya vagyok, mert a legjobbat szeretném neked? - amilyen nyugodtan folytattam ezt az egészet, anya olyan fellázadva reagált rá. Csukott szemekkel sóhajtottam, mert iszonyatosan fáradt voltam és semmi kedvem nem volt tovább húzni a témát, mert tudtam, hogy akármit is mondok, teljesen felesleges. - Azért hibáztatsz engem, mert elértem, hogy a gimit kitűnően végezd el és egyenes utad legyen a jogi pályán?

- Nem te érted el, hanem én! - mondtam hangosabban, majd vettem egy mély levegőt és próbáltam visszanyerni a hidegvéremet. Anya enyémekhez hasonló zöld szemeibe néztem, ő pedig olyan erősen fogva tartotta a tekintetemet, hogy már csak a puszta energia is, amit felszabadított ezzel, sírásra késztetett. - Én értem el, és rettenetesen nehéz volt azt hallgatni a barátaimtól, hogy mennyire hangulatölő vagyok. Az a legnagyobb baj, anya, hogy a legtöbb osztálytársamnak ugyanúgy nagyon jó átlaga van, nekik mégis van ezernyi meg ezernyi emlékük, amik nem csak a tanulásból állnak. Szerinted ez hogy van? Ugyanezt elérhettem volna akkor is, ha engedsz élni, de te leordibáltad a fejem akkor is, ha késtem pár percet a suliból. És mindezt miért? Jogi pályáért? Istenem, anya, azt sem tudom, hogy egyáltalan jogi pályára akarok-e menni!

- Soha nem mondtam meg, hogy milyen szakot válassz, eldöntötted te ezt magadtól. Azt hittem szereted a jogot, nem így van?

- NEM TUDOM, ANYA, MERT NEM IS ENGEDTÉL GONDOLKOZNI RAJTA! - teljesen eltörtem, a könnyeim megállíthatatlanul folytak az arcomon és egyszerűen képtelen voltam megállítani. Valójában azt sem tudtam, hogy mi bántott jobban, azt sem tudtam, hogy miért pont most jött ez ki megint belőlem, de azt éreztem, hogy nem bírom tovább és ez az egész, amit anya csinál, valósággal fojtogat. - Annyira el voltam miattad foglalva a jövővel, hogy azt sem tudom, mi az a jelen! ÉS MÉG CSAK ANNYIT SEM KAPTAM, HOGY BÜSZKE VAGY RÁM!

Mielőtt bármit is mondhattam volna még, gyorsan felszaladtam a szobámba, mert megakartam előzni egy nagyon nagy és szomorú összeugrást. A szemeimet törölgettem, ahogyan leültem az ágyam szélére és próbáltam

megakadályozni, hogy akár egy könnycsepp is leérjen az államig. Hihetetlen, de az egyetlen dolog, amire gondolni tudtam, hogy jövő szeptemberben végre beköltözök a kollégiumba és megszűnik az örökös csesztetésem, amit minden héten minimum kétszer megkapok itthon. Clayton most az egyszer kopogtatott az ajtómon, mielőtt belépett a szobába és leült mellém. Őszintén szólva, már a nézéséből is le tudtam szűrni, hogy mit fog mondani, de azért nem előztem meg és illedelmesen vártam arra, hogy megszólaljon.

- Bocsi a prűd cuccért - kezdte kissé bizonytalanul, majd sóhajtott egyet és bizonyítva, hogy teljesen tapasztalatlan a bocsánatkérésben, idegesen megvakarta a tarkóját. Gonosznak hangzik ez, de nagyon-nagyon élveztem a szenvedésért. - Tudod, hogy menő embernek gondollak, te suttyó. Viccnek szántam és nem éreztem a súlyát.

- Clayton, nem is haragszom rád, csak élvezem a szánalmasságodat - mondtam végül, mert igazából, ha belegondolunk, reggel túlságosan hevesen reagáltam és rosszul keltem. Tény, hogy rosszul esett, de ha mindenen megsértődnék, amit Clayton mondott nekem, már régen nem fogadnám el testvéremnek. - De azért kicsit szarul esett, hogy azt gondoltad, nem akarok menni a házibulira.

- Miért, akarsz jönni? - *dehogy is.* Viszont valahogyan előjött a lázadó énem az anyával való veszekedés után, és hirtelen minden lehetőségre ugranék, amivel fel tudom bosszantani. Mellesleg, egy házibuliban mi lehet a rossz? Persze, a filmekben általában mindig történik valami durva, de ugyan már, a filmek mindent túlreagálnak.

- Hát, aha, miért ne? Most érted, ti ketten Mikeilával leléptek, semmi kedvem itt ülni anyáékkal - érveltem, Clayton pedig habár teljesen meglepődve, de bólintott egyet és megemlítette, hogy szólt amúgy Charlottenak is, és ő is megpróbál elszabadulni majd otthonról. Nem bírtam tovább, muszáj volt megkérdeznem, hogy mi van most Charlottetal, mert a sötétben tapogatóztam hozzám közel álló emberek életében, és nem tetszett.

- Amúgy mi ez az egész most közted és Charlotte között?

- Az nem a te dolgod - vigyorgott sejtelmesen Clayton, én pedig azt hittem, hogy megütöm. Mi az, hogy nem az én dolgom? Ez nem is válasz... - Ne nézz

így rám, ha minden kapcsolatomat részletesen kiveséztem volna neked, tönkretettem volna a gyerekkorodat.

- Egy évvel vagy idősebb, különben is, Charlotte a barátnőm! Ha én összejönnék az egyik haveroddal, tudnál róla. Sőt, tudtál is róla, amikor összejöttem Ashsel - kezdtem a nyavalygást, Clayton pedig elnevette magát, bár fogalmam sem volt, hogy ezen mi olyan vicces. Hihetetlenül zavar, hogy nem oszt meg velem ilyen dolgokat, hiszen tudja, hogy ha nagyon szeretném, úgy is megtudom majd Charlottetól. - Amúgy meg miért soroltad most a kapcsolataid közé Charlotteot? Úristen, Clayton, ti jártok?

- Nem, dehogy járunk - sóhajtott Clayton, de éreztem, hogy valamit titkol, és mivel nincs életem, minden egyes kis részletet hallani akartam. - Nincs semmi, ha lenne valami komoly, hidd el, arról tudnál.

- Semmi *komoly*? Szóval volt már valami? - kiváncsiskodtam, és habár nem kaptam választ, Clayton szája akkora mosolyra húzódott, hogy megjelentek a gödröcskéi is, de mielőtt faggathattam volna erről, felállt az ágyról és az ajtóm felé sietett. - Clayton, te jó ég, mi történt? Haló!

- Nem hallak! Nyolcra legyél kész, akkor indulunk - szólt még ide, majd egyedül hagyott a szobámban a gondolataimmal együtt. Azonnal előkaptam a telefont és már írtam is volna Charlottera, hogy azonnal tájékoztasson a dolgokról, de eszembe jutott, hogy Clayton esetleg azért nem mond semmit, mert Charlotte megkérte rá, és igaz, nem is mondott semmit, de a mosoly az arcán igazán árulkodó volt és félek, ha felhoznám a témát Charlottenak, azt hinné, hogy Clayton önszántából mondott bármit is és ez véget vetne annak a bimózó valaminek, ami közöttük van.

Így hát végül akármennyire is fájt, annyiban hagytam a dolgot és felhívtam Mikeilát magamhoz. Egy hatalmas adag kajával és forró csokival néztük az Agymenőket egészen este hatig, majd - életem legrosszabb döntéseként - hagytam újdonsült szobatársamnak, hogy segítsen elkészülni erre a bizonyos házibulira.

- Jó, az én ruháimban fogsz jönni - jelentette ki ellenkezést nem tűrve Mikeila, én pedig biztos voltam benne, hogy falfehérre sápadtam. Majdnem elkezdtem azzal érvelni, hogy nagyon hideg van kint és muszáj jól

beöltöznöm, de nem volt erre szükség, ugyanis a választott darabok egy fekete, igaz kicsit szűknek kinéző, de legalább hosszú szakadt farmer és egy viszonylag sokat takaró sötétkék trikó voltak. Igaz, átlátszónak gondoltam, illetve, nem csak *gondoltam*, hanem valóban átlátszó volt, de Mikeila szerint egy fekete melltartót alávéve nem lesz vészes, és amennyit mutatni fog, teljesen elfogadható egy házibulira. - Kapsz még egy fekete bőrkabátot, felhúzod a magassarkú bokacsizmát, amit anyudtól kaptál, és írtó dögös leszel.

- Ha te mondod... - sóhajtottam mélyen, majd végül engedtem, és belebújtam az elém rakott cuccokba. Tulajdonképpen nem néztem ki olyan rosszul, de az tény, hogy abszolút nem az én stílusom volt ez az öltözet. A nadrág túl szűk volt és talán túlságosan is kiemelte az alakomat, de hogy őszinte legyek, ez annyira nem is zavart, sőt, még tetszett is, egyszerűen csak szokatlan volt. Az igazi problémám a felsővel volt, ami szerintem kicsit túllépett a határon az átlátszóságot illetően, de Mikeila nagyon meg volt győződve róla, hogy ízléshatáron belül maradtam és semmi gond nincsen.

Szőke tincseimet nagyobb loknikba sütöttük, a sminkem pedig a füstös fajtát képviselte. Mikeila irdatlan nagy hangsúlyt fektetett a szemeimre, ezért addig vitáztam vele, amíg meg nem győztem arról, hogy miért is kéne most hanyagolni a rúzst, így végül megállapodtunk az én kis visszafogott szájfényemben. Ő persze sokkal merészebben öltözött - a csipkés ruha, amit felvett, biztos voltam benne, hogy nagyon-nagyon vékony és úgy fogja átengedni a hideget, mint annak a rendje, de ezen kívül nem jelezhettem panaszt, mert nagyon jól állt Mikeilán, bár az biztos, hogy én soha-soha nem venném fel.

- Azért a bőrkabát elég merész - jegyezte meg Clayton, ahogy kiléptünk a kapun és a kocsija felé sétáltunk. Örülök, hogy egyet értett velem legalább ő, az az igazság. - Vagyis, amúgy jól áll, csak, hú, nem te vagy.

- Nem merek panaszkodni, így is a legvisszafogottabb szettet kaptam - morogtam az orrom alatt, mert nem akartam, hogy Mikeila meghallja a kritikámat, ugyanis esedékes lenne, hogy visszarángatna a házba és kapnék egy, a rajta lévő ruhához hasonló rongyot. - Amúgy hallod, mit mondtál anyáéknak, hogy elengedtek? Mármint, nem téged, hanem engem, érted.

- Semmit, nem tudják - jelentette ki egyszerűen Clayton, majd mielőtt megvárta volna a reakciómat, beindította az autót és kihajtott az utcából. Elkapott a félelem, hogy mi lesz, ha megtudják, mégsem mondtam semmit, csak nyeltem egyet és magamban tudósítottam, hogy életem legillegálisabb dolgát csináltam: *elszöktem otthonról*. Te jó ég. - Teszünk egy kitérőt és felvesszük Charlotteot, jó?

- Amúgy tökre nyilvánvaló már a dolog, legalább ne titkoljátok már, istenem - világított rá a dolgokra Mikeila, de Clayton hitetlenül csóválta a fejét és úgy viselkedett, mintha az égvilágon nem lenne közte és Charlotte között semmi, csak is kizárólag barátság, mi pedig hülye élettelenek lennénk.

- Esküszöm, hogy nem vagyunk együtt. Ha együtt lennénk, tudnátok. Charlotte nem titkolózna előttetek, ahogyan én sem - mondta magabiztosan Clayton, én pedig összehúzott szemekkel figyeltem, hogy találjak valamit az arcvonásaiban, amiből le tudom vonni, hogy csak hazugságokat hord össze nekünk folyamatosan.

- Nem, ne haragudj Clayton, de túl sok mindent éltünk már át ahhoz, hogy ezt elhiggyem neked. Rengetegszer voltunk már együtt bulikban, tudom milyen vagy, amikor megpróbálsz felszedni valakit és pontosan ezt csinálod Charlottetal is - folytatta Mikeila a témát, és habár teljesen komoly volt, kicsit sem volt ideges, csupán érdeklődő. Clayton ülése mögé húzódott, majd a visszapillantó tükörbe nézett, hogy lássa Clayton tekintetét. - Olyan helyzetekben is láttalak, amikben Nancy nem, lány-ügyekben nem tudsz nekem hazudni. Nézz a szemembe és mondd azt, hogy nem történt semmi közted és Charlotte között.

- Azt egy szóval sem mondtam, hogy nem történt köztünk semmi, csak azt, hogy nem vagyunk együtt - Clayton olyan ügyesen tért ki minden kérdés alól, amilyen ügyesen még én sem tudtam volna, pedig általában nulla-huszonnégyben azt csinálom. - Nézzétek, lányok, délelőtt még vicces volt, amikor Nancy felhozta, de kezd idegesíteni a téma. Ne legyetek már ennyire izék, mit érdekel titeket az, hogy én kivel kavarok? Vagy hogy Charlotte kivel kavar? Mikeila, te minden komolytalan bulis-smárodat megosztod Nancyvel és Charlottetal, vagy mi?

- Nem, de...

- Semmi de, privát tér, lányok. Volt egy-két perverz beszólás, egy-két csók, na és? Tudjátok, hány lánnyal voltam már így életemben? Higgyétek el, jelenleg nincsenek komoly szándékaim Charlottetal és neki sincsenek velem, csak úgy megtörténtek a dolgok, oké? Ha tényleg komolyra fordulna, nyilván Charlotte is adagolná nektek, amit ilyenkor szoktak a lányok, és Nancy, úgy is leülnék veled beszélni erről, megkérdezném, hogy okés vagy-e ezzel, meg ilyenek. De nem lesz ilyen, mert nincs kedvem elkötelezni magam, Charlotte pedig szintén nem akar kapcsolatot velem, tekintve, hogy a nővérével voltam egy teljes évig. Szóval váltsunk most már témát és ha még egyszer felhozzátok Charlottetot, esküszöm, megszüntetem veletek a kommunikációt. Egy kurva jó barátról van szó, akivel néha összegabalyodtunk, jó? De nem érzek iránta semmit.

- És ezt ő is tudja, Clayton? - kérdeztem pár másodperc szünet után, mert igen, azt elhiszem, hogy Clayton nem szeretne elköteleződni, de Charlotte abszolút nem ilyen lány és egyszerűen nem látom azt, hogy belemenne egy-két random csókba csak úgy. Egy nagyon érzékeny lányról van szó, aki eddig mindenkit visszautasított, ezért is nem illik a képbe ez a hirtelen *összegabalyodás.*

- Persze. Mármint, gondolom. Hagyjuk már ezt, lányok, tényleg - zárta le a témát Clayton, mi pedig nem is kérdeztünk többet és kérésére hagytuk inkább az egészet. Meg sem szólaltunk Charlotte házáig, elég kínos hangulatot sikerült teremtenünk, csak is abban reménykedtem, hogy majd Charlotte visszahozza a jókedvet és feloldja ezt a nyomasztó feszültséget.

Természetesen így lett, Mikeilával össze-vissza csacsogtak, és arról faggatták Claytont, hogy pontosan kinél és hol lesz ez a házibuli. Amikor kiderült, hogy egy egyetemistákkal teli *programról* beszélünk Chicagóban, elöntött a pánik és azon gondolkoztam, hogy vajon milyen sérüléseket szereznék, ha kiugranék a mozgó kocsiból. Azzal nyugtattam csak magam, hogy jövőre én is egyetemista leszek és legalább így jobban megismerem a hallgatókat, és hogy a Chicagoi Egyetemet a jó hírnév illeti és biztos, hogy nincsenek ott elvetemült emberek. Aztán eszembe jutott, hogy tulajdonképpen a St. Eliott is egy nagyon híres és nagyon jó, meg nagyon *elit* gimnázium, mégis a diákok, akik odajárnak, igaz, jó átlaggal rendelkeznek és iszonyú okosak, viszont ettől függetlenül nem a legjobb réteget alkotják viselkedés és bulizás terén.

Ó, istenem...

Addig kattogtam, amíg Chicagóba nem értünk, egy óriási ház elé, ahonnan már fülsüketítően üvöltött a zene, és ahonnan részeg egyetemisták jöttek ki hányni. Kicsit félve szálltam ki a kocsiból és próbáltam megfejteni azt, hogy mikor lettem én ennyire szociális, miközben az egyetlen dolog, amivel biztonságérzetet tudtam magamnak kreálni, hogy itt van velem Clayton, Mikeila és Charlotte, akik képzettek a bulizásban és az ilyesféle dolgokban.

Amikor beléptünk a házba, rájöttem, hogy a sulis after semmi volt ehhez képest, és arra is rájöttem, hogy a filmes házibulik valóban nem hasonlítanak a valóságra - *a valóság sokkal kegyetlenebb.* Pár fiú egyből lepacsizott Claytonnal, megállították beszélni és felhozták neki azt a balhét, ami miatt kirúgták az egyetemről, a legfurább viszont az volt, hogy nem szánakozva, hanem dicsérve tettek említést az esetről. Mindvégig Clayton mellett maradtam, még akkor is, amikor Charlotte és Mikeila elmentek körülnézni felfedezés és piaszerzés céljából. Még csak este kilencnél jártunk, mégis hatalmas tömeg volt és tudtam, hogy ennél csak nagyobb lesz. Túlságosan elszigetelt élőlény vagyok én ezekhez a dolgokhoz, rájöttem.

- Nancy, minden okés? - kérdezte Clayton, amikor elmentek tőle, majd odaintett két lánynak, akik úgy nézték, mintha, nem is tudom, valami *Shawn Mendes, Harry Styles* és *Luke Hemmings* lenne itt helyette. - Szerezzek neked piát?

- Nem is tudom, én inkább nem iszom, jó? - kezdtem bizonytalanul, majd nyeltem egyet, amikor a szemem egy igen ízléstelenül viselkedő párra tévedt, akik a kanapén... nos, ültek, feküdtek? - Meddig leszünk itt?

- Nancy, ha az aftert nem bírtad ki ivás nélkül, higgy nekem, ezt sem fogod. És nem tudom, ha én iszok, nem ülök kocsiba már ma este - amikor ezt Clayton kijelentette és feldolgoztam, hogy nem megyünk innen el holnapig, megszédültem és vettem egy mély levegőt, hogy el ne ájuljak. A zene már régen szétszakította a dobhártyámat, pedig csak tíz perc telt el, a cigifüsttől pedig annyira fulladtam, hogy erőt kellett vennem magamon ahhoz is, hogy ne hányjam el magam. - Nancy, nyugi. Jó ez a buli, csak el kell engedned magad.

- Oké, igen - helyeseltem kelletlenül, és habár tudtam, hogy nem jó dolog, igazat kellett adnom a bátyámnak. Tudtam, hogy hová jövök, tehát felesleges nyafognom, ha nagyon reálisan szeretnénk ezt nézni. - Megkeresem a konyhát, jó?

Valójában csak reménykedtem, hogy a konyhában picit kevesebb a tömeg, mint a ház közepén és egy kicsit átgondolhatom a dolgokat. Szerencsém volt, mert ebben a helyiségben csupán kettő ember beszélgetett, egy ismeretlen fiú és... *és Rafael, hála az égnek.*

- Nancy, nahát! - vett észre egyből Rafael, majd azonnal elszakadt a látszólag nem tiszta fiútól és hozzám csapódott. Nagyon örültem, amikor tekintetében józanságot véltem felfedezni és reméltem, hogy ez az este folyamán így is marad, de nem voltam hülye és tudtam, hogy nagyon korán van még ilyeneket feltételezni, emellett Rafael kezében volt egy piros pohárka, amiben biztos nem tea volt. - Hogy-hogy itt vagy? Claytonnal jöttél?

- Igen, csak kint hagytam a nappaliban - mondtam, és habár igaz, hogy nem most látom a fiút először és egy rettentően kedves embernek gondolom, akkor is feszengtem, pedig tudtam, hogy vele aztán órákig is elbeszélgethetnék. Egyáltalán nem volt ínyemre ez az egész bulizás dolog és lehet, hogy igaza volt a bátyámnak, amikor azt mondta, hogy prűd vagyok. Túl sok minden van itt, amit nem gondolok helyén valónak, ez a legnagyobb problémám.

- Nem tűnsz valami boldognak, mi a baj? - kérdezte meg egyből Rafael, én pedig keresztbe helyezett karokkal a pultnak támaszkodtam. Ez a buli sokkal másabb, mint az after. Legfőképpen azért, mert ismeretlen a hely, ismeretlenek az emberek, sokkal több alkohol van és a zenei stílusom sem a hangszóróból kiáramló valamivel egyezik meg. - Kérsz valamit inni?

- Hát... - olyan halkan szólaltam meg, hogy még én magam sem hallottam, ezért nyeltem egyet és megköszörültem a torkomat. Érdekes, hogy viszonylag kommunikációképes embernek mondom magam egyedül, de amikor társaságba kerülök, olyan vagyok, mint aki nem tud beszélni. - Forrócsokit..?

- Egy forrócsoki rendel - habár Rafael elnevette magát a kijelentésemen, magabiztosan nyitogatni kezdte a konyhaszekrényeket a kérésemre.

Legszívesebben felhívtam volna Mikeilát vagy Charlotteot, de biztos voltam benne, hogy ők már nagyon berendezkedtek és az istenért sem találnám meg őket. Nyilvánvalóan Clayton azonnal ugrana, ha kijelenteném neki, hogy nem érzem jól magam és haza akarok menni, de a másik énem mégis azt mondta, hogy ezt nem tehetem meg, mivel azért jöttem el otthonról, mert összevesztem anyáékkal és meg akartam nekik mutatni, hogy én is lázadhatok úgy, mint a többi velem egykorú, emellett élményeket akartam szerezni. Remekül állok, mondhatom. Olyan vagyok, mint egy rossz skizofrén. - Miért vagy itt, ha ennyire feszengsz, Nancy?

- Nem feszengek! - kezdtem az ellenkezést egyből, de miután Rafael adott nekem egy jelentőségteljes pillantást, rájöttem, hogy minden bizonnyal még a testtartásom is azt sugallja, hogy mennyire szánalmasan érzem magam, így felesleges volt hazudnom. Mélyet sóhajtottam és felültem a pultra, Rafael pedig az előttem lévő asztalnak dőlt és minden figyelmét nekem szentelte, miután feltette a gázra a nekem készülő forrócsokit. Nagyon tetszett az a koncentráció, amit Rafael irányított felém, de biztos voltam benne, hogy ha nem lenne semmilyen háttérzajunk és nem egy házibuli konyhájában lennénk, sokkal nyugodtabban érezném magam. - Nem tudom, hogy miért jöttem, én csak... nem tudom, néha csak beleunok a saját életembe és, nos, nem tudom, csak úgy jöttem és úgy gondoltam, hogy jó lesz, de itt van ez a rengeteg ember, a rengeteg alkohol, a sok... *illegális* cucc, és nem is tudom. Igazából azt sem tudom, hogy itt akarok-e lenni, vagy nem.

- Elmondjam, én mit gondolok? - kezdte pár másodperc emésztgetés után Rafael, én pedig bólintottam egyet és végig néztem, ahogyan Rafael keresztbe fonta karjait a mellkasa előtt és egy olyan mosolyra húzta az ajkait, mintha azt akarná átadni nekem, hogy minden tudás fellelhető az elméjében. Csokoládébarna szemei olyan kedvesen néztek, hogy elnevettem magam és felhúzott szemöldökkel, egy értetlen vigyorral a számon vártam, hogy végre szólaljon meg. - Szerintem tele vagy gátlásokkal, és nem engeded meg magadnak, hogy olyan dolgokat tegyél, amik ezekkel a gátlásokkal ütköznek. Szerintem te igenis itt akarsz lenni és azért jöttél el ide a bátyáddal, mert kiváncsi vagy, de ezek a gátlások nem hagynak békén téged, amíg le nem küzdöd őket.

- Hát, ha te is a szüleimmel élnél...

- Nem, te már régen elengedted a francba a szüleid véleményét. Ezeket a gátlásokat te hoztad létre, mert félsz - magyarázta Rafael, én pedig tátott szájjal figyeltem és hallgattam. - Igen, valószínűleg a szüleid kezdték el ezt az egészet, de én már akkor tudtam, hogy ők egy cseppet sem tartanak téged vissza, amikor úgy eljöttél Chicagóba, hogy azt hazudtad nekik, hogy az iskolai bálod megszervezésén dolgozol. Félsz, mert kétségbeesetten próbálod megtartani a jókislány imidzsedet, amivel nincs semmi gond, ha akaratból és nem kényszerből teszed. Ez pedig, mindketten tudjuk, hogy nem így van.

- Azta, biztos vagy benne, hogy művészeti ágon vagy, és nem pszichológián? - viccelődtem teljesen lesokkolva, mert fel kellett dolgoznom azokat a dolgokat, amiket hallottam. Igazán belegondolva, valójában igaza van Rafaelnek, ha anyáék érdekelnének, eleve nem lennék itt.

- Fogalmad sincs, hogy a kettő dolog mennyire össze tud kapcsolódni - mosolygott Rafael, majd majd hanyagul rántott egyet a vállán. - Ahhoz, hogy megfess egy gyönyörű alkotást, hogy át tudd adni az érzéseket, sokszor a dolgok alá kell nézned és látni az igazi mondanivalóját a világnak. Én ezt csinálom. Ha látsz egy igéző feleséget igéző mosollyal, aki azt bizonygatja, hogy mennyire szeretik egymást a férjével és soha nem vitáznak, valószínűleg teljesen el vannak hidegülve egymástól és az egyetlen dolog, ami összetartja őket, az a gyerek. A méhkirálynő státuszát betöltő lány a gimiben, aki mindenkire rámozdul és aki akkora tekintélyt kényszerít ki az emberekből, hogy a folyosón sorfalat állnak neki, valójában hatalmas önbizalomhiánnyal küzd és otthon el van felejtve, hogy létezik. A szoknyapecér fiú, aki egyéjszakás kalandokat keres, igazából csak azért nem állapodik meg, mert fél a szerelemtől és az elkötelezettségtől.

- Mint Clayton? - reagáltam gyorsan, Rafael pedig bólintott. Igazából ezt magamtól is tudtam, de egy másik embertől hallani igazán érdekes. Ismét Charlotte jutott eszembe és tulajdonképpen, ha nagyon szeretnék ezen elmélkedni, nem feltétlenül örülök, hogy van valami köztük Claytonnal, mert tényleg két ellentétről beszélünk, és talán Claytonnak az az élete, hogy össze-vissza keveredjen mindenkivel, de Charlottenak nem, és nagyon fájni fog neki, ha Clayton csak úgy tovább áll. Azzal, hogy nem az én dolgom, elhessegettem ezt a témát és újra Rafaelre figyeltem, majd egy mosollyal az arcomon megpróbáltam elfelejteni a bátyámat jelenleg. - Mint te?

- Nem, én nem ilyen vagyok - rázta a fejét Rafael, majd kortyolt egyet abból a valamiből, ami a kezében lévő pohárban volt. - Nem mondom, hogy megvetem az egyéjszakás kalandokat, közel sem. Volt pár kavarásom, de jobban szeretem a komoly dolgokat, érted.

- Értem. Na és, mit gondolsz rólam, én ki vagyok? - hihetetlenül érdekelt a mondanivalója, de őszintén szólva, igazából az foglalkoztatott, hogy átlagban az emberek mit gondolnak rólam, nem csak az, hogy különösképpen Rafael. Valószínűleg azért, mert ha magamtól megkérdezem, hogy ki vagyok, nincs rá válaszom.

- Szerintem te egy gyönyörű teremtés vagy, aki minden bizonnyal az osztályelső címmel is rendelkezik, és aki amíg a többiek belerohannak a tűzbe, akkor is kint áll oldalt. Vannak ezek a gátlásai, amik folyamatosan suttognak a fülébe, hogy mit szabad neki és mit nem, ezzel pedig nem is volt gond egészen addig, amíg rá nem döbbent hogy kibaszott unalmas az élete. Szívesen tenne ellene, de rettenetesen fél, ami egyébként tényleg aranyos, de káros is - hadarta egyből, gondolkozás nélkül Rafael, majd amikor látta, hogy kicsit megérintett amit mondott, és nem tudok rá reagálni, közel hajolt hozzám, mintha valamilyen bizalmas információt szeretne velem közelni. - Elárulok egy titkot jó?

- Jó - bólintottam bizonytalanul, majd tágra nyitottam a szemeimet, mintha ezzel a tettel jobban figyelni tudnék. Rafael halkan kezdett beszélni, olyan halkan, hogy a kintről ordító zene majdnem teljesen elnyomta a hangját.

- Nem kell félni az élettől, Nancy. Ígérem neked, hogy semmi, *semmi* rossz nem fog történni, ha lerészegedsz és elkezdesz táncolni az asztalon egy buliban, vagy ha egy óriási balhéba keveredsz, vagy ha elszívsz egy cigit, sőt, még akkor sem, ha idegenekkel smárolsz. Annyira fiatal vagy, és az egész világ csak rád vár és azt szeretné, hogy azt csináld, amit ténylegesen akarsz.

- És mit akarok most csinálni? - kérdeztem kétellyel a hangommal, Rafael pedig kiegyenesedett, majd a kezébe vett egy üres poharat és egy félig telt vodkás üveget.

- Szerintem azt akarod, hogy dobjam ki a forrócsokidat és töltsek neked ebből a vodkából - mondta határozottan Rafael, én pedig nevetve csóváltam a fejem

és elfogadtam a piros poharat, amit teletöltve a kezem elé tolt. - Ez az év utolsó napjának utolsó három órája. Élvezd ki!

Habár hallgattam Rafaelre, fél órával később még viszonylag józanul ültem a nappaliban lévő kanapén és a mellettem az élet kérdéseit vitató Mikeilát hallgattam, egy pohár kólával a kezemben. Nem éreztem rosszul magam, és nem voltam részeg sem, de kifejezetten élveztem nézni az illuminált állapotba került emberek eszement viselkedését. Halvány gőzöm sincs arról, hogy Clayton hol van, Charlottetal pedig egyszer összetalálkoztam a konyhában és gyorsan elhadarta nekem, hogy az egyetemisták nagyon durvák és még soha nem volt ilyen bulin, és hogy nagyon büszke magára, mert kamu telefonszámot adott meg egy rózsaszín hajú fiúnak, aki totálisan rámozdult.

Végül fogtam Mikeilát és felmentem az emeletre, mert iszonyúan fojtogatott már lent a levegő, emellett Mikeila hihetetlenül ki volt ütve és szerintem az tett volna neki a legjobbat, ha lefeküdt volna aludni. Miután a második szobába is benyitva egy elfoglalt párt találtam meg, a harmadik ajtó előtt már a kopogtam. Hangosan jelezték, hogy bemehetek, ezáltal rájöttem, hogy nem üres a szoba és már tovább is mentem volna, amikor tudatosult bennem, hogy Clayton hangját hallottam. Félénken lenyomtam a kilincset, majd bedugtam a fejem a szobába, és gyorsan összeszámoltam, hány emberrel kéne szocializálódnom, ha csatlakoznék; Claytont és Rafaelt is beleszámítva nyolcan tartózkodtak a helyiségben. *Még mindig jobb, mint száz ember*, gondoltam, majd beléptem a szobába.

- Srácok, ő itt a húgom, Nancy, és a barátnője, Mikeila - mutatott be minket Clayton, én pedig Mikeilával az oldalamon leültem a sarokban található üres kanapéra és intettem egyet. - Nancy, Mikeila, ők itt Jordan, Wells, Kaleb, Abigail, Ruby és Willow. Meg persze Rafael, de őt már ismeritek.

Clayton sorba bemutatta a barátait, de összekeveredtek a nevek és Rafaelen kívül csupán annyira tudtam beazonosítani a többieket, hogy ki fiú és ki lány. Igazából örültem, mert itt, ebben a szobában nagy meglepetésemre senki nem nézett olyan részegnek, hogy ne tudjak velük kommunikálni. Jó, a barna hajú srác, aki hason feküdt az ágyon, mint egy halott, eléggé részegnek tűnt, és kicsit a velem szemben ülő, festett szőke lány sem tűnt valami tisztának, de a többség okés volt.

Habár biztosan kedves emberek voltak, én nem találtam és nem is akartam megtalálni velük a közös hangot, mert egyszerűen nem az én stílusaim voltak. Csak ültem ott végül és hallgattam a belsős vicceket, amiket természetesen nem értettem és nem tudtam reagálni rájuk, és válaszoltam a hozzám szóló kérdésekre, mint például, hogy hány éves vagyok, szeretnék-e jövőre a Chicagoi Egyetemre járni, és még sorolhatnám ezeket a sablontémákat. Mint kiderült, a Wells nevezetű fiú szüleié a ház, és ő szervezte a házibulit is, de ezt csak akkor tudtam meg, amikor a festett szőke hajú lány megkérdezte Wellstől, hogy kiveheti-e a whiskeyket az üvegesszekrényből. A válasz sajnos igen volt, így végül három üveg whiskey és két üveg bor pihent a földön és akármennyire is szerettem volna, hogy ne így legyen, bizony Clayton is kóstolgatta az italokat.

- Nancy, te nem iszol? - nyújtotta felém az egyik boros üveget a fekete hajú lány, talán Willow, én pedig intettem a fejemmel, hogy nem, nem iszok. Nem láttam azt, hogy jó dolog sülne ki abból, ha én is teljesen lerészegednék, és ez abszolút nem a gátlásaimról szólt. Ez arról szólt, hogy nem csak a szobában, de az egész házban minden bizonnyal én voltam az egyetlen, aki tudta még a saját nevét. - Na, ugyan már! Egy korty!

Sóhajtva kortyoltam egyet, majd tovább is adtam az üveget. A gond csak az volt, hogy addig rendezkedett mindenki, amíg egy kört nem alkottunk, az alkohol pedig ismét hozzám került. Jó pár kör után, amikor már éreztem, hogy szédülök, és muszáj leállnom, elutasítottam az újabb kortyot és kimaradtam a körből. Nem illetném magam pontosan a részeg szóval, inkább csak a részegséghez nagyon közeli állapotba kerültem, ami igazából rosszabb volt, mintha teljesen ki lennék ütve. Valaki gondolt egyet és bekapcsolta a tévét, én pedig, habár arra figyeltem, képtelen voltam felfogni azt, hogy mit mondanak. *Hóvihar közeleg. Másfél óra van éjfélig. Új évbe lépünk.* Hihetetlenül elálmosodtam, a combomon könyököltem és fejemet a tenyerembe ejtettem, miközben hallgattam a többiek sztorizgatását. A hangulatot egy másodpercre a telefonom csörgése zavarta meg, de amikor megláttam a képernyőn anya nevét, egy nagyon hangos sóhajjal elhúztam a piros gombot és kitéptem Mikeila kezéből az üveget.

- Annyira elegem van már anyából, te jó ég. Komolyan, én ezt nem fogom már sokáig bírni - kezdtem fáradtan, és mintha megeredt volna a nyeltem,

úgy kiöntöttem a lelkem a kis csapatnak, mintha terápián ülnék.

- Annyira átérzem, istenem - szólalt meg Jordan, aki igazából valamilyen punk lehetett, két oldalt felnyírt, szőke hajjal, piercinggel a szájában, az orrában és a fülében, és egy hatalmas tetoválással, ami kikandikál a felsőjén túl a nyakánál. - Órákat beszélhetnék erről, hidd el.

- Anyám egy drogos - kezdte a festett szőke hajú lány, aki minden bizonnyal Abigail lehet. De az is lehet, hogy Ruby, nem emlékszem. - Csak azért tanultam, hogy államilag bejussak erre az egyetemre és el tudjak jönni innen.

- Jó, srácok, ezt nem csinálhatjuk. Egy kibaszott házibuliban vagyunk, nem kezdünk részeg lelkizésbe - állított le minket gyorsan Willow, majd lehúzta az éppen esedékes üveg tartalmát és a kör közepére tette. - Üvegezzünk!

- Az olyan gyerekes - nyávogott Clayton, én pedig felettébb örültem ennek, mert túlságosan bevállalós ez a társaság az üvegezéshez. Ki tudja, miket csinálnának, én pedig félig részeg fejjel meddig mennék utánuk, szóval a józan énem nagyon is örül annak, hogy ez le lett szavazva. - Kulcsozzunk helyette. Úgy sincs innen senki kapcsolatban és pont jól is vagyunk elosztva.

- Az mi? - kérdeztem gyorsan, de nem kaptam választ, mindenki lelkesen reagált, Wells pedig felállt és köreinkbe hozott egy nagyon is drágának tűnő kerámiatálat. Nem túlzok, ha azt mondom, nagyon pánikba estem, és legszívesebben rákerestem volna a neten, hogy mi az a kulcsozás. - Haló, Clayton!

- Nyugi már, semmi komoly. Mindjárt elmondjuk nektek a lényeget - nyugtatott teljesen feleslegesen Clayton, előhúzta a zsebéből a kocsikulcsát és beledobta a tálba, majd követte őt Wells, Jordan, Rafael és az időközben hozzánk csatlakozott Kaleb is, akiről azt hittem eddig, hogy már meghalt.

- Jó, lányok, nyugi, olyasféle a játék, mint a 7 perc a mennyországban - kezdte a magyarázást Willow, én pedig egyből lesápadtam.

Fel sem fogtam a játékszabályt, miszerint mi, lányok, csukott szemmel választunk a tálból egy kocsikulcsot és a tuladjonossal egy negyvenöt perces furikázásra megyünk - az rajtunk ráll, hogy mi történik az autóban, de

mindenki elég jelentőségteljesen pillantgatott egymásra ahhoz, hogy tudjam, nem könyvolvasásra és beszélgetésre gondoltak. Ez a játék több sebből vérzik. Először is, mindegyik fiú minimum spicces állapotban van, nem szabadna kocsiba ülniük. Másodszor, nem is ismerem ezeket az embereket, teljesen idegenek számomra, és ha nem lennének azok, akkor sem mennék bele egy ilyen igénytelen játékba, és harmadszor pedig, most komolyan, Clayton ezt hogy gondolta? Nem vagyok hajlandó másnap beülni abba a roncsba, tudván, hogy valamelyik lánnyal nagy valószínűséggel bizonyos dolgokat művelt benne.

- Nem is tudom, én ezt nem nagyon gondolom jónak... - kezdtem halkan, de mindenki, mindenki leszavazta a véleményemet, még Mikeila is, és csak annyit mondtak, hogy ha kilépek, nem lesz elég lány és elrontom a játékot. Clayton látta rajtam, hogy kicsit sem élvezem a szituációt és kijelentette, hogy akkor kiszáll ő is, és ismét egyenlő lesz a felállás, de a lányok ebbe nem mentek bele és kicsit sem átlátszó módon Clayton tudtára adták, hogy nem szeretnék, ha ő nem játszana. *Fúj már, istenem!*

Nagyot fújtatva lecsuktam a szememet és idegesen megmarkoltam egy kulcsot, majd ledobtam magam elé és megvártam, amíg ezt mindegyik lány megcsinálja. Amikor felmutattam az R betűt formáló kulcstartóra szerelt kulcsot, Rafael kikapta azt a kezemből, és vigyorogva megpörgette a mutatóujján. Amikor ránézett a bátyámra és egy aprót bólintott, megnyugodva elmosolyodtam, mert tudtam, hogy az égvilágon nem lesz semmi, maximum egy kis beszélgetés. Hálát adtam az égnek, de azért kicsit aggódtam még, mert habár Rafael nem is annyira, de ugyanúgy ivott és nem tartom jó ötletnek, hogy kocsiba üljön.

Undorodva elfordultam, amikor Ruby megnyalta az alsó ajkát a bátyám kulcsával az ujjai között, és akaratlanul Charlottera gondoltam. *Nem elég jó neki Clayton.*

Mikeila Kalebet kapta, Abigail Jordant, Willow pedig Wellst. Nem akartam hallani a vicces megjegyzéseket, ezért gyorsan felhúztam a földről Rafaelt és az ajtó felé vezettem - természetesen olyan beszólásokat kaptam a hátul maradottaktól, hogy mennyire vad lettem hirtelen, hú, mennyire rákészültem a dolgokra, és hogy Rafaelnek milyen jó negyvenöt perce lesz. Igen, persze.

Ahogy lesétáltunk az emeletről, rájöttem, hogy a buli igazából még csak most keződdik, hiszen éjfél sincsen még és a legtöbb ember még csak most érkezik. Egyre durvább látványnak lehettünk szemtanúi, a tömeg pedig olyan hatalmasra nőtte ki magát, hogy Rafaelnek kellett nekünk utat törnie. Amikor kiértünk a házból, újra kaptam levegőt, emellett feleszméltem a hó enyhe szállingózására, ami olyan gyönyörű látványt nyújtott, hogy legszívesebben csak álltam volna az út közepén és figyeltem volna.

- Gyere, van a közelben egy nagyon szép hely - szólt Rafael, majd kinyitotta nekem az anyósülés ajtaját. Ahogyan elindultunk, bekapcsolta a fűtést is, így másodpercek alatt meleg lett az autóban. - Ne félj, van itt egy nonstop gyrosos, veszünk kaját és elleszünk, okés?

- Köszönöm - néztem a fiúra hálásan, majd mivel kicsit azért bennem is volt alkohol, nagyon szépen kifejtettem neki, hogy miért voltam kiakadva emiatt a játék miatt, és miért nem örültem volna, ha mondjuk egy Jordannel kerültem volna össze.

Elcsacsogtam neki, hogy mennyire szánalmasnak gondolom ezt az egészet, és hogy szerintem a lányoknak tökre nincsen becsülete, ha részt vesznek *úgy* a játékban. Aztán kiborultam csak úgy, hogy nem is értem Claytont, és hogy szerintem nem jól csinálja a dolgait Charlottetal, és a legjobb lenne, ha békén hagyná, mivel látszik, hogy komolyan nem nagyon akar vele semmit kezdeni. Nem is vártam reakcióra, egyből belekezdtem, hogy egyébként kicsit rosszul esik az, hogy Charlotte nem is mondta el a Claytonnal való dolgát és azt hittem, hogy megbízik bennem annyira, hogy elmondja.

- Jó, mit szólnál, ha a gyroshoz vennék egy kis rumot is? - sóhajtott egy kicsit fáradtan Rafael, én pedig csak gyorsan bólintottam, mert nagyon belemelegedtem a témába és kicsit ideges is lettem amiatt, hogy nem Charlottetól tudtam meg azt, hogy kavarnak Claytonnal. Mármint, ha tőle tudom meg, akkor Claytonra haragudtam volna meg, hogy miért nem ő mondta el. Mindketten közel állnak hozzám és nem is tudom, alapnak gondoltam, hogy elmondanak egyből egy ilyen dolgot.

Csak akkor fogtam be a számat, amikor Rafael felhajtott egy dombra, amiről lenézve szinte egész Chicagót meg tudtam csodálni úgy, hogy ki sem szálltam a kocsiból. A kivilágított, havas város gyönyörű látványt nyújtott,

minden problémám kiszökött a fejemből a panorámát csodálva.

- Te jó ég, igyuk azt a Bacardit - motyogtam, mert ez a kilátás annyira megnyugtató volt, hogy tulajdonképpen nem láttam értelmét aggódni az életen. Kaptam az egyik kezembe egy gyrost pitában, a másikba pedig fél literes kólát.

- Hidd el, kelleni fog a kísérő - magyarázta Rafael, én pedig bólintottam és kétpofára kezdtem betömni a gyrost. Eddig nem is gondoltam, hogy ilyen éhes vagyok. A kólát a combomra helyeztem, majd átvettem Rafaeltől az alkoholos üveget. Igaz, nem szagoltam bele, de olyan erős volt az illata, hogy nem is volt szükséges. Kicsit meginogtam azt illetően, hogy tényleg innom kéne-e belőle. - 32%-os alkoholtartalomról beszélünk, lehet, hogy mégis csak a kólánál kéne maradnunk.

- Ittál már ilyet? - fordultam a fiú felé bizonytalanul, miközben próbáltam lenyelni a számban lévő gyrost. Meglehetősen nőies evés, mondhatom.

- Nem is egyszer. Nagyon üt - figyelmeztetett Rafael, én pedig egy mélyet sóhajtottam, mert teljesen tanácstalannak éreztem magam. Most komolyan azért dobta ki rá a pénzt, hogy utána ne igyuk meg?

- Szilveszter van, vagy mi a fene - mondtam, majd belekortyoltam a rumba. Tényleg hihetetlenül erős italról van szó, ami teljesen végig égette a torkomat, majd a gyomromat is. Azonnal lezsibbadt minden testrészem és egyből a fejembe is szállt az alkohol. Óriásit haraptam a gyrosból és minél hamarabb le akartam nyelni, de közben azt is próbáltam elérni, hogy ne érezzem a keserű ízt a számban, csak az ételt. Bontottam a kólát is és meg is ittam a felét egyhúzásra, közben pedig próbáltam nem tátott szájjal nézni azt, ahogyan Rafael egy fintor után csupán csak összeborzong. - Azta.

- Mondtam, hogy erős - csak ennyit mondott Rafael az újabb korty előtt, én pedig inkább úgy döntöttem, hogy addig nem fogok megszólalni, amíg el nem fogyasztom a gyrosomat.

Egy idő után - hogy mennyi idő után, arról fogalmam sincs már - az üveg tartalmának mindössze a fele létezett. Nagyon-nagyon nevettem valamin, de sejtelmem sem volt, hogy min, és biztos voltam abban, hogy ha kiszállnék a

kocsiból, leszédülnék a dombról. Rafael vállának döntöttem a fejem és próbáltam abbahagyni a kacarászást, csak az az egy dolog nyugtatott, hogy a mellettem ülőnek is ilyen halálosan jó kedve van.

- Nem is tudom, min nevetek - jelentettem ki, majd vettem egy mély lélegzetet. A műszerfalra tett üveg után nyúltam, de akármilyen hangulatban is volt Rafael, megelőzött és és a hátsóülésre dobta az üveget. Elkomorodtam és összehúzott szemekkel néztem a fiúra, vártam a magyarázatot, hogy ez mégis ugyan mi volt és mi vezette ahhoz, hogy ezt tegye.

- Nagyon részeg vagy, nem ihatsz többet - mondta, nagyokat pislogva, majd a kezembe nyomta a kóláját. Én már régen megittam az enyémet. - Kicsit térjünk vissza a valóvilágba, amint lábra tudsz állni, el kéne indulnunk, mert nem hiszem, hogy... mit is kezdtem el?

- Én tudom, hogy mit akartál mondani, nem szabad vezetned - fejeztem be a mondatot, és teljesen egyet is értettem. Már csak az kéne, hogy vezessen így.
- Jaj, olyan gyorsan elűzted a jó kedvemet! Pár perce még nagyon nevettem. Min nevettem?

- Nem tudom - húzta fel a vállát tudatlanul Rafael, majd rám nézett és rájöttem, hogy olyan szinten fátyolos a tekintete, hogy simán lehet, hogy részegebb nálam.

- Voltál már ilyen kulcsos izés játékban? - fogalmam sem volt, hogy miért hoztam fel a témát, igazából nem is érdekel annyira a válasz, csak úgy eszembe jutott a kérdés, és gondoltam, *miért ne? Beszélgessünk erről.*

- Ühüm. Kétszer is - válaszolt nyugodtan Rafael, láthatóan nem érezte magát kényelmetlenül emiatt. Mondjuk, miért is érezné? Ez a játék bizonyos emberek számára tényleg csak egy játék, amit én soha-soha nem fogok megérteni. - De biztosíthatlak róla, hogy ilyen élményben még nem volt részem.

- És milyenben volt? - kérdeztem puhatolózva, Rafael pedig olyan nyomós pillantást adott nekem, ami után nem is kell megszólalnia. Tulajdonképpen elgondolkozatott ez a dolog, és a tájat figyelve, hatalmas elmélkedésbe kezdtem. *Nálam miért nem próbálkozott be? Nem vagyok jó?* - Miért nem

nyomultál rám?

- Mert nem olyan lány vagy - a válasz olyan egyszerű és klisé volt, hogy nevetséges lett volna, ha elhiszem. Visszagondolva Willowra, Rubyra, vagy akár Mikeilára is, valójában kicsit sem nézek ki úgy, mint ők, és biztos vagyok benne, hogy Rafael jobban örült volna, ha mást kap.

- Nem, ez hazugság. Nem vagyok elég.

- Na jó, Nancy, mielőtt ezt a hülyeséget tovább vinnéd, most állj le. Nem erről van szó, hanem arról, hogy nem vagyok faszfej, és igen, mert nem vagy olyan lány, mellesleg ha nyomulnék és a bátyád megtudná, kivégezne a világ előtt - magyarázta Rafael szájbarágós kézmozdulatokkal, majd láttam, ahogyan ő is inkább Chicago fényes utcáit kezdi vizslatni. - Részeg vagy és az elméd játszik veled ilyen idiótaságokkal, amiken most jár az eszed. Igenis elég vagy, komolyan mondom.

- De mi van, ha nem vagyok szép? - a kérdések csak úgy ömlöttek a fejemből, inkább rá sem néztem Rafaelre. Tényleg iszonyatosan részeg voltam, de arról meg voltam győződve, hogy jogosak a kérdéseim és teljesen selejt ember vagyok. Nincsen szép bőröm, hosszú, fényes hajam és gyönyörű kék szemem. Úgy nézek ki, mint egy krumpli. - Nem is vagyok csinos.

- Hogyne lennél csinos! Nancy, tényleg nagyon jó vagy. Komolyan mondom - biztosított Rafael, majd elfordult és gondolom hagyta, hogy elgondokozzak azon, amit mondott. Az egyetlen gond az volt, hogy nem magamon gondolkoztam, hanem rajta.

Rafael iszonyatosan kedves ember volt, és biztos voltam benne, hogy nagyon kevés olyan egyén létezik a világon, mint ő. Alig ismerem, mégis úgy érzem, hogy bármivel fordulhatok hozzá és nem kell előtte semmit sem szégyellnem. Ő az, aki egy csodálatos barát tud lenni, és aki bármit megtesz azokért, akik fontosak neki. Azt hiszem, a bátyám is a kedvessége miatt van vele annyira jóban - az érdeklődési körük biztosan nem kötheti őket össze. Amíg Clayton inkább a rockosabb stílust képviseli, Rafaelen ez egyáltalán nem tűnik fel, sőt, ő kívülről is inkább amolyan művészlélek típusú. Tipikusan az az ember, akit el tudok képzelni egy hatalmas A/3-mas papír előtt egy ecsettel a kezében, erősen koncentrálva a lényegre, és fogalmam sincs, hogy miért.

Egyszerűen csak ezt sugallják a göndör fürtjei, ezt az energiát adja át a csokoládébarna szeme és erős arccsontja, ami tulajdonképpen hihetetlenül vonzóvá teszi. Abszolút tény volt, hogy az alkohol beszélt belőlem, mégis; *tudni akartam, jól csókol-e.*

- Rafael, meg foglak most csókolni, jó?

- Hogy micsoda? - nem is engedtem a fiúnak, hogy felfogja a megszólalásomat, ajkaimat az övéihez nyomtam és mivel egyből, várakozást nélkül kaptam visszajelzést, tenyeremmel az arcát megfogva hagytam, hogy lassan elmélyedjünk a csókolózásban.

Testem minden része bizsergett, amikor Rafael felbátorodott, átvette az irányítást, és bársonyos, rum borította nyelve fenséges táncba kezdett az enyémmel. Már-már tudat alatt és - ha lehet ilyet mondani - reflexszerűen ültem át az ölébe és helyezkedtem el rajta lovaglóülésben, miközben csak az az egy mondat járt a fejemben, hogy: *igen, Rafael nagyon jól csókol.* Ujjaim elvesztek barna tincseiben, majd amikor kezeivel átfogta a derekamat, nyaka köré tekertem a karjaimat és a lehető legközelebb férkőztem hozzá. Fogalmam sincs, hogy mi ütött belém, kegyetlenül vágytam Rafael csókjára és olyan erősen szorítottam a fiút, hogy ezt tudattam is vele. Mikor beharapta az alsóajkamat, hallható sóhaj hagyta el a számat, ő pedig ugyanezt megismételte, amikor ütemesen ringatózni kezdtem a csipőjén.

- Istenem, Nancy, úgy kívánlak - mormolta, kéjes szavai azonnal libabőrt okoztak és újabb csókba kezdtem, de szemeim azonnal kinyíltak, amikor alkoholtöltötte elmémmel sikerült felfognom a szavait teljes egészében.

Annyira kívánom magát, Nancy - Mr. Burns szavai villámként csaptak az emlékezetembe, akárhogy is szerettem volna, nem bírtam átadni magam újra Rafael forró érintéseinek és fojtogatónak éreztem a kis légtért.

- Ne haragudj, nem megy - mondtam, miután leálltam, majd a szám elé kaptam a kezem, és miközben próbáltam tudatosítani magamban azt, hogy én mit is csináltam, igyekesztem kiverni Mr. Burnst a fejemből.

- Oké. Oké, ez rendben van, nyugi - nyugtatott meg Rafael, majd egy nagyon-nagyon mélyet sóhajtott és lecsukott szemekkel hátradöntötte a fejét. Az

egész teste gyöngyözött az izzadságtól, mellkasa szaporán emelkedett fel-le, én pedig olyan zavarban voltam, mint még soha az életben.

- Figyelj, sz-szerintem én... én most megyek, jó? - kinyitottam a kocsi ajtaját és kiszálltam Rafael öléből. Azonnal megszédültem és kétszer körbeforgott velem a világ, majd nehezen rájöttem, hogy még mindig esik a hó és eléggé hideg is van, de őszintén reménykedtem abban, hogy találok egy közeli buszmegállót és fel tudok szállni egy Hinsdale felé induló buszra. Képtelen voltam visszamenni a házibuliba, és minden egyes porcikám azt súgta, hogy haza kell mennem.

- Nancy, várj már, Clayton hatalmas balhét rendez, ha nem viszlek vissza - Rafaelnek igaza volt, mégsem álltam meg, csak hátra fordultam és úgy válaszoltam a fiúnak, aki egyébként semmit nem tett ellenem és bunkóság csak így itt hagynom.

- Mondd neki, hogy haza akartam menni és hazadobtál - daráltam le gyorsan ezt a hazugságot, majd lesétáltam a dombról.

Őszintén szólva, kegyetlenül rosszul éreztem magam és teljesen olyan volt, mintha fejbe vágtak volna egy téglával, mindezek mellett pedig fogalmam sem volt, hogy hol vagyok, ja, és a hóesés is egyre erősebb lett, én pedig csak egy szál bőrkabátban járkáltam. Nyomorultul éreztem magam, Szilveszter éjszakáján fél tizenkettőkör, fél órával az új év előtt valahol Chicagoban totyogtam és próbáltam nem elesni és meghalni. Hihetetlenül fáztam, sőt, már vacogtam és biztos voltam abban is, hogy gyönyörű lila árnyalatot vett fel a szám. Habár igaz, az alkohol fűtött, nem eléggé ahhoz, hogy ne is érezzem az istentelenül nagy áramlatú szelet és a nagy hópelyheket, amik már teljesen beborították a testemet. Furcsálltam, hogy senki nincs kint, elvégre ilyenkor mindig petárdákat szoktak a földhöz vágni és pezsgőket durrogtatni a betépett korombeliek, emellett Chicagóban azt hinné az ember, forgalmasabbak az utcák, mégis én voltam az egyetlen idióta, aki kint van. A szél még jobban felerősödött, felkavarta a már lehullott és lehulló hópelyheket és ahogy a szemembe fújta őket, bevillant az, amit már reggel óta hallok a tévében és a rádióban is folyamatosan: *hóvihar*.

Tudtam, hogy muszáj lesz keresnem nagyon gyorsan egy közeli buszmegállót, de minden olyan logikátlannak tűnt, ahogyan kezdtem

kijózanodni; *miért menne éjfélkor, ünnepnapon busz?* Káromkodva tapogattam a zsebeimet a telefonom után kutatva, de biztosan kiesett Rafael kocsijában a pénztárcámmal együtt. Nagyon szerencsétlennek éreztem magam, eltévedtem, rettenetesen fáztam és csupán csak azért nem kezdtem el sírni, mert a könnyeim az arcomra fagytak volna. Amikor egy hatalmas széllöket kibillentett az amúgy is labilis egyensúlyomból és a földre estem, csúsztam a jégen és nem csak a bőrkabát szakadt végig a karomnál, hanem a bőröm is. Tiszta vér voltam és legszívesebben ordítottam volna, sürgősen keresnem kellett egy embert, egy rendőrautót, egy nonstop boltot, bármit, ahol meghúzhatom magam, viszont ahogy felnéztem és sikerült felkászálódnom a földről, csak a nagy fehérség volt előttem, elvesztettem a tájékozódóképességemet, mert nem láttam semmit, ami segítene tájékozódni. Mivel kicsit spicces is voltam, ezer százalékban biztos voltam abban, hogy meg fogok halni, és kétségbeesetten látni akartam valamit emiatt, csak egyetlen dolgot, ami segíthet. Céltalanul sétáltam, végül találtam egy utcai lámpát, ami még égett - illetve, pislákolt - és halványan megvilágította a sötét utcát. Csak egy pillanatra, de megláttam az oldalamon lévő házakat és gondolkozás nélkül, mintha előjött volna túlélési ösztönöm, eszeveszetten csengetni kezdtem az egyik ajtó előtt. Semmi nem érdekelt, csak az, hogy vérzek, részeg vagyok, fázok, sírni akarok és bármikor meghalhatok.

Egy köntösbe bújt, középkori nő nyitott ajtót. Anyánál idősebbnek nézett ki egy kicsivel, én pedig legszívesebben megöleltem volna, mert végig nézett rajtam és rájött, hogy úgy nézek ki, mint egy hajléktalan - sőt, annak is rossz voltam, valljuk be.

- Jézus Mária, gyere be gyorsan! - a nő a hátamat fogva behúzott a házba, ahol egyből elöntött a melegség és legördült az első könnycsepp az arcomon. - Mit kerestél te odakint? Nem figyelted a híreket? Te jó ég, de át vagy fagyva, és miért vérzel? Istenem, te lány!

- Rendben, n-na-nagyon őszinte leszek, elmentem egy hülye házibuliba és-és igazából nem is akartam elmenni, és belementem abba a hülye játékba és ittam egy kis rumot, amitől igazából annyira szédülök, hogy kettőt látok mindenből, mivel életemben másodjára ittam alkoholt, és megcsókoltam Rafaelt, ami... ami egyébként szintén nem rám vall és amikor rájöttem erre, egyszerűen csak elsétáltam és, istenem, ott hagytam a mobilomat és a

pénztárcámat, és elestem, és nagyon megijedtem, mert azt hittem, hogy meghalok, és hiányzik a bátyám és nem is igazán tudom, hogy mit csináljak, és istenem, megláttam azt a lámpát és megvilágította a házakat és csak becsengettem ide, mert nem akartam meghalni, nem... nem akartam meghalni.

- Te jó ég, jól van, gyere csak, rendbe raklak - a nő kézen fogott és behúzott a konyhájába, majd leültetett a székre és az asztalra vágott egy egész elsősegélydobozt. - Szólíts Adalinenek, jó, szívem? Itt maradsz estére, értesítjük a szüleidet, hogy jól vagy, aztán veszel egy forrófürdőt és belebújsz az ágyba, jó? - Adaline kedvessége megsiratott, legfőképpen azért, mert elöntött a biztonságérzet, és mert tényleg rettegtem pár perccel ezelőtt. A nő letörölte a könnyeimet, majd levetette velem a kabátot és elkezdte fertőtleníteni a sebemet, amit az elesés során szereztem. - Hála az égnek, semmi komoly sérülést nem szereztél, nem sérült semmilyen artériás ér, tényleg csak egy kis horzsolás. Csak szépen be kell kötni és helyrejön, rendben van? Mi a neved, szívem?

- Nancy - mondtam, és próbáltam nem felszisszenni a csípő érzésre, amit a fertőtlenítőszer okozott. Nem tudtam elégszer hálát mondani, amiért egy normális emberhez csengettem be, aki rendesen gondomat viseli és nem tesz ki a hóviharba. - Köszönöm.

- Jaj, ne butáskodj már, te lány! Mindjárt segítünk ezen a kótyagos állapoton is, jól van? - mosolygott rám Adaline, én pedig bólintottam egyet és végig néztem, ahogyan a kötszerrel befedi az alkaromat. - Mindegyik szobánk foglalt, mert hazajött a fiam az ünnepekre, de ne aggódj, majd bemegyek aludni a lányomhoz, vagy elalszom a kanapén és te majd megkapod a szobámat, jó, szívem?

- Jaj, dehogy is, ez nem szükséges, elalszom a kanapén, tényleg - mondtam határozottan, mert már így is szánalmasnak éreztem magam és nem akartam kitúrni senkit sem a szobájából. Legszívesebben felhívtam volna Claytont, hogy jöjjön értem, de tudtam, hogy rossz ötlet elindulni ilyen időben kocsival, ráadásul ivott is, és nem tehetem ki ekkora veszélynek. - Nagyon szépen köszönöm ezt az egészet, így is elég rossz, hogy ünnepnapon betolakodtam ide. Tökéletes a kanapé, komolyan.

- Nancy? - azt hittem, leájulok a székről, amikor meghallottam a nevemet egy számomra nagyon is ismerős hangon. Nem is tudtam Adaline előtt leplezni a teljes megdöbbenésemet, hiszen köpni-nyelni nem tudtam és nem értettem, hogy miért utál engem ennyire a sors.

- Mr. Burns - már nem is kérdő hangsúllyal szólaltam meg, pedig esküszöm, úgy szerettem volna. Rekedt hangon mondtam ki a férfi nevét és a hang irányába fordultam. Mr. Burns az ajtófélfának támaszkodva állt a konyhaajtó küszöbén és láthatóan átkozott mindent, ami élő és holt. Őszintén nem tudtam, hogy hogyan kéne reagálnom, a legvadabb álmaimban sem gondoltam, hogy még Chicagóban is megtalál ez az ember.

- Nahát, lemaradtam volna valamiről? - szakította félbe ezt a nagyon csodálatos felismerést Adaline, és amikor ránéztem, már így, felvilágosodva azonnal felismertem a nőt a Mr. Burns facebookján található képről. *Te jó ég, Mr. Burns anyjával szemben ülök.*

- Nancy, mit keres maga itt? - Mr. Burns minden egyes szavával képes volt eszembe juttatni az utóbbi jelenetünket, amikor ugyanis olyannyira mámorító hangulatba hozott, hogy bűn még csak gondolni is arra az érzésre. Újra libabőrös lettem és nyeltem egyet, mert hirtelen úgy éreztem, nem tudok megszólalni. Teljesen sokk hatása alatt voltam, nem voltam felkészülve erre a találkozásra.

- Szegény lány alig bírt becsöngetni, hát nem hagyhattam kint a hóviharban - sajnálkozott Adaline, Mr. Burns pedig fájdalmasan lecsukta a szemeit, mert rájött, hogy tényleg nem tudunk most egymás társaságából szabadulni. *Te jó ég...* - Bemegyek Freyához aludni, Nancy pedig megkapja a szobámat, szerencsétlen lány hadd aludja ki magát. Szóval, honnan is ismeritek egymást, Christopher?

Akkora önuralom kellett ahhoz, hogy ne engedjem leesni az államat, ahogyan meghallottam, hogy valaki Christophernek szólítja Mr. Burnst, hogy félre kellett néznem. Természetesen nyilvánvaló, hogy az édesanyja a keresztnevén szólítja, de eddig soha nem képzeltem el ezt és nem túlzok, ha azt mondom, hogy egyszerre nehéz ezt most feldolgozni. *Istenem, mit fognak szólni a lányok, ha ezt meghallják...*

- Nancy végzős a St. Eliottban, anya. *A tanítványom* - Mr. Burns úgy kihansúlyozta az utolsó szót, hogy be kellett harapnom az alsó ajkamat ahhoz, hogy ne tegyem szóvá. Persze, nem azt, hogy a tanítványa vagyok, nyilvánvalóan az vagyok, hanem inkább a közlési stílusát és a hangnemét. Mintha nekem szeretné bizonygatni, hogy a tanítványa vagyok. Tisztában vagyok vele, köszönöm szépen.

- Milyen kicsi a világ - elmélkedett Adaline, aki egyébként egy tünemény volt és nem értettem, hogy hogyan válhatott a fia ilyen bunkó emberré. A nő sejtelmesen rám nézett és *annyira, de annyira* féltem, hogy mit fog kérdezni, hogy csak még jobban zavarba jöttem. - És mit gondolsz, szívem, hogy tanít?

- Ó, hát... - kezdtem, és igazából egy csomó lenéző jelzőt is tudnék Mr. Burnsre aggatni, például hogy nagyon bunkó és távolságtartó, imád beszólogatni nekem, gúnyt űzni belőlem, és *a tudtomra adni, hogy mennyire kíván.* - Nagyon jól, tökéletesen. K-kaphatnék egy pohár vizet, vagy ha van, valami meleget?

- Persze, édesem, máris teszek fel neked teát vagy esetleg forró csokit?

- A forró csokinak nagyon örülnék, köszönöm szépen - mosolyogtam hálásan Adalinere, aki egyből felállt és próbált a kedvemben járni, miközben azt ecsetelgette, hogy tíz perc múlva éjfél van és ide kéne hívni Freyát, aki minden bizonnyal a lánya. Bűntudatom volt, mert nem nagyon figyeltem rá, ugyanis a Mr. Burnsszel kialakult szemkontaktusom nem engedte, hogy másra összpontosítsak. Zavarban voltam az afteron történt eset miatt, és zavarban voltam, mert tudtam, hogy ha olyan helyzetbe kerülnénk, bármikor folytatnám.

- ... nos, nálunk az a szabály, hogy együtt lépünk az újévbe, aztán persze mindenki mehet a saját dolgára, legfőképpen aludni, ugyebár. Nem igazán vagyok ez a szuperanya, aki másokkal tölti a Szilvesztert, jobban szeretek a családom légkörében lenni. Hála az égnek, Christopher is így gondolja, ezért is jött az ünnepekre - magyarázott tovább Adaline, mire Mr. Burns sóhajtott egyet és nagyon is elege volt már az életből, és igen, azt is megbánta, hogy eljött az ünnepekre.

Végül nagyon jól elcsevegtem Adalinenel, és próbáltam nem arra

összpontosítani, hogy Mr. Burns tagadhatatlanul figyel és el sem mozdul az ajtófélfától. Óriási zavarban éreztem magam, de próbáltam nem törődni vele, helyette megettem azt, amit az anyukája elém rakott, megittam a nagy pohár forrócsokimat és a kis kábeltévén néztem az élő visszaszámlálást. Annyira belemélyedtünk a beszélgetésbe, hogy Adaline az utolsó egy percben eszmélt fel, hogy le kéne hívnia a lányát, így ő el is tűnt, én pedig a lehető legnagyobb koncentrációval hallgattam az utolsó másodpercek hangos bemondását. *Negyvenöt másodperc.*

- Felejtsük el - szólalt meg Mr. Burns, én viszont képtelen voltam ránézni, mert nem tudtam, hogy mi történne akkor, ha összekapcsolódna ismételten a tekintetünk.

- Mint a felelést? - valójában csak azért voltam ilyen csipkelődős, mert tudtam, hogy csak ilyen stílussal érem el azt, hogy egy olyan választ kapjak, amit fel is tudok dolgozni és el is tudok hinni. *Haminchét másodperc*.

- Ahogy mondja. Nézze, Nancy, ha reálisan nézzük, semmi nem történt - alig hittem a füleimnek, hangosan felnevettem, legfőképpen azért, mert még mindig dolgozott a rum a szervezetemben, akármennyire is szerettem volna, hogy ne így legyen.

- Azt mondta nekem, hogy kíván, Mr. Burns. És hogy megőrjítem - frissítettem fel a tanár úr memóriáját, de nem azért, hogy kínos helyzetbe hozzam, hanem azért, mert tudni akartam, hogy hogyan reagál arra, ha magabiztosságot mutatok és nem vagyok zavarban. *Látni akartam a reakcióját.*

- Nos, az adrenalin csodákra képes, tudja...

- Jézusom, Mr. Burns, talán kicsit szétszort vagyok és kések egy-két óráról, hóviharba keveredek és ilyesmik, de nem vagyok hülye. Szó sem volt adrenalinról magában - vágtam tiszteletlenül a tanár úr szavába, majd a tévé felé fordultam és újra a számlálót kezdtem figyelni. *Huszonegy másodperc.*

- Akkor mi?

- Vágy - vágtam rá azonnal, és teljesen értetlenül, ismételten kiborultam, mert

nem hittem el, hogy húsz másodperccel éjfél előtt arról veszekszem a tanárommal, hogy mi volt az, amit akkor érzett, amikor majdnem megcsókolt. - Vágy volt, Mr. Burns, és ma nagyon sok minden történt velem és nincs kedvem azokat a lekicsinylő beszólásokat hallgatni, amiket ad nekem folyamatosan és amit adna nekem most is. Szóval, őszintén szólva, szarok az új évre, megkeresem a kanapét és lefekszem aludni - *hét másodperc.*

Igaz, magabiztosan álltam fel a székről, de kicsit megszédültem, ezért várnom kellett egy-két másodpercet ahhoz, hogy úgy el tudjak indulni, hogy lehetőleg ne essek össze öt lépés után. Közönyösen indultam el Mr. Burns irányába, hiszen el kellett mellette mennem ahhoz, hogy kijussak a konyhából, de megdermedtem pontosan mellette, amikor megszólalt.

- *A szobámba* - mély hangja olyan hidegrázást okozott, amit nem tudtam hova tenni, az egyszerű megszólalás pedig megállásra kényszerített. Nagyon sok helyzetbe lehet ezt az egy felszólítást besorolni, én pedig a legrosszabbakra gondoltam és szememet lecsukva nyeltem egyet. A tévében boldog, sikerekben gazdag új évet kívántak, csak innen tudtam, hogy átléptük az éjfélt, hiszen a hóvihar miatt még tüzijáték sem volt. - A folyosó végén az utolsó ajtó.

Lassan kifújtam a levegőt, majd próbáltam úgy megindulni, hogy ne legyen észrevehető az a remegés, amit okozott bennem egyetlen apró szóval. Akármennyire is cikáztak a gondolatok a fejemben, engedelmeskedtem Mr. Burnsnek, befordultam a folyosóra és úgy sétáltam az utolsó ajtó felé, mintha kötéllel húznának.

Ez aztán érdekes módja az új évbe lépésnek...

[T I Z E N H A R M A D I K R É S Z]

„- A szobámba - mély hangja olyan hidegrázást okozott, amit nem tudtam hova tenni, az egyszerű megszólalás pedig megállásra kényszerített. Nagyon sok helyzetbe lehet ezt az egy felszólítást besorolni, én pedig a legrosszabbakra gondoltam és szememet lecsukva nyeltem egyet. A tévében boldog, sikerekben gazdag új évet kívántak, csak innen tudtam, hogy átléptük az éjfélt, hiszen a hóvihar miatt még tüzijáték sem volt. - A folyosó végén az utolsó ajtó.

Lassan kifújtam a levegőt, majd próbáltam úgy megindulni, hogy ne legyen észrevehető az a remegés, amit okozott bennem egyetlen apró szóval. Akármennyire is cikáztak a gondolatok a fejemben, engedelmeskedtem Mr. Burnsnek, befordultam a folyosóra és úgy sétáltam az utolsó ajtó felé, mintha kötéllel húznának.

Ez aztán érdekes módja az új évbe lépésnek..."

Tíz perc telt el azóta, amióta Mr. Burns beirányított a szobájába. Tíz perc telt el éjfél óta.

A falak vékonyak a házban, ezért hallottam, ahogyan Adaline utánam kutat, Mr. Burns pedig lezárja a témát annyival, hogy nagyon álmos voltam és ahogy éjfélt ütött az óra, elmentem aludni - átadta nekem a szobáját, mert úgy gondolta, hogy kényelmesebb az ő ágya, mint a kanapé. Valójában ez kétlem, hogy hazugság volt, ugyanis igaz, hogy csak ültem az említett ágyon, de biztos voltam benne, hogy olyan kényelmes, hogy ha belefekszem, nyomban elalszom. Rettenetesen izgultam, hogy miért küldött ide Mr. Burns, biztos voltam benne, hogy utánam fog jönni, de kicsit bizonytalanul éreztem magam azt illetően, hogy pontosan mit szeretnék. Talán a legjobb lenne, ha azonnal lefeküdnék aludni, és mire belépne a szobába, már nem lennék ébren. Nem

tudtam, hogy mik a szándékai és csak azért kattogott a fejem, hogy ezt megfejtsem. Beszélgetni akar? *Esetleg... folytatni ott, ahol abbahagytuk?*

Jézusom, Nancy! Úristen, mire gondolsz?

Az arcomat két tenyerembe temettem és próbáltam nem elszégyellni magam saját gondolataim miatt. Nem kalandozhatnak el ennyire a képzeleteim, és meggyőztem magam róla, hogy ha akarná is Mr. Burns, én nem engedném, hogy legyen bármi is. Hiszen egy erős, független lány vagyok, aki bármikor tud nemet mondani, mellesleg még mindig tiltott dologról beszélünk, ami olyan következményeket vonna maga után, amit sem én, sem ő nem akarunk megtapasztalni.

Lenyomódott az ajtókilincs, majd belépett rajta Mr. Burns, én pedig keresztbe tett lábakkal vártam, hogy megtudjam az ittlétem lényegét. Nyeltem egyet, és reméltem, hogy nem annyira feltűnő az izgatottságom. Mr. Burns megállt az ajtóban, majd kezeit a melegítőlasója zsebébe bújtatta és úgy nézett rám, mintha valamilyen hibát követtem volna el.

- Nem nagyon kedvelem magát, Nancy - szólalt meg végül, majd miközben fáradtan elkezdte az orrnyergét masszírozni, összehúzott szemekkel próbáltam rájönni, hogy mi is történik. Erre hogy kellene reagálnom? - Összezavar.

- Hát, elég bunkó dolog azt kijelenteni, hogy nem kedvel, de rendben van - válaszoltam flegmán, figyelmen kívül hagyva utóbbi kijelentését. Valóban megérintett, amit mondott, és habár mélyen legbelül tisztában voltam vele, hogy nem kedvel, nagyon rossz volt ezt hallani is.

- Látja? Most is csak feleseł - érvelt Mr. Burns olyan arckifejezéssel, ami azt sugallja, hogy tényleg összezavarom és tényleg ki van miattam borulva. Sóhajtva az ágyhoz sétált, majd leült mellém, természetesen tisztes távolságra.

- Most jelentette ki, hogy nem kedvel, hogyne feleselnék - kezdtem felháborodni, de azért próbáltam megőrizni is a hidegvéremet. Nem mertem arra gondolni, hogy mi lesz következő órán így, hogy lezajlik ez az eléggé fura hangulatú beszélgetés. Nem néztünk egymásra, csupán előre, mégis

olyan energiák szabadultak fel bennem, amik teljesen lefárasztottak. - Nagyon sajnálom, hogy nem kedvel, de igen, én ilyen feleselős vagyok és nem fogok megváltozni az Ön kedvéért.

- Isten ments, hogy megváltozzon - vágta rá talan túl gyorsan is Mr. Burns, én pedig nem értettem hirtelen, hogy akkor most kedvel-e vagy nem. - Ettől függetlenül még nagyon is felidegesít, ami végtelenül... nos, megterhelő.

- Hát, *sajnálom*...? - inkább kérdés volt ez, mint bocsánatkérés, mert nem igazán voltam tisztában azzal, hogy ez ellen mit tehetnék. Nem csak én zavarom össze Mr. Burnst, hanem ő is engem. Tulajdonképpen nem is értem, hogy jelenleg mi történik. Egyszer majdnem megcsókol, egyszer pedig azt mondja, hogy nem kedvel, ilyen hangulatingadozások mellett neki kéne inkább bocsánatot kérnie és nem nekem! - Igazából nem is sajnálom. Nem is csináltam semmit, a kezdetektől fogva csak bunkózott velem, Mr. Burns, nem érdemeltem ki azt, hogy ne kedveljen!

- Úgy viselkedtem magával, ahogyan mindenki mással. Folyamatosan provokál, ez...

- Nem, nem provokálom! - kicsit hangosabban szólaltam meg, mert kezdtem nagyon ideges lenni. Sértődötten felugrottam az ágyról és keresztbe font karokkal néztem le a még mindig ülő Mr. Burnsre, aki olyan unott pillantásokkal nézett rám, ami már sértő volt. - Nem provokáltam, az tény, hogy egy kínos ember vagyok, de semmit sem tettem önszántamból, tehát minden, ami történt, az csakis az Ön sara, Mr. Burns!

- Kezdem azt érezni, hogy már nem a bunkózásról beszélünk - mondta a férfi, én pedig belegondoltam, hogy talán tényleg igaza van. Abszolút nem a bunkózásról volt szó. - És ne kiabáljon már.

- Komolyan? Ne kiabáljak? Egy hónapja jött az iskolába és a feje tetejére állította az életemet! Azt sem tudom, hogy mit kéne csinálnom, mert Ön úgy viselkedik, mint egy bipoláris!

- Ez azért elég tiszteletlen beszólás volt - jegyezte meg Mr. Burns, én pedig kezdtem azt érezni, hogy direkt marad ilyen nyugodt, mert tudja, hogy ez sokkal jobban felhergel. - És komolyan mondom, Nancy. Ne kiabáljon.

- Miért nem reagál arra, amit mondok? - dühösen dobbantottam egyet a lábammal, majd az ajtó mellé léptem és háttal a falnak dőltem. Lecsuktam a szemeimet, tudtam, hogy az alkohol hatása miatt jön ki most minden belőlem, és azt is tudtam, hogy tiszteletlenül viselkedek, viszont úgy gondolom, hogy Mr. Burnsszel egyre jobban kezdjük átlépni ezt a tanár-diák szintet ahhoz, hogy magamba tartsam a véleményemet. - Fájna az, ha nem hagyna a homályban egyszer, és elmondaná, hogy pontosan mit gondol velem kapcsolatban, Mr. Burns?

- Nem tudom, mit kezdjek magával, Nancy - kaptam egy őszinte választ Mr. Burnstől, majd felállt és közelebb sétált hozzám, csak pont annyira, hogy ne érezzem magam még jobban zavarban.

- Hát mit szeretne? - olyan tehetetlenül kérdeztem ezt, hogy csak akkor fogtam fel a jelentőségét, miután hangosan kimondtam. Mr. Burns egy amolyan *hadd ne mondjam, hogy mit szeretnék magával kezdeni* mosollyal félre nézett, majd még egy lépessel csökkentette a köztünk lévő távolságot. Igen, most már határozottan a személyes terem vonalával játszott, szemtől szemben álltunk egymással és kérleltem az istent, hogy ennél közelebb ne jöjjön. *Vagyis, azt hiszem, hogy ezért kérleltem.*

- Most sem provokál, mi?

- Ez csak egy egyszerű kérdés volt - fogalmam sincs, hogy őt, vagy inkább saját magamat győzködtem. Akárhogyan is, túlzottan sok flegmaság volt a hangomban, Mr. Burns ennek hatására pedig sóhajtva megcsóválta a fejét, majd egy félreérthetetlen válasz kutatása közben megnyalta az alsó ajkát. *Jaj, istenem...*

- Az, hogy mit *szeretnék* kezdeni magával, és hogy mit *szabad* kezdenem magával, két különböző dolog - mondta végül, én pedig összehúzott, dühöt ábrázoló szemekkel néztem abban reménykedve, hogy ezzel leplezni tudom a gyomorgörcsömet.

- Tudja mennyire rosszul esik, hogy azt mondta, hogy nem kedvel? Ha nem kedvelne, akkor nem mondana ilyeneket. Engem állít be a rossznak, csak azért, mert Ön nem tudja eldönteni, hogy mit akar, és tudja mit? Nem érdekel már, csak tudja, Mr. Burns, nagyon nem szép dolog ilyen kijelentéseket tenni

anelkül, hogy átgondolná, és...

- Az a maga baja, Nancy, hogy végtelenül hisztis, folyamatosan kötekedik és provokál, nem mellesleg hihetetlenül tiszteletlen. Szóval nem, még mindig nem kedvelem magát - sorolta fel Mr. Burns a rossz tulajdonságaimat, én pedig legszívesebben sírva fakadtam volna. Az emberi védekező ösztönöm a sírással szemben természetesen egyből bekapcsolt és dühösen, magas hangsúllyal reagáltam.

- Menjen a fenébe, Mr. Burns! Csak hogy tudja, nem csak én vagyok a tiszteletlen, hanem...

Nem tudtam befejezni a mondatot, Mr. Burns olyan kicsire csökkentette a köztünk lévő távolságot, hogy összeért a mellkasunk, tenyerét a szám elé helyezte és úgy elmélyítette tekintetét az enyémben, hogy szemeim golflabda nagyságúra meredtek. Hátam a hideg falnak simult, ahogyan Mr. Burns teljesen rászorított, amíg elől lángoltam miatta.

- Ne ordibáljon már, könyörgöm - mondta halkan, én pedig még lélegezni is alig bírtam. Libabőrös lettem Mr. Burns közelségétől és olyan forróság öntötte el testemet egyre jobban, hogy félő volt, hogy felgyulladok. - Anyám a másik szobában fekszik és nem szeretném, hogy meghallja ezt a cseppet sem megszokott hangvételű szóváltást, érti? - bólintottam egyet, Mr. Burns elvette a kezét a szám elől és hirtelen a derekamra helyezte, majd olyan gyorsan döntötte a homlokát az enyémnek, hogy elnyíltak az ajkaim a meglepettségtől. Olyan szaporán vettem a levegőtt, mintha most lélegeznék életemben először, némán álltam a kezei között és mozdulni sem bírtam, olyan szinten lebénított a tudat, hogy centikre vannak tőlem az ajkai. Nem bírtam nyitva tartani a szemeimet, így nem láttam, mégis éreztem azt a fájdalmat és erőt, ami megjelent Mr. Burns egész testében, amikor kikerülte a számat és a nyakamhoz hajolt. Meleg lehelete égette a bőrömet, pontosan úgy, ahogyan két tenyere is, ahogyan lassan a rajtam lévő trikó alá keveredtek az oldalamat fogva. - Annyira tehetetlennek érzem magam a társaságában, Nancy - nem tudtam válaszolni. Habár én teljesen megnémultam, testem heves reakciója megijesztett és nem tudtam neki parancsolni, akárhogyan is szerettem volna. Mr. Burns a nyakamhoz érintette ajkait, és igaz, hogy az égvilágon semmit nem csinált, mégis hallattam egy elhalt sóhajt a tettére. - Teljesen átlépem a józan ész határát, ha közel kerülök

magához - Mr. Burns szavai olyan irányba vitték gondolataimat, aminek megszüntetésére be kellett harapnom az ajkamat és megálljt kellett parancsolnom magamnak. Amikor elhagyta a nyakamat és újra összeért a homlokunk, legszívesebben megfogtam volna a pólóját és magamhoz húztam volna, hogy csókoljon meg végre, de nem bírtam megmozdítani még a kisujjamat sem, így teljesen ráesett az irányítás. Kezei fel-le jártak a csípőmtől a hátam közepéig, úgy éreztem, hogy testem azon részén égési sebek keletkeztek már, mégis annyira kegyetlenül jó érzés volt, hogy bármit megadtam volna azért, hogy így maradjon.

Mégsem így lett.

Mr. Burns őrjítő lassúsággal kihúzta a kezét a pólóm alól, majd újra elkerülte a számat és a fülemhez hajolt. Zihálása engem is zihálásra késztetett, mégis erőt vettem magamon és nyeltem egyet, hogy ne essek össze azoktól az érzésektől, amik kavarogtak bennem.

- Próbáljon aludni egy kicsit - suttogta a fülembe, majd várt még egy kicsit, végül másodpercek alatt eltűnt a szobából. Tehetetlenül álltam a falnál, ez a jelenet vészesen hasonlított az afteren történtekre és fogalmam sem volt, hogy ezek után hogy kéne viselkednem.

Amikor belefeküdtem az ágyba, csak forgolódtam a párnák között, elmém folyamatosan visszaszállingózott utolsó közös esetünkre és nem hagyott nyugodni, emellett ahogy lassacskán kezdtem teljesen kijózanodni, eszembe jutott a Rafaellel történt csók is. Hogy őszinte legyek, az az igazság, hogy kicsit sem érdekel úgy a fiú, és nem érzek többet puszta barátságnál vele kapcsolatban. Azt hiszem, a kedvessége - na meg a kinézete, és persze a rum - volt az, ami arra késztetett, hogy megcsókoljam, és talán Clayton prűd megjegyzése is bennem volt, amiből csak ki akartam vetkőzni. Nos, eléggé sikerült. Az tény, hogy ezek után nem is fogok tudni belenézni a fiú szemébe, de azért őszintén remélem, hogy nem okoztam neki akkora csalódást, amikor ott hagytam, és hogy ő sem kedvel engem baráti szinten túl. Rafaelen keresztül eszembe jutott a házibuli, amire anyáék tudta nélkül mentem el, és biztos voltam benne, hogy hatalmas balhé lesz majd, ha hazamegyek, hiszen ez az első alkalom, hogy kimaradtam éjszakára. Feltétlenül beszélnem kell Claytonnal, hogy azt mondja, hogy egész este vele voltam, mert nem akartam még ebből az egészből is témát. A gond csak az, hogy eszembe jutott a

Rafaelnek mondott ötletem, ami az volt, hogy mondja azt Claytonnak, hogy hazadobott. Óriási galibába keveredtem, ezen gondolkozva pedig körülbelül hajnali öt óra volt, amikor elaludtam - mély hanggal, fűszeres parfümmel és forró érintésű kezekkel álmodtam.

Reggel tíz óra volt, amikor felkeltem hatalmas fejfájással és olyan szédüléssel, ami teljesen kibírhatatlannak bizonyult. Kellett egy kis idő, hogy rájöjjek; nem otthon vagyok, hanem Mr. Burns édesanyjának a házában, Chicagóban. Kipattantam az ágyból és a lehető legmakulátlanabb rendet varázsoltam magam után, majd kimentem a szobából. Amikor a konyhába léptem, Mr. Burns és Adaline, meg egy kislány már az asztalnál ültek és olyan bűntudatom volt, hogy megzavartam a családi reggelit, hogy majdnem elsüllyedtem.

- Nancy! Jó reggelt, gyere, ülj ide mellém, szívem - csillant fel Adaline szeme, amikor meglátott. Hihetetlenül édes ez a nő, én pedig mosolyogva helyet foglaltam mellette, és próbaltam nem mutatni semmilyen heves reakciót arra, hogy pontosan Mr. Burns elé kerültem. - Van itt rántotta, szalámi, vaj, sajt, szolgáld ki magad, egyél bátran! - az asztal valóban meg volt terítve, én pedig sóhajtva vettem magamhoz egy kis rántottát. Iszonyúan fájt a fejem és valószínűleg ez látszott is rajtam. - Keresek neked aszpirint, rendben?

- Köszönöm szépen - néztem hálásan Adalinera, aki felállt az asztaltól és magamra hagyott a két gyerekével. Mivel Mr. Burnsre képtelen voltam ránézni, tekintetem a mellette ülő kislányra tévedt, aki úgy vizsgált engem, mintha valami lenne az arcomon. Próbáltam inkább a tojásra összpontosítani, de lehetetlennek tűnt az evés a folyamatos bámulás mellett. Zavartan vezettem újra a pillantásomat a kislányra, aki egyébként egy nagyon édes teremtésnek nézett ki - barna haja két fonatban keretezte piros orcáit, hatalmas, kék szemei pedig vészesen a testvérére emlékeztettetek.

- Szia - szólaltam meg végül, mert tudtam, hogy addig fog nézni, amíg rá nem jön, hogy ember vagyok. Minden bizonnyal már elmésélték neki a hajótörött történetemet, ami nyilvánvalóan izgalmasnak hangzott számára.

- Szia! - köszönt vissza kiváncsian, majd oldalra döntötte a fejét és még a lehető legzavaróbbnál is jobban szemlélt. Türelmesen vártam, amíg befejezi,

és próbáltam nem mosolyogni akkor, amikor vékony ajkait összeszorítva gondolkozott. - Tetszik a hajad.

- Nekem is a tiéd - válaszoltam bizalmasan, mire a kislány széles mosolyt varázsolt az arcára és harapott egyet a zsömléjéből. Teli szájjal folytatta a mondanivalóját.

- Mi történt a karoddal? - érdeklődött, én pedig a befáslizott alkaromra pillantottam. Visszaemlékeztem a hatalmas hóviharba, aminek szele egyenesen a jégre lökött.

- Elestem - mondtam végül, a kislány pedig egy nagyot nyelve eltüntette a szájából az ételt. Abban a pillanatban jöttem rá, hogy hatalmas kommunikációba kezdtünk.

- Egyszer én is elestem a biciklimmel és felhorzsoltam a térdemet, nagyon csúnya volt. A nevem Freya Burns és nyolc éves vagyok. És te?

- Az én nevem Nancy Williams és tizenhét éves vagyok - válaszoltam Freyának hozzá hasonlóan, majd hagytam, hogy felhozzon egy új témát. Nagyon aranyos és közvetlen volt a kislány és őszintén szólva, nagyon is élveztem a vele való beszélgetést. Adalinenal és Freyával az egészt reggelizést végig csacsogtam, és egy pillantást sem adtam Mr. Burnsnek addig, amíg fel nem hozódott.

- Christopher, te mikor indulsz vissza? - kérdezte Adaline a fiára nézve, én pedig a rántottának szenteltem a figyelmemet. Nem voltam biztos abban, hogy mi történne, ha ránéznék. - Elvihetnéd Nancyt is, ha már egy városba mentek.

Megakadt az étel a torkomon. Őszintén reméltem, hogy Mr. Burns felhoz valamilyen tökéletes okot, ami miatt nem tud engem elfuvarozni, mert nekem egyetlen értelmes gondolatom sem támadt. Egy óra autózás Mr. Burnsszel egyenlő lenne a halálommal. Akaratlanul néztem rá és habár ő is rettenetesen zavarban volt az ötlet miatt és láthatóan nem akart belemenni ebbe, a válasza mindkettőnket meglepett.

- Igen, valóban - mondta, én pedig a szememet lecsukva sóhajtottam. A

válasza nyilvánvaló volt. Ha azt mondta volna, hogy nem visz el, felvetődött volna a kérdés, hogy miért nem, hiszen a tanítványa vagyok és egy irányba megyünk. Mr. Burns vissza nézett rám, majd megköszörülte a torkát és szólásra nyitotta a száját. - Elkészül húsz perc alatt?

- Hogyne - egyeztem bele, ő pedig bólintott egyet és feállt az asztaltól azzal a szöveggel, hogy befejezte az evést.

Ó, istenem, ez az út...

Miután megreggeliztem, hálás köszönetet mondtam Adalinenak a jóságáért és magamra húztam a valahogyan a fogasra került kabátomat. Illetve, Mikeila kabátját, aminek volt egy szakadás a karjánál. Remek.

Öleléssel köszöntem el Adalinetól, majd az ajtónál állva figyeltem, ahogyan Mr. Burns megpuszilja az anyját és leguggol Freyához, hogy megölelje. Megmosolyogtatott a látvány, hiszen Mr. Burns pontosan az az ember, aki alapjáraton nem mutatja ki az érzelmeit és egy bunkó állat. Nézve a családjától való búcsúzást, felötlött bennem a kérdés, hogy mi van, ha igazából nem is olyan, amilyennek mutatja magát.

Csendben léptünk ki a házból és együtt figyeltük a hóvihar okozta károkat. Hatalmas hó volt még mindig, a rendőrautók lassan járőröztek az utcákon, én pedig azt reméltem, hogy nincs lezárva a főút és eljutunk ma Hinsdalebe. Amikor beültem az autóba, a mentaillat azonnal megcsapott, a meleg pedig átjárt, amikor Mr. Burns bekapcsolta a fűtést. Az út első öt perce kínosan csendben telt, amit a férfi a rádió bevonásával próbált megszüntetni, mindegyik adón a tegnap esti hóviharról beszéltek, ami fákat csavart ki, baleseteket és áramszünetet okozott. Annyira nyugodt és normális volt a hangulat az autóban, hogy szabály szerűen feszengtem tőle.

- Nem tűnik valami kipihentnek - szüntette meg a némaságot huszonöt perc után Mr. Burns, de most így belegondolva, jobban tetszett a nyugodt és normális szituáció. - Nem volt kényelmes az ágy?

- De, nagyon kényelmes volt - pontosan tudtam, hogy ez a sablonbeszélgetés csak azért jött létre, hogy elkerüljük a további kínos hangulatot, az egyetlen gond ezzel csak az, hogy igazából még kínosabbat hoztunk létre. - Nehezen

aludtam el este.

- Sajnálatos - válaszolt Mr. Burns, majd sóhajtott egyet, amikor egy kanyar bevétele után a kocsik soros feltolódását vettük észre. Amikor hátranéztem és rájöttem, hogy egy dugó közepén állunk, sírni akartam.

Körülbelül gyök kettővel haladtunk, fogalmam sem volt, hogy mit kellene már csinálnom magammal, mert fél óra alatt nagyjából három lépést tettünk meg. Nagyon szánalmas szituáció alakult ki és tudtam, hogy Mr. Burns már átkozza azt a napot, amikor úgy döntött, hogy csatlakozik az anyjához az ünnepekre, ahogyan én is ugyanúgy bántam, hogy elmentem tegnap este arra a nyomorult házibulira.

- Zavarja, ha rágyújtok? - kérdezte hirtelen Mr. Burns, én pedig nemet jelezve megráztam a fejemet. Nem zavar, ha előttem cigiznek, Clayton és Mikeila is rágyújtott már előttem egy-két alkalommal és abszolút rendben voltam vele. Úgy gondoltam, hogy ez mindenkinek a saját döntése és nem igazán határozta meg az a szememben az illetékest, hogy cigizik-e vagy nem. Mr. Burns lehúzta az autó ablakát majd az öngyújtóját lenyomva lángra lobbantotta az ajkai közé vett cigarettát. Próbáltam nem azt figyelni, ahogyan megkönnyebbülve beleszív a káros anyagba, majd az ablak felé fordulva kifújja a füstöt. Nem zavart maga a cigi, de az, hogy mennyire hihetetlenül vonzóvá varázsolta Mr. Burnst, felettébb. - Dohányzik?

- Nem - vágtam rá gyorsan, majd nyeltem egyet. A fűteshez nyúltam és lekapcsoltam azt, mert olyan melegem lett, mintha a pokol közepén ülnék és bármikor elolvadhatok. Mr. Burns értetlenül nézett rám, majd ajkait megnyalva halványan mosolygott és az ablak felé fordult. Megőrjít amikor ezt csinálja: *megnyalja az ajkait, mosolyog, majd elfordul.* Utálom ezt a megmozdulását.

Az egy óra útból kettő lett. Fél egy volt, mire Hinsdalebe értünk, ami egyébként hasonlóan nézett ki, mint Chicago. A hó teljesen beterítette a területet, egy villanyoszlop egy az egyben kidőlt, a rendőrség pedig csak úgy cikázott az utakon.

- Beírja a lakcímét? - szólalt meg ismét Mr. Burns, miközben feloldotta a telefonját és megnyitotta a Google Mapset. A kezembe adta a készüléket, én

pedig bólintottam egyet és bepötyögtem a címemet.

Végig az ujjaim közt tartottam a telefont, miközben a térkép tipikus női hangja irányította Mr. Burnst az otthonom felé. Őszintén szólva, nem akartam haza menni. Féltem, hogy mi lesz otthon, de nem anyáéktól féltem, hanem a helyzettől és attól, hogy hogyan fogok majd reagálni. Féltem, mert hazudtam Claytonnak, akinek mindent, mindent elmondok és féltem, mert tudtam, hogy egy óriási vitát fogok létrehozni. Amikor befordultunk az utcába és Mr. Burns lelasított a házam előtt, arra várva, hogy kiszálljak, nem tudtam mit tenni, elkapott a sírás. Hihetetlenül szégyelltem magam és könnyeimet törölgetve próbáltam leállni, Mr. Burns pedig egy szót sem szólt. Az ég felé nézve sóhajtottam egyet, hátha be tudom fejezni, de csak csupán azt értem el, hogy képes voltam csendben maradni - a könnyeim ugyanúgy folytak.

- Nem tudták a szülei, hogy elment otthonról - jelentette ki Mr. Burns úgy, mintha mindent tudna, én pedig ránéztem és le sem tagadhattam volna, hogy jól mondja. Nem akartam ezt a beszélgetést lefolytatni, ezért gyorsan letöröltem a könnyeimet az arcomról és a kilincshez nyúltam.

- Köszönöm szépen a fuvart - hadartam, de mielőtt kinyithattam volna az ajtót, Mr. Burns megfogta a karomat és gyengéden kérte ezzel, hogy várjak.

- Nem fogom megengedni, hogy sírva szálljon ki ebből az autóból - mondta csendben, én pedig visszadőltem az ülésbe és elfogadtam azt a zsebkendőt, amit Mr. Burns a zsebéből halászott ki. - Nem lesz gond a szüleivel. Higgye el.

- Nem ismeri őket - nevettem erőltetetten, majd mintha megeredt volna a nyelvem, csak úgy dőlni kezdtek belőlem a szavak belőlem a könnyeimmel egyhuzamban. - Akkor sem vagyok jó nekik, amikor mindent tökéletesen csinálok. Istenem, vajon mit fognak szólni, ha beállítok egy éjszaka kimaradással, szakadt bőrkabátban, kócos hajjal, másnaposan? Annyira elegem van már, te jó ég.

- Ha meghatározó lenne az életben az, hogy hányszor állítunk be a szülői házba szakadt bőrkabátban, kócos hajjal, másnaposan, végtelenül sok ember egy senki lenne ezen a Földön. Illetve, jelenleg is van belőlük, de magát az ne foglalkoztassa - Mr. Burnsnek olyan lágy volt a hangja, hogy nem is tudtam,

hogy képes ilyenre is. - Egy-két kimaradás senkinek nem árt.

- Anyám ügyvéd, apám pedig különleges ügynök a városi nyomozóirodában - magyaráztam, majd ránéztem Mr. Burnsre, aki egy olyan pillantással fogadta ezt, ami mindent elárul. Látni lehetett rajta a gondolkodást, miszerint erre mi jót és nyugtatót lehet mondani. - Mindent tökéletesre kell csinálom, szó szerint mindent. Anyának semmi, semmi nem jó, amit teszek, ahogy viselkedek, ahogy beszélek, apa pedig... nem is tudom, szerintem nem is szeret, mert csak akkor szól hozzám, amikor le kell cseszni, és... - elakadt a hangom, hangosan sírni kezdtem a gondolataim miatt. Annyira nehéz lett volna kiszállni a kocsiból és bemenni a házba, ahol újra rám hárul az a rengeteg felelősség, amit elvárnak tőlem, hogy már csak az ötlettől is rossz kedvem lett.

- Szereti - mondta határozottan Mr. Burns, én pedig zokogva nemet intettem a fejemmel. Fájt, hogy apa nem foglalkozik velem és akárhányszor feljött ez bennem, mindig bemagyaráztam, hogy a munkája miatt van ez, de már ez sem érdekelt. Szétszakította a szívemet, hogy nem tudok megfelelni a szüleimnek, akármennyire is szeretnék. - Szereti. Nem lehet nem szeretni magát, *Nancy Williams*. - nem tudtam reagálni a megszólalásra, sőt, még ránézni sem tudtam Mr. Burnsre. Csak bámultam ki a szélvédőn és reméltem, hogy tudja, hogy nagyon-nagyon jól esik, amit mond és olyan hálás vagyok érte, amit nem tudok szavakkal kifejezni. Óvatosan a fülem mögé tűrte a hajtincseimet, én pedig lecsukott szemekkel fogadtam az érintését, de féltem beleélni magam, mert tudtam, hogy olyan hirtelen fog majd eltávolodni, hogy órákig tart majd feldolgoznom, viszont Mr. Burns tenyere eltakarta felé első arcomat és úgy törölte le hüvelykujjával a könnyeimet, mintha soha nem akarna elengedni. - Én hihetetlenül kedvelem magát, ha ez számít - csukott szemmel mosolyogtam, és mindketten tudtuk, hogy miért. Alig tizenkét órája ennek az ellentétét hallottam, és valószínűleg ebben a hitben kellett volna élnem, ha nem török meg itt előtte. - Ettől függetlenül még végtelenül hisztisnek tartom. És tiszteletlennek. És...

- Rendben, köszönöm - állítottam meg, hogy ne ölje tovább a meghitt pillanatot, majd ránéztem, ő pedig vigyorogva elfordult tőlem és elvette a kezét az arcomról. Talán ez volt az első alkalom, hogy ugyanúgy éreztem a melegséget, amit adott nekem. *Ez volt az első alkalom, hogy nem vitte el*

magával. Gondoltam egyet, és szentimentális állapotom révén Mr. Burnshoz hajoltam és egy puszit adtam az arcára.

- Köszönöm, Mr. Burns - súgtam a fülébe, és habár nem mozdult el tőlem, éreztem feszült testtartását a hirtelen jött tettemre. - Nagyon jól esik.

Kiszálltam a kocsiból, mielőtt előtte pirosodnék el, ő pedig egy mosoly után elhajtott. Hihetetlenül lenyugtatott ez a tőlünk messze álló beszélgetés, és olyan harmonikus állapotban léptem be a házba, mintha az égvilágon semmi gond nem lenne. Természetesen ez csak addig tartott, amíg meg nem pillantottam anyát velem szemben állni, keresztbe font karokkal és olyan rideg pillantással, ami még az ördögöt is megfagyasztaná.

- Szándékoztál hazajönni? - csendben kezdte, de utána olyan hangosan folytatta, hogy talán a szomszédok is hallották a hangját. - Halálra aggódtam magam! Mi lett veled, Nancy? Szerinted ez normális húzás volt? El sem tudom képzelni, hogy mit gondoltál, mérhetetlenül csalódtam benned! Nem bírom felfogni, hogy hogy jutottál el erre a szintre!

- Bocsánat - mondtam egyszerűen, anya pedig láthatóan meglepődött, hogy ennyivel lereagáltam. Az az igazság, hogy képtelen voltam jelenleg veszekedni, mert olyan kimerült voltam, hogy csoda, hogy nem estem össze.
- Nem kellett volna elmennem. Felmehetek?

- Szóval ez az új technikád? Rám hagyod, mintha hülye lennék? - nevetnem kellett anya feltételezésein, és hogy az sem jó már neki, ha egyet értek vele. Nem is tudom kifejezni, hogy mennyire idegessé tett az, hogy tényleg, szó szerint semmi nem jó, amit csinálok.

- Anya, könyörgöm, hagyjál már békén! Bocsánatot kértem, már ez sem jó? - kérdeztem fáradtan, anya pedig összeszorította a száját és ezzel meg is adta a választ: *nem, nem jó.*

- Ahogy ide beállítottál, ilyen borzalmas külsővel? Nem, nem jó! Azt meg sem kérdezem, hogy kivel és mit csináltál eddig, tekintve, hogy a bátyád és Mikeila már órák óta itthon van...

- A hóvihar kellős közepén álltam, amíg egy kedves asszony be nem fogadott

a házába estére, anya! - védekeztem egyből, ugyanis a megszólalása olyan lekezelő volt, mintha egy teljesen másik emberrel beszélne. - Mit képzelsz rólam, anya? Előbb feltélezed ezt, minthogy megkérdezd, hogy amúgy jól vagyok-e?

- Ahogy látom, remekül vagy - jelentette ki anya egy gúnyos mosollyal a száján, én pedig egy szánalmas nevetéssel kikerültem és felsétáltam az emeletre. Hihetetlen.

Miközben a szobám felé közeledtem, csak egy kiadós alvásra tudtam gondolni és már csak azzal nyugtattam magam, hogy ha majd felkelek, minden lecsitul és nem lesz semmi baj, de ahogy beléptem az ajtón, rájöttem, hogy kicsit sem anya volt itt a legnagyobb probléma.

A bátyám volt az.

Clayton a feje alatt összekulcsolt ujjakkal feküdt az ágyamon, semmit sem csinált, csak várt rám - ahogy megérkeztem, egyből megkaptam azt a hideg pillantást, amit soha az életben nem kaptam meg tőle. Tudtam, hogy mi a baj: mélységesen megbántottam, és jogosan haragszik.

- Clayton, annyira saj...

- Hol voltál? - kérdezte érzelmek nélküli, rossz választ nem tűrő hanggal, én pedig nyeltem egyet és leültem az ágy szélére, majd törökülésben felé fordultam. A zsebébe nyúlt és előhúzta a pénztárcámat és a telefonomat, majd felém dobta őket. - Rafael küldi. Ott hagytad a kocsijában, miközben *hazadobott*.

- Kérlek, ne legyél rá mérges, én mondtam neki, hogy mondja ezt, és...

- Hol voltál? - tette fel újra a kérdést, én pedig sóhajtottam és elmondtam, hogy ahogy ott hagytam Rafaelt, jött a vihar és kaptam menedéket egy aranyos nőtől. Nem szándékoztam elmondani, hogy mi volt Rafaellel a kocsiban, de mivel rákérdezett, nem térhettem ki alóla. - Eleve miért szálltál ki a kocsiból?

- Mert... hát, mert - *most vagy soha, Nancy*. - Mert csókolóztam Rafaellel és

zavarban éreztem magam a helyzetben - Clayton a csukott szemeit masszírozta, miközben állkapcsa láthatóan megfeszült. Hihetetlenül ideges volt és rám jogosan is, de nem akartam, hogy problémája legyen miattam ebből Rafaelnek. - Ne légy mérges Rafaelre, kérlek.

- Nem vagyok mérges Rafaelre, nem egy Jordanről beszélünk, hogy zavarjon, hogy smároltál vele, az zavar, hogy hazudtál, Nancy. Megkérted Rafaelt, hogy hazudjon nekem, utána pedig még egy telefonhívást sem adtál, hogy mi van veled. Azt hittem, hogy itthon vagy. Tudod, hogy mennyire haragudtam volna magamra, ha bajod esik és én nem tudok segíteni? Ráadásul ott voltál a viharban, istenem. Kibaszott mérges vagyok rád - magyarázott gondterhelten Clayton, én pedig nyugodtabban felsóhajtottam, mert rájöttem, hogy nem azért haragszik, mert rosszat csináltam.

Azért haragszik, mert félt.

- Ne haragudj. Tudod, hogy mindent elmondok neked és soha nem hazudnék. Kérlek, bocsáss meg - néztem a bátyámra kiskutyákat megszégyenítő tekintettel, ő pedig nem sokáig bírta a szemkontaktust, eltakarta szemeit a kezével, hogy ne is lásson engem.

- Akkora suttyó vagy - motyogta, én pedig nevettem és megköszörültem a torkomat, ugyanis ha ezt a *mindent elmondok neked és soha nem hazudnék* dolgot be akarom tartani, van pár dolog, amit meg kell osztanom vele.

- Amúgy, figyelj csak, mit szólnál, ha... hm, elmegyek fürödni és mesélek egy-két dolgot, jó? - kezdtem óvatosan, Clayton pedig szétnyitotta ujjait és az így keletkezett réseken nézett rám, majd elsápadt és egy hatalmasatt sóhajtott.

- Ne már! Hogy találod meg azt az embert Chicagóban is? - tette fel az engem is foglalkoztató kérdést, mire felhúztam a vállam, összeszedtem a cuccomat és elmentem zuhanyozni.

Így következett az, hogy a nap hátralévő részében jobbra-balra pirosodva regéltem a bátyámnak a történtekről, ő pedig percenként elmondta, hogy mennyire veszélyes, amit csinálok, és hogy törvényellenes és nem lesz ez így jó, stb..., majd folytatta a mesedélutánt azzal, hogy mi történt vele, hogy tök hihetetlen, de nem volt semmi Rubyval a kocsiban, hogy mikor

visszamentek, megkereste Charlotteot és egy szobában végig beszélgették az éjszakát, hogy Mikeila annyit ivott, hogy a szobájában alszik, és így tovább, amíg késő délután nem lett és el nem aludtam.

[T I Z E N N E G Y E D I K R É S Z]

- Basszameg, semmit nem tanultam bioszra. Tökre elfelejtettem, hogy dolgozat lesz - szitkozódott Mikeila, miután szóba hoztam a mai biológiadolgozatot, amit még a tanárnő jelentett be a téli szünet előtt. Barátnőm lefékezett a piros előtt, majd idegesen a kormányra csapott. - Valahogy ellógom a tesit és megtanulom azon az órán. Vagy lehet, hogy spanyolon.

- Nem olyan nehéz amúgy - nyugtattam Mikeilát, bár tudtam, hogy felesleges. Pár percen belül elfelejti ezt a problémát és majd nagy nehezen úgy dönt, hogy puskázni fog. *Elit gimnázium, elit diákok.*

Pontosan ebben a percben rezgett a telefonom egy új üzenetet jelezve, aminek tulajdonosa Jasper volt azt kérdezve, hogy tanultam-e bioszra. Már láttam magam előtt, ahogyan a bioszra járó társaim pánikba esnek majd, amikor felhozódik a biosz dolgozat, aztán ahogyan ez a pánik percek alatt elmúlik és mindenki fotózni kezdi annak az egyetlen embernek a füzetét, akinek van is - ez lennék én.

- Nancy, figyelj csak... - köszörülte meg Mikeila a torkát, majd újra elindult és bekanyarodott az iskola utcájába. A havas terület ugyanolyan visszataszító volt, mint két héttel ezelőtt, csak most hóval. A diákok zombikat megszégyenítő járással mentek a St. Eliott hatalmas ajtaja felé, vagy éppen szerencsétlenül próbáltak kiesni a kocsijuk ajtaján. Mikeila leparkolt a saját helyén, majd leállította a motort. - Azon gondolkoztam, hogy vissza kéne mennem apához.

Meglepődött arckifejezéssel szálltam ki a levegőre, majd kiirányítottam összeborzolt hajamat a számból. Őszintén szólva, tudtam, hogy Mikeila egyszer majd vissza akar menni, hiszen tényleg, olyan feltétel nélküli

szeretetet ad Mr. Stridgenek, amilyet nem biztos, hogy érdemel.

- Ez a te döntésed, Mikeila, hiszen az apád. De azért gondold át. Én nagyon ellene vagyok a család szétszakításának, de tényleg kegyetlenül bánt veled, amikor ott voltam, Mikeila, és én csak azt szeretném, hogy neked jó legyen - fejtettem ki a véleményemet, amíg Mikeila átsétált az autó másik oldaláról mellém, ő pedig egy aprócska mosollyal motyogott egy halk tudomot.

Nem sok érzelgős pillanatunk van, de most kifejezetten az volt. Amíg az én mosolyom azt súgta neki, hogy mindenben mellette állok és legyen bármi, hozzám fordulhat, addig az övé köszönetet mondott és örült, hogy barátnők vagyunk. Nem hiszem, hogy volt olyan alkalom, amikor ennyire elérzékenyülve léptünk be a suliba, de most Mikeila, gondolva egyet, belém karolt és az ajtó felé lépkedett.

Így kezdtük meg gimnáziumi időszakunk utolsó félévét, majd a tizenkétperces Cooper-futással, amit egyébként csak egyszer az évben kéne lefutni, de Mr. Stevenson előszeretettel kínoz minket, mondván: *a futás sosem árt.* Óra után, az öltözőben ülve jöttem rá, hogy talán kicsit elpuhultam a szünet alatt, ugyanis még az is nehezemre esett, hogy felvegyem a nadrágomat és a kötött pulcsimat, nemhogy felálljak és lépcsőzzek a másodikig, ahol órám lesz Mr. Burnsszel.

- Istenem, rendesen hiányzott az az ember ebben a két hétben - szólalt meg izgatottan Alice, miközben rózsaszín rúzst kent fel ajkaira. - Mit meg nem adtam volna, hogy lássam legalább egyszer a szünetben, te jó ég! Vajon iskolán kívül is öltönyben járkál?

Nem, gondoltam magamban, mégsem mondtam semmit. Óriási bűntudatom van, mert sem Charlottenak, sem Mikeilának nem mondtam el a történteket. Amikor éppen benne voltam, biztos voltam benne, hogy el kell majd újságolnom nekik mindent, most viszont képtelen vagyok felhozni, mert úgy gondolom, hogy nem szabad.

Sikerült becsengetés előtt helyet foglalnunk a teremben, és nem hazudok, ha azt mondom, hogy gyomorgörcsöm volt a várakozási idő alatt. Teljesen biztos voltam abban, hogy átléptünk egy szintet Mr. Burnsszel a kocsiban történt jelenetünk után, hiszen megnyíltam előtte, ő pedig megmutatta, hogy

nem csak egy távolságtartó szemét ember, hanem bizony neki is vannak érzései és iszonyatosan kedves is tud lenni. Mondhatni, *levetette az álcáját előttem.*

Becsengetés után két perccel Mr. Burns Mrs. Blankly oldalán lépett be az ajtón. Feszengve ültem a helyemen és azt sem tudtam, hogy mit akarok; felvenni a szemkontaktust a tanár úrral, vagy éppen elkerülni. Akárhogyan is, nem rám esett a döntés, mert Mr. Burns úgy átnézett rajtam, mintha nem is ülne a széken senki.

- Jó reggelt, végzősők - köszöntött minket Mrs. Blankly, amíg Mr. Burns leült a tanári asztal mögé. Kétségbeesetten akartam, hogy nézzen rám, de úgy ignorált, mintha meg sem történt volna a Szilveszter éjszaka és az azutáni délelőtt. - Burns tanár úr volt olyan kedves és megengedte, hogy váltsak pár szót az osztállyal az óra első perceiben - igazából kezdett elegem lenni Mrs. Blanklyből. Annyira energikus az egész nő, hogy már fizikálisan fáj a folyamatos pozitivitása, elég volt vele megszervezni a bált, hogy őszinte legyek. Tulajdonképpen nem is tanította az osztályunkat, mert Charlotteon kívül senki nem ment tőlünk franciára anno, így nem is ismer minket, ezért abszolút nem értettem, hogy már megint mit akar tőlünk. - Nos, mint tisztában vagytok vele, elkezdtük a második félévet, ezennel pedig elérkezett a banketti előkészületek időszaka!

Mrs. Blankly olyan boldogan jelentette be ezt, mintha a világ legjobb dolga lenne. Várakozva nézett ránk, hogy hasonlóan reagáljunk, de mi csak ültünk egy helyben és próbáltunk nem elaludni. Sóhajtva tereltem a tekintetemet Mrs. Blanklyről Mr. Burnsre, és szerencsémre - vagy épp szerencsétlenségemre - végre elkaptam a pillantását, ahogyan engem nézett. Annyira nem vártam, hogy össze fogunk nézni, hogy csak zavartan a fülem mügé tűrtem rakoncátlan tincseimet, majd rámosolyogtam a tanár úrra.

Nem kaptam visszajelzést.

Mr. Burns egy mély sóhaj után elfordult tőlem és rám sem nézett többször az óra alatt. Mrs. Blankly tizenöt percen keresztül beszélt a bankettről, és hogy mik a kötelességeink:elmondta, hogy jó lenne, ha márciusig megbeszélnénk az osztállyal a táncot, ugyanis nem ártana, ha elkezdenénk akkor a felkészülést - ő tanít majd be minket, hurrá -, emellett majd gondoskodjunk a

párok összeállításáról, a ruha vásárlásról, a jegyek elkészítéséről és árusításáról, a vacsoráról, a király- és királynőválasztásról és ha szeretnénk, akkor a "partybusz"-ról. Vicces, hogy Mrs. Blankly azt hiszi, hogy annyira kreatívak és szorgalmasak vagyunk, hogy ezeket a dolgokat ránk bízhatja. Ha mindezt mi fogjuk csinálni, van egy olyan érzésem, hogy ebben az évben a bankett nem fog megvalósulni, de mindegy.

Az óra iszonyatosan rosszul telt - a könnyeim végig csípték a szememet, és azt sem tudom, hogy miért. Illetve de, tudom: *többet vártam*. Azt hittem, hogy ezek után minden rendben lesz köztem és Mr. Burns között, hogy mostantól felhőtlen lesz a kapcsolatunk, mégis, nemhogy nem nézett rám, még csak nem is szólt be. Egyszerűen csak nem foglalkozott velem, ami rosszabb volt még a bunkó megjegyzéseitől is. Epekedtem az óra végéért, majd amikor végre meghallottam a csengőt, olyan gyorsan mentem ki a teremből, hogy Mr. Burnst is megelőztem, pedig általában ő másodpercek alatt eltűnik.

Igazából nem is tudtam, hogy milyen hangulatba hozott ez az óra. Szomorú voltam, ez tény, mert csalódtam a megérzéseimben, de emellett a düh is előjött bennem, mert szerintem az égvilágon semmit nem tettem azért, hogy Mr. Burns átnézzen rajtam, sőt, nagyon is gyenge helyzetemben látott és az, hogy most csak így ignorál, igazán megalázó számomra. Viszont egy másik oldalról, nem is értem, hogy miért reagálok ennyire erősen egy-két szituációra, elvégre úgy viselkedett velem, mint egy normális diákjával, ami eredetileg is vagyok. Nem kell minden tanárommal jó kapcsolatban lennem, Mrs. Quentin egyenesen utál és még csak rossz érzéseket sem kelt bennem, viszont Mr. Burnsszel nem így voltam, ez pedig hihetetlenül zavaró volt. *Legalább ne mondta volna, hogy mennyire kedvel. És ne szorított volna a falhoz. És ne törölte volna le a könnyeimet. És ne mondta volna azt, hogy mennyire kíván. Istenem, miért hergelem saját magamat?!*

- Nancy - Jasper utánam kiabált, én pedig sóhajtva álltam meg, hogy utólérjen. Semmilyen társasághoz nem volt kedvem, viszont azt nem felejthettem el, hogy akármennyire is idegessé tett Mr. Burns, a körülöttem lévők semmit sem tettek ellenem, különösen Jasper nem. - Mennyire tudod a bioszt?

- Annyira, hogy tökéletesre megírjuk - mondtam az igét többes számban,

Jasper pedig vigyorogva átdobta felettem a karját.

- Mi lenne velem nélküled? - tette fel egy mély levegővétel után a költői kérdést, én pedig felnéztem rá és elmosolyodtam. Habár jól esett, amit mondott, nem volt őszinte az a mosoly, amit az arcomra varázsoltam. Komolyan, szánalmas ember vagyok! Miért tudja befolyásolni az állapotomat egy olyan ember, akit nem is érdeklek? - Amúgy jól vagy, Nancy? Feszültnek tűnsz kicsit.

- Mert az is vagyok - mondtam, hiszen tudtam, hogy Jaspernek felesleges az állapotomról hazudnom. Mindegyik énemet látta már, tudja, hogy mikor vagyok ideges, fáradt, boldog, felpörgött vagy éppen depressziós. - Nincs semmi komoly, csak anyával volt megint balhé.

- Figyu, pár hónap és elhúzol onnan - vigasztalt Jasper, én pedig egyetértően bólintottam egyet. Itt le is zárult a beszélgetésünk, és igazából nem is bántam. Jasperben az a jó, hogy soha nem faggat és soha nem csinálja azt, hogy akkor is vallat, amikor rossz kedvem van. Itt van, és tudatja velem még kimondatlanul is, hogy bármikor vevő egy beszélgetésre, de nem noszogat folyton, hogy mondjam el, mi a baj.

Igaz, miután beszállingóztunk a terembe, elővettem a szendvicsemet, hiszen felesleges volt átnéznem az anyagot, mert kívülről fújtam, mégsem tudtam enni. Annyira feszült voltam, hogy ahogy beleharaptam a zsömlébe, erőt kellett magamon venni ahhoz is, hogy lenyeljem azt az egy falatot. Amikor becsöngettek és Mr. Trevor is sikeresen megtalálta a termet, kiosztotta az A/5-ös lapokra nyomtatott dolgozatot és sok sikert kívánt nekünk, nekem viszont úgy látszik, hogy csak szerencsétlenség jutott. *Egyetlen kérdésre sem tudtam a választ.* Gyomromban akkora görcs volt Mr. Burns miatt, ami még koncentrálni sem engedett semmire, és fogalmam sem volt, hogy ezt a görcsöt hogy szüntessem meg. Zakatoltak az agytekervényeim, de a tudás, amit még a szünetben úgy gondoltam, hogy biztosra tudok, teljesen összekeveredett a fejemben.

Fogalmazza meg a genotípus definícióját! Mik azok a homológ kromoszómák? Nevezze meg az öröklődési alaptörvényeket! - tisztában voltam azzal, hogy megtanultam ezt az anyagot, de gondolataim annyira összekuszálódtak, hogy egyetlen helyet sem tudtam kitölteni. Jasper tágra

nyílt szemekkel nézett rám, én pedig csak megcsóváltam a fejemet, jelezve, hogy fogalmam sincs, mit kéne tennem. Sírni akartam, teljesen kétségbe voltam esve és az zavart a legjobban, hogy én alapjáraton *tényleg* tudtam ezeket a dolgokat.

Sóhajtottam és idegesen lecsaptam a tollat a padra, amíg Jasper jelezte nekem, hogy figyeljem a tanár urat, miközben felnyitotta telefonját és rákeresett az éppen esedékes kérdésekre. Idegesen figyeltem, ahogyan Jasper telefonja teljes fényerővel tárja elénk a wikipédiát, holott Mr. Trevor pillantásait kellett volna lesnem. Nem vagyok ebben jó.

- Miss Williams, mit néz maga annyira a pad alatt? - szólított meg Mr. Trevor, én pedig gyorsan rákaptam a tekintetemet és nyeltem egyet. Igaz, többször puskáztam már az évek alatt, de egyszer sem buktam le, ezért szánalmasan reagáltam: visszakérdeztem.

- Mit csinálnék? Semmit nem csinálok, mit csinálnék? - már-már felháborodtam a feltételezésen, Jasper pedig megbökte a combomat, hogy kicsit lágyabban reagáljak, mert hihetetlenül átlátszó vagyok. - Írom a dolgozatot.

- A dolgozat a padon van. Felemelné a kezeit? - húzta össze gyanúsan a szemeit Mr. Trevor, én pedig sóhajtva úgy feltártam a tenyereimet, mintha pisztolyt fognának rám.

- Le akar lőni, Mr. Trevor? - igen, ez kétség kívül a tisztelet határain kívül esett, és védelmemre szóljon, esküszöm, hogy így azért még nem beszéltem tanárral. *Kivéve Mr. Burnsszel.* Lehet, hogy igaza van, és tényleg tiszteletlen lennék? *Jézusom, Nancy, legalább egy ilyen helyzetben verd már ki a fejedből!*

- Hogy beszél maga velem? Még egy ilyen megszólalás, és megy az Igazgatónőhöz! - háborodott fel Mr. Trevor, én pedig nyeltem egyet, mert tudom, hogy tényleg felküldene. Ez a tanár annyira nem tudja kezelni a diákokat, hogy a problémák megoldása helyett az igazgatói irodára bízza a sorsukat. - Mit képzel, kicsoda maga?

- Nancy - válaszoltam gondolkodás nélkül, a csoport pedig olyan felhőtlen

nevetésbe kezdett, ami nem nagyon illett a dolgozatok hangulatához. Egyedül én, Mr. Trevor és Jasper nem nevettünk, utóbbi már mindent csinált, hogy felvonja magára a figyelmemet, a lábamra taposott, bökdösött a könyökével és a nevemet suttogta, de én annyira lebklokkoltam, hogy még bocsánatot sem tudtam kérni. Akkor tudtam, hogy nagy bajba keveredtem, amikor Mr. Trevor szemeibe néztem és olyan dühösnek láttam, mint még soha az életben.

- Szerintem jobb, ha meglátogatja az Igazgatónőnket, Miss Williams - mondta csendben a tanár úr, én pedig nyeltem egyet, majd úgy döntöttem, hogy nem húzom ki jobban a gyufát, és eleget teszek a kérésnek. Csendben kisétáltam a teremből, majd egyenesen az igazgatói iroda felé vettem az irányt. Soha nem voltam még itt, egyszer sem kerültem olyan helyzetbe, hogy felküldjenek, ezért nyilvánvalóan úgy féltem, mint annak a rendje. *Mit fogok kapni? Szól majd anyáéknak?* Nem tudtam, hogy mi a protokoll, és igazából nem is ismertem annyira az Igazgatónőt. Természetesen felismertem és köszöntem neki, amikor megláttam a folyosón, de sosem volt komolyabb beszélgetésünk, ezért ötletem sem volt, hogy milyen emberről beszéltünk.

Bekopogtam az iroda ajtaján, amin az Igazgatónő neve állt - Delilah Vinston -,majd amikor megkaptam az engedélyt, be is léptem a helyiségbe - azonnal megszédültem és azt gondoltam, hogy bár ne tettem volna. Mr. Burns Ms. Vinstonnal szemben ült az asztal felém eső oldalán lévő székek egyikén. Remegett a lelkem is, amikor hátra fordult egy másodpercre és összekapcsolódott a tekintetünk, de félelmet keltő gondolataim azonnal elárasztották az elmémet, - *miért van itt? Vajon arról beszél, hogy mennyire tiszteletlen vagyok és hogy folyamatosan provokálom?*

- Williams! - szólított meg az Igazgatónő, én pedig elmormoltam csendben egy *Jó napot*ot. Annyira szabadulni akartam, te jó ég! - Na meséljen, milyen szél fújta magát erre?

- Felküldtek, Igazgatónő - kezdtem bizonytalanul, miközben ujjaimat összekulcsoltam a hátam mögött. Ms. Vinston felhúzott szemöldökkel jelezte, hogy ez ugyan édes kevés és még kelleni fog neki valami ahhoz, hogy kiigazodjon, én pedig sóhajtva folytattam. Annyira ironikus, hogy Mr. Burns végig hallgatja ezt az egészet. - Modortalanul viselkedtem Mr. Trevor óráján.

- Meglepő - motyogta Mr. Burns, én pedig nyeltem egyet, nehogy valami

olyat mondjak, ami miatt az Igazgatónő netalántán eltanácsol.

- Mintha csak a bátyját hallanám. Na, foglaljon helyet! - sóhajtott Ms. Vinston, én pedig kelletlenül leültem Mr. Burns mellé. Egyikünk sem nézett a másikra, mégis, szabály szerűen az őrületbe kergetetett az a feszültség, ami ment köztünk. *Vajon Ms. Vinston is érzi? Istenem, mi van, ha érzi?* - Kifejtené ezt a modortalan viselkedést nekem?

- Dolgozatírás közben Mr. Trevor azt feltételezte, hogy csaltam, én pedig egy kicsit jobban felháborodtam a kelleténél - kezdtem az elején, szemem sarkából pedig láttam, ahogyan Mr. Burns a szék karfájára könyököl és próbálja feltűnésmentesen a szája elé rakni a kezét, hogy eltakarja a mosolyát. Pontosan tudtam a reakciója miértjét: ezt a jelenetet vele is lejátszottam, csak hogy akkor tényleg ideges voltam. Mr. Trevor esetében csak zavarba jöttem és így védekezett az agyam. - Megkérdezte, hogy mégis mit gondolok, ki vagyok.

- És mit válaszolt? - Ms. Vinston láthatóan összezavarodott. Ha belegondolok, szerintem sokkal nagyobb dologra számított a Clayton kreálta incidensek után. Arra gondolt, hogy itt van az újabb Williams gyerek, akinek az utolsó félévében előjöttek a bátyjára hasonlító ösztönei, és a modortalan viselkedés jelző alatt nem pont ezt gondolta.

- Azt, hogy Nancy - mondtam nemes egyszerűséggel, Ms. Vinston pedig összenézett Mr. Burnsszel és próbáltak nem nevetni a sztorit hallva. Nyugodtan tudósítottam magammal, hogy akkora büntetést nem fogok kapni, hiszen az Igazgatónő remekül szórakozik a Mr. Trevornak adott válaszomon.

- Ennyi? - kérdezte, én pedig egy bólintással jeleztem, hogy igen, ennyi történt és ezért vagyok itt. - Nos, értem. Legközelebb azért ne háborodjon fel nagyon, Nancy, rendben van?

- Rendben, Igazgatónő - bólintottam mélyen, majd már fel is álltam volna a székből, hogy minél előbb eltűnjek Mr. Burns nyolcméteres körzetéből, de Ms. Vinston visszaültetett és nem engedett elmenni.

- Még maradjon egy picit, Williams! - remegő lábakkal ereszkedtem vissza a székbe, mert valószínűleg azért tart itt, mert van valamilyen mondanivalója.

Te jó ég, tudja, hogy valami van Mr. Burnsszel? Látott minket az afteron a konyhában! - Mr. Burns beállított az irodámba nemrég azzal a kijelentéssel, hogy le szeretné adni az osztályát. Elmeséli nekem, hogy miért teszi ezt meg minden második tanár, aki tanítja magukat, Nancy?

Nem hittem a füleimnek. Alig tudtam leplezni a meglepődésemet, habár várható volt ez a lépés. Szerettem volna azt hinni, hogy az osztály az oka, mint minden más hasonló helyzetben, de felesleges volt ebbe a hitbe rángatnom magamat, hiszen Mr. Burns óráján olyan volt mindenki, mint a kisangyal - én miattam történik mindez.

- Ötletem sincs, Igazgatónő - szólaltam meg végül, majd szinte már akaratlanul is Mr. Burnsre néztem. Természetesen nem engedte a férfi, hogy felvegyem vele a szemkontaktust, sőt, még csak felém sem fordult, ami igazából olyan érzés volt, mintha kést forgatnának a szívemben. *Soha nem kellett volna sírnom előtte.*

- Mr. Burns, ha nem tudja megmondani nekem a miértet, el kell utasítanom ezt a kérést. Fogytán vagyunk a történelemtanárokkal és hogy őszinte legyek, egyik sem vállalja a végzős osztályt. Történt valami nagyobb probléma a diákokkal, esetleg? - nem akartam ezt végig hallgatni, mégis csendben ültem és meg sem moccantam. Féltem Mr. Burns válaszától, de nem azért, mert hogy esetleg elmondja, hogy egyszer-kétszer mennyire intim helyzetbe kerültünk, hiszen azzal magát is veszélybe sodorná, hanem azért, mert meg volt az esélye, hogy mondjuk a sárga földig ócsárol.

- Nem - válaszolt röviden Mr. Burns, Ms. Vinston pedig lezártnak is tekintette az ügyet. *Rossz dolog kijelenteni, hogy örültem ennek?*

- Akkor el is van felejtve ez a beszélgetés. Amíg nem történik valami óriási probléma a végzős osztállyal, náluk nincs leadási lehetőség. Túl sokan félnek tőlük - jelentette ki ott helyben, előttem Ms. Vinston, én pedig, igaz, rosszul esett, de igazat adtam neki, mert valóban mi vagyunk a legtöbb tanár rémálma. Nem direkt, esküszöm. - Fél évet kell már csak kibírni, nem olyan vészes. Elhiszem, hogy bonyolult egy csapat, de úgy gondolom, hogy magával eddig még elnézőek is. Az elődje, Mr. Burns, szeptemberben elkezdte őket tanítani, és november közepén felmondott. Nincs igazam, Nancy?

- Tulajdonképpen nagyon rendesen viselkedünk Mr. Burnsszel, Igazgatónő. Az osztály tényleg normális a tanár úr óráin - jelentettem ki határozottan, mégha tudtam is, hogy Mr. Burns ezért a megszólalásomért még jobban utálni fog. Ami igaz, az igaz, így is elég rossz hírneve van az osztálynak, nem mocskolhatja be még jobban.

- Túl van tárgyalva. Hacsak nem akarnak nekem egy kis adminisztrációs munkában segíteni, mindketten mehetnek a dolgukra - küldött ki minket Ms. Vinston, én pedig egy illedelmes köszönés után fel is álltam a székből. Mr. Burns követett egészen az ajtón túlig, ahol olyan gyorsan elindult a másik irányba, mintha láva lenne a talpa alatt.

Nem.

- Mr. Burns, álljon meg - mondtam, majd amikor meglepetésemre teljesítette a kérésemet a tanár úr, elé sétáltam és keresztbe fontam magam előtt a karomat. Igazából nem gondoltam azt, hogy megáll, így nem is gondoltam ki azt, hogy mit fogok mondani. Rendben, improvizáljunk akkor. - Mit tettem én maga ellen, hogy le akarja adni az osztályt?

- Nincs nekem erre időm, Nancy. Engedjen - mondta fáradtan Mr. Burns, majd megpróbált kikerülni, de bátorságom megjelent és a mellkasára téve a tenyeremet, megálljt parancsoltam neki. Nagyon-nagyon sokat rágódtam miatta ma, egy órája a sírás kerülget, nem bírok enni és elrontottam a biológia dolgozatomat is. Hihetetlenül megsértve éreztem magam és úgy gondoltam, hogy teljesen jogtalanul kapom azt a bánásmódot, amit Mr. Burns ad nekem.

A tanár úr a pár méterre tőlünk lévő igazgatói iroda felé nézett, majd csuklómat megfogva lassan levette a kezemet a mellkasáról. Értettem a néma szóból, de nem voltam képes csak úgy menni hagyni. Sóhajtott egyet, amikor könnybe lábadtak a szemeim. *Helyes, érezze is, hogy mit csinál.* Nem mertem pislogni, mert tudtam, hogy nagyon könnyen sírva fakadhatok, amit még egyszer nem engedhetek meg. *Nem fogok többé sírni előtte.* Számat összeszorítva próbáltam dühösnek tűnni, de biztos vagyok benne, hogy csak egy megbántott lány képét nyújtottam és kicsit sem néztem ki fenyegetőnek.

- Szó szerint zokogtam ön előtt, Mr. Burns. Hagytam, hogy letörölje a könnyeimet - kezdtem halkan, és őszintén reméltem, hogy érzi azt a

fájdalmat, amit okozott. - Most pedig úgy viselkedik velem, mintha nem is léteznék. Mintha csak egy tárgy lennék - valójában csak azért tartottam szüneteket, mert olyan síróroham jött rám minden szó után, hogy meg kellett nyugtatnom magam folyamatosan. Mr. Burns kék íriszeiben a szégyen apró cseppjét véltem felfedezni, ahogyan lassacskán tudatosultak benne a szavaim, én pedig hihetetlenül örültem neki. Azt akartam, hogy tudja, mennyire rosszul esik az, amit csinál. - És csak hogy tudja, mélységesen megbántott.

Nem megszokott módon, most én voltam az, aki elsétált a helyszínről és faképnél hagyta őt, majd amikor befordultam egy másik folyosóra, hagytam, hogy a könnyeim utat törjenek maguknak és lefolyjanak az államig. A lánymosdó egyik vécéjébe zárkóztam és némán ültem, sírtam, és vártam, hogy abba hagyjam. Őszintén mondom, fogalmam sem volt, hogy mi ütött belém. Sírtam Mr. Burns miatt?

Sokan mondják, hogy a sírás felszabadító és ha kisírod magad, sokan jobban leszel. Azonban vannak hideg, lélekfacsaróan szivárgó könnyek is, amiket cseppenként szorít ki a szívből a súlyosan és mozdíthatatlanul betelepült keserűség: ezek örömtelen könnyek és nem adnak enyhülést, mert nem tudnak.

[T I Z E N Ö T Ö D I K R É S Z]

Spanyolórán azon gondolkoztam, hogy hogyan tudnám kihagyni a további nyelvórákat, miközben az ablak felé fordulva a havas fenyőfák lengedező lombjait vizslattam. Magamra húztam sötétzöld télikabátomat és a mellettem lévő forró radiátorhoz húzódtam. Szerda hetedik órán ültem, az egész napom unalmasan telt, mivel Mikeila tegnap este lebetegedett és fel sem bírt kelni az ágyból - végül úgy döntött, hogy marad még a héten nálunk, rendbe rakja a fejében lévő zűrzavart és felkészül újra az apjára. Természetesen nem tarthatom vissza, akármennyire is szeretném, ezért csak bólintottam a kijelentésére és biztosítottam arról, hogy addig lehet lakótársam, ameddig szükséges. Szóval igen, Mikeila lázasan alszik a takaróm alatt, én pedig mindegyik közös óránkon magam mellé ültettem Charlotteot. *Kivéve történelmen, ahová ugyanis nem mentem be.*

Igen. Lógtam.

Én, Nancy Marie Williams, lógtam. Jó, igazából ez nem volt valami nagy lógás. Amíg a gyerekek óra alatt elmennek a suliból, kiülnek cigizni, hazamennek, stb, addig én becsengetés után, miután Mr. Burns is bement a terembe és bezárta a terem ajtaját, csak leültem az ott lévő padra és elkezdtem instagrammozni. Egyszerűen képtelen voltam bemenni törire és Mr. Burns szemeibe nézni. Mérhetetlenül megbántott, mert olyan bensőséges dolgot tettem előtte, ami után nem lehet csak úgy ignorálni az embert. Lehet, hogy ő ezt nem gondolta, de azt hiszem, egy lánynak a mások előtt való sírás igenis nagy lelki dolog, ő pedig ezt az egészet földbe tiporta, szóval nem, nem szándékozom neki megbocsátani - *nem mintha bocsánatot kért volna.*

Minden szünetem azzal telt a lógás végett, hogy kerüljem Mr. Burnst, mert tudtam, hogy az hihetetlenül kínos lenne, ha csak úgy random összetalálkoznánk. Már csak egyetlen szünet van, amit túl kell élnem, aztán elraktározhatom sikeresnek életem első lógását - rendesen szégyellem magam, be kell vallanom. Az egész gimi alatt nem lógtam, most meg csak

úgy bumm, jön Mr. Burns és ketté töröm az imidzsemet. Túl sok mindent török ketté mostanság az életemben, amik eddig szilárdan álltak, és az az igazság, hogy fogalmam sem volt arról, hogy még miket fogok. Elvégre még van fél év, amit ki kell bírnom...

- Nancy! ¿Me estás escuchando? - Ms. Morales hangja felébresztett a nyitott szemmel alvásból, amikor megkérdezte, hogy figyelek-e. *Persze, mindig.*

- Sí, lo siento - *igen, bocsánat*, mondtam, majd kiegyenesedtem és elkezdtem lekörmölni azt a füzetbe, amit nem másoltam le a tábláról. Utáltam a spanyolt, és csak azért jelentkeztem erre még anno elsőévben, mert izgalmasnak találtuk Mikeilával. A gond csak az, hogy amíg Mikeilának vannak spanyol felmenői és keni-vágja a nyelvet, én teljesen hülye vagyok belőle.

- Repite lo que dije, por favor - *ismételje meg, amit mondtam*, kérte a tanárnő, én pedig sóhajtottam egyet, mert tényleg, fogalmam sem volt, hogy miről volt szó. A csengő édes dallama mentett meg ettől a rémálomtól, mire olyan gyorsan kezdtem pakolni, amilyen gyorsan még soha. - Nem leszünk jóban, ha nem figyel az óráimon, Nancy!

- Bocsánat, Ms. Morales - mondtam bűnbánatos arccal, de a diákok beszéde teljesen elnyelte a hangomat. Ms. Morales egy igen elégedetlen pillantással elhagyta az osztálytermet, én pedig sóhajtva beledobáltam spanyol cuccomat a táskámba, majd kiléptem a folyosóra. Hihetetlenül egyedül éreztem magam Mikeila nélkül, az az igazság. Alapból Charlottetal is sülve-főve együtt vagyunk, viszont neki franciája volt, így azon kívül, hogy messengeren megvitattuk, hogy mennyire unatkoztunk, nem tudtuk egymást boldogítani.

Kezemben lévő telefonom rezgésére feloldottam a képernyőt, majd elolvastam Charlotte újabb üzenetét, miszerint valószínűleg ki fogja hagyni a rajzot. Mi van ma most velünk, hogy kihagyjuk az órákat?

Én: *Ne már, mit fogok egyedül csinálni?:)*

A telefonom kiesett a kezemből, amikor egy másik folyosóra automatikusan befordulva neki ütköztem valakinek. Hatalmas bocsánatáradatba kezdtem az első másodpercben, de amikor észrevettem a szemmagasságomban lévő

sötétkék zakót és barna inget, nyeltem egyet és feljebb vezettem a tekintetemet, pedig pontosan tudtam, hogy ki előtt állok.

- Nancy - Mr. Burns olyan lenyűgözően tudta kiejteni a nevemet, ami miatt még azt is elfelejtettem egy pillanatra, hogy haragszom erre az emberre. Nyeltem egyet az égszínkék szemekbe bámulva, majd erőt vettem magamon és nem gondolva arra, hogy mennyire szánalmas vagyok a lógás miatt, kikerültem a férfit és elmentem mellette. Illetve, elmentem volna, ha karomnál fogva nem marasztal. Hogy őszinte legyek, simán ki tudtam volna szabadítanom magam, de nem tettem, ugyanis rettenetesen kiváncsi voltam arra, hogy a folyamatosan mindenre unottan reagáló Christopher Burns miért fordított hozzá képest ekkora hevességet arra, hogy ne hagyjam faképnél. Mr. Burns lehajolt, felvette a telefonomat a földről, amiről egyébként annyira megfeledkeztem, hogy zavartalanul itt hagytam volna, majd nemes egyszerűséggel a kezembe adta azt. Hadd emeljem ki, hogy különösen figyelt arra, hogy még az ujjaink se érjenek össze, mégsem engedte el a telefont egyből, ahogyan megfogtam. - Beszélhetnénk?

- Órám lesz - utasítottam vissza az egyébként lebilincselően rendkívüli ajánlatot, majd sarkon fordultam és egy hét alatt másodjára hagytam ott a folyosón állva Mr. Burnst. Őszintén szólva, életem egyik legnehezebb lépése volt nem elfogadni a lehetőséget, hogy Mr. Burnsszel beszéljek, ráadásul úgy, hogy ő kért meg rá. Amíg egyik részem nagyon is büszke volt, a másik szidta az egész lényemet. Köszönöm, bipolaritás, ismételten.

Rajzóra előtt két perccel kijelentettem Jaspernek, hogy mellém fog ülni, ő pedig eredeti helyén ülve átdobta a cuccait mellém, jelezve ezzel, hogy megértette. Igazából hagyhattam volna Sean mellett is, mert abszolút nem foglalkoztam vele. Annyira, de annyira felkavart ez a találkozás Mr. Burnsszel, hogy már kritizálni kezdtem érte saját magamat. Természetesen az is felzaklatott, hogy látott, miután nem jelentem meg az óráján, de igazából maga az, hogy megállított és azt kérte, hogy beszéljünk, sokkal-sokkal jobban meghatározta azt a merengő állapotot, amibe kerültem. Nyilvánvaló volt, hogy elgondolkozott a múltkori szóváltásunkon, amikor könnyeimmel küszködve elmondtam neki, hogy mélységesen megbántott, hiszen láttam a szemeiben, hogy szégyelli magát és rájött, hogy nem volt túl fényes ötlet ignorálni engem, de ha belegondolunk, tulajdonképpen ezt akarta, nem?

Hogy ne foglalkozzunk egymással semmiféleképpen, ezt pedig most megadtam neki. Mi a problémája? *Vagy az már nem oké, ha én nézek át rajta, csak az, ha ő aláz meg a viselkedésével?*

- Nancy, te nem jössz óra után? - nevem elhangzása kizökkentett a gondolataim közül, gyorsan felnéztem és kérdően figyeltem Jaspert, miközben a többiek valamilyen esedékes témát vitattak Mrs. Delay legnagyobb örömére. A tanárnő forrt az idegtől, nem viccelek. - Enni. Nem figyelsz?

- Nagyon nem - nem is próbáltam tagadni, hogy nem itt járok lélekben, Jasper pedig vigyorogva megjegyezte, hogy nagyon nem vagyok toppon az utóbbi napokban és úgy viselkedek, mintha lenne valami vagy valaki, ami vagy éppen aki elvonja a figyelmemet az élettől is. - Vicces vagy. Nem hiszem, hogy megyek amúgy. Nincs Mikeila, úgyhogy sétálnom kell és nem akarom későre hagyni, mert világosban is könnyen pofára esek a jégen, nemhogy sötétben.

- Jó lesz sétálnod esőben - nézett ki az ablakon Jasper, én pedig követtem a tekintetét, és valóban, az eső már szemerkélt és a beborult eget kémlelve nem tervez elállni, inkább csak jobban megindulni. Remek. - Imádkozz, hogy ne legyen ebből zápor. És hogy ne változzon hóvá.

- Elegem van már ebből a nyomorult időjárásból - mormoltam az orrom alatt úgy, hogy csak én hallottam, majd mély levegőt véve tényleg fohászkodni kezdtem, hogy ha már nem akar megszünni, akkor ne változzon az eső egy óriási felhőszakadássá. Nem nagyon szeret az élet mostanában, valljuk be. Még a kibaszott időjárás is ellenem játszik.

- Nancy, kérvényt kéne benyújtsak, hogy elkezdjen rajzolni? - nézett rám megvetően Mrs. Delay, én pedig összeszorítottam a számat, hogy ne szóljak vissza. Komolyan, az osztály többi tagja arról beszél, hogy hova menjenek óra után enni és csak engem szúr ki. - Egész órán csak bámult előre és nem csinált semmit. Erőltesse meg magát, kisasszony, és alkosson valamit az utolsó tíz percben!

- Jó - mondtam makacsul, majd a kezembe vettem a ceruzát és felnéztem a táblára, ahol fehér krétával felvésve a mai témánk virított: *belső érzelmek.*

Tulajdonképpen elég jól rajzoltam, ezért tényleg nem szoktam csinálni semmit órán, csak mindig lefotózom a táblán lévő esedékes feljegyzést és otthon tíz perc alatt firkálok valamit hozzá, amire általában mindig pozitív visszajelzést kapok, most viszont annyira nem tetszett a tárgy, hogy olyan nehezen kezdtem el rajzolni, mintha kínoznának. Amíg Mrs. Delay ódákat zengett arról, hogy nekünk, tinédzsereknek, mennyire kusza érzéseink vannak és ha magunk előtt felfedjük ezeket az érzéseket és rá tudunk nézni a megvilágított közlésre, talán mi is jobban kiigazodunk saját magunkon, *blablabla*, addig én szövegelésére illő női arcot vázoltam fel az előttem lévő A/4-es lapra, összeszorított szemekkel és hajába túró kezekkel. Nem, nem azt rajzoltam, amit éreztem, vagy amit szerettem volna, hanem azt, amit Delay tanárnő látni akart. Ha azt vetettem volna papírra, amin járt az eszem, portrét készítettem volna Mr. Burnsről.

Egy perccel kicsengetés után fogtam a ceruzát és beledobtam a táskámba, nyugodtan magamra húztam a kabátomat, amíg Jasper óriási csodálattal bámult arra a rajzra, ami igazából tényleg nem volt semmilyen nagy dolog. Vállamra ejtettem a táskámat, majd amikor kicsengettek, felálltam a helyemről, a tanárnő asztalára tettem kifelémenet a lapot, majd eltűntem a teremből.

Amikor kiértem az iskolából, a kapucnimat a hajamra dobtam és zsebre dugtam a kezemet, amitől valószínűleg úgy néztem ki, mint egy antiszociális, de nem különösebben érdekelt, mivel kegyetlenül hideg volt, emellett az eső is esett és nem volt kedvem teljesen bőrré ázni.

Körülbelül tíz percet tudtam sétálni, amíg le nem szakadt teljesen az ég. Fogalmam sem volt, hogy ez a vihar meddig fog még elfajulni és nem nagyon szerettem volna ezúttal kockáztatni, ezért beálltam a régi fánkbolt ponyvája alá és az egykor még rózsaszín festékkel lefestett falnak dőlve vártam, hogy csituljon kicsit az eső. Követte a példámat egy kislány és az anyukája is, de a legtöbb ember a hideg esőcseppeket csupán a kabátja takarásával próbálta átvészelni, egymást lökték arrébb a sietségben és a hirtelen jött apró káoszban, ami beköszöntött az utcába. Keresztbe font karokkal figyeltem a szürke látképet, ami elém tárult, a fák csupasz ágainak jobbra-balra imbolygását, a pocsolyákon átgázoló talpakat, a messziről látszó villámot, ami ketté választotta a fekete felhővel beborított égboltot. Olyan ez

a vihar, mintha egy az egyben derékba akarná törni a világot, csakhogy nem képes rá, mert a világ ellenál neki, ebből pedig kialakul a nagy harc, ami eltipor mindent, ami az útjába áll.

A kocsik lassan haladtak az úttesten, egymásra dudáltak, néhány vezető idegesen kifordult a sorból és inkább a másik sávban elindult visszafelé. Én pedig csak ott álltam, és fogalmam sem volt, hogy mikor fogok innen kijutni, csak álltam, és az elmúló autók színét pásztáztam; egy piros, egy fehér, egy kék, újra egy fehér, egy szükre, egy fekete, még egy kék és még egy szürke - *ami megáll előttem és lehúzódik a felém eső ablaka.*

Mr. Burns várakozva nézett rám és nem törődött azzal, hogy a háta mögött feltorlódott sorban álló sofőrök mennyire őrjöngenek a tette miatt, csak figyelt engem és szemeivel kérlelt, könyörgött, esedezett, rimánkodott értem, én pedig olyat tettem, amit abban a pillanatban tudtam, hogy meg fogok bánni; *átfutottam az autó másik oldalára és beültem mellé az anyósülésre.*

- Jól van? Fázik? - Mr. Burns azonnal a már amúgy is bekapcsolt fűtéshez nyúlt és maximumra tekerte azt, majd felhúzta az ablakot és eleget tett a háborgó emberek kérésének és rányomott a gázra. - Nancy.

- Jól vagyok - válaszoltam végül, de igazából nem tudtam, hogy hogyan kellett volna viselkednem. Nem kellett volna beszállnom, ez óriási tény, hiszen éppen ignorálni próbáltam ezt az embert, úgy, ahogyan ő ignorált engem, mégis másodpercek alatt szó szerint mellé futottam. Miért nem tudok legalább egyszer függetlenül viselkedni? - Nem kellett volna felvennie, Mr. Burns. Jól megvoltam ott.

- Na, ne mondja - dörmögte Mr. Burns, én pedig összehúzott szemekkel fordultam a szélvédő felé. Most komolyan, miért, miért csinálom ezt magammal? Miért nem tudtam megvárni, amíg eltűnik az a szerencsétlen vihar? Mr. Burns bekapcsolta az ablaktörlőt, ami szüntelenül tüntette el a folyamatosan újoló kövér esőcseppeket az ablakról. - Nézze, Nancy... nem volt szép, ahogyan hétfőn viselkedtem magával.

- Csak nem bocsánatot kér? - gúnyolódtam a férfivel, pedig tényleg komolyan beszélt. Abban a pillanatban, ahogy kimondta, hogy nem volt szép, ahogyan hétfőn viselkedett, úgy éreztem, elértem valamit az életben.

Ismeretlen eredetű boldogsággal töltött el ez az egyetlen mondat, mégis, egy árva mosolyt sem mutattam.

- Azt tenném, ha végre befogná a száját - rivallt rám türelmetlenül Mr. Burns, én pedig inkább belesüppedtem az ülésbe és megfogadtam, hogy hallgatok rá és nem fogok megszólalni. Levettem a kapucnit a fejemről, majd vizes hajamat megtapogatva rájöttem, hogy körülbelül annyit ért, mintha rajtam sem lett volna. - Valóban csúnya volt a viselkedésem, és én... nos, elnézést kérek érte. Bepánikoltam, ha őszinte akarok lenni.

- Nem illik önhöz ez a szó, Mr. Burns - mondtam ki a legelső gondolatot, ami a fejembe úszott, Mr. Burns pedig bólintott, hogy egyetért velem. Igazából csak ezt akartam hallani. Mármint, nem azt, hogy egyetért, hanem azt, hogy rájött, hogy mit csinált és sajnálja. Alapjáraton már nem is voltam mérges, na de hát ugyan már, nem lenne a nevem Nancy Williams, ha ilyen könnyen rábólintanék, hogy nincs harag. - Ne higgye azt, hogy ezzel a vallomásszerű valamivel bármilyen változást is okozott. Olyan könnyű esetnek néz, akinek odadob egy bocsánatot és el is felejt mindent?

- Nem, maga végtelenül nehéz eset, amivel az agyamra megy - jelentette ki egyszerűen Mr. Burns, majd megállt a kereszteződésnél és sóhajtott egyet. Tudom, hogy mi akasztotta ki ennyire: a házam felé vezető utat lezárták. Hát ez remek. - Na, most mit csináljunk?

- Hát, nem tudom. Mármint, én szívesen kiszállok és besétálok...

- Szó sem lehet róla, nem fog ilyen időben egy lépést sem tenni - vágott a szavamba Mr. Burns, majd vett egy olyan mély levegőt, hogy tisztán láttam mellkasa emelkedését és süllyedését. Percekig ott álltunk a kereszteződésben, a kocsisok dudálva adták tudtunkra, hogy rossz helyen állunk, én pedig megszólalni sem mertem, mert nem tudtam, hogy Mr. Burns most éppen min gondolkozik, és hogy mennyire lenne jó ötlet megkérdeznem. Végül újra megfogta a kormányt, majd balra irányította, a házammal ellenkező direkcióba. - Szükségem van egy cigarettára. Nálam marad, amíg elmegy a vihar, jó úgy?

- Nem, nem hiszem. Inkább kiszállok, Mr. Burns. Álljon meg, kérem - hadartam gyorsan, mert tényleg kétségbe estem az ötletet hallva. Nagyon nem

akartam Mr. Burns otthonába menni, mert fogalmam sem volt arról, hogy hol van, hogy meddig tart a vihar, és legfőképpen, hogy mi lenne, ha odamennék. - Mr. Burns, hazasétálok, kérem szépen állítsa meg a kocsit!

- Ne hisztizzen már, nem elrabolom, hanem megmentem egy tüdőgyulladástól - állított le fáradtan Mr. Burns, én pedig sóhajtottam egyet, majd nagyot nyelve lecsuktam a szemeimet. *Ó, te jó ég, ez nem lesz így jó...* - Mit képzel, Nancy Williams, elviszem egy erdőbe és ott hagyom?

- Most hogy mondja, igen, el tudnám képzelni önről - bólintottam határozottan, Mr. Burns pedig halvány mosollyal és felhúzott szemöldökkel az arcán megcsóválta a fejét, majd a rádióhoz nyúlt és bekapcsolta azt. Nem tudom, hogy örültem-e annak, hogy csökkenteni próbálja a feszültséget, vagy nem, mert általában ha megpróbáljuk csökkenteni a feszültséget, csak még feszültebbé varázsoljuk a helyzetet. - Egyébként is, ugyanúgy haragszom.

- Hát ez nyilvánvaló - hagyta rám a dolgot Mr. Burns, én pedig durcásan elfordultam és az ablakon kifelé kezdtem bámulni. Nem, nem azért, mert tényleg mérges voltam, hanem azért, mert nem: *mosolyogtam.* Az éppen esedékes csatornán megszólalt *Cardi B - Bodak Yellow* száma, amiről már automatikusan Sean és a felelsz vagy merszben előadott tánca jutott eszembe. Nem tehettem ellene, halkan felnevettem a jó emlékre, hiszen tudtam, hogy ez a zene most már elválaszthatatlan lesz Seantól. - Olyan igénytelen számokat készítenek manapság.

- Mi baja ezzel a számmal? - úgy kérdeztem erre rá, mintha a legkedvesebb dalom lenne a *Bodak Yellow*, holott én is ugyanolyan trehánynak tartottam az egészet, mint Mr. Burns, egyszerűen csak húzni akartam az agyát és ott keverdtem vitába, ahol tudtam. Nehogy már egyet értsek vele.

- Hát bocsásson meg, de valahogy nem hat meg az a szöveg, ami arról szól, hogy megcsináltatta a kolléga a fogait és nem volt olcsó - magyarázta Mr. Burns, nekem pedig nagyon nagy erőt kellett vennem magamon, hogy ne nevessem el magam. Mikeila imádja ezt a számot és ugyanezt mondom minden alkalommal, amikor ezt hallgatja, de természetesen semmit sem ért neki. Annyiszor lejátszotta már előttem, hogy kívülről fújom a dalszöveget.

- *Said little bitch, you can't fuck with me, if you wanted to...* - hangosan

kezdtem el énekelni a refrént szinte már magának Mr. Burnsnek. Hatalmas átéléssel adtam elő az egészet és olyan kézmozdulatokkal díszítettem az előadást, mint amikor a gazdag lányok megmagyarázzák a „normális" embereknek, hogy miért nem érhetnek fel a szintjükre. - *I don't dance now, I make money moves!*

Mr. Burns ajkai hatalmas vigyorra szaladtak, és habár láthatóan bántotta a fülét az egész szám - vagy a hangom, ki tudja - a rádióhoz nyúlt és feljebb tekerte a hangerőt. Értettem minden szót, amit nem mondott ki, ezért magabiztosan folytattam az éneklést. Kint tombolt a vihar, ennek ellenére én úgy rappeltem, mintha ez lenne a hivatásom. A szám végén, az utolsó szónál igazi picsásan hátrasepertem a vállamról a hajamat, majd amikor elcsendesült minden és a műsorvezető kezdett valamit magyarázni, rájöttem, hogy kicsit sem voltam zavarban és olyan felszabadultan éreztem magam, amilyennek nem gondoltam volna, hogy valaha is fogom Mr. Burns mellett.

Ez a felszabadultság azonnal eltűnt amikor a *Mutual* nevezetű számot hallottam meg folytatásképp *Shawn Mendes*től. Eleinte nem igazán éreztem semmilyen rossz érzést, hiszen imádom az egész albumot, de ahogy tudatosultak bennem a dalban szereplő mondatok, hihetetlenül zavarba jöttem ismételten, hiszen vészesen a mi helyzetünket írta le az egész szám. Amikor megálltunk a pirosnál, Mr. Burns kezei felcsúsztak a kormány tetejére, megnyalta ajkait, majd az ablaka felé fordult, mikor elkezdődött a refrén.

You say, you want all of me today
But tomorrow's not the same
My feelings never change
What do you want from me? - a zene csak ment és ment, a kellemetlen hangulat pedig csak egyre nőtt a kocsiban. Mr. Burns tisztában volt azzal, hogy ha egy másik csatornát kapcsol, csak még szánalmasabb lenne ez az egész szituáció. Imádkoztam a végéért, de a két és fél perces szám most óráknak tűnt.

I need to know
If this is mutual
Before I go
And get way too involved
I want you bad

Can you reciprocate? - Mr. Burns nem bírta tovább, lehúzta az ablakot, majd kihajolt a viharos szürkeségbe, elővette a cigarettás dobozát és rágyújtott. Csukott szemmel dolgoztam fel a látványt, amit fogalmam sincs, hogy hogyan tud nyújtani csupán azzal, hogy az ajkai közé vesz egy rohadt cigarettát. Az ajtóra könyökölve a tenyeremen pihentettem a fejemet, szememet az ég felé szegezve kértem már nem is tudom micsodát vagy kicsodát, hogy maradjon abba a szám és ne is halljam többet az életben.

This inconsistency
What does it mean?
You got me questioning
The way you act and take it back
Do I mean anything? - a lámpa végre, hosszú-hosszú órák után zöldre váltott, Mr. Burns pedig ujjai közül ismét szájába vette a cigit és elindult a kocsik után. A dohányszag hamar betöltötte az autót, de őszintén szólva, a zene annyira elnyomta még a szagokat is az elmém érzékrendszerében, hogy még csak nem is zavart. Olyannyira megutáltam ezt a dalt, hogy arra nincsenek szavak. *Menj a fenébe, Shawn.* A refrén közepénél jártunk, amikor Mr. Burns a járdaszegélyre hajtott és leállította az autót egy halványbarnára festett panelház előtt. Nem tudtam eldönteni, hogy örültem-e neki, vagy nem.

Duplán is eláztam, amíg kiszálltunk a kocsiból és Mr. Burns beirányított a földszintre. Másodpercekkel utánam követett ő is, láttam még, miközben nyitotta az ajtót, ahogyan a földre dobja a cigarettacsikket. A nagy esőcseppek a vállára hullottak a hajából, miközben megállt a lift előtt és megnyomta a négyes gombot, a tökéletes zakója olyan vizes volt, mintha most vette volna ki a mosógépből.

A liftben állva ujjaimat tördelve könyörögtem egy ott lakóért, hogy csatlakozzon hozzánk, hogy ne legyen annyira gáz ez az egész szituáció, de a természet, a sors, az egész élet gyűlöl engem és ott csesz ki velem, ahol tud, tehát nem, nem szállt be senki egyik emeleten sem. A hosszú folyosó legvégére sétálva Mr. Burns előhalászta a zsebéből kulcsát, majd mikor megálltunk a 27-es számú lakás előtt, a zár elfordítása után szélesre tárta előttem az ajtót és előre engedett.

Maga a panel nem olyan volt, mint mondjuk amilyenben Rafael és Clayton él - nem, ez sokkal-sokkal nagyobb volt, sokkal jobban elválasztva, akár egy

kertes ház belseje. A nappali, ami egybe volt nyitva a konyhával, már magában nagyobb volt, mint Rafael egész lakása, a két csukott ajtó pedig valószínűleg a háló-és fürdőszobát rejtegette, amiről még nem is beszéltünk. Igazából egy nagyon modern, fehér-fekete stílusú házról volt szó, ami igazából olyan... *olyan Mr. Burnsös volt.*

- Vegye le magáról azt a vizes ruhát - Mr. Burns megszólalására félre nyeltem a saját nyálamat, és amikor a férfire néztem, rájött, hogy nagyon is fura kijelentést tett, ami vörösre színezte az egyébként átfagyott orcáimat. - A kabátját meg a cipőjét.

Zavartan bólintottam egyet és lehalásztam magamról a csurom víz kabátot, majd lehajoltam és lehúztam a cipzárt a bokacsizmámon. Amikor felnéztem, Mr. Burns zakója már a fekete bőrkanapén tengődött, barna ingjének első két gombja szétterülve vált szét a nyaka alatt. Azért, hogy ne bámuljam, előhúztam a telefonomat a hátsó zsebemből, és írtam anyának egy üzenetet, hogy a vihar miatt egy ideig az iskolában maradok - *egyre jobban megy ez a füllentés dolog.*

- Éhes? - hallottam a kérdést, és mielőtt válaszoltam volna, Mr. Burns a hűtője elé lépett és ajtaját kinyitva, érdeklődően figyelte a belsejét. - Maradt egy kis mirelit pizza tegnapról, tudom, végtelenül csábító. Nem számítottam vendégekre, ha eddig még nem lehetett rájönni.

Annyira édesen hangzott az utolsó mondata, hogy le sem szűrtem belőle azt a tipikus unalmat, ami minden egyes megszólalásánál jelen volt. Valójában nem voltam éhes, de féltem, hogy ha kijelentem, hogy nem kérek, azt fogja gondolni, hogy azért nem akarok enni, mert tényleg nem vagyok lenyűgözve és szánalmasnak gondolom a mirelit pizzát - ami egyébként az életem, csak úgy mellékesen.

- Nagyon jó a mirelit pizza - mondtam mosolyogva, majd keresztbe tettem karjaimat és bizonytalanul beljebb sétáltam a házba, a konyha felé. Tagadhatatlanul tipikus legénylakásról volt szó, nyilvánvalóan nem rendezkedett be rendesen Mr. Burns és őt ismerve egyébként, valószínűleg nem is fog, mégis, hiába nem volt meg az a komfort, mint mondjuk egy normális családi házban, annyira nyugodtan éreztem magam benne, mintha már belaktam volna. Illetve, nyilvánvalóan bennem volt a megszokott zavar,

ami Mr. Burns jelenlétében alapjáraton előjön, de már ki sem kéne emelnem, annyira megszokott. - De csak akkor vagyok hajlandó enni, ha nem egyedül eszem.

- Micsoda zsarolásokban van - mondta Mr. Burns, miközben beletette a tányéron lévő három szelet pizzát a mikróba. Igazából nem vicceltem, mert biztos, hogy nem eszek csak úgy magamban egy idegen lakásban. Jó, amikor legutóbb voltam egy idegen lakásban, kétpofára tömtem a kínait, de ott volt akkor Clayton is, most viszont egyetlen ember sincs a társaságomban, aki nyugalmat adna.

- Persze, hogy azokban vagyok. Zavarban lennék, ha csak én ennék, ön meg nem - magyaráztam, Mr. Burns pedig fejét csóválva háttal a pultnak dőlt. Hitetlenül nézett rám, én viszont komolyan mondtam, amit mondtam, és nem terveztem rajta változtatni. Így is elég kínos, hogy itt vagyok nála, könyörgöm.

- Hihetetlen egy nőszemély maga, Nancy Williams - jelentette ki, én pedig ártatlanul felhúztam a vállamat, majd gondoltam egyet és felültem a pultra. Miután megtettem, rájöttem, hogy elég közvetlen mozzanat volt ez tőlem, de Mr. Burns még annyi érdeklődést sem mutatott, hogy valamilyen beszólást köpjön nekem. *Teljesen természetesnek vélte.* - Még haragban vagyunk?

- Milyen kérdés ez? *Mindig* haragban vagyunk, Mr. Burns - mondtam, kihangsúlyozva a mindig szót, mire Mr. Burns felém fordult és mosolyogva megnyalta az ajkait. *Mondtam már, hogy utálom, amikor ezt csinálja?*

Valójában nagyon élveztem ezt a kis csipkelődést - meg azt is, ahogyan megnyalja az ajkait, de ez tök lényegtelen - és az a legjobb, hogy láttam rajta, hogy ő is. Nem hiszem, hogy ilyen helyzetben lennénk, ráadásul itt, ha nem cseszegetnénk egymást állandóan. Őszintén szólva, nem biztos, hogy az ignorálása alatt a törődésére vágytam.

A flegmaságát hiányoltam.

- Hát, magával nem is lehet igazán békében élni - morogta, én pedig felnevettem és újra felé fordultam. Mosolyogva a padlóra meredt, én pedig tökéletesen ráláttam az oldalprofiljára, hiszen mellettem állt. Igazából Mr.

Burns *hihetetlenül* vonzó férfi volt. Persze ez nyilvánvalóan látszott már akkor is, amikor beléptem először késve az órájára, alapvető tény volt mindenki számára, hogy egy igazán magával ragadó emberről volt szó, mégis, jobban megvizsgálva, Mr. Burns nem csak úgy simán a vonzó jelzőt érdemelte, hanem a *hihetetlenül vonzót.* Ahogy ezen gondolkoztam, elszégyelltem magam, de kiváncsivá is tettem saját magamat, hogy vajon ő mit gondol rólam ilyen téren. Nyilván eltűnődött már ezen, hiszen voltak szituációink, amiket nem lehet letagadni, és amikből alapvetően az következik, hogy nézett már rám *úgy*, és éltem-haltam a kiváncsiságtól, hogy ez az *úgy* pontosan milyen a gondolataiban.

- Mr. Burns, mit gondol rólam külsőleg? - olyan gyorsan csúszott ki a számon a kérdés, hogy még mérlegelni sem tudtam az esetleges buktatókat. Mr. Burns úgy kapta rám a tekintetét, mintha azt jelentettem volna ki, hogy világvége lesz három percen belül.

- Ó, nem, nem megyünk ilyen irányba, Nancy - válaszolt határozottan, szemében olyan elszántságot láttam, amit tudtam, hogy nem fogok tudni megváltoztatni. - Nem megyünk ilyen irányba.

- Mr. Burns, ez csak egy egyszerű kérdés...

- Magának az egyszerű kérdései elég veszélyesek - állított le a férfi, majd kinyitotta a csipogó mikró ajtaját és az ölembe tette a tányért, amin a pizzaszeletek voltak. Levett róla egy szeletet és úgy nézett rám, mint anya Milliere, amikor az nem akarja megenni a borsót. - Most pedig egyen és ne beszéljen!

Sóhajtva haraptam le az első falatot a mirelit pizzából, és Mr. Burns kérésének eleget téve egy szót sem szóltam. Tényleg olyan voltam, mint egy rossz ovódás - ültem a konyhapulton a lábamat lógatva, egy tányérral az ölemben és teli szájjal. Mivel nem volt beszélgetőpartnerem, ezért, hogy lefoglaljam magam - körülnéztem az elém táruló lakásban. Egyetlen növény sem volt fellelhető, a fekete bőrkanapé előtt egy viszonylag nagyobb tévé díszelgett, mögötte plafonig érő könyvesszekrénnyel, aminek minden polca csurig volt töltve. Nagyon át akartam nézni a könyveket, de túl kényelmesen ültem a pulton, Mr. Burns mellett ahhoz, hogy átsétáljak a konyhán. Egyetlen kép sem volt a falakon a családról esetleg, csupán Mr. Burns diplomája

pihent az egyik szekrényen egy ízléses, fehérre festett fakeretben.

- Christopher Burns, kiváló képesítés - olvastam hangosan, amit láttam, majd elmosolyodtam, miután felfogtam, hogy keresztnevét is kimondtam a férfinek. Iszonyatosan tetszett a név a saját hangomon, mégis zavarba jöttem egy csöppet és Mr. Burnsre néztem, aki felhúzott szemöldökkel vizslatott engem, de mivel nem volt mérges, megvontam a vállaimat és újra kimondtam a nevét. - *Christopher.* Nagyon tetszik a hangzása. Ön mit gondol, *Christopher?* - azt hittem, hogy Mr. Burns le fog szólni, ideges lesz, esetleg valamilyen szokásához köthető beszólással áld meg, de a tanár úr csupán mosolyogva megcsóválta a fejét és elfordult tőlem, majd újabbat harapott a pizzából. Nem tudom pontosan, hogy miért, de valamilyen tiszteletlen okból már direkt hergelni akartam és amíg egy részem örült, hogy neve kimondása nem bosszantja fel, a másik csak ezt kívánta. - Hívhatom mostantól Christophernek?

- Nem - vágta rá élből, én pedig felnevettem és letettem az ölemből az egy szelet pizzával dekorált tányért. - Ne provokáljon, Nancy.

- Nem is provokálom - *de igen, provokáltam, ezúttal tudatosan.* - De ha ön hívhat Nancynek, én miért nem hívhatom önt Christophernek?

- Akarja, hogy Miss Williamsnek hívjam? - fordult felém Mr. Burns, én pedig habár próbáltam megtartani a komoly arckifejezésemet, túlságosan élveztem a helyzetet és szemeim úgy mosolyogtak, hogy ezt nem is tudtam tagadni. Imádtam ezzel az emberrel élcelődni.

- Nem - mondtam végül, majd sóhajtottam és hátam mögött megtámaszkodtam a tenyeremmel. - Az én nevemnek is tetszik a hangzása öntől.

Elpirosodtam, ugyanis az utolsó mondat valóban nem direkt hangzott el. Mr. Burns nem reagált rá, ez pedig így volt a legjobb. Kínos pillanatokat teremtettünk volna, ha átbeszéltük volna, kínos pillanatok pedig nem kellettek. Most így jó volt minden és úgy is el fogjuk majd cseszni, mert minden bizonnyal újra megsért, esetleg nagyon felhúzom, szóval nem kell itt kísérteni a bajt.

- Egye meg azt az egy szelet pizzát - szólalt meg újra Mr. Burns, de mivel ő már nem evett, képtelen voltam a kezembe venni az utolsó szelet pizzát és egyedül elkezdeni enni.

- Elfelezi velem? - kérdeztem, Mr. Burns pedig sóhajtva fordult egyet egész testével és elém állt. Tenyerével megtámaszkodott a pult szélében, majd úgy nézett rám, mintha a legnagyobb gondot jelenteném az életében. Köszönöm szépen.

- Egyen már, Nancy. Ne hisztizzen - szólt rám ma már másodjára, én pedig oldalra döntött fejjel húztam össze a szemeim. Azért nem hisztizek mindig, ő viszont úgy állít be, mint a világ leghisztisebb személyét. Hihetetlen.

- Nem is hisztiztem, csak megkérdeztem, hogy elfelezi-e velem. Igazából ön az, aki hisztis, Mr. Burns - állapítottam meg, Mr. Burns pedig másik kezével is a pultra nehezedett. Pontosan előttem állt és két karjával falat képezett számomra. Csak akkor vettem észre a félreérthető pozíciót, amikor elkezdtem azon gondolkozni, hogy így, ahogy a pulton ülök, sikerült szemmagasságba kerülnünk. Nyeltem egyet, mikor felfedeztem Mr. Burns közelségét, és fogalmam sem volt arról, hogy ő vajon érzékelte-e ezt.

- Látja? Most meg tiszteletlen - folytatta tovább az ócsárlást, de abszolút nem tudtam már arra figyelni, amit mond. Visszajött a zavartságom és abban is biztos voltam, hogy paradicsomvörösre vártak az orcáim. Olyan melegem lett, mintha egy nyári nap legforróbb időszakában ülnék a napon, mély levegőt vettem és ajkaimat beharapva fújtam ki az orromon keresztül. Mikor Mr. Burns a számra kapta a tekintetét, égszínkék szemei elsötétültek és olyan gyönyörű mélykék árnyalatot képeztek, amikor újra a szemeimhez tévedt, amilyet még biztos voltam benne, hogy nem láttam. Volt már köztünk sokkal kisebb is a távolság, lásd; Szilveszter estéjén, most mégis olyan elektromosság töltötte meg a közöttünk lévő teret, aminek talán nem kellett volna. *Ó, istenem...*

- Bocsánat - böktem ki végül, de tudtam, hogy teljesen felesleges már bármit is mondanom, mert Mr. Burns nem éppen a szavaimra összpontosított. Egyetlen lépést tett felém, majd tenyereit a pultról a derekamra vezette és úgy hajolt a homlokomhoz, mint az utóbbi alkalomkor. Szabály szerűen szétszaggatta a vágy a testemet, amit keltett bennem a férfi, nem akartam

mást, csak hogy elzárja ajkaimat az ajkaival és megcsókoljon. - Most mi lesz, *Christopher?*

- Le kell állnia ezzel a *Christopher*ezéssel - suttogta az ajkaimra Mr. Burns, levezette egyik kezét a térdhajlatomhoz és beférkőzött két lábam közé, majd gyengéden közelebb húzott magához. Minden érintése élénkítő volt és sejtelmem sem volt arról, hogy hogyan csinálja minden egyes alkalommal.

- Miért? - kérdeztem vissza, majd vettem egy hatalmas erőfeszítést, sikerült megmozdítanom a karomat és Mr. Burns mellkasára helyezve a kezemet, ingjénél megfogva olyan közel húztam magamhoz, hogy ajkaink már-már súrolták egymást. Érzékszerveim teljesen megbolydultak és az égvilágon semmit nem tehettem ellene. De ugyan kit áltatok! *Nem is akartam.* Észveszejtően felkavart a fűszeres illat, ami megszokott parfümének esszenciája volt, felkavart és elkápráztatott, olyan volt, mintha teljesen megrészegültem volna tőle.

- Mert teljesen lázba hoz - mondta Mr. Burns olyan mély hangon, hogy végig futott a hideg a hátamon, egyenesen áhitoztam a csókjáért és az csak még nagyobb szenvedélyt okozott bennem, hogy tudtam; ő is áhitozik az enyémért. Lábaimat a dereka köré kulcsoltam, úgy összekapcsolódtunk, hogy már meg sem lehetett különböztetni érintéseinknek tulajdonosát, én pedig iszonyatosan kívántam ezt. Kívántam őt.

- *Csókolj meg, Christopher* - kérleltem a férfit hozzám nem illő módon, neki pedig csak ennyi kellett, ajkait az enyémekhez érintette, de amilyen nagy hévvel indult, olyan lassan, törékenyen lehelte számra csókját, és én teljesen megőrültem érte. Még azelőtt véget vetett a mámor legszebb megvalósulásának, mielőtt felfoghattam volna. Volt bennünk minden, vágy, tilalom, utasítás és vonzás, ezek pedig összekuszálódva annyira gyönyörű rendetlenséget varázsolták, amit nem biztos, hogy fel lehet ép ésszel fogni.

Ingjét már teljesen összegyűrtem, mégis görcsösen szorítottam és még közelebb vontam magamhoz Christopher Burnst, azt a férfit, aki teljesen elvette az eszemet. Csókja újra megtalált, láztól forró ajkunk úgy egymásba gabalyodott, hogy talán sosem tudjuk majd szétválasztani.

- Ezt elfelejtjük később - szólalt meg a férfi zihálva, én pedig hevesen

bólogattam, de csak azért, hogy ne beszéljen annyit és folytassa azt, amit annyira tökéletesen elkezdett. Hallottam artériáim vad dobolását a fejemben, mintha szédület mélységébe merültem volna hirtelen, és egy csöppet sem bántam. Csókolóztunk, mert csókolózni akartunk, csókolóztunk, mert nem bírtunk nem csókolózni.

És hogy meddig? Nos, míg a vihar el nem csendesült.

[T I Z E N H A T O D I K R É S Z]

Mikeila mélyen aludt még akkor is, amikor a tőle kapott ébresztőm rikácsolva jelezte, hogy idő van. Hozzám nem illően felugrottam és lenyomtam az órát, mert nem akartam felkelteni a mellettem fekvő lányt, hiszen egész éjjel annyira köhögött, hogy szinte semmit nem aludtunk - hajnali négy volt, mire teljesen kimerültem, de arról fogalmam sincs, hogy utána Mikeila még meddig szenvedett. Miután ismét csend lett és kiszökött a szervezetemből a hirtelen jött adrenalin, leültem az ágy szélére és lecsuktam a szemeimet, ugyanis kegyetlen fáradt voltam és igazából csodának gondoltam azt, hogy egyáltalán tudom a nevemet. Mélyet sóhajtottam, majd egy idő után - hogy ez az idő öt perc vagy fél óra volt, ki tudja - felálltam és a szekrényemhez sétáltam. Az ajtajára akasztott, teljes képet visszaadó tükörbe néztem, fáradt szemeim olyan látványt nyújtottak, mintha egész éjjel buliztam és ittam volna. Akárhogyan is, orcáim ezzel ellentétben majd' kicsattantak a vörösségtől, őszintén reménykedtem benne, hogy csak az alvás okozta elfekvéstől.

Miután csodálatosan összepárosítottam egy fekete felsőt és egy fekete farmert, majd felhúztam a szintén fekete bokacsizmámat is, rájöttem, hogy nem lesz valami színes napom ma és azért bíztam benne, hogy az egyébként még mindig keserves idő nem lesz befolyással úgy a hangulatomra, mint most, háromnegyed hétkor. Sóhajtva bámultam saját magamat, teljesen eltűntem a fekete cuccokban és tudtam, hogy fel kéne dobnom valami élettel telibbel a megjelenésemet, mert úgy nézek ki, mintha temetésre mennék. Az az igazság, hogy a kicsivel több, mint két óra alvás miatt úgy éreztem magam, mint egy élőhalott, ezért a ruhákat is szinte már tudat alatt választottam érzelmi állapotomhoz megfelelően. Végül elővettem még egy bordó, combomig érő kardigánt is, majd magamra kaptam azt, miután fekete hosszúujjúmat betűrtem a nadrágomba.

A fürdőszobában már harmadjára locsoltam az arcomat jéghideg vízzel, hátha kicsit életre kapok - természetesen nem így lett, mert miért lenne így -, majd

fogat mostam és a kezembe vettem a fésűt. Utáltam a hajam, annyira nem tetszett a formája, hogy valahogy most, egy random csütörtökön, képtelenségnek gondoltam azt, hogy én így induljak el az iskolába. Fogtam a hajvasalót és szögegyenesre varázsoltam semmilyen tincseimet, majd felvittem az arcomra a megszokott korrektort és szempillaspirált. Ahogy szemléltem mai kinézetemet, olyan dolgot tettem, amit soha nem gondoltam volna, hogy magamtól meg fogok tenni: visszasétáltam a szobába Mikeila cuccaihoz, és az ujjaim közé vettem a retiküljében elrejtett két darab rúzsát. Tanácstalanul álltam a helyiség közepén, azon gondolkozva, hogy melyiket vigyem fel: a sötétvöröset, ami sokkal feltűnőbbé tesz majd, mint szeretném, vagy az inkább már lilásabb rózsaszínt, ami tény, hogy Mikeilán elbűvölően áll, de rajtam úgy állna, mintha belenyomtam volna a számat az áfonyás fagylaltba.

- Válaszd a bordót - Mikeila rekedtes hangja szinte parancsolta nekem, hogy mit csináljak, mire a lány felé fordultam, aki alig bírta nyitva tartani a szemeit is. Kezeivel az éjjeliszekrényen egy tiszta zsebkendő után kutatott, miközben engem vizsgált fátyolos tekintetével. - Az illik a kardigánodhoz.

Megköszöntem Mikeilának a segítséget, majd a tükör elé álltam és elkezdtem befesteni ajkaimat.

- *Nem szeretem, amikor ezt a rúzst hordja.*
-*Miért?*
- *Mert teljesen megőrjít* - Mr. Burns afteren elhangzott szavai olyan gyorsan kúsztak gondolataimba, hogy megfagytam a mozdulataimban. Csukott szemmel emlékeztem vissza ennek hatására a tegnap délutánra, a fűszeres parfümének illatára, bársonyos kezeinek érintésére és mámorító csókjainak ízére. Azonnal libabőrös lettem azok miatt a pillanatképek miatt, amiket oly tisztán láttam magam előtt, hogy szinte éreztem is azt a heves tempót, amit Mr. Burns ajkai diktáltak hosszú órákon keresztül, amíg meg nem csörrent a telefonom és anya a tudtomra nem adta, hogy már háromnegyed órája járhatóak az utak és meg nem parancsolta, hogy azonnal teremjek otthon.

Bordóra színeztem a számat, pedig visszhangzott a fejemben Mr. Burns mondata.

Mert teljesen megőrjít.

És mi van akkor, ha meg szerettem volna őrjíteni?

A konyhába érve eltettem a napi adagomat, majd elköszöntem anyáéktól és kabátot véve kiléptem az ajtón. Érdekes, hogy mennyit romlott a szüleimmel a kapcsolatom az utóbbi időben - még a szünet előtt minden reggel váltottam velük pár szót, sőt, először anyával mentem báli ruhát nézni, most viszont olyan, mintha csupán távoli ismerősök lennénk.

Hálát adtam az égnek, amikor elértem a buszt, ugyanis ismételten csepergett az eső és semmi kedvem nem volt így harminc percet sétálni, emellett a tegnap keletkezett pocsolyákban biztos, hogy párszor pofára is estem volna. Három zeneszám végighallgatása után leszálltam az iskola utcájában, majd elsétáltam az épület elé. Időközben összetalálkoztam Seannal, akivel egyébként sosem volt olyan bensőséges kapcsolatom, csupán annyi, hogy egy volt a baráti körünk az osztályban, mégis bevárt, amikor szóltam neki, és olyan könnyedén ócsároltuk az évvégi vizsgát, ami várt még ránk, mintha minden nap önfeledten beszélgetnénk. Hihetetlen, hogy az utálat mennyire össze tudja hozni a diákokat.

- Legszívesebben ellógnám ezt a napot, annyira szarul keltem - mondta nyűgösen Sean, én pedig tágra nyílt szemekkel magyaráztam, hogy pontosan ugyanezt érzem. Tényleg zombiként éreztem magam, olyan álmosság volt rajtam, hogy akár a betonra fekve is el tudnék aludni. Nem viccelek.

Első órára, matekra, Charlotte késve csörtetett be, majd amikor levágódott a mellettem lévő üres helyre, észrevettem a szeme alatt húzódó karikákat, a mindenfelé álló hajtincseit és a nyúzott arckifejezését, amik egyébként soha az életben nem voltak rá jellemzőek. Charlotte Blanchard, ha nulla percet sem aludt előző este, akkor is olyan kinézetet varázsolt mindig magának másnapra, hogy senki nem mondta meg volna róla, hogy végig virrasztotta az éjjelt, ezért is volt annyira hihetetlenül meglepő a mostani megjelenése.

- Hallod, te mit csináltál az este? - kérdeztem halkan, miközben közelebb csúsztam barátnőmhöz. Charlotte lehámozta magáról a kabátját, majd összeborzongott a hidegtől és dühösen visszavette. Annyira az ellentéte volt a saját, kiegyensúlyozott énjének, hogy nem is próbáltam tagadni állam leesését.

- Nancy, szerintem itt az ideje beszélnünk - mondta határozottan Charlotte, én pedig már abban a pillanatban tudtam, hogy mi lesz a következő témánk. Illetve ki. - Figyelj, az utóbbi... *egy hónapban* nem voltam teljesen őszinte veled és Mikeilával, amit tényleg nagyon sajnálok, egyszerűen csak nem tudtam hogy felhozni a témát és kérlek ne haragudj, és totálisan utálhatsz majd, mert tökre meg kellett volna veled ezt beszélnem, és...

- Charlotte, tudok Claytonról, ha erről szeretnél beszélni - vágtam a lány szavaiba, ő pedig meglepődve nézett rám és láthatóan próbálta összekapcsolni a dolgokat. Eszembe jutott, hogy lehet, hogy nem tudja, hogy Clayton megemlített pár dolgot a köztük zajló... akármiről, ezért gyorsan védő pozícióba kapcsoltam, mert kicsit sem szerettem volna nekik bekavarni. - Nyilvánvaló volt az egész.

És itt következett az, hogy Charlotte sóhajtott egyet és a matekóra kellős közepén töviről-hegyire elmondta, hogy mi történt; hogy még karácsonyi ajándékom elkészítése után is tartotta a kapcsolatot a bátyámmal, hogy akárhogyan is próbált semlegesen nézni rá és barátként, ez lehetetlenség volt, hiszen Claytonról beszélünk, hogy visszacsókolt, amikor az megcsókolta, hogy imponálóan hatott rá az a sok igénytelenség, amit képes volt összehordani, hogy végig beszélgették a szilveszteri buli estéjét és hogy tegnap este rádöbbent, hogy kezd nagyon belehabarodni *ebbe a fiúba.*

-... ami csak azért gond, mert, ne vedd sértésnek, de a bátyádba belehabarodni kicsit sem jó dolog és kétségbe vagyok esve, mert tökre úgy érzem magam, mint azok a picsák, akiket egy-két szép szóval elcsábított, és ezen gondolkoztam egész este és te jó ég, semmit nem aludtam, és kikívánkozott már ez belőlem - hadarta el még a legvégét Charlotte, én pedig pislogva próbáltam felzárkózni.

Nem akartam kimutatni, de iszonyatosan sajnáltam Charlotteot, mert igen, tény, hogy a bátyámnak hatalmas vonzereje van, és az is tény, hogy belehabarodni nem feltétlenül okos döntés. Ráadásul Szilveszter este, a kocsiban még tisztában voltam azzal, hogy Clayton kicsit sem gondolt úgy Charlottera, mint potenciális barátnőre, mert ő nem ilyen, ez pedig egy óriási probléma a jelenlegi helyzetben. Imádtam Claytont, de azt kívántam, Charlotte bárcsak távol maradt volna tőle. Aztán ott van a másik véglet is, hogy mi van, ha esetleg sikerül neki elérnie azt, amit Margaretnek is, és

kapcsolatot teremt vele? Clayton iszonyatosan tud szeretni, de azt, hogy ezt ki is mutassa, hihetetlenül különleges módon lehet csak kiérdemelni és valljuk be, egyik Blanchard lánynak már sikerült. Ebben a szituációban nem csak neki van vonzereje, hanem Charlottenak is, és nem is tudom, lehetséges, hogy Clayton ezt egyszer látni fogja, viszont addigra félek, szétszedi szegény lányt.

- Figyelj, Charlotte, én mindenkinél jobban szeretném, hogy boldogok legyetek és eszem ágában sem áll beleszólni a ti kapcsolatotokba, de Clayton mellett egyszerűen lehetetlennek látszik az a hatalmas első szerelem, amit te vársz - válaszoltam őszintén, Charlotte pedig bólintott egyet. Mindenki tisztában volt ezzel és a miérttel is, mégha nem is mondta ki senki sem nyíltan. - A nővéred tönkre vágta azt, hogy lehetséges legyen.

- Mondanám, hogy ne kezdjük el egymás testvérét ócsárolni, de teljesen igazad van - helyeselt Charlotte, majd olyan mélyet sóhajtott, hogy hangosabbra sikerült ez, mint maga a beszélgetésünk. Utolsó előtti padban ültünk, így Mr. Shay nem hallotta meg, de pár előttünk lévő osztálytársunk hátra fordult felénk egy másodpercre, hogy mégis miért veszi éppen magára Charlotte a világ gondját. - Képtelen vagyok végig ülni Quentin tanárnővel az irodalmat. El fogom lógni.

- Túl sokat lógunk mostanság - mondtam, mire Charlotte egy jelentőségteljes pillantást adott nekem, elmondva vele, hogy életemben egyszer lógtam, és akkor is az ajtó előtt ültem. - Én is nagyon álmos vagyok, amúgy. Mikeila végig köhögte az éjszakát.

- Ma senki nem néz ki valami frissnek - állapította meg Charlotte, miután megszólalt a csengő és a legtöbb diák úgy kezdett el szedelődzködni, mintha ólomgolyók lennének a lábaikon. - Szerinted rá tudom venni Seant, hogy ellógja velem a kövi órát?

- Ezer százalékban biztos vagyok benne - mondtam magabiztosan, majd bepakoltam a táskamba és amíg Charlotte megkereste Seant, én addig gyorsan Jasper és Alice mellé csapódtam, hogy rávegyem valamelyiket, hogy üljön mellém irodalmon, de még mielőtt megszólalhattam volna, elkezdtek arról beszélni, hogy kihagyják az esedékes órát. Köszi. - Haló, valaki maradjon már velem! Nem akarom egyedül végig szenvedni Quentin

tanárnőt! Utál engem és én is őt.

- Gyere velünk - húzta fel a vállát mellénk lépve Sean, akit minden bizonnyal rávett Charlotte a lógásra. Mi ez a csoportos lógás, te jó ég? - Csak ide megyünk ki az irodához, utána jövünk vissza, bár amúgy nem nagyon értem, hogy miért...

- Azért, mert nem lóghatok el hét teljes órát egyszerre, mert akkor idő előtt átlépem a határt és még van egy fél évünk a suliból - magyarázta Charlotte Seannak, aki csak hanyagul felhúzta a vállait és tudomásunkra adta, hogy igazából nem nagyon érdekli már a limit. Érdekes, hogy az osztályból mindenki tervez egyetemre menni, hiszen túl jó iskolában tanulunk ahhoz, hogy ne használjuk ki a lehetőségeinket, mégis olyan, mintha nem is foglalkozna ezzel egy-két gyerek. Talán már belefáradtunk. - Tényleg nem olyan vészes, Nancy. Hátha felébredünk kicsit.

Sóhajtottam a barátaim ötletére, mivel igazán csábító volt az ajánlat, emellett nagyon nem akartam Quentin tanárnő cseszegetéseit hallgatni egyedül. Persze ott lennének a többiek is, akikkel ugyanúgy jóban vagyok, de azért minden osztályban vannak kisebb társaságok, amiknek tagjai szorosabban össze vannak szokva - az enyém pedig most készül eltűnni.

- Nem is tudom, ez lenne már a második igazolatlan órám - jelentettem ki grimaszolva, habár félig nem mondtam igazat, ugyanis csupán csak fejben, elméletben van egy igazolatlan órám már. *Mr. Burns nem írta be a szerdai hiányzásomat.*

- Hallod, szeptember harmadikán több igazolatlanom volt, mint amennyi neked lenne akkor, ha kihagynád ezt az órát - érvelt Sean, majd leült az aulában található hatalmas bőrfotelek egyikébe, amiket egy évvel ezelőtt sikerült kiharcolnia a diákságnak, hogy legyen. Mindenkinek elege volt a termekben lévő folyamatos faszékekből, ezért amikor új diákelnökünk lett, az volt az első változtatás az iskolában, hogy kialakított az aulában egy hosszú sort tele kis boxokkal, amikbe le lehet ülni. - Megvárjuk, amíg becsengetnek, és elhúzunk innen.

- Gyere már, Nancy, szerzünk egy kis energiaitalt, hátha felébredünk - kérlelt mosollyal az arcán Charlotte, majd sóhajtottam és leültem Sean mellé. Egy

órából nem lehet semmi, nem igaz?

- Jó - egyeztem bele vonakodva, de abban a pillanatban, hogy ezt kimondtam, máris elöntött a bűntudat. Nem tehetek róla, nem az én stílusom volt ez a lógás dolog.

- Csak majd a hátsó udvaron kell kimennünk, mert Vinston mostanában komolyan veszi az órakihagyásokat - világosított fel minket Jasper, én pedig tenyereimbe temettem arcomat. Valójában tudtam, hogy igazából egy óra az égvilágon semmit nem tesz, főleg úgy, hogy végzősök vagyunk és nincs beírva egyetlen igazolatlan hiányzásom sem, emellett minden bizonyal le sem fogunk bukni, hiszen rajtam kívül már mindenki képzett ebben az egészben, mégis úgy éreztem, hogy kilépek a komfortzónámból és egyre jobban kezdek elzülleni.

Elzülleni, pont úgy, mint ahogyan anya vágta a fejemhez a karácsonyi vásár után.

Becsengetés után átmásztunk az iskola hátsó udvaránál felállított kerítésen, majd pár perc séta után bementünk a közeli kisboltba, ahol Charlotte a kosárba dobott három doboz energiaitalt, utána pedig felém fordult, hogy én kérek-e. Bizonytalanul ráztam a fejemet, mert tulajdonképpen utáltam az energiaitalt, helyette kivettem a hűtőből egy doboz kávét. Meglepődtem, amikor Sean, Jasper és Alice a fizetőpultra helyeztek egy olcsó bort is, sóhajtva gondolkoztam azon, hogy miért csinálom én ezt saját magammal. Leültünk annak az irodának a lépcsőjére, amelyik csupán tizenegy órakor nyit, és aminek dolgozói már minden bizonnyal annyira megszokták Seant és a haverjait, hogy már nem is törődnek velük, majd a többiek felbontották, amiket vettek, amíg én a kávéval a kezemben figyeltem az előttünk lévő nyílt utat és a rajta suhanó autókat. Fogalmam sem volt, hogy a többiek inni terveztek, sőt, van egy olyan érzésem, hogy nekik sem. Charlotte volt az egyetlen józan reményem, ugyanis ő el volt foglalva az energiaitaljaival, és szinte biztos voltam benne, hogy nagyon maximum, *esetleg* egy korty kóstolót fog csak venni az alkoholból.

- Istenem, gyerekek, mit csinálunk itt? Második óra van, és már iszunk - sóhajtott gondterhelten Alice, majd fogta a csuklójára húzott hajgumiját és lófarokba kötötte éjfekete hajkoronáját. Nem tudtam nem észrevenni szája

természetes babarózsaszínes árnyalatát, ami fura módon most rúzs nélkül ízlelte a bor keserű ízét. - Annyira fáradt vagyok már. Igazából azt is megbántam, hogy anno a St. Eliottba jelentkeztem. Tök sokat tanultunk az elmúlt években.

- Én nem - szólt közbe Sean vigyorogva, majd zsebébe nyúlt és előhúzta a cigarettás dobozát. Érdekes. - Kipuskáztam mindent.

- Köszönjük, Sean - jegyezte meg Jasper, majd kezét a fiú elé nyújtva várta a szál cigit, amit a másik meg is adott neki. Mivel mindig kimaradtam ezekből a kis kiruccanásokból, teljesen új volt nekem pár megmozdulás, de a többiek láthatóan minden egyes dolgot természetesnek véltek. - Azért nem volt olyan rossz ez a négy év. Tök sokat tanultunk, de azért kurva sokat szórakoztunk.

Nem, ez nem igaz. Semmit nem szórakoztam.

Csak ültem ezeknek az embereknek a társaságában, akikkel átvészeltem a gimis éveimet, akik a barátaim és akiket szeretek, miközben újra csak megbizonyosodtam arról, hogy én igenis többet tanultam anya miatt, mint amennyit kellett volna, és hogy igenis megszerezhettem volna a jó átlagot, ha nem mondok nemet egy-két bulira. A srácok önfeledt nevetése magával rántott és el is feledkeztem, hogy irodalmon kéne ülnöm, hagytam hogy felhozzák az idétlenebbnél idétlenebb témáikat, miközben egyre jobban érezték a bor hatását. Biztos voltam benne, hogy tudják, mit csinálnak, és hogy nem lesznek teljesen részegek, hiszen akkor eleve nem akarnának visszajönni majd a suliba, ezért nem aggódtam tovább és élveztem a hirtelen jött jóhangulatukat.

- Halljátok, az nem Mr. Burns kocsija? - némította el a kis csapatot Alice, mire egyszerre kaptuk abba az irányba a fejünket, amerre ő nézett. Nyeltem egyet, hiszen igaza volt a lánynak, és mivel a kelleténél kicsit hangosabban kérdezte, Mr. Burns lehúzott ablakán keresztül meghallotta és felénk fordult.

Amíg a többiek leblokkoltak a lebukás miatt és tátott szájjal figyelték a férfit, én olyan piros lettem, mint az ajkaimon díszelgő vörös rúzs. Mr. Burns úgy vezette rám a tekintetét, mintha csak én ülnék itt, a lépcsőn, teljesen egyedül, a másik négynek még csak egy pillantást sem adott. Az izgalom az egész testemben végigfutott, pedig ez a hatalmas összenézés mindössze pár

másodperc volt, amíg be nem fordult az iskola utcájába.

- Basszameg, szerintetek beköp minket? - akadt ki egyből Jasper, majd egy ideig elmélázott a kezében lévő borosüvegen, végül lehúzta a maradékot és felppattanva a lépcsőről a közeli kukához sétált és beledobta abba.

- Nem hogy eldugtad volna az üveget, fogtad magad előtt. Annyira szánalmas vagy, bazd meg - csesztette a fiút Sean, majd ő is nehezen feltápászkodott és lenézett ránk, lányokra. - Szerintem induljunk most vissza. Úgyis kábé tizenöt perc van még az órából, mire visszaérünk, már csak tíz lesz.

Mr. Burns megjelenése teljesen megölte a hangulatot, a többiek feszengtek amiatt, hogy mi lesz, ha elmond minket az Igazgatónőnek, mellesleg kiskorúak vagyunk még és alapjáraton az ivás is tiltott lenne, tehát többszörösen bajba kerülnénk, én viszont egy cseppet sem izgultam. Mr. Burnst nem érdekli, hogy mit csinálnak a gyerekek az iskolán kívül, és habár igaz, hogy lógtunk, de egyszerűen nem nézem ki belőle, hogy képes akkora ügyet keríteni ennek az egésznek, hogy megossza a tanári gárdával. Valószínűleg az sem érdekelné, ha valamelyikünk egyszer holt részegen ülne be az órájára, addig amíg csendbe marad és nem zavarja az előadását.

- Oké, figyeljetek, nem kéne hisztiznünk - szólalt meg hirtelen Charlotte, aki, csak úgy mellékesen, a legjobban hisztizett. - Mr. Burns egy tök korrekt ember, valamelyikünk elé áll és megkéri, hogy ne köpjön be minket, akkor nem is fog. Ugye? *Ugye*?!

- Felesleges elé állnunk, nem érdekeljük annyira, hogy beköpjön minket - csúszott ki a számon hirtelen, mert a kis társaságon végig nézve, úgy is én lennék, akinek éle kéne állnia. Jasper, Sean és Alice kicsit spiccesek ahhoz, hogy beszéljenek, Charlotte pedig tiszta ideg.

- Szerintem főbb a biztonság - helyeselt Alice is, én pedig sóhajtottam, és azon gondolkoztam, hogy inkább vissza kéne fordulnom és el kéne szöknöm. - Nancy, beszélsz vele?

- Nem! - vágtam rá túl hamar is, mire mindannyian kérdően felém fordultak. Már akkor tudtam, amikor a kelleténél jobban is fellázadtam, amikor Jasper olyan éles tekintettel szemlélt, aminek hatására még lépni is nehezemre esett.

- Mármint, engem szinte utál. Ha én mennék oda, hogy ne mondjon el, már csak azért is elmondana.

- Jó, majd én oda megyek - sóhajtott Sean, de ez már akkor halott ötletté vált, mikor nekiszédült a villanyoszlopnak.

- Nancy, légyszi! Csak próbáljuk meg! Szerintem tökre el tud vonatkoztatni a szar kapcsolatotoktól, ha őszintén elé állsz - mondta Alice, mire sóhajtva egyeztem bele a tervbe, majd unott tekintettel átmásztam az iskola kerítésén. Kicsit bonyolultabb volt ez a folyamat most, mint amikor kimásztunk, ugyanis Jasper lustán fogta fel, hogy segítenie kéne Seannak, de mivel ő sem volt teljesen józan, szó szerint beesett az udvarra. Tiszta sár lett mindene, mivel sikerült neki egy sáros pocsolyában eltaknyolnia, ezért pedig olyan káromkodásmenetet hallottam, amihez szerintem még túl fiatal vagyok, de mindegy.

Így sétáltunk hát be a hátsó ajtón, miközben folyamatosan azzal zaklattam Charlotteot, hogy elkenődött-e a rúzsom. Őszintén megmondva, nem igazán tudom, hogy beszélni akartam-e Mr. Burnsszel, vagy éppen nem, viszont azzal igenis tisztában voltam, hogy nem lesz könnyű a kommunikáció a tegnap esti... *hm, esetünk* után. Homályosan emlékszem, hogy még valamikor az elején kijelentette, hogy ami történik, azt el is felejtjük, de ötletem sincs, hogy komolyan gondolta-e vagy nem, mivel azzal voltam elfoglalva éppen, hogy elcsitítsam. *A számmal*. Soha nem gondoltam volna, hogy ez a kijelentés egyáltalán megfordul majd egyszer a fejemben.

- Csak akkor beszélek vele, ha látjuk a folyosón. Ha már a tanáriban van, kínos kihívni - *és bizony már a tanáriban van,* gondoltam magamban, hiszen valószínűleg nem volt első kettő órája és be kell neki rendezkedni, és minden bizonnyal nem lófrál csak úgy random a folyosókon.

Kicsengetésig az aulában lévő boxok egyikében ültünk, majd elvegyültünk a zombiként közlekedő diáksereg között a szünet elején, és próbáltunk nem figyelni arra, hogy Jasper sáros kinézete miatt szinte minden ember pillantása ránk irányul egy másodpercre. Aliceszel leváltunk a többiektől, ugyanis nyelvórák következtek és csak ő van velem spanyolon, így együtt sétáltunk fel a második emeletre. Iszonyatosan izgultam, hogy összetalálkozunk Quentin tanárnővel, mert ő viszont biztos, hogy felkérdez minket és ebből az

egyszerű kis lógásból egy óriási ügyet csinál majd, mert utál minket és mindent megtenne annak érdekében, hogy bajt okozzon nekünk.

- Nézd csak, ott van Mr. Burns - mutatott egyenesen előre Alice, én pedig gyorsan megfogtam a kezét és leirányítottam, hogy ne mutogasson már. Komolyan mondom, már a második emeleten jártunk, konkrétan a terem előtt álltunk és nyilván a sors, ami nincs kibékülve velem, az utolsó pillanatban elém dobta. Köszi, Sors. - Akkor én be is megyek a terembe.

Most az egyszer nem ellenkeztem, mert igazából féltem, hogy mi fog történni majd, ha közel megyek Mr. Burnshöz. Már attól is kirázott a hideg, hogy megláttam, pedig még felém sem fordult, sőt, tőlem hosszú méterekre sétált előttem.

- Mr. Burns! - szóltam a férfi után, hogy álljon meg, hadd érjem utól, de ő úgy csinált, mintha meg sem hallott volna. Sóhajtva gyorsítottam a lépéseimen, miközben azon gondolkoztam, hogy miért okozok magamnak ilyen sok problémát, és hogy Mr. Burns miért ignorál még azután is, ami történt. *Vagy éppen lehet, hogy pontosan amiatt ignorál?* - Mr. Burns! - kiabáltam újra, majd követtem a tanár urat fel a lépcsőn, a harmadik emeletre. Amikor elővette a zsebéből a kulcsát és megállt a történelem szertár előtt, olyan mély levegőt vettem, hogy páran utánam is fordultak. Hihetetlenül ideges voltam, emellett túl nagy volt rajtam a fáradtság is ahhoz, hogy láthatatlanosat játsszak. - *Christopher*!

Mr. Burns - vagy mondjam úgy, hogy Christopher? - megdermedt a mozdulataiban és sóhajtva emelte rám a tekintetét. Nyugodtan indultam meg felé, ő pedig csukott szemmel várta, hogy elé érjek. *Bunkó*.

- Mit akar, Nancy? - kérdezte, amikor tisztes távolságban megálltam, mire én keresztbe tett karokkal és szúros tekintettel figyeltem a flegma viselkedését. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy a tegnap délután nem adott nekem egy csöppnyi önbizalmat, amitől már régen nem úgy viselkedek ezzel az emberrel, mint egy egyszerű tanárommal. Igaz, eddig sem viselkedtem úgy, de azért próbálkoztam az illemszabályokat betartani.

- Nos, először is azt, hogy próbáljon meg nem átnézni rajtam - mondtam, de amikor rájöttem, hogy vannak körülöttünk, zavarba jöttem és elcsendesültem.

Orcáim pirosra változtak, mikor Mr. Burns tekintete vörös ajkaimra vándorolt, majd zavart pillantásokkal újra felvette a szemkontaktust és megnyalta az ajkait. *Ó, istenem...* - Csak meg akartam kérni a tanár urat, hogy ne mondja meg Vinston Igazgatónőnek, hogy nem voltunk tanításon az előző órán.

Amilyen hivatalosan kezdtem a monológot, hangom olyan bizonytalanságot tükrözött. Szinte teljesen biztos voltam abban, hogy Mr. Burnsnek esze ágában sem volt Ms. Vinstonhoz menni minket illetően, de a többiek annyira erősködtek, hogy muszáj volt megemlíteni is neki a dolgokat. Mr. Burns érdektelenül nyitotta ki a kulccsal a szertár ajtaját, miközben válaszolt erre az igazán szánalmas kérésre.

- Nem fogom, de azért próbáljanak meg betévedni a közeljövőben az órára, rendben van? - bólintottam a kérdésre, és igazából eljött az a pillanat, amikor is ott kellett volna hagynom Mr. Burnst és mennem kellett volna a saját dolgomra, én mégis ott álltam előtte és ujjaimat tördelve figyeltem a férfit, aki végül sóhajtott egyet és rám emelve a tekintetét, megkérdezte: - Igen?

- Nem tetszik ez a helyzet - böktem ki gyorsan, de abban a pillanatban már meg is bántam, viszont késő volt, ezért próbáltam nem úgy kinézni, mint a legkínosabb ember a világon és újra összefontam a mellkasomon a karjaimat. Mr. Burns felvont szemöldökkel utasított, hogy folytassam, mert nem érti. Ezzel egy gond volt, még pedig az, hogy *de igen, értette*. - Az, hogy így viselkedik.

- Nancy, lehetne az, hogy ezt nem itt vitatjuk meg?

- És igazából úgy gondolom, hogy nem ezt érdemlem. És egyszer lejátszottuk már ezt, Mr. Burns, és bocsánatot is kért, és azt hittem, hogy nem lesz ez a tegnapi után és megértem, hogy elfelejtjük, meg minden, de akkor is... - Mr. Burns olyan hangosan megköszörülte a torkát, hogy észrevettem magam, és felfigyeltem arra a jelentőségteljes pillantásra, amivel Mr. Burns kétségbeesetten üzenni szeretett volna nekem.

- Segítene a térképekkel, Nancy? - kérdezte, majd belökte a szertár ajtaját, én pedig bólintottam egyet és bevonultam a sötétebb, ablaknélküli helységbe, ahol a történelmi atlaszok, régi dolgozatok és térképek porosodva feküdtek a

polcokon. Mr. Burns becsukta az ajtót mögöttünk, majd kulcsra zárta azt és felkapcsolta a lámpát. Mélyet sóhajtottam és teljesen a szekrényekre simultam, hogy minél távolabb legyek a férfitől ebben az egyébként viszonylag kicsi helyiségben, de még így is maximum három lépés távolságra voltunk egymástól. Mr. Burns úgy nézett rám, mint egy értetlen kisgyerekre, miközben kezével nyomta az ajtófélfát. - A *Lehetne, hogy ezt nem itt vitatjuk meg?* melyik része nem volt világos?

- Sajnálom - motyogtam halkan, hiszen tudtam, hogy igaza van. Biztos vagyok benne, hogy azt hiszi, hogy nem tudom ennek az egésznek a veszélyeit, azonban ez abszolút nincs így, hiszen pontosan tudok mindent. - Bocsánat, csak rám jött hirtelen ez az egész - lassan Mr. Burnsre emeltem a tekintetemet, de ő nem mondott semmit, csak figyelt engem és nem is tudom... *talán várta, hogy fejtsem ki jobban, mit érzek.* - Tudja, Mr. Burns, nagyon rosszul esnek a tettei - kezdtem csendben, majd sóhajtottam egyet és inkább félretekintve folytattam. Komolyan, mindenfelé néztem, csak rá nem. - És az az igazság, hogy hihetetlenül kevésnek érzem magam, ha ezt érezteti velem. Nem is tudom, miért mondom el önnek az érzéseimet, mert nem hiszem, hogy kéne, csak nagyon nehéz az, hogy minden alkalommal, amikor közel kerül hozzám, utána csak így elnyom - magyaráztam egyre határozottabban és összeszedettebben, Mr. Burns pedig a három lépésnyi távolságot egyre csökkentette. Sóhajtva fogadtam a közelségét, igazából nem is tudtam, hogy dühös voltam-e miatta, vagy örültem-e neki. A férfi az állam alá nyúlt és gyengéden kényszerített, hogy emeljem rá tekintetemet, én pedig ahogy egyre jobban elmélyültem csodaszép kék íriszeiben, úgy tudatosult bennem a válasz, miszerint dühös voltam. Igen, felháborítóan dühös. - És most meg jön, és megcsókol, és én nyilván visszacsókolok - ahogy befejeztem a mondatot, Mr. Burns ajkaimra lehelte bódító csókját, amiről biztos vagyok, hogy nem lehet evilági.

Zakójánál fogva közelebb húztam magamhoz, miközben ő szétcipzárolt kabátom és bordó kardigánom alá irányította tenyereit. Felsőn keresztül égette a bőrömet vadító érintése, ami egyszerre izgatott fel és nyugtatott le, elmémből teljesen kitörlődött minden gondolat, hiszen nyelve olyan ütemes táncot járt az enyémmel, ami miatt másra nem igazán tudtam összpontosítani. Hagytam, hogy magával rántson csókunk édes íze, miközben barna tincsei közé vezettem ujjaimat, akkor pedig egyenesen megőrültem, mikor kezeit

derekamnál lejjebb vezette. Zavaromat elnyomta az a különleges érzés, amit ez a férfi minden állapotomban képes előhozni, nem létezett ellenvetésem semmi iránt, amit ő csinált, hiszen képtelen voltam nem hevesen reagálni minden mozdulatára. Fájon ért ajkainak eltávolodása, de nem volt időm panaszkodni, hiszen azonnal megtalálták nyakam talán legérzékenyebb pontját és kínzó gyönyörűség öntött el, mikor lágyan gyötörni kezdte fogaival a bőrömet. Elhalt nyögés hagyta el hangszálaimat, de erre csak akkor jöttem rá, mikor meghallottam saját hangomat halkan csengeni a fülemben.

- Istenem, *Christopher* - mondtam, de szavaim elhaltak, így nem is próbálkoztam a kommunikáció verbális formáival többet.

- Bocsánat, hogy kevésnek éreztetem magát - zihálta, majd még erősebben csókolt, mintha ezzel szerette volna megmutatni, hogy sajnálja, nekem pedig egyetlen reakcióm az volt, hogy visszacsókoltam és próbáltam felvenni az egyre gyorsuló tempót.

Amikor azt hittem, hogy semmi, de semmi nem fog lelassítani már minket, a becsengő hangja hangosan beszűrődött a folyosóról. Habár Mr. Burns elhúzta ajkait, ugyanúgy a karjaiban tartott és lelkemig hatolt pillantásaival. Szája sarkára kenődött vörös rúzsomat ujjaimmal tüntettem el, érintésemre azonnal lecsukta pilláit, arcai vonásai pedig szép-lassan elernyedtek. Komótosan távolodott el tőlem, majd mély sóhajt eleresztve elfordította a zárban a kulcsot, és az ajtó felé fordulva lenyomta a kilincset, amíg én felduzzadt ajkakkal álltam ott teljesen megdermedve, várva azt, hogy ismét eltűnjön, és azután átnézzen rajtam minden alkalommal, amikor meglát.

Mr. Burns mintha hallotta volna gondolataimat, visszafordult és egy lágy csókkal a felhők fölé repített, egyenesen a mennyország kapui elé, és érzékeltette velem, hogy igen, tényleg sajnálja, és nem lesz így legközelebb.

- Ne hagyja ki a következő óráját is - mondta, én pedig bólintva újra az ajkaihoz értem és újra letöröltem a rúzst róla. Mr. Burns egy mosollyal távozott a szertárból, én pedig csak álltam egy ideig ott, próbáltam lenyugtatni szervezetemet, testemet és bőrömet, miközben imádkoztam érte, hogy tűnjenek el a fejemből a nemrég lejátszódott jelenetek.

Húsz percet késve értem be a terembe, legfőképpen azért, mert még arra sem

emlékeztem, hogy milyen óránk van éppen és öt percet bolyongtam az iskolában, mire eszembe jutott, hogy spanyolom van a második emeleten. Mikor benyitottam, spanyolul bocsánatot kértem a késésért és próbáltam ignorálni a tényt, miszerint a spanyoltanárnő valószínűleg már úgy utál, mint annak a rendje. Leültem a helyemre, de Alice pillantásai a másik oldalról lyukat égettek az oldalamba, ezért felé fordultam és bólintottam egyet, hogy minden rendben van. Abban a pillanatban előkapta telefonját, én pedig lehalkítottam sajátomat, mert tudtam, hogy üzenetet fogok kapni tőle.

Alice Fletcher: *Hol voltál egész szünetben?*

Alice Fletcher*: Sikerült megbeszélned Mr. Burnsszel?*

Alice Fletcher: *Miért van elkenődve a rúzsod?*

Alice Fletcher: *A hajad is úgy néz ki, mintha széttúrták volna.*

Alice Fletcher*: Hogy hívják a fiút?*😰

Fáradtan felsóhajtottam a hirtelen jött üzenetekre, majd próbáltam tükör nélkül letörölni elkenődött rúzsomat. Ó, te jó ég, tényleg ennyire átlátszóan nézek ki?

Én: *Alice, nyugi. Igen, megbeszéltem vele, nem fog beköpni minket, és nincsen semmilyen fiú, egész szünetben a büfében ettem és eltaknyoltam most a lépcsőn.*

Reménykedtem, hogy nem annyira átlátszó a hazugságom, hogy Alice egyből levágja, de válaszként csak egy csomó röhögős emojit kaptam, ezért sikernek elkönyvelve eltettem a telefonomat, és próbáltam felzárkózni és lemásolni a táblára került spanyol szavakat, ami igazából meglepően nehezen ment.

Nehezen ment, hiszen Christopher Burns csókjai még mindig bizsergették ajkaimat.

[T I Z E N H E T E D I K R É S Z]

Szombat reggel a nappalinkban ültem a tévé előtt és hagytam, hogy lekössön a tegnap délután levetített spanyol szappanoperák ismétlése, amikből tulajdonképpen egyetlen részt sem láttam még, de mivel el kellett volna kezdenem tanulni az év végi vizsgáimra, valahogyan érdekesnek bizonyult, hogy Esmeraldának ki az édesanyja. Az irodalom füzetemmel a kezemben bámultam a tévét, Mikeila pedig mellettem fetrengett és a telefonján nézegette a hírességek instagram-storyját, amikor a világ legidiótább csengőhangjával megjelent Sean idétlen fotója a képernyőjén. Igazából ez nem volt olyan meglepő, hiszen Mikeila szinte olyan kapcsolatban van Seannal, amilyenben én vagyok Jasperrel.

- Nehéz volt nélkülem ez az egy hét? - szólt bele a telefonba Mikeila a sajátos módján, majd addig forgolódott a kis kanapén, amíg a lába a karfára, feje pedig az ölembe került, az irodalom füzetemre. Nem igazán zavart, mert hogy őszinte legyek, azt sem tudtam, hogy egyáltalán melyik témát tanulom. Mikeila remekül elbeszélgetett Seannal, én pedig már-már tényleg olyan voltam, mint egy idős néni, aki minden hétköznap a spanyol sorozatai új részének kezdetét várja, ugyanis a hirtelen jött hangzavar miatt, amit barátnőm okozott, alig hallottam a tévét és kénytelen voltam feljebb venni. Szánalmas ember vagyok. - Nancy, van kedvünk átmenni Seanhoz?

- Nincs - válaszoltam szememet le sem véve a tévéről. Lehet, hogy bunkó válasz volt, de nem is értem a kérdést. Nem emlékszem, mikor mozdultam ki a házból hétvégén. - De te menj nyugodtan.

- De ne már, nélküled nem megyek! Ott van már Charlotte, Alice és Jasper is. Légyszi! - Mikeila úgy kérlelt, mint amikor egy kisgyerek kérleli az anyukáját, hogy vigye el a vidámparkba. Sóhajtva kezdtem el az ötleten merengeni, és tulajdonképpen már majdnem bűntudatom is volt a nemleges válaszom miatt. A csapatot szakítom szét azzal, hogy nem megyek, de egyszerűen nincs kedvem.

- De most miért? - kezdtem el nyavalyogni, mire meghallottam Sean hangját a telefonon keresztül, miközben azt ordibálja a költői kérdésemre, hogy *most miért ne?*

- Menjünk már, Charlotte is ott van, haló! - nem volt időm válaszolni, mert Clayton úgy suhant le a lépcsőn és hajolt le hozzánk a kanapé mögül, hogy azt sem engedte, hogy egyáltalán pislogjak.

- Majd én elviszlek titeket! Gyertek, lányok - sietett az ajtóhoz a bátyám, majd beüvöltött anyának a konyhába, hogy elvisz minket egy szuper biztonságos helyre a barátainkhoz, amíg Mikeila elköszönt Seantól, hogy tíz perc és ott vagyunk.

- De én nem akarok menni - néztem értetlenül Claytonra és a bakancsát húzó Mikeilára, majd kifogásokat kezdtem keresni a fejemben, hátha találok valami nyomós okot arra, hogy miért nem csatlakozhatunk a szociális élethez. - Mikeila, alig másztál ki a betegségből.

- Attól nem fázok meg, hogy beszállok Clayton fűtött roncsába, majd kiszállok és bemegyek Sean fűtött házába - érvelt Mikeila egyből, majd elköszönt anyáéktól egy ordibálással, én pedig a fogasnál magamra húztam a kabátomat és a cipőmet, majd sietősen csatlakoztam a másik kettőhöz, hogy visszaráningassam őket a házba.

- De a vírusok nem a hidegtől lesznek, azok a levegőben vannak. Simán benyelhettél már most is egy vírust és megint nyomhatod egy hétig az ágyat - mondtam, de felesleges volt, mert mire befejeztem, már a kocsi hátsó ülésén ültem. Csodálatos.

Sean sms-ben tájékoztatta Mikeilát a lakcíméről, aki beírta telefonjának térképébe és Clayton elé tartotta azt. Összefont karokkal duzzogtam hátul és a ramaty időtől nedvessé vált tájat figyeltem az ablakon keresztül. Igazából nem nagyon értem, hogy mi a problémám azzal, hogy átmegyek a barátaimhoz és normális tinédzserként élem az életem, csak úgy voltam vele, hogy az elmúlt hétben már eléggé kiléptem a komfortzónámból ahhoz, hogy még jobban feszegessem a határaimat.

Meglepetten emésztgettem a tényt, miszerint Sean csupán percekre lakik

tőlünk, és ez fel sem tűnt az elmúlt négy évünk alatt. Igazából nem is nagyon tudom, hogy ki hol lakik. Mikeiláék házát ismerem, nyilvánvalóan, Charlottékét és egyszer voltam Jaspernél is, a tizenötödik születésnapján. *Meg, voltam Mr. Burnsnél is,* gondoltam. Elég érdekes, hogy Mr. Burns lakásával hamarabb tisztában vagyok, mint az osztálytársaméval. Sőt, ha ennél szeretnék még furábbnak tűnni, még Mr. Burns édesanyjának a házát is azelőtt ismertem meg, mielőtt Sean utcáját. Nem is firtatom inkább ezt.

Amikor megérkeztünk egy igen takaros kisház elé, övemet kicsatolva szálltam volna ki a kocsiból, amikor Clayton olyan eszeveszett dudálásba kezdett, ami annyira lesokkolt, hogy csak tátott szájjal figyeltem a kormányt ütlegelő barmot, hogy mégis mi az istent csinál. Nem csak Sean, de a maradék házban lévő is érdeklődően tömörült ki az ajtón, név szerint Alice, Jasper és Charlotte is. Clayton mosolyogva integetett a barátaimnak, Jasper és Sean pedig mit sem sejtve a kocsihoz siettek, majd behajoltak a Mikeila felé eső ablakon és kezet fogtak a bátyámmal. Igazából ez nem nagy meglepetés, anno, amikor még Clayton is a gimibe járt, viszonylag jó kapcsolatot alakított ki pár osztálytársammal, különösen Jasperrel egyébként, aki egyetlen egyszer jött át hozzám, de a *hozzám* rész fél óra után elfelejtődött, mert Clayton elvette és a végén leültek videójátékozni.

Ebből a találkozásból végül az lett, hogy Clayton kiszállt a kocsiból, és annak dőlve hagyta, hogy a két fiú kérdezgesse az elmúlt évben való történtekről, amíg mi felsiettünk Mikeilával az udvaron a lányokhoz. Alice nagy lendülettel kezdte nekem regélni, hogy mennyire jól néz ki még mindig a bátyám és hogy az egy év alatt csak jó irányba változott, pedig nem hitte volna, hogy még képes rá, emellett iszonyatosan jól áll neki az ajakpiercing, *blablabla,* Charlotte pedig mellkasa előtt összefont karokkal kezdett el Mikeilával kommunikálni. Tudtam, hogy valami történt, amiről lemaradtam, és minden értelmet nyert, amikor a bátyámra néztem és csak annyit láttam, hogy kétségbeesetten próbálja felvenni a szemkontaktust vörös barátnőmmel, miközben a fiúk idétlenségeit hallgatja: *Charlotte miatt jött.*

- Charlotte, minden rendben? - húztam magamhoz a lányt és kérdeztem tőle a lehető leghalkabban, mire ő döntésképtelenül felhúzta vállait és a lehető legnyilvánvalóbban kerülte bátyám égető tekintetét.

- Ignorálom a buli óta - suttogta nekem Charlotte, én pedig próbáltam nem

láthatóan meghalni a meglepődéstől. *Clayton Williams egy hete ignorálva van?*

- Azta - mondtam ki, amit gondoltam, de nem tudtam ezután egy szót sem kibökni, ugyanis Clayton felindult a srácokkal és egyenesen ide, a ház ajtaja elé lépkedett felénk. - Ritka nagy jelenetet csinál most, ha még tovább ignorálod, ugye tudod?

- Ó, ne! - Charlotte úgy próbált elbújni, mintha valamilyen gyilkos közeledne a személyes terébe, hogy végezzen vele, de az igazat megvallva már nagyon is késő volt. Alice a lehető legszebb formáját próbálta adni, válla fölé érő, fekete tincseit a füle mögé tűrte és ajkait megnyalva nézett végig a bátyámon, Mikeila a fejét fogta, én pedig igazából remekül szórakoztam és próbáltam nem kifeküdni a nevetéstől. Olyan komoly arcot vágtam, mintha nem egy világi kínos pillanat következne, aminek hála az égnek most nem én vagyok a főszereplője.

- Szia, Clayton! - köszönt Alice hatalmas mosollyal, Clayton pedig egy mosollyal bólintott egyet. Szerintem nem is emlékszik rá, de mindegy.

- Charlotte, dumálhatunk? - Charlotte nyelt egyet a kérdésre, majd miután rájött, hogy a száját sem bírja kinyitni, nemet intett a fejével. Érdekes, hogy egy ilyen szituációban mennyire hasonlóan viselkedünk ezzel a lánnyal. Mikeila sokkal-sokkal magabiztosabb mindkettőnknél. Hogy ha egy srác kedvesen bókol nekünk, ha elmegyünk előtte, Mikeila mosolyogva megköszöni, Charlottetal pedig zavartan összenézünk és nem reagálunk. És én valószínűleg el is esek zavaromban, de ez lényegtelen. - Charlotte, egy hete úgy viselkedsz, mintha nem is léteznék, és nem is tudom, hogy mit tettem.

- Csak... el voltam havazva a tanulással. Tudod... tudod, a vizsgák, meg... meg ilyenek - válaszolt végül a lány, Sean pedig nem is bírta visszatartani a gondolatait. Hangosan elnevette magát Charlotte átlátszó hazugságára, de Mikeila egy olyan pillantással ajándékozta meg, ami egyből elcsitította.

- Hallod, nem tudom, hogy milyen egy jó kifogás, ugyanis még nem kaptam, de tuti, hogy ez a legszarabb, amit bárki is mondott - mondta ki Clayton a nyilvánvalót, miközben Jasper lassacskán mögém állt és fülemhez hajolva

megkérdezte, hogy ez valamilyen vicc-e, és ha nem az, akkor mikor történt és hogyan. Jó kérdés. - Charlotte, ha nem beszélsz velem most, akkor betolakodok a bandádba és a nap végéig cseszteteIek, hogy beszéljünk, anélkül, hogy zavartan érezném magam a barátaid előtt. Tudod, hogy megteszem.

Tényleg megteszi.

- Jó, jó, beszéljünk - döntött végül Charlotte, és amíg mi Sean vezetésével bementünk a házba, Charlotte kint maradt a bátyámmal. Amikor teljesen hallótávolságon kívül voltunk, a többiek még azt sem engedték, hogy körül nézzek az előtérben és levegyem a kabátom, Mikeilán kívül mindenki felém fordult és olyan kérdő tekintettel fürkésztek, mintha én irányítanám Charlotte és Clayton... *akármilyét*.

- Fogalmam sincs, mi történik - válaszoltam a kimondatlan kérdésre, majd követtem Mikeilával együtt Seant és a másik kettőt az emeletre. Sean szobája tipikus fiú szoba volt, rendezetlen ággyal, hiányos öltözetben lévő hölgyeket ábrázoló poszterekkel és sötétkék falakkal.

- De a tesód nem Charlotte tesójával járt? - kérdezte értetlenül Sean, így pedig belekeveredtünk ebbe a témába és úgy, mint tisztességes élettelenek, kiveséztünk a barátunk kapcsolatát cirka húsz perc alatt.

Tulajdonképpen nem mondhatnám, hogy csináltunk bármilyen érdemlegeset. Felhoztam a vizsgát és megkérdeztem, hogy hogy állnak, hogy legalább egy értelmes témánk legyen, de amikor ezt is sikerült elviccelniük, feladtam és lefeküdtem Jasper mellé az ágyra. Egy ideig feszengtem a nagy semmittevésben, pedig otthon is ugyanezt csinálom, csak egyedül, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem sikerült elkezdenem élvezni a helyzetet. Sőt, már majdnem el is aludtam, amikor Charlotte csatlakozott hozzánk egy bő másfél óra elteltével - hogy mit csináltak, és egyáltalán hol voltak, nem tudtuk meg, ugyanis Charlotte nem hozta fel a dolgot, de találgatásra igen is adott okot: sima, gyönyörűen beállított hajkoronája szétszortabb lett, mint nekem reggelente, szemei pedig úgy csillogtak, mintha bevett volna valamit.

- Nem vagy kínos ember - törte meg a csendet Sean, mire Jasper nem bírta

tovább és elnevette magát. Charlotte egy szarkasztikus mosollyal fogadta a fiúk csesztetését és inkább úgy döntött, hogy nem is firtatja ezt az egészet. A gond csak az volt, hogy vele együtt egy olyan témába keveredtünk, ami nem kicsit van hatással rám, ennek pedig egy csöppet sem örültem.

- Tök jó, utolsó évben mindenki bele szerelmesedik valakibe - kezdte Alice az íróasztalon ülve egy üres pizzásdoboz mellett, majd rám mutatott. - Nancy is tökre meglepett.

- Mi?

- Hohó!

- Mi volt?

- Miért nem tudok semmit? - Jasper, Sean, Charlotte és Mikeila egyszerre reagáltak Alice kijelentésére, akit legszívesebben megfojtottam volna a puszta kezeimmel és az óceán legmélyére hajítottam volna. Ó, istenem...

- Nincs semmi, csak Alice félre értelmezte a helyzetet és...

- Nem, nem értelmeztem félre semmit, képzeljétek... - Alice mesedélutánba kezdett, hogy csütörtökön, miután lógtunk és beszélnem kellett Mr. Burnsszel, hogy ne köpjön be minket, teljesen eltűntem a szünetben és késtem spanyolról, de nem is akárhogyan, ugyanis teljesen szét volt túrva a hajam és el volt kenődve a rúzsom is. Úgy pirultam, mintha megtudta volna a világ életem legkínosabb sztoriját, és már ellenkezni sem kezdtem, hiszen jól tudtam, hogy az csak még jobban rontana a helyzetemen, de igazából nem is a cukkolások zavartak, hanem Mikeila és Charlotte csalódott tekintete, hogy miért nem avattam be őket. -... és fogalmam sincs, hogy ki a fiú, mert nem mondja el.

- Mert nincs semmilyen fiú, tökre rossz irányba vitted ezt az egészet - mondtam nyugodtan, majd a többinek is elmeséltem azt a kitalált sztorit, hogy a büfében ettem a szünetben és elestem órára menet. Iszonyatosan bűntudatom volt, de egyszerűen nem mondhattam el nekik azt, hogy Mr. Burns az illetékes ember, akiről beszélnek, és nem azért, mert nem bízom bennük, hanem azért, mert túl veszélyes ez a dolog ahhoz, hogy elcsacsogjam

mindenkinek.

Nem, senki sem vette be ezt az elég szánalmas mesét, viszont ami jó dolog, hogy láthatóan eszükbe sem jutott, hogy esetleg a Mr. Burnsszel való beszélgetés után nem egy másik fiúval találkoztam, hanem magával Mr. Burnsszel voltam a szertárban. Már majdnem el is engedtem az egészet és csak hallgattam a találgatásokat, amikor feltűnt valami: *Jasper nem beszél.*

A fiú, aki a csesztetések nagy mestere, olyan méregetve figyelte arcvonásaimat mellettem feküdve, hogy meg sem bírtam tartani a szemkontaktust és rá sem néztem, hiszen annyira ismer már, hogy ha belenéznék a szemébe, egyből megmondaná, hogy valami sokkal nagyobb dolog miatt rejtegetem ennek a fiúnak a kilétét, sőt, szerintem össze is rakta a darabkákat, hogy miért pont a Mr. Burnsszel való kommunikációm után kenődött el a rúzsom, csupán nem biztos benne. *Vagyis, hát... remélem.*

A téma továbbvitelétől Sean apukája mentett meg, aki benézett a szobába és mikor megtalálta a fiát, elkezdte neki mesélni, hogy mi volt tegnap az irodában és miért nem jött haza múlt éjjel, majd megvitattak egy csomó olyan dolgot, amit mi abszolút nem értünk - egy szóval, lerendezték a tipikus családi beszélgetést, ami iszonyatosan közvetlenné és szimpatikussá varázsolta egyébként a férfit.

Ebből a nagy szombati napból végül az lett, hogy megnéztünk egy filmet, majd kimentünk sétálni, lementünk a tópartra és az egész napot együtt töltöttük, ami hihetetlenül érdekesnek bizonyult, mert hiába van összeszokva ez a kis csapat már évek óta, rájöttünk, hogy egy csomó dolgot nem tudunk egymásról. Sean elmesélte, hogy a szülei elváltak, de békés úton történt még az általános végén, és azóta is tartja a kapcsolatot az édesanyjával és valószínűleg a nyarat is ott fogja tölteni, de eleinte eléggé megviselte ez az egész válás dolog és akkor is kezdett dohányozni. Jasper átvette a szót, hogy amúgy ő rohadtul nem cigizett, csak Sean szoktatta rá - köszöni szépen Seannak -, és egyébként a szülei nem tudják és alig várja, hogy elköltözzön tőlük. Úgy tervezik a barátnőjével, Oliviával, hogy miután Jasper is elkezdi az egyetemet, összeköltöznek. Alapjáraton nem tartom a hamar összeköltözést jó ötletnek, de ennek a kettőnek annyira töretlen kapcsolata van, hogy vétek lenne nem elkezdeni együtt a közös életüket. Persze olyan kis dolgokról is tudomást szereztünk, hogy Alice utálja a gumicukrot,

Charlotte egészen negyedik osztályig duci volt, Jaspert pedig kitiltották az egyik bevásárlóközpontból, mert a porcelánok során kosarazott. Igen, kosarazott.

Hihetetlenül jól szórakoztunk, de ebben az egészben mégis volt valami szomorú, valami gyászos, amit nem mutattunk ki, de ott lengett körülöttünk végig. Ez pedig az volt, hogy az utolsó félévre hagytuk ezt a beszélgetést, holott hamarabb is megejthettük volna.

Az utolsó félévben ismerjük meg egymást.

Vasárnap délután az asztal előtt ültem és anya sültcsirkéjét zabáltam, miközben hallgattam a bátyám meséjét arról, hogy mennyire csodálatos az élete az egyetemen. Unottan forgattam a szememet, ahogyan összenéztem Mikeilával, aki egyébként felettébb viccesnek tartja azt, hogy Clayton ilyen kalamajkába keveredett és nagyon várja azt, hogy mikor durran ki ez az egész. Nem hibáztatom érte.

Igazából nagyon értelmetlennek találtam ezt a vasárnapi vacsorát, mivel Millien és Mikeilán kívül mindenki csak megjátssza magát. Clayton kamuzik jobbra-balra, anyával a kapcsolatom jelenleg semmilyen, apa pedig úgy tesz, mintha érdekelné az életem és folyamatosan kérdezi, hogy hogy megy a suli. *Jól*, gondoltam magamban, *az elmúlt hétben kétszer lógtam, írtam egy irdatlan rossz biológia dolgozatot, voltam az igazgatói irodában, megutáltattam magam a fél tanári gárdával, amíg a történelem tanárommal kétszer is csókolóztam, ebből egyszer a házában. De csak a szokásos.*

- És hogy álltok a pakolással? - hozott fel Clayton egy újabb témát, ami egyébként meglehetősen meglepő volt, mert anyán és apán kívül mindenki csak válaszolni szokott a feltett kérdésekre. - Jövőhétre szól a karácsonyi ajándékotok.

- Igen, ha már így felhoztad...

- Nem mondhatjuk már le - állította le anya ki nem mondott mondatát a bátyám, és láttam a kétségbeesést megcsillani zöld szemeiben. Megértem, hogy őszinte legyek. Nagyon beleéltük magunkat abba, hogy lesz egy szabad hétvégénk szülők nélkül, az az igazság.

- Nem, nem ezt akartam mondani, csak gondolkoztunk apátokkal és úgy gondoltuk, hogy a hétvégére át kéne hívni a nagyszüleiteket - Clayton visszaköpte a gyümölcslevet a pohárba, amikor anya közölte velünk a csodálatos ötletét. - Nem tudtok vigyázni Milliere, nem vagytok elég érettek ahhoz.

- De Nancy az! - mutatott rám Clayton, én pedig a csirkébe burkolóztam. Igazából hasonlóan éreztem a bátyámmal, ugyanis habár imádom a nagyszüleimet, kicsit nehéz elviselni őket és egy hétvége velük igazán megterhelőnek hangzik, de azzal is tisztában voltam, hogy felesleges anyával vitába keveredni. Igaz, én naponta megteszem, de most nincs erőm hozzá.

- Igen, Nancy mostanában nagyon éretten viselkedik, mondhatom... - mondta gúnyosan anya, én pedig csak tömtem magamba a vacsorát, mert tudtam, hogy ha lenne lehetőségem hangot kiadni, ritka nagy veszekedést csapnék, amihez, mint mondtam, nincs erőm. - Mindegy, egy szó mint száz, péntek délután érkeznek a nagyiék.

- De nem kell bébiszitter, elmúltam tizennyolc! - hisztizett tovább a bátyám, de tudtam, hogy ennek nem lesz jó vége, így szokásomhoz híven megrúgtam az asztal alatt és üzentem ezzel neki, hogy jobb, ha befogja a száját. Vacsora után megkerestem a szobájában, mert túl nagy volt a lázadása ahhoz, hogy ne legyen semmi a háttérben, így vallatni kezdtem, hogy mégis mi a problémája. Amikor elmondta, hogy házi bulit akart szervezni, hisztis hahotázásba kezdtem és hálát adtam anyáéknak, hogy felügyelőket hívnak hozzánk, ugyanis nem nagyon tudnám magam elképzelni még egy buliban.

- Figyelj, Clayton, beszélnünk kéne...

- Amikor így kezded a mondatodat, mindig a tanároddal kapcsolatban akarsz valamit mondani - Clayton nem tévedett. Az az igazság, hogy szükségem volt egy emberre, akinek mindent elmondhatok és aki tanácsot adhat, ez az ember pedig egyértelműen csak is a bátyám lehet. Évek óta úgy megbízunk egymásban, hogy mindent, *mindent* megosztunk a másikkal és tudtam, hogy ha kiderülne, hogy nem mondtam el neki, teljesen tönkre tenném a kapcsolatunkat, ezt pedig nem engedhetem. Így hát irulva-pirulva elmondtam, hogy szerdán, a vihar napján Mr. Burns felvett út közben és a házában kötöttem ki, ahol csókba keveredtem, majd másnap, a szertárban is

megtörtént ez és őszintén nem tudom, hogy meg fog-e még törtenni. - Nancy, stop. Komolyan, ezzel le kell állni.

- Tudom, csak... - sóhajtottam zavaromban, mert az az igazság, hogy nincsen *csak*. Nincs jó kifogásom, csak kellett, hogy legyen, ugyanis ha reális akarok lenni, ez nem feltétlenül csak Mr. Burns miatt történt, hanem miattam is. Én is akartam azokat a csókokat, és minden egyes lehetőséget meg szeretnék ragadni, amikor újabb csókot kaphatok attól a férfitől.

- Nancy, nincs csak. Addig kell ezt elfelejteni, amíg nincsenek érzéseid - mondta ellenállást nem tűrően Clayton, és tulajdonképpen igaza volt, de felesleges lett volna elhatároznom azt, hogy elfelejtek mindent. Nem tudok elfelejteni mindent, mert ha Christopher Burns úgy dönt, hogy megcsókol, a lehető legnagyobb örömmel csókolok vissza, de ettől függetlenül igen, egyet értettem Claytonnal, hogy érzések előtt lenne szükséges elfojtani a történéseket.

Kérdés az, hogy nem késtem-e el.

[T I Z E N N Y O L C A D I K R É S Z]

A hétfői első órámon teljesen biztos voltam benne, hogy a harmadik iskolakör végét nem fogom elérni, mert még előtte összeesek és meghalok. A hideg szél pirosra csípte orcáimat a futás közben, a téli kabátom pedig akkora súlyt pakolt rám, amennyi szerintem a pokolba is képes lehúzni, mégsem futhatok csak a tornapólomban, mert szó szerint megfagynék.

- Gyerünk már, ne szenvedjenek a lányok! - hallottam a távolból Mr. Stevenson parancsoló hangnemét, mégsem gyorsítottam, sőt, ami azt illeti, igazából meg is álltam és úgy döntöttem, hogy a maradék kétszáz métert lesétálom. Franc fog futni ebben a jégkorszakban.

Tettemre felbátorodott pár lány osztálytársam is és hozzám csatlakozva botorkáltak a cél felé, így nem éreztem magam olyan egyedül és kicsit megnyugodtam, hogy nem csak én fogok lecseszést kapni. Amikor Mr. Stevenson elé értünk és leültünk a fiúk mellé a fűbe, akik már természetesen fényévekkel előbb befejezték a futást, kaptunk egy igen lenéző pillantást tanárunktól, majd bosszúból csapatkapitánynak választott Sean mellé az amerikai focihoz.

Nem mondom azt, hogy nem vagyok jó tesiből, de az biztos, hogy nem leszek sikeres atléta az életben. Kifejezetten utálom a labdajátékokat és nem is nagyon remekelek bennük, legyen szó röpiről, kosárról vagy éppen amerikai fociról, ez pedig nyílt titok az osztályban és már mindenki beletörődött abba, hogy nem vagyok jó csapatjátékos. Ezért is volt vicces Mr. Stevenson választása.

Unottan válogattam össze társaimat, majd ugyanannyi lelkesedéssel futottam a labda után, miközben fejemben az a kérdés járt, hogy ebben ugyan mi az élvezetes, pontosan addig, amíg egy hatalmas rúgás következtében arcon nem

csapott a labda és könnybe nem lábasztotta a szememet. Magamban fiúkat megszégyenítő káromkodást nyomtam le, ahogyan bevörösödött arcomat fogtam és próbáltam nem elbőgni magam az égető érzésre, ami keletkezett bennem, és tényleg nem értettem, hogy húsz gyerekből miért én vagyok mindig a szerencsétlen.

- Gyere, keresünk rá jeget - sóhajtott Mr
Stevenson, majd véget vetett az órának és a tornaszertárhoz lépve előhúzott, majd a kezembe nyomott egy kék színű jégzselé tasakot. - Miután felöltöztél, a következő húsz percben tartsd az arcodon, de fontos, hogy utána pihentesd egy bő huszonöt percig. Ha utána még ég, borogathatod újra, de ne felejtsd el pihentetni! Ha folyamatosan jegeled a bőrödet, bőrfagyást okozhatsz magadnak, azt pedig nem akarod.

- Rendben, köszönöm - motyogtam, miután elraktároztam az elmémben a figyelmeztetéseket, majd csatlakoztam a lányokhoz az öltözőben. Ahogy magamra rángattam sötétpink kötött pulcsimat és fekete farmeromat, hihetetlenül szokatlan módon a tükör elé szaladtam, és nagyjából nyugodtan konstatáltam, hogy hála az égnek, nem dagadt akkorára a jobb arcom, mint egy ház. Tény, hogy kicsit nagyobb a balnál, emelett olyan piros, mint Alice mai napi rúzsa, ja, és amúgy istentelenül észrevehető, de azzal nyugtattam magam, hogy lehetne rosszabb is. Sóhajtva elővettem a táskámból a fél literes vizemet és legalább arról meggyőződtem, hogy inni még tudok. Jó esetben enni is.

- Annyira várom, hogy Mr. Burns meglásson így - Mikeila kijelentésére majdnem a földre köptem a vizet, de erőt vettem magamon, és inkább lenyeltem. Csukott szemmel emlékeztettem magam arra, hogy kevesebb, mint tíz perc múlva történelem órám lesz, aminek a felén egy jegestasakot fogok az arcomhoz szorítani. - Halálra fog szívatni.

- Alig várom - mondtam unottan, de közben úgy zakatolt a szívem, mint annak a rendje. A történtek után ez az első történelem órám és be kell vallanom, egyenesen rettegtem tőle. Hogy fog viselkedni velem Mr. Burns? Hogy fogok *én* viselkedni Mr. Burnsszel? Ignorálni fog, vagy épp az lesz, hogy nem? Istenem, mi van, ha úgy fog valamelyikőnk viselkedni, hogy eláruljuk magunkat?

A terembe érve kipakoltam a könyvemet és a füzetemet, majd az arcomra szorítottam a tasakot és pánikom elnyomására arról faggattam Mikeilát, hogy tizes skálán mennyire nézek ki idiótán. Nyolc.

A becsengetés után négy perccel érkezett meg Mr. Burns. Mélyet sóhajtottam, úgy próbáltam csökkenteni a belém csapódó feszültséget és izgatottságot, amit azt hittem, hogy a hétvégén sikerült egy aprócskát csökkentenem. Mégis, amikor a férfire néztem, a pillanatképek lejátszódtak a fejemben, csókjának íze megjelent a számon és hiába hűtött az arcomon tartott jég, amikor Mr. Burns végig nézett az osztályon és megállapodott a pillantása rajtam, úgy éreztem, égek.

- Mi az oka annak, hogy ilyen végtelenül cizellált arcdíszt választott ma magának, hm? - kérdezte teljesen semleges arckifejezéssel Mr. Burns, én pedig sóhajtottam egy nagyon mélyet és az asztalra könyökölve jegeltem felduzzadt testrészemet. *Vártam már ezt.*

- Gondoltam, lehűtöm magam - válaszoltam cserfesen, és gúnyos mosolyt varázsoltam magamra. *Természetesen nem engedhetem meg, hogy Mr. Burns csak úgy leégessen*, gondoltam magamban, és olyan mélyen néztem a tanár úr szemeibe, hogy átláttam a flegmaságán és olyan dolgot tapasztaltam, amit nem gondoltam volna, hogy fogok vele kapcsolatban: *aggódott*. - Semmi komoly nem történt.

- Ha maga mondja - reagált végül Mr. Burns, majd a kezéből nemrég az asztalra helyezett laptopot összekapcsolta a plafon közepéről lógó vetítővel. - A következő témánkról valószínűleg hallottak már. Illetve, hallaniuk kellett volna, tanulták az elmúlt évben, de maguknál mondjuk nem lehet tudni. Őszintén, nem tudom összerakni, hogy az indián civilizáció hogy jön össze ezzel és miben függ össze a kettő, de ezt hagyjuk inkább a... *hm, végtelenül zseniális* oktatási rendszerünkre. Na, visszatérve, az időtartam a második világháború utáni jópár évet öleli fel, aminek persze maguk tökéletesen tudják a megnevezését, jól mondom? - miután sikeresen megjelent a tábla elé húzott vetítővásznon a windows tipikus kapcsolódása, Mr. Burns zsebbe bújtatott kezekkel kezdett járkálni a padok között és megerősítésre várva vette fel az osztály valamennyi tagjával a szemkontaktust. Volt egy tippem arra, amiről beszél, viszont nem volt kedvem megszólalni, mert, nos, fájt az, ha beszéltem, emellett tudtam, hogy szokásom beégni és nagy esély van rá,

hogy most is csak azt tenném. Ha viszont helyes a gondolatom, egyértelmű, hogy Jasper is tudja, mert jobb töris, mint én, neki pedig van is mersze beordibálni majd. - *Jól mondom?* - annyira szánalmasak voltunk, amiért teljes némaságban hagytuk Mr. Burnst, hogy elhatároztam, hogy ha senki nem szólal meg, majd én tippelek egyet. Mikeilához hajoltam és a fülébe súgtam a válaszomat, hátha majd ő bekiabálja, de csak arra kezdett biztatni, hogy mentsem meg az osztályt. - Magukkal aztán végtelenül élvezetes csevegni, az illetékes megnevezés a...

- *Hidegháború* - ragadtam meg az utolsó pillanatot, mire Mr. Burns felém fordult, tekintetével és teljes arckifejezésével megadta az engedélyt a folytatásra és helyeslő pillantásai jelezték, hogy jót mondtam, nyugodtan folytathatom. - Negyvenötben véget ért a második világháború, rá két évre pedig az akkori két nagy hatalom, az Egyesült Államok és a Szovjetúnió között kialakult az az ellenséges állapot, amit a Hidegháborúnak nevezünk. Nem volt ez teljesen háború igazából, ezért a neve *Hideg*háború. Valójában csak a felek elhidegüléséről volt szó, politikai és kulturális összecsapásról és minden téren megjelenő versengésről.

- Így van - helyeselt Mr. Burns, és habár nem állíthatom biztosra, szemeiben meglepődést véltem felfedezni. Nem, nem vagyok ennyire tökéletes ember, csupán tavaly a Hidegháborúról kellett beadandót készítenem és mindent tudok erről az időszakról, mivel a jobb jegyem múlt ezen és minden extrát és érdekességet kikutattam, hogy megnyerő legyek. - Azt is tudja, hogy miért történt ez az elhidegülés?

- Hát, az egyik ok nyilván az volt, hogy az Egyesült Államok és a Szovjetúnió két nagy szuperhatalommá fejlődött és próbáltak egymás fölé jutni, a másik pedig az, hogy a Szovjetúnió terjeszkedő politikába kezdett. Az Egyesült Államok akkori elnöke...

- Aki?

- Harry Truman, harmincharmadik elnök - amilyen hirtelen vágott a szavamva Mr. Burns, olyan gyorsan válaszoltam, majd ugyanolyan magabiztossággal folytattam a válaszadást, mikor a férfi bólintott egyet. Tényleg biztos voltam benne, hogy nem nagyon hibázhatok ebben a témában, mert tavaly volt az egyetlen olyan alkalom, hogy két jegy között álltam és

nagyon dühösen és pontosan írtam meg azt a beadandót. - Szóval Truman elnök segítséget ajánlott azoknak a szabad országoknak, amiket a szovjetek előretörése fenyegetett, és persze ezt a lépést az utóbbiak egy ellenséges tettnek fogták fel.

- Így van, jól mondja - mondta Mr. Burns, majd egy elismerő pillantással megajándékozva az osztály felé fordult. Nem mondhatom azt, hogy nem örültem ennek az elismerő pillantásnak, mert akkor hazudnék. Hihetetlenül jól esett, hogy végre lenyűgöztem őt és valamilyen kisebb mérföldkőnek raktároztam el ezt az életemben. Akármilyen kapcsolatban is vagyunk és akármennyire is isteníti az osztály, egyvalamiben senki nem túlzott: Christopher Burns pontosan az az ember, akinek az elismerése minden környezetében lévőnek egy kitűzött cél, legyen ez tény vagy éppen titok. - Nancy Williams kitűnően tudomásunkra adta a következő négy óra vázlatos tematikáját. A Hidegháború tulajdonképpen egy diplomáciai síkon folyó ideológiai rivalizáció a dominancia megszerzéséért - Mr. Burnsnek fogalma sem volt arról, hogy egy ilyen hivatalos megfogalmazás a mi osztályunkban az égvilágon semmit sem ér. Az értetlen szempárok csak bámulták a tanár urat, Mikeila pedig a fülemhez hajolva kérdezte, hogy ez a mondat mit jelentett. Már majdnem elkezdtem neki magyarázni, mikor Mr. Burns a mi alsó szintünkre is lefordította a mondanivalóját. - Mindkettő irányítani akart.

Egy *Ó!*-val közölték a többiek, hogy megértették, Mr. Burns pedig egy *Nagyszerű!* reakcióval bizonytalanul megvakarta a tarkóját, miközben minden bizonnyal azon gondolkozott, hogy mit keresnek ilyen gyerekek a St. Eliottban és hogy miért hozta őket össze egyetlen egy osztályba a Sors, na meg hogy miért olyan szerencsétlen, hogy ő megkapta ezt az illetékes osztályt. Csak a szokásos.

Mr. Burns kivetítette a laptopján lévő lenyűgözően megszerkesztett anyagot a vetítővászonra, majd folyamatos magyarázatával egy hozzá illő előadást nyújtott az órán, aminek tartalmát mindenki serényen jegyzetelte. A harmincadik percében lettem újra felszólítva a Hidegháború elején kialakult egyik legnagyobb válság kapcsán, és miközben elengedve magamat bőszen regéltem a Berlinben felhúzott fal okait, nem tudtam nem észrevenni az apró mosolyt Mr. Burns szájának sarkában. Észrevettem magamat is biztos voltam benne, hogy ki voltam pirosodva és túl sokat beszéltem, a sokkhatásra

megéreztem a jéggé fagyott arcomat és Mr. Stevenson vészjelzőként zakatoló szavaira elvettem a jeget az arcomról, majd ajkamat beharapva elhalkultam.

- Mi történt magával, Nancy? Még a végén elveszi a reflektorfényemet - mondta azon a tipikus érzéketlen hangján Mr. Burns, de szemei ajkaival párhuzamban jelezték, hogy élvezi a helyzetet. Tanári asztalának elejéhez támaszkodott, majd úgy nézett rám, mintha semmit nem tudna a Hidegháborúról. - Na folytassa! Én már úgy is elmondtam azt, amit erre az órára terveztem.

- Kapok érte valamit? - kérdeztem viccesen, de amikor Jasperből és Seanból egyszerre kitört a féktelen nevetés, rájöttem, hogy nem csak a jelesre húzható rá a kérdésem. Hamar tudatosult a többiekben is a félreértés és a fiúkhoz hasonlóan vidáman reagáltak a kínosságomra, Mr. Burns pedig akárhogy próbálta megőrizni nyugalmát, az osztály magával rántotta és az ablak felé fordulva egy vigyorra húzta a száját.

Természetesen még a kelleténél is jobban elpirultam, és amíg az osztály miatt egyik részem el akart tűnni a Föld színéről és megsemmisülni, hogy ne kreálhassak több ilyen szituációt, a másik kihívóan vette fel a szemkontatkust a férfivel és kihasználta a véletlenül máshogy értelmezett kérdést. *Tulajdonképpen azt jeleztem a tekintetemmel, hogy igenis értelmezze félre.*

- Jó, ne essen szét, maradjon intellektuális - mondta elkomolyodva a többieknek, miközben szétnézett a teremben, majd újra nekem adta a pillantását és olyan titokzatossággal hatolt be a csontjaimba, hogy rendesen beleremegtem. - *Majd meglátjuk, mennyire nyűgöz le, Nancy Williams* - kijelentésére még levegőt is elfelejtettem venni és az sem érdekelt, hogy Jasper egy *baszki, nem bírom* suttogással, ami elég hangosra sikerült, könnyeivel küszködve ismét kirobbantotta az osztályból a röhögést. - Jaj, fiatalok még ahhoz, hogy ilyen piszkos fantáziájuk legyen!

Mikeila szabály szerűen rázkódott mellettem, én pedig úgy kerültem az előttem ülő, folyamatosan hátranéző Alice és Charlotte pillantásait, mintha az életem múlna rajta. Mr. Burns egy *folytassa* szóval intett kezdésre, én pedig a maradék hét percben elmeséltem a Hidegháború történéseit egészen Sztálin haláláig. Mr. Burns egy-két megszólalásomnál helyeslően bólintgatott, majd ahogy meghallotta a kicsengőt, összeszedte a laptopját és egy elhadart

köszönéssel távozott a teremből. Természetesen a lányok azonnal letámadtak, hogy *na jó, konkrétan flörtöltünk egymással*, de próbáltam nem dadogni és nyugodtan elmondani azt, hogy az egész csak egy félreértés volt - *tényleg az volt, ha őszinték akarunk lenni...* - és bármelyikükkel megeshetett volna.

- Ha velem megesett volna ez, már menyasszonyi ruhákat nézegetnék a neten - reagált egyből Alice és ahogy sétáltunk a matekterem felé, végig arról regélt Charlottetal és Aliceszel együtt, hogy mennyire menő lenne, ha egyszer összeházasodnának Mr. Burnsszel, és milyen esküvőt szerveznének. - Alice Burns, *nagyon* jól hangzik!

- Már nem azért, de a Mikeila Burns ezerszer jobb - kezdett el veszekedni Mikeila, majd bekapcsolódott Charlotte is és egészen addig érveltek, amíg rá nem jöttek, hogy volt matekházi.

Soha nem gondoltam, hogy valaha is örülni fogok ennek.

- Nancy, ugye te hoztad a spanyolkönyved? - kérdezte a semmiből Mikeila, miközben kicipzározta a táskámat és előhúzta a matekfüzetemet. Komolyan, belőlem él ez a lány. - Hol a spanyolkönyved?

- A szekrényben. Bent hagytam - mondtam nyugodtan, Mikeila pedig magában motyogta, hogy akkor majd el kell mennünk a szekrényekhez és fel kell vennünk a könyvemet, ugyanis ő nem hozta a sajátját. Meglepő.

Szó szerint végig szenvedtem a matekot. A függvények egyenesen az őrületbe kergettek, a sok algoritmust csupán valamilyen elcseszett mintának néztem és nem is gondoltam arra, hogy esetleg le kéne őket rajzolnom. A negyven percet oldalra döntött fejjel töltöttem és felhasználtam az első órai balesetemet, hogy ne szólítson fel a tanár. Hála az égnek egyik osztálytársam sem üvöltötte be, hogy persze Mr. Burns óráján elmeséltem hat év történését és csak azért álltam meg ott, mert kicsengettek. Egyébként egy cseppet rossznak éreztem magam, hogy még írni sem írtam, de mivel nem szóltak rám, elkönyveltem magamban, hogy felesleges bűntudatot éreznem.

Az óra végén Mikeilával lesiettünk a második emeletre a szekrényünkhöz, hogy kivegyük a spanyolkönyvemet, de miközben mentünk, már meg is bántam, hogy Mikeilát is hoztam magammal, ugyanis arról beszélt, hogy

valahogy helyet kéne csinálnunk a szekrényben, mert be akarja tenni a maradék cuccát is. Szerintem egy fogpiszkáló sem férne már be oda, de mindegy.

- Mikeila, siess már! Még le akarom vinni a jeget is Mr. Stevensonnak - mondtam türelmetlenül, miközben nekitámaszkodtam Seanék szekrényének és vártam, hogy barátnőm bepötyögje a helyes kombinációt, aminek következtében ki tudjuk nyitni az ajtót. Valójában ugyanúgy fájt az arcom, csak kezdett a jég olvadni, emellett elég szánalmas vagyok egy kék zacskóval a kezemben, amit folyamatosan az arcomhoz szorítok.

- Sietek, sietek - motyogta Mikeila, miközben kirángatta a táskájából azokat a könyveket, amik mára egyébként nem is kellenek. Egyensúlyozott a nehéz súllyal a kezében, miközben egy határozott mozdulattal kinyitotta a szekrényt, majd benyúlt, hogy helyet csináljon a polcon. Oldalra döntötte a fejét és megállt a pakolásban, ami mellett egyébként már olyan értetlenül álltam, hogy úgy voltam vele, hogy percek kérdése és itt hagyom. - Annyira bírom, hogy konkrétan még egy ceruzának is helyet kell csinálni ebben a szarban és mindenki tudja ezt, mert látják a szenvedésünket a folyosón, de ilyen kicseszett cetliket dobálnak be nekünk. Nehéz megtalálni a jó szekrényt?

- Mikeila, te mégis mi a francról beszélsz? Pakoljál már - mondtam fáradtan, és azon gondolkoztam, hogy vajon barátnőm végleg megőrült-e a három és fél év után, amit ebben a hihetetlenül elit gimnáziumban töltöttünk.

Válasza csak annyi volt, hogy a mellkasomhoz vágott egy apró fehér papírfecnit, majd tovább rendezkedett a szekrényben, amiből egyébként sorban potyogtak ki az olyan dolgaink, mint például a tornacuccunk, ételes dobozok, evőeszközök, pulcsik, hajszárító, telefontöltő és ilyen teljesen hétköznapi dolgok. Inkább hagytam Mikeilát szenvedni és szemügyre vettem a hozzám került cetlit, aminek tényleg nem volt semmilyen értelme:

"*Térkép 10:20-kor.*

C."

- Lehet, hogy Charlottenak szól - gondolkoztam hangosan a C betűt

vizsgálva, de ez volt a leghülyébb gondolatom, tekintve, hogy Charlottenak maximum a bátyám írna titkos levelet. Az aláírás még stimmelne is, ha ez lenne, de Clayton Chicagóban van, ráadásul sokkal-sokkal csúnyább az írása ezen a fecnin lévőnél. - Mondjuk, nem hiszem. Valószínűleg félre dobták, igazad lehet - pontosan abban a pillanatban, ahogyan kimondtam a mondatot, elmémbe teljesen váratlanul bevillant a szerdai vihar keserves hangja, ahogyan a panel tetejét fakopáncshoz hasonlóan verte az eső, miközben megláttam a feketére festett képkeretben lévő diplomát. *Christopher Burns.*

"Segítene a térképekkel, Nancy?" - Mr. Burns szavai visszhangként jártak a fejemben, és amikor összeraktam a darabkákat, egyszerűen lehetetlennek véltem, hogy csak a saját képzeletem szüleménye legyen. Mikor sikerült felfedeznem, hogy 10:20 a harmadik óra utáni szünet kezdete és tulajdonképpen a matek volt a harmadik órám, azonnal a falon díszelgő hatalmas órára néztem. *10:26.*

- Figyelj... figyelj, Mikeila, leviszem Mr. Stevensonnak a jeget, jó? - kérdeztem a lehető legszánalmasabban, de mivel Mikeila el volt foglalva azzal, hogy ne essen a fejére az irodalomkönyv a polcról, nem igazán törődött velem. - Ne felejtsd el a spanyolkönyvemet felvinni a terembe!

Bekanyarodtam a másik folyosóra a lépcsőhöz, de ahelyett, hogy a földszintre siettem volna a tesiszertárhoz, a harmadikra indultam a történelemhez. Igazából teljesen biztos voltam abban, hogy Mr. Burns már nincs ott, mert abszolút nem az az ember, aki hat percet várna, emellett abban sem voltam biztos, hogy tényleg nekem szánták-e azt az eléggé elcsépelt levelet, mégis úgy siettem, mintha parancsot kaptam volna.

De ez olyan hülyeség, honnan tudná, hogy melyik az én szekrényem?

Megálltam egy pillanatra és elgondolkoztam azon, amit csinálok. Teljesen őrült vagyok. Mr. Burns nem az az ember, aki üzenget!

De nézd már meg, gondod nem lesz belőle!

Végül a szertár elé léptem és lenyomtam a kilincset. Sötétségre számítottam, de a középen lógó villany bevilágította a kis helyiséget és az egymásra helyezett atlaszok kimagasodásának dőlt férfit. A pontosan mellettem lévő

polcra dobtam a kezemben szorított jégzselét, majd várakozva néztem Mr. Burnsre. Képtelen voltam bunkón viselkedni, hiszen abszolút nem volt okom, emellett szó szerint zakatolt a szívem a hívásra és a várakozásra.

- Honnan tudta, hogy melyik a szekrényem? Mi van, ha nem megyek a szekrényemhez? Mi van, ha Mikeila levágja? - úgy letámadtam szerencsétlen embert, hogy még meg is sajnáltam. Miért is vagyok ilyen kegyetlen? - C.?

- Azt kellett volna írnom, hogy Burns? - kérdezett vissza unottan, majd előre nyújtotta a kezét és még mindig feldagadt arcomhoz nyúlt. Legszívesebben felszisszentem volna az érintésre, annyira égetett, de nem voltam benne biztos, hogy azért, mert fáj, vagy mert így reagál a testem a testére. Kicsit mindkettő szerintem. - Kiváncsivá tett, hogy mi történt az arcával.

- Ezért kockáztatta a munkáját, Mr. Burns? - habár dühöt akartam tettetni, annyira megérintett ez a kedves gesztus, hogy elmosolyodtam. Megszüntettem a szemkontaktust, amikor a férfi is hasonlóan tett, és nyugalmamat megőrizve vizsgáltam a padlót zavaromban. - Csak nem aggódott értem?

- Ne szálljon el magától. Csak kiváncsi voltam, hogy milyen szánalmas szituációba keverte magát már megint - vágott vissza Mr. Burns, amire én igazán éretten csupán egy gúnyos grimasszal reagáltam. - Na, kiböki még ma?

- Eltalált a labda tesin - válaszoltam, aminek hatására most Mr. Burns szakadt el a tekintetemtől és láthatóan elég elég erősen próbált nem vigyorogni. Nem nagyon jött össze neki. - Ne nevessen, ez nem vicces!

- Nem, csak szánalmas - mondta egyből, majd kiegyenesedett és közelebb lépett hozzám. Vártam, hogy tegyen valamit, de amikor megfogta az oldalamat és gyengéden arrébb tolt, azt hittem, csak álmodom. - Na, jól van, csak ennyit akartam.

Olyan kicsi volt a szertár, hogy most én álltam az atlaszhalom előtt és Mr. Burns volt az ajtónál - sőt, a kilincsen volt a keze és kész volt a távozásra. Tulajdonképpen eléggé felháborodtam ezen, mert... *nos, mert!*

- Ennyit? - kérdeztem vissza hitetlenül, amire Mr. Burns úgy fordította oldalra a fejét felém, mintha egy fotózáson lenne. Biztos voltam benne, hogy ha fel tudnék gyulladni csak úgy, saját magamtól, már régen megtettem volna. Kezei a kilincsről a zárban lévő kulcsra csúsztak, majd egy aprócska fordítással bezárta az ajtót és elém lépett. *Igen*!

- Ennyi - ismételte meg a szót, majd a felénk szerelt ócska polcba kapaszkodott, aminek eléréséhez nekem nyújtózkodnom kellett volna, ő viszont karja felnyújtásával tökéletesen elérte. - Mit akar még, Nancy? *Tudni akarja, hogy lenyűgözött-e?*

Ha engedtem volna, akkora, de akkora vigyor szaladt volna az arcomra az órán elhangzott válasza utalására, amitől megfájdult volna a tesiórán szerzett duzzanatom. Ajkamat beharapva próbáltam nem elnevetni magam, de biztos voltam benne, hogy szemeim teljesen elárultak.

- Mindketten tudjuk, hogy lenyűgöztem - válaszoltam pimaszul, majd a hirtelen jött bátorságot felhasználva a férfi nyaka köré fontam a karjaimat. Mr. Burns két tenyerét a derekamra helyezve könnyen felültetett az atlaszokra, aminek hatására pontosan olyan magasságba kerültem, mint amikor a lakásában lévő pulton ültem ugyanebben a helyzetben. - *Christopher*.

- Mondtam már, hogy ne szálljon el magától - ez volt az utolsó mondat azelőtt, mielőtt ajkaink íze összekeveredett, és elvesztek az egymással folytatott érzéki táncban.

Teljesen megőrjített a tűz, ami keletkezett bennem, de *Christopher* nem engedte, hogy gyorsabbra vigyem a csókot - komótosan köszöntötte a nyelvem az övét, felhevült érzéseim ellenére a férfi irányítása alatt álltam és ha sebesebbre állítottam volna a tempót, értesítve is lettem erről azzal, hogy lelassított. *Én pedig imádtam.*

Hirtelen ért a gyengéd csókolózás és soha nem gondoltam volna, hogy Christopher Burnsszel lehetséges ez. Minden másodpercében egyre libabőrösebb lettem, és akárhányszor elkezdtem azon töprengeni, hogy mennyire jól csókol, újra és újra elfelejtettem, hiszen minden egyes gondolatom megállás nélkül törlődött a fejemből. Nagyon élveztem, és azt

akartam, hogy soha ne legyen vége, ha tehettem volna, megállítottam volna az időt, hogy örökkön örökké füródhessek abban a kegyes érzésben, amit kelt bennem ez az ember. Az első kettő csókunk sokkal szenvedélyesebb volt ennél, mégis, amikor alsó ajkamat gyengéden a fogai közé vette, elhalt sóhajt hallattam és amikor a becsengő megszólalására el akart távolodni, azt sem engedtem, hogy egy centit lépjen tőlem.

- El ne merj most tűnni - suttogtam, majd a lehető legközelebb húztam magamhoz és szinte utasítottam rá, hogy folytassa ezt a mámort, amit előidézett. Telhetetlen voltam.

- El fogok késni - nyögte fájdalmasan, de fejemet rázva jeleztem, hogy nem érdekel. Túlságosan fenomenális volt ez a lassított verzió ahhoz, hogy a szabályok betartásával törődjek és ajkaim úgy folytották Christopherbe a szót, mintha minden kijelentésével valamilyen bűnt követne el. Ritmusosan járt a szám a száján, ujjaim a tincsei közé keveredtek és mikor két csók között egy mély sóhajjal reagált erre a tevékenységre, meg sem próbált rávenni arra, hogy engedjem menni. Ujjai feltűrték a pulóveremet és hideg kezei úgy jártak felforrósodott oldalamon és hátamon, hogy egyenesen az egekbe repültem. - Nem szabadna elkésnem.

- Pár perc - mondtam, de az az igazság, hogy fogalmam sem volt, hogy miről beszélünk már, csupán automatikusan adtam a választ. - Maradj pár percet - Christopher ajkai az államhoz tévedtek, majd le a nyakamhoz, én pedig a fejemet felfelé döntve hagytam neki, hogy beborítson a csókjaival. Meleg lehelete fűtötte a testemet, teljesen elgyengültem és biztos voltam benne, hogy ha kezei nem tartanának, már régen hátradőltem volna.

Telefonom messenger hangjára sóhajtva kinyitottam a szememet, majd amikor újra és újra megismétlődött az idegesítő pittyegés, elő sem kellett ahhoz venni a mobilt, hogy tudjam: Mikeila keres.

- Folytatjuk később - jelentette ki a férfi, majd hagytam, hogy eltávolodjon tőlem. Még egy nagy sóhaj után a fülem mögé tűrtem egy-két rakoncátlan fürtömet és leugrottam az atlaszokról. Komolyan, hirtelen úgy remegtek a lábaim, hogy azt hittem, összeesek. A hangulat hirtelen feszült lett és olyan szinten jöttem újra zavarba, hogy úgy éreztem, valamivel el kell ezt a sok kínosságot zavarnom.

- Kapok jelest az órai munkámért? - kérdeztem hirtelen, mire Christopher gondolkozva megvakarta tarkóját. *Christopher? Mikor kezdtem a keresztnevén szólítani?*

- Nem. Kevés - jelentette ki végül, én pedig gonoszan néztem rá, miközben elkerekedett a szám a visszautasítástól. - A Hidegháború kilencvenegyig tartott, az órán összesen ötvenháromig hallottam a sztorit. Kevés.

- Kicsengettek, hogy fejezhettem volna be? - akadtam ki, de nem értem el vele semmit, hiszen Christopher még válaszra sem méltatott. Sóhajtva dőltem az ajtónak, majd egy gondolattól vezérelve felnéztem az előttem álló férfire és beharaptam az alsó ajkamat. - *Szóval nem nyűgöztelek le, Christopher?*

- Ha az órai munkán túl gondolkodnék a jelest illetően, mit gondol, hány szabályt szegnék meg még magáért? - kaptam a kérdést, majd utána egy zavart pillantást és egy sóhajt. - *Érted*. Mit gondolsz, hány szabályt szegnék meg még *érted*?

Nagy vigyor került az arcomra, amikor meghallottam a tegezést, hiszen őszintén nem gondoltam, hogy egyszer idejutunk, mert nála a tegezés úgy gondolom, sokkal többet kimond. Kimondja például, hogy vagyok olyan különleges ember, hogy tegezzen. Fogalmam sincs, hogy milyen viszonyban álltunk, nyilvánvalóan nagyon messze voltunk a kapcsolattól, de az is tény, hogy a tanár-diák szintet is régen átléptük már.

- Nem is kell az órai munkán túl gondolkodni. Tök jól elmondtam az anyagot, csak belecsengettek - magyaráztam, de Christopher összeszorította a száját és nemet intert a fejével. Biztos voltam benne, hogy élvezi, hogy idegesíthet. Fújtattam, majd elfordítottam a kulcsot és kérdően visszafordultam az ugyanúgy egyhelyben álló férfi felé. - Nem megyünk?

- Nem, én, nem... én most, hm, nem... nem vagyok olyan állapotban, hogy kimenjek az ajtón - magyarázta Christopher a megfelelő szavakat keresve, és amikor pillantásaival jelentőségteljesen a tudtomra adta azt, ami nem esett le, kicsit bizonytalanul lejjebb vezettem a tekintetemet. Sötétkék nadrágjának takarásában is észrevehető volt merevedése, egyből úgy kerestem a szemkontaktust, mintha rajta kaptak volna valamin. Valójában ez tett szánalmassá, de olyan zavarba jöttem, hogy nem voltam biztos benne, hogy

ezt el tudtam rejteni.

- Bocsánat - motyogtam, de ahogy kimondtam, elmosolyodtam, hiszen tényleg olyan voltam, mint egy kislány, aki semmit nem tud az életről. Christopher apró vigyort engedett meg magának, majd megnyalta az ajkait és elfordult, mielőtt újra a szemembe nézett. - Szóval akkor nem kapok jelest?

- Fogd már be és menj, ne késs ennél többet - küldött ki a szertárból fáradtan, én pedig nyelvemet kinyújtva a férfire, ott hagytam. Amikor kiléptem a világos folyosóra, csak akkor jöttem rá, hogy valószínűleg kihagyja miattam az óráját, majd futólépésben gondolkoztam azon is, hogy másodjára kések spanyolról és Mikeila oltári balhét fog csapni, ha nem árulom el neki, hogy hol voltam.

Egy elnézést a késésért kijelentést motyogtam spanyolul, majd nagy nehezen eldadogtam, hogy azért nem értem be időben, mert Mr. Stevenson vizsgálta az arcomat. Ez elég hihető dumának bizonyosult, ugyanis Mikeila sem faggatózott, hanem megkérdezte, hogy minden rendben van-e. *Tulajdonképpen nem hazudtam sokban, csak annyiban, hogy nem Mr. Stevenson vizsgálta az arcomat, hanem Mr. Burns. És nem az arcomat vizsgálta, hanem a nyelvemet. Ez féligazságnak számít így, nem?*

A nap hátralévő része iszonyatosan unalmasan telt. Quentin tanárnő egész órán azzal volt elfoglalva, hogy elvegye a telefonunkat, mert elvileg azért nem tanulunk órán, mert folyamatosan a közösségi médián lógunk - véletlenül sem azért, mert esetleg nem tud tanítani -, bioszon pedig kikaptam az elégtelen dolgozatomat. Pechemre duplabioszom van hétfőn, ezért kilencven percig bámulhattam a biosztanárom utálkozó pillantásait, és olyannyira figyelt, hogy még Jasperrel sem tudtam beszélgetni, hogy egy kicsit izgalmasabbá tegyem az életem azon szakaszát, amikor a genetikáról nézek kisfilmet.

Miközben az Instagramot bámultam, rájöttem, hogy mostanában hanyatlott a figyelmem az iskolában és kicsit rosszul is éreztem magam tőle, hogy őszinte legyek. Folyamatosan vagy telefonozok órán, vagy beszélgetek, vagy egyszerűen csak nem jegyzetelek, sőt, kések is és van úgy, hogy egész órákat hagyok ki. Biztos vagyok benne, hogy anya elájulna, ha ezeket tudná.

Mi van, ha kaptam igazolatlant a lógásokért? Mi van, ha tudja? Vajon beírták már a biosz elégtelent a naplóba? És az igazolatlant?

Ezekre a gondolatokra kiléptem az Instagramból és mint egy lelkiismeretes diák, megnyitottam az E-napló alkamazását, azon gondolkozva, hogy anya vajon nézi-e még. Igazából nem hiszem, mivel végzős vagyok és az elmúlt három évben ezt csinálta, de nála nem lehet tudni. Miután bejelentkeztem, egyből a jegyekhez mentem és a bioszt kerestem, de megakadt a szemem a történelem részlegen. Elmosolyodtam, majd el is felejtettem a pánikolást, lezártam a telefonomat és próbáltam összpontosítani a kivetített kisfilmre.

"Történelem
Órai munka: jeles"

[T I Z E N K I L E N C E D I K R É S Z]

- Nancy, kezdek kétségbe esni. Miért olvasod azt, amióta felkeltél? - kérdezte Mikeila, amikor megállt a piros lámpánal, én pedig mutatóujjamat elé tárva jeleztem neki, hogy majd ha befejeztem az éppen esedékes mondatot, válaszolok neki.

Johann Wolfgang Goethe írásával foglalkoztam éppen, leszűkítve *Az ifjú Werther szenvedései* címen futóval. Egyáltalán nem voltam oda a régi könyvekért és abszolút nem azoknak a táborát erősítem, akik csak úgy unalomból maguk elé kapnak egy Goethe-olvasmányt, viszont tegnap az irodalomfüzetemet lapozgattam, miközben éppen a vizsgára tanultam, és egyszer csak kiesett a kezemből - szokásomhoz híven koncentráltam a tanulásra -, amikor pedig felvettem, az első oldalon nyitottam ki és rájöttem, hogy január huszadikára, tehát holnapra el kell olvasnunk az adott kötelezőt. A százharminckét oldalból összesen a hetedikig jutottam el, de még így is előbb vagyok, mint az osztálytársaim.

- Kötelező. Wolfgang. Holnapra - vázoltam fel röviden, majd szám elé raktam a kezem, hogy eltakarjam az ásítást. Nagyon rosszul éreztem magam, hogy ennyire kiment a fejemből ez az egész, hiszen minden évben a téli szünetben letudtam a könyveket, most viszont az elsőt sem kezdtem el. Teljesen elfelejtettem még azt is, hogy szeptemberben fel lettek adva ezek a kötelezők.

- Ne izélj már, biztos, hogy van a neten valami rövid összefoglaló - intett le Mikeila, de nem nagyon törődtem vele, csak továbblapoztam a nyolcadik oldalra. Teljesen megértem azt, hogy Mikeilának és a legtöbb diáktársamnak az teljesen oké, ha elolvassák a könyvek wikipédia változatát, de én soha nem csináltam ezt és nem is akartam, mert féltem, hogy esetleg kapok egy olyan kérdést a cselekménnyel kapcsolatban, ami nem volt olyan lényeges ahhoz,

hogy beleírják a tartalomba, és akkor borul az egész. Amilyen szerencsétlen vagyok, úgyis ez lenne.

- Sok sikert hozzá - motyogtam, majd elnyomtam magamban az újabb ásítást. Az az igazság, hogy nem sokat aludtam este és nem éppen ébreszt fel Goethe írása sem. Általában gyorsan elolvasok egy könyvet, mert belemélyedek a történetbe és kizárom a külvilágot, de a kötelezők esetében igazából még az is el tudja vonni a figyelmemet, ahogyan veszem a levegőt. Nem olyan hosszú *Az ifjú Werther szenvedései,* ha lenne pár nyugodt órám, könnyen befejezném, de ez jelenleg lehetetlennek tűnik.

Negyedik óráig szinte megállás nélkül olvastam, de még így is csak a harmincadik oldalig jutottam, ráadásul úgy, hogy még a szereplők nevét sem jegyeztem meg. Mielőtt rájöhettem volna, hogy tömegben nem tudok olvasni, spanyolórán Ms. Morales elvette a könyvemet és spanyolul kifejtette, hogy nincs velem megelégedve, mert mindig kések az óráiról, ha pedig nem, akkor mást csinálok. Tulajdonképpen ez igaz, szóval jogos a kiakadás, csak nem igazán érdekel.

- Lo siento, Ms. Morales - kértem bocsánatot, de kerültem a szemkontaktust. Biztos voltam benne, hogy ha nem kapom vissza a könyvet, nem fogom tudni befejezni holnapra, ezt a gondolatot pedig az követte, hogy bekapcsoltam a telefonomon a mobilnetet és rákerestem a történet elektronikus formájára. Négy mondatot haladtam csupán.

- Ya éste es el mío - *ez már az enyém,* mondta a tanárnő, mielőtt kivette a kezemből a telefont. Sóhajtva dőltem hátra, és elkezdtem lemásolni a táblán lévő szavakat. Az a lehető legrosszabb, ha Ms. Morales veszi el a cuccaidat, ugyanis megvan az esélye, hogy nem kapod vissza őket az óra végén, hanem leadja Vinston Igazgatónőnek, akitől csak a napod leteltével veheted át.

- Por favor, necesito mi teléfono! - *kérem, szükségem van a telefonomra,* kezdtem hisztisen, de Ms. Morales csak elfordult és a tanári asztalon gondosan elhelyezett könyvemre tette újabb értéktárgyamat.

- No me importa - *nem érdekel,* reagálta le ennyivel a tanárnő, én pedig végleg feladtam és tovább írtam a szavakat.

Kicsengetés után természetesen megkaptam azt, hogy az igazgatói irodában megtalálom a dolgaimat majd a nap végén, és végignéztem, ahogyan Ms. Morales a kezébe veszi őket, majd kisétál velük az ajtón. Soha nem jutott még semmim Vinston Igazgatónőhöz, ezért rettenetesen féltem, hogy mi ennek a menete. Szülői aláírással vehetem majd át? Kapok figyelmeztőt érte?

Persze voltak már alkalmak, amikor Quentin tanárnő elvette a telefonomat, de ő az óra végeztével vissza is adta és letudta annyival, hogy legközelebb ne mobilozzak órán - eddig terjed a rosszaságom, hogy őszinte legyek, ezért az sem érdekelt, hogy Mikeila folyamatosan nyugtatott, hogy hetedik óra után simán csak bemegyek az irodába és felveszem a cuccaimat.

A telefonom az életem, nem voltam arra felkészülve, hogy kiadjam a kezemből.

Már akkor tudtam, hogy a tesióra is jó lesz, amikor megláttam Mr. Stevenson mellett Ms. Blanklyt is. Szememet eltakarva álltam a tornasorban és rimánkodtam azért, hogy csak a tanár urat keresse, mert nem bírnám idegekkel azt, ha a folyamatos pozitivitását kéne hallgatnom hosszú-hosszú perceken keresztül.

- Jó napot, osztály! - köszöntött minket Ms. Blankly, majd elkezdte azt regélni nekünk, hogy reméli, hogy már beszéltünk az osztálytáncról, mert ha nem választunk március elejéig, ő fog majd dönteni a keringő mellett. Tulajdonképpen semmi gondunk nem volt a keringővel és megállapodtunk ott helyben abban, hogy ne is kelljen ezzel foglalkoznunk, de ezzel csak azt értük el, hogy mivel már megvan a tánc, hamarabb kezdjük a próbákat. Csodálatos. Az egyetlen jó dolog, amit közölt velünk, az az volt, hogy elmarad az utolsó óránk, tehát a matekunk, ugyanis Mr. Shay beteg lett és egyik tanár sem akar minket elvállalni.

Ms. Blankly a lehető legrosszabbkor hagyott ott minket: az óra huszadik percében, tehát túl sokat maradt ahhoz, hogy el tudjuk viselni, de túl keveset ahhoz, hogy ne legyen idő futni. Ez egy nagyon gyönyörű nap, úgy éreztem, és csak az vigasztalt, hogy ha sikerült végigszenvednem ezt a kínzókamrát - tesitermet -, visszakapom a telefonomat és a könyvemet, utána pedig mehetek haza. Minden bizonnyal aludni.

- Nancy, majd ha már nincs rá szükséged, szolgáltasd nekem vissza a jégzselét, mert csak az az egy van - szólított meg Mr. Stevenson, én pedig bólintottam egyet és próbáltam nem bepánikolni. Teljesen felesleges volt nyugtatni magamat, ugyanis nem sikerült megőrizni a hidegvéremet.

A SZERTÁRBAN HAGYTAM A JÉGZSELÉT!

- De visszahoztad tegnap, nem? - esett le Mieilának is a dolog, majd amikor nem tudtam reagálni rá, összehúzott szemekkel kémlelt és a füle mögé tűrte egyik sötetkék fürtjét. Ó, istenem... - Nancy, hol voltál egész szünetben, ha nem Mr. Stevensonnál?

- Mikeila, beszéljük ezt meg óra után - mondtam halkan, miközben azon gondolkoztam, hogy mégis mivel húzzam ki magam ezalól. Imádtam Mikeilát és megbíztam benne, de egyszerűen nem mondhattam el neki Christophert. Ez egy óriási dolog, és tudom, hogy megbízhatok benne, de rengeteg buktatója lenne annak, ha bárki is tudomást szerezne a kettőnk közt zajló akármiről, éppen ezért nem kockáztathatom meg.

A fáradt hangulat hirtelen feszült lett, és habár Mikeila bólintott és megértette, úgy éreztem, hogy árbus szemekkel figyel a többiekkel együtt. Tisztában voltam azzal, hogy ők erről nem tudnak, mégis őrülten vert a szívem és elkapott a paranoia, hogy talán tudja mindenki, hogy mi megy köztem és Christopher Burns között a szertár falai között.

Remegve húztam magamra a ruháimat az öltözőben és csak arra gondoltam, hogy valamelyik történelem tanár megtalálta a polcon hagyott jégzselét, összerakta a darabkákat és már közölte is Christopherrel, hogy ez helytelen dolog és mindenképpen értesíteni fogja Vinston Igazgatónőt. Tulajdonképpen, ma még nem is láttam Christophert, te jó ég, mi van, ha már kirúgták, vagy még rosszabb: értesítették a rendőrséget? Ó, jaj, el fogok ájulni, ha így folytatom. Amikor indultam volna a szertár felé, hogy minél hamarabb elvegyem onnan azt az igen szánalmas bizonyítékot, Mikeila a karom után kapott és megállásra késztetett.

Minden bizonnyal félelem ült a szemeimben, azért enyhült meg a tekintete és engedett el. Ismertem Mikeilát és ő is ismert engem, gyerekkorunk óta sülve-főve együtt vagyunk, mégsem ettől különleges a kapcsolatunk, hanem az

egymás felé nyújtott toleranciától és attól, hogy minden helyzetben elfogadjuk egymást és a döntéseket, amiket meghozunk. Éppen ezért is kerített hatalmába az az óriási bűntudat, ami azért jött létre, mert tudtam, hogy *nem fogom elmondani Mikeilának a történéseket. Nem mondhatom el neki.*

Szinte futottam a harmadik emeletig, majd olyan gyorsan vágtam ki a szertár ajtaját, mintha a szobámba mentem volna és bele sem gondoltam abba, hogy nem csak Christopher az egyetlen történelem tanár az iskolában, sőt, rajta kívül még négy embernek is van kulcsa - és erre csak akkor jöttem rá, amikor Ms. Martin megfagyott a mozdulataiban és úgy nézett rám, mintha egy hajlétalan lennék, aki betört a házába.

- Nancy, hol a kopogás? Szerinted miért zárjuk ezt a helyiséget? Azért, mert nem lehet csak úgy berontani ide! - kezdte Ms. Martin, majd szürke szemeivel olyan parancsolóan nézett rám, ami miatt hálát mondtam azért, hogy anno kilencedikben elüldöztük magunktól.

- Bocs...bocsánat, Ms. Martin - motyogtam, miközben azon gondolkoztam, hogy hogyan tudnám kimagyarázni magamat. Istenem, miért nem kopogtam?

- Különben is, mit akarsz a történelem szertárban? - kaptam meg a kérdést, amire tulajdonképpen még én sem tudtam a választ. Illetve, tudtam, csak azt nem szívesen mondanám el Ms. Martinnak. Oké, csak úgy itt hagytam tegnap a jégzselét, de *miért voltam itt? Ki nyitotta ki az egyébként kulcsra zárt ajtót? Miért nyitotta ki nekem? Ha elmondom, hogy Mr. Burns, és azért, mert segíteni kellett neki a térképekkel, miért egy olyan embert kért meg, akinek valami olyan problémája volt, ami miatt jégzselé volt nála? Miért tettem le a kezemből?* Túl sok kérdés lenne, ha még csak a féligazságot is árulnám el. - Nancy!

- Nos, én... - teljesen bepánikoltam, és már-már a sírás határán voltam a rám mért nyomástól. Fogalmam sem volt, hogy mit kellene mondanom, csak össze-vissza dadogtam, miközben csak az járt a fejemben, hogy minden egyes tettemmel bűnbe sodrom magam és ha mondok valami olyat, akkor Christophert is. Ó, te jó ég... - Hát, azért jöttem, mert... mert, hát... szóval...

- Megtalálta az atlaszokat, Nancy? - lépett be Christopher az ajtón, én pedig

gyorsan felé fordultam és tekintetében elmélyülve megláttam azt a kérést, ami miatt remegne, ha nem lenne csodálatos színész: *csatlakozzak hozzá most azonnal*. - Mondtam, hogy a sarokban vannak.

- Igen, igen, bocsánat, Mr. Burns - bólintottam esetlenül, majd Ms. Martinra néztem és nyeltem egyet. Egyből érdektelenné váltam számára és próbálta magához venni a hatalmas világtérképet, én pedig egy mély levegővétellel kifújtam az összes paranoid gondolatot magamból és köszönetet mondtam azért, hogy Christopher valószínűleg éppen erre járt és meghallotta a szánalmas dadogásomat.

- Tanulj meg kopogni, Nancy! - vágta még hozzám Ms. Martin, majd rámosolygott a kollégájára és egyedül hagyott minket a szertárban. Christopher azonnal behúzta az ajtót, mire én egy mély sóhajjal a polc felé fordultam, hogy eltegyem a jégzselét. *Csak hogy az nem volt ott.*

Oké, Nancy, nyugalom. Nyugalom. *NYUGALOM*. Végül is egy csomó oka lehet, hogy már nincs itt. Lehet, hogy felvitték az igazgatóiba, hogy hitelesítse az ügyet. Lehet, hogy ott fekszik a telefonom és a Goethe-könyvem mellett. Lehet, hogy épp amiatt rúgják ki perceken belül Christophert.

NYUGALOM!

- Hol a jégzselé? - kezdtem halkan, és próbáltam hosszan beszívni a levegőt, nehogy elszakadjon a cérna és teljesen kiboruljak. - Ide tettem tegnap a jégzselét, pontosan ide, és most nincs itt. Miért nincs itt? Elvitte valaki? Ki vitte el, és hova vitte? Láttak minket? Mi van, ha összekapcsolják a szálakat? Mi van, ha mondjuk kiesett a zsebemből a cetli, amit írtál, és megfejtették? Mi van, ha valaki látott minket valamikor? És mi van, ha...

- Nancy, csukd már be a szádat egy pillanatra - állított le Christopher, majd két kezét karjaimra helyezte és akkor sem vette le őket onnan, mikor szembe fordított magával. Ránéztem és eleget tettem a kérésének, csendben maradtam és égszínkék szemeibe néztem. Másodpercek alatt elvesztem gyönyörű íriszeiben, hagytam, hogy lelkemig hatoljon a pillantása és úgy éreztem magam, mintha egy olyan terápiára kerültem volna, ahol a nyugodtságomat próbálják fejleszteni. Egy olyan terápiára ami tökéletesen

működött, és amin egész nap szívesen lennék. - Vegyél levegőt, Nancy, jól van? - *bólintottam.* - Figyelsz arra, amit mondani fogok most? - *újra bólintottam.* - Én tettem el a jégzselét tegnap - csukott szemmel dolgoztam fel ezt a rövidke mondatot, és szinte hallottam, ahogy az adrenalintól és a félelemtől a szívemre telepedett hatalmas kő egy az egyben leesett Christopher kijelentésére.

- Istenem - amilyen halkan mondtam, olyan felszabadultan és megkönnyebbülten is, miközben lassan a férfi mellkasára döntöttem a fejem. Mire észrevettem, hogy mit csináltam, túlságosan kényelmesnek találtam a helyzetet és mivel nem kaptam ellenvetést, eszem ágában sem volt éltávolodni. - Bocsánat. Nagyon figyelmetlen vagyok.

- Valóban - valamilyen cáfolásra vártam, mint azokban a romantikus filmekben, ahol a főszereplő fiú biztosítja a szerelmét arról, hogy nem az ő hibája volt és egy tökéletes lány, és örül, hogy az életében van, de rájöttem, hogy ilyet sosem fogok kapni, mellesleg *nem is vagyok Christopher szerelme*, és egyébként sem az ő stílusai ezek a vallomások. A *valóban* az ő stílusa, én pedig imádom ezeket a flegma szavakat a hangján. - Még szerencse, hogy én nem - csendesen kuncogtam, majd mélyet szippantottam és az orromba kúszott a fűszeres parfüm illata. Órákig képes lettem volna ebben a pozícióban maradni, közel Christopher szívéhez, hallani az ütemes, nyugodt dobbanásokat, amik stabilizálják légzésemet és biztonságot nyújtanak zaklatott lelkemnek. - Enyhe pánikolást érzek, Nancy Williams.

- Mert teljesen paranoiddá tesz ez a helyzet - mondtam, de még mindig nem néztem fel és tulajdonképpen nem is terveztem. Örökre így akartam maradni. - Reálisan belegondolva, kicsi lett volna az esélye, hogy egy rohadt jégzseléből kikövetkeztessenek mindent, de ez teljesen lényegtelen akkor, amikor éles helyzetben vagyunk. Tényleg azt hittem, hogy lebuktunk, és hogy ki fognak rúgni téged. Vagy hogy Vinston Igazgatónő nem lesz olyan kegyes, és egyből szól a hatóságoknak.

Christopher tudta, hogy igazam van - talán most először, egyébként - és nem is szólt semmit. Clayton szavai jártak a fejemben, hogy veszélyes játékba keveredtem, de egyáltalán nem magamat féltem, hiszen én még egy beírast sem kapnék akkor, ha ez kiderülne, esetleg egy igen fura pillantást a tanároktól és egy pletykaáradatot a diákoktól. Pontosan tudom, hogy

bűncselekmény az, amit folytatunk, mégis képtelen vagyok azt elképzelni, hogy ezt egyszerűen csak... *elfelejtjük*. Próbáltuk, és felesleges.

- Mennem kell. Négy perc múlva órám lesz - szólalt meg végül a férfi, majd két vállamat megfogta és gyengéden eltolt magától. Bólintottam, hogy tudom és elfogadom, mégis lábujjhegyre álltam és egy csókot nyomtam az ajkaira, de mielőtt még elmélyedhettem volna a kellemes áramütésben, ami minden egyes alkalommal megjelenik a szervezetemben, amikor összeér a szánk, Christopher elszakadt tőlem és vészjelző pillantásokkal nézett le rám. - Mondom, hogy négy perc múlva órám lesz. Nem játszuk el azt, amit tegnap, és örülnék neki, ha nem provokálnál.

- Értettem - mondtam, majd akaratomon kívül is elmosolyodtam, hiszen még mindig nem szoktam meg azt, hogy itt, a történelem szertárban nyomorgok a tanárommal, akinek a szemeiben képes vagyok elveszni és a szívverésétől megnyugodni, a puszta jelenléte pedig olyan biztonságérzetet nyújt, ami már túlmegy a tanári szereteten. Kedveltem ezt az embert, nagyon is, ez pedig egyszerre volt ijesztő, mégis nyilvánvaló. Biztos vagyok benne, hogy ő is tisztában van azzal, hogy nem csak a csókjai érdekelnek, és majd' megölt a kiváncsiság, hogy ő vajon hogy van ezzel. *Kedvel, vagy csak jó vagyok neki a szertárban?* Már akkor el is felejtettem ezt a kérdést, amikor szokásához híven elvigyorodott, megnyalta az ajkait és elfordult tőlem, majd a mosolyomba csókolt. Kezét vállamról derekamra csúsztatta, én pedig zakójánál fogva közelebb húztam magamhoz, azt akartam, hogy ne hagyjon személyes teret, sem levegőt, amit belélgezhetek. *Csak őt akartam.*

- Tényleg mennem kell - suttogta Christopher az ajkaim közé, majd apró csókot nyomott a számra és megigazította zakóját, amit ujjaim teljesen összegyűrtek. - Vinston egy kicsit...*hm, ideges* volt az órakihagyásom végett. Igen, ezzel a jelzővel illetném. Kedvesen a tudtomra adta, hogy csak egy gyakornok vagyok még és bármikor megszüntetheti az állásom. Végtelenül kedves nő.

- Basszus, még fel kell vennem nála a telefonomat és a könyvemet - gondolkoztam hangosan, majd sóhajtottam egyet. Semmi kedvem nem volt felmennem az igazgatóiba, és igazából az utóbbi percekben azt is elfelejtettem, hogy ott vannak a dolgaim. - Elvette őket Ms. Morales.

- Nem csodálom. Tiszteletlen vagy - jelentette ki egyszerűen Christopher, és mielőtt ellenkezni kezdtem volna, elcsitított egy igen jelentőségteljes pillantással, ami azt üzente, hogy igenis tiszteletlen vagyok és ne feleseljek. Jó.

- Annyira rövidek ezek a szünetek - újra sóhajtottam, pedig nem is tudom, hogy ez hogyan jött most fel bennem. Kezdem azt érezni, hogy minél közvetlenebb viszonyba kerülök Christopherrel, annál könnyebben osztom meg vele a teljesen lényegtelen hisztijeimet, amiknek biztos eszméletlenül örül. - Másodperceknek tűnik az itt töltött idő.

Christopher a mellettünk lévő atlaszhalomra támaszkodott a tenyerével, majd ajkait megnyalva elkezdett töprengeni valamin, amire igazából hihetetlenül kiváncsi voltam, mivel közben engem szemlélt, de nem voltam biztos abban, hogy megosztja velem gondolatmenetét.

- Gyere át - ajánlotta fel hirtelen, amire köpni-nyelni nem tudtam, leesett az állam és meg sem próbáltam leplezni a hirtelen jött zavaromat. Tény, hogy voltam már nála és igen tökéletesen emlékszem azokra a viharos órákra is, amiket azzal a mámorító csókolózással töltöttünk el, és *bármikor* megismételném, de derült égből villámcsapásként ért ez az ötlet.

- Tényleg? - igen, a lehető legszánalmasabb reakciót produkáltam és már azelőtt éreztem a flegma választ, mielőtt meghallottam volna.

- Nem, nyilvánvalóan tréfálkoztam - mondta monoton hangon Christopher, én pedig zavaromban nevettem saját magamon. Amikor a férfi ismét közel hajolt hozzám, elkomolyodva vártam, hogy újra megcsókoljon, de ajkaim helyett a fülemet találta meg. Meleg leheletére akaratomon kívül lecsukódott a szemem és szinte epekedtem azért, hogy megtalálja a bőrömet, ami természetesen nem történt meg, helyette olyan halkan szólalt meg, hogy még suttogásának rezgése is libabőrt okozott. - Várj annál az igénytelen falú épületnél, ahol voltál a vihar alatt. Majd felveszlek ott.

- Csak azért nem gondozzák, mert átköltözött a fánkbolt máshova - fogalmam sincs, hogy miért keltem a rózsaszín falak védelmére, de valószínűleg azért, mert hihetetlenül zavarban voltam a közeli jelenlététől és szokás szerűen egy merő tiszteletlenséggel lepleztem ezt.

- Akkor is igénytelen - vágta rá Christopher az előző megszólalásához hasonló hangsúllyal, majd végre elérték ajkai a nyakamat és csókkal bélyegezték. Többet akartam, vártam a következő megmozdulására és igen láthatóan kerestem számmal az övét, de elhúzódott tőlem, mielőtt megcsókolhattam volna. Bunkó. - Menj órára, Nancy.

- Nincs már órám, elmarad a matekom - mondtam nyűgösen, de semmit nem ért, hiszen Christopher úgy került, mintha a sátán lennék és úgy nyomta le a kilincset, mintha megtalálta volna a menekülési útvonalát. *Nem volt becsukva az ajtó?*

- Ez végtelenül csodálatos, de nekem még van és nem érhetsz hozzám - jelentette ki teljesen komolyan, és rendíthetetlen pillantásokkal nyitotta ki az ajtót. - Majd - ennyit mondott, végül ott hagyott a szertárban.

Majd.

Sikeresen felvettem a telefonomat és a könyvemet az igazgatói irodában, ahol Ms. Vinston elmesélte, hogy Clayton annyit járt a cuccaiért, hogy már saját fiókot akart neki nyitni - amikor kellő ideig nevettem ezen a nagyon jól sikerült viccen, ott hagytam az Igazgatónőt és indultam volna a volt fánkbolt elé, de ahogy leértem a lépcsőn, megtalálta szemem az egyik boxban Mikeilát. Azt hittem elájulok idegességemben, hiszen most is eltűntem a szünetre, emellett valahogy be kell neki adnom, hogy nem kell ma fuvaroznia. Ez csak azért probléma, mert egy házban élünk.

- Felvettem a cuccaimat - mutattam fel a kezemben lévő telefonomat, Mikeila pedig keresztbe tett lábakkal a maga előtt lévő fotelre mutatott. Engedelmeskedtem neki és helyet foglaltam, de határozott pillantásai teljesen megijesztettek. Nem hiszem, hogy meg tudok említeni olyan alkalmat, amikor összevesztünk Mikeilával, és rettegtem attól, hogy most mégis megtörténik. - Nézd, Mikeila...

- Nancy, én megértem, ha nem akarsz valamit elmondani - kezdte lágy hangon a barátnőm, megértő tekintete elűzte a félelmemet és sóhajtásra késztetett. - Nem mondom azt, hogy nem esik rosszul, de megértem. Eddig mindig megértettük egymást, ha nem tudtunk egyből beszélni a dolgokról és nem értem, hogy mi változott. Mármint, hülye nem vagyok, nyilvánvalóan

valamilyen fiút rejtegetsz. Vagyis, az sem baj, ha lányt!

- Mikeila, nem vagyok leszbikus - szóltam közbe csendesen, Mikeila pedig serényen bólogatott.

- Jó, de nem lenne baj, ha az lennél - magyarázta, én pedig rámosolyogtam, hiszen jól esett a teljes támogatása még egy olyan dologban is, ami elő sem jött az én helyzetemben. - Amit mondani akarok, Nancy, hogy elfogadom, ha nem avatsz be a részletekbe. Bár nem értem, hogy miért nem, de vagyunk olyan mély kapcsolatban, hogy elfogadjam és reménykedjek abban, hogy majd elmondod, ha el szeretnéd. De ne hazudj, Nancy. Ne mondd azt, hogy szünetben mást csináltál, amikor azzal a titokzatos fiúval voltál, jó?

- Jó - helyeseltem teljesen őszintén. Nagyon-nagyon hálás voltam Mikeilának, hogy nem faggat és ennyire megértő, de tudtam, hogy ha majd esetleg hónapokkal később elmondom, hogy Christopher Burnsről van szó, elfelejti a toleranciát és soha nem fog megbocsátani azért, hogy eltitkoltam előle. Nem azért, mert shippel minket Christopherrel, hanem azért, mert egyből leesik neki, hogy ez egy komoly téma és azt fogja hinni, hogy azért nem mondtam el neki, mert nem bíztam benne és azt gondoltam, hogy majd kikotyogja. - És ne haragudj, Mikeila.

- Jaj, dehogy haragszom! Gyere, menjünk haza és fejezd be a Goethe-könyvet - állt fel a lány a fotelből, én viszont kelletlenül feszengtem ülve, mivel én nem mehettem most haza. Már azon gondolkoztam, hogy akkor ezt hogy mondjam el neki, amikor rám nézett és felhúzott szemöldökkel rákérdezett: - Csak nem hét órája van?

- De igen - böktem ki csendben, Mikeila pedig láthatóan elraktározta azt, hogy a bizonyos embernek kedden hét órája van. Ettől féltem a legjobban. Mikeila szinte apához hasonló nyomozó is lehetne és tudtam, hogyha rááll, napok alatt felfedi Christopher kilétét.

- Ember, akkor mi a szarért vártam rád eddig? Mit mondjak a szüleidnek? Tudod mit? Bízd rám! Én jobb fedősztorit találok ki, mint te.

- Jó, de majd azért egyeztess velem - mondtam nyugodtabban, Mikeila pedig bólintott és elköszönt tőlem. Ez jobban ment, mint gondoltam, de mélyen

legbelül hatalmas bűntudatom volt, mert tudtam, hogy ha mindent elmondanék, teljesen más helyzetben lennénk, de nem tettem meg. *Féltem elveszíteni Mikeilát.*

Amikor az óra vége felé közeledtünk, magamra húztam a kabátomat és kisétáltam a fánkbolt elé. Nem hazudok, ha azt mondom, hogy amíg gondolataim egyik fele cikázott azon, hogy mi lesz majd Christophernél és eszeveszettül várta, hogy megtudja, a másik csak Mikeilán rágódott és azon, hogy hazudtam neki. Ez nem egy kis dolog. Nem olyan kis dolog, amire ő gondol, nem egy tizenegyedikesről van szó, hanem a tanárunkról és egy illegális helyzetről. Azt fogja hinni, hogy elvesztettem benne a bizalmamat és vége lesz a barátságunknak, ezt pedig azért tudom biztosra, mert ismerem. Tudom, hogy milyen Mikeila, és az, hogy nem osztottam meg vele egy ilyen óriási dolgot, le fogja rombolni a kapcsolatunkat, ugyanis ezzel a tettel szembe megyek tizenhét évvel.

Christopher szürke kocsija megállt az úton, én pedig körül néztem, hogy biztosan ne legyen egyetlen ismerős sem, aki láthat minket, majd beszálltam mellé. A meleg levegő egyből olvasztani kezdte jéggé fagyott testem, percek alatt melegem lett és szétcipzároltam magamon a kabátomat. Feszült volt a hangulat, nem tudtam, hogy hogyan kéne viselkednem és igen, egyik oka a szánalmasságom volt, de a másik Mikeila. Nem tehettem róla, Mikeila a legjobb barátnőm és egy olyan pont az életemben, hogy elvesztésének gondolata is mély traumákat okoz bennem.

- Nem kötelező átjönni, haza is vihetlek - szólalt meg zavartan Christopher, majd a piros lámpánál megállva előhúzta a cigarettás dobozát és ajkai közé szorított egy szálat. Ahogy fellobbant a gyújtó lángja, úgy estem bele én is a tűzbe a látvány végett. Eszem ágában sem volt hazamenni. - Nem akarom, hogy feszengj.

- Nem, dehogy is, bocsánat - ellenkeztem egyből, majd sóhajtva belekezdtem a problémámba. Miért? Nem tudom. - Csak zavar, hogy nem mondok el mindent Mikeilának.

- Ez maradjon is így - *együttérző*. - Semmi szükség arra, hogy egy lányos civakodásnál pletykát generáljon ebből.

- Mikeila születésemtől fogva a barátnőm, nem attól félek, hogy elmondaná bárkinek is - egyből barátnőm védelmére álltam és olyan éles volt a hangom, hogy Christopher is felfigyelt erre. Kimeresztett szemekkel tartotta újra szájában a cigarettát és indult el, amikor zöldre váltott a lámpa, én pedig előre fordultam és a már ismerős utat pásztáztam. - Attól félek, hogy elveszítem.

- Ha egy tizenhét éves barátságot elveszítenél egyetlen hiba miatt, akkor az meg is érdemli - habár ridegnek hangzott a kijelentés, mégis elgondolkoztatott és egyik oldalról reálisnak is gondoltam. Csendben ültem végig azt az időt, ami alatt a magas panel elé értünk és még akkor is gondolataimba voltam burkolózva, amikor Christopher leállította a kocsi motorját. - Csacsogjál már, Nancy Williams. Lehangoló ez a depresszív viselkedés.

- Persze amikor csacsogok, akkor meg az a baj - egyből kaptam a megszólaláson és kiszálltam a férfi után a kocsiból. Mikor megláttam szája sarkában azt az apró vigyort, azon nyomban nyilvánvalóvá vált, hogy pontosan ezt akarta és tisztában volt azzal, hogy vitába szállok vele, ami erőltetés nélkül meg is történt. - Amikor beszélek, akkor maradjak csendbe, meg szánalmas vagyok, de hiányzik a hangom, ha nem szólalok meg.

- Azt nem mondtam, hogy nem vagy szánalmas - ragadta meg azt az egy kis apró szót Christopher, majd megnyomta a lift gombját és amikor kinyílt az ajtó, egyszerre lépett be velem a kis helységbe. Most sem volt senki velünk, csak úgy, mint az előző alkalomnál, és pontosan ugyanolyan kínosság is uralkodott köztünk. Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg felértünk a negyedik emeletre, de hála az égnek, miután sikeresen kinyitotta a huszonhetes számú ajtót és beléptünk a lakásába, egyből oldottabbnak éreztem a hangulatot. - Éhes vagy?

Ahogy Christopher levette magáról a zakóját, majd sötetkék ingjének első két gombját szabadon eresztette, eszembe jutott az első itt töltött esetem is és ismeretlen eredetű vágy tört elő bennem. Mikor a férfi kérdően rám pillantott a válaszra várva, és gyönyörű szemei összekapcsolódtak az enyémekkel, szabály szerűen felgyulladtam. Minden bizonnyal látványom is ezt tükrözte, mert Christopher íriszeinek világossága az éj kékséges árnyalatára mélyült, amikor pedig hagytam, hogy kabátom lecsússzon a vállamról, végig követte tekintetével az útját egyenesen a parkettáig.

- Nem - mondtam, majd mellkasát érintve addig irányítottam hátrafelé, amíg bele nem botlott fekete bőrkanapéjába és esetlenül rá nem zuhant. Reakcióra sem hagytam időt, teljesen kivetkőztem magamból és azelőtt ültem Christopher ölébe, mielőtt levegőt vehetett volna. Ha beszélni is akart, belé folytottam a szavakat és utat engedve legmerészebb vágyamnak, olyan erősen csókoltam a férfit, amilyen erősen csókolhat egy ember egy másikat, az pedig csak jobban tűzbe hozta testem minden porcikáját, hogy Christopher még ennél is szenvedélyesebben viszonozta.

Meg sem próbált megállítani, keze fel-le járt gerincemen a pólóm alatt, kábított és egyben izgatott minden egyes érintése, és habár úgy tűnt, nem vihetjük ezt a csókot szenvedélyesebbre, teljesen megőrültem, amikor beharapta az alsó ajkamat. Fejfájós kényszert éreztem a folytatásra, amikor pedig csípőm ringásba kezdett Christopher ölében, elszakadt egy másodperce a számtól és elhalt nyögést lehelt az ajkaim közé. Nadrágján túl is éreztem, hogy mennyire élvezi a helyzetet, de ahelyett, hogy zavarba jöttem volna tőle, mint az utóbbi ilyen esetnél, most csak lázba hozott a tudat, hogy mindezt én okozom.

Christopher levezette a kezeit a fenekemre, majd olyan könnyedén felállt velem a kanapéról, mintha pehelysúlyú lennék. Azt sem figyeltem, hogy merrefelé visz, egy percre sem szakadtam el az ajkaitól és csak akkor vettem észre, hogy már nem a nappali-konyha részben vagyunk, amikor függőleges helyzetbe kerültem és hátam belesüllyedt Christopher ágyának puha matracába. Teljesen rámnehezedett a férfi, még időm sem volt azon töprengeni, hogy milyen pozícióban vagyunk, ujjaim gondolataimat megelőzve bontották szét Christopher ingjének fekete gombjait. Soha, *soha* nem voltam még ilyen helyzetben, egyetlen volt barátommal anno csak az egymás mellett ülve folytatott csókokig jutottunk el, ezért teljesen új érzés volt már csak az is, hogy valaki rajtam feküdt. Miközben Christopher letévedt a nyakamhoz és kínozni kezdte érzékeny bőrömet, kezei feltűrték a pólómat és egyenesen a melltartóm aljáig vándoroltak. Habár egyik részem üvöltött azért, hogy ne vesszem el az eszem, mert túl korai, a másik csak ezért rimánkodott, és pechemre ez volt a nagyobbik részem. Érintése lenti irányba haladt, végig a hasamon, majd megállapodott nadrágom szegélyénél. Biztos vagyok benne, hogy érezte szívem vad dobogását, ami az egész testemre kiterjedt.

- Érintettek már meg? - Christopher olyan mély hanglejtéssel búgta a fülembe a szavakat, hogy már csak magától a kérdéstől is be kellett harapnom az ajkamat és akárhogyan is próbáltam nem foglalkozni a ténnyel, mégis ott volt: *nem lehet elmondani, mennyire vártam, hogy mi fog történni*. Nemet intettem a fejemmel, majd hatalmas izgalommal hagytam, hogy kezét a nadrágom és fehérneműm alá vezesse. Egy másodpercre megfeszült a testem a hirtelen jött érintésre, Christopher pedig nyakam hajlatából felemelkedett és szemeimbe nézett, úgy kért engedélyt következő tettére. Válaszul szétgombolt ingjének mindkét oldalát megfogva mégjobban közelebb húztam magamhoz, de ahelyett, hogy megcsókolt volna, megállt az utolsó pillanatban és ajkaimra lehelt, majd felemelkedett és félmeztelenre vetkőztetett alulról. Már nyelni sem tudtam az izgalomtól, majdnem elkezdtem kínosan érezni magam a férfi előtt, amíg újra hozzám nem ért, ott lent. - Biztos akarod? - egyből bólintottam, majd amikor megint rám hajolt és megtámaszkodott a fejem felett, kiszökött belőlem egy mély sóhaj. - Feltétlenül szólj, ha meggondolnád magad, vagy ha túl...

- Csináld már - kérleltem a férfit türelmetlenül, ő pedig eleget tett kérésemnek és lassan belém csúsztatta egy ujját. Nyeltem egyet a kellemetlen érzésre, de teljesen elnyomta azt a minimális fájdalmat a Christophertől kapott gyengéd csók. Ajkai lassan mozogtak az enyémen, csak úgy, mint tegnap a szertárban, miközben ujjai egyetlen másodpercre sem távolodtak legérzékenyebb pontomról. Míg egyik kezemmel vészesen szorítottam a vállát, másikkal barna tincseibe kapaszkodtam, úgy próbáltam elnyomni egyre jobban feltörekvő sóhajaimat, amik elhaltak Christopher csókjai között. Megállás nélkül bizsergett a testem, lüktetett minden létező artériám és a bódultság ellepte elmém minden részét, semmi másra nem tudtam gondolni, csak Christopher érzéki érintéseire és arra a csodálatos érzésre, amit minden részemben egyre jobban éreztem. Képtelen voltam visszacsókolni, görcsösen szorítottam Christopher vállát és ajkaimat beharapva próbáltam nem felnyögni a férfi ujjainak tökéletes mozgására. - Add meg nekem, Nancy - suttogta a számra Christopher, abban a pillanatban pedig ismeretlen eredetű gyönyör áramlott végig porcikámtól porcikámig, gerincem ívbe feszült, és a férfit ölelve egy aprócska idő erejéig érzékeltem azt a mennyei szépséget, amit orgazmusnak hívunk.

Mély lélegzeteket véve próbáltam stabilizálni az állapotomat, miközben

karjaim úgy tartották magamon Christophert, hogy ha esetleg el akart volna távolodni, akkor sem tudott volna. Hagytam, hogy újra megtalálja ajkaival az enyéimet és ismételten elvesztem a lassú, komótos csókolózásban, amivel általában elrepít a Földről valami olyan univerzumba, ahol csak mi ketten létezünk.

Fogalmam sincs, meddig feküdhettünk még ott, az ágyán, egymás karjaiban, a csendben és a félhomályban, mire zavartan elnevettem magam és véget vetettem a meghitt pillanatainknak azzal, hogy az ágy szélére ülve felöltöztem és telefonomat keresve kimentem a nappaliba, hogy a földön hagyott kabátom zsebéből előhalásszam azt.

16:34.

Mikeila❤: *biosz korrepetáláson vagy, hogy ki tudd javítani a szar jegyedet. Szívesen.❤*

- És, most már éhes vagy? - Christopher hangjára felkaptam a fejemet és elmosolyodtam ránézve, pedig tulajdonképpen egy falat sem ment volna le a torkomon, hiszen mélyen legbelül nagyon dolgozott bennem a kínosság egyfolytában.

- Haza kéne mennem - mondtam esetlenül, de erre egy olyan reakciót kaptam, amire soha-soha nem gondoltam volna.

- Maradj - mondta ki ezt az egy szót Christopher, majd megnyalta az ajkait és elfordult egy pillanatra. Biztos vagyok benne, hogy ő sincs ehhez a szituációhoz hozzászokva, ez pedig annyira édessé tette, hogy bűn lett volna itt hagyni. - Éhes vagy?

- Igen - mondtam végül, hiszen tudtam, hogy csak a feszültséget szerette volna oldani, amit csupán én éreztem. Reménykedtem, hogy majd egyszer elmúlik, ahogy abban is, hogy Christopher is tisztában van azzal, hogy nem lehet ezen csak túllépni, hiszen amellett, hogy még mindig éreztem az adrenalint, olyan érzés alakult ki valahol a lelkem zugában, amivel egyszerűen nem tudtam mit kezdeni. - Mirelit pizza?

- Nem. Tegnap megcsillogtattam a végtelenül lenyűgöző gasztronómiai

tudásom és megfőztem egy bolognait - magyarázta Christopher, miközben a hűtőből elővette az említett ételt és egy tányért teleszedve a mikróba tette az adagomat. - Ja, hogy nem vagy hajlandó egyedül enni, hm?

- Természetesen.

Így jutottunk el végül a kanapéra egy-egy tányér spagettivel, miközben a tévében lévő filmek egyikét bámultuk - illetve, bámultuk volna, de Christopher tíz perc után kijelentette, hogy igénytelen, ezért elkapcsolta, majd ezt megismételte négyszer. Miután szépen megjegyeztem, hogy így lehetetlen filmezni és erre megkaptam, hogy ne hisztizzek már, a hangulat megszokottra változott, és amikor ő elkezdett dolgozatokat javítani, olyan kiegyensúlyozott és nyugodt állapotba kerültem, miközben figyeltem a koncentrációját, amilyenbe otthon sosem tudok kerülni. Felálltam a kanapéról, és a bejárati ajtó előtt ledobott táskámból előhalásztam Goethe kötelező olvasmányát, majd visszaültem a helyemre és mielőtt kinyitottam a könyvet, újra Christopherre vezettem a tekintetemet. Megérezhette, hogy nézem, mert felém fordította a fejét, majd pillantásunk találkozására összemosolyogtunk és tovább intéztük a saját dolgunkat.

Addig nem mozdultam, amíg be nem fejeztem a könyvet.

[H U S Z A D I K R É S Z]

Fiúk, lányok!
Semmi pánik, új rész a láthatáron, de előtte még megmagyaráznám a könyv hirtelen jött eltűnését. Nem biztos, hogy alapból észrevettétek volna, viszont az biztosan feltűnt, amikor ismét publikussá váltak a részek és kaptátok az értesítéseket. Nos, tegnap reggel, mikor írni szerettem volna, nem találtam a könyvet az írásaim között, csupán egy jelzést, hogy nincsen elkezdett történetem. Természetesen pánikba estem, hogy mégis mi történt, majd kapcsolatba léptem a kedves szerkesztőséggel/vezetőséggel/nem is tudom, mivel vagy kivel, hogy valamit rendezzünk annak érdekében, hogy újra visszakerüljön a sztorim. Egész nap "keresték", bár elég nehezen ment, mivel egy magyar könyv eltörpül a külföldiek mellett, de este tízre meg is kaptam az e-mailt, hogy nagyon sajnálják a félreértést, visszaállították a könyvet. Szóval nincs gond, nem terveztem leállni és valószínűleg még olvashatjátok Christopher és Nancy történetét egy ideig!😊 (U.i: szeretném megköszönni, hogy olvassátok és támogattok, és nagyon jól esnek a szavazataitok, privát üzeneteitek is!❤)

Szerda reggel, mikor Mikeilát és engem csak az ajtó választotta el a januári hideg levegőtől, anya a nevemet kiabálva megállásra késztetett és barátnőmmel együtt felé kellett fordulnom. Semmi kedvem nem volt anyával szemben állni és hallgatni a folyamatos ócsárlását, amit minden bizonnyal könyörtelenül meg fogok kapni, amiért tegnap este nyolc után értem haza, mégis egy sóhaj után a szemeibe néztem és vártam, hogy elkezdje. *Úgyis be kell fejeznie hamar, hogy ne késsünk el, nem?*

- Mennyire nézel hülyének, hogy azt próbálod velem beetetni, hogy öt órán

keresztül ültél a suliban és biológia korrepetáláson voltál? - szólalt meg végre anya, majd keresztbe fonta maga előtt a karjait. Tegnap, mikor hazaértem negyed kilenckor, nem kaptam semmilyen fejmosást, csak egy *majd beszélünk*-öt, mert Millie elkapott, hogy fonjam be a haját és mivel már este volt, muszáj volt elkezdenem, mert korán kellett neki lefeküdni.

- Tényleg korrepetáláson voltam, csak utána átmentem Jasperhez és elszaladt az idő - mondtam, miközben próbáltam nem dadogni. Pontosan tudtam, hogy anya már csak a hanglejtésemből, a pillantásomból, a levegővételemből, vagy akár tudat alatti mozdulataimból is meg tudja állapítani, ha ideges vagyok és szemtől szemben hazudok neki, ez pedig annyira megrémített, hogy a lehető legigazibb pókerarcot próbáltam vágni. - Bocsánat.

- És szerinted az elfogadott ebben a házban, hogy a hét kellős közepén kimaradj egész délutánra? Kértél engedélyt tőlem? - anya úgy kérdezett fel engem, mint egy ötévest, ezt pedig egyszerűen nem tudtam szó nélkül hagyni. Tudtam, hogy csendben kéne a jelenlegi helyzetem végett maradnom, mégsem ezt tettem.

- Anya, nem vagyok gyerek már, hogy engedélyt kérjek - mondtam nyűgösen, majd egy nagy sóhajjal próbáltam kifújni azt a dühöt, ami másodpercek alatt szétáramlott az ereimben. - Különben is, nyolcra már itthon voltam, nem kell ebből drámát csinálni.

- Fogd vissza magad, Nancy - anya hozzá nem illő halksággal szűrte fogai között a szavakat, ami leginkább valamilyen fenyegetéshez hasonlított, mégis álltam méregzöld pillantásait, akkor is, amikor legszívesebben elfordultam volna sírni. - Két hét múlva jelentkezni kell az egyetemre, és ha így folytatod, meggondolom, hogy beiratlak-e.

- Anya, most komolyan fenyegetsz? - kérdeztem vissza hitetlenül, majd egy lesajnáló nevetéssel a kijárati ajtó felé indultam. Teljes mértékben ott jártam, hogy befejezem ezt a nonszensz beszélgetést, ki nem mondott szavaim viszont zakatoltak a fejemben. Megfagytam mozdulataimban és visszafordultam anyához, pedig a legjobb lett volna, ha csak kivonulok a házból. - Egyébként meg semmi közöd hozzá, hogy mit csinálok és mikor.

- Te nem vagy a lányom, ki vagy te, és mit csináltál vele? Nancy, észre sem

veszed, mennyire kifordultál magadból! Buliba mész Szilveszter este, igazolatlan óráid és elégteleneid vannak, kimaradsz délutánra... mi lett veled, Nancy? - egyáltalán nem fájtak anya szavai, de elszörnyülködő pillantásai lyukat égettek a lelkembe. Könnyeim csípését egyből megéreztem és tudtam, hogy még egy hasonló mondat és teljesen kiborulok, azt pedig nem akartam reggel fél nyolckor.

Éppen ezért történt az, hogy válasz nélkül hagytam a saját anyámat és kivonultam az ajtón, pedig szívesen elmondtam volna, hogy tulajdonképpen most az a problémája, hogy nem teszem azt, amit mond, nem számolok be neki mindenről és olyan dolgokat csinálok, amit minden más velem egykorú.

Az a problémája, hogy elkezdtem élni.

A gyönyörű kezdést egy méggyönyörűbb folytatás váltotta fel, amikor a hirtelen meginduló havas eső miatt feltorlódtak az autók a főúton és egy kisebb dugóba keveredtünk Mikeilával. A borús időhöz tökéletesen illett a hangulatom, folyamatosan csak anya szavain gondolkoztam és azon kaptam magam, hogy egy kósza könnycsepp kiszökött a szememből és forró vonalat égetett az arcomon.

"*Te nem vagy a lányom."*

Nem gondoltam, hogy ennyire is tudnak fájni anya szavai, legszívesebben ordítottam volna, hogy eltűnjön a kegyetlen keserűség a szívemből, mégis csak elfordultam az ablakom felé és az azon versenyző esőcseppeket figyeltem. A torlódás miatt az óra kezdete utáni ötödik percben parkoltunk csak le az iskola parkolójában, én pedig csak akkor jöttem rá, hogy Christopherrel lesz az első órám, amikor Mikeila káromkodva elkezdett loholni a lépcsőn. Már majdnem lenyomta a kilincset és kivágta a terem ajtaját, amikor visszaemlékeztem a legelső órára, amit Christopher tartott nekünk egy ugyanilyen szerdai napon. Megfogtam Mikeila csuklóját és tanácsként megjegyeztem, hogy most kopognunk kéne, amit megfogadott és csak annak teljesítése után nyitotta ki lassan az ajtót.

Christopher a tanári asztalának dőlve, zsebre tett kezekkel állt a terem elejében és minden bizonnyal már tartotta az órát, amikor mi megérkeztünk. Mikor ránk nézett, sóhajtott egyet és tudtam, hogy eszébe jutott neki is első

órája velünk, és az, hogy pontosan így ismert meg minket.

- Maguk aztán nagyon változatos emberek - jelentette ki monoton hangon, mi pedig elmotyogtunk egy *Elnézést a késésért* szöveget és a helyünkre vánszorogtunk.

Christopher tovább mesélte a Sztálin halála utáni időszakot és az égvilágon semmi sem mutatta, hogy esetleg kizökkentette az érkezésünk az órából, de amikor egy fontos dátumot mondott, amit mindenki lehajtott fejjel felírt a füzetébe, alig látható mosollyal üdvözölt. Természetesen viszonoztam, és habár megmelengette a szívemet a gyengéd mozzanata, szememig nem jutott fel ennek a látszata az anyámmal való veszekedés végett. Hihetetlenül rossz volt a kedvem és pocsékul éreztem magam azért, amiért Christopher egyből észrevette ezt. Arcáról lehervadt a mosoly és kérdő pillantásai jelezték, hogy nem érti a hozzám nem illő bús arckifejezést, de ez az aggódó énje azon nyomban eltűnt, amikor felnézett rá az első diák.

- Kapnak egy feladatlapot, amit ma elkezdünk közösen megoldani - kezdte Christopher az óra huszadik percében, miközben egy ceruzát elővéve az asztal felé hajolt és körmölt valamit az azon lévő papírok egyikére. - Jó lenne, ha a maradékot otthon befejeznék, mert jövőhéten esszét írnak.

- A hidegháborúból? - kérdezte Jasper, miközben Christopher a sorok között járkálva mindenkinek levett a halom tetejéről egy-egy említett feladatlapot. A kapott kérdésre sóhajtott egyet és minden bizonnyal újra megbizonyosodott róla, hogy nem mi vagyunk azok, akik erősítik a St. Eliott kiemelkedő hírnevét.

- Mit gondol, Jasper, mi másból iratnék? - kérdezett vissza költőien Christopher, majd amikor a padomhoz ért és felülről adott Mikeilának is egy lapot, elém alulról az utolsót helyezte és talán ez fel sem tűnt volna, ha meg nem pillantottam volna a sarokba halvány grafittal felírt két szót: *Szertár ezután?* - Hát nyilván igen, a hidegháborúból. Általában az éppen esedékes anyagból írunk, ha nem tűnt volna még fel.

A tolltartómhoz nyúltam és egy ceruzát a kezembe véve úgy tettem, mintha rajzolgatnék a fehér lapra, majd elővettem a radíromat és addig radíroztam a kérdést, amíg teljesen el nem tűnt onnan. Tudtam, hogy ezt kell csinálnom,

hiszen nem véletlenül használt Christopher grafitot, aminek nyomait könnyen ki lehet törölni. A férfire néztem és mivel tisztában voltam azzal, hogy furán jönne le annak, aki netalántán észrevenné, hogy úgy random bólintok egyet, csak ajkaimat beharapva jeleztem pozitív válaszomat. *Hihetetlenül szükségem van most erre.*

Ezután az aprócska, titkos jelenetünk után már-már annyira nyugtalanul vártam a kicsengőt, hogy ezt nem csak Mikeila vette észre, hanem Christopher is - mikor az óra menete alatt rám pillantott és az asztalon folyamatosan járó ujjaimra, vigyorát ajkai megnyalásával és oldalra fordulásával nyomta el. Az ablak mellé sétált, majd kinyitotta azt és ott megtámaszkodott az ablakpárkányon. Mondanom sem kell, hogy rám sem nézett ezután, mert valószínűleg olyan vicces látványt nyújtottam, hogy menten elnevette volna magát.

- Csak nem várod az óra végét, hogy találkozhass a hercegeddel? - Mikeila kérdése hirtelen érintett, mégis úgy megmosolygtatott, hogy csak ástam vele a saját gödrömet és semmit nem tehettem ellene. A *hercegem* megnevezés annyira nevetségesen hangzott a helyzetben, hogy elűzte a rossz kedvemet és csak arra tudtam gondolni, hogy mi lenne, ha Christopher tényleg a hercegem lenne. *Vagy az? Egyáltalán mik vagyunk?* Égetett ez a kérdés, mégsem láttam magam előtt, hogy felteszem a férfinek, magam sem tudom, hogy miért nem.

Talán azért, mert féltem a válaszától.

Amikor a csengő levegőbe hasítóan jelezte az óra végét, Christopher szokásához híven azelőtt eltűnt a teremből, mielőtt felnézhettem volna a füzetemből. Gyorsan összepakoltam a cuccaimat, a vállamra kaptam a táskámat és miután Mikeilára mosolyogtam, elindultam anélkül, hogy egy szót szóltam volna. Hatalmas bűntudatom még mindig élt bennem és mély levegőt kellett vennem, hogy ne sírjam el magam, vagy ami még rosszabb: hogy ne forduljak vissza és tálaljak ki mindenről.

A harmadikra érve óvatosan nyomtam le a kilincset a szertár ajtaján és elmondtam egy imát, amikor az egyetlen történelem tanár, akit megtaláltam a kis helyiségben, csak Christopher volt. Elfordítottam a zárban lévő kulcsot magam után, majd sóhajtva hagytam, hogy leessen vállamról a táska, és az ajtónak dőltem. Elég volt kinyújtani a karomat ahhoz, hogy elérjem

Christopher zakóját és magamhoz húzzam, és habár a férfi egyből ajkaim keresésével köszöntött volna, kikerültem a mozdulatait és ölelésbe húztam. Meglepte ez a szokatlan tevékenység és olyan esetlenül ölelt vissza, mintha még csak most tanulná az efféle érzelemkinyílvánítást, de nem zavartattam magam, mert nem tudtam. Annyira kiborított anya rovása és az, hogy nem mondok igazat Mikeilának, hogy szinte reflexből jött ez az egész. Szemeim újra megteltek könnyekkel és szinte már remegtem Christopher kezei között, hogy visszafojtsam a sírást, de egyből éreztem a nyugodtság lassú ellepését, mikor a férfi erős karjai végre olyan szorosan öleltek, amik életemben a legnagyobb biztonságot nyújtották.

- Összevesztem anyával ma reggel - mondtam csendben, ugyanis nem bírtam felemelni a hangomat mert tudtam, hogy akkor elszakadna a cérna és elbőgném magam. Lassan elváltam Christophertől, de ahogy kezeim ugyanúgy a mellkasán maradtak, övéi is a derekamon pihentek és olyan közel voltunk egymáshoz, hogy szinte összeért az orrunk is. - És nem tudom, nem igazán szeretnék beszélni róla, csak megmagyaráztam a viselkedésemet.

- Jól van - értette meg Christopher, majd szemem elé hullott tincseimet a fülem mögé tűrte és arcomat eltüntette nagy tenyerében, pont úgy, mint azon a szent napon a kocsiban, mikor szintén anya miatt elsírtam magam előtte. Ahhoz a jelenethez hasonlóan most is lecsukódtak a szemeim, könnyeim pedig ennek hatására azonnal kiszöktek szemeim közül. Utáltam sírni, gyengének és szánalmasnak éreztem magam miatta, főleg akkor, ha ezt más is látta. Haragudtam magamra, amiért hagytam, hogy utat törjenek maguknak a könnycseppek, és amikor kinyitottam a szemeimet, annyira fátyolossá vált a tekintetem, hogy teljesen elhomályosította a látásomat is. - Jól állnak a könnyes szemek, Nancy Williams, de jobban szeretem, amikor mosolyogsz.

Hogy örömet okozzak neki, halvány mosolyt színleltem, majd lágy csókot leheltem az ajkaira. Annyira csendes, annyira nyugodt volt a levegő, ami körülölelt minket, hogy zaklatott hangulatom csókunk elmélyülésével párhuzamban váltott higgadtra. Az idill létrejötte hamar őszinte mosolyt is varázsolt az arcomra, Christopher ajkai közé nevettem és ezzel sajnos megszüntettem a csókolózást is.

- Mikeila a hercegemnek nevezett - jegyeztem meg, miközben karjaimat a férfi nyaka közé fontam, ő pedig összehúzott szemekkel elmélkedett, de

vidám tekintete nem hagyta, hogy kétségbe essek emiatt.

- Akkor te lennél a hercegnőm? - kérdezte, nekem pedig egy óriásit dobbant a szívem. A kék íriszeket figyelve próbáltam nem elájulni és nem kimutatni nagy lelkesedésemet az éppen most lejátszódó téma miatt, ezért nyeltem egyet és fejemet az ajtónak döntöttem.

- Az vagyok? - kérdeztem vissza, Christopher pedig tehetetlenül elvigyorodott, megnyalta az alsó ajkát és elfordult tőlem egy másodpercre. *Még mindig utálom, amikor ezt csinálja.* - Mi vagyok én neked, Christopher?

- Mi akarsz lenni? - csak úgy dobáltuk a kérdéséket egymás után, mire Christopher úgy oldotta az egyre jobban növekvő feszültséget, hogy csókba hívta ajkaimat és nyelvemet, én pedig boldogan engedtem neki és csatlakoztam hozzá. Ujjaim szétborzolták csokoládébarna tincseit, miközben a tempó egyre csak gyorsult. Christopher még közelebb férkőzött hozzám, teljesen az ajtónak nyomott és egy pillanatra elszakadt a számtól, majd zihálva, suttogva lehelte újabb kérdését a számba: - Mi akarsz lenni, Nancy?

- *A tiéd* - gondolkozás nélkül vágtam rá a válaszomat, de nem volt időm elpirulni, vagy azon elmélkedni, hogy ezt nem kellett volna, Christopher úgy csókolt meg a kijelentésemre, mintha az élete múlna rajta. Hihetetlen, hogy percek alatt mennyire meg tudja változtatni a romantikus pillanatokat valami sokkal szenvedélyesebbre.

- *Az enyém vagy* - mondta nyögve, majd ölébe kapott, fordult egyet és arra az atlaszhalomra ültetett, ami minden bizonnyal már széknek fog szolgálni a következő helyzetekben. Vadul kalapált a szívem, és miközben szó szerint faltam a férfi ajkait, szavai csak úgy visszhangoztak a fejemben. Kifulladva fogadtam, mikor megszakította a csókot és próbáltam elcsendesíteni hosszú sóhajaimat, amiket nyakam megtalálása okozott.

Az enyém vagy.

Csókolózni olyan volt ezzel az emberrel, mintha sós vizet ittam volna: ittam, és a szomjam egyre csak nőtt. Abban a pillanatban annyira tüzelt a vágy, a végtelen gyönyörűség kegyes fizikai érintése, hogy ha utolsó lélegzeteim lennének a következők, akkor is a Chrisopher Burnsszel való csókolózásra

használnám fel mindegyiket.

Az övé vagyok.

A szertárban töltött szünetem annyira harmonikus állapotot varázsoltak nekem, hogy utána teljesen elfeledkeztem az igazán kacifántos reggeli kezdésemre. Becsengetés előtt egy perccel foglaltam helyet Jasper mellett a biológiateremben, ami egyébként lenyűgöző teljesítmény volt, tekintve, hogy Christophernek lyukas órája következik és ha nem jut eszembe, hogy nekem bizony indulni kellene, akkor kihagyom a bioszt. Csak annyira jutott időm, hogy kicsomagoljam a szendvicsemet és lenyomjak egy falatot a torkomon, utána be is csengettek.

Szinte izzadtam a januári hideg ellenére is, és reménykedve hogy van egy hajgumi a táskám legalján, könyveimet kipakoltam a padra és még akkor is kutattam, amikor vigyázállásban kellett tisztelegni Mr. Trevor előtt.

- Nancy, megérkeztem - szólt a tanár úr, én pedig abbahagytam, amit csináltam és felálltam a jelentés idejére.

Mikor leültem, megtaláltam egy fekete hajgumit, majd azelőtt, mielőtt elkezdtem volna visszapakolni a táskámba, magas lófarokba kötöttem a hajam. Jasper arrébbtolta a matekkönyvemet és erőltetett vigyorra húzta a száját, és valószínűleg kezdte volna, hogy hatalmas öröm mellettem ülni, de szemei golflabda méretűre hatalmasodtak és az az erőltetett vigyor hirtelen meglepettségett tükrözött.

- Hú - mondta halkan és elnevette magát, én pedig értetlenül figyeltem és pánikba estem, hogy milyen gázul nézek vajon ki lófarokkal, ha már Jasper is hangot ad ennek.

- Ennyire szarul áll? - zavartan nevettem, de Jasper egyből megrázta a fejét, hogy szó sincs erről, majd annyira mosolygott, hogy szája két sarkában előjöttek a gödröcskék.

- Valaki nagyon tudatni akarta, hogy hozzá tartozol - jegyezte meg viccesen, majd jelentőségteljesen a nyakam egy pontjára vezette a tekintetét. Arcomra fagyott minden érzelem és olyan rettegés töltött el, hogy félő volt, szívem

kiugrik a helyéről. Telefonom előkamerájába nézve vizsgáltam a nyakam oldalán ékesedő halványlila foltot, ami a Christopherrel töltött heves pillanataink nyomaként szolgált. *Istenem, ennek nem lesz jó vége!*

- Basszameg! - káromkodtam suttogva, majd nem érdekelve, hogy el fogok ájulni, annyira melegem van, leengedtem a hajam, és kérdően Jasper felé fordultam. - Nagyon látszik? Te jó ég!

- Nem, így jó - mondta segítőkészen Jasper, de nem tudtunk tovább beszélni, mert Mr. Trevor ránk szólt és kijelentette, hogy ha még egy szót is hall tőlünk, mehetünk fel az igazgatóhoz. Igaz, hogy elnémultunk, de arcom olyan vörös árnyalatot vett fel, ami a lehető legárulkodóbb jelként szolgált. Könyörögtem, hogy vége legyen az órának, ugyanis hihetetlenül feszülten éreztem magam Jasper mellett és habár igaz, hogy a fiú semmit nem kérdez sosem, ha érzi, hogy nem akarok róla beszélni, nála is van egy határ és biztos voltam benne, hogy átléptem. Túl sok komoly témát boncolgattunk már ahhoz, hogy ezt kihagyjuk, emellett én annyira benne voltam a kapcsolatába, hogy neki is joga volt feltenni egy-két kérdést. Az óra harmincadik percében kísérelt meg egy megszólalást: - Ismerem? - lecsuktam a szemeimet és mélyet sóhajtottam. Fájt, hogy nem válaszoltam a fiúnak és hogy nem osztottam meg vele a dolgokat, eközben pedig a bűntudat még nagyobbra nőtt, mert rájöttem, hogy kezd rájönni a baráti köröm erre az egészre és én nem mondok nekik semmit. - Szóval ismerem. Ki az?

- Jasper... - kezdtem, de hiába próbáltam, nem tudtam folytatni.

Nyilvánvalóan Mikeila a legjobb barátnőm. Ez egy óriási tény, amit soha nem kérdőjeleznék meg és gigantikus lelki fájdalom az, hogy hazudnom kell neki, de Jasper más. Jasper még a gimi elején, kilencedikben, a tipikus menőfiú volt, aki oltogatta a lányokat és viccessé tette az órákat a tanároknak való beszólásával, és akit szívből utáltam a bunkó stílusa miatt egészen addig, amíg el nem kezdtünk beszélgetni arról, hogy Mr. Trevor mekkora tuskó, és ráadásul nem is tud fegyelmezni. Soha nem felejtem el azt, mikor könnyekben tört ki bioszon és elmondta, hogy összevesztek Oliviával és fél, hogy végleg szakítottak. Azon a napon Jasper olyan bizalmat adott nekem azzal, hogy megnyílt előttem, amilyet még senki másnak, és egy olyan kötelék alakult ki köztünk, amit semmi az égvilágon nem tud megszüntetni. Szóval igen, nekem Mikeila a legjobb barátnőm, Jaspernek pedig Sean a

legjobb barátja, de attól még nem vesznek el azok a lelkizések, amikor kiöntöttem a szívemet neki anyáékkal kapcsolatban, vagy amikor ő beszélt nekem arról, hogy nem bírják őt Olivia szülei és mindent megtenne azért, hogy megmutassa nekik, hogy igenis méltó a lányuk számára. Képtelen vagyok Jaspernek hazudni, de mivel az igazat sem akartam megosztani vele, inkább csendben maradtam.

- Ne már, Nancy, tudod, hogy senkinek nem mondanám el - *igen, tudom*. - Nem bízol bennem?

-Hogyne bíznék benned, Jasper - válaszoltam határozottan, mert nem akartam, hogy az ellentettjét higgye. - Csak nem tudom, ez egy sokkal komolyabb dolog annál.

- Már azóta van amúgy egy tippem, amióta Alice elmondta Seannál, hogy van valakid, és szerintem...

- JASPER ÉS NANCY! - Mr. Trevor hangja olyan hangerővel süvített felénk, amitől rendesen megijedtem. - Elegem van magukból! Olyan tiszteletlenek voltak az elmúlt években, hogy arra nincsenek szavak! - a tanár úr szemei vérerekkel telve forogtak a dühtől és abban a pillanatban tisztában voltam azzal, hogy újabb látogatást fogok tenni Ms. Vinstonnál. - Egyszerűen nem ér maguknak a szó! Nem fizetnek meg eléggé ahhoz, hogy törődjek olyan neveletlenekkel, mint maguk, húzzanak fel az igazgatóiba!

Jasperrel sóhajtva álltunk fel a székről és mindenféle reakció nélkül kivonultunk a teremből. Egyáltalán nem akartam vele tölteni az időmet, most viszont rá voltam kényszerülve, így csak reménykedni tudtam annak érdekében, hogy ne vigye tovább az esedékes témát. Mikor kopogtunk az igazgatói iroda ajtaján, kaptunk egy igen agresszív utasítást drága igazgatónőnktől, hogy akárkik is vagyunk, várjunk kint, mert vannak nála, így leültünk az ajtó mellett lévő székekre és próbáltuk - illetve próbáltam - ignorálni a feszültséget, ami belengte a környezetünket.

- Lehet egy merész tippem? - fordult hirtelen felém Jasper, én pedig keresztbe tettem a lábaimat és akármennyire is fájt és nehezemre esett, úgy viselkedtem, mintha meg sem hallottam volna a kérdést. - Figyu, válaszolnod sem kell rá, rájövök a reakciódból - folytatta a fiú, ez az egy mondat pedig

konkrétan elmondta a kapcsolatunkat. Tudtam, hogy nem túloz és simán rájön a mimikámból, és azt is tudtam, hogy akkor is elmondja ezt a merész tippet, ha nem adok rá engedélyt, ezért csak titkon kértem az égieket, hogy valami orbitális hülyeséget mondjon. Nem néztem rá, csak előre bámultam ki a fejemből, belül viszont remegtem és már háromszor végigpörgettem magamban a lehetséges öngyilkossági módokat. Nem voltam hülye. Tökéletesen tisztában voltam azzal, hogy ő sem az. Tudtam, hogy mit jelent nála ez a merész jelző és másodpercek alatt lejátszódtak a fejemben az árulkodó jeleim, amiket a hetek alatt produkáltam, meg Jasper reakciói mindegyikre: amikor mindenki faggatózott Sean házában a titkos barátom kilétéről, csak ő feküdt némán mellettem, vagy amikor a hétfői órán mindenkinél hamarabb leestek neki azok az igazán félreérthető mondatok. Csukott szemmel vártam a tippjét, mert pontosan tudtam, hogy hibátlan lesz.
- *Burns az?*

Talán egy kicsit mélyebben vettem a levegőt. Talán megfeszült egy pillanat töredékéig a testem. Talán megremegett a szám, vagy hosszabb ideig pislogtam, esetleg a belsőmben szétáramlott energia végett megmozdult egy aprócskát a lábam. Teljesen mindegy, hogy mit produkáltam, hiszen az Jasper számára a lehető legnyilvánvalóbb mozzanat volt, és szemem sarkából láttam, ahogyan úgy néz rám, mintha szellemet látna.

- Azt a kurva! - olyan hangosan káromkodta el magát, mintha nem az óra kellős közepén ülnénk az igazgatói iroda előtt. Kezemet a szám elé raktam, mintha azzal meg tudnám akadályozni a reszketést, amit az ijedelem váltott ki belőlem. Megszólalni sem bírtam, annyira tehetetlenné váltam, hiszen tudtam, hogy minden illegális, komoly és bűncselekmény, amit nem szabadna megosztanom másokkal. *Te jó ég, mi van, ha valaki hallotta? Mi van, ha Ms. Vinston hallotta?* - De hogy? És mióta? És hogy? És... mióta? Te jó isten. Jó, értem, hogy mi volt ez a titkolózás. Ő szívta ki a nyakadat is? Most a szünetben? Hú, bazd meg, nem vagy semmi!

A további faggatózást egy felénk sétáló szőke hajú hölgy szakította meg, aki túl ismeretlen és feszült volt ahhoz, hogy itteni tanár legyen. Mivel tanárhiány van, folyamatosan pedagógust keresnek, ezért minden bizonnyal ő is az állásra jelentkezett. Félig feltűzött, váll alá érő koronája gyönyörűen keretezte hibátlan arcát, telt ajkain pedig blúzához illő babarózsaszín színek

táncoltak. Félénk mosollyal lépett oda elénk, mégis magabiztos és határozott előlépése egyből szimpatikussá varázsolta.

- Sziasztok, ne haragudjatok, meg tudjátok mondani, hogy merre találom az igazgatói irodát? - összehúzott szemekkel kért útbaigazítást, aminek személy szerint annyira örültem, hogy el sem tudtam mondani. Nyilvánvalóan itt fog várni, amíg Ms. Vinston be nem hívja, amit azt jelenti, hogy Jaspernek muszáj jegelnie az előbbi témánkat.

- Pont ez az - mutatott Jasper a mellettünk lévő ajtóra. - De vannak bent, úgy hogy várni kell.

- Ó, értem. Köszönöm - mosolygott ránk a nő, majd leült a mellettem lévő szabad székre. Hihetetlenül izgult, mégis felém fordult és beszélgetést kezdeményezett, ami alapjáraton zavarba hozott volna, mégis jobb, mintha Jasper kommunikálna velem. - Az iskolapszichológusi állásra jelentkeztem. Nem igazán akartam jelentkezni, mert nem voltam benne biztos, hogy felvennének kezdőként, de az egyik itt dolgozó ismerősöm unszolt egy kicsit és hát itt is vagyok! Jaj, istenem, nagyon sokat beszélek, igaz?

- Nem, dehogy - nyugtattam meg egyből, hiszen semmi kedvem nem volt elszomorítani, emellett nagyon kedves is volt velünk.

- Ki az ismerőse? - habár én illetlennek találtam feltenni a kérdést, Jasper gond nélkül megtette, és tippelni kezdtem még a válasz előtt. Ms. Frostra, a tesitanárnőre gondoltam, ugyanis hasonlóan fiatal és valahogy olyan stílusú, mint ő, de az is lehet, hogy valakinek a lánya, esetleg Ms. Blanklynek. A nő arcán felragyogott egy szégyenlős mosoly, ami szemeit is egyből elérte, majd szoknyába bújtatott lábait egymásra helyezte. Jasper gyengéden meglökött a könyökével, de ha nem lökött volna meg, akkor is felötlött volna bennem egy másik név már csak puszta paranoiából is, de akkor, mikor a mellettem ülő fiúnak is feltűnt a hirtelen jött testbeszéd, elöntötte a testemet a félelem és az ismeretlen eredetű keserűség.

- Christopher Burns - az arcomra fagyott egy mosoly, a rossz érzés pedig úgy mart belém, ahogyan nem kellett volna. - Tanít titeket?

- Igen, a tanítványai vagyunk - Jasper helyeselt helyettem, mert én úgy

éreztem, hogy egyetlen szót sem tudok kicsikarni magamból.

Akaratlanul is újra végig néztem a fiatal nőn: a gyönyörű, selymes tincsein, hibátlan alakján és azon az igéző mosolyán, ami biztos vagyok benne, hogy minden fiú esete. Szemei kávébarnán csillogtak, ahogyan Jasper kijelentése tudatosult benne, majd zavartan felénk nyújtotta a tenyerét.

- Ó, hát de illetlen vagyok! Carmen Roosevelt - mutatkozott be, Jasper pedig feleszmélt és elfogadta az üdvözlést, majd bemutatkozott és megbökte az oldalamat, hogy ismételjem meg a tettét.

- Nancy Williams - mondtam esetlenül, majd megráztam Carmen Roosevelt kezeit, csupán csak ennyire tellett tőlem.

A féltékenység kegyetlen kígyója másodperceken belül tönkremarta a szívemet, vasmarok szorította minden testrészemet és annyira elárulva éreztem magam, hogy a könnyek úgy fojtogatták a torkomat, mint gyilkos az áldozatát. Akaratlanul is elképzeltem, ahogyan Carmen Roosevelt ajkai Christoperhez érnek, ahogyan bársonyos kezei végigsimítják a testét és beletúrnak selymes tincseibe.

Mindezt pedig azért, mert ott virított a nő ujján a csillogó eljegyzési gyűrű.

[H U S Z O N E G Y E D I K R É S Z]

Sziasztok! Bocsánat a nagy kimaradásért, tudom, hogy nem ezt szoktátok meg és nagyon sajnálom, viszont most értesítelek titeket, hogy valószínűleg nem lesznek naponta részek, ahogy eddig volt. Elég elfoglalt vagyok mostanában, van pár teendőm, amiket jobban már nem halaszthatok el sajnos.
Viszont, ma egy hosszabb részt hoztam kárpótlásul nektek!
Egyre többen írtok privátban és kezdtek velem beszélgetni, ami iszonyatosan kedves és habár nem mondom sokszor, nagyon hálás vagyok érte és nagyon jól esik, öröm veletek kommunikálni!
Oké, nem pofázok már többet, jó olvasást!❤

Péntek délután, fél órára rá, hogy hazaértem a suliból, a szobámban feküdtem és csendben tűrtem Milliet, ahogy rámugrik és nevemet ismételgetve reménykedik abban, hogy sikerül felébresztenie. Gonoszság volt tőlem, mégsem nyitottam ki a szemem és alvást színleltem, mert egyszerűen semmi kedvem nem volt nagyjából senkihez. Még a húgomhoz sem, akit a világon a legjobban szerettem.

- Millie, gyere ki! - Clayton hangja halkan parancsolt a kislányra, mire ő egy idő után eleget tett a bátyánk kérésének és eltávolodott tőlem. Hallottam, ahogyan bezáródik az ajtóm, azután pedig újra körülölelt a csend és a nyugalom.

Két napja ignorálom Christophert.

Miután sikerült találkoznom Carmen Roosevelttel és kétszer körbeforgott velem a világ, úgy megszédített az ujján látott gyűrű, szerdai napom

hátralévő részében próbáltam összerakni a darabkákat, miszerint Christopher vagy jegyben jár vele, vagy már el is vette feleségül. Hihetetlenül nagy ütés volt ez, emellett azt is nehezen dolgoztam fel, hogy Jasper pontosan tud mindent, ráadásul végignézte a tökéletes pofára esésemet is. Habár a lehető leggyávább húzás volt, csütörtökön ignoráltam a szekrényemben talált titkos üzenetet, hogy találkozzunk a szertárban, ma pedig mikor szembe jött velem Christopher, egyszerűen csak kikerültem. *Képtelen voltam a szemébe nézni.*

Annyira gyászos lett a hangulatom, hogy Mikeila és Charlotte is észrevették és amíg az első folyamatosan mellettem ült együttlakásunk révén és beszélgetni próbált velem, a második fél óránként írogatott, hogy minden rendben van-e, emellett Jasper is fárasztott az idiótai memeivel, viszont egyszer sem hozta fel Christophert, bár biztos vagyok benne, hogy rendesen égette a kiváncsiság. Ő az egyetlen, aki tud Carmenről, és meg sem kérdezte, hogy hogy érzek ezzel kapcsolatban - nem tudom, hogy örülök-e neki, vagy nem. Valószínűleg anyáék is észrevették a hirtelen jött semmilyen viselkedésémet, ugyanis szerdától csupán annyi időre láttak, amikor elmentem reggel és hazajöttem délután. Fogalmam sincs, hogy mire gondolnak, hogy mi állhat a háttérben, de őszintén szólva nem is érdekel.

Sóhajtva felálltam az ágyból majd összeszedtem a cuccaimat és elmentem fürödni - egy teljes órája ültem a kádban és tervezgettem, hogy a mai napom hátralévő részében csak sorozatozni fogok, amikor kopogást hallottam a fürdőszoba ajtaján. Csodálatos.

- Fürdök! - kiabáltam ki, majd elkezdtem mérgelődni, hogy miért nem lehet a szobámból nyíló fürdőm.

- Nancy, anyánk hívat minket - Clayton hangját hallottam az ajtón túlról, én pedig egy mély levegőt vettem és válaszoltam, hogy nincs kedvem lemenni és nem is fogok. Habár bátyám már órák óta itthon van, egy köszönéstől többet nem kommunikáltam vele és érdekes módon nem is zaklatott még ezzel kapcsolatban. Biztos vagyok benne, hogy anyáék és Mikeila adagolták neki, hogy mennyire magamba zárkóztam, csak minden bizonnyal a saját stílusukban, tehát azt mondhatták, hogy *depressziós lázadó korszak*ba léptem, vagy valami hasonló. - Ne már, ne hagyd, hogy egyedül üljem végig anya szónoklását. Gyere, kérlek!

- Jól van, majd megyek, istenem! - szóltam vissza feszülten, mire hallottam Clayton mély sóhaját, majd távolodó lépteit.

Azt hittem, hogy sikerül megúsznom anyával a találkozást, mielőtt apával kocsiba ülnek és repülőre szállnak a karácsonyi ajándékunk beváltása érdekében, mert kicsit sem akartam azt hallgatni, hogy zavarja a borús tekintetem és egyáltalán nem illik hozzám. Végül - csak is Clayton miatt - kiszálltam a kádból és miután pizsamába vágtam magam negyed hatkor, felhúztam mamuszomat és lesétáltam a földszintre.

Keresztbe tett lábakkal és karokkal foglaltam helyet a kanapén Mikeila és Clayton mellett, majd amikor rám mosolygott az utóbbi ölében ülő Millie, nem tehettem mást, halványan visszamosolyogtam és bűntudatom lett azért, amiért nem játszottam vele akkor, amikor szerette volna. Tudom, hogy felesleges más emberekkel ridegnek és távolságtartónak lennem, mégsem tudtam csak úgy leülni és beszélni például Mikeilával, vagy anyával. Bár, anya minden bizonnyal meg sem hallgatna, de mondjuk Clayton igenis kiváncsi a problémáimra és neki még regélni is tudnék, hiszen tud - tudott - a Christopherrel való történésekről, viszont talán éppen ezért nem tudok beszélni vele. Ez az egész nem csak arról szólt, hogy véget ért az, ami el sem kezdődött igazán, vagy arról, hogy elárultak.

Szégyelltem magam.

Ahogy az affér végetérte révén reálisan kezdtem szemlélni a dolgokat, szégyelltem magam, hogy egy tanárommal folytattam ezt a bizonyos affért, aki nem mellesleg nős. Nem is tudtam a bátyámra nézni, hiszen mint húga, túl piszkosnak éreztem magam ahhoz, hogy megtegyem.

- A nagyiék nem tudnak jönni - kezdte anya úgy, mintha a harmadik világháború bejelentésére készülne. - Nagyapátok a havi kontrolljára vonul be a kórházba, ezért tiétek lesz a ház a hétvégén.

- Király - reagált egyből Clayton, kicsit lelkesebben a kelleténél. Eszembe jutott, hogy mennyire le volt törve, amikor anya bejelentette, hogy nem maradhatunk itthon egyedül, én pedig mennyire örültem neki, ugyanis Clayton házibulit akart szervezni. Lassan elkezdtem az orrnyergemet masszírozni és csukott szemmel reméltem, hogy túl késő van ahhoz, hogy

szeretett testvérem szétszedje a házat.

- Koncentrálj, légyszíves - szólt rá anya a fiára, majd egy mély sóhaj után elkezdte a folytatást. - Millieért jönnek a barátnője szülei holnap reggel és ott is alszik, mert képtelenek vagytok vigyázni egy gyerekre. Vasárnap reggel tízre ott lesztek érte a hűtőre felragasztott lakcímen, mi pedig délután négy körül érkezünk. Ha baj van, áthívjátok a szomszédból Donnah nénit, ha még nagyobb, tárcsázzátok a 911-et. Ha csak a virágaim is máshogy állnak a hétvége végére, ti is tudjátok, hogy apátokkal kiderítem, mi történt ebben a házban!

- Mi történne, anya? Ne legyél paranoiás - Clayton olyan ártatlan hangnemmel nyugtatta anyát, mintha mintagyerek lenne és még a feltételezés is bántaná, miszerint valami olyat kezdene a házban, ami miatt máshogy állnának anya virágai. - Nyugodj meg, érezzétek jól magatokat apával és szakadjatok ki egy kicsit a mindennapi rohanásból. Itthon minden rendben lesz - folytatta a lehető legkellemesebb hangján, majd egy kisfiús mosolyt varázsolt az arcára. - Most pedig siessetek, le ne késsétek a gépeteket!

Így történt az, hogy feláłltunk a kanapéról és köszöngetni kezdtünk egymástól - nem igazán vagyunk az az ölelkezős család, nem volt szó semmilyen könnyes búcsúról, csak pár pusziról és az ajtón túlra kísérésről, majd integetésről egészen addig, amíg ki nem fordult apa kocsija az utcánkból. Ezután csináltam magamnak egy melegszendvicset és felvonultam a szobámba sorozatot nézni, mindezt anélkül, hogy egy minimális szemkontaktust is teremtettem volna mondjuk a bátyámmal vagy Mikeilával. Este tizenegy volt, mikor az utóbbi csatlakozott hozzám, de nem sokat beszéltünk, csupán sablon dolgokról esett egy-két szó és mentünk is aludni.

Késő délelőtt nyitottam ki a szemeimet, de egyáltalán nem magamtól keltem, hanem attól az óriási pukkanástól, ami a földszintről jött és ami miatt teljesen biztos voltam, hogy megtámadtak minket, méghozzá Clayton miatt. Olyan gyorsan futottam le az emeletről, mintha lett volna egy biztos tervem arra az esetre, ha mondjuk betörővel találtam volna szembe magam. Emiatt mondjuk nem kellett aggódnom, mert a konyhában csak Mikeilát és Claytont találtam meg egy embernagyságú hangszóróval kettejük között.

- Felébresztettünk? Bocsi - kezdte egyből Clayton, én pedig sóhajtottam és a

hűtő felé sétáltam. Úgy döntöttem, hogy nem kérdezek rá semmire, mert nem akarok ebben részt venni.

Mikor nyitottam volna ki a hűtőt, megláttam annak ajtaján egy sárga cetlit pár számmal és egy utcanévvel rávésve, erről pedig egyből eszembe jutott a húgom és amit anya mondott. Hol van Millie?

- Már jöttek Millieért? - kérdeztem egy igenben reménykedve, mert sehol nincs a kislány és ha még nem vitték volna el, akkor pánikba esnék, hogy Claytonék esetleg beszorították a hangszóró belsejébe.

A hűtőből csak vajat és szalámit akartam kivenni, de ezt elfelejtettem, mikor megpillantottam annyi mennyiségű alkoholt, amennyitől egész Amerika lerészegedne. Tátva maradt a szám és anélkül becsuktam a hűtőt, hogy kivettem volna magamnak valami kaját.

- Aha, olyan fél tíz körül - válaszolt Mikeila arra a kérdésre, amit a sok sör, vodka, bor és rum látványa teljesen kivert a fejemből. - Mi a terved mára, Nancy? Mert, tudod... lehetnél itt velünk is.

- Veletek? - kérdeztem vissza hitetlenül, óriásira meresztett szemekkel. Igazából a bátyám felé irányult a sok meglepő pillantást, hiába Mikeila szólalt meg előttem. - Ember, megbeszélted velem egyáltalán, hogy szétcseszed a házunkat?

- Nem nagyon voltál vevő a társaságomra tegnap. De izé, tök jó lesz, meg...

- Nektek - vágtam a bátyám szavába kicsit hisztisebben a kelleténél. Vagyis, tulajdonképpen nem nevezném magamat hisztisnek azért, mert kiborultam a közelgő buli miatt, amit anélkül rendeznek a közvetlen környezetemben, hogy értesítettek volna róla! - Nektek lesz jó, Clayton, de nekem kurvára nincs kedvem ahhoz, hogy egész éjszaka hallgassam a vihogást, hogy fűtanyává változtasd a házunkat és hogy nézzem az idióta barátaidat, ahogy tönkreteszik mindenünket! Egyáltalán nincs hangulatom egy bulihoz, nincs hangulatom nyolcmillió emberhez, akik majd összehánnyják az emeletet, nincs hangulatom csókolózó párokat nézni, nincs hangulatom ehhez az egészhez! - teljesen kiakadtam és úgy visszhangzott ez a ház, ami nem csak Mikeilát és Claytont lepte meg, hanem engem is. Fújtatva megcsóváltam a

fejem, majd kivonultam a bejárati ajtón és becsuktam magam után.

Nem, nem mentem sehová, elvégre pizsamában voltam és amúgy sem tudtam volna elképzelni magam emberek között, így csak leültem az ajtó előtti lépcsőre és térdemre könyökölve megtámasztottam arcomat a tenyeremben. Csukott szemekkel mélyeket lélegeztem, tudtam, *éreztem*, hogy feszült vagyok, hogy hamar robbanok, és Clayton egyáltalán nem érdemelte azt, hogy leordibáljam a fejét - ahogy Mikeila sem. Nevethettem volna saját magamon, hogy egy ember képes ilyen állapotba hozni, ráadásul úgy, hogy nem is volt köztünk semmilyen nagy dolog. Végül is, mi is volt?

Semmi.

Csupán pár csók a szertárban, egy-két mély beszélgetés, pár feltörekvő érzelem és semmit sem jelentő szavak.

Soha nem voltam az övé.

- Hé - merengésemből Clayton hangja és keze ébresztett fel, ahogyan megfogta a vállamat és leült mellém. Gyorsan letöröltem azt a kósza könnycseppet, ami teljesen észrevétlenül kiszökött a szememből, majd egy sóhajtás után átöleltem a térdemet és az előttünk elterülő, a kerítésünk mögött mozgó kisutcát figyeltem. A reggel hideg és csípős szelet hozott magával, az esővíz kristályos jégként takarta az utat és a hó fehéren borította a házak tetejét, de minden nyugodt és csendes volt, olyan nyugodt és csendes, amilyen a lelkem minden bizonnyal soha nem lesz. - Lefújjuk a bulit, ha szeretnéd.

- Tartsd meg a hülye bulidat, nem érdekel - mondtam egyből, de azon nyomban bűntudatom lett a bunkó válaszra, ezért hogy finomítsak rajta, hozzátettem: - Majd bezárkózok a szobámba, úgy sem tennék mást. Csak, vigyázzatok majd a konyhaszekrényre az ajtó mellett, ami tudod, kicsit billeg.

Újra némaság. Clayton tudta, hogy valamilyen problémám van, azt is tudta, hogy tudom, hogy tudja, és majd' felemésztette a tény, hogy ennek ellenére elvetem a kommunikációt és nem osztom meg vele, hogy mi történt. Tényleg az jellemzi a kettőnk kapcsolatát, hogy mindig mindent megbeszélünk, segítséget kérünk, ha arra van szükségünk és őszintén elmondjuk, hogy mi

bánt. Soha nem hezitálunk ebben a témában - nem hezitált elmondani nekem évekkel ezelőtt, hogy eltörte apa fúróját, vagy hogy a július negyedikei éjszakát egy cellában töltötte Torontóban, vagy éppen azt, hogy kirúgták az egyetemről, ahogy én sem hezitáltam elmondani neki azokat a kis dolgokat, amiket talán elkövettem életem során. És azt sem, hogy mibe keveredtem a történelem tanárommal.

Most pedig a vállunkon csücsülő feszültség teljesen megölte őt, nekem pedig feltörő könnyeim fátyolossá varázsolták szemeimet emiatt.

- Nancy, kérlek mondd el, hogy mi a baj - kezdte halkan, annyira tehetetlenséggel a hangjában, ami egyáltalán nem illik Clayton Williamshez.
- Nem tudom, hogy mit csináltam, ami miatt nem beszélsz velem a problémáidról, de bocsánat érte és érdekel, hogy mi van veled, és...

Hallottam a szavakat, amiket nekem címzett, mégsem akartam őket felfogni, mert fájt az, hogy fáj neki a némaságom. Nem azért nem mondom el Claytonnak Christophert, mert nem akarom elmondani, hanem azért, mert annyira, *annyira* szégyelltem magam, hogy már-már én is undorottam magamtól. A dolgok, amiket csináltam vele, a szavak, amiket mondtam neki, egy olyan férfinek, aki nem csak illegális a számomra, de még egy nő is van az életében, felemésztenek teljesen.

Clayton monológját Charlotte megjelenése és hatalmas mosolya állította meg, de a mosoly el is tűnt a lányról, amikor felmérte a helyzetet és észrevette könnyes szemeimet és Clayton zavart arckifejezését.

- Izé, visszajöhetek később is - mondta Charlotte csendben, Clayton pedig olyan dolgot tett, ami annyira megmelengette a szívemet, hogy legszívesebben megöleltem volna: kérdően rám nézett és várta a válaszomat.

Ismerem a bátyámat, kicsit sem akarta, hogy Charlotte elmenjen, és amikor megjelent, annak ellenére is felcsillant a szeme, hogy mennyire nehéz helyzetbe keveredett velem. Nagyon akarta, hogy Charlotte maradjon, de annyira reménykedett abban, hogy beszélek vele, istenem! Én viszont megráztam a fejem, miszerint semmi szükség arra, hogy Charlotte elmenjen, de mielőtt ezt szavakba is önthettem volna a lánynak, Clayton megelőzött. Ezt pedig csupán egy másodperc töredéke alatt lejátszottuk.

- Dehogy is, jó, hogy itt vagy! - állt fel egyből a bátyám, én pedig azt hittem, hogy megöleli, esetleg megpuszilja Charlotteot, de csak kínosan megállt a lépcső tetején és megvakarta a tarkóját. Szánalmas. - Szólhattál volna, hogy jössz, és érted megyek.

- Ugyan, egészséges a séta - intette le Clayton ötletét Charlotte, majd felém nyújtotta a kezét és rám mosolygott. - Segítsek?

Habár egyedül is fel tudtam volna állni, Charlotte rettegett attól, hogy nemet mondok, ezért megfogtam a kezét és engedtem, hogy állásba húzzon. Ez csupán csak azért történt, mert kezdtem azt érezni, hogy azt hiszik a barátaim, hogy nem szeretem őket, ami egyáltalán nem igaz és még csak a tudat is bántott, hogy ezt gondolják.

Ahogy beléptünk a házba, egyből az emeletre vettem az irányt és bezárkóztam a szobámba anélkül, hogy kaját vettem volna magamhoz. Eldöntöttem, hogy nem fog érdekelni a buli, majd beteszem a fülhallgatót és belevetem magam egy újabb sorozatba, ezt pedig már délután kettőkor el is kezdtem. Rájöttem, hogy tulajdonképpen tökéletesen el lehet nyomni az érzelmeimet sorozatok nézése közben, ezért csak délután hat körül állítottam meg a *Skam* nevezetű norvég sorozat második évadának harmadik részét, amikor ugyanis kopogtattak az ajtómon. Unottan adtam meg az engedélyt, hogy szabad, de amikor megpillantottam a látogatómat, meglepettségemben még a laptopot is félre raktam az ölemből.

A küszöbön ugyanis Jasper állt.

- Szia - köszönt a fiú, én pedig halkan visszamotyogtam neki ugyanazt. Egyetlen egyszer járt nálunk Jasper még kilencedikben, de körülbelül fél órát fetrengett csak a szobámban, mert rájött, hogy itthon van a bátyám és előszeretettel csatlakozott hozzá videójátékozni.

- Hogy-hogy itt vagy? - kérdeztem a lehető legbénábban, majd törökülésbe helyezkedtem és hagytam, hogy Jasper leüljön az ágy szélére.

- Felhívott a bátyád, hogy eléggé ki van bukva, mert nem tudja mit kezdjen veled - mondta a lehető legőszintébben, én pedig bólintottam egy épphogy láthatót. Az a jó Jasperben, hogy soha nem szépíti a dolgokat, csak kimondja

azt, ami tényleg van és ennyi. - Nagyon aggódik érted. Mondta, hogy a két lányt is ignorálod.

- Téged is ignorálhatlak - habár gyorsan válaszoltam, elég hülyén is. Felesleges lenne Jaspert ignorálnom úgy, hogy mindennel tökéletesen tisztában van, és ezt ő is nagyon jól tudja.

- Ignorálhatsz - helyeselt, majd hátradőlt az ágyon és a feje alá rakta két tenyerét. Biztos voltam benne, hogy akarnám sem tudnám már elküldeni. - De legalább akkor azt a sorozatot indítsd már be, ha nem valami szar csajos.

- Elégge csajos, de nem szar - mondtam, ő pedig elhúzta a száját, de mielőtt újra megszólalhattam volna, mellém csúszott, az ölébe rakta a laptopomat és elindította a részt.

Húsz perc kellett ahhoz, hogy ne aggódjak a majd esetleges témánkon, amit biztos, hogy fel fog hozni Jasper, és elkezdjek újra csak a sorozatra összpontosítani. Fogalmam sincs, hogy hány részt néztünk meg, de Jasper is annyira kezdte élvezni, hogy regélt nekem akkor, mikor Noora és William között megtörtént az első csók, egy órával később pedig elhatározta, hogy meg fog tanulni norvégul. Csupán azért fejeztük be, mert iszonyatosan hangosan elkezdett bömbölni a zene a földszintről és kiváncsi voltam az időre. Este nyolc.

- Ma nem ettem semmit - mondtam, mikor belém vágott a tudat és hihetetlenül nagy éhségérzetet hozott magával. Tulajdonképpen nem csináltam ma semmit az égvilágon azon kívül, hogy megállapítottam, hogy mennyire jól néznek ki a norvég fiúk.

- Akkor gyere, együnk - pattant fel egyből Jasper, majd szó szerint felrántott az ágyról. - Amúgy is kiváncsi vagyok, mi megy lent már nyolckor.

- Én nem nagyon - ellenkeztem bizonytalanul, de teljesen felesleges volt, mert azelőtt az ajtómon túl voltam, mielőtt észrevehettem volna. Hála az égnek egyáltalán nem találtam tömeget és a cigiszag sem csapott meg, a lépcsőn lesétálva pedig maximum tíz embert véltem felfedezni, akik mind ismerős arcok voltak, köztük például Seannal és Aliceszel, vagy éppen a szilveszteri buliról látott Willowval, Rubyval és Jordannal.

És Rafaellel.

- Jasper, Nancy! - Clayton túl nagy lelkesedéssel fogadott minket, és amíg én szemkontaktus teremtése nélkül a konyhába vonultam, Jasper megállt és pacsizott az egyébként már atom részeg Seannal, és bemutatkozott az ismeretleneknek.

Olyan gyorsan próbáltam találni kaját, mint még soha, de utána inkább úgy döntöttem, hogy magamhoz veszek valami édességet, amit nem kell elkészíteni, így elvettem az asztalra készített tömérdek mennyiségű csipszekből és a kekszekből pár zacskóval, majd úgy, mint egy betörő, próbáltam kisettenkedni a konyhából, hogy utána felsettenkedhessek a szobámba.

Ez csupán azért nem jött össze, mert már a konyhaajtóban sikerült összeütköznöm Rafael fehér pólóba bújtatott felsőtestével és össze-vissza meredező barna fürtjeivel.

Komolyan, az egyetlen kívánságom az volt, hogy ne kerüljek vele a mai nap folyamán egy légtérbe!

- Rafael, nahát! Nem is láttalak kint! - olyan borzalmasan hazudtam, hogy akár el is temethettem volna magam, de a fiú nem firtatta, csupán vakító fehér fogaival rám mosolygott és kedvesen üdvözölt.

Tudtam, hogy Rafael pontosan az az ember, akivel a lehető legkönnyebben meg tudnám beszélni azt a bizonyos estét, és ha azt kérném, hogy felejtsük el, tiszteletben tartaná és olyan mélyre elraktározná a kis jelenetünket, hogy soha többet nem jönne szóba, mégis képtelen voltam és abszolút nem akartam a kocsijában történteket megvitatni.

- Nancy, nagyon jó látni téged! Hogy vagy? - Rafael úgy kezdte a kommunikációt, mintha évek óta nem találkoztunk volna, én pedig olyan kínosan éreztem magam, hogy bekapcsolt a vészjelzőm és ordított a fejemben, hogy valahogy tűnjek el a Föld színéről.

- Jól, köszönöm - bólogattam serényen, még akkor is, amikor befejeztem a mondatot. Úgy szorítottam a kezemben lévő csipszeket, mintha az életem

múlna rajta, miközben azon gondolkoztam, hogy mi az istenért bólogatok még mindig. - Nagyon szépen köszönöm - motyogtam újra, mire Rafael is átvette a mozdulataimat és helyeslően bólogatni kezdett, én pedig imádkoztam azért, hogy meghaljak. Úgy most, ebben a pillanatban. - Hát, csodálatos volt téged látni Rafael, de befejezetlen dolgom van fent a szobámban... Szórakozz nagyon jól, Clayton... Clayton biztos gondoskodni fog a remek hangulatról, és hát... hát, majd még találkozunk!

- Várj, Nancy, kérlek - állított meg a fiú, majd beletúrt csokoládébarna fürtjeibe és zavart mosollyal hozta fel azt a témát, amit annyira próbáltam elkerülni. - Beszélhetnénk a Szilveszter éjszakáról?

- A Szilveszter éjszakáról? Mi volt Szilveszter éjszaka? Bocsi, de totálisan kiütöttem magam, semmire nem emlékszem, mármint SEMMIRE - *ezt nagyon rosszul csinálod, Nancy...* - Nagyon sokat ittam. Bizony. De persze, majd beszélhetünk, viszont nagyon sürgős dolgom van a szobában.

- Semmire nem emlékszel? - Rafael szájában ott bújkált az a kis vigyor, amit próbált elnyomni, teljesen biztos voltam benne, hogy tudja, hogy hazudom, mégis tovább folytattam és elhatároztam, hogy majd a szobámba felérve kiugrok az erkélyről.

- Fura, mi? - kérdeztem vissza ismét bólogatva, Rafael pedig a pultnak támaszkodott és keresztbe fonta maga előtt a karjait. *Fuss el, most fuss el!*

- Ja, *fura* - ismételte meg a szót, én pedig fejemmel helyeseltem még mindig. - És, mi jót csinálsz a szobádban?

- Tanulok - olyan gyorsan vágtam rá ezt, hogy ha jól hazudnék, akkor sem lett volna hihető, hogy tanulok fent. A kezemben lévő édességekre néztem, majd vissza Rafaelre, és úgy kezdtem el magyarázni, hogy Rafael lassacskán egy nagy mosolyra húzta halványrózsaszín ajkait. - Bizony. A nasi serkentő hatással van az agyra, tudod, szóval viszek fel magamhoz.

- Értem, akkor jó tanulást - hagyta rám a fiú, én pedig egy gyors *köszi* után szinte kifutottam a konyhából.

Úgy csináltam, mintha leperegtek volna rólam Clayton pillantásai, meg sem

álltam a szobám ajtajáig, majd kulcsra zártam azt és a kezemben lévő kajákat az ágyra dobva én is belezuhantam a párnák közé. Amikor valaki elkezdte rángatni a kilincset, szó szerint ordibáltam, hogy nem vagyok elérhető, ugyanis fontos dolgot csinálok, de amikor Jasper visszaüvöltötte, hogy meg akarja tudni, mi lesz Nooraval, kinyitottam a zárat és hagytam, hogy beférkőzzön a szobámba.

- Sean leesett a kanapéról - mondta hirtelen Jasper, én pedig visszaültem az ágyra és hagytam, hogy helyet foglaljon mellettem a fiú. - Ült a kanapé háttámláján és csak hátraesett - magyarázta, én pedig fejemet csóválva szánakoztam a részeg fiún. Még el se kezdődött a buli és már holtrészeg. - Aztán, a bátyád erősen flörtölget Charlottetal. Mikeilára pedig eléggé ráállt az egyik egyetemista srác. Ezek mellett viszont eléggé aggódnak érted, Nancy - tudtam, hogy fel fogja hozni a témát Jasper, de reménykedtem, hogy nem ma. Sóhajtva hátradőltem és bámultam a lilára festett plafont. Azt mondják, a lila harmóniát és nyugalmat ad, én viszont pont az ellenkezőjét éreztem, amikor Jasper lefeküdt mellém. - Na, mesélj! Kezdjük az elejéről. Hogy gabalyodtál egyáltalán össze vele?

Hogy el akartam-e neki mondani? Abszolút nem, mégis belekezdtem és töviről-hegyire elmeséltem az elmúlt hónap történéseit egészen Carmen Roosevelt megjelenéséig.

Igen. Töviről-hegyire. *Mindent*.

Mire végeztem, már éjfél is lehetett, ugyanis minden kis jelenet után húsz perces megjegyzést adtam, de igazán büszke voltam, hogy kibírtam sírás nélkül az egészet. Jasper figyelmesen hallgatott és teljesen kizárta a földszinten tomboló zenét és népet, és biztos voltam benne, hogy öt percenként újra kell indítania az elméjét, hogy fel tudja dolgozni ezt az extrém témát. Tudtam, hogy soha nem fog már úgy nézni Christopherre, mint egy random tanárra, de azért reménykedtem, hogy nem akasztja ki annyira az utóbbi történés, hogy meg is utálja.

- Elég durva ez a Carmen nő - reagált végül, én pedig felhúztam a vállam és próbáltam a lehető legérdektelenebb arcot vágni. Érdekes, hogy Jasper azt az embert durvázza le, aki semmiről nem tehet, és nem azt a tényt, hogy egy ideig titkos kapcsolatot folytattam a tanárommal. - Miért nem beszélsz róla a

bátyáddal? Mármint, félre ne értsd, Nancy, az egész estét végigbeszélem veled erről az egészről, de a bátyád mégis csak a bátyád. Mindketten tudjuk, hogy senki sem elegendő ahhoz, hogy megközelítse.

- Nem akarok beszélni vele - mondtam határozottan, de nem mondtam a miértjét, csak lesütöttem a szemeimet. Jasper minden porcikám megmozdulását ismeri és könnyen rájött arra, hogy miért ignorálom Claytont, ahogy arra is, hogy Mikeiláéknak egy szót sem szóltam Christopherről és nem állíthatok csak úgy eléjük.

- Nancy, ő a *bátyád* - hangsúlyozta ki Jasper a Claytonnal való testvéri kötelékemet, én pedig sóhajtottam és a plafon felé nézve próbáltam legyőzni a könnyeimet. Nem akartam erről beszélni és nem akarom megértetni Jasperrel, hogy miért nincs kedvem ehhez a témához, mert *képtelen vagyok* megértetni vele.

Miután nem válaszoltam, Jaspernek leesett és nem is feszegette tovább a témát. Újra elindítottuk a Skamet, és nem is tudom mikor, talán a második évad végén, talán a harmadik évad közepén, de elaludtam a hatalmas zaj ellenére is, reggel pedig Jasper mellkasán kényelmesen elhelyezkedve keltem fel egy olyan hatalmas ordításra, ami miatt már nem a kötszer-mentőben, hanem a mentő-hullaházban gondolkoztam és úgy pattantam ki az ágyból, mintha kilöktek volna belőle.

A fájdalmas jajongásnak a tuladjonosa a konyhában a pult előtt fekvő Jordan volt, úgy fájlaltatta a hátát, mintha ketté törték volna és miközben mentőért kiabált, a hatalmas hangra felébredt pár gyerek közül Mikeila perdült-fordult egyet és térdre rogyva elhányta magát. Jasper elfeküdt hajjal mellém állt és miközben állát vakarta, elmerengve nézett végig a minket körbevevő másnapos társaságon, akiket még elküldeni sem tudtunk, hiszen mind közeli barátok voltak, vagy nekünk, vagy Claytonnak.

- Na, bazd meg - tett egy rövidke helyzetjelentést Sean, majd kezével próbált megtámaszkodni az ajtófélfának, ami valamilyen oknál fogva tiszta olaj volt, legalábbis erre következtettem abból, hogy Sean keze egyenesen lecsúszott róla, és emiatt beesett a konyhába, de ez csak azt eredményezte, hogy ahogy próbálta visszanyerni az egyensúlyát, belekapaszkodott az ajtó mellett lévő kicsit billegős szekrénybe, amit egy az egyben ledöntött, benne az üveges

dísztárgyakkal együtt.

A nagy robajra csak a szám elé kaptam a kezem és csendben álltam ott Jasper mellett, figyelve a szekrény ablakának törött üvegszilánkjait, a sarokban lévő hányást és a konyha közepén eszeveszettül üvöltő fiút, akit még a szekrényes incidens előtt kikérdezett Clayton, hogy mi történt: leesett a pultról. Hogy alapjáraton miért feküdt a pulton, nem is akarom tudni.

- Tesó, ha ennyire fáj, komolyan hívni kéne neki egy mentőt - törte meg a csendet Jasper Claytonra nézve, én képtelen voltam, ugyanis eszembe jutott, hogy ha a konyhában ekkora káosz van, akkor mi lehet a nappaliban, amit csak úgy átszeltem és nem is figyeltem meg rendesen.

- Jasper, bazd meg, úgy be vagyok még állva, hogy azt sem tudom biztosan, melyik a mentők száma - mondta kicsit bizonytalanul Clayton, én pedig fejemet fogva lassan kisétáltam a nappaliba.

Habár tényleg lassan mentem, egy ponton olyan olajos volt a padló, hogy alig bírtam állva maradni és húsz másodpercen keresztül hadonásztam a levegőben, hogy ne essek pofára, de végül sikerült továbbjutnom és körülnéznem a csatamezőre hasonlító valamire, ami egykor a nappalink volt. A sokfoltos kanapé előtt lévő asztalkán porok maradéka ülepedett, az alkoholos üvegek mintázatként díszítették az egész helyiséget és volt egy óvszernek kinéző valami a lépcsőkorláton. Undorova sétáltam fel az emeletre és közben úgy nézelődtem, mint egy turista - a tizenkét órával ezelőtti fényképek, amik a falon pihentek, most leverve feküdtek a lépcsőn, a keret és az üveg széttörve körítették őket. Az emeleten a folyosón végig volt gurítva egy vécépapír, ezt pedig jelzésnek vettem és bementem a fürdőbe.

Bár ne tettem volna.

A vécé tele volt hányással, a zuhanyrózsa leszakítva feküdt a kádban, tükrünk pedig nem volt - illetve volt, a mosdótálban, darabokban. Szörnyűlködve mentem vissza a nappaliba, Jasper pedig pont akkor jött ki a konyhából, és mielőtt szólhattam volna neki, hogy vigyázzon, mert csúszik a padló, hanyat vágódott és lenyomott utána egy olyan káromkodást, amit nem akartam hallani.

- Rafael hívta a mentőket, Mikeilának feltűnt, hogy nincs meg Charlotte és Alice, és kimentek keresni őket Claytonnal, Sean a ledöntött szekrényen alszik, Jordan még mindig ordít, Ruby és Willow pedig elkezdtek mosogatni, de eltörték a csapot - hadarta gyorsan Jasper, miután sikerült felállnia a földről.

Hajszálnyira voltam a teljes kiborulástól, ezért vettem egy mély lélegzetet és a faliórára pillantva megállapítottam, hogy reggel hét óra van. Jól van, anyáék négyre érkeznek, addig könnyen ki lehet takarítani, ha fogva tartom az itt maradottakat. Bár, tudtam, hogy végünk van, hiszen a törött dolgokat nem tudtuk pótolni, de a büntetésünk enyhítése érdekében nem ártana patyolattá varázsolni a házat.

Így hát, miután sikeresen megérkezett Charlotte és Alice is, felébresztettem Seant, átvittük a kanapéra Jordant és nekiláttunk a konyha rendbe tételéhez. Csupán annyi időre álltunk meg, amíg elmagyaráztuk a mentősöknek, hogy mi történt, ők meg elvitték Jordant és az egyik jófej munkás sok sikert kívánt nekünk a takarításhoz - köszönjük szépen -, ezután a fiúk felállították a szekrényt, Mikeila feltörölte a hányását, Clayton összeszedte Jasperrel a törött cuccokat, Rafael próbálta megjavítani a csapot, Willow egy nagy szemeteszsákkal a kezében eltüntette a kaja-és italmaradékokat, amíg én és Ruby letöröltük a pultot, a székeket, a szekrényeket és mindent, amit le lehetett törölni. Mikor a hűtőnél jártam és rájöttem, hogy nincs rajta semmilyen papírfecni, megálltam egy percre és hagytam, hogy kihagyjon egy ütemet a szívem.

- Clayton - kezdtem, majd egy mély levegőt vettem és titkon nyugtattam magam, nehogy megüssek valakit. Mondjuk Claytont. - Hol van az a kis papír, amire anya Millie barátnőjének a szüleinek a lakcímét írta?

Erre az egy kérdésre mindenki leállt azzal, amit csinált és egy néma félperc után szinte egyszerre estünk térdre a kis papírka után kutatva. A sírás határán voltam, tudtam, hogy felhívhatjuk anyát a lakcímmel kapcsolatban, viszont ez a legfelelőtlenebb dolog, amit tehettünk: lényegében elhagytuk a húgunkat.

- Megvan, megvan! - kiabált Jasper diadalittasan, majd a magasba tartotta a kicsit csipszes, vodkás, gyűrött papírcetlit és újra kiragasztotta a hűtőre.

Mélyet sóhajtottam és mindenkit visszaküldtem dolgozni.

Még csak a konyhánál jártunk fél tízkor, mikor indulnunk kellett Millieért, de amikor szóltam Claytonnak és ránéztem, nyilvánvaló volt, hogy még nem ülhet kocsiba. Akiben nulla alkohol volt, természetesen Jasper volt, viszont neki nincs jogosítványa - akiknek volt, azok Mikeila, Willow és Rafael. Mikeilát fel se hozzuk, Willow egy érintéssel eltörte a csapunkat, el sem tudom képzelni, milyen a volán mögött, így maradt Rafael, aki elég józanul néz ki ahhoz, hogy vezessen, és akinek láttam a vezetési stílusát úgy is, hogy kicsit spicces volt. Sóhajtva kértem meg, hogy vigyen el Millieért, ő pedig azonnal - jó, nem azonnal, mert tíz percig kerestük a kulcsot - rendelkezésemre állt és a személyes sofőrömmé vált.

Az autóban percek alatt feszültté vált a hangulat, tökéletesen emlékeztem a nemrég itt lefolytatott csókunkra és úgy szállt a pirosság orcáimba, mintha most is részeg lettem volna. Imádkoztam azért, hogy Rafael ne szólaljon meg, de imáimat mostanában nem nagyon hallgatják, tehát nem is értem, miért csinálom.

- Claytont másnap megkérdeztem, hogy mondtál-e valamit neki a történtekről - lecsuktam a szemeimet és mélyet sóhajtottam. *Mindent elmondtam Claytonnak.*

- Rafael, ne haragudj, hogy azt mondtam, hogy nem emlékszem, csak nem nagyon voltam még ilyen szituációban és nem igazán tudom, hogy ezt hogy kéne megbeszélni vagy hogy kéne reagálni rá, meg ilyenek - válaszoltam gyorsan, majd azon gondolkoztam, hogy ha elbújok az ülés alá, észreveszi-e, hogy még itt vagyok.

- És ez teljesen rendben van, Nancy. Nézd, nem hiszem, hogy olyan srácnak tűnök, aki előtt meg kéne játszanod, hogy nem emlékszel semmire csak azért, hogy ne beszéljünk róla - Rafael olyan nyugodt hangon kezdte, ami teljesen kiűzte minden félelmemet az esettel kapcsolatban és amikor folytatta, rájöttem, hogy ebben a fiúban nincs buktató: tényleg a világ legkedvesebb embere. - Én csak tisztázni akartam a helyzetet. Mitől féltél?

- Nem tudom, én csak... nem tudom - mondtam a lehető legszánalmasabban, Rafael pedig megállt a piros lámpa előtt és rám nézett. Habár nem szívesen

fordultam felé, mégis megtettem és beletörődtem, hogy most túl fogok esni egy kínos szituáción.

- Féltél, hogy randira hívlak esetleg? - miután Rafael feltette a kérdést, elgondolkoztam ezen, és rájöttem, hogy van benne igazság. Kedveltem Rafaelt, de úgy, mint egy remek barátot és mint egy csodálatos embert, viszont egyáltalán nem gondolok rá úgy és igen, esetlegesen attól féltem, hogy ő úgy gondol rám és félreértelmezi azt a csókot. Nem is féltem emiatt, hanem inkább bűntudatom volt. Mikor nem válaszoltam, Rafael mosolygott és pontosan úgy nézett szemeivel, mintha mindent értene a világon. - Nancy, te egy abszolút csodálatos lány vagy kívülről-belülről, nagyon szimpatikusnak talállak és ha jelenleg úgy állnánk, gondolkozás nélkül bepróbálkoznék, de még mindig azt mondom, hogy én nem az a srác vagyok, akitől félned kell. Ha ez a beszélgetés máshogy játszódott volna le, meghívnálak egy kávéra, megpróbálnálak lenyűgözni a kevés dolgok egyikével, amikhez értek és ha látnám, hogy sikerült, addig mennék, amíg meg nem szerezlek, de nincs azzal semmi gond, ha neked ez nem oké, vagy nem vagyok az eseted, vagy ilyenek. Megesik az ilyen és ettől nem kell félned.

Tulajdonképpen Rafael könnyen lehetne az esetem. Ő az a fiú, aki jön az édes mosolyával, a göndör fürtjeivel, a művészlélek stílusával és a világ legtüneményesebb személyiségével és ha akarja, percek alatt megbabonáz velük, utána pedig már csak ráadás az elbűvölő csókja, éles állkapcsa és a gondosan kidolgozott kockái. Ha hagynám, hogy magasabb szintre vigye ezt az egészet, már azzal a kávézással is biztos vagyok, hogy sikerülne neki és még idő előtt összekulcsolt ujjakkal sétálnánk az utcán, hiszen képes erre és iszonyatosan édessé teszi azt, hogy erről neki fogalma sincs. Igazából egyik részem azt súgja, hogy addig táncoljak vissza hozzá, míg lehet, hagyjam, hogy kigyógyítson ebből a depresszióból és adjak neki egy esélyt, hogy bebizonyítsa, hogy ő a tökéletes barát, akinek az édesded szavai mögött ájuláshoz vezető csókok bújkálnak, a másik viszont csupán kettő szót ismételget: *várj még!*

- Nem az, hogy nem vagy az esetem, Rafael - *kinek ne lennél az esete?* - Nem az, csak... szóval, éppen lábadozok egy olyan... dologból, ami igazából még kapcsolat sem volt, nem igazán nagy dolog, mégis... mégis elég mélyen

érintett és ez tök szánalmasnak hangzik...

- Dehogy - vágott a szavamba Rafael egyből, majd mikor zöldre váltott a lámpa, elindult és habár nem nézett rám, tökéletesen éreztem a megértő pillantásait, amiket adott volna. - Az soha nem szánalmas, ha nehezedre esik elengedni valakit, Nancy. Teljesen megértem, hogy időre van szükséged és bunkóságnak éreznélek siettetni, szóval majd megejtjük máskor azt a kávét, ha még mindig így fogod gondolni, oké?

- Oké - helyeseltem egy mosollyal az arcomon, és azon gondolkoztam, hogy miért nem ilyen minden fiú, mint Ő. - És köszönöm.

És, hogy ezután mi történt? Sikeresen felvettük Milliet és a kocsiban kedvesen megbeszéltük vele, hogy ne szóljon majd anyáéknak a házban lévő apokalipszisről, aminek majd szemtanúja lesz ő is, majd amikor hazaértünk és felébresztettük a kanapén horkoló Seant, Rubyt és Willowt, észhez térítettük a semmibe bámuló Mikeilát, akinek Jasper beszélt valami sületlenséget és megtaláltuk Clayton szobájában az illetékest, miközben a nyelve éppen Charlotte szájában táncolt - wow -, beküldtem Milliet mesézni a szobába és adtam neki csipszet, és újult erővel nekiláttunk a takarításnak. Fél négy volt, amikor felmosóvizet csináltam és felmostam az egész házban, aztán szó szerint lerogytam a kanapéra és csak azért nem sírtam, mert nem volt energiám.

- Soha többet nem csinálhatsz házibulit - jelentettem ki a mellettem ülő Claytonnak, és felvilágosítottam arról, hogy túl sok kárt csinált, amiket nem tudunk kimagyarázni, úgyhogy az lesz majd a legjobb, ha egyenes lesz anyáékkal és elmondja nekik, hogy mi történt itt.

Mikor a szüleink hazaértek, már akkor kiszúrták az egészet, amikor megpillantottak egy csapat másnapos gyereket a nappaliban. Mikor anya besétált a konyhába és észrevette, hogy hiányzik a szekrényéből az üveg és a porcelándíszei, majdnem sírva fakadt, apa pedig mikor megkérdezte, hogy hol van a zuhanyrózsa, azt hittem, letartóztat minket. Az egyetlen probléma, hogy mivel Clayton nem itthon lakik, őt nem tudják megbüntetni, viszont ki kellett adniuk a dühüket, és természetesen én és Mikeila tökéletes alanyok voltunk erre - egy hét szobafogságot kaptunk, én azért, mert nem állítottam meg őket. Köszi. Anya egy rideg pillantással és egy csendes megjegyzéssel

elérte, hogy kiürüljön a ház, és miután lenyomta a szokásos dumát, miszerint nem becsüljük meg őket, én pedig kezdek elzülleni, nekilátott a vacsorának, nekünk pedig segíteni kellett. A híres-neves vasárnapi családi vacsora olyan némasággal telt, hogy a villák csapódása a tányérokhoz olyan hangosnak tűnt, mintha valaki dobolna mellettünk.

Mikeila már hétkor aludt, olyan nyugtató látvány volt, hogy én is teljesen elálmosodtam tőle és végül is úgy voltam vele, hogy mi baj származna abból, ha én is csatlakoznék hozzá, viszont Clayton halkan kinyitotta az ajtót és az ajtófélfának támaszkodott.

- Bocsi, hogy szobafogságot kaptál miattam - kezdte halkan, én pedig felálltam és kisétáltam vele a folyosóra, ugyanis Mikeila a mai napon annyira kimerült, hogy rosszul éreztem volna magam, ha felkel. - Hallgatnom kellett volna rád.

- Kibírom azt az egy hét szobafogságot, tekintve, hogy nincs nagy szociális életem és amúgy sem mennék nagyon sehová - könnyítettem gyorsan a bátyám lelkén, ő pedig megengedett magának egy halvány mosolyt.

A nagy Clayton Williams, aki soha nem érzi magát kényelmetlenül és aki akkor is pofázik, mikor senki sem kiváncsi rá, csendben állt előttem és igaz, egy szóval sem mondta, akarta, hogy folytassuk a tegnap reggel elkezdett témánkat. Hasogatta belül, hogy fogalma sincs, mi történik velem és ha nem tartaná tiszteletben az életemet, már rég kikutatta volna a problémámat, ehelyett felhívta Jaspert, hogy beszéljek valakivel és ne érezzem magam egyedül.

Soha nem volt ránk jellemző az ölelkezés, mégis úgy ugrottam a bátyám karjaiba, mintha évek óta nem láttam volna. Esetlenül visszaölelt, tudtam, hogy nem érti, mi történik, éppen ezért mikor elengedtem, vállát fogva a szobájába vezettem, hiszen semmi szükség nem volt arra, hogy anya is meghallja életem minden bizonnyal legnagyobb hibáját.

Mikor becsuktam az ajtót és törökülésben elhelyezkedtem Clayton ágyán, ő pedig ledőlt velem szembe és csak rám összpontosított, sóhajtottam egyet, majd anélkül, hogy megneveztem volna az illetőt, belevágtam:

- Találkoztam szerdán egy nővel, aki elég átlátszóan viselkedett és biztos, hogy van valami köztük - mondtam lassan, és lehet, hogy nem mondtam neveket, de Clayton mindent pontosan értett és miközben gondolkozott, két tenyerét tarkója alá tette.

- Lehet, hogy félreértetted...

- Volt egy eljegyzési gyűrű az ujján - egészítettem ki a mondandómat gyorsan, Clayton pedig nem szólt semmit, csupán emésztgette, amit mondtam. Nem szüntette meg a szemkontaktust, mégsem engem nézett már, lehetett látni, ahogyan kattog az agya és én eszeveszettül meg akartam tudni, hogy min.

- Meg fogom ölni azt a fickót - mondta elmélkedve, én pedig kitágult szemekkel ellenkezni kezdtem és imádkoztam, hogy ez a védelmező nagytesó stílusa tűnjön el nagyon gyorsan.

- Ne, ne, nem kell megölnöd, oké? - nyugtattam Claytont, majd sóhajtottam még egyet és lelkizni kezdtem a saját bátyámmal. Igaza van Jaspernek: beszélhetek én mindenkivel, senki nem fogja tudni helyettesíteni őt. - Ne haragudj, hogy ignoráltalak, én csak annyira szégyelltem ezt az egész helyzetet, mert tökre mély volt ez nekem és így feleszmélve rájöttem, mennyire tiltott volt ez és mennyire nem szabadott volna, csak... egy csomó olyan dolog történt, amik számomra iszonyatosan komolyak voltak és nem igazán tudom, hogy kéne... nos, viselkednem azok után, hogy kiderült, hogy nős. Emellett a tanárom, és... és nem tudom.

- Csomó olyan dolog, amik számodra fontosak? - ismételte meg a szavaimat Clayton, majd mielőtt megmagyarázhattam volna, teljesen nyugodt szívvel, anélkül, hogy megrebbent volna a szempillája, feltette a kérdést, amit soha nem akartam hallani tőle: - Lefeküdtél vele?

- Nem, nem feküdtem le vele, nem feküdtünk le. Nem... feküdtünk le - vágtam rá a kelleténél gyorsabban, Clayton pedig egy másodpercig összehúzott szemekkel próbálta kivesézni a válaszomat, majd arca elernyedt és tökéletesen tudta, mire szerettem volna célozni, mivel nem hülye, különösen ezen a téren nem. Felhúzott szemöldökkel bólintott egyet, hogy érti, én pedig nyeltem egyet és átkoztam magam azért, amiért bejöttem ebbe a

szobába.

- Meg fogom ölni - mondta újra, én pedig a fejemet fogtam és gondolkoztam, hogy vajon el tudnám-e még terelni a témát. - De miért szégyellted előttem, te suttyó? Semmit nem kell előttem szégyellned.

Tudtam.

Tökéletesen tudtam ezt, ezért egy mosoly után tovább meséltem Claytonnak például azt, hogy Jasper rájött, és hogy Mikeiláék is tudják, hogy van - illetve, volt - valami fiú, elmondtam, hogy egyik nap milyen későn jöttem haza, és ahogy csak beszéltem és beszéltem, hirtelen elsírtam magam, hogy nem tudom, ezt hogy kéne kezelnem és mit kéne csinálnom, és rettegek, hogy mi lesz holnap órán, miközben Clayton olyan nyugodtan feküdt a párnáján és mondogatta, hogy meg fogja ölni, hogy a végén már aranyosnak találtam ezt a megszólalást. A csendes viselkedése végett egy ideig azt hittem, hogy nem húzta fel magát és nem dühös, nyugodtan sírhatok előtte egy fiú miatt, mert nem olyan a kapcsolatunk, mint a filmekben és nem akad ki, hogy a kishúgának összetörték a szívét, amíg rá nem jöttem: Clayton igenis dühös.

Dühösebb, mint talán valaha, mégpedig azért, mert megbántottak engem.

[H U S Z O N K E T T E D I K R É S Z]

Felvettem a fehér spagettipántos trikómat, majd miután Alice végre arrébb állt a tükörtől, a helyére léptem és egy szedett-vedett lófarokba fogtam szőke tincseimet. Teljesen kikészített a tesióra, annyira izzadtam, hogy még ebben a vékony trikóban is melegem volt, mégis szemeztem a szürke kapucnis pulcsimmal, ami gondosan összehajtva csücsült a táskám mellett a padon. Mikor legutóljára bemerészkedtem ebben az igen csekély takarású ruhadarabban órára, elég nagy dekoltázst engedtem megvalósulni és semmi kedvem nem volt töriórán arra figyelni, hogy biztos takarásban legyen a mellem. Sóhajtva betűrtem a trikót fekete farmeromba, majd magamra húztam a pulcsit.

Miután sikeresen elkészült Mikeila és Charlotte is, és megfelelő mennyiségű parfümöt fújtam magamra ahhoz, hogy meg tudjanak az emberek maradni a kétméteres körzetemben, barátnőim társaságában felcammogtam a másodikra és leültem a helyemre. Mindenki serényen tanult, tulajdonképpen csak ebből jöttem rá, hogy ma esszét írunk a Hidegháborúból, mert hétvégen mikor a gondolataimba szökött a következő óra, nem éppen a dolgozatok érdekeltek. Eleinte rettegtem, hogy mi lesz, ha egy légtérbe kerülök Christopherrel, viszont rájöttem, hogy igazából órán az égvilágon semmi olyan nem történhet, ami gyanút vonna maga után, és ezzel nem csak én vagyok tökéletesen tisztában. Végig szenvedem a negyven percet, utána pedig eltűnök, mielőtt észrevenné. Egyszerű, mint az egy meg egy.

Illetve, ezt mondogattam magamnak.

Valójában rettenetesen féltem, és amikor kibontottam a szendvicsemet, csupán kínból ettem, mert amúgy egy falat sem ment volna le a torkomon. Egyáltalán nem akartam Christopherrel találkozni, mert nem bírtam a szemébe nézni és ignorálni az elmúlt egy hónapot, így amikor meghallottam

a becsengő kínkeserves hangját, nem túlzok ha kijelentem, hogy éreztem a remegést a gyomromban.

Mikor a férfi belépett a terembe és mindenki tisztelgést mutatott felé a vigyázállással, én annyira bele voltam merülve fájdalmas gondolataimba, hogy észre sem vettem, és csak bámultam ki a fejemből, miközben majszoltam a szendvicsemet. Csupán akkor eszméltem fel, mikor Mikeila meglökte a vállamat a tenyerével. Miért teszem nehezebbé magamnak az életet?

Christopher pontosan a szemeimbe nézett, mikor én is felálltam, de pár másodpercnél tovább nem tudtam tartani a szemkontaktust, lesütöttem a szememet és úgy hallgattam végig Jasper jelentését. Akárhányszor ránéztem a szemem sarkából, eszembe jutott Carmen Roosevelt és a gyönyörű gyémántgyűrű az ujján, képzeletem működésbe lépett és lejátszódott a fejemben kettejük romantikus csókja, a boldogító igen kimondása és megannyi pillanat, amik szerelmes óráikban történnek.

Christopher nem szólt semmit, kezével intett, hogy leülhetünk, majd egy kis szöszmötölés után, ami maximum öt másodperc lehetett - ha én ilyen gyorsan elő tudnék készülni, nem lenne soha problémám -, a sorok között lépkedve kiosztotta mindenkinek az esszélapot. Megéreztem fűszeres parfümének magával ragadó illatát, mikor mellém állt és levett egy fehér papírt felülről Mikeilának, majd nekem előhúzott egyet alulról.

"Beszélhetnénk? Kérlek." - magamban olvastam el a két szót, és habár az utolsó nagyon is meglepett és kihagyott egy ütemet a szívem miatta, annyira szokatlan volt tőle, rákönyököltem a lap sarkára és úgy tettem, mintha nem is láttam volna. A gond csak az volt, hogy Christopher árbus szemekkel figyelt még úgy is, hogy másoknak fel sem tűnt, és látta, hogy elolvastam a kis üzenetét.

Előhúztam egy tollat a tolltartómból és elkezdtem az esszét írni a Hidegháborúból, anélkül, hogy tulajdonképpen megkaptam volna rá az engedélyt.

- Jó, látják a feladatot, elolvassák figyelmesen a forrást és adnak nekem egy lehetőleg igényes munkát, belefogalmazva az előbbit. Van rá tizenöt percük -

szólalt meg Christopher, hangjára kifordult a toll a kezemből remegő ujjaim közül és egy apró csattanással a padra esett. Mintha mi sem történt volna, tovább írtam és annyira próbáltam belemélyedni a munkába, mint még soha, csak azért, hogy ne kelljen felnéznem és ne kelljen rá gondolnom, de mindez nehezen valósult meg, hiszen éreztem a férfi égető tekintetét magamon, még úgy is megtalált, hogy ő a tanári asztalánál ült, én pedig hátul, az utolsó előtti padsorban gondosan Charlotte mögé bújva.

Még így is bőven hamarabb kész lettem a többieknél, mégsem kíséreltem meg egy kiegyenesedést, az írásomat olvastam már harmadjára, majd negyedjére, ötödjére, annyiszorra, hogy kívülről fújjam a kis monológot, mígnem eltűnt a papír az asztalomról, én pedig tudatlanul követtem tekintetemmel felfelé, pontosan Christopher arcáig. A mellettem lévő padnak dőlt, úgy követte kék szemeivel az általam megfogalmazott sorokat, majd hirtelen rám vezette a pillantásait és úgy nézett a lap mögül, ahogy kellett: *titokban*.

Mindenki, aki láthatott volna minket, még serényen dolgozott, ezért nem tűnt fel nekik az a hirtelen jött energia, amitől nyeltem egyet és elkezdtem tördelni az ujjaimat. Christopher szemöldökét felhúzva kérte a magyarázatot, amit szerda óta nem adok meg neki, de mikor Mikeila sóhajtva felnézett, úgy csinált, mintha semmi nem történt volna, tovább olvasta a szavaimat.

- Hol járt az óra elején, Nancy Williams? - szólalt meg Christopher mély és monoton hangon, majd visszarakta elém a lapot. Felháborodva néztem rá, hiszen tökéletes esszét írtam és túl sokszor átolvastam ahhoz, hogy hibát találjon benne. - Mindent leírt, csak a forrást nem.

- Tulajdonképpen le kellett írnom a forrást is, Mr. Burns, mivel a forrás a Hidegháborúhoz kapcsolódik és ha mindent leírtam, minden bizonnyal a forrást is megfogalmaztam - *csupán tiszteletlenkedtem.* Fogalmam sem volt, miről szól az a forrás, mert teljesen elfelejtettem, hogy létezik.

- Nem, a forrás tartalmát egy az egyben kihagyta - mondta nyugodtan Christopher, majd zsebre tette két tenyerét. A többiek nem tudták, hogy ránk figyeljenek-e, vagy olvassák-e el még egyszer azt a rohadt forrást, de eléggé elvonta a figyelmüket az első lehetőség, már csak azért is, mert mindenki tisztában van azzal, hogy tökéletes esszéket írok. Meg persze azért, mert ha

valaki veszekszik ezzel az emberrel, ki nem mondott tény, hogy azt kötelező követni. - Mindent leírt, csak a forrást nem. Nehéz úgy kommunikálni magával, ha nem fogja fel, amit mondok.

- Akkor miért kommunikál velem egyáltalán, ha így gondolja? - gyorsabban vágtam rá ezt a kelleténél és hirtelen jött felindulásom miatt erősen megremegett a léc, de ez láthatóan nem érdekelte annyira Christophert, hogy mondjuk előre sétáljon vagy válasz nélkül hagyjon.

- Mert próbálom megérteni - egyenesen a szemeimbe nézett és őszintén kérte a segítséget viselkedésem megértéséhez. Elnémított, kék íriszei esedeztek egy normális válaszért, nekem viszont nem jöttek szavak a számra. Ez a nagy elmélyülés csupán egy másodpercig tartott, amíg Christopher észre nem vette a feszültséget, amit kreált az osztályban. - Próbálom megérteni, hogy miért ilyen tiszteletlen, amikor én figyelmeztettem a hibájára és leraktam maga elé a lapot.

- Nos, köszönöm szépen, de ha tényleg kihagytam a forrást, akkor legyen - mondtam, miután megköszörültem a torkomat, és az esszét ujjaim közé véve a férfi elé nyújtottam. - *Végeztem.*

- Ha maga mondja - elvette a dolgozatomat és miután beszedte a többiektől is, előresétált és belekezdett az új anyagba.

Az óra hátralévő részében egyszer sem nézett rám.

Iszonyatosan örültem, amikor meghallottam a kicsengőt és ki tudtam szabadulni a teremből, mielőtt Christopher - ez valójában hatalmas teljesítmény volt, hiszen ez az ember gyorsabb, mint a villám, ha az eltűnésről van szó. Már azt hittem, megszabadultam, és már ott jártam, hogy fellélegezve elraktározom magamban a sikeremet, de ujjak fonódtak a karomra és a leggyengédebb módon kényszerítettek a hátrafordulásra. Kelletlenül tettem eleget a kérésnek és belenéztem Christopher égszínkék szemeibe, amik ezúttal egyenesen a lelkéig engedtek belátást.

- Kinőttem már ebből a gimis marhaságból, hogy várakozzak a magyarázatra és azon gondolkozzak, hogy mit csináltam rosszul - mondta csendben a férfi, nekem pedig tátva maradt a szám és leesett az állam a kialakult szituációra.

Először is azért, mert a folyosó közepén álltunk, ahol a tanárok és diákok kavalkádja szétszóródva szállingózott körülöttünk és meglepett, hogy ez egyáltalán nem érdekelte Christophert, másodszor pedig azért, mert talán a mostani megszólalására vettem csak észre, hogy mennyire érett is ez az ember. Nyilván minden mozdulatából és szavából látszott a férfias viselkedése, de most szembe csapott az a hat év korkülönbség és a legnagyobb probléma, hogy jobban tetszett, mint bármi más ezen a Földön. - Esetleg megbeszélhetnénk?

- M-most? - néztem körül, hogy felvonjam az emberekre Christopher figyelmét, de igazából azt hittem, hogy tisztában van a helyzettel, talán ezért is lepődtem meg, amikor követte a tekintetemet és észre véve magát, megköszörülte a torkát, elengedte a karomat és egy lépéssel bővítette a köztünk lévő teret.

- Az óráid után felveszlek annál az igénytelen falú épületnél - mondta egy kis gondolkozás után, majd megnyalta az ajkait és egy másodpercre lecsukta a pilláit. Minden bizonnyal mondani akart még valamit, de meggondolta magát és anélkül elsétált tőlem, hogy hátranézett volna.

Sóhajtottam erre az igen intenzív társalgásra, hiszen tudtam, hogy a következménye az lesz, hogy a kocsijában beszélni fogunk erről az egész dologról, amit nagyban el akartam kerülni. Persze gondolkoztam már azon, hogy meg kéne magyaráznom neki a hirtelen jött viselkedésemet, de másik oldalról csak egy kérdés járt a fejemben: miért kéne megmagyaráznom?

A felesége állásinterjún volt ebben a suliban, biztos vagyok benne, hogy az este folyamán egy pohár bor mellett Christopher megkérdezte, hogy milyen volt, Carmen Roosevelt pedig a kifogástalan mosolyával az arcán megemlítette, hogy találkozott két tanítványával is - ebből adódik mondjuk az, hogy talán lehetséges, hogy én voltam az egyik és ezért hidegültem el.

A maradék négy órámat a változatosság szerint végig szenvedtem. Egyáltalán nem ott jártak a gondolataim, ahol kellett volna, szinte mindenkit ignoráltam magam körül, de mentségemre szóljon, most egyáltalán nem direkt. Annyira kattogtam az órák utáni beszélgetésen, hogy teljesen kivontam magam a forgalomból, csak Christopheren járt az eszem és lelki szemeimmel elképzeltem az apró csókokat, az édes kis semmiségeket és az elsuttogott

szeretlekeket, amik közte és Carmen Roosevelt között játszódhatnak le.

Utolsó kettő órám dupla biosz volt, igazából csak itt kezdtem aktiválódni, de egyáltalán nem a genetikai olvasmányokra figyeltem, hanem Jasperrel beszélgettem. Az az igazság, hogy nagyon féltem, hogy mi lesz, Jasper pedig azonnal észrevette ezt az arcomon és csak ennyi kellett, hogy pánikolásomat átadjam neki.

- És mit mondjak majd Mikeilának? - vágtam egy teljesen másik témába, mert habár Mikeila már tudja, hogy van valaki az életemben, mégsem akartam feszegetni a türelmét. Ha nagy részt foglalna el a titokzatos fiú bennem és a mindennapjaimban, Mikeila nyomozóba vágná magát és az FBI-t megszégyenítő gyorsasággal fényt derítene Christopher kilétére.

- Induljunk el együtt és mondd azt, hogy átjössz hozzám tanulni - dobta fel az ötletet Jasper, én pedig felhúzott szemöldökkel vezettem rá a fiút, hogy ez egyáltalán nem megszokott dolog ahhoz, hogy csak úgy random benyögjem.
- Most mi van? Majdnem egyszinten vagyunk átlagilag. Tanulunk a vizsgára együtt, tök hihető. Elvégre *elitek* vagyunk.

Jasper olyan nagy szarkazmussal a hangjában mondta az utolsó mondatot, hogy én is elmosolyodtam rajta és belementem az ötletbe. Végül is, vagyunk olyan jóba Jasperrel, hogy átmenjünk egymáshoz, ez egy teljesen hihető dolog. *Igaz?*

Mikor kicsengettek és beadtam Mikeilának, hogy ma nem megyek haza vele, mert átmegyek Jasperhez tanulni, emlékeztetett az utóbbi esetre, mikor hétköznap maradtam ki, és anya elég kiakasztó reakciójára. Írtam egy sms-t szüleimnek, hogy maradhatok-e Jaspernél tanulni, mire visszakaptam egy olyan választ, hogy max egy óra. Jó.

Mikor a rózsaszínre festett, régen még fánkboltként működő elhagyatott épülethez értem, karjaimat összefontam a mellkasom előtt és úgy vártam Christophert, miközben győzködtem magam, hogy ez a beszélgetés szükségszerű - muszáj volt, ugyanis harcoltam saját magammal. Amíg az egyik oldalról tudtam, hogy beszélnünk kell, a másikról el akartam futni és soha többet nem találkozni ezzel az emberrel. Mivel a második lehetőség akármilyen csábító is volt, lehetetlen, meg kellett bírkóznom az elsővel.

A metálszürke autó lelassított mellettem, én pedig beszálltam az anyósülésre és próbáltam nem ránézni Christopherre. Vállamon lévő iskolatáskámat az ölembe helyeztem és lassan kifújtam a levegőt, amikor Christopher rányomott a gázra és elindult. Valahogy mindig megbánom azt, hogy beszállok ebbe a kocsiba.

- Nem fázol? - törte meg a csendet a férfi, én pedig a fejemmel intettem nemet. Nem voltam biztos abban, hogy hogyan kéne megszólalnom, valahogy úgy éreztem, hogy nem működnek a hangszálaim és elment a hangom. - Sokat vártál? - újra megráztam a fejem. Tudtam, hogy beszélnem kellene, mégsem voltam képes megtenni.

Mikor a kereszteződéshez értünk és Christopher elfordult balra, az otthonommal ellentétes irányba, nagy sóhajt vettem és az ajtóra könyökölve a tenyemre fektettem a fejemet. Semmi kedvem nem volt a férfi lakásához menni, az az igazság.

- Én jobbra lakom, *Mr. Burns* - szándékosan magáztam. Hihetetlenül idegennek éreztem ezt a megszólalást már magamtól, mégis, nem akartam tegezni. Rájöttem arra az elmúlt napokban, hogy rossz dolog volt, amit csináltunk, ha nem lenne felesége vagy éppen jegyese, akkor is. Egy nagyon illegális játék volt az, amit mi ketten folytattunk, és egyáltalán nem szabadna tovább részt vennem benne.

- Viccelsz velem? - nem voltam abban biztos, hogy a magázás miatt tette fel a kérdést, vagy amiatt, hogy balra lakom és nem jobbra. Kérdően a férfire néztem, de gyorsan visszafordultam előre, mert túlságosan vonzó ennek az embernek az odalprofilja ahhoz, hogy ne bámuljam. - Nancy, segíts nekem megérteni ezt az egészet, kérlek.

- Carmen Roosevelt - szinte reflexből vágtam a kérésére a nevet, majd újra rávezettem a tekintetemet, hogy lássam a legapróbb reakciót is, amit kivált belőle. Christopher összeráncolta a szemöldökét és zavart pillantásokkal állt meg a piros lámpa előtt. Úgy fordult felém, mintha azt kértem volna tőle, hogy magyarázza el nekem a mennyet és a poklot. - Volt szerencsém találkozni vele szerdán.

- Végtelenül érdekfeszítő. Mit kezdjek ezzel? - kérdezte a férfi, én pedig

próbáltam elérni, hogy ne essen le az állam. Abszolút nem úgy sül el ez a beszélgetés, ahogy gondoltam, ez pedig úgy összezavart, mint annak a rendje.

- Magyarázza el nekem, Mr. Burns, hogy miért csillant fel a hölgy szeme, amikor önről beszélt, és miért díszelgett az ujján egy gyémánt eljegyzési gyűrű - mondtam végül ki a problémámat, hátha ki tudok ezzel valamilyen árulkodó jelet csikarni Christopherből, de ugyanolyan értetlen fejet vágott, ami egyébként abszolút nem illett hozzá. Sóhajtva elfordult, mikor zöldre váltott a lámpa, majd gondolkozás nélkül megszólalt:

- Idegesít a magázásod, fejezd már be - utasított, én pedig összehúzott szemekkel nyugtattam magam, hogy ne emeljem fel a kezem és üssem meg. A legkisebb dolgot veszi észre ebben az egész ügyben, komolyan. - Jól értelmezem, hogy azért nézel át rajtam öt napja, mert megemlített egy nő, akinek volt egy gyűrű az ujján?

- Miért nem válaszolsz a kérdésemre? - kicsit ingerültebben szóltam rá, amire Christopher egy vigyor elnyomásával megnyalta az alsó ajkát, majd az ablaka felé fordult egy másodpercre. Attól eltekintve, hogy még mindig zavarba hozott ez a megmozdulása, hihetetlenül fel is húzott. - Haló!

- Féltékenységet érzek rajtad, Nancy Williams - kezdte mosolyogva Christopher, majd leállította az autóját a barnára festett panelház előtt. A könyöklőre támaszkodva felém fordult és minden figyelmét nekem adta, égszínkék szemei szinte nevettek rajtam. - Carmen egy kedves barátom még az egyetemről, akit múlthónapban jegyeztek el. Nyáron házasodik.

Szemeim számmal együtt kerekedtek el, hihetetlenül nyomorultnak éreztem magam és el akartam temetni az egész lényemet a föld alá, hogy soha senki ne találjon meg. Amíg Christopher élete leglágyabb pillantásaival áldott meg, én teljesen megnémultam és próbáltam feldolgozni a hallottakat.

- De hát a testbeszéde teljesen megváltozott, mikor rólad beszélt - mondtam teljesen értetlen arckifejezéssel, majd fülem mögé tűrtem a tincseimet, de annyira remegtek az ujjaim, hogy még ezt az egyszerű tevékenységet is annyira bénán végeztem, hogy teljesen feleslegesnek tűnt, mert szőke hajszálaim visszaestek a szemem elé még második próbálkozásra is. Nem vagyok szánalmas ember, dehogy.

- Megeshet - bólintott mélyen Christopher, majd felemelte a tenyerét és velem ellentétben sikeresen kiseperte az arcom elől a fürtöket. Államat simogatva vette fel velem újra a szemkontatkust, én pedig próbáltam nem elájulni az érintéseire és gyengéd pillantásaira, amik úgy mélyültek el a szemeimben, hogy még a nevemet is elfelejtettem hirtelen. - Együtt voltunk egy kis ideig az egyetemi éveink legelején. Egyáltalán nem volt komoly, de szólnom kellett volna neked erről. Sajnálom.

Annyira nem illett Christopherhez ez a viselkedés és ez a szóhasználat, hogy semmilyen reakciót nem tudtam produkálni. Tényleg, fogalmam sem volt, hogy mit kellene csinálnom, de aztán egyből észhez tértem és elszakítottam tőle a tekintetemet. Talán ezt félreértettem, de az elmúlt napokban volt időm gondolkozni a kapcsolatunkon, ami igazából nem is kapcsolat volt - talán túl nagyok az igényeim, de ha hosszútávon gondolkozom, nem tudom elképzelni azt, hogy csak a szertárban találkozok össze Christopherrel csupán azért, hogy csókolózzak vele és kiszívja a nyakam, hogy üzenjen, ha éppen kellek neki, és áthívjon, hogy rámfeküdjön az ágyon. *Túl értéktelennek érzem magam így*.

- Christopher, én ezt nem akarom folytatni - soha nem szakítottam még önszántamból. Anno Ashsel, Clayton barátjával anya parancsára szakítottam azokkal a szavakkal, amiket anya mondott nekem. Igazából nem is én szakítottam azzal a fiúval, hanem anya. Most pedig, ahogy ránéztem Christopher meglepődött tekintetére, nyeltem egyet, hiszen vele együtt lepődtem meg én is. Levette a tenyerét az arcomról és érdeklődően nézett rám, én pedig gyorsan kijavítottam magam, hiszen nem volt igaz az, amit kijelentettem. - Mármint, ez nem igaz. *Akarom* folytatni, de nem *így*. És ha ez csak így működik, akkor nem akarok részt venni ebben.

- Hogy érted, hogy *így*? - kérdezte Christopher, én pedig sóhajtva kezdtem el kifejteni. Ez az a téma, amit soha nem akartam felhozni a férfinek, mert túl kínosnak és klisének gondoltam. Biztos vagyok benne, hogy orcáim már rég elpirosodtak, de tudtam, hogy már teljesen mindegy és folytatnom kell ahhoz, hogy tisztázzuk a dolgokat.

- Nem érzem magam értékesnek egy olyan valamiben, amit nem tudom, hogy minek nevezhetek - mondtam, majd újra Christopher felé fordultam és szemeim olyan gyorsan lábadtak könnybe, amilyen gyorsan nem szabadna.

Elegem van abból, hogy otthon sem tudom magam értékesnek érezni, mert anyáéknak semmi nem jó, amit csinálok és mindig csak a hibáimra világítanak rá. Képtelen voltam elviselni tovább azt, hogy csak azért legyek jó valakinek, mert kapó vagyok egy kis szertározásra. *Nem vagyok kapó többé.* - És én tudom, hogy ez egy nagyon illegális dolog és nagyon is benne vagyok a törvények világába ahhoz, hogy tudjam, hogy mennyire veszélyes, ezért nem kérhetem azt tőled, hogy segíts megnevezni a köztünk lejátszódó valamit, vagy esetleg mutasd meg, hogy hogyan nevezzem, mert... *nem kérhetem ezt* és önzőség lenne tőlem, de én nem az a lány vagyok, aki... akinek rendben van ez az alkalmi extrás dolog. Én nem ez vagyok - végig Christopher szemeibe néztem a kis monológom alatt, és ennél a kis szünetnél már láttam is, hogy akár most tudna erre válaszolni, viszont felemeltem a kezemet, hogy várjon még. Lecsuktam a szemeimet és szám belsejét harapdáltam egy másodpercig, mert tudtam, hogy következő kijelentéseimmel nagyon is be fogok égni és a lehető legjobban alázom talán meg magam, viszont úgy éreztem, most már kötelező a férfi tudtára adnom mindent, ami bennem kavarog. Újra hagytam, hogy összekapcsolódjon a tekintetünk, majd mély levegőt vettem. - És én kedvellek téged, Christopher. Tényleg nagyon kedvellek és... komoly érzéseim vannak irántad, de ettől függetlenül nem vagyok játékszer és ezt muszáj tudatnom legalább magammal. Mert... mert ha én sem gondolom értékesnek saját magamat, akkor nagyon-nagyon nehéz életem lesz, ezt pedig nem szeretném, szóval igenis többet érdemlek, nem egy olyan valamit, amit nem tudok megnevezni.

Christopher olyan dolgot tett ami miatt újra lefagytam és amire egyáltalán nem számítottam: felé mutató tenyeremet az övébe vette, majd ajkaihoz emelte és apró csókot lehelt a kézfejemre. Kegyes tettére meglepetten vettem az újabb levegőt, majd egyetlen könnycseppet hullattam még úgy is, hogy egyáltalán nem akartam.

- Nancy Williams, végtelenül érdekes egy lány vagy te - ezzel kezdte válaszát, majd ismét megnyalta ajkait, ahogy próbálta formálni a szavait. - Miből gondolod, hogy én nem gondolom komolyan veled ezt a... *kapcsolatot*, hm?

Amikor megkaptam a kért megnevezést, nyeltem egyet és reméltem, hogy nem kapok szívrohamot a heves dobbanásokra. Nem igazán tudtam

válaszolni a kérdésre, mert artériáim lüktetésétől szinte alig észleltem a világot, de muszáj volt erőt vennem magamon és valamit mondani, ha már elkezdtem ezt a témát.

- Nem is tudom, Christopher, nem igazán szokásod kimutatni az érzéseidet - próbáltam elviccelni, de nem nagyon sikerült, ezért nem is tudom hanyadjára, de még egyet sóhajtottam és a lehető legegyszerűbb visszajelzéshez folyamodtam: visszakérdeztem. - Miért, úgy gondolod? *Komolyan* gondolod?

- Nancy Williams - kezdte Christopher, majd adott nekem egy olyan pillantást, mintha egy tudatlan kislány lennék. - Szerinted kockára tenném mindenemet, ha játékszerként tekintenék rád? Csak mert az elég pedofil dolog lenne, nem gondolod? - elmosolyodtam az utóbbi költői kérdésén, de amikor ránéztem, egy elcsépelt mosoly után olyan zavarba jött, ami egyáltalán nem illik Christopher Burnshöz. Megnyalta az ajkait, majd tarkójához ért és az ablak felé fordult, én pedig majd' meghaltam a kiváncsiságtól, hogy vajon mire gondolhat. Amikor újra felém fordult és elmélyesztette égszínkék tekintetet az enyémben, túl nagy komolyságot véltem felfedezni a szemében, ami úgy megfagyasztotta a mosolyt az arcomon, mintha halottat láttam volna. - Nem vihetlek randikra, Nancy. Nem tudom megadni neked azt, amit egy normális kapcsolatban megkaphatsz és valóban az lenne a legcizelláltabb döntés, ha elfelejtenénk mindent, ami történt - mondta a férfi, én pedig bólintottam, mert tökéletesen igaza volt. Akármennyire is fájt, teljes mértékben igaza volt, és igazán jól estek a szavai, amik Christopher módján az enyémhez hasonló vallomássá álltak össze, de még mindig egy bonyolult dologról beszéltünk, most először komolyan. - De én is nagyon kedvellek téged, Nancy. És, ha szeretnéd, hogy őszinte legyek, nem vagyok benne biztos, hogy képes lennék távol maradni tőled.

Annyira hihetetlenül édes volt zavarában Christopher, hogy teljesen elfelejtettem a rossz gondolatokat, csakis azok maradtak, amik arról szóltak, hogy én mennyire vonzódom ehhez az emberhez - nem csak testlieg, hanem lelkileg is. Iszonyatosan megbabonázott és ezt a félénk, bizonytalan változatát lehetetlenség lett volna elutasítani.

Ahogyan megsimítottam a férfi tarkóját, szemei lecsukódtak az érintésemre, mikor pedig hozzá hajoltam és megpusziltam, éreztem, ahogy nyel egyet és teste megfeszül, majd elgyengül. Milliméterekre maradtam az arcától és egy

újabb, apró puszit adtam neki. Egész nap puszilgatni tudtam volna Christophert, minden másodpercet, amikor érintéseink csupán egy aprócskát is összeforrtak, imádtam az életből. Mikor a férfi felém fordult és rám mosolygott a közelségünk okozta gyönyörű káoszban, nyilvánvaló választ adtunk, hogy hogyan lesz tovább a kettőnk ügye a jövőben - csókkal ajándékozott, ajkaim egyből reagáltak az övéire és tökéletes összhangban mozgott velük. Az a mély, lassú csókolózás volt ez, ami másik dimenzióba repít, és amitől sosem tudom pontosan, hogy fent vagyok-e vagy álmodom.

- Az enyém vagy, Nancy Williams - suttogta a számra Christopher, én pedig úgy éreztem, mintha mondata kiszakított volna a nagy nyüzsgésből, ami körülölel engem, *minket* folyamatosan. Úgy éreztem, mintha tökéletesen rendben lenne és egyáltalán nem okozna nehézséget az a tiltott boldogság, ami a kettőnk kapcsolatának definícója.

- A tiéd vagyok, Christopher Burns - válaszoltam hozzá hasonlóan, őszinteségemet pedig egy újabb csókkal pecsételtem. Ujjaimmal végigszántottam a férfi arcán, csak hogy megérintsem a káprázatot, ami ő maga, a varázst, ami akaratomon kívül megbabonázott és fekete mágiájával elfeledtette velem azokat a bizonyos határokat.

Egy aprócskát nevetséges, hogy a panel előtt ültünk az autójában és nem adtunk jelzést, hogy esetleg fel szeretnénk menni, mégis a lehető legkényelmesebb szituációt teremtettük egymásnak. Hitetlenül hoztam fel az esszétémát és a hiányos írásomat, de Christopher holtig állította, hogy kihagytam a forrást, ha elfogadom ezt, ha nem, és mivel tiszteletlenül visszaadtam a lapot, törődjek bele, hogy nem fogok jelest kapni, ugyanis a pontveszteséggel éppen határesetre kerültem és túl szép lenne, ha megadná nekem a jobb jegyet. Nagyon harmonikus volt ahhoz a hangulat és mivel anya miatt nagyjából húsz perc múlva otthon kellett teremnem, kevés is volt az idő ahhoz, hogy felhozzam, de belül égetett Carmen Roosevelt és az *egyáltalán nem komoly* régi kapcsolatuk, már a kocsiban ülve is tudtam, hogy hazaérve olyan kutatásokban leszek, ami Mikeilát is felülmúlja majd. Olyan voltam, mint egy féltékeny barátnő.

De hát, tulajdonképpen az is voltam: egy féltékeny barátnő - Christopher Burns féltékeny, titkos barátnője.

[H U S Z O N H A R M A D I K R É S Z]

Korán reggel még épphogy csak hatot ütött az óra, amikor idegesen lenyomtam az ébresztőt. Vészesen kerestem egy megfelelő okot azért, hogy ne kelljen bemennem ma a suliba, ehhez pedig Mikeila is hozzájárult segítségül, de nem igazán találtunk semmilyen normális okot, amit esetleg el is hinnének anyáék és a tanáraink is.

Tegnap délután egyik osztálytársunk beírta a csoportba, hogy Mrs. Blankly letámadta, hogy holnap órák előtt legyen szíves befáradni az osztály az első táncpróbára. Ha ez még nem lett volna elég, megparancsolta, hogy a lányok jöjjenek magassarkúban - lehetőleg abban, amiben fogunk táncolni, hogy be tudja mérni a magasságokat, de amúgy már nem azért, de azt sem tudtam, hogy egyáltalán élni fogok-e a szalagavatón, nemhogy melyik cipőbe megyek, de mindegy - és szoknyában. Hogy az utóbbi miért lett kikötés, ötletem sem volt, pedig esküszöm, nagyon sokat gondolkoztam rajta.

Mint egy lelkiismeretes diák, egy órával a megszokott előttre állítottam az ébresztőt, de a halálomon voltam Mikeilával együtt, és még húsz percig feküdtünk az ágyban azt ecsetelgetve, hogy hogyan törhetnénk el egymás lábát. Végül mikor sikerült felállnom, kértem barátnőmet, hogy adjon nekem egy szoknyát, mert mivel inkább nadrágos vagyok, csupán az egyenszoknyámmal tudtam volna magamnak szolgálni, ami túl rövid és feszes ahhoz, hogy felvegyem táncolni. Már majdnem kezdtem feladni, hogy rongyokon kívül mást is találok Mikeila ruhatárában, amikor a kezembe akadt egy pörgősebb fajta, bordó, térdfölé érő szoknya, ami számomra tökéletes is volt egy fekete blúzzal, amit a saját szekrényemből húztam elő. Természetesen a magassarkú sem az enyém volt, mert nem vagyok annyira nőies, hogy a telitalpú bokacsizmámon kívül más cipőm legyen, ami nem valamilyen vans tornacipő, így ismét anyát fosztogattam, pont úgy, mikor múltkor belém csapott az érzés, hogy lány vagyok.

Nekünk kellett megcsinálni a saját szendvicsünket, ugyanis anya csak egy cetlit hagyott nekem a hűtőre ragasztva, hogy nagy ügyet kapott és előbb kellett indulnia, és valószínűleg fél-egy órával később is fog haza érni - ez nekem nem jelent valami sokat, tekintve, hogy előttem húsz perccel szokott nagyjából beesni az ajtónkon, tehát maximum tíz perc szabadságom lesz nélküle.

Hétre lettünk behívatva a suliba, ami azt jelenti, hogy óra ötvenkor el kellett volna indulnunk ahhoz, hogy percre pontosan hétre beérjünk - hat óra ötvenhétkor indította be Mikeila a sötétkék kombijának a motorját és egyáltalán nem siettünk. Nyolc perc késéssel estünk be a tornaterembe, ahová Mrs. Blankly a gyülekezőt szervezte. Az osztálytársaim félig aludtak egymásra dőlve, miközben a tanárnő élénk magyarázatát hallgatták arról, hogy a fiúk nyakkendőjének pontosan ugyanolyan színűnek kell lennie, mint a lányok ruhája, egészen addig, amíg meg nem látott és úgy le nem cseszett minket, mintha életünk fellépéséről késtünk volna el. Miután húsz percen keresztül áradozott a zenéről, amit választott a keringőre, lehetőséget adott a párválasztásra, de előtte még tudomásunkra adta, hogy ha bármilyen probléma is adódik ebből, ő fogja összeállítani a párokat, ha tetszik nekünk, ha nem.

Feszengve álltam a helyemen, igazából mindig rettenetesen féltem attól, hogy mi lesz ennél a jelenetnél és azt akartam, hogy meg legyenek szabva a párok. Rettegtem, hogy nem választ engem majd senki sem, elvégre túl szánalmas és szerencsétlen vagyok, hogy ne így legyen, de Jasper olyan gyorsan állt mellém és támaszkodott könyökével a vállamra, hogy elsők között voltunk a létrejött párok rangsorában.

- Nem vagyok hajlandó rózsaszín és piros nyakkendőt felvenni - ennyit mondott Jasper, én pedig rámosolyogtam és elraktároztam, hogy ez a két szín ki van lőve.

Mikor a tanárnő elért hozzánk és percekig vizsgálta a magasságunkat, majd végül ránk bólintott, fájdalmas mozdulatokkal lehúztam a magassarkút, és habár nem mertem kijelenteni Mrs. Blanklynek, biztos voltam benne, hogy nem ez a cipő lesz rajtam a bálon, mert olyan érzés benne már csak állni is, mintha kettétörne a talpam minden egyes pillanatban.

Tulajdonképpen ennyit csináltunk abban az egy órában, amire be lettünk hívva - igazából a semmiért keltem fel éjnek idején és jöttem be az iskolába, ez a csodálat pedig folytatódott azzal, hogy csupán azért kellett szoknyát húznunk, hogy megörökíthesse Mrs. Blankly a végzős osztály első táncpróbáját, és nem akarta, hogy a lányok *trehányul* nézzenek ki. Köszönjük szépen.

- Nézzük a jó oldalát - kezdte Mikeila, majd ásított egyet. Kérdően néztem rá, miközben felhúztam a bokacsizmámat, amit volt eszem belökni a táskába még indulás előtt, és miközben átkoztam a feledékeny mindenemet, hogy egy rohadt farmerrel nem tudtam így tenni. - Tuti nem késünk el első óráról.

- Jaj, de jó - mondtam pontosan nulla lelkesedéssel, majd fájdalmasan felnyögtem, amikor emlékezetembe hívtam az órarendemet és Quentin tanárnő arca köszönt be lelki szemeim előtt. Kirázott a hideg, de nem tudom, hogy az irodalom vagy a rövid szoknyám végett, mindenesetre magamra húztam kezembe tartott kabátomat, hogy ne fagyjak jégtömbbé. Nagyon jó ez a nap.

Úgy kezdtünk el felfelé cammogni az emeletre Mikeilával, mintha a kínzókamra várna ránk - átvitt értelemben az várt, egyébként -, de ettől függetlenül olyan frissen és üdén csacsogtunk, hogy mások akár azt is hihetnék, hogy órák óta fent vagyunk és futással kezdtük a napot egy nagy bögre kávé kíséretében, éppen ezért a lépcsőfordulónál olyan tökéletes összeütközést produkáltunk az éppen lefelé sétáló egyeddel, mint annak a rendje - biztos vagyok benne, hogy az illetékes tag látványára egy aprócska idő erejéig elfelejtettem, hogy levegőt kell vennem.

Mindketten ledermedtünk, amikor megpillantottuk magunk előtt Christophert, és amíg Mikeila feleszmélt és bocsánatok kavalkádjába kezdett, én úgy kerültem a férfi pillantásait, mintha félnék tőle - amiről egyáltalán nem volt szó, csupán tisztában voltam azzal, hogy az utóbbi jelenetünk túl nagy hatással volt rám ahhoz, hogy diákjaként nézzek rá és meg volt az esélye annak is, hogy neki sem lenne megfelelő álcája.

- Milyen nagy fordulat történt a világban, hogy maguk húsz perccel a csengetés előtt itt vannak? - kérdezte Christopher monoton hangon, és habár látszólag nem érdekelte a válaszunk enyhén költői kérdésére, valójában

kiváncsi volt, hogy mi lelt legfőképpen engem. Mikor ránéztem, beharapott ajkakkal próbáltam elfojtani a mosolyomat, ő pedig másodpercek töredéke alatt kapta el rólam a tekintét inkább Mikeilára, aki elregélte a táncpróbát és Mrs. Blankly remek ötletét az időponttal kapcsolatban. Christopher egyáltalán nem számított Mikeila bőbeszédűségére és láthatóan szabadulni akart a kínos szituációból, amit csak én és ő éreztünk, mégis illedelmesen végig hallgatta barátnőmet és ajkai megnyalásával párhuzamban zsebre dugta a kezeit türelmetlensége elfojtására. - Végtelenül sajnálatos a helyzet - reagált a túlfejtett sztorira a maga módján, majd már indult is útjára, és miközben elhaladt mellettem, nadrágzsebéből észrevétlenül áteresztette kezét az én kabátzsebembe, majd anélkül, hogy hátra fordult volna, ott hagyott minket.

Azonnal megismételtem a tettét és eleinte értetlenül tapogattam kabátom belsejében egy valószínűleg kulcscsomót, majd leesett és belebegett a szertár képe szemeim elé. Kétségbeesett zakatolásba kezdtek az agytekervényeim, hogy hogyan tudnám lerázni Mikeilát, és annyira találkozni akartam privátban Christopherrel, hogy még a bűntudatom is eltörpült a jelenlegi helyzet magasságában. Végül egyszerűen csak elmondtam Mikeilának, hogy nem fogok hozzá csatlakozni a szünetben, ő pedig egy-két fangörcs után, amiket az én és a titokzatos fiú alkotta kapcsolat iránt táplált, meg is értette és gond nélkül besétált nélkülem a terembe.

A harmadik emelet még nagyon is kihalt volt ahhoz, hogy könnyedén bevonuljak a szertárba anélkül, hogy bárki is meglásson. A diákok általában nyolc előtt tíz-tizenöt perccel estek be a suliba, a tanárok pedig ilyenkor a tanáriban ültek és valószínűleg a lehető legnyugodtabban kortyolgatták a forró kávét, miközben készültek elő a következő órájukra. Talán öt percet ülhettem magamban az atlaszhalom tetején, amikor lenyomódott a kilincs és belépett rajta Christopher. Lágy mosolyra húzta ajkait, ahogyan becsukta az ajtót és közelebb lépett hozzám, de mielőtt hozzám érhetett volna, kettőnk közé emeltem a kulcscsomót. Túlságosan paranoiás voltam ahhoz, hogy ne fordítsuk el a zárat, Christopher pedig megértette és eleget tett a kérésemnek.

- Mennyire voltál szánalmas azon a táncpróbán? - kérdezte egyből a férfi, miközben két lábam közé állt és összekulcsolta ujjait a hátam mögött. Habár a lehető legmegbántottabb arcot próbáltam vágni a feltételezésére, túlságosan élveztem a helyzetet és úgy fontam karjaimat a nyaka köré, hogy közben

csillagokat megalázó ragyogással nevettek a szemeim.

- Nem voltam szánalmas - *mert nem is táncoltunk még,* gondoltam magamban, mire Christopher egy *igen, elhiszem* pillantással vigyort varázsolt az arcára, majd ajkait megnyalva zavartan az enyémekre nézett. Várakoztam a csókjára, mégsem közeledett felém, én pedig értetlenül kapcsoltam össze tekintetünket és egy kínos mosolyt erőltettem magamra. - Miért... miért nem csókolsz meg?

- Nem szeretném, hogy úgy tűnjön, hogy csak ezért hívtalak ide - mondta halkabban, majd szokását fenntartva, fülem mögé tűrte szőke tincseimet. Hihetetlenül édesnek tartottam a kijelentését, hiszen ez amolyan biztosítás is volt arról, hogy egyáltalán nem felejtette el a tegnapi beszélgetésünket és valóban komolyan gondolja ezt a kapcsolatot.

Mosolyom őszintére változott, zakóját ujjaim közé szorítva magamhoz húztam a férfit és csókba invitáltam. Egyáltalán nem úgy értettem a tegnapi monológot, hogy nem élveztem a szertárosdit - ezzel az emberrel amúgy ki nem élvezné? -, és soha semmiért nem adnám fel, viszont Christopher minden bizonnyal azt hitte, hogy elvetem az efajta érintkezést, ezért is lepődhetett meg hirtelen tettemre.

Magamhoz szorítottam a férfit és az eleinte érzelmes csókot másodpercek alatt irányítottam át a Nap melegenél is forróbb csókolózásba. Már-már kiéhezetten faltam Christopher édes ajkait, nyelveink tánca egyenesen a tűzbe dobta testemet és hagyta, hogy a lehető legszebb módon felgyulladjanak a porcikáim. Elhalt sóhaj szaladt ki a számon, ahogyan Christopher a nyakamhoz tévedt és gyengéd kínzásba kezdett fogaival a bőröm egy apró pontján, fejemet felfelé irányítva hagytam neki nagyobb teret, miközben barna tincseinek selymessége simogatta az ujjaimat. Nyeltem egyet, ahogyan kezei a szoknyám alá tévedtek, akkor pedig egyenesen megőrültem, amikor felnézett nyakam hajlatából és elsötétült íriszei lyukat égettek a lelkem legmélyébe is.

- Bocsánatot kértem már a múltkori miatt, Nancy? - kérdezte, utalva a Carmenes esetre, én pedig esetlenül bólintottam és beharaptam a férfi alsó ajkát, hogy felejtse el a beszéd minden formáját, különösen ebben a témában. Azonnal csókba vitte a tettemet, én viszont pár másodperc után képtelen

voltam ezt viszonozni, hiszen ujjai combom belsejét kezdték cirógatni, majd fehérneműm szegélyét piszkálták. A libabőr végigszáguldott a testemen és amíg egyik részem ordított, hogy állítsam le a férfit, mert iskolában vagyunk és túl veszélyes, a másik veszekedett az elsővel, hogy fogja be és tűnjön el azonnal. - *Bocsánatot kértem már a múltkori miatt, Nancy?*

- *Nem, nem hiszem* - tudat alatt válaszoltam, amikor megértettem a kérdés jelentőségét, izgatottan vártam a folytatásra és ajkaimat beharapva próbáltam stabilizálni a légzésemet, amikor eszembe jutott az utóbbi ilyen alkalom. Christopher apró csókokkal hintette az államat és a nyakamat végig egy ívben, miközben leráncigálta rólam a bugyit és hagyta, hogy a lábaimról a padlóra essen. - N-nemsokára becsengetnek.

- Ne becsülj le - amilyen halkan suttogta Christopher a fülembe azzal a mély tónusával, ami miatt azt is elfelejtem, hogy melyik bolygón élek, én olyan hangosan sóhajtottam ujjainak érintésére. Már-már remegő kezemet a szám elé raktam és annak betapasztásával próbáltam megakadályozni újabb megszolalásomat. - Annyira imádom, amikor így beindulsz rám, Nancy - mondta, én pedig szinte már véresre haraptam alsó ajkamat. Pontosan tudtam, hogy mire értette ezt a mondatot, hiszen túlságosan élveztem a helyzetet és ez *ott lent* is érezhető volt már.

Erőt kellett venni magamon, hogy ne nyöszörögjek, amikor ujjai ilyen kis rövid idő után eltávolodtak tőlem és már majdnem meg is kérdeztem ennek az okát, de lélegzetem is elállt, mikor egyesével kezdte kigombolni blúzom gombjait és csókjaival centiméterről centiméterre kúszott egyre lejjebb. Hosszasan fújta ki a levegőt, mikor fekete melltartóval fedett melleimhez ért, majd erőt vett magán és kezeinek bársonyos érintésével végigcirógatta a hasamat, ajkai pedig vonalat húztak végig felsőtestemen. Szoknyámhoz érve felnézett rám, én pedig már vigyorától is felsóhajtottam, annyira zavarba jöttem - minden egyes részemben éreztem szívemnek vad dobogását, mégsem adtam minimális jelét sem annak, hogy nem szeretném a folytatást. Christopher eltűnt a szoknyám alatt, nyelvével hamar helyettesítette ujjait, én pedig a felém szerelt polcba kapaszkodva próbáltam tudatni magammal, hogy még mindig a valóvilágban vagyok. Más érzés volt ez, mint ujjainak kegyes érintése, olyan érzés, amik tátva marasztalják a szájat és kiűzetik az ember gondolataiból az összes dolgot, ami benne motoszkál. Teljesen a falnak

dőltem, a szenvedély futótűzként söpört végig rajtam minden egyes másodpercben, mikor Christopher nyelve úgy táncolt gyengéd testrészemen, mintha hallaná a ritmust, amire táncolni kell. A heves tempó szinte pislogni sem hagyott, és a lehető legnehezebb helyzetet kreálta azzal, hogy egyetlen hangot sem adhattam ennek jeléül, holott felhevült érzéseim ütötték a hangszálaimat, hogy ez változzon.

Kiszaladt az apró nyögés a számon, amikor Christopher a nyelvéhez társította az ujját és lassan belém csúsztatta azt. Egyik lábam a férfi vállára került, mocorogtam az atlaszhalmon ülve félig levetkőztetve, Christopher mégis tökéletesen tette a dolgát és úgy gyorsított ujjai járásán, hogy kiszökött az ajkaim közül a neve - valahogyan most még tökéletesebb volt a hangzása, mint máskor. Ütemes mozgásával csaknem azonnal elárasztotta testemet a földi lét leggyönyörűbb érzésével és ismét megnevezve a férfit éltem meg életem második orgazmusát.

Fátyolos szemekkel figyeltem, ahogyan Christopher előbújik a szoknyám alól, majd gondosan begombolva a blúzomat egyenesedik ki addig, mígnem újra szemem magasságába nem kerül. A becsengő kellemetlen hangja beszűrődött a folyosóról, mégsem tudtam arra összpontosítani, hiszen Christopher büszke vigyora minden más gondolatot automatikusan törölt az elmémből. Gondosan végig nyalta alsó ajkát, én pedig úgy követtem minden mozzanát szemeimmel, mintha addaktív cselekedett lenne - sőt, az is volt. Leesett állal dolgoztam fel a pár perce történteket, akkor pedig szabály szerűen megfeszültem, amikor a férfi a fülemhez hajolt. Fűszeres parfümjének illata a kelleténél jobban kábított, és ahogy levegővételei halkan csengtek közvetlenül mellettem, lassan a vállára tévedt a tenyerem.

- Meg van bocsátva? - kérdezte a lehető legcsendesebb hangsúllyal, de nem tudtam válaszolni, olyan gyorsan csukódtak le a szemeim, mintha megparancsolták volna. Aprót bólintottam, mire Christopher a nyakamba puszilt, majd megigazította összegyűrődött zakóját, miközben homlokomnak döntötte a sajátját. - Mindig sikerként fogom fel, ha el bírlak hallgattatni, Nancy Williams.

- Minden szót bepótolok később - mondtam egyből, Christopher pedig elmosolyodott és egy igen tehetetlen sóhajjal távolságot engedett közénk, ahogyan az ajtóhoz lépett. Nyeltem egyet, ahogyan a lehető legnyilvánvalóbb

pillantásával, ami a percekkel ezelőtti helyzetünket jellemezte, felemelte az ujjait és megtörölte a száját, és meglepődtem, amikor rájöttem, hogy nem a zavar okozza jelenlegi viselkedésemet: a vágy volt az.

- Alig várom - ezek voltak az utolsó szavai, mielőtt elfordította a kulcsot és egy lágy mosollyal egyedül hagyott a szertárban. Kezembe temettem az arcomat és nevettem még úgy is, hogy egyedül voltam, majd amikor rájöttem, hogy már becsengettek, magamra húztam a fehérneműmet, megbizonyosodtam róla, hogy nem úgy nézek ki, mint aki most ment el pár perce, és gyors léptekkel lesiettem a másodikra.

Quentin tanárnő már bent volt a teremben az érkezésemre, így elmotyogtam egy gyors elnézést és helyet foglaltam Mikeila mellett. Jasper elnyomta a nevetését, biztos voltam benne, hogy pontosan tudta késésem okát, hiszen tegnap mikor hazaértem, egyből rám írt, hogy mi volt, én pedig tudtára adtam, hogy hivatalosan is nemhivatalos kapcsolatba keveredtem Christopher Burnsszel, a történelem tanárunkkal. Csak reménykedni mertem, hogy nem tűnök átlátszónak, és habár minden erőmmel azon voltam, hogy koncentráljak a tananyagra, csoda, hogy megtudtam nevezni magát az órát, amin ülök.

Mikor kicsengettek és indultam volna bioszra, Alice az ajtó elé állt, mielőtt oda érhettem volna és lezárta az utat mindenki előtt, aki távozni szeretett volna. Tudtam, hogy valami osztályszintű megbeszélés lesz most, amik általában hamar lezajlanak, mégis szabadulni akartam és a hozzám csapódó Charlottetal vitattam, hogy mennyire fázunk a szoknyában - *bár tény, hogy semmi ellenvetésem nem volt a ruhadarabbal kapcsolatban már*...

- Gyerekek, valahogy meg kéne szerveznünk még a szalagavató előttre az utolsó kirándulásunkat - kezdett bele Alice, mondatát pedig nagy helyeslés övezte. Ez volt az a téma, ami igenis érdekelte az osztályt, főleg most, hiszen ez lesz az utolsó együtt töltött kirándulásunk. - Vinston Igazgatónő azt mondta, hogy mivel a suli felelősségei vagyunk, kötelező két kísérőtanárt vinni magunkkal, egyébként meg leszarja, hogy hova megyünk. A szalagavató május tizenhatra esik ebben az évben, szóval valahogy olyan április végére kéne szervezni.

- Jó, de ne szervezzünk olyan sok programot, francnak van kedve kibaszott

templomokat járni - fejezte ki a véleményét Sean, amit tulajdonképpen egyhangúan támogattunk. Nincs is rosszabb annál, hogy egy este után, amin szemhunyásnyit sem aludtál, még templomokat és ókori múzeumokat kell eltűrnöd.

- Valahogy össze kéne ülnünk és meg kéne beszélnünk - mondta Alice, de amikor egy kicsit ötleteltünk az időpontokkal kapcsolatban és rádöbbentünk, hogy nincs olyan nap, ami mindenkinek jó egytől egyig, hirtelen jött szervezőnk felsóhajtott. - Jó, ez off. Meg kell kérni egy tanárt majd, hogy engedje el nekünk az egyik órát, amin együtt vagyunk.

- Matek? - kérdezte Philip Dawson, az az osztálytársam, aki minden évben épphogy csak átesett matekból. Hatalmas vitákat folytat Mr. Shayjel órákon, mert soha nem érti az olyan dolgokat sem, amik nyilvánvalóak, Mr. Shay pedig nem tudja felfogatni vele, hogy egyes műveleteket nem megérteni, hanem megtanulni kell, mert ősidők óta ez a szabály. Charlotte általában korrepetálja szerencsétlent minden nagyobb dolgozat előtt, mint egyébként mindenki mást, mert neki valahogy mindig pofon egyszerűek a témák.

- Túlságosan le vagyunk maradva ahhoz matekból, hogy random órákat engedjen el nekünk Mr. Shay - vetette el az ötletet Jasper, majd mellém tolakodott, hogy közelebb legyen Alicehez. Legalább is, ezt gondoltam eleinte. - Töri? Ha a megfelelő ember kéri meg Burnst, tuti megengedi - észrevétlenül tapostam a fiú lábára, ő pedig beleremegett abba, ahogyan próbálta nem elnevetni magát. Kurva vicces.

- Mondjuk te. Téged kedvel, mert az egyik legjobb vagy töriből. Mondjuk, nem hiszem, hogy bárkit is kedvel az osztályunkból, de megint, jó vagy töriből legalább - kapott a mondaton egyből Alice, Jasper pedig újabb beszólására készült, biztos voltam benne. Arcizmai megfeszültek a vigyora elnyomásától, kezeit pedig zsebébe bújtatta, miután felvette a táskáját mindkét vállára.

- Szerintem *kifejezetten* vannak emberek, akiket *kedvel* innen - érdekes, hogy Jasper bevállalta azt a fájdalmat, amit telitalpú bokacsizmámmal okoztam neki könyörtelenül, csak azért, hogy titkon cseszegessen. Örültem neki, hogy következő óránk biosz lesz, szerencsétlen fiú még nem is sejti, hogy meg fog halni pár percen belül. - Például téged.

- Úgy gondolod? - Alice abszolút nem vett észre semmit a mi kis csatánkból, és fogalma sem volt arról, hogy Jasper csupán eltereléseként vitte át rá a figyelmet. Szemei úgy csillantak fel a kijelentésre, mintha egy hírességről lenne szó, mégis visszarázta magát a valóvilágba, hogy tudja folytatni a megkezdett témáját. - Mindegy, majd megkérjük közösen, osztályszinten. Biztos, hogy megengedi szerintem.

- Meg is kérdezhetnénk, hogy lenne-e az egyik kísérőtanárunk - szólalt meg Mikeila is, én pedig fájdalmasan lecsuktam a szemeimet. Tudtam, hogy feljön majd ez az ötlet, hiszen túlságosan a kedvenc tanár szerepet tölti be Christopher az osztályunkban ahhoz, hogy ne így legyen. Szinte biztos voltam abban, hogy a válasz nemleges lesz majd a részéről, mégis megijedtem egy kicsit.

- Jó, de megint jön az, hogy valaki olyannak kéne ezeket a kérdéseket feltenni, akit most viccen kívül kevésbé utál - mondta komolyan Alice, én pedig majdnem elsüllyedtem, amikor egyenesen a szemeimbe nézett anélkül, hogy pislogott volna. - Olyannak, mint Nancynek.

- Ne viccelj már, akkor oltja le, amikor lehetősége adódik rá - Jasper egyből a védelmemre kelt, amikor egy aprócskát komolyodott a dolog és rájött, hogy nem lennék képes normális reakciót nyújtani. Olyan gyorsan vágta rá a mondatot Alice ártatlan feltevésére, hogy egy-két gyereknek már-már túl gyanús volt, és mintha sejtették volna, hogy valami ismeretlen titok mögé burkolózunk mi ketten, szemöldöküket ráncolgatva szemléltek minket. - Nem mondom, hogy utálja, de tuti nem is kedveli. Majd én beszélek vele.

Az mentett meg, hogy rájöttünk, hogy perceken belül becsengetnek és páran még azt sem tudják, milyen órájuk jön. Mikor elfoglaltam a helyemet a biosz teremben és megfelelő távolságra kerültünk a hátsó padban ülve mindenkitől, regélni kezdtem Jaspernek a problémámról, miszerint egyáltalán nem tartom jónak azt, hogy Christopher velünk jöjjön a kirándulásra.

- De érdekes, hogy Christophernek szólítod! - álmélkodott Jasper, én pedig hagytam időt neki, hogy feleméssze ezt a hihetetlenül érdekfeszítő tényt. Hosszú másodpercekkel később sikerült túltennie magát, hogy a keresztnevén szólítom a *barátomat*, de mentségére szóljon, utána úgy folytatta a témát, mintha semmi sem történt volna. - Amúgy meg ne fogj már fel mindent ilyen

drasztikusan. Először is, nem hiszem, hogy igent mond, másodszor pedig, ha igent is mond, nem hiszem, hogy ez olyan rossz dolog lenne.

- Ööö, haló, dehogynem! - értetlenül néztem a fiúra, majd a táskámba nyúltam és előkerestem a szendvicsemet. Jasper ölébe dobtam a lábaimat, úgy haraptam le az első falatot, majd teli szájjal fejtettem ki jelenlegi pánikolásom kegyetlenül nyilvánvaló okát. - Ember, egy negyven perces tanórát is végig szenvedünk, mi lenne szerinted akkor, ha két-három napig egy területen tartózkodnánk?

- Burns elég óvatos és okos ahhoz, hogy kezelni tudja - kezdett ellenkezni Jasper, és habár nem mondott hülyeséget, biztos voltam benne, hogy nincs az az óvatosság, ami tökéletes lenne a helyzetünkben. Jasper idétlen vigyorra húzta a száját, én pedig már a szememet forgattam, hiszen tudtam, hogy megint valami Jasperes badarsággal fog fárasztani. - Neked sem lenne ez azért annyira rossz. Gondold el, egy-két gyors smár a faházakban, egy-két felhevült...

Félrenyeltem a szendvicset saját képzelgéseimre és ezzel, hála az égnek, félbe is szakítottam Jaspert úgy, hogy fuldoklásommal nevetőgörcsbe löktem. Nem tehettem róla, a reggeli esetünk túlságosan élénken élt még a fejemben, és már csak puszta szavaktól is képes voltam felvenni olyan árnyalatot, mint az érett paradicsomok színe. Jasper jókedve engem is megmosolyogtatott, de ettől függetlenül csóváltam a fejem zavaromban és köszönetet mondtam, mikor becsengettek és megjelent a teremben Mr. Trevor.

A biológia óra kihozta belőlem azt a hatalmas fáradtságot, amit az egy órával korábban kelés okozott. Szó szerint leragadtak a szemeim és minden percben küzdöttem azért, hogy ébren maradjak, de ezen a dupla spanyol sem segített sokat. Miközben Ms. Morales a spanyol nyelvtant mesélte nekünk, azon gondolkoztam, hogy hogyan lehetne egy picikét is élvezetesebbé tenni ezeket a divatba jött duplaórákat. Csütörtökön kívül minden nap kétszer kell végig ülnöm valamit: hétfőn bioszt, kedden spanyolt, szerdán irodalmat, pénteken pedig matekot. Persze, értem én, hogy ez csupán azért van, mert valamennyi tantárgyból vizsgát fogunk tenni majd az év végén, de számomra ez nem volt olyan magyarázat, amit képes lennék elfogadni, mellesleg ha már itt járunk, töriből is kötelező lesz vizsgáznunk, abból még is csak heti kettő óránk van és le van tudva annyival, hogy felvehetünk plusz órákat belőle, ha szeretnénk.

Ennyi erővel a többi tárggyal is meg lehetne ezt tenni, de mindegy.

A tesi volt az, amiben reménykedtem, hogy egy aprócskát felpörget, de tulajdonképpen csak rosszabb lett a helyzet és óra után csak ültem az öltözőben és hallgattam a lányokat, akik most éppen az iskolába járó helyes fiúk evolúciójáról beszéltek. Felhozódtak itt olyan nevek is, mint például Ryan Scott, aki még akkor volt végzős a gimiben, amikor mi még kis láthatatlan gólyák voltunk - tipikusan az az ember volt, aki ha végig ment a folyosón, egy másodpercre elfelejtett az emberiség levegőt venni.

- Jó, Ryan elég tökéletes volt, de amúgy én Nancy bátyját még mindig előbbre helyezném - hozta fel Claytont Diana Volt, egyik olyan nőnemű osztálytársam, aki kegyetlenül bele volt habarodva a bátyámba. Persze egyáltalán nem tűnt ki a sorból, Mikeilán kívül nehéz lenne megnevezni olyan embert, aki ne követte volna, bár tény, hogy akkoriban még Charlotte sem gabalyodott annyira össze vele. - Mármint, oké, Ryan így, Ryan úgy, de azért Clayton ilyen nagyon *hú* srác volt.

Elmosolyodtam, amikor Charlottera tévedt a tekintetem és észrevettem, ahogy a lány ajkát beharapva próbálja elrejteni a szája sarkában bujkáló aprócska vigyort, ami szinte ordítja a világba, hogy *"igen, és ez a hú srác nagyon kezd az enyém lenni"* - elraktároztam magamban, hogy hétvégén ki kell faggatnom Claytont a Charlottetal való kapcsolatáról, mert már egy ideje nem hallottam róluk semmit és túlságosan élettelen voltam ahhoz, hogy ne kiváncsiskodjak.

Átkoztam matekon az életet is, amikor Mr. Shay úgy döntött, hogy a napunk utolsó óráján meg kell szivatnia az osztályt egy bejelentetlen dolgozattal. Zsörtölődve vettem fogaim közé a tollamat, miközben gondolkoztam, hogy hogyan kéne megrajzolnom a megadott függvényt, majd igazából csak firkáltam valamit, ami hasonlított a leírásra - Mikeila ezt minden bizonnyal nem tudta, ugyanis csillogó szemekkel és magabiztos mosollyal másolta le az én alkotásomat. *Bocsi, Mikeila.*

Miután beadtuk a lapot és elő kellett venni a könyvet meg a füzetet, ijedten néztem a táskámba immáron harmadjára is a matek cuccomat keresve. Alapjáraton nem lennék ideges, de Mikeila belőlem él már tizedik óta, szeptemberben megkapja a könyveit és fogalmam sincs, hova teszi őket, így

ha én nem hozom az órára kötelező dolgokat, akkor meg vagyunk halva mindketten.

- Nem lehet, hogy a szekrényedben hagytad? - suttogta Mikeila nekem, én pedig elgondolkoztam, hogy lehetséges-e. Végül is, könnyen lehetséges, tekintve, hogy a fél életünk a szekrénybe van tömve.

- Lehet - motyogtam, majd egy aprócskát zavartan felnyújtottam a kezem. A kis naív Mr. Shay azt hitte, hogy a házit szeretném mondani és felszólított. - Mr. Shay, szerintem a szekrényemben hagytam a matek cuccomat.

- Gyorsan szaladjon érte, Nancy - sóhajtott Mr. Shay, én pedig bólintottam és leszaladtam egyenesen a másodikra, a szekrényem elé. Rimánkodtam, hogy Mikeila gondolata beteljesedjen és szembe találjam magam a könyvemmel és a füzetemmel, ha kinyitom az ajtót, mégsem így lett.

Feltúrtam az egész szekrényt, de nem találtam benne semmilyen matek cucchoz hasonlító valamicskét, viszont akkora kupit csináltam az eddig is kupiból, hogy nem tudtam rendesen megtartani a szekrénybe tömött dolgokat és a lábam elé zúdult minden. Káromkodva guggoltam le, hogy rendet tegyek, és előrenyújtózkodva kaptam a tőlem messzire guruló műanyag pohárért. Hogy miért van műanyag pohár a suliszekrényembe? Felesleges feltenni még a kérdést is.

A poharat egy fekete Venice utcai cipő állította meg a talpával, én pedig esetlenül felnéztem a hozzá tartozó emberre. Meglepődtem, amikor Christopher nézett le rám azzal a tipikus *túl szánalmas ember vagy* kijelentésű tekintetével, egyik okból azért, mert nem is tudtam, hogy ilyen egyszerű cipőt hord a zakójához, másik okból pedig azért, mert a hatodik óra közepén járunk és neki a tizenegyedikesekkel lenne órája - Mikeila már a második napon kikutatta az órarendjét. Aztán persze rájöttem, hogy a tizenegyedikesek jelenleg előadásra készülnek, és könnyen lehet, hogy Mrs. Blankly elkérte az órát. Esetlenül villantottam egy vigyort a férfire, amikor rájöttem, hogy ismét egy engem elég szerencsétlennek beállító szituációban talál meg félig a talajra hasalva.

- Jó napot, Mr. Burns - köszöntem neki a kelleténél hivatalosabban, ugyanis a csukott ajtók mögött csendes órák kavalkádja húzódott több tucat gyerekkel

és az őket tanító pedagógusokkal, akik lehetséges, hogy tökéletesen hallanak minket. Christopher sóhajtva felém nyújtotta a kezét, én pedig a magázást magyarázva a fülemre, majd a mellettünk lévő teremajtóra mutattam, jelezve az esetleges gondokat.

- Mit csinál már megint, Nancy? - kérdezte szokásához híven monoton hanglejtéssel, viszont amilyen *Mr. Burnsös* volt a szókincse és a stílusa, szemei olyan gyengédséget tükröztek felém. És azt, hogy szánalmas vagyok, de az mindegy.

- Kerestem a matek cuccomat, de nem hoztam el - mondtam, és gyorsan elfordultam a férfitől, majd behajigáltam mindent szekrénybe. Habár teljesen kihalt a folyosó és nagyon kicsi az esélye annak, hogy bárki is járna erre ebben az időpontban, egyáltalán nem szabad kockáztatnunk, ezt mindketten kiválóan tudtuk.

Mindketten kiválóan tudtuk, Christopher mégis mögém állt és egy puszit nyomott az arcomra.

- Mit szólnál, ha haza vinnélek az óra után? - lehelte a fülembe a lehető legcsendesebb hangerejével, majd végig simította két kezével a karjaimat.

Megmosolyogtattak a kedves gesztusai, amik tömkelege csupán másodpercek leforgása alatt történt és boldogan mondtam volna igent az ajánlatára, viszont Mikeila folyamatos fuvarozása és anyám bánásmódja, ami egy ötévest is az őrületbe kergetne, teljesen lehetetlenné tették ezt.

- Nem lehet, nem maradhatok ki otthonról - mondtam halkan, majd tettem egy lépést a szekrényem belseje felé. Christopher azonnal követett, a szekrény viszonylag széles ajtaja szinte eltakart minket az előttünk lévő osztálytermektől.

- Mondom, *haza* vinnélek. Hogy maradnál ki, ha haza viszlek? - tette fel Christopher a költőinek szánt kérdését, majd már olyan közel hajolt hozzám, hogy ajkait megéreztem a fülemen. Erre az aprócska érintésére is eszembe jutott a reggeli jelenetünk a szertárban, testem szinte azonnal reagált és megfeszült a szinte semmilyen érintkezésre, amikor pedig Christopher átkarolt karjaival a hasamnál, egy aprócskát nehezebben fújtam ki a levegőt

és biztos vagyok benne, hogy túlságosan is észrevehetően tettem. - Nyugalom, Nancy Williams. Matekórád van.

- Haza vihetsz, ha szeretnél - válaszoltam anélkül, hogy firtattam volna bárhogyan is az utóbbi megszólalását.

Hallásunk ki volt élezve az izgalomtól és az adrenalitól, amit ez a titkos találkozó hozott ki belőlünk - mikor lenyomódott a pontosan a szekrénysor előtt lévő kilincs, Christopher úgy távolodott el tőlem, mintha megégettem volna, gyorsabban, mint ahogy nyílt az ajtó. Becsuktam a szekrényem ajtaját és kerültem a teremből kilépő fiú pillantásait.

- Sajnálatos az eltűnt matekkönyvének híre, de azért végtelenül csodálatos lenne, ha még az óra vége előtt beérne a termébe és nem valami *fánkbolt előtt* kötne ki - vágta oda flegmán Christopher, majd másodpercek után eltűnt a folyosóról anélkül, hogy visszapillantott volna. Mosolyomat elnyomva raktároztam el, hogy óra után a régi fánkbolt előtt kell várnom rá.

A matekóra maradék része túlságosan is megszokottan telt - ellenőriztük a házit, megbeszéltük a dolgozatot és tovább haladtunk az anyaggal, amíg Philip fel nem dobta szokásos kérdését, hogy ez az egész mégis mit jelent. A padon kopogtattam az ujjaimmal idegességemben, mert fogalmam sem volt, hogy hogyan adjam be Mikeilának, hogy nem vele megyek haza.

- Mikeila, figyelj csak, nem gond, ha ma nem veled megyek haza? - kérdeztem idegesen, de igazából nem a választól féltem, hanem a mögöttes reakciótól. Túl sokat tűnök el szünetekben és túl sokat maradok ki suli után ahhoz, hogy Mikeila szó nélkül hagyja. Egy nagyon türelmetlen lányról van szó, aki abszolút türelmes volt velem az utóbbi hetekben, de ismerem és tudom, hogy ez nem lesz mindig így.

- Nem gond, de igazán bemutathatnád már Mr. Árnyékot - *és mondtam. Kezdődik*. - Mármint, azt vágod, hogy simán kideríthetném, ki ő, mégis tiszteletben tartom a magánéleted? Nancy, szeretlek, de túl régóta vagyunk barátnők ahhoz, hogy sokáig tiszteljelek még.

- Tudom, és ne haragudj, Mikeila, csak... - kerestem a megfelelő szavakat, amik nem árulkodó jelek, de nem is titkosak annyira, hogy kevés legyen

barátnőm számára. - Csak bonyolult ez az egész, sokkal bonyolultabb, mint hinnéd.

- De miért, van másik barátnője? - *nem, diplomája van és egy asztala a tanáriban.* - Vagy valaki olyan, akivel gondot okozna a kapcsolatod? Te jó ég, Ms. Quentin fia az? - *nem, a munkatársa.*

- Nem, nem - ellenkeztem egyből, majd sóhajtottam. Hihetetlenül el szerettem volna mondani Mikeilának, de tudtam, hogy nagyot csalódna bennem. Nem azért, mert megtörtént, hanem azért, mert úgy történt meg, hogy ő nem tudott róla.

Viszont így is sok ember tudja már ezt - Clayton természetesen kivétel, neki még azt is elmondanám, ha megöltem volna valakit, de ott van Jasper, és habár ő csak egyetlen ember, pontosan eggyel több a kelleténél. Tudtam, hogy Mikeila nem mond hülyeséget: csupán azért nem tudja még a Christopherrel való kapcsolatomat, mert nem *akarta* tudni. Ha Jasper rájött, Mikeila egy csettintésre kiderít mindent, egyszerűen csak bízik bennem annyira, hogy ne tegye, ez pedig csak rosszabbá tette a helyzetet és nagyobb pecsétet nyomott bűntudatban ázó lelkemre.

A kicsengő mentett meg a további faggatástól. Mikeila azonnal elengedett és amíg ő Seannal vitatta az élet problémáit, miközben csigalassúsággal tette el azt az egyetlen tollát, amit amúgy én adtam neki még novemberben, én kiszaladtam a teremből és gyalog elindultam a fánkbolt elé. Összehúztam magamon a kabátomat, február elejéhez híven csípős volt a levegő és egyből kipirosította orcáimat. Talán három percet vártam egyedül, amíg a metálszürke autó be nem hajtott elém, azonnal kinyitottam az ülés ajtaját és ledobtam magam Christopher mellé.

- Fázol? - nemet intettem a fejemmel, és belül nevettem azon, hogy ezt a kérdést minden egyes alkalommal megkapom, amikor beülök a kocsiba.

- Utálok hazudni Mikeilának - szaladt ki a számon, majd mély sóhajjal erősítettem őszinteségemet. - Úgy is rá fog jönni, annyi az egész, hogy nem tőlem fogja megtudni és még idegesebb lesz.

- Akkor sem mondhatod el neki, Nancy - jegyezte meg Christopher, én pedig

fújtattam, hogy egy aprócska együttérzést sem tud mutatni. Túl sokban különbözünk ezzel az emberrel. - Nem kockáztathatunk.

- Jó, na - mondtam, majd keresztbe vágtam magam előtt a karjaimat. Teljesen az ajtóra simultam és az ablakon át pásztáztam a szeles tájat ahogy elsuhan előttünk, amíg meg nem álltunk a kereszteződési lámpa előtt.

- Ne hisztizz már - törte meg a beállt csendet Christopher, majd minden bizonnyal rágyújtott, hiszen hallottam öngyújtója kattanását és éreztem a cigaretta keserű szagát. Már csak azért sem fordultam meg, mert túlságosan érdekelt volna a látvány, amit egyébként *kifejezetten utálok*. Így van, bizony. - Komolyan. Ha hisztizel, kiteszlek.

- Tegyél - válaszoltam kihívóan egyből, majd összehúzott szemekkel a férfire néztem. Engem aztán nem fog fenyegetni, gondoltam magamban, és próbáltam nem bedühödni attól, hogy ő milyen szórakoztatónak találja a helyzetet.

- Éhes vagy, hogy így viselkedsz? - kérdezte marha viccesen, majd ajkai közé vette a cigarettaszálat és tovább hajtott, mikor zöldre váltott a lámpa.

Nem hallattam egyetlen szót sem, túl makacs voltam ahhoz, hogy megtegyem - komolyan érdekelt a Mikeilás téma és igen, persze, nyilván nem fogok odarohanni hozzá és elmondani, hogy Christopher a titokzatos fiú, de jól esett volna egy kis támogatás, nem csak egy olyan lezárás, hogy nem mondhatom meg neki. Csupán percek után mutattam bármiféle reakciót, akkor, mikor Christopher váratlanul elhúzta karomat a mellkasom elől és összekapcsolta az ujjainkat a váltónál. Nyeltem egyet a hirtelen jött mozdulatra, hiszen abszolút nem voltam erre felkészülve és abban sem voltam biztos, hogy nem-e ragad vagy esetleg izzad a kezem. Túl kínos voltam ahhoz, hogy az *Act cool* nyugtatás hasson, de minden problémám elillant, mikor Christopher ajkaihoz emelte kezeinket és megcsókolta a kézfejemet. Teljesen úgy tett, mintha megszokott mozdulat lenne ez köztünk, le sem vette szemét az útról és még csak az izmai sem rándultak meg.

Túlságosan elmélkedtem őt nézve ahhoz, hogy ne nézzen rám egy másodpercig - apró mosolyt varázsolt tökéletes arcára, én pedig azt is elfelejtettem, hogy miért voltam dühös rá. Viszonoztam a kedves gesztust és

összekulcsolt ujjainkat az ölembe vezettem.

Tulajdonképpen ekkor jöttem rá, mit is jelentek Christopher Burnsnek: *pontosan azt, amit ő nekem*.

[H U S Z O N N E G Y E D I K R É S Z]

A változatosság kedvéért késéssel kezdtük a szerdai napunkat Mikeilával. Ez tulajdonképpen csak azért volt kedvező számomra, mert mire beértünk a terembe, már más megkérdezte Christophertől a kirándulással kapcsolatos felvetéseket és igaz, az órát elengedte nekünk, hogy beszéljünk, a kísérő tanár szerepét élből elutasította - Charlotte azonnal írt egy regényt nekünk, hogy nemet mondott, nyolcvan sírós emojival díszítve.

Mikor beértünk a terembe, az osztálytársaink egy nagy körbe rendeződve ültek a padok tetején, a székeken, egymáson és mindenhol, ahol volt hely, miközben vitatták a kirándulást és csámcsogtak a reggelijükön. Egy elcsépelt köszönés után leültem Charlotte és Jasper közé a tanári asztallal szembe, majd próbáltam bekapcsolódni a témába. Mikor Mikeilával rájöttünk, hogy azon veszekedik a többség, hogy Chicagóba vagy Aurora városába menjünk-e, barátnőm felsóhajtott, mintha beleunt volna az életébe, és úgy megköszörülte a torkát, hogy annyira megnémult mindenki, hogy egy másodpercre Christopher is felnézett. Nos, igen, Mikeila Stridge nem kis ember az osztályunkban, ez hatalmas tény.

- Válaszolnátok nekem arra, hogy miért csak Illinois városain gondolkodunk? Emberek, simán mehetnénk az államon kívülre is, nem nyolc évesek vagyunk már - Mikeila ötlete tulajdonképpen nagyon jogos volt. Minden egyes alkalommal csak az államon belül kirándultunk, egyszer sem léptük át a határt és ha belegondolunk, ez elég depresszív.

Nem igazán voltam az államon kívül anyáékkal sem, csupán egyszer, még a kilencedik és tizedik évfolyamot elválasztó nyáron, amikor ugyanis Nebraskába repültünk, ami igazából egy füves puszta volt, és egy nagy farmon éltünk egy teljes hétig, elzárva az internettől és mindenféle kommunikációtól. Azon a nyáron anyába belevágott a tudat, hogy mennyire

átvette az elektronika a családi élet szerepét, és úgy gondolta, hogy jót tenne nekünk, ha kicsit elzárkóznánk mindentől és egymásra fordítanánk az időt - mélyebben belegondolva, ez elég antiszociálisnak hangzik, de lényegtelen. Nem volt annál hosszabb hét az életemben.

- Jó, menjünk Californiába! - ugrott fel hozzá nem illő izgatottsággal Sean, én pedig a fejemet fogva Jasper vállára dőltem. Tudtam, hogy pontosan ilyen helyeket fognak felhozni az osztálytársaim és képtelenség lesz elmagyarázni nekik, hogy valamivel kevesebb költségben kéne gondolkozniuk. - Los Angeles, bébi!

- Ú, vagy Floridába! Gondoljátok el, hogy gangelünk a Miami Beach-en - álmodozott Philip is, majd Alice ölébe dőlve lecsukta a szemeit és olyan elégedett arcot vágott, mintha már a tengerparton lenne. A lány csak egyszerűen lelökte magáról szerencsétlent és káromkodott, hogy összegyűri a kezében lévő füzetet, amit azért készített elő, hogy jegyzeteljen.

- Mit szólnátok, ha kisebbekben gondolkoznánk? Mondjuk, Illinoisszal határos államokban - tanácsoltam félve, majd egy erőltetett mosolyt varázsoltam az arcomra. Charlotte rám mutatva és bólogatva fejezte ki az egyetértését, Sean pedig olyan besértődött pillantásokat adott nekem, mint amikor egyszer azt mondtam neki tavaly, hogy nem lenne baja abból, ha tanulna, ugyanis nem leszünk ott mellette az egyetemen, hogy másolni tudjon rólunk.

A többiek hatalmas diskurálásba kezdtek, én pedig sóhajtva hallgattam őket, mert igazából nekem teljesen mindegy, hogy hová megyünk és nem akartam beleszólni nagyon a tervekbe. Izegtem-mozogtam kicsit, mire megtaláltam Jasper vállán a kényelmes pozíciót, majd egy ásítást elnyomva a tanári asztal felé vezettem a tekintetemet. Christopher tökéletes látványt nyújtott, miközben a dolgozatok javításával ügyködött - ahogyan összehúzott szemeivel formálta piros tollával a pipákat a fehér lapon, egy hosszabbodó csokoládébarna tincse kuszán a homlokára hullott, ajkait pedig végigtapogatta a nyelvével, amikor egy másodperc töredékéig eltöprengett valamin. Elmosolyodtam utolsó megmozdulására, amikor pedig letette a tollat és felnézett a papírhalomból, majd megtalált engem a diákok között, álmos szemekkel köszöntöttem. Ajkain halvány mosoly játszott, majd történelem könyvéből, ami mint minden tanárnak, neki is tele van tömve

papírokkal, előhúzott két dolgozatot - valószínűleg az enyémet és Mikeiláét.

- Mikeila és Nancy jöhetnek megnézni az esszéjüket, ha igényt tartanak rá - mondta monoton hangon, én pedig azonnal felálltam és elindultam, amíg Mikeila csak megkért rá, hogy hozzam neki ide a sajátját. Mikor az asztal elé értem és beálltam Christopher elé, teljesen eltakartam a férfit és nem látszott, ahogyan sziát tátogott nekem. Muszáj bevallanom, hogy hihetetlenül élveztem ezt a kis titkolózást, aprócska mozdulatokkal integettem köszönésképpen, miközben ajkaimat beharapva próbáltam eltakarni azt a hatalmas vigyort, ami felkúszott az arcomra.

Olyan hatással van rám már csak a férfi puszta jelenléte is, ami már-már hasonlít egy-két kábítószer működéséhez és egyáltalán nem volt vele semmi gondom. Miközben elvettem az asztalról a két lapot, Christopher úgy nézett végig bő kötött pulcsiba bújtatott testemen, mintha meztelenül állnék itt előtte, emiatt a tette miatt pedig hatalmas önerőt kellett szívnom magamba ahhoz, hogy ne másszak az ölébe és csókoljam meg mindenki szeme láttára. Másodperceken belül visszaültem Jasper és Charlotte közé, majd az első vállára dőlve felvettem előző pozíciómat, de a fáradtság szinte elillant a szememből - ez az aprócska jelenet is felfrissített ahhoz, hogy mosolyogva hallgassam a többieket, habár tény, hogy egyetlen egy szót sem tudnék felidézni. Christopher akkora önbizalmat ad nekem, amekkorát nem igazán adtak még életemben - soha nem gondoltam volna, hogy valaki éreztetni fogja velem, hogy nő vagyok és a legnyúzottabb felsőben is úgy pásztáz, mintha egy Victoria's Secret modell lennék, ami egyébként akkor sem tudnék lenni, ha felhagynék az evéssel. Túlságosan boldog vagyok Christopher mellett, az az igazság, és kezdek elérni egy olyan szintet, ahonnan nem igazán lesz visszaút. *Történetesen, nem is akarom, hogy legyen.*

- Mr. Burns, Ön volt már az államon kívül? Tud valamit ajánlani? - Christopher megnevezésére felkaptam a tekintetem, de nem csak én, hanem az említett is. Biztos voltam benne, hogy járt már az államon kívül, sőt, igazából azt is kinézem belőle, hogy bejárta egész Amerikát és az egyetemi barátaival a birtokukba vették egy hétvégére Las Vegast is.

- Menjenek Indianába - dobta fel az ötletet Christopher, majd mintha már itt sem lenne az osztály, újra beletemetkezett a dolgába.

A fejemet adtam volna rá, hogy nem szereti az osztályunkat, mert túl gyerekesek vagyunk és nem érünk fel az ő cizellált szintjére, mégis, most először érzem, hogy kommunikációt alakított velünk a történelmi eseményeken kívül. Az osztálytársaim össze-össze néztek Christopher ajánlatán, Mikeila összehúzott szemekkel próbálta felfogni Indiana államát, Jasper pedig a fülemhez hajolt és megkérdezte, hogy mi van Indianában, ami minket érdekelne. Alice azonnal kapta a telefonját és rákeresett az ott lévő látványosságokra és programokra, majd hatalmas izgalommal a hangjában megszüntette a némaságot.

- Ú! Van ott motorpálya és stadion is, a Notre Dame Stadion. Ti tudtátok, hogy az ott van? - én tulajdonképpen tudtam, csak nem gondoltam, hogy ennyire lázba hozza kedves osztálytársaimat a sport gondolata. Mégis, nem csak a fiúkat, de a lányokat is érdekelte, én pedig mosolyogva néztem Christopherre, még ha nem is látta. Lényegében lezárta a vitát az osztályban.
- Gyerekek, ez nagyon menő. Tökre elmennék egy ilyen stadionba, de tudjátok, meccsidőben.

- 1200 dollár a jegy. Kétlem, hogy van annyi pénzük, de sok sikert a gyűjtéshez - szólalt meg újra Christopher, Sean pedig fulladozni kezdett a szájában lévő szendvicsen. Mindannyian tudtuk, hogy ha 1200 dollárt szánnánk fejenként egyetlen meccsre, nem tudnánk hol aludni konkrétan. Igazából engem annyira nem is vonzott maga a focimeccs, de a legtöbbünket igen és nem volt kedvem elvenni a hangulatot; a jegy ára megtette helyettem.

Amikor Sean és Jasper kiakadt, hogy mégis milyen világhírű csapatokat néznénk, hogy ennyit kell érte fizetni és Christopher a lehető legértetlenebb fejjel elmagyarázta, hogy a Notre Dame futballcsapat pályájáról beszélünk lényegében, ami a Notre Dame Egyetemhez tartozik, Alice leállította a fiúkat és elmagyarázta, hogy soha nem fogunk kijutni a pályára, mert ha az osztálypénzünket a meccsre költenénk, nem lenne pénzünk kijutni magába Indianába, és akkor még nem is említettük a szállást. Az óra utolsó öt percében egyeztünk meg, hogy rendben, menjünk Indianába, viszont amíg az osztály értelmes fele leszavazta a Notre Dame látogatását, a másik fele - legfőképpen a fiúk - makacs fejjel állította, hogy össze tudják rá szedni a pénzt. Sok sikert hozzá.

Alice felajánlotta, hogy keres pár szálláshelyet ma a neten és beküldi a

csoportba, hogy melyik lenne a legjobb, majd a szánkba rágta, hogy ezen a héten döntenünk kell, hogy minél előbb le tudjuk foglalni a helyet, nehogy megtegyék előttünk. Tulajdonképpen túlságosan lehetetlennek tartottam, hogy megszervezzünk egyedül egy teljes osztálykirándulást, eddig mindig segített egy tanár, de mostanra már annyira megutáltattuk magunkat mindenkivel, hogy magunkra maradtunk, olyan kérdésekkel, hogy hány napra megyünk, mennyit szánunk a szállásra, hogy lesz a kaján és milyen helyekre megyünk - meg persze, hogy hogyan jutunk el azokra a helyekre. Ezek a gondolatok jártak a fejemben még akkor is, amikor kicsengettek és én már a szertárban ültem az atlaszhalom tetején Christopher előtt.

- Túl hülyék vagyunk mi ehhez - ecsetelgettem a problémát hangosan is, majd Christopher mellkasának dőltem. Ütemes szívdobbanásai nyugalmat árasztottak felém, lecsendesítették zakatoló elmémet és mély levegővételre késztettek, míg selymes kezei hátamat simogatták és ellazították feszült testrészeimet. - Itt a vizsga a nyakunkon, nem tudjuk összeszervezni a kirándulást, be kell járni arra a hülye táncra és Mrs. Blankly folyamatosan csesztet minket a bankettel is, amit szintén nekünk kéne valahogy megalkotni. És itt a vizsga a nyakunkon, mondtam már?

- Némi feszültséget érzek az év vége közeledtével, Nancy Williams - dörmögte Christopher azon a háborítatlan hangtónusán, majd enyhén eltolt magától és mutatóujjával megemelte az államat annyira, hogy a szemeibe nézzek, amik úgy mosolyogtak rám, mintha én lennék a Föld legédesebb élőlénye. - Csak stresszes vagy. Menni fog a vizsgád, az osztálykirándulást pedig összehozzátok.

- Te is tudod, hogy hülyék vagyunk - ellenkezni kezdtem, és nem is tudom, hogy miért. Szeretem az osztályomat, de nem bízok abban, hogy normális kirándulást tudnánk produkálni. Mellesleg nincs senki, aki megfogna minket és azt mondaná egy méregdrága helyre, hogy stop, ide nem megyünk, ezért teljesen felesleges dolgokra költenénk el a pénzt és valószínűleg a ruhánkat is el kellene majd adnunk ahhoz, hogy hazajussunk. - Kell egy tanár, aki segít a szervezésben. Nem vagyunk elég érettek ehhez.

- Ez valóban igaz - helyeselt Christopher, én pedig összehúzott szemekkel néztem rá, hiszen ő is tudta, hogy pontosan mire várok: arra, hogy ajánlja fel a segítségét, mint tanár. - De én mérhetetlenül hiszek bennetek, hogy meg

tudjátok oldani.

- Ne már, haló! Nem lenne sok dolgod, csak megmondanád, hogy megéri-e majd a pénzt a szállás, meg segítenél összeállítani a kaját, és-és el sem kell jönnöd a kirándulásra, nyilván nem szabad eljönnöd velünk, *velem*, de attól még...

- Nancy, nincs az az isten, hogy a kelleténél többet foglalkozzak az osztályoddal - annyira nevetséges a helyzet, hogy Christopher vigyorogva utasította el a könyörgésemet. Lebiggyesztettem ajkaimat és a lehető legszomorúbban néztem rá, hátha meggondolja magát, de tudtam, hogy nála ez teljesen lehetetlen és a legjobb, ha feladom. - Nem tudsz befolyásolni ezzel a nézéssel.

- De légy szíves! Már tavaly sem vállalt minket egyik tanár sem, csak Mr. Stevenson. Megszervezte a kirándulást és el is jött velünk, de szerintem kivertük nála a biztosítékot akkor, amikor Sean kicsit többet ivott és lehányta a hotel recepciósát - ezzel az emlékkel nem igazán segítettem a helyzeten. Tulajdonképpen nem értettem Christopher problémáját, elvégre nem azt kértem tőle, hogy legyen a kísérőnk, csupán azt, hogy segítsen be néhány olyan dologba, amihez mi túl szánalmasak vagyunk. Egyáltalán nem lenne sok munkája, elég lenne, ha beáldoznánk öt percet a töri órákból. - Kérlek, Christopher! Az osztály issza a szavaidat, nem is hisztiznénk, mert már az első ajánlatodra rábólintanánk.

- Nem tudom, Nancy. Elég kegyetlen osztályod van, nem hiszem...

- Kérlek! - már csak azért zaklattam a férfit, mert felfedeztem a merengés lágy szellőjét körülötte és újra reménykedni kezdtem, hogy mégsem lesz ez a kirándulás egy teljes káosz. Nyakát ölelve magamhoz húztam, hogy ajkaim elérjék a fülét, majd lábaimat összekulcsoltam a derekán, hogy ne tudjon eltávolodni tőlem. Mélyet sóhajtott, tisztában volt azzal, hogy ha a nézésemmel nem is tudom befolyásolni, vannak más dolgok az életben, amikkel nagyon is képes vagyok rá. - *Kérem szépen, segítsen nekünk, tanár úr* - a lehető leghalkabbra vettem a hangerőt és próbáltam egy igazán megnyerő stílust varázsolni magamnak, de fogalmam sem volt arról, hogy ez sikerült-e; minden bizonnyal igen, mert Christopher úgy megfeszült, hogy éreztem az izmait a zakója alatt. - *Könyörgöm, Mr. Burns!*

Már akkor biztos voltam benne, hogy elvetettem a súlykot, amikor Christopher a felettünk lévő polcba kapaszkodott egyik kezével és kiegyenesedett, hogy rám tudjon nézni. Habár szemkontaktussal kezdte, sötéten csillogó szemei elváltak tekintetemtől és letévedtek az ajkaimra. Teljesen kitörlődött a fejemből a kirándulás kérdése, Christopher vágy töltötte pillantásai felgyújtották a testemet és úgy hívtam csókba a férfit, mintha rákötelezték volna. Nyelve lassú táncot járt az enyémmel, minden másodpercét élveztem és áhítoztam a folytatásért, mikor fogai kellemesen gyötörni kezdték alsó ajkamat. Hihetetlen és kimondatlan az az érzés, amit ez a férfi kelt bennem, egyre csak fokozódik minden egyes pillanatban, amit a társaságában töltök és kicsit sem látszik úgy, hogy ez a folyamat bármikor is megszűnne.

- Mit szólnál hozzá, ha... - kezdte, de a csókommal némította saját magát, és amíg egyik részem türelmetlenkedett a kérdést várva, a másik még közelebb húzta magához a férfit és hosszas csókolózásba invitálta. - ...ha megvitatnánk ezt a kirándulás-témát egy vacsora közben?

Elfelejtettem visszacsókolni.

Tessék? Christopher Burns randira hívott? Tessék?

- Úgy érted, randizzunk? - kérdeztem most már egy aprócskát eltolva magamtól férfit az arcánál fogva. Egyáltalán nem volt ellenemre maga az ötlet, csupán túlságosan meglepődtem ahhoz, hogy ennél normálisabb reakciót mutassak. Christopher félénk pillantásai azonnal még az eddiginél is jobb kedvet varázsoltak nekem, szinte repestem a kéréstől és legszívesebben rávágtam volna, hogy *Igen! Menjünk randevúra, kérlek!*.

- Nos, nem hiszem, hogy biztonságos lenne kimozdulnunk a panelomból, de gyújthatnék pár végtelenül ínycsiklandozó illatú gyertyát és rendelhetnék valamilyen ehető kaját, te pedig tehetnél úgy, mintha én csináltam volna őket, mert tudok főzni - vázolta fel a világ legtökéletesebb estéjét Christopher, de amilyen magabiztos volt beszéde, kék szempárja csak úgy csillogott a zavartságtól, mintha soha nem csinált volna ilyet és mintha esedeznie kellene azért, hogy vele töltsek pár csodálatos órát. - Ha ezt nevezed randinak, akkor igen, randizzunk.

- Jó, randizzunk - bólintottam, majd hagytam, hogy újra elvesszünk a bódító csókok egyvelegében. Egyáltalán nem érdekelt, hogy hogy fogom megoldani az otthonról való elszabadulást, hogy mit fogok mondani Mikeilának, vagy hogy mit fogok felvenni, csak az járt a fejemben, hogy randizni fogok Christopherrel, mint egy valódi kapcsolatban. - Mikor?

- Péntek? Este hét? - újabb bólintással helyeseltem az időpontot, majd végleg elnémultunk és átadtam magam Christopher csókjainak és érintéseinek, amik bejárták a testem minden porcikáját. Fájdalmasan sóhajtottam, amikor meghallottam a becsengő hangját, és habár ez jelezte, hogy elkezdődött az órám, magamhoz húztam Christophert, ő pedig ellenállni sem próbált, még egy lépéssel csökkentette a köztünk lévő minimális távolságot még úgy is, hogy ez lehetetlennek tűnt már. - Milyen órád lesz?

- Biológia- válaszoltam, miután sikerült emlékeznem, hogy melyik iskola melyik osztályába járok, milyen évet és napot írunk és hanyadik órám következik. *Pokolian* ki akartam hagyni a bioszt, az egyetlen dolog, amire jelenleg vevő voltam, itt állt előttem és lyukas órája következett.

- Majd tartok én neked biológia órát - mormolta Christopher a fülembe a lehető legérzelmesebb hangján, én pedig akármennyire is próbáltam nem megtenni, hallhatót sóhajtottam fantáziám elkalandozására.

Faltam Christopher ajkait és annyira öleltem már minden végtagommal, hogy szinte rámásztam az atlaszokról - túlságosan növelte az önbizalmamat az is, hogy ő ezt egyáltalán nem bánta. Feltűrte kötött pulcsimat a derekamnál, majd nemes egyszerűséggel kihúzta a farmeromból azt fehér trikót, ami még rajtam volt, majd még jobban felforrósította testemet tenyere heves érintésével. Hogy miért, nem tudom, de ujjaim szétszedték ingjének első három gombját és azzal a mozdulattal le is rángatták a férfiről a sötétkék zakót, ami halk és tompa puffanással ért földet mögötte.

- Kívánlak, Christopher - azelőtt csúszott ki a mondat a számon, mielőtt átgondolhattam volna, de egyetlen szót sem bántam meg, hiszen Christopher egyenesen ajkaim közé sóhajtott reakcióként, majd nyakam hajlatába dőlt és fenséges kínzásba kezdett bőröm egy pontján. Hihetetlenül vágytam rá, tetteim egyik részről megijesztettek, másikról pedig teljesen nyilvánvalóak voltak: soha nem akartam még így senkit a világon. Ajkai és fogai

összhangban való intenzív mozgásából tudtam, hogy újra nyomot fog hagyni a kis ügyködése, mégsem voltam képes leállítani és megálljt parancsolni neki - sőt, nem is akartam.

Az egész testem megremegett, csukott szemeim kippantattak és a kelleténél nagyobbra meredtek, amikor aprócska hang jelezte a szertárajtó kiléncsének lenyomódását. Christopher azonnal felnézett a nyakamból, az ijedtség kegyetlen hulláma átsuhant kékséges íriszeiben, ahogyan enyémekbe nézett. Az ajtó kulcsra volt zárva, ez mégsem volt nyugtató, mert amikor leállt az illető a kilincs rángatásával, szavakba formálta a meglepődését, hogy miért nem megy bele saját kulcsa a zárba - azért, mert Christoperé belülről benne van.

- Kinyitnád az ajtót, kérlek? Szükségem van a világtérképre - a férfi történelemtanár, akinek hangja ismerős volt, de nem tudnám megállapítani, hogy ki az, várta, hogy kinyitódjon az ajtó, féltem, hogy meghallja szívem vad dobolását és nyeltem egyet, hogy leküzdjem a pánikot, amikor Christopher szánk közé tette a mutatóujját. Mozdulni sem mertem, szememmel az esetleges kijáratokat kerestem, de még ablak sem volt a helyiségben, hogy ki tudjak mászni rajta. - Mondom, szükségem van a világtérképre! - Christopher lecsukta a szemeit, a kint lévő rángatni kezdte a kilincset és egyre türelmetlenebbül magyarázta, hogy kell neki az a rohadt világtérkép. Telefonom messenger jelzése nagy hanggal szólalt meg újra és újra, amíg ki nem kapartam a zsebemből a mobilt és le nem némítottam. Bocsánatkérően néztem Christopherre és úgy elraktam a telefonomat, hogy meg sem néztem Jasper és Mikeila üzeneteit. - Nézd, nem tudom, ki vagy, de ha megtudom, jelenteni foglak Vinston Igazgatónőnek a bunkóságodért és a hátráltatásomért!

Bosszús léptek hallatszódtak egyre halkabban, mígnem újra megjelent a nyugtató némaság, ami a folyosón szokott uralkodni. Csupán percek múltán mertem fellélegezni, miközben Christopher résnyire nyitotta az ajtót és meggyőződött arról, hogy senki nincs már a közelben. Még mindig remegtem és a gyomromban kialakult görcs szüntelenül jelezte a problémánkat, ami miatt előtört belőlem a szokásos paranoia, hogy mi van, ha összerakta a darabkákat, mi van, ha volt valami aprócska rés, amin látott minket, mi van, ha az ajtó előtt elhagytam valamit és tudja, hogy hozzám tartozott, és így

tovább.

- Mi van, ha az Igazgatónő tovább viszi ezt és ügyet csinál belőle? Mi van, ha nyomozni kezd? - az ájulás határán voltam, és ezúttal most Christopher sem nyugtatott, de azért utolsó megszólalásomra adott egy igen hitetlen pillantást, hogy az nem fog megtörténni. Idegességemben körmömet kezdtem rágni, Christopher mintha megnémult volna, egy árva szót sem hallatott, csupán az ajtónak dőlt és ajkát megnyalva gondolkozott. - Istenem, ha nem lett volna benne a kulcsod az ajtóban, te jó ég!

Christopher mélyen bólintott, majd sóhajtott és elém lépve egy puszit nyomott a homlokomra. Csukott szemekkel fogadtam aprócska érintését és azt kívántam, tűnjön el a világ legalább csak egy pár percre, hogy ne kelljen aggódni semmi miatt és hogy ki tudjunk menni anélkül az utcára, hogy félnénk az ismerős tekintetektől.

- Mennünk kéne. Visszajöhet és újrapróbálkozhat - mondta Christopher, én pedig egyet értettem vele és leszálltam az atlaszhalomról. Egyáltalán nem akartam bemenni bioszra, így amikor végre sikerült kikecmeregnem a szertárból, csupán leültem a földszinti boxok egyikébe és visszaírtam Jaspernek és Mikeilának, hogy nem fogok csatlakozni hozzájuk.

Annyira nagy hatással volt rám az előbbi jelenet, hogy hiába tudtam, hogy órán ül, ledaráltam Jaspernek, hogy mi történt, ő pedig azonnal látta és írni kezdett. Már-már bűntudatom volt, hogy a maradék harminc percet végigüzenetezte velem a fiú és nem figyelt, de rájöttem, hogy ha békén hagytam volna, akkor sem figyelt volna, szóval teljesen mindegy.

Felnyögtem, amikor rájöttem, hogy dupla irodalmam következik Quentin tanárnővel, egyáltalán nem volt kedvem semmilyen órához és szünetben minden számomra ismeretlen férfi tanár tekintetét kerültem, amíg feljutottam a második emeletre és befordultam a terembe. Mikeila egyből faggatni kezdett, hogy hol voltam és miért nem szóltam neki, hogy nem megyek be bioszra, én pedig elmagyaráztam neki, hogy nem így terveztem, csak így jött - hihetetlenül kiakadt, hogy nem tudja *Mr. Árnyék* kilétét, de mielőtt kiabálni kezdett volna, visszafogta magát és egy hatalmas nyeléssel leküzdötte a felém irányuló utálatát. *Túl jó barátnő.*

Délutánra sikerült megnyugodnom annyira, hogy újra bevonjam magam a valóvilágba és kommunikálni kezdjek az engem körülvevő emberekkel. Rajzon ültünk, Alice mégsem rajzolt, hanem a tanárnőtől kapott lapjára írogatta egyes hotelek kétéjszakai árát, ugyanis matekon sikerült a messenger csoportban megbeszélnünk, hogy három napra és két éjszakára kellene mennünk. Nem akartam szólni Alicenek, hogy ha négy-ötcsillagos hoteleket néz, mindig drágán fog kijönni a szállás, reméltem, hogy rájön majd magától is, mielőtt Ms. Delay észreveszi, hogy nem a mai órának megfelelő témához rajzol valami szerencsétlenséget.

Amikor kicsengettek, olyan örömmel pakoltam össze a cuccaimat, mintha nyári szünetre készülődnék - bár mindenki hasonlóan működtette a gyorsasági képességeit és úgy tűntünk el a teremből, hogy egy bombariadónál sem lennénk éberebbek. Jó érzés volt Mikeila autójában ülni újra, ezen a héten még egyszer sem mentem vele haza és hihetetlenül rosszul éreztem magam emiatt - féltem, hogy úgy érzi esetleg, hogy elhanyagolom vagy nem akarok vele foglalkozni, ami egyáltalán nem volt igaz. Minden percben tudatni akarom vele, hogy itt vagyok neki és nem fogom elhagyni, és rettenetesen sajnáltam, hogy ez az utóbbi időben még úgy sem jött össze, hogy egy házban élünk.

- Elmegyünk hétvégén mozizni? - dobtam fel az ötletet hozzám nem illően, tekintve hogy túlságosan antiszociális vagyok a mozizáshoz, emellett le is vagyok égve születésem óta körülbelül, ezért is történt az, hogy Mikeila teljesen meglepődve állt meg a pirosnál. - Hívjuk Charlotteot is. Tökre elhidegültünk.

- Hát igen, mert te el vagy foglalva Mr. Árnyékkal, Charlotte meg eléggé összegabalyodott mostanra már Claytonnal szerintem - helyeselt Mikeila, én pedig sóhajtottam, mert nem tudtam semmit mondani. Teljesen igaza volt, ez pedig érdekes. Vagyis, nem az, hogy igaza van, hanem az, hogy a fiúk miatt távolodtunk el egymástól. Meg, az is érdekfeszítő azért, hogy pont Mikeilának nincs senkije. Nem azért, mert neki mindig van barátja, hanem mert neki van a legmagabiztosabb kiállása közülünk, emellett olyan, mint Clayton női verziója és ez a suliban is tényként van elfogadva. Nagyon sokan ismerik ezt a lányt és rengetegen vannak oda érte, fura, hogy egyedül van. - Amúgy jó, menjünk mozizni szombaton.

- Mikeila, ne haragudj, ha úgy tűnik, hogy elhanyagollak - szaladt ki a számon, és olyan kétségbeesettnek tűntem, hogy barátnőm újra rám pillantott. - Nagyon szeretlek téged és soha, egyetlen fiú sem lesz fontosabb, mint te. Ugye tudod?

- Persze, hogy tudom, ne izélj már! - nevette el magát Mikeila hirtelen, én pedig igaz, összezavarodtam, de egyben meg is nyugodtam és újra tudatosult bennem, hogy mi *tényleg* nagyon régóta vagyunk barátnők ahhoz, hogy tudjuk, a másik szeret minket. - Semmi baj nincs azzal, ha szerelmes vagy, Nancy, csak örülnék neki, ha tudnám, hogy kibe.

- Nem vagyok szerelmes - elgondolkoztam, hiába vágtam rá egyből a nemleges választ.

Tulajdonképpen azt sem tudom, hogy milyen érzés szerelmesnek lenni. Nem is igazán törődtem még ezzel a kérdéssel, hogy szerelmes vagyok-e Christopherbe, most viszont pofán vágott a kiváncsiság, hogy pontosan mit is jelent a szerelem - nem látok rózsaszín felhőket és nem érzem azt, hogy rajta kívül senki nem fontos az életben, mint a filmekben, csupán szeretem vele eltölteni az időmet és szeretem nézni azt a csodálatos kék szempárját.

Van valami különleges abban a szempárban - valami gyengédség, amit ha meglátsz, elfelejted, hogy van gonoszság az életben; valami titokzatosság, amiben érdemes elveszni; valami tökéletes káosz, ami azt a rendezetlen harmóniát sugározza át a lelkedbe, amivel csodálatosan nyugodt érzés bajlódni.

Valami, *csak egyszerűen valami*, amire szükségem van.

[H U S Z O N Ö T Ö D I K R É S Z]

Sziasztok, fiúk-lányok!
Nyugalom, rész a láthatáron!😂 Sokan kérdeztétek üzenetben, hogy hogy sikerült a nyelvvizsgám, ami ISZONYATOSAN kedves tőletek és bocsánat, hogy nem válaszoltam rá, de egyszerűbbnek találtam ide leírni.
A szóbeli remekül sikerült, viszont csütörtök este (a szóbelim után) elkaptam egy hányásos-lázas vírust és sehogy sem tudtam bemenni az írásbelire. Kértünk halasztást, de egy vizsgarészt nem lehet külön halasztani, így októberben meg kell ismételnem a szóbelit is.
Nagyon boldog vagyok, mondhatom (szarkazmus).
DE, ez nem fogja befolyásolni a történet életét, maximum október utolsó heteiben/napjaiban.
Köszönöm az érdeklődést és nagyon jó olvasást kívánok!❤

Délután négyet ütött az óra, amikor megköszörültem a torkom és a vacsorát főző anya mellé léptem.

Péntek van.

Akármikor fel akartam hozni a mai kimaradásomat, félelmem miatt halogatni kezdtem a témát és egy pillantás alatt eljutottam a mához, amikor ugyanis már kénytelen vagyok belevágni a kérdésbe, miszerint eltűnhetek-e a ma estére. Az egyetlen probléma persze az, hogy nem kezdhetem úgy ez azt egészet, hogy vacsorázni szeretnék a barátommal a lakásán, aki nem mellesleg a történelem tanárom. Jasper ajánlata volt, hogy mondjam azt anyának, hogy ma nála alszom és ez valóban meg is történik, csak hétre szépen elmegyek a randevúra és amikor vége, akkor visszamegyek hozzá, hogy ha anya esetleg keresne, akkor meg tudjon találni.

- Anya, aludhatok ma Jaspernél? - szaladt ki a számon gyorsan a kérdés, mire nem csak anya nézett rám, hanem az asztalnál ülő Clayton is, aki egyébként percekkel ezelőtt érkezett meg az... *egyetemről*. Összehúzott szemekkel kapta

fel a fejét a telefonjából, én viszont kerültem a pillantásait, hiszen arckifejezésem másodperceken belül tudtára adna mindent és anya előtt ez nem igazán előnyös.

- Miért is? - válaszolt kérdéssel anya, majd összefonta mellkasánál a karjait. Kihívó pillantásai annyira belelöktek a pánik vészes veremébe, hogy még a légzésem is egyenletlen lett az ijedtségtől egy aprócskát. - Miért aludnál te Jaspernél? Hívd át te Jaspert!

- De ne már, anya! Megbeszéltük ma a suliban és annyira gáz, ha nem engedsz végzősként - morogtam lázadó stílusban, majd felvettem anya állását és gondterhelten sóhajtottam egyet. Imádkoztam, hogy ne vegye észre az álca alatti remegésemet, amit a lebukás keltett bennem. - Jasper az egyik legjobb barátom. Kérlek!

- Nem - mondta ki végül anya, én pedig mérges tekintettel nyeltem egyet az elutasításra. Tudtam, hogy életem hisztijét fogom most levágni, de drága édesanyám azelőtt szólalt meg, mielőtt kinyithattam volna a számat. - Nancy, Charlottehoz is vonakodva engednélek el, nemhogy egy fiúhoz.

- Habár most megértem az aggodalmaidat, anya - csatlakozott a beszélgetésbe Clayton is, én pedig leesett állal fordítottam felé a tekintetemet egy amolyan *bíztam benned* pillantással. Már majdnem mélységesen csalódtam, amikor Clayton folytatta és megmentette magát a haragomtól. -...de Jaspernek barátnője van. Simán elengedheted hozzá Nancyt, mert semmiért nem hagyná el Oliviát, főleg nem egy-két légyottra.

- Bizony - helyeseltem gyorsan, majd reménykedve néztem anyára. Az utóbbi hónapokon és a mindig is jelenlévő vitán kívül, miszerint gyerekként kezel, mindig is jó kapcsolatom volt vele, ő volt az, aki buzdított arra, hogy igényesen öltözzek, sminkeljem magam és viselkedjek nőként, hogy tanuljak egy csodálatos jövőért és érjem el, hogy felhőtlen életem legyen. Egy szóval, anya egy nagyon jó anya, de túlságosan védelmező ahhoz, hogy elengedjen Jasperhez. Burokban nevel, hogy ne bulizzak, ne igyak, ne cigizzek, ne fiúzzak és ne csináljak semmi olyasmit, ami neki nem tetszik, ez pedig a kapcsolatunk töréséhez vezet lassan. A legszomorúbb ebben pedig, hogy anyának fogalma sincs erről. - Kérlek, anya!

- Nem, Nancy. Szeretem Jaspert, de nem aludhattok ketten együtt, nem olyannak neveltelek, hogy fiúkkal aludj. Esetleg te áthívhatod, de ennyi, ez a maximum. Téma lezárva - mondta anya ellenkezést nem tűrve, én pedig csukott szemmel próbáltam feldolgozni a mondandóját.

Nem hagyhattam ki ezt az estét Christopherrel, és ha kérlelve nem kapom meg az engedélyt, akkor kierőszakolom - ezek voltak a gondolataim, de megrémültem tőlük és nem akartam hinni saját tudatalattimnak. Kétségbeesetten meg akartam ejteni ezt a vacsorát és kikészített a tény, hogy ezt az anyám akadályozza meg.

- Ha nem engedsz el, kiszökök - mondtam, mielőtt átgondolhattam volna, anya pedig megfagyott a mozdulataiban. Tökéletesen ívelt szemöldökeit homlokáig húzta, kimeresztette kígyó zöld szemeit a kijelentésemre, ami minden bizonnyal durva volt, ugyanis Clayton is úgy meredt rám, hogy lyukat égetett az arcomba a puszta nézésével. Anya némán utasított arra, hogy azonnal ismételjem meg, amit mondtam, én pedig olyan magabiztosan bólintottam, hogy magamra sem ismertem. - Így van, jól hallottad anya. Elegem van, hogy be vagyok zárva, mint egy kisgyerek, és ha ki kell szöknöm ahhoz, hogy az egyik legjobb barátomnál aludjak, hidd el, hogy meg fogom tenni.

- Ne lázadj, Nancy - mondta csendben anya, majd egy lépéssel csökkentette a köztünk lévő távolságot. Rájöttem, hogy másodpercek alatt változott a téma: nem Jasperről és az ott alvásról volt szó és már nekem sem Christopher járt csak a fejemben. Tudatni akartam anyával, hogy tizenhét éves vagyok és akkor is annyi leszek, ha ő ezt nem akarja elfogadni. - Nem áll jól.

- Félreérted, anya - ugyanazt a halk stílust vettem fel, miközben neki támaszkodtam a pultnak. Észre sem vettem, hogy időközben Mikeila is lejött és csatlakozott Clayton egyszemélyes bámészkodásához, de eljutottam arra a szintre, hogy nem is nagyon érdekelt. Most az egyszer nem ordibálással és könnyekkel reagáltam anya lekicsinylő beszólásaira, hanem csendben és nyugodtan, ami láthatóan meglepte őt. Talán rájött, hogy nem csak szimplán besokalltam, hanem elegem lett. - Nem lázadok, csak tényeket állítok fel. Én ma Jaspernél alszom, akkor is, ha nem engeded. Nyilván mindkettőnknek jobb lenne, ha megbeszélnénk és elengednél, de nem fogok sírni, ha nemet mondasz.

A kínos csend beállt közénk. Pislogás nélkül álltam a farkasszemet anyával és először életemben úgy éreztem, hogy nálam van az előny - legfőképpen azért, mert megleptem anyát a magabiztos előrelépésemmel és azzal, hogy nem szaladok fel a szobámba a nemleges válasz miatt. Pontosan tudtam, hogy mi játszódik le a fejében: nemet mond és kiszökök anélkül, hogy elköszönnék tőle, vagy elenged és hagyom, hogy békésen elfuvarozzon Jasperékhez.

- Holnap reggel tízre kint állsz a nappaliban - adta meg magát anya összeszorított fogakkal, én pedig egy aprócska nyertes mosolyt villantottam, mielőtt felindutam a szobámba.

Clayton és Mikeila tagadni sem próbálták, hogy köpni-nyelni nem tudnak, kiskutyákként követtek a szobámba és mikor becsukta a bátyám maga mögött az ajtómat, egyszerre támadtak le, hogy mi az isten szállt meg engem. Kedvesen a tudtukra adtam, hogy csupán Jaspernél akarok aludni, mert megbeszéltük, miközben az iskolatáskámba pakoltam a szükséges dolgaimat, mint pizsamát és hasonlókat.

- Nem hiszek neked - bökte ki Mikeila, majd ledőlt az ágyamra és úgy figyelte a mozdulataimat. Egyik kék tincsét ujjai közé vette és lassan csavargatni kezdte ahogy nagy szemeivel kémlelt, mint egy bűnözőt, én pedig ismét rájöttem, hogy Mikeila minden nyomozót lever és elég ránéznem. - Na jó. Két tippem van. Vagy Mr. Árnyékhoz mész, vagy Jasper Mr. Árnyék.

- Hogy tessék? - nem tudtam, hogy utóbbi feltételezését nevetve vagy sírva kéne fogadnom, de végül az elsőnél maradtam. Belegondoltam a világ legabszurdabb dolgába és kimeresztett szemekkel néztem a barátnőmre, hogy mégis honnan szülte meg ezt az igazán érdekes teóriát. - Jasper? Az osztálytársunk Jasper? Hogy én járok Jasperrel? *Jasperrel*?

- Nem is tudom, Nancy, ha összevetjük a részleteket, elég logikusnak tűnik - kezdett el rágódni ezen az egészen Mikeila, én pedig segítségkérően Claytonra néztem, aki úgy vergődött az íróasztalomnak dőlve, mint egy bébifóka. Kifejezetten élvezte a helyzetet és nem tűnt úgy, mintha szeretne segíteni. - Tényleg minden egybe függ, és ezt nem csak én vettem észre. Seannal már beszéltük ezt.

- Jó, gyorsan felejtsétek ezt el, Jasper az egyik legjobb barátom és semmi több - zártam le a témát a lehető leggyorsabban, majd szekrényem felé fordultam és végignéztem a kínálaton. Nyeltem egyet, mikor rájöttem, hogy nincs megfelelő ruhám az estére és csukott szemmel sóhajtottam arra, amit mondani készültem. - De igazad van, nem csak azért megyek Jasperhez aludni, mert ott szeretnék, hanem azért mert vacsorára vagyok hivatalos este hétre.

- Mi? Miért? - reagált hirtelen Clayton, majd összehúzott szemekkel adta tudomásomra, hogy ő még a jegygyűrűs esetnél lemaradt. Színtisztán emlékszem arra, ahogy Clayton Christopher megölését ecsetelgette, amikor összetörve meséltem neki Carmen Roosevelt kisasszonyról, és valahogy azt hiszem, hogy azóta nem igazán a kedvence a férfi.

- Juj, de jó! És mibe mész? Ugye nem farmerban akarsz? - lelkesedett egyből Mikeila, majd felugrott a fekvőhelyzetből, de mielőtt talpra állhatott volna, gondolataiba merült és visszaült a megvetett ágyam közepére. - Várj, akkor Jasper tudja, hogy ki az?

A torkomon akadtak a szavak, nem tudtam válaszolni, hiszen tisztában voltam azzal, hogy Mikeilának ez nagyobb ütés volt, mint bármi. A tény, hogy Jasper hamarabb értesült a barátom kilétéről, mint ő, teljesen kikészítette és némán vártam azt, hogy ezt tudtomra is adja, de csak felállt, a neki kiürített szekrényoldalból a kezembe nyomott egy fekete ruhát és anélkül kivonult a szobából, hogy mondott volna valamit.

Ez pedig rosszabb volt a kiabálásnál is.

Rá sem mertem nézni Claytonra és mindent tudó pillantásaira, elfordultam és tovább folytattam a pakolást, miközben Mikeilán és a barátságunkon járt az eszem - anélkül léptem be Jasperék házába, hogy elköszöntem volna a lánytól az indulás előtt, és úgy ültem a kék lepedővel borított ágyon fél órán keresztül, mintha karót nyeltem volna. Végül Jasper megkérdezte, hogy miért viselkedek úgy, mint egy szobor, és egészen hatig regéltem neki Mikeilát és a gondomat, majd a fejemhez kaptam és eszeveszett gyorsasággal kezdtem készülni.

- Szerinted simítsam vagy göndörítsem a hajam? - kérdeztem Jasper előtt

állva tehetetlenül, miközben esetlen mozdulatokkal húzogattam a kis fekete ruhát lefelé. Tulajdonképpen nagyon aranyos darab volt: felső részemet teljesen leszorította és kiemelte bizonyos adottságaimat, majd lazán hullott egészen a térdem fölé. Mikeilához képest egyébként viszonylag visszafogott.

- Simítsd - válaszolt Jasper komoly megfontolás után, én pedig bólintottam egyet és visszavonultam a fürdőszobájába, miközben áldottam az eget, hogy a fél életemet bepakoltam. Nem tagadhatom, hogy iszonyatosan izgultam az este miatt, de ez nem amolyan ijesztő izgulás volt, hanem az a jól eső, bizsergető izgulás, amit imád az ember érezni és ami miatt alig várod, hogy elérd azt a bizonyos percet, ami miatt izgulsz. - Visszajössz még?

- Hogy érted? - kérdeztem vissza értetlenül, de ahogy feltettem a kérdést, le is esett, hogy arra kíváncsi, hogy Christophernél tervezek-e aludni. A tükör előtt állva láttam elvörösödött arcomat a rossz gondolataimra és legszívesebben beledugtam volna a fejem egy tál jégbe, hogy lehűtsem a fantáziámat. - Igen, persze. Estére itt leszek.

- Szavadon kéne most fogni, hogy ha mégsem, akkor tartozz nekem valamivel - kezdett viccelődni Jasper, én pedig saját tükörképemre mosolyogtam. Természetesen terveztem visszajönni, hiszen ha arra gondolok, hogy Christopherrel töltöm az éjszakát, olyan vörös árnyalatot öltöttek orcáim, mint az ajkaimon táncoló rúzs.

Ugyanis igen. Rúzst vittem fel a számra.

Pontban hétkor indultam el. Ez csak azért probléma, mert hétre már oda kellett volna érnem. Ki lennék, ha nem késnék?

Természetesen sikerült először rossz buszra szállnom és kétszer majdnem elcsúszni a jégen, mire elértem a magas panel elé. Az orrom piros volt, mint a rénszarvasoké, apró, kabáttal fedett ruhám szinte semmimet sem védte az influenzától és nem voltam biztos abban, hogy még működnek a kezeim, hogy be tudjak kopogni a negyedik emelet huszonhetes számú ajtaján, mégis megtettem.

Christopher fehér ingben nyitott ajtót, engem pedig annyira meglepett a látvány, hogy hirtelen reakciót sem voltam képes adni. Mindig sötétebb

ingben és zakóban láttam - kivéve, amikor az anyja házában találkoztunk, akkor pólóban volt, de ez most mellékes -, így a tény, hogy fehér inget húzott a kedvemért, túlságosan megtisztelő volt.

- Azt hittem, nem jössz el - a férfi hozzá nem illő meglepődöttséggel az arcán állt félre az ajtóból és engedett utat nekem, hogy befáradjak szerény otthonába. Hihetetlenül nagy bűntudatom volt a késés miatt és legszívesebben sírtam volna, ha arra gondolok, hogy Christopher ül a kanapéján hét óra tízkor, én pedig sehol sem vagyok és azt hiszi, hogy felültettem. - Na, mondjuk gondoltam volna, hogy társítasz egy stílusos késést a megjelenésedhez.

- Ne haragudj, kérlek - vigyorogtam az utóbbi megszólalására, mégis bocsánatot kértem és úgy, ahogy voltam, kabátban, közelebb léptem hozzá és aprócska csókot nyomtam a szája szélére. - Rossz buszra szálltam, meg igazából el is beszéltem az időt Jasperrel, és...

- Nem is te lennél, Nancy Williams - sóhajtott drasztikusan Christopher, majd megvakarta a tarkóját és gyakorlott mozdulatokkal lesegítette rólam a kabátomat. Kétségbeesetten próbálta elnyomni azt az izgatottságot, ami a lehető legtávolabb áll a saját kis magabiztos és nyugodt személyiségétől, sikertelenül, persze, hiszen kék szemei úgy csillogtak, mint a csiszolt gyémánt, ajkait pedig másodpercenként szántotta végig a nyelvével.

Derekamnál fogva irányított beljebb az aprócska házba, így rálátást kaptam a konyhában lévő tökéletesen megterített asztalra, amin hemzsegtek a finomabbnál finomabb ételek - a középen lévő gyertya füstölögve jelezte, hogy elaludt, de Christopher azelőtt kicserélte és újragyújtotta, mielőtt pisloghattam volna.

Volt ebben az egyszerűségben valami különlegesen gyönyörű, ami szánalmasan klisés módon megdobogtatta a szívemet. Megéreztem Christopher jelenlétét a hátam mögött, ujjainak cirógatása a karomon egyből libabőrt okozott és nem tehettem róla, lecsukódtak a szemeim egy mély sóhaj keretében. Felfoghatatlan az az érzés, amit ez az ember képes kelteni bennem egyetlen érintésével, mintha lángra lobbanna minden porcikám egyszerre, én pedig csak erre vágynék; hogy lökjön meg, hadd essek bele a forró lávába, amit ő kreált a lábam alatt.

- Foglaljon helyet, Miss Williams - suttogta a fülembe, majd eltávolodott tőlem, miután megbizonyosodott arról, hogy elérte a kívánt hatást, és kihúzta a kisasztalhoz tartozó két szék közül az egyiket. Mikor leültem, hagytam, hogy betoljon és a combomra terítsen egy szalvétát, mielőtt leül velem szembe.

Habár egy csomó finomság díszelgett előttem, csak akkor tudtam levenni mosolygó szemeim Christopherről, amikor elkezdte felsorolni a kész ételek ételek neveit és megkérdezte, hogy mit kérek. Őszintén szólva, azt sem tudom, hogy mit választottam, annyira csodálatosan éreztem magam, meg persze akkor is hanyatlott az emlékezetem, hogy Christopher úgy állt a mikró mellett, mikor rájött, hogy újra kell melegítenie a kaját, mint egy szupermodell: az első gombot szabadon hagyta az ingén, egy barna tincs pedig hanyagul a homlokára esett, rocksztárokat megalázó külsőt varázsolva neki. Kényszert éreztem, hogy hátrasimítsam azt az egy tincset, mégis türelmesen vártam a vacsorát és megköszöntem a férfinek, mikor félig töltötte a poharamat egy méregdrágának tűnő pezsgővel.

- Technikailag illegális, hogy leitatsz, mert még nem vagyok huszonegy - mondtam érdekességként, miközben egy álcázott komolyságba mártottam az arcomat. Eltakartam a mosolyomat a pohárral, miután egy koccintás után a számhoz érintettem és ügyesen, figyelve arra, hogy ne kenődjön el a rúzsom, belekóstoltam az alkoholba. Az édeskés íz lecsúszott a torkomon és sikerült megbizonyosodnom arról, hogy nem csak méregdrágának látszik, hanem valóban az is. Olyan esszenciát észleltem egyetlen kortyban, ami azt suttogja a fülembe, hogy előkelő ember vagyok.

- Technikailag illegális, hogy itt ülsz velem szemben, ezek után már végtelenül felesleges azon rágódni, hogy ihatsz-e alkoholt, vagy nem - vágott vissza Christopher, én pedig nevetve adtam neki igazat még úgy is, hogy tulajdonképpen ez elég siralmas helyzet. - Ittál már pezsgőt?

- Persze - válaszoltam magabiztosan, de azt nem tettem hozzá, hogy csak a szilveszteri koccintásokon nyaltam bele ebbe az italba. - Szerinted tapasztalatlan vagyok alkohol terén?

- Határozottan - mondta nyugodtan Christopher, majd ujjait a szája sarkához érintette, ahogyan egy pimasz vigyor kúszott az arcára. Teljes mértékben

igaza volt, életemben kétszer ittam és mindkétszer olyan dolgot tettem, amit megbántam: először majdnem csókolóztam Christopherrel a tanári konyha kellős közepén, másodszor pedig ténylegesen csókolóztam Rafaellel.

- Jó, Mr. Tapasztalt, te mennyire értesz az alkoholhoz?- kérdeztem kihívóan, ezzel pedig sikerült egy olyan témát generálnom, aminek a végére úgy éreztem, jobban ismerem Chirstophert bárki másnál.

Az alkoholról ugyanis felhozódott az egyetem és a baráti társasága, elmondta, hogy nagyon sokat bulizott az egyetemi évei alatt, de más *szánalmas* emberekkel ellentétben mindig tudta, hogy hol kell leállni és emiatt könnyen összepárosította a kollégiumi életet a tanulással is - majdnem félrenyeltem a csirkét, amikor kimondta, hogy tulajdonképpen a Chicagoi Egyetem bölcsészeti szakán végzett, ahová a bátyám is járt addig, amíg ki nem csapták, és ahová jó eséllyel én is járni fogok jövő évtől.

Ezek mellett felhozódott, hogy az egyetem mellett részmunkaidőben dolgozott, mert nem akarta, hogy az anyja három műszakot vállaljon a kórházban, mint ápolónő, és mivel az apja hat évvel ezelőtt elhagyta őket, ráesett a munka maradék része - amit egyébként Adaline egyáltalán nem támogatott és nem akarta, hogy a fiának kelljen dolgoznia érte.

- De az apád miért nem fizetett gyerektartást Freyára? - habár hangosan is feltettem a kérdést, nem voltam biztos abban, hogy vagyok olyan szinten, hogy választ kapjak rá. Christopher demokratikus pillantásokkal figyelt, én pedig türelmesen megvártam, amíg megrágja és lenyeli a szájában lévő falatot.

- Mert egy faszkalap - olyan nemes egyszerűséggel jelentette ezt ki, hogy be kellett harapnom az alsó ajkamat ahhoz, hogy ne nevessem el magam. Soha nem hallottam még Christophert káromkodni és amellett, hogy megmosolyogtatott, meg is lepődtem és biztos voltam benne, hogy iszonyatosan mérges az édesapjára és ez az a téma, amiről nem szívesen beszél, így egy bólintás után elengedtem és hagytam, hogy rám terelődjön a téma.

Amikor az én szüleim hozódtak fel, feszengve vázoltam fel velük az életemet, de egy idő után már-már mérgesen ecsetelgettem, hogy mennyire

elegem van anya féltéséből és alig várom, hogy elköltözzek. Amikor leálltam és a jövőbeli terveimet kezdtem részletezni, rájöttem, hogy mi is történik éppen: ismerkedünk.

Annyira meghatott a felismerés ezen szele, hogy halvány mosoly kúszott az ajkaimra és arcomat a tenyerembe ejtve figyeltem Christophert - esküszöm, nagyon próbáltam összpontosítani a mondandójára, de hangja olyan akusztikát adott füleim legnagyobb örömére, hogy a témát is elfelejtettem, amiről beszéltünk. Szenvedélybeteggé tett a férfi minden mozdulata, szemeim tudat alatt követték, ahogyan eltolja magától az üres tányérját és összekulcsolja az ujjait az asztalon, és ahogyan szokásához híven a lehető legnagyobb precizitással végignyalja cseresznye vörösen csillogó alsó ajkát. Hosszabbodó hajtincse a hanyagság legelegánsabb formájával hullott még mindig a homlokára, égszínkék szemei pedig egyenesen sziporkáztak, amikor elmosolyodott. Kipirosodtam a hirtelen jött forróságtól, amit éreztem, és amikor gondolataim jóval messzebbre kalandoztak, megköszörültem a torkomat és a piszkos edényt összeszedve a mosogató elé léptem.

Túl nagy hatással van rám Christopher Burns.

Szinte remegtek a kezeim, miközben mosogattam - még a sokadik alkalommal is megijeszt az a reakció, amit képes vagyok nyújtani Christopher társaságában, olyan, mintha teljesen kifordulnék magamból és nem is az az ember lennék, aki eredetileg vagyok. Talán ezért ejtettem ki a kezemből a villát, amikor megéreztem a derekamon Christopher lágy kezének érintését, ami egy másodperc tizedének megfelelő idő alatt hevítette fel még jobban a testemet.

- Mondtam már, hogy lenyűgözően festesz ma este ebben a ruhában? - halk suttogása libabőrt okozott, de egyáltalán nem bántam és akkor sem kértem volna, hogy fejezze be, ha utasítottak volna rá. Mélyen beszívtam a levegőt, ahogyan Christopher egyik vállamról a másikra seperte a hajamat és édes csókokkal hintette a nyakam vonalát, és emlékeztetni kellett magamat arra, hogy csakis én tartom a testemet és nem engedhetem, hogy elgyengüljenek a lábaim. - Még mindig az őrületbe kerget ez a vörös rúzs.

Ó, édes istenem!

Lassan fordultam a férfivel szembe, karjaimat a nyaka köré irányítottam, de pontosan azelőtt, mielőtt szánk végre összeérhetett volna, megálltam és mélyen belenéztem azokba a gyönyörű szemekbe. Christopher megfeszülve várta a tettemet, láthatóan lefagyasztotta a hirtelen jött szemkontaktus és teljesen rám bízta következő tettemet. Az egyetlen gond csak az volt, hogy én sem tudtam mit csinálni, hiszen szánalmas módon elvesztem az íriszeiben és az az egy kérdés járt a fejemben, hogy hogy kerülhettem én egy ilyen visszafordíthatatlan szituációba, ráadásul szinte az egyetlen emberrel, aki tiltott számomra.

- Egy kicsit félek - hangom amilyen erőtlen és csendes volt, olyan jelentőségteljes is. Abban a pillanatban, este fél kilenckor, Christopher karjaiban állva, egy centiméterre az ajkaitól, megfogalmaztam három szóban azt, ami kavarog bennem a kapcsolatunkat illetően: hogy félek, úgy is, hogy minden pillanatát élvezem.

Félek, hogy egyszer lebukunk, félek, hogy hatalmas problémákat von ez majd maga után, félek, hogy veszélybe sodrom ezzel Christophert, és legfőképpen: *félek, hogy a kelleténél jobban elmélyülnek az érzéseim, amiket majd nem tudok már semmivé varázsolni.*

- Én is - Christopher suttogó egyetértéssel jelezte, hogy tökéletesen ért és tud mindent, én pedig remegő sóhajjal bólintottam egy aprót, hiszen más választ képtelen voltam produkálni. Hagytam, hogy ajkaink végre kapcsolódjanak egymáshoz és tökéletes összhanggal mozogjanak együtt, nyelvem legmagasztosabb szeretőjeként köszöntötte az övét és boldogan vette fel az egyre káprázatosabban gyorsuló tempót.

Gyengét löktem Christopheren, éppen csak akkorát, hogy legyen köztünk egy parányi távolság, majd kikerültem és a lehető legtapintatosabb léptekkel indultam meg előtte a szobája felé. Őszintén szólva, az égvilágon semmi nem volt a fejemben, csakis arra tudtam gondolni, hogy az ágyon akarok feküdni ezzel a férfivel, az idők végezetéig a karjaiban lenni és elolvadni az ölelése gyönyörűségében.

Ahogy beléptem az ajtón, be is csukódott mögöttem, Christopher szó szerint a pillanat hevében letámadt egyetlen levegővétel után, én pedig abszolút nem bántam - lihegve fogadtam a lendületét, de úgy tartottam az ütemet, mintha

ezen múlna az életem. Nem volt akkor sem ellenvetésem, amikor az ágy matracára kerültem, a szájába nyögtem, ahogyan kezei elkezdték felfedezni újra a testemet, majd combomat cirógatva feltűrték fekete ruhámat, végül egyszerűen csak áthúzták a fejemen és a földre dobták az ágy mellé. Egyenesen felgyulladtam, amikor Christopher végig nézett a testemen, meg sem próbálta tagadni, hogy elidőzött a melleimnél, sőt - fájdalmas lélegzetvétellel jelezte izgatottságát, amit keltettem benne. Akármennyire is jöttem zavarba ettől a megmozdulásától, élveztem a helyzetet és sikerként fogtam fel, hogy ilyen reakciókat vagyok képes kiváltani belőle. Kezeim szétszedték a fehér ingen díszelgő gombokat és kiszabadították Christopher karjait a hosszú ujjak takarásából. Amíg lelkem elveszett az észvesztően tökéletes csókolózásban, amit ez a férfi adott nekem, ujjaim gyengéden szántották végig a hátát és a lapockáján lévő makulátlanul kidolgozott izmait.

- Megőrülök érted - mormolta a fülembe, én pedig hangos sóhajjal fogadtam a mondatot. Túlságosan lázba hoznak ezek az apró kis kifejezések, nem tudtam betelni Christopher hangjától, ami valahogyan mindig mélyebbnek tűnik az ilyen szituációkban. Irreális csókjai egy varázslatos univerzumba repítettek, egy káprázatos világba, ahol csak mi ketten léteztünk és ahol a festői gyönyör megszépít minden apró dolgot, amit teszünk. - *Annyira kívánlak!*

Én is kívántam őt.

De még mennyire!

Élveztem minden egyes másodpercet, amit ebben a helyzetben tölthettem, és képtelenség szavakba önteni, hogy mennyire beremegett minden egyes porcikám arra a túlfűtött érzésre, ami keletkezett bennem, amikor Christopher lassan mozogni kezdett rajtam - beharaptam az alsó ajkamat a gondolatra, hogy csupán három réteg választ el minket egymástól és úgy kapaszkodtam a vállába, mintha csak ő tartana, amikor nyakamba hajolt, de a józan eszem mégis pofán vágott, úgy is, hogy nem akartam.

- É-én... én... én várni szeretnék - dadogtam, annyira zavarban voltam és annyira össze voltak kuszálódva a gondolataim. Egyáltalán nem az volt itt, hogy nem akartam Christophert *úgy*, nem volt mögöttes tartalma a kijelentésemnek, csupán az, hogy várni szeretnék: akármennyire is reagál

hevesen a testem Christopherre, nem engedhettem meg magamnak, hogy kettő hónap után odaadjam magam egy fiúnak és ez akkor is az eszemben lesz, ha már homályosan fogok látni, annyira akarom majd az együttlétet. Hihetetlenül kedvelem Christophert, de van tartásom és fontosnak érzem az első alkalmat, fontosabbnak annál, hogy ilyen rövid idő alatt megejtsem. Christopher ajkaim közé lehelt, mielőtt kinyitotta a szemeit, én pedig arcát közrefogva szólaltam újra meg egy fokkal magabiztosabban. - Várni szeretnék ezzel, Christopher.

- Jó - mondta egy mély sóhaj után, majd lihegve legördült rólam és a hátára feküdt. Amellett, hogy büszke voltam magamra, hogy meg tudtam állni, hatalmas bűntudat is övezett látva a férfi arcát, amikor pedig rám nézett, még a kínosság is rátett egy lapáttal, amit a ruhanélküliségem és piros orcáim okoztak. - Nyilvánvalóan nem akarom, hogy olyat tégy, amit nem akarsz. Van időnk.

Christopher bíztató szavai és megértő bólintása egy őszinte mosolyt varázsoltak az arcomra, hihetetlenül hálás voltam, amiért nem haragszik, de részben én haragudtam saját magamra - tudtam, hogy csalódott volt és többet várt, mielőtt leállítottam, tudtam, hogy akarja ezt, akar *engem*, és fájt az, hogy azt hiszi, én nem akarom őt.

Azt akartam, hogy tudja: kívánom őt és mindent megtennék azért, hogy boldognak lássam.

Csókkal próbáltam enyhíteni a belső csalódottságát, a a szelíd és gyengéd hangulat azonnal eloszlatta az utóbbi másodpercekben kialakult feszélyezett légkört. Éreztem Christopher izmainak megfeszülését a mellkasán és a hasfalán, amikor ujjaim végigcirógatták meztelen felsőtestét, egészen fekete nadrágjának gombjáig. Őszintén szólva, fogalmam sem volt, hogy mit csinálok és rettegtem attól, hogy elrontok valamit, mégis hajtott a kiváncsiság és az akarat, hogy örömet okozzak ennek az embernek - bunkóságnak éreztem, hogy ő már kétszer is elérte ezt nálam, én pedig még csak a közelébe sem hoztam őt.

Ajkaim elváltak ajkaitól és apró csókokkal hintették hibátlan bőrét, ahogyan egyre jobban lejjebb kúsztam az ágyon - merevedése még eltakarva is könnyen kivehető volt, és amellett, hogy tudatlan kis eszemet izgatta ez a

tény, tehetetlenné is tett. A nadrág korcával játszottam és nyeltem egyet, soha nem volt még ilyen élményem és az az igazság, hogy a felvilágosító órák végigülésén kívül egyáltalán nem volt semmilyen tapasztalatom vagy viszonyítási alapom - még csak pornót sem néztem, vagy hasonlók, egyszer Jasper az orrom alá dugta a telefonját egy olyan videóval, hogy zavarba hozzon és jól szórakozzon a nyomorúságomon, ahogyan azt szokta, de azelőtt eltakartam a szemem, mielőtt levetkőztek volna a színészek.

- Tisztában vagy azzal, hogy ez nem kötelező, ha nem akarod, ugye? - Christopher mély hangja ébresztett fel, én pedig gyorsan felnéztem és hagytam, hogy összekapcsolódjon a tekintetünk. De igen, akarom. A kíváncsiság vakon vezetett, egyáltalán nem terveztem megállni, de a riadtság másodpercenként ment át az egész testemen, akár az áramütés.

- N-nem, nem az, csak... nem az, csak nem tudom, hogy csináljam - észre sem vettem, hogy a hangom mennyire vékony és halk lett a vallomás végére, valószínűleg nevetségesen festettem és kicsit szégyelltem is magam, de ezt az érzést egyből felváltotta a zavartság, amikor megláttam Christopher szája sarkában azt az aprócska mosolyt, amit kétségbeesetten próbált elrejteni és egy komoly ábrázatot felvenni. Tudtam, hogy iszonyatosan élvezi a tapasztalatlanságomat és nagyon jót szórakozik a szánalmasságomon, ez pedig csak még vörösebbre színezte a már amúgy is lángokban égő orcáimat.

- Oké, nem baj, először is... - Christopher olyan halkan motyogta, hogy alig hallottam, mire csak sóhajtottam és kigomboltam a nadrágját. Még a vak is látta volna kezeim őrült módon való remegését, amikor a férfi alsónádrágját lejjebb húzva szemem elé került legnemesebb testrésze, ajkamat beharapva zártam az ujjaim közé és azonnal felkaptam a tekintetem az arcára, hogy minden apró reakciónak tanúja legyek.

Christopher könyökéről lassan a párnára ereszkedett, száját végig nyalva engedte pilláinak, hogy lecsukódjanak és olyan mélyen lélegzett, hogy látszott mellkasának emelkedése. Kezemet lassan kezdtem mozgatni, majd gyorsítottam a tempón, amikor apró nyögés szaladt ki ajkai közül - teljes mértékben biztos voltam abban, hogy még az alattunk lévők is hallják a szívem dobbanásait és a gondolataimat, amik kérdések tömkelegét foglalták magukba: jól csinálom? Élvezi? Mi van, ha fájdalmat okozok neki? Mi van, ha lassú? Mi van, ha gyors?

- Ne félj, fantasztikus vagy - mintha hallotta volna a fejemben járó kétségeket, úgy nyugtatott meg egyetlen mondatával, amit zihálva préselt ki magából, majd beletúrt barna tincseibe.

Számat kezemhez társítottam és azzal párhuzamban folytattam, amit elkezdtem és egyre nagyobb önbizalomnak voltam birtokában, habár még mindig reszketett mindenem és természetesen ugyanúgy féltem, hogy bármelyik másodpercben elronthatok valamit és örökké tartó traumát okozok Christophernek. Ajkaim közrefogták legféltettebb pontját és ritmusos gyorsasággal mozogtak azon - a szobát Christopher elhalt sóhajai és mély lélegzetei töltötték be, én pedig annyira elégedett voltam, hogy mindez én miattam történik, hogy már egyenesen boldogságot éreztem.

- Nézz rám, látni akarom az arcod - mormolta halkan Christopher rá pár másodpercre, hogy megszüntettem a szemkontaktust, én pedig eleget tettem kérésének és hagytam, hogy újra felkönyökölve elmélyüljön zöld íriszeimben. Meglepett enyhén parancsoló hangneme és hirtelen fel sem tudtam fogni, hogy tetszett-e vagy nem, annyira elvarázsolt az a mámor, ami fizikálisan kiült az arcára. Beharapta az ajkait, mikor egy random reflexből végighúztam a nyelvemet a férfiasságán, de akármennyire is esett nehezére, nem vette le tekintetét rólam és olyan fátyolos pillantásokkal kémlelt, mintha én lennék számára a tiltott kábítószer.

Jelenesetben az is voltam.

- Nem bírom tovább, Nancy - suttogta Christopher úgy, mintha az élete múlna rajta, majd egy mély levegővétel után pontosan a szemeimbe nézve érte el a gyönyör lemagasabb fokát. Összerándultak az izmai, az izzadtság csillagokat megszégyenítve ragyogtatta meg a testét abban a pillanatban, amikor megéreztem a nyelvemen nedvének sós ízét.

Szinte csodáltam azt a tökéletes látványt, amit Christopher Burns nyújtott, miközben próbálta rendezni saját maga légzését, szüntelenül figyeltem el-elnehezedő szempilláit, amik alól bágyadtan figyelt engem és közben azon gondolkoztam, hogy bármit megadnék annak érdekében, hogy így lássam ezt a férfit.

Bármit megadnék annak érdekében, hogy boldog legyen.

- Van benned valami végtelenül érdekfeszítő, Nancy Williams - lehelte fáradtan Christopher, én pedig felkúsztam az ágyon és addig mocorogtam, amíg rá nem kerültem, majd anélkül letámadtam az ajkait, hogy méltattam volna valamire az utóbbi megszólalását. Pontosan nulla másodpercet kellett arra várnom, hogy karjait köröm fonja és viszonozza a csókomat, kezei fel-le jártak takarás nélküli derekamon, egészen a melltartóm pántjáig, le az alsóneműmig. - Kétségbeesetten várod, hogy viszonozzam.

- Nem, ez nem igaz, nem azért csináltam - hadartam két csók között, majd hagytam, hogy Christopher felüljön velem együtt és pillanatok alatt maga alá gyűrjön. Nyakam egy pontját édes kínzásba vette, én pedig beharaptam az alsó ajkamat, hogy ne nyögjek fel a lenyűgöző érzésre, amit fogaival keltett a bőrömön.

- Mondd ki, Nancy - búgta a fülembe, majd nyálas puszikkal hintette be az államat egyenesen addig, amíg fel nem ért a számhoz. Alig bírtam tartani azt a sebességet, amit diktálni kezdett, de az istenért sem szóltam volna, hiszen mindennél jobban élveztem. - Kétségbeesetten várod, hogy hozzád érjek.

Belenevettem a következő csókba úgy is, hogy túl forró volt a hangulat és semmi vicces nem volt abban, amit mondott - nevettem, mert zavarban voltam attól a hatalmas igazságtól, ami a kijelentésében lappangott. Türelmetlenül vártam, hogy végre tegyen valamit, ő viszont a hasamtól tovább nem vitte a kezeit, őrületbe kergetően játszott melltartóm pántjának le-feltologatásával, nyakam kínzásával és égető érintéseinek kavalkádjával. Elégedetten hallgatta erősödő sóhajaimat, figyelemmel követte minden ajakbeharapásomat, zene volt füleinek minden alkalom, amikor hangszálaim az ő nevét formálták.

- Kérlek, tegyél valamit - mondtam végül, ő pedig végignyalta az alsó ajkát a lehető leglassabb és leglátványosabb módon, majd eleget tett a kérésemnek.

Felesleges kijelentenem, hogy az egész éjszakát Christopher Burnsszel töltöttem.

[H U S Z O N H A T O D I K R É S Z]

Sziasztok!
Na, szóval. Nagyon sokan írtatok a következő rész után érdeklődve, én pedig rájöttem, hogy be kell vezetnem egy rendszert.
Mostantól *minden héten vasárnap lesznek új részek.*
Azért érzem ezt szükségesnek, mert elkezdődik az iskola, ugyebár, és elég nehéz évnek tűnik a következő, rengeteget kell majd tanulnom és nem lesz időm heti három-négy részeket írni, csak annyit akarok bevállalni, amennyit be is tudok tartani.
Mellesleg, ahogy említettem, lesz egy új sztorim is, amiben szintén hetente lesznek majd részek miután elkezdtem, így heti kétszer találkozhattok majd az írásaimmal.
Ennyit akartam, élvezzétek a részt!❤

Amikor reggel kinyitottam a szemeimet, újra le is csuktam, hogy ne égessem ki a retinámat és hozzászokjak a hirtelen jött fényváltozáshoz. A nagy világosság folyamatos pislogásra késztetett egy kis idő töredékéig, majd miután sikerült kivennem a mellettem békésen szuszogó férfi körvonalát, mosolyra húzódott a szám. A hátamra fordultam és a fehér plafonon figyeltem a hajszálrepedéseket, miközben a tegnap este történéseit bogozgattam a fejemben - eltakartam arcomat két kezemmel és halkan belenevettem a tenyereimbe az igenis élénk emlékképek gondolatára, amik elém vetítették a múlt éjszaka végtelennek tűnő forróságát.

Christopher a világ legnyugodtabb emberét ábrázolta, amikor felé fordultam - mellkasának egyenletes mozgása jelezte ugyancsak egyenletes légzését, izmai elernyedve tárták elém a tökéletes látványt, amire öröm felébredni. Igaz, körülbelül kettő órát aludtam, mégis olyan éberen tanulmányoztam az arcát, mintha most látnám először. Tulajdonképpen elég érdekes dolog ez Christopher Burns esetében - általánosságban mindig felveszi ezt a

nemtörődöm jelzésű pokerfacet, fapofával ad hangot a tízpontos szarkazmusának, amiért élnek-halnak a diákjai. A flegmaságával szerettette meg magát mindenkivel úgy, hogy nem is tudott róla, elhiszi magáról, hogy jól csinálja azt, amit csinál és olyan diplomatikus megjelenést varázsol a választékos szókincsével és az ing-zakó kombóval, ami a tiszteleten túl már akkora flegmaságot sugároz, hogy bűnnek érzi az emberiség nem csodálni magát az embert.

Ez ő, ez Christopher Burns.

Viszont amikor vége a napnak és ledobja magáról a zakót, ellágyulnak az arcvonásai, kifújja a nap nehézségeit és a szemeiben lévő komolyság zavart csillogássá változik - szerencsésnek érzem magam, hogy megtapasztalhatom ezt a rejtett, titkos oldalát is, amit felvesz a társaságomban.

- Bámulsz, Nancy Williams - Christopher halk megszólalása hirtelen ért és válaszolni sem voltam képes, hiszen rekedt, álmos hangját azt sem tudtam, hogy hogy kéne feldolgoznom első hallásra. Bár igaz, azért sikerült elmosolyodnom, még úgy is, hogy nem látta. - Frusztrálsz.

- Bocsánat, de mindjárt elkezdek unatkozni egyedül, ha nem kelsz fel - hadartam, mert valahogy túl hülyén hangzott a fejemben az *igen, bámullak, mert annyira tetszel* válasz, így jobbnak láttam, ha saját magamat adom és hisztizek. Christopher lassan nyitotta ki szemeit, az égszínkék árnyalat most így, reggelek reggelén valahogy még szebben mutatott a pupillája körül.

A férfi láthatóan azt csinálta, mint én pár másodperccel ezelőtt: arcom minden szegletét átvizsgálta a tekintetével, majd mikor szemeimhez ért vissza, úgy elmélyítette fáradt pillantásait az enyémekben, mintha keresne valamit azokon túl. Mosolyogtam a kialakult szemkontaktusra, nagyon jól éreztem magam a helyzetben. Ez az egész olyan volt, amihez könnyen hozzá tudnék szokni és amire a lehető legegyszerűbb módon képes lennék ráfüggni. *Túl* kellemes volt e mellett az ember mellett ébredni.

Christopher nézte egy ideig a mosolyomat, majd mérges sóhajt imitálva a fejére tette a párnát és eltakarta a fejét - nevetve fogadtam a gyerekes tettét és nagyon erősen próbálkoztam, hogy elvegyem a tömött anyagot előle, de nyilvánvalóan túl gyenge voltam hozzá képest, így csak akkor láthattam meg

újra az arcát, amikor saját magától dobta el a párnát. Azzal a mozdulattal ajkaimra is a tapadt, én pedig nevettem a csókban, de amilyen hevesen indult, Christopher pillanatok alatt lelasította és emiatt azt is elfelejtettem, hogy miért nevettem az elején.

Éreztem ebben a meghitt pillanatban, hogy a múlt éjszaka mentálisan is egy nagyon új szintre emelte a kapcsolatunkat - érdekes dolog ezt kijelenteni, de ebben a csókban mintha éreztem volna a lelkünk összekapcsolódását, a láthatatlan a kötelet, ami egybefonta a testünket egy teljes életre.

És igen: fogalmam sem volt, hogy hogy hozza majd a sors, de kétségtelenül tudom állítani, hogy én lennék a legboldogabb a világon, ha Christopher Burnsszel élhetném le az életemet - vele *akarom* leélni az életemet.

Lassan szakítottuk meg a csókot, majd Christopher gyermeki kiváncsisággal óvatosan felemelte a minket takaró paplant és végignézett csupán egyetlen alsóneművel fedett testemen. Pimasz mosoly ábrázolódott az arcára, majd kezeit az arcomra vezette és újabb csókot kezdeményezett - amilyen nyugodt, olyan gyors mozdulatokkal fordult rám és hagyta, hogy teste az enyémre nehezedjen.

- A tegnap este... - elakadtak a szavaim, de nem csak azért, mert Christopher ajkai megtalálták a nyakam legérzékenyebb pontját, hanem azért is, mert tulajdonképpen nem tudtam szavakba foglalni, hogy milyen volt a tegnap este. *Elkápráztató? Döbbenetes? Szenzációs?* Egyik kifejezés sem elég arra, amit éreztem pár órával ezelőttig.

- Igen, szerintem is - búgta a férfi, majd milliméteres csúszásokkal a mellkasomhoz jutott. Nyelvével becézgette melleimet, szívta, harapta és nyálas csókokkal hintette őket, én pedig beharaptam az alsó ajkamat, hogy ne sóhajtsak fel hallhatóan. Egyenesen megtébolyodtak az érzékszerveim nemes érintéseire, csukott szemekkel szédültem bele mégjobban a puha párnákba és hagytam, hogy lelkem szépen-lassan kiszálljon ebből a világból, amíg Christopher meg nem szólalt újra azon a mély, reggeli reszelős hangján, amitől nyelnem kellett, nehogy megfulladjak zavaromban. - Annyira csábítanak a melleid - lehelte az említett testrészeim közé, majd újra ajkaimat vette célba és nem hagyott idõtt arra, hogy elpirosodjak. Csókolózás közben olyan érzés kerített hatalmába, mintha hormonjaim összeszedetlen táncba

kezdtek volna egymással, ujjaimat tudatlanul vezettem csokoládébarna tincseibe és engedtem pilláimnak, hogy lecsukódjanak. - *Egyszerűen nem tudok betelni veled, Nancy Williams.*

Christopher azonnal félbeszakította mámorító másodperceinket, ahogyan meghallottuk a bejárati ajtó zörgését, amit az azon való hangos kopogás okozott. Nyeltem egyet és értetlenül néztem a rajtam fekvő férfire, aki felemelt fejjel dolgozta fel azt, hogy keresik - próbáltam nem mutatni a félelmemet és nem gondolni arra, hogy a rendőrség az, hogy bilincsben elvigyék azért, mert velem töltötte az éjszakát.

- *Christopher, szívem!* - ismerős női hang társult a kopogáshoz, a megszólalásra Christopher arcán végigszáguldott az emlékezés hullámja és lekászálódott rólam.

- Basszameg. Itt az anyám - elkerekedett szájjal könyököltem fel az ágyban és csak reménykedtem benne, hogy nem ver annyira a szívem, hogy drága Adeline meghallja két zárt ajtón keresztül is. Tudtam, hogy nem találkozhatok a nővel, hiszen felismerne és összezavarodna, hogy miért jövök én ki szombat reggel a fia, aki a tanárom, szobájából, így ötleteket várva figyeltem Christophert, miközben a *te jó ég* kifejezést motyogtam szüntelenül. - Freyának ma van a születésnapja és megígértette velem, hogy elviszem ebbe a szerencsétlen Hinsdale-i plázába. Maradj itt!

Torkomon akadtak a szavak és nem tudtam válaszolni, így csak csendben néztem leesett állal, ahogy Christopher kivonul a szobából és bezárja maga után az ajtót. Sóhajtva dőltem vissza az ágyba, próbáltam nem pánikolni és nem gondolni arra, hogy a negyediken vagyunk és még a rohadt ablakon sem tudok kimászni. A nézett sorozatokat és filmeket pörgettem le a fejemben, hátha eszembe jut egy hasonló jelenet, de akárhogy is szemlélem a dolgokat, nem vagyok természetfeletti, hogy egy ugrással karcolás nélkül érkezzek a betonra, sem Troy Bolton, hogy lekússzak az ablak melletti - ebben az esetben nem is létező - fán a földre. Hallottam az ajtón túlról a szívből áradó köszöntéseket és Freya vékonyka hangját, ami nyolcadik születésnapját ecsetelgeti változatlanul, miközben sóhajtva előkerestem az ágy alá csúszott telefonomat és feloldottam. Amikor megláttam az időt és tudósítottam magamban, hogy negyed tíz van és tízre otthon kell lennem, nem bírtam tovább: ritka súlyos pánikolásba kezdtem.

Te jó ég!

Ha nem érek haza időben, anya elmegy Jasperékhez és nem fog ott találni, abból pedig egyáltalán nem alakulhat ki semmi szép a világon.

Oké, Nancy. Gondolkozz!

Hozzám nem illő gyorsasággal nyitottam meg a Claytonnal váltott üzeneteimet és egy monológban összefoglaltam neki a problémámat, a végen nyolcszáz kérdőjellel, hogy mit kéne csinálnom, elvégre ő pontosan az az ember, akiből kinézem, hogy került már ilyen helyzetbe csekély tizenkilenc éve alatt párszor. Őrült ember módjára küldtem neki a folyamatos üzeneteket, hogy észre vegyen, amikor pedig megjelent a kis körkép, jelezve, hogy látta, még pluszban bombáztam egy újabb adag kérdőjellel, hogy érezze a válaszának a fontosságát.

Suttyó: *Nem Jaspernél töltötted az éjszakát?*

Persze. Nyilvánvalóan most jön elő Clayton védelmező énje is, nehogy már gyors tanácsot kapjak és megmeneküljek.

Én: *CLAYTON, HALÓ! ELŐSZÖR SZÖKTESS KI, UTÁNA RÉSZLETEZEM, JÓ?*

Suttyó: *Mássz ki az ablakon. Vagy valahogy szlalomozz ki az ajtóig. És ha leadod a címet, megkönyörüllek és érted megyek, hogy ne szembesülj anya haragjával.*

Én: *HOGY SZLALOMOZZAK KI AZ AJTÓIG, AMIKOR AZ AJTÓ ÉS A SZOBA KÖZÖTT VANNAK AZOK, AKIK ELŐL SZÖKNI PRÓBÁLOK?*

Suttyó: *Less ki a szobából és próbáld meg felkelteni magadra az urad figyelmét, ő meg valahogy elvezeti őket onnan. Komolyan, Nancy, annyira szánalmas vagy! Hogy kerülhettél ilyen helyzetbe?*

Forgattam a szemeim Clayton lecseszésére és Christopher megnevezésére, de teljes mértékben igazat kellett neki adnom - mármint, abban, hogy szánalmas vagyok -, viszont ettől még nem volt időm gondolkozni azon, hogy milyen

kiemelkedően nyomorult teremtés vagyok, helyette csak gyorsan elküldtem a panel koordinátáit és magamra húztam a melltartót és a tegnapi fekete ruhámat. Akármennyire is próbálkoztam, képtelen voltam lenyomni a kilincset, rettenetesen féltem, hogy ahogy kinyitom az ajtót, előttem fog teremni mondjuk Freya és rájön az egész Burns család, hogy éppen kiszökni próbálok a lakásból.

- Jól van, Nancy. Láttad már a filmekben, hogy csinálják - motyogtam magamnak, majd kinyitottam az ajtót és kidugtam az aprócska résen a fejemet. Tökéletesen ráláttam Adalinera, ahogy a pultnak dőlve beszélget Christopherrel, aki biztos, hogy nem fog rám nézni, tekintve, hogy háttal áll nekem. Szidtam az életet és szerencsétlen mivoltomat, majd a kanapé felé fordultam, ahol rálátást kaptam Freyára, ahogyan nézi a mesét.

Miután rájöttem, hogy szinte körbeveszik azt a rohadt kijáratot és beismertem, hogy nem egy megrendezett jelenetben vagyok, sóhajtottam egyet és bezártam az ajtót - illetve, bezártam volna, de abban a pillanatban Christopher a tarkójához kapott és lopva hátratekintett a válla felett: a paranoia nagy úr, valljuk be. Felcsillant szemekkel intettem, hogy vigye el a kis lakásban valamerre az anyját, mert vészhelyzetben vagyok és muszáj hazaérnem, ha nem szeretném, hogy anya lelki betegségbe kiabáljon, de ez csupán pár másodpercig tartott, a férfi újra előre fordult és megköszönte a dicséretet, amit Adaline a tányérok színére adott, amik beleillenek a ház stílusába.

- Kivel vacsoráztál tegnap este? - kérdezte hirtelen a nő, én pedig nagyot nyeltem, mert megijedtem, hogy valami nagyon átlátszót hagytam a földön tegnap, netalántán túl erős volt a parfümöm, vagy Adaline meglátott, csak kíváncsi, hogy megadja-e neki a fia a nevemet és azért nem értesített minket arról, hogy tud mindent. - Jaj, Christopher, ne nézz rám ilyen szemekkel! Gyertya az asztalon, két tányér a mosogatóban... mellesleg egy női kabát felakasztva a fogason! Ki a szerencsés hölgy és mikor ismerhetem meg? Itt van most is?

- Christopher, el fogsz venni egy lányt feleségül? - sikított fel izgatottan Freya is, mire a fejemet az ajtónak döntöttem és átkoztam magam azért, amiért nem mosogattam el tegnap este és amiért ott hagytam a fogason a kabátomat. Éreztem, hogy ebből még óriási probléma lesz.

- Az isten szerelmére, ne menjünk ilyen messzire - egy fokkal nyugodtabban vert a szívem, amikor Christopher a lehető legmonotonabb hangján állította le a húgát. Az anyja hátára vezette a kezét és lassan a kanapé felé irányította, miközben titkon az ajtó felé mozdította a fejét, jelezve nekem, hogy valahogyan mutassam meg a ninja képességeimet és tűnjek a házból, amíg ő beszélget a kanapén a családjával egy olyan témáról, ami érdekli is őket annyira, hogy csak rá figyeljenek. - Igen, tegnap felhoztam valakit, de már nincs itt, csak itt hagyta a kabátját.

- Jaj, édesem, de örülök neked! - Adaline anyai puszit nyomott Christopher arcára, majd részletekért éhes szemekkel várta a folytatást, amit nem igazán kapott meg. Nos, igen, Christopher nem az a részletezős típus. - Na, de mondj már valamit, Christopher! Hogy hívják a lányt? És mennyire komoly? Mikor ismerem meg?

- Anya, kérlek ne fárassz, majd megismered, ha komoly lesz - habár egy aprócskát szíven ütött a mondat, reménykedtem, hogy csak a kilétem védelme miatt illette a komolytalan jelzővel a kapcsolatunkat.

- Legalább a nevét mondd el! - kérlelte tovább Adaline, Christopher pedig sóhajtott egyet. A lehető leghalkabb léptekkel, lábujjhegyen kezdtem közlekedni, úgy éreztem magam, mint egy őz, aki próbál eltűnni a ragadozó állat elől. Túl mély levegőket vettem saját magam nyugtatása érdekében és ez is csak kétségeket ébresztett bennem a kijutás témájában, mert féltem, hogy meghallják.

- Nadia - vágta rá Christopher, nekem pedig olyan erősen kellett visszatartanom a nevetést, hogy egyensúlyom megingott egy aprócskát és lábujjhegyemről botladozva estem a talpamra. Összeszorított szemekkel guggoltam le a pult mögé, éreztem, hogy Adaline felém fog fordulni és imádkoztam, hogy ne álljon fel és jöjjön ide. Ó, istenem! - Egy kicsit, *hm, esetlen*, de biztosan kedvelni fogod majd.

Kinyitottam a szemem és mosolyogva forgattam meg a megszólalásra, de a mosoly lehervadt az arcomról, amikor lenéztem a földre és szembesültem takarás nélküli lábaimmal.

Basszus! A cipőm!

Kezemet a homlokomra tapasztottam és azon gondolkoztam, hogy hogy lehetek ennyire fogyatékos, majd szemeztem a szobával és a kijárattal, hogy pontosan mit kéne csinálnom. Ha visszamegyek, csak húzom az időt, mellesleg ha felhúzom a magassarkút, kopogni fog, ha pedig a kezemben hozom, meg van az esélye, hogy kiejtem a kezemből, mert egy nyomorék senki vagyok. Viszont ha nem megyek vissza, szembesülnöm kell majd anyával - feltéve, ha eljutok addig - és ki kell találnom egy hihető sztorit, hogy miért cipő és kabát nélkül mentem haza, mert ugyebár az utóbbit sem tudom majd elvinni, hiszen fura lenne Adalinenak, ha a titokzatos női kabát egyszer csak eltűnne.

Végül mérlegeltem a helyzetet és a nehéz döntés után kinéztem a pult mögül, hogy képbe legyek a jelenlegi helyzettel: Adaline és Freya tökéletesen elmélyülve beszélgetnek Christopherrel a Hinsdale-i plázáról és arról, hogy itt, ebben a házban is megünnepelhetnék a kislány születésnapját, együtt. Felesleges lett volna már két lábra állni, így szó szerint négykézláb közelítettem meg az ajtót, de elakadtam pontosan előtte, hiszen a kilincs lenyomása biztos, hogy zajt fog csapni.

Igen.

Négykézláb álltam az ajtó előtt a kilincset nézve pontosan nulla takarással. Tanácsot várva néztem Christopherre, de az egyetlen reakciója annyi volt miközben beszélt, hogy megdörzsölte a homlokát és közben mutató ujjával hessegett ki az egész házból. Köszi.

Végül lenyomtam a kilincset és próbáltam visszaemlékezni, hogy nyikorog-e az ajtó, de anélkül, hogy jobban megfontoltam volna, akkora résre nyitottam, amekkorán épphogy kiférek, majd olyan gyorsan iszkoltam ki, mintha a pokolból menekülnék. Visszazártam az ajtót és megnyugodva fellélegeztem, de ahogy oldalra fordítottam a fejem, szembe találtam magam egy akkora kisfiúval, mint amekkora én voltam a földre ereszkedve. Érdeklődően fordította oldalra a fejét, hatalmas barna szemei kimeredve bámultak és úgy szorította a kezében lévő kisautót, mint egyetlen védőeszközét.

-Sz-szia - köszöntem halkan, közben pedig lejátszottam a fejemben a Szilveszter estét és Adaline meséit, hogy bebiztosítsam magam: ez a kisfiú nem Burnsékhez tartozik, hanem valószínűleg a szomszéd lakáshoz. -

Bújócskázok éppen. Ne mondd el senkinek, hogy láttál, jó?

A kisfiú szeme úgy felcsillant, hogy megijedtem. Jaj, ne...

- Játszhatok én is? - kérdezte egy aprócskát sejpítve, majd mielőtt válaszolhattam volna valamilyen orbitális hazugsággal, hogy miért nem játszhat most, egy nő a házból a Daniel nevet emlegetve bevonzotta a kisfiút a folyosóról. Újra felsóhajtottam, de minden bizonnyal Daniel kilesett az ajtón és búcsúzásként mutató ujját a szájához emelte, jelezve a hallgatását.

Bólintottam, és miután bezáródott az ajtó, eszeveszett gyorsasággal szaladtam a lifthez, majd félőrültként nyomkodtam a földszintre vezető gombot. Túl sok nekem ez a reggel.

Mikor a levegőre jutottam, összefont karokkal vártam a szánalmas trabant felbukkanását. Fogaim folyamatosan összekoccantak a hidegre, az egész testemen kiütött a libabőr és úgy remegtem, mikor átjárta a szél a legrejtettebb porcikáimat is, mint egy csontváz.

Clayton kilenc óra negyvennégyre érkezett meg - alig tizenöt percet álltam kint, semmi gond, csak egy kis influenza. Azt hittem, hogy amint beülök mellé, faggatni kezd, hogy miért aludtam itt, hol a cipőm és a kabátom és miért vagyok ennyire suttyó, de ahogy meglátott, elmormolt egy *jézusom*-ot, majd a hátsó ülésről rám dobott egy barna plédet. Nem akartam megjegyezni, hogy ebből a bizonyos plédből csak úgy áradt Charlotte jellegzetes parfümének illata, úgyhogy csak magamban elraktároztam és hitetlenkedtem.

- A kurva életbe, Nancy, tiszta lila a szád! Mennyit vártál? - kezdte Clayton, miután elindult, és miközben vezetett, aggódva rám-rám pillantott az útról. - És miért nincs rajtad cipő? Hol a kabátod? Istenem, Nancy... - dideregve meséltem el neki a kabátos és a cipős sztorit, ő pedig félig nevetve, félig szörnyűlködve fogadta. Láttam az arcán, hogy legszívesebben felhozná azt, ami sokkal jobban érdekli attól, hogy hol vannak a ruháim, szinte küzdött magával annak érdekében, hogy maradjon csendben és ne kérdezzen semmit, ez pedig annyira zavarttá tette, ami nem illett Clayton William magabiztos arcához.

Érdekes, hogy egyre többször vélem ezt felfedezni, amikor velem beszél.

Eddig nem volt nehéz dolga idősebb testvérként, mert nem csináltam semmit, nem volt ennyire komoly barátom, nem kellett felszednie reggel egy számára ismeretlen panel előtt és nem kellett azon aggódnia, hogy valami történik a húgával. Éppen ezért soha nem mutatta, hogy a védelmezős féle báty lenne, mert nem kellett mitől megvédeni, az utóbbi napokban viszont néha nehezebben szól hozzám, mert fél, hogy túlmegy a határon; amit viszont nem tud, hogy ő nem mehet túl a határon soha semmivel az égvilágon.

- Nem feküdtem le vele - mondtam ki végül a fel nem tett kérdésre a választ, és igen, égett az arcom és zavarba hozott a téma és minden szokásos dolog, de ezektől függetlenül úgy éreztem, hogy joga van Claytonnak tudni mindenről, ami velem történik, mert vagyunk olyan mély kapcsolatban, hogy így legyen. - Ha lefekszem vele, magamtól fogom felhozni neked.

- Oké - mondta Clayton egy aprócska szünet után, majd meg is változtatta a témát egy sokkal könnyebbre, amiért hihetetlenül hálás voltam.

Amikor hazaértünk, anya a konyhában ügyködött, így észrevétlenül sikerült feljutnom az emeletre - ma nagyon bujkálós kedvemben vagyok - és átöltözni otthoni ruhába. A szobámban még bőven aludt Mikeila, így csendben kellett mozognom, de ahogy ránéztem az ágyamban fekvő lányra, csak megálltam és néztem egy ideig, féltem, hogy megharagudott rám azért, amiért Jaspernek elmondtam, hogy ki a barátom, neki pedig nem. Tegyük hozzá, jogosan akadna ki, de attól még nem akarom, mert ha Mikeila kiakad, akkor az örökre szól.

Sóhajtva mentem le anyához ezen gondolkozva és reménykedtem, hogy most elkerülhetem a vitát, mert semmi kedvem nem volt hozzá, mellesleg a két óra alvás kijött rajtam és a fáradtság tornádóként száguldott végig a testemen. Szerencsére anya csak köszönt és megkérdezte, hogy milyen volt az estém, amire én egy egyszavas választ adtam és meg is szüntettem a kommunikációt. Már majdnem elaludtam a kanapén ülve, amikor a csengő vendég érkezését jelezve megszólalt. Anya nyitott ajtót, mivel én megmozdulni sem bírtam, és igazából annyira nem is érdekelt, hogy ki az, egészen addig, amíg le nem süllyedt mellettem a kanapé. Egyik szememet kinyitottam, úgy tudósítottam magammal Charlotte jelenlétét és a hatalmas, minden szürkeséget beszinesítő mosolyát.

- Jó reggelt! Akkor megyünk mozizni, vagy mi lesz?Vásárolni is akarok, szükségem van pár új ruhára - kezdte gyorsan Charlotte, én pedig sóhajtottam. Teljesen kiment a fejemből a mozi és egyáltalán nem vagyok olyan állapotban, hogy képes legyek sétálni, meg persze nem eldobandó az a tény sem, hogy lehetséges, hogy Mikeila utál, mégsem volt szívem lemondani a programot, hiszen alapból én hoztam fel még szerdán.

- Persze. Keltsd fel Mikeilát, fent alszik a szobában - mondtam, majd Charlotte bólintott és egy hatalmas lendülettel felállt mellőlem. Megcsapott édes parfümének illata, amivel a Clayton kocsijában lévő pléd is át van itatva és erőt kellett venni magamon, hogy ne kérdezzek rá, így csak lehunytam a szemem és szó nélkül hagytam, hogy barátnőm felbaktasson az emeletre.

Jaj, miért nem aludtam este?

Anya leültetett minket, lányokat, reggelizni és csak utána engedte, hogy elhagyjuk a házat. Áldottam az eget, hogy Mikeilának van kocsija és nem tömegközlekedéssel kell eljutnunk a moziig, mert látom magam előtt, hogy összeesnék a metrón.

- A szokásosnál is fáradtabban nézel ki - szólt hozzám ma először Mikeila, én pedig igazat adva neki elmosolyodtam. - Tegyünk egy kitérőt a starbucksba?

- IGEN - helyettem Charlotte válaszolt a hátsó ülésről. Valójában egyáltalán nem hittem el, hogy a kávé segít rajtam, de Mikeila kedvessége úgy megmelengette a szívemet, hogy ezután már akkor is élénkséget mutatnék, ha nem bírnám nyitva tartani a szememet.

A nap tulajdonképpen tökéletes volt a lányokkal. Rájöttem, hogy attól, mert nincs annyi időnk egymásra, ugyanolyan barátok maradunk, mint voltunk, ez pedig a megnyugváson túl bűntudatot is keltett bennem. Rosszul éreztem magam, amiért nem mondtam el nekik Christophert és legszívesebben kitálaltam volna mindenről, de a félelem szüntelenül bennem volt és egyszerűen nem tudtam kinyitni a számat és elkezdeni beszélni.

Ugyan, Nancy, nem bízol a saját barátnőidben?

De. Tökéletesen megbízom bennük, de hatalmas kockázat lenne *bárkinek* is

elmondani.

Jaj, ne már! A bátyádnak már akkor kezdtél mesélni, amikor még nem is voltál együtt a tanároddal!

Ez igaz, de Clayton az Clayton, születésem óta megbízom benne.

Miért, Mikeilában nem?

Hangosan lecsaptam a gyrosostálat a kis körasztalra, hogy elhallgattassam a gondolataimat. Szinte el is felejtettem, hogy a pláza közepén ülünk már egy ideje és eszünk, teljesen kiléptem ebből a világból, annyira zakatol az elmém. Tisztában voltam vele, hogy ez így nem mehet tovább, és valamit kezdenem kell magammal és ezzel a helyzettel.

Igenis megbízom a barátnőimben és el merem nekik mondani Christophert! Ha igazán a barátnőim - márpedig azok - nem fognak rosszul vagy elítélendően reagálni, az pedig, hogy nem mondtam el nekik egy ideig, biztosan érthető lesz számukra. Biztos vagyok abban, hogy Mikeilának fel kell dolgoznia azt, hogy titkoltam előle egy ideig, de hiszek abban, hogy meg tudjuk majd oldani.

- Lányok, el akarok mondani valamit - mondtam, majd vettem egy mély lélegzetet. Ahogy Mikeila, úgy Charlotte is felnézett a gyrosból és láttam a szemükön, hogy pontosan tudják, melyik témát akarom felhozni. Annyira várakozó szemekkel néztek rám, hogy egyenesen megszakadt a szívem. Belém hasított a tudat, amivel eddig is tisztában voltam, hogy már kettő teljes hónapja várnak arra türelmesen, hogy megosszam velük az életemet, várnak arra türelmesen, hogy megnyíljak előttük és megbízzak bennük, anélkül, hogy elfordulnának tőlem vagy feladnák a barátságunkat. *Hát léteznek náluk jobb barátnők?* - Szóval, egy ideje van barátom - kezdtem el, ők pedig bólintottak egyet és legnagyobb meglepetésemre egyikük sem sürgetett, hogy térjek rá a lényegre. Mérget vennék rá, hogy beszéltek már rólam ketten és megvitatták, hogy mivel nem kavartam még senkivel, biztosan nagyon fontos nekem a magánélet és a privátszféra és nehéz erről az egészről beszélnem, és jobb, ha megvárják, amíg magamtól osztom ezt meg velük. - És ismeritek ti is, és azért nem beszéltem erről, mert nagyon komoly dolog ahhoz, hogy terjesszem és hasonlók és azért mondom el nektek, mert megbízom bennetek.

Szóval, a barátom tulajdonképpen...

- Mr. Burns? - Mikeila megszólalására majdnem bólintottam, de amikor felfedeztem, hogy a lány nem rám, hanem a hátam mögé figyel, lecövekeltem. - Úristen, az Mr. Burns! Az Mr. Burns egy nővel meg egy gyerekkel! Te jó ég, szerintetek az a gyereke és a felesége?

- Dehogy is, te totál hülye - intette le Mikeilát Charlotte, miközben elővette a telefonját és fotózni kezdte Christophert, akár egy random helyes fiút a buszon. - Idős hozzá a nő.

- Simán lehet anyakomplexusa - *nem, Mikeila, nagyon nincs neki*.

Imádkoztam azért, hogy Adaline ne vegyen észre. Imádkoztam azért, hogy ne húzza erre a fiát és ne köszönjön nekem, hogy ne kérdezze meg, hogy hogy vagyok, hogy ne hozza fel a Szilveszter estét, de feleslegesen imádkoztam. Adaline hangja a meglepődés kellemes örömébe torkollt, amikor meglátott engem, én pedig feleslegesnek éreztem már elbújni, hátra fordultam és mosolyogva köszöntöttem a nőt.

- Nancy, istenem! De örülök, hogy látlak, te lány! - felálltam a székről és hagytam, hogy Adeline szoros ölelésbe vonjon, közben pedig összekapcsoltam a tekintetemet Christopherével. Tagadni sem tudta ijedtségét, amikor megpillantotta a két lányt az asztalnál, hozzá nem illő módon lesokkolt és látszott, hogy mozdulni sem tud. Majdnem kiesett a szívem a helyéről, mégsem tettem úgy, mintha nem ismerném a nőt, hiszen egyáltalán nem ezt érdemli. Éreztem a hátamon a kérdő tekinteteket és tudtam, hogy mesélnem kell ezután, csak azt nem tudtam még, hogy hogyan.

- J-jó napot, Mr. Burns - tért észhez először Charlotte, Christopher pedig közelebb lépett és egy elmormolt egy jó napotot.

- Jobban vagy már, drágám? Hogy van a karod? - kérdezte tőlem Adaline, én pedig készségesen válaszoltam, majd amikor Freya megszólított, lenéztem rá és hagytam hogy elregélje a születésnapját.

- Hát nagyon boldog születésnapot kívánok! - mondtam leggugolva elé, ő pedig mosolygott egyet és büszkén rámutatott az elől díszelgő lyukra, ahol

két hónappal ezelőtt még a foga csücsült. - Nahát! Már látom is, hogy ott nő a csontfog!

- Bizony - helyeselt egy mély bólintással a kislány, majd amikor észrevette, hogy mögöttem ül két ismeretlen, hátrébb húzódott és óvatosan megfogta Christopher kezét.

- Na, anya, haladjunk már - indult meg Christopher, majd hozzá illő monotonitással elköszönt és arrébb sétált a húgával. Istenem, mennyire kívántam, hogy Adaline is így tegyen!

- Nagyon örülök, hogy rendben vagy, szívecském! - simította meg két karomat a nő, majd puszit nyomott az arcomra és intett egyet, amikor a fia mellé lépett. Mosolyogva intettem vissza, miközben leültem a lányok közé, akik szabály szerűen pislogás nélkül néztek engem. Komolyan mondom, nem pislogtak.

- Emlékeztek arra a bulira, amire Clayton vitt el minket Szilveszterkor? - kezdtem a bevezetést és reméltem, hogy valami verbális választ kapok rá, de Charlotte és Mikeila csak egyhangúan bólintottak egyet és várták a folytatást. - Na, szóval, annál a játéknál én Rafaelhez kerültem és miután csókolóztunk, kicsit összezavarodtam, meg részeg is voltam és...

- Csókolóztál Rafaellel? - egy emberként kérdezte ezt tőlem a két lány, én pedig sóhajtottam. Rájöttem, hogy rengeteg dolog van, amiről nem számoltam be a barátnőimnek és rendesen éreztem azt a megsértett, rossz energiát, amit küldtek felém. Haragudtak rám.

- I-igen - mondtam csendben, Mikeila pedig sóhajtott egyet, majd egy másodpercre lecsukta a szemeit, hogy meg tudja őrizni a nyugalmát. Egy apró bólintással jelezte, hogy mehet tovább, de amikor kezdtem volna és Charlottera néztem, a lány olyan láthatóan volt összezavarodva, mint annak a rendje. Vártam a kérdését, de Charlotte csak megrázta a fejét és visszrázódott az eredeti témába. - Szóval... szóval, összezavarodtam és kiszálltam a kocsiból, és hát ugye hóvihar volt azon az estén. Elestem és... és hát minden bajom volt és becsengettem egy házba, amit éppen láttam.

- És ez volt Burns háza? - kérdezett bele Charlotte, én pedig nemet intettem a

fejemmel. Mielőtt szavakat is adhattam volna tetteimnek, Charlotte újabb kérdéssel bombázott, így csak a fejemmel kellett reagálnom. - Az anyja háza? - *bólintás*. - És ott volt Burns is? - *újabb bólintás*. - MI A... MIÉRT NEM MONDTAD EL NEKÜNK? TE JÓ ÉG, NANCY!

- Nancy, bízol te egyáltalán bennünk? - kérdezte a lehető leghalkabban Mikeila, ami sokkal-sokkal rosszabb volt a kiabálásnál, tekintve, hogy elég nagy hangú lány. Teljes mértékben jogos volt a feltételezése, de ez még nem jelenti azt, hogy igaz is. - Semmit nem osztasz meg velünk az életedről.

Semmit nem tudtam mondani. Teljesen egyet értettem Mikeilával, és - ez a legcsúnyább dolog - annyira rosszul reagáltak erre, hogy képtelen voltam visszatérni az előző témára és elmondani, hogy nem csak Christopher anyjának a házában voltam, hanem maga Christopher Burns a rejtett barátom. Túlságosan sértettnek érezték magukat még egy ilyen aprócska dolog eltitkolása után is, és tudtam, hogy hatalmas dráma lenne köztünk Mr. Árnyék felfedésével, azt pedig nem akartam.

- Na, jó - Charlotte egy mély lélegzetet vett, majd felállt az asztaltól és kidobta a gyros maradékát a közeli kukába. - Most szépen elmegyünk nekem vásárolni és úgy teszünk, mintha nem lenne semmi titkunk egymás előtt.

Mikeila és én követtük Charlotte példáját és hagytuk, hogy végigcsacsogja a valahány üzletbe vezető utat, de akármennyire is próbálta oldani a feszültséget, Mikeila és köztem egyáltalán nem sikerült.

Én pedig féltem.

Féltem elveszíteni a barátaimat.

[H U S Z O N H E T E D I K R É S Z]

- *Istenem, Christopher...*

A szertárban ültem az atlaszhalom tetején és hagytam, hogy Christopher fogaival kínozza kedvenc pontját a nyakamon. Fejemet oldalra döntve hagytam neki nagyobb helyet, és csak akkor voltam képes kinyitni a szememet, amikor a férfi eltávolodott tőlem és elégedetten szemlélte a bőrömön készített művét.

- Sokkal messzebbre vinném most ezt a történetet, ha nem csengetnének be egy perc múlva - mondta, mielőtt csókba hívta ajkaimat, én pedig aprót bólintva jeleztem megértésemet. Habár igen, megértettem, mégis fájdalmasan fogadtam, amikor Christopher megszakította a csókot és egy aprócskát távolabb lépett tőlem, de elmosolyodtam égszínkék szemeibe nézve, amik csak úgy csillogtak az enyémeket figyelve.

- Figyelj, Christopher... - kezdtem sóhajtva, miközben körülöleltem a férfi nyakát. Mivel történelem óra következett, tökéletes alkalomnak láttam újra felhozni az osztálykirándulást és a kérést, ami magába foglalja Christopher segítségét és támogatását, mert igaz, elvileg a vacsorán kellett volna megbeszélnünk, gyakorlatilag fel sem hozódott péntek este és akármennyire is szeretné a férfi, nem felejtettem el. - Az osztálykirándulással kapcsolatban...

- Hagyj már ezzel, Nancy - állított le Christopher idő előtt, én pedig a lehető legsértettebb tekintetemet adtam neki emiatt. Nem értem, mi lenne annyira nehéz abban, hogy segít kiválasztani a helyet, mérlegeli az árakat és esetleg egy kicsit foglalkozik velünk. - Nem szeretem az osztályodat, mérhetetlenül tiszteletlenek vagytok.

- Először is, nem is vagyunk tiszteletlenek! - habár védtem az osztályomat, Christopher egy nagyon is jelentőségteljes pillantással megcáfolta a kijelentésemet és megpróbált elhallgattatni, de ezúttal nem sikerült neki, mert az ő óráján igenis jól viselkedünk. Ha látná, milyenek vagyunk mondjuk irodalmon! - Másodszor pedig, megígérted!

- Nem ígértem meg semmit! - mondta Christopher, én pedig sóhajtottam, hiszen tényleg nem ígérte meg. Tudtam, hogy ha ő nem csatlakozik hozzánk, akkor teljesen magunkra maradtunk, az pedig sehogy sem tűnik kecsegtetőnek. Tényleg azt akartam, hogy az utolsó osztálykirándulásunk a lehető legjobbra sikeredjen, hogy örök élmény maradjon és a hazafelé vezető úton azt ecsetelgessük, hogy ennél szuperebb kirándulásban még nem volt részünk. - Értsd meg, Nancy, kész rémálom az osztályod.

- Az osztályom tökéletes - olyan gyorsan vágtam ezt rá Christopher mondatára, hogy egy pillanat töredékéig még én is meglepődtem. Egy ideig vicces, ha az osztályt a kezelhetetlen jelzővel illetik, jókat nevetünk rajta és hagyjuk, hogy lepacsizzanak velünk a másik osztályból valók, de négy év után egyáltalan nincs kedvünk már ezt hallgatni. - Egytől egyig tökéletes minden tagja és akkor is összetartunk, ha valaki éppen összeveszett valakivel, szóval az osztályom egyáltalán nem rémálom, Christopher, és többet ne is mondd ezt nekem, mert nem vagyok rá vevő - a tanárok csupán azt látják, amit látni szeretnének: hogy nem tanulunk eleget, nincs kész mindig a házink, késünk az órákról és visszabeszélünk. Fogalmuk sincs arról, hogy az évek alatt mennyire összekovácsolódtunk és mennyire védelmezőnkké, menedékünkké vált ez a kis csapat. Nyilván vannak klikkek - minden osztályban vannak -, de ez nem jelenti azt, hogy nem törődünk egymással. Nagyon sok mindent éltünk meg együtt, rengeteg vizsgaidőszakot izgultunk át, túl sokszor simogattuk egymás hátát, amikor valamelyikünk sírva jött be az iskolába, és még többször ünnepeltük valamennyiünk sikerét. Érdekes, hogy a tanárok azt valahogy soha nem említik, hogy igen, mi vagyunk a St. Eliott szégyene, de egyben ez az osztály a legösszetartóbb az összes közül. Nem csak azért van hírünk, mert rosszak vagyunk, hanem azért, mert mások csak szeretnének olyan közösségbe tartozni, amit mi kialakítottunk magunknak. - És, nos, szerintem mennem kéne.

Leugrottam az atlaszhalomról és otthagytam Christophert egyedül a

szertárban. Nem azért, mert haragudtam rá - egyszerűen csak tényleg úgy gondoltam, hogy mennem kéne, mellesleg elég szükségesnek éreztem a drámai kilépőt ennél a témánál.

A nagy távozásom hatása úgy sem tartott sokáig, hiszen együtt volt történelem óránk és rá egy percre követett engem a férfi. Tisztelegve álltam fel a helyemről a többi diákkal együtt és habár nevettem volna, visszafogtam magam még akkor is, amikor Christopher egy *na ne hisztizzél már* pillantást adott nekem. Imádok szívózni ezzel az emberrel.

- Jó, üljenek le - mondta egy Jasper-féle jelentés után, majd elővette a laptopját és percek alatt rácsatlakoztatta a kivetítőre. - Ki tudja nekem felsorolni a Hidegháború alatt kialakult szövetségi rendszereket?

- Hát, van a NATO - szólalt meg Mikeila mellettem, amire nem csak én lepődtem meg egy aprócskát, hanem maga Christopher is, ahogyan a hang irányába kapta a fejét. Barátnőm hüvelykujjával mutatta az egy felsorolt szövetségi rendszert, majd tovább folytatta a kézen számolást a nevekkel párhuzamosan. - Aztán, SEATO. És a CENTO, azt hiszem így kell kiejteni. És még volt egy, de fogalmam sincs, hogy melyik.

- Így van, így van. A negyedik az ANZUS volt egyébként a Csendes-óceáni térségen, de nekünk ez már nem fontos, tekintve, hogy? - Christopher kérdően végig nézett az osztályon és várta, hogy befejezzük a mondatát. A szememet forgattam erre a tettére, mindig ezt csinálja és általában beégünk, mert sosem tudunk megszólalni. - Hát tekintve, hogy a NATO-n kívül egyik sem bírta sokáig és feloszlott - egészítette ki végül saját magát, majd amíg egyik kezét zsebre dugta, másikkal az állához kapott és elkezdett sétálni a padok között. Óriási önerő kellett ahhoz, hogy ne forduljak utána, bár valószínűleg nem lett volna benne semmi fura, hiszen mindenki úgy követi tekintetével, mintha maga Isten szállt le volna közénk kifejezetten a mi tiszteletünkre. - Mielőtt belekezdenénk ebbe az érdekfeszítő témába, feltenném azt a kérdést, hogy hogy állnak az osztálykirándulással kapcsolatban?

- Igazából sehogy - a hirtelen váltásra úgy kapott Alice, mint macska az egérre. A megszólalása után jelentőségteljes pillantásokkal végiglegeltette a szemét minden egyes tagon, aki itt ül ebben a teremben, és úgy folytatta a

válaszadást, hogy nem is Christopher szemeibe nézett, hanem minket szemlélve ócsárolta az egész osztályt. - Tekintve, hogy amúgy *senki* nem küldött ötleteket az osztálycsoportba. *Senki*. Ebből pedig az lesz, hogy *senki* nem megy kirándulni, ugyanis nem fogok úgy lefoglalni egy szállást, hogy senki nem tud róla, mert nincs kedvem utána a hisztit hallgatni, hogy *ez* nem jó, meg *az* nem jó.

- Félelmetes egy-két lány ebben az osztályban - motyogta Christopher leginkább a fiúknak, miután Alice egy szusszanásra elhadarta a problémáját. Igaz, nevettem a kijelentésén és burkolt reakcióján, amit a szünetben lévő kiakadásomra adott valószínűleg, de meglepődtem a téma felhozatalán. Egyáltalán nem gondoltam volna, hogy megkérdezi, hogy hogy állunk a kirándulással, és biztos voltam benne, hogy bele fog szólni egy aprócskát, hiszen ha csak kiváncsi lett volna, könnyen megkérdezhette volna tőlem is négyszemközt. - Eldöntötték, hogy hová mennek?

- Hát azon gondolkozunk, amit a tanár úr mondott - kommunikált Alice, miközben szemeivel végig követte Christopher útját egyenesen a tanári asztalig.

Hogy belém vágott-e a féltékenység?

Biztos belém vágott volna, igen.

Viszont nem igazán volt időm ezen gondolkozni, hiszen ahogy nekidőlt Christopher az asztalának, megtalált a tekintete és a leghalványabb, legőszintébb mosollyal üdvözölt, mintha először látna a mai napon. Viszonoztam a kedvességét, miközben pontosan tudtam, hogy ez az egész miről szól. Christopher nem azért hozta fel a kirándulásunkat, mert tényleg segíteni akar. Nem is azért, mert a kis monológom, amiben kioktattam az osztályunkról, esetleg megváltoztatta a nézőpontját, vagy bűntudatot okozott neki. Nem, semmi ilyesmi.

Miattam történt ez.

A mosolyommal köszöntem meg mindent és pilláim alól úgy kapcsolódtam össze a férfi tekintetével, mintha csak ketten lennénk az egész helyiségben - legszívesebben felálltam volna a helyemről és megölteltem volna, annyira, de

annyira hálás voltam, amit nem lehet szavakkal kifejezni. Jelen pillanatban nem is az érdekelt, hogy a kirándulásról beszélünk, hanem az, hogy Christopher Burns valamit értem tett meg, és ha ez a legapróbb, legjelentéktelenebb dolog lett volna a világon, akkor is ugyanilyen reakciót nyújtottam volna.

Jasper - valószínűleg erőltetett - köhögése zökkentett ki nem csak engem, hanem Christophert is a szemkontaktusból, a feszültség egyből úrrá lett rajtam és körbenéztem, miközben egyik hajtincsemet a fülem mögé tűrtem: hogy egy másodperc, vagy tíz perc telt el, képtelen vagyok megállapítani, de a körülöttünk lévők olyan zavart pillantásokkal adták tudtunkra, hogy elvesztettük arra a bizonyos időre a titkolózási képességeinket, hogy legszívesebben kifutottam volna a teremből. Miközben Jasper még mindig krákogott, hogy a többi diák inkább rá figyeljen és ne a kialakult kínos helyzetet próbálja emésztgetni, azt kívántam, bárcsak lenne egy kamera, hogy meg tudjam nézni, hogy mennyire voltunk átlátszóak.

- Jól van? - Christopher Jasper felé fordult és érdektelen hanggal feltette a kérdését, de homloka csillogott a félelem okozta izzadságtól és tekintetemet vészjóslóan kerülte.

- Hajszál volt - kamuzott Jasper rekedten, majd a műsör befejezéseként megköszörülte még egyszer a torkát. Éreztem, ahogyan kipirosodtam az intenzív történések hatására és reménykedtem, hogy rá tudom majd fogni a percekkel ezelőtti tesiórára ezt. Sóhajtva húztam ki táskámból a fél literes vizemet, majd kortyolni kezdtem belőle, és próbáltam ignorálni, hogy minimum nyolc ember engem vizslat, köztük Charlotte és bizony Mikeila is.

- És kié? Le sem ér a hajad a szádig, Olivia meg itt sincs - vitte tovább az ártatlan kijelentést a Jasper mellett ülő Sean, de ezúttal nem csak szívózni akart legjobb barátjával, hanem gyanakvóan szemlélte is és tudatta ezzel, hogy nem vicc volt a kérdése. Összehúzott szemekkel terelődött rám a tekintete, én pedig majdnem kiköptem a vizet a számból. - Érdekes.

Emlékeztem Mikeila szavaira és feltételezésére, miszerint a titokzatos barátom nem más, mint Jasper, és hogy Seannal is beszéltek már erről. Alapjáraton le tudnám rázni magamról ezt a pletykát és biztos vagyok benne, hogy Jasper is, de úgy egyáltalán nem vicces a szituáció, hogy az utóbbi négy

éves kapcsolatban él és szinte mindenki a suliban tisztában van ezzel. Egyáltalán nem vagyunk nagy emberek, de egy ideig nagyon felkapott és óriási szám lenne, ha valami olyan szalagcímet kapnánk, hogy Jasper velem csalja az egyetemen tanuló barátnőjét.

- Tesó, ha valamire gondolsz, kurvára ne célozgass és ne nézzél másokra, hanem mondd...

- Jó, vitassák meg ezt szünetben - szólt közbe Christopher, mielőtt Jasper befejezhette volna a válaszát, majd két mondatban lerendezte a kirándulást és megadta pár szállási lehetőségnek a nevét, hogy válasszunk, ezen felül még az e-mailcímét is megosztotta velünk, hogy ha valami fejlemény lenne, osszuk meg vele.

Az óra huszadik percében sikerült rátérnünk a tényleges anyagra, és kicsengetésig nem is változott a téma - Christopher nem nézett rám még egyszer, én pedig nem is bántam ezt, és azzal is teljesen okés voltam, hogy annyira próbált levegőnek nézni azzal, hogy még fel sem szólított és nem is gúnyolódott.

Habár egyik részről örültem, hogy kicsengettek, a másikról egyáltalán nem. Szinte elsőként mentem ki a teremből, féltem az emberek reakciójától, féltem attól, hogy ezt a szemkontaktust annyira meg tudták érteni, hogy rájöttek az egész mindenségre, ami köztem és Christopher között megy. Szeretem az osztályomat és nem mondom azt, hogy annyira nagyon megbízhatatlanok vagyunk, de mint minden diák, mi is beszélünk a dolgokról egymással vagy egymásnak, beszélünk arról, amit láttunk, hallottunk vagy esetleg megtapasztaltunk. Elég annyi, ha Sean és Philip felhozzák matekra menet, hogy mennyire érdekes volt Christopher nekem adott pillantása, hiszen a folyosók szűkek és szinte lehetetlen az, hogy ne hallja meg a mellettük ballagó tizenegyedikes, aki továbbadja a tizedikes húgának, aki erről levelezik majd órán a barátnőivel, a levelet pedig elveszi a tanár és unalmas perceiben, amikor a gyerekek a feladatot próbálják megoldani, el is olvassa és bumm, vége az életemnek.

- Nancy! - a merengésből Jasper hangja és hátamra tévedő keze ébresztett fel, arcából ítélve már egy ideje szólítgat és próbál visszavarázsolni ebbe a világba. Mélyet sóhajtva léptem a szekrényemhez és miközben próbáltam

feltúrni a benne lévő könyveket, hogy megtaláljam a matekomat, azt kívántam, bárcsak haza mehetnék. - Hallod, minden oké?

- Miért, minden oké? - kérdeztem vissza, de lecsuktam a szemeimet, mert Jasper az égvilágon semmit nem tett azért, amiért a bunkó énemet érdemelné. - Egy kicsit félek.

- Hát, esküszöm, nyugtatni akarlak, de Nancy, jelenleg van is okod - jelentette ki könyörtelenül Jasper, én pedig kimeresztett szemekkel ránéztem és a mellkasomhoz szorítottam az előhalászott könyveimet. Annyira remegtek a kezeim, hogy le sem tudtam lakatolni a szekrényt, hanem Jasper vette ki a kezemből a kulcsot és megcsinálta helyettem. - Vagy húsz másodpercig bámultátok egymást. Komolyan, ha nem lépek közbe, elkezdtek mentálisan dugni.

- Jasper! - szóltam rá a fiúra, hogy leállítsam és ne pirosodjak tovább, majd játékosan megütöttem a vállát, amikor felhőtlen kacagásba kezdett. Érdekes, hogy mennyire bonyolult és félelmetes ez a téma, mégis képesek vagyunk hülyéskedni. - Nagyon észrevehető volt?

- Hát, kicsit. Miután kimentél te is meg Burns is a teremből, néhányan mondták, hogy tuti van valami. De amúgy a legtöbben abszurdnak gondolták. Meg Mikeilát faggatták amúgy, de ő nagyon védett téged, hogy nincs köztetek semmi, mert azt úgy is elmondtad volna neki - szabály szerűen a szívemben éreztem azt a fájdalmat, amit ez a mondat okozott.

Ismerem Mikeilát. Biztos vagyok benne, hogy ezután az óra után neki is eszébe jutott Christopher, mint Mr. Árnyék, hiszen nem hülye és ha összeveti a történteket, könnyen megállapíthatja az igazságot, mégis, vakon bízik abban, hogy ha ilyen kaliberű lenne a titokzatos kapcsolatom, úgy is megosztanám vele. Lecsuktam a szemeimet és csak akkor jöttem rá, hogy bekönnyeztem, amikor egy könnycsepp végigégette az arcomat egészen az államig. Egyáltalán nem felhőtlen a lányokkal a kapcsolatom már most sem, és tudom, hogy ha megosztanám velük a dolgot, nem is lenne semmilyen kapcsolatom velük egyáltalán - már Rafaelre is olyan rosszul reagáltak, ami csak azt az érzést kelti bennem, hogy nem sülne el jól, ha kiderülne a Christopheres ügyem.

- Annyira félek, hogy elvesztem Mikeilát - csúszott ki a számon legnagyobb félelmem, de Jasper nem reagált rá és még csak rám sem nézett, pontosan tudom, hogy miért. Jasper tipikusan az az ember, aki akkor is őszinte lesz veled, ha nem azt akarod hallani, amit ő gondol.

Az én esetemben mindketten tudjuk, hogy valamilyen szinten megnyugvást akarok: szükségem van arra, hogy megnyugtasson és azt mondja, hogy Mikeila nem fog rosszul reagálni, de ha ezt mondaná, akkor hazudna nekem. Éppen ezért felém sem fordul és nem is ad választ, mert pontosan tisztában van azzal, hogy Mikeila nem konkrétan úgy fogja ezt az egészet felfogni, hogy nem mondtam el neki egy dolgot és ennyi, hanem át fogja vinni egy másik szekcióba és a barátságunkra rávetít majd egy bizalmi kérdést. Nyilvánvalóan Charlotte reakciójától is rettegek, de ő más, mint Mikeila. Charlotte aranyszívű, emellett ő az emberek többségével ellentétben először próbálja megérteni az adott helyzetet, és csak utána mutatni, hogy ő hogyan is érez ezzel kapcsolatban. Mikeila nem a fejével gondolkozik, ő csak azt fogja érezni, hogy elárultam, hogy nem bíztam meg benne és hogy kihagytam az életem egy fontos szakaszából.

- El kell neki mondanom - vittem tovább a gondolatmenetemet, Jasper pedig egyetértése jeléül bólintott egyet.

- Csak ne a suliban. Ennek a rohadt épületnek mindenhol füle és szeme van. Tudtad, hogy az osztály fele azt hiszi, hogy elvettem a szüzességedet? - Jasper olyan hirtelen tette fel ezt a kérdést, hogy köpni-nyelni nem tudtam. Igen határfeszegető témákat is vitattunk mi már ketten, de ez a feltevés azért elég rendesen pofán csapott, és láthatóan Jaspert is. Jasper tipikusan az az ember, aki semmitől nem jön dühbe. Mindig nyugodt és laza, most viszont egyáltalán nem ez látszott az arcán. Ideges volt, de nem azért, mert félt a pletyka súlyától, hanem azért, amiért alapból kialakult. Ő az az ember, aki mindig is benne volt az osztály életében, aki valahogy mindenkivel képes volt kommunikálni, hogy senki ne érezze magát kívülállónak, mindig viccelődött, hogy feldobja az esetleges rossz hangulatot, és most jogosan érzi magát megsértve, hogy ilyen rosszízű pletykát generáltak az ő főszereplésével. - Mármint, basszameg. Amíg ide járt Olivia, végig követték a kapcsolatunkat, tudják, hogy a gimi után összeköltözök vele és ilyen baromságokat mondanak a *saját osztálytársaim*, hogy lefeküdtem veled. Még

Sean is, érted? Nem is ismernek minket ezek az emberek, Nancy.

- Dehogynem, Sean a legjobb barátod. Csak az utóbbi időben egy kicsit több időt töltöttünk együtt, meg jött nálam ez a titokzatos barát is, szóval igazából miattam alakult ki ez és bocsánatot kérek érte...

- Nem, kurvára nem kell azért bocsánatot kérned, mert barátok vagyunk - Jasper nevetett, de mosolya nem ért fel a szeméig. Idegesen túrt bele barna tincseibe és a vak is megmondta volna, mennyire mérges, akármennyire is próbálta tartani az álcáját. - Nem csináltunk semmit, hogy ezt érdemeljük, Nancy, alapjáraton nem is értem ezt az egészet. Nem adtam okot arra, hogy azt gondolják, hogy megcsalom Oliviát, te pedig nem adtál okot arra, hogy azt gondolják, hogy csak úgy random lefekszel valakivel. Ez kurva nagy genyóság az osztályunktól, négy éve össze vagyunk zárva, tökéletesen tudjuk egymás kis faszságait és...

- Jasper! - hangosabban szóltam rá a fiúra, majd megállítottam a folyosó kellős közepén és elé léptem. Égtek a düh forróságától a szemei, tűzgolyókat vetett minden pillantásával, én pedig meglepődve figyeltem, ahogy felfedezem Jasper rejtett oldalát. Soha, soha nem láttam sértettnek vagy idegesnek, sőt, biztos voltam benne, hogy őt senki és semmi nem tudja kihozni a sodrából. Nyilvánvalóan tévedtem. - Nyugodj meg. Ha így mész be matekra, annyit sem fogsz érteni, amennyit értenél alapból.

- Faszom a matekba, én kihagyom ezt a napot, Nancy. Nincs kedvem - jelentette ki Jasper, majd kikerült és a matekteremmel ellenkező irányba indult, én pedig sóhajtva fogadtam el a tényt, hogy ellógja a hátralévő órákat, de oldalra döntöttem a fejem és kíváncsira változott a tekintetem, amikor a fiú megállt és hátrafordult felém. - Jössz?

- Kétlem, hogy az enyhítené a pletykát, ha együtt lógnánk el a napot - mondtam egy kicsit bizonytalanul, de igazából az is bennem volt, hogy összesen kettő órát ültem végig és nem hiszem, hogy jó lenne úgy indítanom a hetet, hogy kihagyom a hétfői napom hátralévő óráit.

- Ki nem szarja le? Basszus, engem már nem érdekel az osztály. Ha ilyet hisznek rólam, akkor nem érdekel - volt valami nagyon jelentős Jasper logikájában.

Ez a fiú kilencedik óta ott volt az osztálynak és felvidította mindenkit, akinek szüksége volt rá. Belökte a bugyuta beszólásait az órán, hogy nevessenek a barátai, leült amellé, aki kérte és mindig csak azt fújta, hogy össze kell tartania az osztálynak. Kis dolognak tűnik ez a pletyka most, de őt szíven ütötte, mert nem szolgált rá, hogy ilyeneket találjanak ki róla. Nem láttuk még Jaspernek azt az arcát, amikor nem volt reménytelenül szerelmes Oliviába, és mindenkinek tudnia kellene, hogy ha képes lenne rá, a csillagokat is lehozná annak a lánynak.

- Jó, menjünk - egyeztem bele végül, majd pont, amikor becsengettek, kimásztunk az iskola mögött a kerítésen. Bűntudatom volt azért, mert nem éreztem emiatt bűntudatot, mégis úgy sétáltam Jasper mellett, mintha az óráink után járnánk. - És hova megyünk?

- Ötletem sincs, haza akarok menni és benyomni valami chill zenét - húzta fel a vállát Jasper, majd kicsivel ezután sikerült megbeszélnünk, hogy a háza felé vesszük az irányt. Leírtam Mikeilának, hogy kihagyom a mai napot Jasperrel, egy kérdőjelet kaptam válaszul, amit tulajdonképpen nem is firtattam.

Hogy őszinte legyek, tényleg lenyugtatta a lelkemet az a pár óra, amit csak Jasper ágyán feküdve töltöttem egy csomó - számomra egy csöppnyit igénytelen hangzású - szám társaságában. Átbeszéltük ezt az egész fecsegést, amit az osztálytársaink művelnek velünk kapcsolatban és arra jutottunk, hogy ettől még biztos, hogy nem fogunk eltávolodni egymástól. Jasper mindig is fontos volt számomra, de az utóbbi időben nagyon is közeli személlyé vált az életemben és nem biztos, hogy megbirkóztam volna az utóbbi hónapokkal nélküle. A nap végére már vicceket gyártottunk az egész együtt-lévős pletykából és sikerült elengednünk az egészet olyannyira, hogy Jasper könnyen rávett egy fotóra is, amiben csak a lábunk és a falra szerelt bekapcsolt tévéje látszott. Rábólintottam arra, hogy kitegye az Instagram-napjába a *Netflix and Chill* kifejezéssel fűszerezve, csakis azért, hogy - idézem - ingerelje még tovább az idegeket.

- Hogy tervezed elmondani Mikeilának? - Jasper megtörte a hosszú szótlanságot és ezzel másodperceken belül elérte, hogy feszült legyek. Fogalmam sincs, hogy tervezem elmondani Mikeilának, az az igazság. - És elmondod először Burnsnek, hogy tervezed elmondani Mikeilának?

- Nem is engedné meg, hogy elmondjam neki - gondolkoztam hangosan. Igazából biztos vagyok benne, hogy Christopher már akkor is kiakadna, ha megtudná, hogy nem egy, hanem már két ember tudja a kis titkunkat, és ha erre még felhoznám, hogy amúgy Mikeilával is meg akarom osztani, kirohanna a világból. Főleg úgy, hogy ha már Mikeilának elmondom, Charlotteot nem hagyhatom ki.

- Egyébként jogosan nem engedi. Mármint, tökre érthető, hogy fél - grimasszal reagáltam. Egyetértek, de attól még nem tetszik a helyzet, mert akárhányszor megemlítettem Christophernek, hogy fáj, hogy nem mondok igazat Mikeilának, lezárta annyival a témát, hogy nem érdekli. Illetve, ezt nem mondta ki konkrétan egyszer sem, de utalt rá és csak azt hajtogatta, hogy nem mondhatom el a viszonyunkat senkinek. - Én nem is tudom, mit csinálnék a helyében. Valószínűleg ugyanezt.

Nem volt időm válaszolni Jaspernek, a telefonom rezgéssel jelezte a bejövő hívásomat. Amikor leolvastam a képernyőn anya nevét, sóhajtva forgattam meg a szemem és úgy vettem fel a telefont. Csak a szokásos: hol vagyok én, hol van Mikeila, már vagy fél órája otthon kellene lennünk. Gyalog indultam haza, és miközben imádkoztam, hogy ne fagyjak ketté, mire az utcánkba érek, folyamatosan csörgettem Mikeilát, de a lehető legnemesebb egyszerűséggel ignorálva lettem.

Piros arcokkal értem haza, már akkor vártam a lecseszést, amikor beléptem az ajtón, de megérkezésemet síri csönd követte - csak akkor jöttem rá, hogy ez miért is van így, amikor szemem a kanapén ülő Mr. Stridgere tévedt. Mozdulatlanul álltam az ajtóban, visszaemlékeztem a legutóbbi jelenetünkre és arra, ahogyan kiabálva elküldte Mikeilát, a saját lányát, aki gondoskodott róla éveken keresztül. Aztán erről eszembe jutott Mikeila, hogy mégis hol van, és belecsapott a félelem a szívembe, hogy valami történt vele, ha már az apja is itt van a házunkban, hosszú-hosszú évek után.

- T-történt valami Mikeilával? - kérdeztem halkan, de abban a pillanatban meghallottuk a kék kombi motorját, tulajdonosa pedig perceken belül nyitotta a bejárati ajtónkat. Mikeila mellém fagyott, ahogy meglátta az apját, biztos vagyok abban, hogy ez egy nem várt találkozás, mégis, mikor Mr. Stridge felállt a kanapéról és Mikeilához lépett ölelési szándékkal, Mikeila nem is próbálta őt ellökni.

Kérdően néztem anyára, de ő nem is reagált, teljesen tehetetlen és tudatlan volt, úgy mint én vagy apa.

- Apa, mit keresel te itt? - kérdezte végül Mikeila, miközben visszaültek a kanapéra az apjával. Valószínűleg nem kellett volna hallgatnom a beszélgetést, mégis anyáék mellé álltam és úgy figyeltem, mintha moziban lennék.

- Én... kértem segítséget, kicsim - kezdte Mr. Stridge a magyarázatát, mire leesett állakkal néztem anyára, hogy ez vajon mennyire igaz. Bólintva kaptam helyeslést, így újra Mr. Stridgere néztem: jobban megfigyelve, összeszedettebbnek néz ki. Megborotválkozott, levágta a haját és valahogy a szemei is tisztábbaknak néznek ki, mint voltak. Mr. Stridge józan. - Az utóbbi két hónapban rendszeresen jártam elvonóra. És-és visszavettek a régi munkahelyemre. Két hónapja tiszta vagyok, Mikeila.

- Apa, ennek nagyon örülök, de... de hogyan és... és mikor? - Mikeila ugyanolyan értetlenül állt a dolog előtt, mint én, amíg nekem le nem esett az egész dolog és meg nem fejtettem mindent, mielőtt Mr. Stridge tudomásunkra adhatta volna.

Egyszerűen csak az történt, hogy karácsony előtt pár nappal Clayton Williams megfogta Mikeila kezét és kivezette őt a Stridge rezidencia falai közül. Emlékszem, az volt a tervem, hogy felnyitom Mr. Stridge szemét és megmutatom neki, hogy van egy csodálatos lánya, akinek szüksége van rá, de nem ez történt.

Mr. Stridge szemét ugyanis nem én nyitottam fel, hanem Mikeila, ráadásul azzal, hogy magára hagyta.

Habár hihetetlenül örültem és nagyon-nagyon jó érzés volt azt látni, hogy Mikeila most nem a fájdalom adta könnyekkel, hanem örömkönnyekkel küszködik, önző módon nem voltam teljesen őszinte a boldogságom kimutatásával. Ezer százalékban biztos voltam abban, hogy Mikeila még a mai napon kiköltözik, ami azt jelenti, hogy annyit sem fogunk kommunikálni, amennyit eddig tettük szobatársakként.

Néztem a lányt, ahogy kipakol a számára kiürített szekrényfélből és

mosolyogtam a mosolyára, tapsikoltam és elmondtam neki, hogy nagyon csodálatosan érzem magam, amiért az apukája rájött, hogy változtatnia kell, de rettegtem attól, hogy Mikeila nem csak az ajtón sétál majd ki, hanem az egész életemből. Végig követtem csillogó tekintetét, miközben öleléssel köszönt meg anyának és apának mindent, amit érte tettek, és elmorzsoltam pár könnycseppet, amikor Mr. Stridge is, ahogyan kifejezte a leírhatatlan mennyiségű hálájá a szüleim felé.

- Mikeila, én nagyon örülök, hogy itt laktál velem az utóbbi két hónapban - mondtam ki gyorsan, mielőtt Mikeila átlépte volna a küszöböt, majd odaszaladtam a lányhoz és szorosan a karjaimba zártam. Nem akartam sírni, de hangos zokogásban törtem ki Mikeila vállán, amikor megéreztem kezét a hátamon, és nem is figyeltem anyáékra, ahogyan azt ecsetelgetik, hogy egy suliba járunk és eddig is külön éltünk. Nem arról volt itt szó, hogy Mikeila elmegy, hanem arról, hogy az utóbbi időben nem beszéltünk volna sokat, ha nem élünk együtt. Arról volt szó, hogy kegyetlenül megromlott a kapcsolatunk és arról, hogy könnyen meglehet, hogy ez egy burkolt búcsú a barátságunktól.

Érdekes és zűrzavarral teli ez a búcsú dolog. Nincsen aláfestő zene, mint a filmekben, nincsen megnyugvás a végén, csak a gomboc a torokban, a keserves remegés a testben és az érzés, amibe annyira kegyetlenül kapaszkodunk, csakhogy ne legyen vége. Szeretem Mikeilát és soha nem lesz senki olyan fontos az életben, mint ő, és az, hogy nem beszélünk egymással, teljesen szétszed belülről. Most itt helyben kitálalnék neki mindenről és kérném, hogy ne haragudjon, amiért titkolóztam előle, kérném, hogy oldjuk meg ezt a dolgot, de egyszerűen nincs erőm elrontani azt a meghitt pillantot, amit most teremtettünk.

És igen. Rájöttem arra, amit tulajdonképpen eddig is tudtam:

Nem fogom bírni feldolgozni Mikeila Stridge elvesztését.

[H U S Z O N N Y O L C A D I K R É S Z]

Halóhaló, emberek!

Igen, még élek. Szóval, nagyon-nagyon szépen köszönöm azt a rengeteg, rengeteg kedves üzenetet, amit kaptam tőletek, annyira jól esett, tényleg! Hálás vagyok azért, amiért ennyire érdeklődőek vagytok és köszönöm szépen a türelmeteket. Megpróbálok most már visszatérni a heti részkirakásra, tényleg!

És amúgy, emberek, azta! 14K! Komolyan, el sem hiszem! Nagyon-nagyon örülök!❤

Meglepődtem, amikor kedd reggel háromnegyed hétkor Mikeila ordibálására ébredtem. Teljesen biztos voltam abban, hogy nem fog értem jönni, de őszintén szólva nem igazán volt időm ezen gondolkozni, ugyanis a hangos ébresztésből rájöttem, hogy egyszerűen csak átaludtam az órám jelzését, ami próbált felkelteni.

- *Nancy, az Isten áldjon meg! Nulladik óránk van, halóhaló!* - szűrtem ki a lényeget a kiabálásból, majd miután sikerült eljutnia az agyamig is, kiugrottam az ágyból és Mrs. Blanklyt meg a hülye keringőt átkozva próbáltam magamra ráncigálni valamit. Miután felöltöztem és eljutottam a villanykapcsolóig, hogy lássak is valamit, megláttam a tükörben, hogy teljesen emonak öltöztem és egyetlen színes cuccot sem voltam képes magamra aggatni.

A hangulatom öltöztetett, úgy érzem.

Egy nagyon szánalmas lófarokba kötöttem a hajamat, a korrektort sem

kentem el rendesen és még a kajámat is a pulton hagytam, mert annyira halott voltam - így értem ki 8 perc alatt Mikeila kocsijához, de amikor be is ültem a lány mellé és megláttam a reakciót, amit a látványomra nyújtott, egy aprócskát megijedtem.

- Legalább kendd el a korrektort - javasolta, én pedig bólintottam és telefonom előkameráját megnyitva megigazítottam a minimális sminkemet. - És jézusom, ilyen feketén temetésre sem öltözünk, vigyél már egy kis színt magadra.

- Köszi, Mikeila. Köszi, nagyon köszi a bókot - mondtam szarkasztikusan, de azért hallgattam a barátnőmre és a hátsó ülésről az ölembe húztam a kis neszeszerét, hogy javítsak az állapotomon. Szerencsémre Mikeila nem indul el smink és fésű nélkül még a kisboltba sem. - De én igazából nem akarok sminkelni. Nem is tudok sminkelni. Miért sminkeljek színesen? Úgy fogok kinézni, mint egy bohóc.

- Nancy, nem azt mondtam, hogy tegyél magadra öt kiló sminket, csak legalább rúzsozd ki magad. Úgy nézel ki, mint egy halott - hallottam az újabb bókokat, majd sóhajtva kiválasztottam Mikeila gyűjteményéből egy sötétebb rúzst és felvittem az ajkaimra. - Miért öltöztél ilyen sötéten?

- Azt sem láttam, mit húzok magamra - vallottam be őszintén, itt pedig igazából meg is halt a kommunikációnk.

Táncon most tulajdonképpen táncoltunk is - legalábbis próbáltunk -, megállapítottuk Jasperrel, hogy ritka szar a keringőzene és hogy egyáltalán nincs kedvünk bemenni Quentin tanárnő órájára. Ebből adódóan Jasper előszeretettel tűnt el Sean társaságában az irodalom óra idejére, majd a második órai becsengőre épphogy beesett mellém pont azután, miután Mr. Trevor kiakadt a hiányzások és a lógások miatt. Biológián a lehető legnagyobb koncentrációval próbáltam figyelni a genetikai fogalmak tömkelegére, hogy megértsek valamit, de a szünetben már arra sem emlékeztem, hogy a biológia melyik tudományágával foglalkoztunk pár perccel ezelőttig - az az igazság, hogy egyáltalán nem éreztem jól magam ma az osztályban és ez a figyelmemre is kihatott. Mikeila és Charlotte ugyanúgy ott voltak mellettem, de érezni lehetett rajtuk a feszültséget, amit az igenis felhős kapcsolatunk varázsolt közénk úgy is, hogy próbáltuk ezt elnyomni, az

osztály többi tagjából pedig szinte áradt az a kíváncsi energia, amit a tegnapi történelem óra keltett bennük. Valljuk be, nem kis téma voltam jelenleg, és hiába nem említették ezt, pontosan tudtam. Nem csak Jasper jött fel, mint az esetleges barátom, hanem maga Christopher is, az utóbbi pedig egy csöppet jobban izgatta mindenki elméjét és előszeretettel súgtak össze a hátam mögött. Az egyetlen dolog, amivel nyugtattam magam, hogy ma nincsen történelem óránk és holnapra még bőven lecsendesülhet ez az egész.

- Kész a matek házid? - hajolt közelebb hozzám Mikeila a dupla spanyol utolsó perceiben, én pedig bólintottam egyet a pozitív válasz érdekében.

- Matek csak az utolsó óra, most tesi jön egyébként - emlékeztettem barátnőmet, hogy nem kell annyira sietnie, de ő elmagyarázta nekem, hogy tesi után semmi kedve tollat venni a kezébe, úgyhogy gyorsan lemásolja most. Nem akartam kiábrándítani, ezért nem említettem neki, hogy attól, mert most megcsinálja a házit, matekon ugyanúgy írnia kell az órai feladatokat.

Abban a pillanatban, amikor Mikeila kezdte volna a combjára tett füzetemben lévő házit másolni, rezgéssel jelezte a telefonja, hogy üzenetet kapott. Elmormolt egy *köszönöm, Istenem*-et, miután elolvasta az osztálycsoportba írt mondatot, miszerint Mr. Stevenson nem jött be ma a suliba és elmarad a tesi óránk, és azzal a kijelentéssel, hogy majd lyukas órában lemásolja a házit, visszaadta a füzetemet.

A nyelvórák után újra egyesült mindenki a földszinten, és amikor Mikeila nekilátott házizni, rájött az osztály háromnegyede, hogy nekik is űzniük kéne ezt a tevékenységet, így gyönyörűen elhelyezték úgy a füzetemet, hogy mindenki tökéletesen rálásson, majd elkezdték lemásolni azokat az egyébként hosszadalmas feladatokat, amikkel én tegnap délután elég sokáig szenvedtem.

A körülöttem lévők társaságában rájöttem, hogy egyáltalán nem érzem a saját jelenlétem és azon kaptam magam, hogy gondolataim Christopher felé kalandoztak. Nem először jár rajta az eszem, most viszont a hiánya pofán csapott és fészkelődni kezdtem a bennem lévő üresség miatt, amit a mai napi találka kimaradása okozott. Láttuk egymást a folyosókon egyszer-kétszer, de amikor Christopher megpillantott, elmosolyodni sem hagyott, nemet intett a fejével és messziről elkerült, én pedig tisztában voltam azzal, hogy ha nem

így tenne, könnyen kialakulna a suliban egy akkora pletyka, amekkorának túl sok következménye lenne. Szóval igen, megbeszélés nélkül is megértettem az átmeneti elhidegülést és tudtam, hogy semmilyen rossz nincs a háttérben és nem azért ignorál Christopher, amiért a kapcsolatunk elején, de ez nem jelenti azt, hogy teljesen rendben voltam vele - sőt, mi több, ha most elsétálna előttem, gondolkodás nélkül követném addig, amíg egy kihalt folyosóra nem érünk és a hátralévő szabadidőmet vele tölteném.

Fizikálisan éreztem Christopher hiányát.

Sóhajtva feloldottam a telefonomat és azt szimbolizálva, hogy mennyire sok életem van, megnyitottam egy igen agyfárasztó játékot, majd nyolcévesek módjára kezdtem nyomkodni a képernyőt és csak akkor voltam hajlandó felnézni, amikor egy *Artic Monkeys* számmal megszólalt Charlotte mobilja. Túlságosan ismert volt pár ember körében Charlotte kifinomult stílusa és Clayton pontosan a csengőhanghoz hasonló zenei ízlése, így előszeretettel fütyültek a lány után a barátaink és addig ordibálták álköhögés közé rejtve a bátyám nevét, amíg Charlotte vörös arcokkal és mosolytól csillogó szemekkel el nem vonult egy másik folyosóra.

Percek múlva csendesedett csak le a téma, utána pedig zaklatni kezdtem Mikeilát és Alicet, hogy jöjjenek el velem a büfébe, mert az égvilágon semmit nem ettem még ma, közben pedig tegyünk egy kitérőt a mosdó felé is, de minden egyes próbálkozásomnál el lettem utasítva azzal a nagyon komoly érvvel, hogy nem érnek rá, ugyanis ők házit másolnak és ha még nem is érzem, ez egy nagyon fontos és halaszthatatlan tevékenység. Grimaszt vágtam és bocsánatot kértem, amiért én szorgalmas ember vagyok és otthon megírom a házit, majd a lehető leglátványosabb sértődést imitálva felálltam és elsétáltam a mosdóig.

Amikor belenéztem a lányvécé tükrébe, tudatosult bennem a mai kegyetlenül szomorú és fáradt kinézetem, így ahhoz, hogy elkerüljem a további szembesülést saját önarcképemmel, unottan elfordultam és kiléptem az ajtón. Csodálatos időzítésemet még meg sem tudtam ünnepelni, olyan gyorsan reagált a testem Christopher látványára, ahogyan bármiféle észrevétel nélkül elsietett mellettem egyenesen a büfé felé.

Nem is gondoltam, hogy mi lenne a helyes és a helytelen cselekvés ebben a

helyzetben, a férfi után nyúltam és karját megfogva elértem, hogy felfedezze a jelenlétemet és visszalépjen hozzám. Vannak olyan érzések az életben, amikor csak vársz és vársz, és amikor már lemondanál arról, hogy van értelme ennek a hosszú várakozásnak, a sors úgy dönt, hogy megkegyelmez neked és eléd dobja azt, amire - vagy éppen akire - egész nap gondoltál. Ezt hívják véletlenszerű csodának, én pedig hülye lennék nem megragadni.

- Maradj velem egy kicsit, kérlek - súgtam, majd hátammal belöktem a lánymosdó ajtaját és bevonszoltam Christophert az üres helyiségbe. Éreztem teste megfeszülését, amit a hirtelen jött félelem okozott benne, mégis megszépült a lelkem, amikor ezen túl nonverbálisan is érzékeltette velem, hogy ő is ugyanúgy szenvedett a hiányomtól ma, mint én az övétől.

- Lehet, hogy vannak bent - tátogta a szavakat, én pedig nemet intve megnyugtattam, hogy rajtunk kívül egy lélek sem tartózkodik itt. Természetesen nem húztam volna be, ha nem így lenne. - És ha bejönnek?

Nem válaszoltam.

Először is azért nem, mert nem tudtam megfelelő választ adni erre, másodszor pedig azért nem, mert annyira hihetetlenül meg akartam csókolni Christophert, hogy nem tudtam egyetlen hangot sem kiejteni a számon. Kiéhezve kezdtem falni az ajkait, mintha már hónapok óta nem beszéltünk volna egymással, ő pedig másodpercek után feladta a lehetséges tragédiák keresését és engedte vágyainak uralomra törését. Arcomat fogva csókolt, miközben nyelveink a világ legütemesebb táncot járták együtt, teljesen elfelejtettem hogy mikor és hol vagyunk éppen, egyszerűen csak hagytam, hogy az az eufórikus boldogság teljesen beterítsen.

Christopher valamilyen szinten még eszénél volt, úgy látszik, és erre csak akkor jöttem rá, amikor irányításával belépkedtünk az egyik zárt vécébe - soha nem örültem még ennyire egy ilyen aprócska zugnak, mint amiben most tartózkodtunk ketten. Hagytam Christophernek, hogy ott érintsen, öleljen, ahol csak ér, amíg én fekete zakójának egyetlen begombolt gombját széteresztettem és hagytam, hogy ráessen a ruhadarab a zárt vécé tetejére. Ujjaim ingbe burkolt felsőtestét úgy szántották végig, mintha még sosem láttam volna, úgy túrtam finom csokoládéra emlékeztető barnaszínű tincseibe, mintha hajának puhaságát akarnám felmérni - a lehető legabszurdabb

helyzetben voltunk, a lánymosdó legutolsó vécéjében, mégis úgy ráhangolódtunk egymásra, hogy talán a vérünk is összhangban keringett. A vad, kapkodó ritmus szépen-lassan lecsendesült és átvette a helyét az a gyengéd, hosszadalmas csókolózás, amit Christopher Burns a lehető legnagyobb profizmussal végez és ami közben teljesen az ő irányítása alá esek, méghozzá a lehető legnagyobb örömmel.

- Hiányzol - mondta jelenidőben, úgy is, hogy milliméterekre volt tőlem. Alsó ajka beharapásával reagáltam és lábujjhegyre állva férkőztem még közelebb hozzá, meg akartam szüntetni a távolságot, ami közénk férkőzik, nem akartam érezni semmi mást, csak őt.

Hihetetlen, hogy egy hosszadalmas nap mekkora űrt és hiányt tud okozni bennem, hihetetlen, hogy egyetlen ember mennyire tud függeni egy másiktól. Azt hiszem, ez az emberi lét legijesztőbb, legrosszabb és egyben lecsodálatosabb tulajdonsága. Szerezni valakit, aki észrevétlenül beférkőzik a tested és lelked minden aprócska területére és csak akkor érezni ezt igazán, amikor valamilyen oknál fogva el kell töltened nélküle egy hosszadalmasabb intervallumot. Ez a legrettenetesebb szenzáció a humanitás történelmében.

Christopher megtalálta kedvenc pontját a nyakamon és komótos csókokkal hintette, egészen addig, amíg ajkaim el nem váltak az időszakos bénulástól, amit érzékeny érintése okozott. Ujjaim lassan haladtak lefelé felsőtestén, bordó ingjének minden aprócska gyűrődését érzékéltem egészen addig, amíg le nem értem nadrágjának gombjához - mielőtt bármit is tehettem volna, Christopher gyengéd mozdulatokkal megfogta a kezeim és visszavezette őket a tarkójára, majd kegyes csókolózással békített. Szívem és elmém egyszerre kezdett zakatolni, kellőképen megijedtem, hogy valami rosszat tettem, esetleg Christopher nem kíván velem mostantól a csóknál tovább menni, de mielőtt kérdésekbe önthettem volna tudatlanságomat, a férfi a fülemhez hajolt és forró lehelete jelezte, hogy mondani készül valamit.

- Otthon - szólt röviden, én pedig értettem és hagytam, hogy újra összegabalyodjanak ajkaink egymással. Nem is kellett részletezni azt, hogy óráim után a fánkboltnál kell majd várnom, annyira természetesnek bizonyult. Ötletem sem volt, hogy hogyan fogom ezt bemagyarázni anyáéknak, de abban a pillanatban, Christopher karjaiban nem is igazán érdekelt a *hogyan* kérdésekre illő válasz keresése.

Csendes pillanatainkat a mosdó ajtajának hangos nyitódása szüntette meg és az a pityergés, ami most teljesen a frászt hozta rám és minden bizonnyal Christopherre is - tekintete jéggé fagyott és azon kívül, hogy megszüntette csókunkat, egyetlen mozdulatot sem tudott tenni. Nagyra meresztett szemekkel nyelt egyet és hallgatta velem együtt az ide beviharzott lánynak minden egyes lépését. A csendes pityergés másodperceken belül keserves sírásba tört ki, én pedig abban a szent pillanatban rájöttem, hogy ki is ő: Charlotte.

A késztetésnél, hogy kimenjek és megkérdezzem, mi történt, sokkal-sokkal nagyobb volt a lebukástól keletkezett félelmem és egyetlen kérésem a sorstól, a végzettől, a mindenhatótól, akárkitől, aki van a nagyvilágban, az volt, hogy egy láthatatlan erő húzza ki a mosdóból Charlotteot és anélkül vége legyen ennek az esetnek, hogy bármi történne, ami nyomot hagyna a Christopherrel való kapcsolatomról. Charlotte zokogása biztos vagyok benne, hogy engem is megsiratott volna, ha nem éreztem volna úgy, hogy bármelyik percben elájulhatok - lélekfacsaróan itatta az egereket és csak mégjobban fájt hallani azzal a tudattal, hogy valószínűleg a Claytonnal való telefonhívás okozott neki ilyen szörnyű hangulatot.

Pontosan akkor, amikor a bátyámra gondoltam, hátsó zsebembe bújtatott telefonom megszólalt azzal a tipikus *Britney Spears* számmal, amit még Charlotte viccből állított be saját maga hívózenéjének tavaly, amikor megkaptam a telefont - természetesen úgy hagytam, hogy mindig tudjam, amikor ő hív, most viszont átkozom magam érte, na meg azért is, amiért mindig max hangerőn van a telefonom iskolaidőben. A szűk helységben és Christopher fogásában lehetetlen lett volna hátranyúlnom és szétkapcsolnom a hívást, mellesleg teljesen feleslegesnek éreztem, de Christopher zavartalanul lejjebb vezette a tenyerét és kivette a zsebemből a mobilt, majd megszüntette a ricsajt.

- Nancy? - hallottam Charlotte halk hangját az ajtón túlról, de a félelemtől és sokktól válaszolni sem tudtam, hiába talán az lett volna a helyesebb. Szüntelenül bámultam Christopher ijedt tekintetét, csak néztük egymást, mert mást nem tudtunk tenni. Amíg őt leverte a víz, én mély sóhajaimmal próbáltam nyugtatni magam, amikor a záratlanul hagyott gomb kilincs elfordult és csigalassúsággal kinyílt barátnőm előtt.

Charlotte vonalban lefolyt festékkel és kisírt szemekkel tudatosult a ténnyel, ami szeme elé tárult - látható volt az előbbi zaklatott kedélye, de tekintetete elképedve, elvarázsolódva váltakozott rajtam és Christopheren. Fülénél tartott telefonját úgy tartotta, mintha éppen beszélne valakivel, vörös ajkainak elkerekedése pedig akkora megilletődöttséget mutatott, hogy félő volt az ájulás veszélye.

A csend keservesen növelte a lehetetlennél is nagyobb feszültséget, főleg akkor, amikor Charlotte pillantásai végre megállapodtak rajtam és úgy kezdtek el vizslatni, mintha földönkívüli lennék - nyeltem egyet a kialakult helyzetre, és szépen, magamban megállapítottam, hogy egyáltalán nem maga a dolog érdekelt, hogy Charlotte megtudta a kapcsolatunkat - a reakciójától féltem és attól, hogy mi lesz ezután velem és vele. Féltem attól, hogy egy ekkora titok őrizgetése után elfordul tőlem, féltem, hogy ha felébred a látottakból, sértve kiviharzik a mosdóból és soha többet nem áll velem szóba, de ahhoz, hogy megtudjam a következményeket, minden bizonnyal hosszadalmas, nagyon hosszadalmas perceket kell még várnom, hiszen Charlotte csak arcára száradt könnyekkel, telefonnal a kezében állt előttünk és a lélegzésen kívül semmilyen más életjelet nem mutatott.

Christopher törte meg a megfagyott állapotot azzal, hogy kifértőzött a kis helyiségből, majd Charlotte pillantásait kerülve elviharzott előttünk - nyilván ez sem mehetett csak így, hoppra, tekintve, hogy fújtatva vissza kellett jönnie a vécén felejtett zakójáért, a lehető legkínosabb szituációt teremtve ezzel. Charlotte a szó szoros értelmében követte minden egyes mozdulatát és köpni-nyelni sem tudott még akkor sem, amikor Christopher kivonult a lánymosdóból és csak ketten maradtunk. Nem tudtam megállapítani, hogy mit érezhet velem kapcsolatban, ez pedig a világ legzavaróbb érzésének minősült. Fogalmam sem volt, hogy mit kéne tennem; Christopher után futni és magára hagyni Charlotteot a gondolataival, vagy beszélgetést kezdeményezni, esetleg elmondani, hogy mi is történt az utóbbi hónapokban, elmondani, hogy milyen mély érzelmeket táplálok Christopher iránt és hogy mennyire sajnálom, hogy ezt nem osztottam eddig meg vele és Mikeilával. A tudatlanság emészteni kezdett - *akartam*, hogy reakciót mutasson Charlotte, akartam, hogy le tudjak valamit olvasni az arcáról és szükségem volt arra, hogy tudjam, hol állunk éppen.

- Charlotte, kérlek, mondj valamit - szólaltam meg halkan, és csak akkor fedeztem fel, hogy mennyire remeg az összes porcikám, amikor kiléptem a vécéből a lány elé.

- Ő a barátod - jelentette ki végül Charlotte tényként, miközben végre elvette a telefonját a fülétől. Amúgy is nagy szemeit mégnagyobbra meresztette, miközben nézett engem, de puszta meglepődéstől többet még mindig nem tudtam kiolvasni sem a tekintetéből, sem az arckifejezéséből. - Christopher Burns a barátod. A történelemtanárunk, a *te tanárod* a barátod - részletezte tovább a lány, én pedig a rettegéstől, a páni félelemtől még bólintani sem tudtam, hogy igen, így van. Charlotte mélyet sóhajtott, mielőtt letörölte fekete könnyeit az arcáról, majd nyelt egyet, mikor nem tudta szavakba foglalni a mondanivalóját. Láttam rajta, hogy keresi a megfelelő mondatokat ahhoz, hogy ne bántson meg igazán, mégpedig azért, mert Charlotte ilyen. Akkor sem fog megbántani téged, ha szeretne, de érezni fogod azt, hogy nem úgy viselkedik veled, ahogy eddig. Nála talán ettől félek a legjobban. - Ne haragudj, de totálisan leállt az agyam, én nem tudok erre mit mondani most, Nancy. Ne haragudj - ismételte meg felesleges bocsánatkérését, majd kiviharzott a helyiségből és teljesen egyedül hagyott.

Szívem ütemes dobbanásai olyan gyorssá és egyenletlenné váltak, mintha tíz kilométert futottam volna, a tehetetlenségtől rázott a hideg és úgy éreztem, hogy most kezdődik igazán a baj - ugyanis, ha Charlotte tudomást szerzett rólam és Christopherről, nincs semmi jogom ahhoz, hogy tovább titkoljam Mikeilától, sőt, mi több: szükséges lenne elmondani neki, csak a probléma, hogy amilyen összezavarodott volt Charlotte, olyan dühös és csalódott lesz Mikeila. Annyira, annyira féltem, és annyira, annyira helytelennek éreztem azt, hogy nem vagyok képes most odamenni Mikeilához és kitálalni neki mindenről, hogy könnyeim másodpercek alatt elhomályosították látásomat és az óra maradék részét azzal töltöttem, hogy elfedjem ennek nyomait.

Nagy ívben kerültem az embereket a nap hátralévő részében - Charlottetal nem is volt baj, ő bőven került engem magától, Mikeila viszont meglepődve fogadta, hogy még az órákon is elültem tőle Jasper mellé. Képtelen voltam a szemeibe nézni és rámosolyogni úgy, hogy életem szerves részéről fogalma sincs, és habár száz százalékban megbíztam Charlotteban, a pánik gondolataimba férkőzött és minden egyes alkalommal, amikor a lányokra

néztem, azon gondolkoztam, hogy vajon Mikeila rájött-e.

A fánkbolt előtt álltam már, amikor rájöttem, hogy a gyomorgörcstől még egy falat sem ment le a torkomon egész nap, és hogy egyetlen vágyam, hogy Christopher felvegyen és megnyugtasson, de mélyen legbelül tudtam, hogy ki lesz borulva és haragudni fog rám, amiért bevonszoltam a lánymosdóba. Úgy igazán, tényleg éreztem most, hogy elcsesztem és amikor a huszadik perce vártam már a szürke autóra, hogy megálljon előttem, nem voltam biztos abban, hogy kimászok ebből a súlyos dologból, amibe keveredtem.

Csak vártam és vártam Christopherre, a délután négyből öt lett és garantáltan azt hittem, hogy a férfi felültetett és soha többé nem fog szóba állni velem. Sms-sel válaszoltam anya szüntelen hívásaira, de fogalmam sem volt, hogy miért nem megyek haza és miért állok kint február közepén a hidegben. "*Korrepetáláson vagyok* - írtam -, *nem tudom, mikor végzem*."

Rágódtam azon a tényen, hogy Christopher végett vetett abban a percben a kapcsolatunknak, amikor kisétált előttem és Charlotte előtt azon az ajtón. Egyszerűen nem tudtam nem ezen töprengeni, csak ide-oda forgattam a gondolatot a fejemben, mint ahogyan a falatot szoktuk a szánkban, amit majd nem nyelünk le. Minden percben, minden másodpercben rosszabbul éreztem magam, szinte beleőrültem a bizonytalanságba, mert nem volt lehetőségem arra, hogy megtudjam most azonnal a történéseket - akkor buggyant ki az első könnycsepp és folyt végig az arcomon, amikor Christopher reményvesztettségem megcáfolására lelassított mellettem és várta, hogy helyet foglaljak mellette az autóban.

- Jól vagy? Nagyon fázol? - kérdezte egyből, de nem várta meg a válaszomat, szokásához híven azonnal feljebb tekerte a fűtést, most a megszokottnál jóval magasabbra, amit igazából egyáltalán nem bántam, mert volt egy olyan érzésem, hogy a csontjaim jéggé fagytak. - Nancy.

- Azt hittem... azt hittem itt hagytál - mondtam rekedten, abban a pillanatban pedig kitört belőlem a nap összes sérelme és hangosan sírni kezdtem annak ellenére, hogy egyáltalán nem akartam. Fájdalmas megkönnyebbülés volt ez, mégsem éreztem úgy, hogy jobban leszek tőle, de nem tudtam megálljt parancsolni könnyeimnek és úgy potyogtak, mint az esőcseppek egy nyári zivataron a betonra. Christophert annyira meglepte hirtelen kirohanásom,

hogy megilletődésében még a szája is tátva maradt, a búgó autóban felém fordult és nem érdekelte, hogy a főúton állunk, kizárta a mögötte lévő sofőrök dudálását és nem foglalkozott a beintésekkel, amiket kapott, mikor elhaladtak mellette.

- Nancy - szólított meg újra Christopher, majd ujjaival a fülem mögé tűrte szemeim elé hullott tincseimet. Beterítette hatalmas tenyere az arcomat, lágyan kényszerített arra, hogy felé forduljak és ránézzek, én pedig kelletlenül megtettem, de akármennyire is szerettem volna, a könnyeim nem álltak meg. - Csak elhúzódott az adminisztráció. Nem tudtalak értesíteni sehogy, azt hittem, már hazamentél. Miért hagynálak itt, Nancy?

- Nem tudom, mert... mert mondjuk haragszol, amiért Charlotte megtalált minket, és mondjuk mert megutáltál és soha többet nem akarsz velem találkozni, és... - nem tudtam befejezni a paranoiámból kialakult gondolatok sorolását, ugyanis Christopher hatalmas próbálkozása ellenére is elmosolyodott, megnyalta az alsó ajkát és elfordult tőlem egy másodpercre, én pedig arcommal a tenyerében figyeltem, ahogyan hozzá nem illő komolytalansággal fogadja a szavaimat. - Haló! Ez egyáltalán nem vicces!

Christopher a lehető leglágyabb tekintetét adta nekem, kék szemei levittek a nyugodt tenger legmélyére és szépen-lassan elérte, hogy újra mély levegőket vegyek és a harmónia átvegye az uralmat a testemen. Kábító csókkal adta meg az igazán tökéletes idilli képet, majd gondosan figyelt arra, hogy lelkemig hatoljanak összeszedett pillantásai, mielőtt megszólal.

- Soha nem tudnálak megutálni téged, Nancy Williams - súgta az ajkaimra, majd puszit nyomott a homlokomra és saját ülésébe egyenesedve rányomott a gázra. - De jól látod, haragszom.

- Miért kell elrontanod a romantikus pillanatot? - sóhajtottam tettetett sérelemmel, miközben letöröltem könnyeim és visszatértem a valóvilágba.

- Mert félelemkeltő a tudat, hogy bármikor szétterjedhet a diákommal való kapcsolatom és tönkremehet a karrierem.

- Ettől egyáltalán nem kell félned, mert Charlotte senkinek nem fog beköpni - talán ez volt a leghatározottabb kijelentésem ma. Teljes mértékben

megbíztam Charlotteban és tudtam, hogy akármi is lesz a véleménye rólam és akármi is lesz a barátságunkkal, soha senkinek nem fogja elmondani. - Bízom benne.

- Hát ez nagyon édes. Én nem - mondta röviden, én pedig dühös sóhajtással fogadtam ezt. Éreztem, hogy messze nem maradunk békés hangulatban a nap végére, mert úgy is szóvá fogom tenni a flegma kis megjegyzéseit, ő viszont joggal fog majd csesztetni, tekintve, hogy valószínűleg szétrobban a feje az idegtől és a félelemtől, de nem fogok neki igazat adni, mert én olyat nem csinálok, főleg akkor nem, ha róla van szó. - Ki tudja, lehetséges, hogy valamilyen végtelenül megszervezett technikával fotókat is készített, amik már rég a facebookon vannak.

- Na jó, ezzel állj le, Christopher. Charlotte a barátom, hidd el, hogy ő sem fogja senkinek sem elmondani - abban a percben tudtam, hogy elrontottam, amikor kiejtettem a számon a mondatot.

- Ő *sem*? - kérdezett vissza Christopher, én pedig lesütött szemekkel néztem az ölemben pihent kezeimet. Teljesen elfelejtettem megemlíteni neki azt, hogy Jasper egyébként már a Carmenes dolog óta tud mindenről. - Mikeila?

- Jasper - mondtam már úgy is mindegy alapon, Christopher pedig kelletlenül felnevetett és megnyalta az ajkait. Láttam a feszültséget rajta, amikor elkaptuk a piros lámpát, fújtatva húzta elő a cigarettás dobozát és mérgesen tett ajkai közé egy szálat. Nem szólalt meg, csak szívott egyet a káros nikotinból és égfelé fordított arccal kifújta a füstöt az ablakán. Vártam arra, hogy leszóljon, hogy kiabáljon és hogy elmondja, mennyire igénytelenül kezelem ezt az egészet, de meg sem szólalt, csak vezetett és beburkolódzott a dohányfüstbe. - Nem lehetsz mérges, amiért Jasper túl jól ismert és rájött. Ahogy azért sem, amiért Charlotte felismerte a csengőhangomat.

Végig érveltem neki a panelházhoz vezető utat, ő pedig némán fogadta minden szavam, ami nem mellesleg szépen felhergelt ahhoz, hogy zárt ajtókon belül keresztbe tett karokkal letámadjam még jobban, hogy mekkora bunkó állat és igenis érdemlek annyit, hogy legalább visszaszóljon, mire ő mély, mérsékelt hanglejtéssel megkérdezte, hogy mégis mit szeretnék, mit mondjon.

- Mondjam azt, hogy mennyire felelőtlen vagy? Jó. Felelőtlen vagy, Nancy. Mondjuk, ez már nem új dolog. Felelőtlen, tiszteletlen, makacs és hisztis - sorolta fel a rosszabb tulajdonságaimat, amik egyébként, mellékesen, véleményem szerint nem teljesen illenek rám, de mindegy. Forrtam az idegtől, mert eltértünk a témától.

- Te pedig bunkó, Christopher. És azt hiszed, hogy mindig neked van igazad és aki nem ért veled egyet, az egy senki. Igenis bízom a barátaimban, bízom Charlotteban, hogy nem fogja tovább adni, Jasper pedig már vagy egy hónapja tudja, na tessék - kétségtelenül húztam az idegeit Christophernek. Egymást ingereltük és tisztában voltam azzal, hogy nem kéne és a legjobb lenne, ha nyugodtan megbeszélnénk ezt, de túl mérges voltam ahhoz, hogy csak úgy leüljek és azt mondjam, hogy rendben, legyünk csendesek és nyugodtak. Christopher csukott szemmel gyűrte le magában a véleményét arról, hogy Jasper már milyen régóta tisztában van a dolgokkal, majd leült a kanapéjára, levette a zakóját és úgy csinált, mintha nem állnék az ajtaja előtt. - Miért nem hiszed el, hogy az égvilágon nem lesz semmi?

- Mert a diákok pletykálnak, Nancy - mondta nyugodtan, én pedig talán a bőrt is képes lettem volna lemarni magamról. Én robbanok hamar, vagy tényleg nehéz a felfogása?

- De ők a barátaim!

- Ha ennyire *hűdenagyon* megbízol a *barátaidban*, miért rettegsz attól, hogy elfordulnak tőled? - tette fel a kérdést Christopher, ami csendre intett és amitől csak egy felháborodott fújtatásra voltam képes. - Terrorban vagy a véleményük gondolatától is, Nancy. Nagy barátok.

- Miért nem vagy képes bízni bennem?

- NEM BENNED NEM BÍZOM, HANEM BENNÜK! - olyan hirtelen robbant Christopher, hogy szemem-szám nyitva maradt és azt is elfelejtettem, hogy miért is veszekszünk éppen. - Nem érdemeltem azt ki, hogy azt gondold rólam, hogy nem bízom benned, Nancy! És hogy a barátaidban miért nem bízom? Mert nem, és kész. Mert tudom, hogy mennek a pletykák, egy jó helyzetben használt szó is elég. Börtönbe mehetek emiatt, Nancy. Börtönbe! Mérges vagyok, mert nem tudom, hogy holnap reggel hogy sétáljak így be az

órátokra! Nem fogod fel ennek az egésznek a súlyát!

- Tudod mit, Christopher? Elegem van abból, hogy folyton csak azt hiszed, hogy valami éretlen kis csitri vagyok, aki nem fogja fel ennek az egésznek a súlyát! - amikor meghallottam saját magam kiabálását, csak akkor jöttem rá, hogy mennyire ideges is vagyok valójában. Megbántva éreztem magam. - Ha úgy gondolnám, hogy van esély arra, hogy Charlotte pletykát kezdjen, megértenélek. De elegem van abból, hogy folyamatosan rossznak állítod be a barátaimat nulla ismeretségre, miattad szenvedek Mikeilával, hogy ne adjam ki neki ezt, hónapok óta titkolom előtte a kapcsolatunkat és akárhányszor felhoztam neked, hogy mennyire fáj, leintettél és annyit mondtál, hogy nem mondhatom el neki.

- Tudod, hogy mit kaphatok én azért, amit művelek veled, Nancy? Tudod, mekkora teher ez?

- Ó, szóval teher vagyok! Értem - nem hittem saját füleimnek. Éreztem azt, ahogyan újra feltörni kezdenek a könnyeim, most mégsem engedtem nekik utat és a lehető legsértettebb ábrázolatot festettem arcomra. - Menj a fenébe!

- Nem, Nancy, nem csináljuk ezt! Nem rohansz el tőlem, hogy utána egy hétig semmibe vegyél, kinőttem én már abból - Christopher felállt a kanapéról és karomnál fogva maga felé fordított, mielőtt feltéphettem volna az ajtaját és kivonulhattam volna a házból. Összeszorított ajkakkal és szúros szemekkel figyeltem mérges tekintetét, minden áron ki akartam szabadulni ujjainak szorításából, de felesleges is volt próbálkoznom. - Nem te vagy a teher, hanem amiket csinálsz. Gondold magad az én helyembe, Nancy.

- Te gondold magad az én helyembe, Christopher! Amióta beléptél abba a szerencsétlen iskolába, teljesen felfordult az életem! Hazudok a barátaimnak és titkolózok előttük, hazudok Mikeilának, aki olyan nekem, mint a testvérem, Christopher. Folyamatosan csak azzal jössz, hogy mennyire felelőtlen vagyok, és most is veszekedsz velem azért, amiért Charlotte bejött a mosdóba és ránk talált - hadartam, Christopher pedig sóhajtott és félre nézett, de keze nem eresztett, szüntelenül szorította a karomat és nem engedte, hogy akár egy lépést is tegyek kifelé a személyes teréből. Fáradt tekintettel szemlélte íriszeimet, majd szépen-lassan arcom minden szegletére kitért és mikor megállapodott a számnál, úgy csóválta meg a fejét, mintha

nemet intett volna egy nemlétező válaszra.

A következő, amit éreztem, azok édes ajkai voltak az enyémeken, durva csókja hirtelen ért és legjobban igazából ellökni akartam, pofon vágni és eltűnni a házából, ahogyan a filmekben szokás, de akár egy drogos, rákattantam a már jól ismert ízre és nulla ellenvetésem volt akkor, amikor Christopher az ölébe kapott és hálószobájába cipelt. A ruháink hamar a földre kerültek, de egyáltalán nem fáztam - fűtött a forróság, ami áradt a testéből, a forróság, ami szenvedélyünk járulékaként jelent meg közöttünk. Csókjai beborították a testemet, mindenhova elértek puha ajkai, én pedig párnáját szorítva jöttem rá valamire:

Engem és Christopher Burnst semmi nem tud szétválasztani.

[H U S Z O N K I L E N C E D I K R É S Z]

Öt nap telt el azóta, hogy Charlotte tudomást szerzett rólam és Christopherről.

Ez alatt az öt nap alatt pontosan nullaszor létesítettünk kommunikációt és ha esetleg összekapcsolódott volna a tekintetünk, Charlotte azonnal változtatott ezen és olyan gyorsan fordult el, mintha kényszerítették volna. Kifejezetten megromlott a kapcsolatunk és ezt bizony mindenki észrevette - nem elég, hogy a baráti társaságunk is szemet szúrt, de szinte az egész osztály felfigyelt arra, hogy mennyire kerüljük egymást, sőt, vannak olyan iskolatársaink, akik beteges pletykázási vágyaikat is elkezdték rajtunk kiélni: mivel Charlotte köztudottan kapcsolódik valamilyen szinten a bátyámhoz, rengeteg embertől hallom vissza az olyan teóriákat, amik szerint Clayton miatt vesztünk össze, nem bírom elviselni a kapcsolatukat és hasonló badarságokat. Biztos vagyok benne, hogy Charlotte füleihez is eljutottak már ezek a kis történetek, de ahogy engem sem, úgy őt sem hatották meg annyira kegyetlenül, bár az tény, hogy néhány féltékeny lány szépen összesúg a háta mögött. Hihetetlen, hogy Claytonról még úgy is beszélnek, hogy már nem is jár ide.

- Forgás! - Mr. Stevenson hangja ébresztett fel a merengésből, és egyenesen visszarántott a hétfő reggeli első órámba és a röplabda gyönyörébe.

Sóhajtva léptem hátra, hogy szerváljak, mivel tisztában voltam azzal, hogy át sem fogom tudni ütni a labdát a háló másik oldalára. Soha nem voltam jó röpiből, nem is leszek és, hogy őszinte legyek, nem is nagyon akarok.

Végig szenvedtem az órát és sikernek tudtam be, hogy csak egyszer találtak pofán és még be sem lilult az ütés helye - mi ez, ha nem egy szarkasztikusan jó nap kezdete? -, majd magamra húztam a ruháimat az öltözőben és próbáltam reakció nélkül hagyni az osztálytársnőim szüntelen áradozását

Christopherről és az óráiról.

A múltheti szerdai óra borzalmas volt - már az vált feltűnővé, hogy egymásra sem néztünk, bár igazából úgy érzem, elértük azt a szintet, hogy bármit is teszünk, csak nagyobb lesz a pletyka. Paranoiám folyamatosan előjön és Charlotte akárhányszor bizalmasan beszél valakivel, félek, hogy rólam és Christopherről tart éppen beszámolót, hiába vagyok biztos abban, hogy megbízhatok benne és nem árulna el.

- Lányok! - abban a pillanatban, hogy kiléptünk az öltöző ajtaján, Sean és Jasper letámadt minket és hátrafelé lépkedve előttünk magyaráztak hatalmas kézmozdulatokat művelve. - Péntek. Lipnél. Buli.

- Ezt most kihagyom srácok, bocsi - utasította vissza élből az ajánlatot Charlotte, majd egy lágy mosollyal kikerülte a fiúkat és felsietett az emeletre. Reménykedtem, hogy nem miattam nem akar menni a bulira, tekintve, hogy minden bizonnyal én sem leszek ott.

- Én is - mondtam röviden, Jasper pedig fintorogva csóvalta a fejét teljesen készen arra, hogy hegyi beszédet nyomjon nekem.

- Ne már, Nancy - *mondom én, kezdődik.* Sóhajtottam, amikor rájöttem, hogy kezemben lévő telefonomat nem tudom zsebre tenni, tekintve, hogy nincs zsebem, majd elraktároztam magamban, hogy egész nap az ujjaim között kell hordoznom, ha nem akarom a táskámba tenni. - Tökre nem voltunk még együtt házi bulin. Vagyis, bocs, hadd javítsam már ki magam, egyetlen házi bulin voltunk, a bátyádén, a saját házadban. Ja, és akkor is végig a szobádban voltunk.

- Mit csináltatok ti a szobájában egész este, Jasper barátom? - Sean nagyon viccesnek találta a megszólalását, én személy szerint nem annyira. Tisztában voltam azzal, hogy Jasper is hozzám hasonló gondolatokkal rendelkezett, mégis erőltetett egy bugyuta vigyort az arcára és egy *"Azt a fantáziádra bízom, testvér"* mondattal eltüntetett minden lehetséges feszültséget. Sean nevetése őszinte volt, de egy sóhajjal párosítva leintett minket, miközben hátra nézett és kikerülte a kukát. - Ne erőltesd magad, tesó. Mindenki tudja, hogy Nancy Burns tanár úr becses személyéhez tartozik.

Az izmaim megfeszültek az arcomon és reagálni sem tudtam eleinte, amikor pedig egy mellettünk elsétáló fiú vigyorogva fütyült egyet Sean kijelentésére, féltem, hogy összeesek a rémülettől. Mosolyogtam az egyébként kicsit sem rossz szándékú barátomra és összehúzott szemekkel jegyeztem meg, hogy ez nagyon vicces volt, de teljes mértékben látszott barna tekintetén, hogy meglepték a rám fagyott érzelmek és egyáltalán nem számított erre a visszajelzésre.

- Sean, először is, ha már ilyen faszságokat beszélsz, halkabban tedd, mert pletykált generálsz Nancynek a kurva nagy semmiből, másodszor pedig, ember. Már vagy két hónapja kinőttük ezt a témat - Jasper egyből a védelmemre szállt, én pedig nevetve leintettem, hogy nem kell ebből drámát csinálni, majd leváltam a kis csapattól azzal a mondattal, hogy el szeretnék menni a mosdóba még óra előtt.

Tulajdonképpen így is volt, tényleg a mosdó felé indultam el, az már egy teljesen másik kérdés, hogy szembe találkoztam Christopherrel és sarkon fordultam utána, hogy tisztes távolságban kövessem egyenesen a szertárig. Csak percek után csatlakoztam hozzá a kis helyiségbe, de őszintén szólva, jobb lett volna, ha nem veszem észre égszínkék szemeinek titkos üzenetét és elnyomott mosolyának leheletnyi mutatkozását, amik maga után hívtak.

- Olyan pigmentált az arcod, mint egy fehérre festett fal - *köszönöm szépen, Christopher, tényleg*. - Mi történt?

- Semmi, csak... - sóhajtottam és a férfi mellkasának döntöttem a fejemet. Cigarettafüst és elegáns parfümillat keveréke érződött vajszínű zakóján, mélyen beszívtam a levegőt és hagytam, hogy elkábuljak szívének egyenletes verésétől. Elmosolyodtam, ahogyan ujjai finoman cirógatni kezdték hátamat és azt kívántam, hogy így maradjunk a mindenség végezetéig, míg már csak ketten leszünk és mindenki rajtunk kívül eltűnik a káoszban.

- Csak? - halkan invitált a folytatásra, szavai bársonyként simogatták füleimet, miközben csak az ütemes dobogásra figyeltem, ami szokás szerint lenyugtatta az én vadul kalapáló szívemet. Felnéztem Christopher tökéletes vonásokkal rendelkező arcára és elmosolyodtam saját gondolataimra, miszerint csókolni szeretném puhán csillogó ajkait, majd meg is tettem, lágy csókkal ajándékoztam és csak utána voltam hajlandó válaszolni.

- Semmi, csak egy kicsit paranoiás vagyok - nem azért nem mondtam el neki Sean beszólását és annak a fiúnak a megfordulását, mert nem bíztam benne, vagy mert féltem a reakciójától. Csupán azért nem, mert annyira, annyira csodálatos látvány volt ez a nyugodtság, ez a kiegyensúlyozottság, amit árasztott magából, hogy nem láttam értelmét megijeszteni és eltüntetni a sajátos varázsát. - Félek, hogy kiderül ez az egész.

Christopher nem válaszolt. Felesleges lett volna azt mondania, hogy nem fog kiderülni, vagy hogy nem kell félnem, mert mindketten tudtuk volna, hogy ez hazugság. Igenis kiderülhet és egyáltalán nem baj, ha félek, mert megvan rá az okom. Csak bele kell gondolni: tekintve, hogy végzősök vagyunk, az a fiú, aki hallotta Sean megszólalását, biztos, hogy alattunk jár minimum egy évvel. Szóval megy és elmondja a fiú baráti társaságának, hogy mit hallott, az egyik fiú pedig majd elmondja a barátnőjének, aki ismerni fog névről a bátyám miatt és elregéli a barátnőinek, hogy úristen, Clayton Williams húga együtt van Mr. Burnsszel. És bumm, már tudja egy évfolyam, ahonnan valaki tovább adja a tizedikes testvérének, aki a folyosón mesél majd róla a barátjának pontosan akkor, amikor elhalad mellettük egy kilencedikes csapat.

- Nancy! - életem szertefoszlásának gondolatából Christopher hangja ébresztett fel. Megráztam a fejemet és ránéztem a férfire, jelezve, hogy jelen vagyok és figyelek. - Nem itt jársz fejben.

- Bocsánat - túlságosan átlátszó voltam, így egyszerűen csak a férfi szájára tapadtam eltereléskként és csókolózásba hívtam nyelvét, ő pedig örömmel elfogadta az ajánlatomat és derekamnál fogva felültetett az atlaszhalomra. Karjaimat nyaka köré fontam, a lehető legnagyobb koncentrációval próbáltam tartani a heves tempónkat, és annyira kétségbeesetten meg akartam fogni az arcát, hogy kezemben lévő telefonomat legszívesebben eldobtam volna.

- Nincs zsebem - zih//áltam, felmutatva a telefont, de Christopher nem engedett többet beszélni, betapasztotta ajkaival ajkaimat és teljesen készen állt arra, hogy véresre harapja őket, miközben kivette az ujjaim közül a mobilomat és zakója zsebébe csúsztatta.

- Végtelenül zavaró, hogy mindig magánál van az a telefon, Nancy Williams - suttogta a számra, majd nyakamra tapadt és jólesõ kínzásba kezdett

bőrömön, miközben tenyerei feltűrték fehér pulcsimat a derekamnál. A másodperc töredéke alatt futott végig a libabőr az egész testemen hideg érintésére, ami egyre jobban vándorolt feljebb az oldalamon, egészen melltartóm csipkés szegélyéig. Halk nyögést hallattam, mikor beharapta alsó ajkamat, és teljesen elfelejtve, hogy mik az alapvető moráljaim, lekaptam magamról a felsőmet és hagytam, hogy a tesióra után éppenhogy csak a hajamban lévő hajgumi vele együtt a földre essen. - Hm, annyira kívánlak - búgta a fülembe a lehető legmélyebb hangján, nekem pedig pontosan ez volt az a pont, amikor teljes mértékben átadtam magam neki és annyira legyengülten éreztem magam, hogy a szó szoros értelmében csakis kizárólag az ő erős kezei tartottak az előrebukástól.

Abban a pillanatban, a szertárban lévő atlaszhalmon ülve kész voltam teljes egészében átadni magam Christopher Burnsnek.

Ennek a gondolatmenetnek a megállításáért nem tudom, hogy áldottam vagy éppen átkoztam-e a csengő harsány megszólalását, de sajnos inkább a második. Christopher sóhajtva ejtette le kezeit meztelen testemről a farmernadrágba bújtatott combjaimra, majd utolsó csókként szánt aprócska szájrapusziját valamilyen nagy megfontolás után hagyta, hogy tovább vigyem és újra tüzet gyújtsak a bőrünkön.

- Mennünk kéne - lihegve figyelmeztetett, de csupán egyetlen bólintás kellett tőlem ahhoz, hogy elnémuljon és elfelejtse a húsz másodperccel ezelőtti órakezdést. Hagyta kezének, hogy úgy fedezze fel a testemet, mint az ismeretlent és szó nélkül viselte bőrének ízét vizsgáló ajkaimnak az érintését a nyakánál.

Lecsukódtak a szemeim, mikor éreztem farmerom gombjának széteresztését és remegve fújtam ki a levegőt gondolataim elkalandozására. Christopher lelassult csókolózásba hívott, de elfelejtettem visszacsókolni, mikor ujjai fehérneműm alá vándoroltak és végigsimították legérzékenyebb pontomat. Azt sem tudom behatárolni, hogy kirázott-e a hideg, vagy fűtött-e a tűz - minden bizonnyal mindkettő egyszerre, de amikor keze eltávolodott a nadrágomtól, óriási ürességet éreztem és olyan értetlenséget, amilyet már nagyon régen nem.

- Együtt van óránk, Nancy Williams - lehelte az ajkaimra a kijelentést, én

pedig sóhajtva egyet értettem és narkotikus vonásokkal végig néztem, ahogyan Christopher a fülemhez hajol. - Este én veszem le rólad a felsőt - lehajolt és hozzám dobta az illetékes fehér anyagot, én pedig anélkül magamra húztam, hogy egyetlen szót is szóltam volna. Nem vagyok abban biztos, hogy egyáltalán képes lettem volna rá.

Mosolyogva hagytam ott a férfit a szertárban és lesiettem a termembe, ahol természetesen a becsengő egyáltalán nem ért semmit és mindenki ugyanúgy kommunikált az esedékes témákat vitatva, mintha nem is iskolában lennénk. A legtöbben a Lipnél tartandó pénteki házibuliról fecséreltek, de akadtak olyanok is, akik házit másoltak, netalántán aludni próbáltak - Sean - és hasonlók.

- Hol hagytad Mr. Burnst? - Alice kérdése pofán ütötte az egész osztályt olyannyira, hogy észrevegyék a megérkezésemet és vigyorogva várjanak a válaszomra. Annyira bepánikoltam, hogy fogalmam sem volt arról, hogy hogyan kéne mondatokat összeraknom és légzési gyakorlatokkal próbáltam megnyugtatni saját magamat, hogy ne fussak ki az egész iskolából.

- Olyan viccesek vagytok mostanában, halljátok - muszájból nevettem, majd helyet foglaltam Mikeila mellett és elővettem a reggel csomagolt kajámat. - Hogy áll az osztálykirándulás?

- Ne már, de úristen! Évek óta osztálytársak vagyunk, tök közel vagyunk egymáshoz, Nancy, ne csináld már - Alice hisztije méreggel töltött el, mégis csak vigyorogtam és olyan hitetlenül néztem, mintha nem is tudnám miről van szó, hiszen ezt kellett tennem és féltem máshogy reagálni.

- Emberek, ez annyira abszurd dolog, ne hülyéskedjetek már - mondtam jókedvűen, de csak osztálytársaim szarkasztikus ismétléseit kaptam vissza jelzésül, ami növelte a torkomban lévő gombócot és a sírás határára sodort.

- Amúgy én tökre élvezem ezt, de csak Claytonnal beszélt, emberek. Most írt, hogy itt a sulinál - Charlotte felmutatta a telefonját és a Claytonnal való beszélgetését, amire egy az egyben leszálltak rólam és nagyobb figyelmet fordítottak annak, hogy Clayton Williams itt van a sulinál. Charlotte lopva pillantásáról rájöttem, hogy a bátyám egyáltalán nem írt neki ma és még csak a közelben sincs, csupán random felmutatta a chatjüket. Hálásan bólintottam

egyet köszönetként a lány felé, ő pedig egy apró mosolyt villantott és előre fordult. Christopher abban a pillanatban lépett be az ajtón, de egyáltalán nem úgy, ahogy számítottam rá: haját nem teljesen igazította meg, a zakóját elfelejtette visszagombolni és tulajdonképpen úgy nézett ki, mint egy szétszórt végzős a vizsgái előtt.

Nem magyarázkodott, végig hallgatta a jelentést és belekezdett az órájába úgy, ahogyan mindig is teszi: tiszteletet parancsoló kisugárzással és magabiztos mozdulatokkal, amiket a sajátos kis szarkasztikus kincstára fényesít. Teljesen okés volt minden egészen addig, amíg fel nem figyeltem a többiek őszintén meglepődött pillantásaira és titkos fotókészítési technikáikra, amik egyenesen Christopher felé irányultak. Rémülten néztem a férfire, valami olyasmit gondoltam, hogy valahogyan rákerült a homlokára a nevem, vagy hasonló árulkodó jelek jelentek meg a testén, amik nyíltan engem azonosítanak, de a dolog, amit annyira néztek a többiek csak azok által vezethető vissza hozzám, akik a négy év alatt minden egyes nap láttak - tehát az osztálytársaim által, nyilván -: egyetlen babarózsaszín csókfolt Christopher vajszínű zakóján.

Olyan babarózsaszín csókfolt, aminek színét a gimnázium kezdete óta magamra kenem szájfény formájában.

- Tanár úr, tud majd beszélni az osztállyal a kirándulásról? - Alice egy teljesen más témát előidézve, felszólítás nélkül megszólalt, én pedig olyan kegyetlenül boldog voltam emiatt, hogy azt nehéz lenne kifejezni.

- Hát... szünetben, jó? Vegyük végig ezt az anyagot - mondta Christopher elgondolkozva, Alice pedig bólintott és félre nézett.

Imádkoztam azért, hogy véget érjen az óra. Képtelen voltam megállapítani, hogy vajon csak nekem feszült-e a helyzet, vagy mindenki másnak is, de nem is akartam igazából megtudni erre a választ, mert féltem tőle. Úgy éreztem, hogy nagyon-nagyon kezd kicsúszni a kezem alól ez az egész dolog, olyan volt, mint amikor valamit szeretnél egyben tartani, de nem tudod, mert milliónyi darabkára törik és akármennyire is akarod tartani mindegyik kis részt, nem tudod, mert ahhoz túl kicsi vagy te, mint ember.

A kicsengő után az aulában lévő fotelekhez vonultunk -muszáj volt, mert a

következő osztály, aminek a teremben lesz órája, erősen küzdött az eltűnésünkért - és elfoglaltuk a tizedikesek mellett lévő üres boxot. Egymás hegyén-hátán voltunk, mert senki nem akart állni, így amikor Jasper könyöke az oldalamba fúródott, fájdalmasan felnyögtem és egy káromkodással társítva arrébb löktem szerencsétlen fiút Mikeilára.

Megbeszéltük a kirándulás nagyrészét - illetve, tulajdonképpen csak Alice és Christopher kommunikáltak, a többiek néha közbeszóltak, de egyébként a legtöbben tanultak és házit másoltak. Kiderült, hogy Indiánába megyünk vonattal és valami olcsó motelben szállunk meg, hogy legyen pénzünk a futballstadionra, ami Christopher szerint természetesen nem fog összejönni, de mindegy. Három napot maradunk, majd a negyedik nap jövünk vissza ugyanúgy vonattal.

- Emberek, küldjétek be az összes képet a csoportba - szólalt meg egy Chloe nevezetű lány osztálytársam, és habár hiába nem mondta, hogy pontosan milyen képekről van szó, tökéletesen tudta mindenki és minimum tíz ember előhúzta a telefonját.

Nyilvánvaló volt, hogy a Christopherről és a rúzsfoltról készült fotókról beszélünk, így nem tudtam, hogy melyik lenne a feltűnőbb: ha nem nézném meg, vagy ha egyből rákattannék a telefonra. Abban a pillanatban, ahogy telefonomra gondoltam, folyamatos messengerüzenet-jelző pittyegés jelezte a Christopher zakózsebében lévő mobilomra kapott értesítéseket. Nem csak én fagytam le, de Christopher is megállt a beszédben és saját zsebére nézett. Megnyalta ajkait tehetetlenségében, a többiek pedig elnémulva figyelték, ahogyan a képek átvitelével párhuzamban szólal meg a nála lévő telefon, egy idő után Alice már szerintem csak like-jeleket küldött, hogy megbizonyosodjanak a gondolataik által súgott tényről. Összeszorítottam a számat, hogy ne mozogjon a félelemtől, amikor a tizedikesek is felfigyeltek a furcsaságra, Christopher pedig nem tudott mit tenni, előhúzta a piros tokkal fedett telefonomat és felém nyújtotta.

- Fogja - mondta, én pedig akármennyire is szerettem volna megakadályozni kezem remegését, nem tudtam. Szinte rángatózott már a tenyerem, ahogyan felé nyújtottam és megkaptam tőle az említett tárgyat, nem mertem felvenni a szemkontaktust nemcsak Christopherrel, senkivel sem, mert nem tudtam hogy engem néznek-e, és ha igen, akkor hogyan. - Van még valami, vagy

átbeszéltünk mindent?

- Á-átbeszéltünk mindent, Tanár úr - dadogott Alice a sokktól, Christopher csak bólintott és gyors léptekkel ott hagyott minket. Amíg a tizedikesek a lehető leglátványosabb módon kezdek sugdolózni, addig az osztályom kérdő tekintettel fordult felém és egy olyan magyarázatot vártak, amiről még ők is tudták, hogy hülyeség lesz. Mégis várták ezt a magyarázatot, *akarták* ezt a magyarázatot, hogy letagadhassanak mindent, ha valaki kérdezné őket majd a jövőben, és azt tudják majd mondani, hogy ez nem úgy történt.

- Szünetben... szünetben elvette a telefonomat, mert... mert folyamatosan a kezemben volt és... és, mert... - feladva csóváltam a fejem a padlót vizsgálva és könnyek gyűltek a szemembe, mert nem tudtam kihúzni magam, egyszerűen nem jutott eszembe semmi, amit mondhatnék és kegyetlenül féltem, hiszen tudtam, hogy ez az egész már elkezdődött és nem fogom tudni megállítani.

- Szóval, mindenki viszi pénteken a saját piáját? - Sean volt az első, aki az általam kreált csendet megtörte és feldobott egy teljesen eltérő témát, aminek jelentőségét a többiek jobban megértettek, mint bármit ezen a Földön.

- Hogy a fenébe ne! Nem fogok még piát is venni nektek, megvan a muzsika meg a házikó, rendezd a saját almalevedet - mondta ellenkezést nem tűrően Lip, majd Charlottehoz fordult és két kezét összetéve könyörgött a lánynak azért, hogy magyarázza el neki a matekot.

Megéreztem Jasper vállát az oldalamnál, de mielőtt arrébb lökhettem volna, rám nézett és feltette azt a kérdést, amire szükségem volt:

- Eltűnünk?

Talán rosszabbat tettem azzal, hogy bólintottam. Talán rosszabbat tettem azzal, hogy feláálltam, magamra húztam a kabátomat és Jasper társaságában a hátsó ajtó felé indultam. Talán rosszabbat tettem azzal, hogy hátra néztem és megláttam Mikeila valaha volt legcsalódottabb tekintetét.

És talán rosszabbat tettem azzal, hogy a lehető leggyávább módon visszafordultam Jasper felé anélkül, hogy bármit is mondtam volna neki.

[H A R M I N C A D I K R É S Z]

- Nem! - kicsit ingérlekenyebben válaszoltam az immár ötödjére feltett, Jasper által hangoztatott kérdésre és azon gondolkoztam, hogy vajon mit kéne neki mondanom, ami miatt elfelejti a ma tartandó házi buliba való folyamatos invitálást.

- De miért nem? Tökre nyugtatóan hatna rád, ha egy kicsit kirúgnál a hámból. Hallod, nem tudok olyat mondani, ami történne a bulin és rosszul hatna rád - erősködött tovább a fiú még akkor is, amikor kiléptünk az iskola ajtaján.

Iszonyatosan hálás voltam és köszönetet mondtam az égieknek, mikor megláttam a bátyám tragacsát a parkolóban állni. Egyáltalán nem volt kedvem Mikeilával hazamenni, sőt, majdnem biztos voltam abban, hogy haza sem vitt volna. Tegnap és ma reggel sem jött értem, csupán írt egy sms-t, hogy későn kelt fel és nem hiszi, hogy bejön első órára - tény, hogy tényleg nem jött be, de szerintem akkor sem hozott volna el, ha időben lett volna. A megszokott, általános mondatokon kívül egyetlen Christophert vagy a barátságunkat vitató szót sem szóltunk egymáshoz, ez pedig - hogy őszinte legyek - kegyetlenebb volt, mint amilyennek gondoltam.

Borzalmas volt ez a nap, csak úgy, mint a tegnapi.

Nem is találkoztunk Christopherrel, két napja nem kommunikáltunk, mert úgy került, ahogy tudott és nem voltam biztos abban, hogy azért, hogy megtartsa az álcát, vagy azért, mert megharagudott rám. Az osztálytársaim olyan nehezen próbálták nem megemlíteni a szerdán történteket, hogy teljes feszültséget okoztak nem csak szünetekben, de órákon is, a hozzám közelebb állók pedig vagy úgy néztek rám, mintha különleges lennék és nem tudnák, hogy hogyan kellene beszélgetést kezdeményezniük velem - lásd: Sean - ,vagy úgy csináltak, mintha nem történt volna semmi, ami természetesen rosszul sült el, mert óriási kínosságot szültek vele - lásd: Alice.

- Ledumálom a tesóddal, hogy küldjön el a buliba téged! - Jasper felcsillant szemekkel fogadta Clayton látványát és felgyorsított léptekkel eltűnt mellőlem, olyan gyorsan ment a bátyám felé, hogy az inkább kiszállt a kocsiból és annak dőlve várta, hogy odaérjen mellé drága barátom. - Clayton! Testvér!

Hazudnék, ha kijelenteném, hogy Jasper előre sietése és magamra hagyása nem okozott szorongást a jelenlegi helyzetemben. Ő az az ember, aki mostanában szinte nonstop velem van, pont azért, mert összesúgnak az emberek a hátam mögött, mutogatnak rám és nyílt titokként beszélnek arról, ami történt a boxoknál még szerdán a telefonommal. Olyan pletykák keringenek, amik meg sem történtek, és amik még nagyobb paranoiát szülnek számomra, például pár gyerek szentül állítja, hogy ekkor és ekkor látott minket együtt Christopherrel, és igaz, tudom, hogy az fizikailag képtelenség, mégis kattog az agyam, hogy mégis rajta kaptak minket.

Clayton és Jasper hatalmas diskurálásokban voltak már, amikor közelítettem feléjük, de enyhén megijedtem, amikor észrevettem a komoly arckifejezésüket és halk motyogásukat. Hosszú-hosszú napok óta nem beszéltem már Claytonnal, nem osztottam meg vele azt, hogy Charlotte tudomást szerzett rólam és Christopherről, sem azt, hogy főszenzációként pletykálnak az emberek a suliban a nevemet emlegetve - szinte érzem, hogy Jasper ezt most szépen a tudtára adta és segítségét kéri, hogy mi a francot kéne velem csinálnia és hogy vegyen rá arra az idióta házi bulira, hogy mozduljak ki egy kicsit.

- Hát te? - kérdeztem Claytont, mikor sikerült Jasper mellé érnem, majd kinyitottam az autó hátsó ajtaját és bedobtam az ülésre a nyolc kilós táskámat.

- Mint a legjobb testvér a világon, eljöttem érted az iskolába - nem is a bátyám lenne, ha nem fényezné magát még válaszadás közben is. - Mellesleg a barátnőd betegesen ignorál és azt hiszi, hogy nem tudok elé jönni a suliban, vagy mondjuk, hogy nem tudom a lakcímét.

- Nem fogok veled menni, ha Charlotteot beülteted ebbe a kocsiba - olyan gyorsan és meggondolatlanul jelentettem ki ezt a mondatot, hogy Clayton úgy fordult felém, mintha a világ legnagyobb bűnének elkövetését ejtettem

volna ki a számon. Szeretem Charlotteot és egyáltalán nincs semmi problémám vele, de az utóbbi két napom egy óriási feszültségbomba volt és ha együtt kellene Charlottetal kocsikáznom, ez egyáltalán nem enyhülne.

- Nancy, évek óta barátnők vagytok, nem futhattok egymás elöl ilyen szerencsétlenül - mondta Clayton, én pedig fújtatva megcsóváltam a fejem és beültem az anyós ülésre. Nem hiszem el, komolyan.

A fülesemet próbáltam kibogozni, hogy kizárjam magam a külvilágból, amikor megakadt a szemem a suli bejárati ajtaján és az onnan kijövő Christopheren. Késztetést éreztem, hogy kiszálljak az autóból és elé állva megcsókoljam, majd elmondjam neki, hogy hiányzik és azt akarom, hogy ezt megoldjuk, de az árbus szemekkel figyelő diákok akadályt állítottak ennek megvalósulása elé. Nem csak én, de Jasper és Clayton is végig követték Christopher útját a kerítésen kivülig a nagy, öreg diófa alá, ahogyan leakasztja a válláról fekete laptoptáskáját, bedobja metálszürke autójának a hátsó ülésére és a zsebéből kivesz egy doboz cigarettát.

- Ültesd be majd Charlotteot a kocsiba - Clayton csak ennyit mondott Jaspernek, mielőtt kisétált az iskola parkolójából és megállt Christopher előtt. Úgy vert a szívem, hogy már reménykedtem, hogy Clayton meghallja és abbahagyja azt az idiótaságot, amit tervez.

Jézusom, meg akarja verni, vagy mi?

Áthajoltam a vezetői ülésen és a lehúzott ablakon keresztül kérdeztem Jaspert, hogy mégis mi az istent csinál Clayton, de csak annyit mondott, hogy csupán beszélgetni szeretne - mert egyébként nyilván tökre okés az iskola előtt beszélgetni, ahol minden kiszállingózó diák megörökítheti a pillanatot és újabb fejleményként elmondhatják, hogy Mr. Burnst elkapta Clayton Williams egy beszélgetésre.

Clayton valószínűleg egy szál cigit kért, amit Christopher meg is adott neki a meggyújtás keretében, majd kézfogással bemutatkoztak - minden bizonnyal, mivel ahogy Clayton megszólalt és elmondta gondolom a nevét, Christopher a szemét forgatta és a minimális kedve is elment az élettől. A fejemet fogtam, mert nem tudtam, hogy mi az aktuális téma, mellesleg tökéletesen tisztában voltam az iskolába járó gyerekek többségének a viselkedéséről és szinte

éreztem, hogy hétfő reggel már velük lesz tele plakátolva az egész épület.

- Jézus, az ott miért történik? - Charlotte hangja megütötte a fülemet, amikor megszólalt Jasper mellé érve. Komolyan, ez a nap tulajdonképpen már nem is lehet rosszabb.

Jasper unszolására Charlotte végül helyet foglalt a hátsó ülésen, láthatóan ette az ideg, de nem tudtam eldönteni, hogy miattam vagy Clayton miatt. Fogalmam sincs, mi megy köztük, még most sem tudom, hogy miért sírt Charlotte aznap a lánymosdóban, de valószínűleg nyomós oka volt rá, ha Clayton ennyire üldözi a beszélgetéssel. A feszültség a vállunkra csücsült, miközben Clayton és Christopher párosát néztük, én féltem, mert nem tudtam miről van szó és nem tudtam, mi lesz belőle, Charlotte pedig nem hiszem, hogy élvezte a társaságomat és talán még Clayton megérkezését sem várta annyira.

- Jól vagy? - a lány felé fordultam, amikor megkaptam a kérdést. Nem számítottam arra, hogy hozzám szól és őszintén meglepett, mégsem ezért nem tudtam válaszolni, hanem azért nem, mert nem tudtam a választ. Jól vagyok? Erős túlzás.

- Nem tudom - mondtam végül, majd ismét előre fordultam és hálát adtam az égnek, mikor Clayton közeledni kezdett felénk, kezet fogott Jasperrel, majd beült mellém. Azonnal megcsaptam a vállát, és miután feljajdult és megkérdezte, hogy akarom-e, hogy testi sértés vádjával feljelentsen, elkezdtem dorgálni és szidni, hogy mennyire seggfej. - Basszus, Clayton, mi a franc? Még nagyobb pletykát szülsz nekem, basszus! Szerinted mekkora hír lesz Clayton Williams és Christopher Burns együtt cigizése? Mellesleg, ember, mi az, hogy a suli előtt cigizel, jézusom!

- Akkor is a suli előtt cigiztem, amikor még idejártam - magyarázta Clayton, miközben elfordította a slusszkulcsot és bekapcsolta a rádióját. - Fáztok, lányok?

- De basszus, Clayton, tudod, mennyire ki vagyok akadva? - nem túloztam. Hihetetlenül haragudtam Claytonra. Jasper biztos, hogy beavatta a suli történéseibe és abba, hogy mennyire a figyelem központjában vagyok, mégis ment a saját feje után és még nagyobbra varázsolta a pletykát, annyira mérges

voltam, hogy képes lettem volna kilökni ezt a szerencsétlent a mozgó kocsiból.

- Nagyszerű, az egyik szétordibálja a fejem, a másik némasági fogadalmat tett. Annyira jó veletek, lányok -Clayton szarkasztikus jókedve az idegeimen táncolt. Megcsóváltam a fejem és inkább az ablak felé fordultam, hogy ne mondjak semmi ide nem illőt, pedig égtem a vágytól, hogy megkérdezzem, miről beszélt Christopherrel. - Nem utálhatjátok egymást örökre.

- Ez nem rólunk szól most, Clayton, hanem arról, hogy egy seggfej vagy. Tényleg nem veszed észre, hogy mennyire megbántottál és mennyire ideges vagyok - szólaltam meg a lehető legnyugodtabb hangomon, mire Clayton megállt a piros lámpa előtt és úgy fordult az ülésben, hogy mindkettőnket lásson.

- Bocsánat, hogy beszélni akartam azzal az emberrel, aki életed problémáit akasztja rád egyszerre és aki hónapok óta az életedben van, tényleg Nancy, úgy sajnálom, hogy érdekel, mi van veled - hadarta, majd olyan gyorsan fordult Charlotte felé, hogy még a lány is megilletődött. - Meg tudod fogalmazni, hogy miért ignorálsz? Mert amúgy tök jól tudsz ignorálni, komolyan, csillagos ötös, de baszol elmondani, hogy miért. Honnan a francból tudjak változtatni, ha nem mondod el, hogy min kellene? - mielőtt valamelyikünk is reagálhatott volna a monológokra, újat kezdett és felváltva szegezte ránk a tekintetét közben. - Komolyan, mi a faszért játszátok ezt a nem beszélünk egymással dolgot? Charlotte, nem mondta el Nancy, hogy mizu és elfordulsz? Ne vicceljünk már. Évek óta egymáson lógtok, és egy hiba miatt kioffolod az egész lányt? Nem az lenne a normális, hogy megkérdezed a dolgok miértjét esetleg? Te meg, Nancy, ignorál Charlotte és csak úgy hagyod, hogy majd hátha lesz valami? Elmondom neked, így eléggé kibaszottul nehéz életed lesz, ha a félelmeid miatt te csak majd vársz, hogy történjen valami. És miért vársz most pontosan? Mert zavarban vagy? Szard le. Mert félsz? Elég baj, ha féltek egymás válaszaitól, hölgyeim. Vagy esetleg szégyelled magad? Miért? Mert szerelmes lettél? Kurva szarul kezelitek ezt az egészet és szép kis barátok vagytok mindketten, ha igy hagyjátok - tátott szájjal figyeltem a testvéremet, ahogy már-már kifulladva beszél nekünk. Hol rám, hol Charlottera pillantott, várta a reakciónkat, amit mindketten képtelenek voltunk megadni. - Nem az a gáz, hogy nem osztottál meg

valamit, Nancy, és nem az a hiba, hogy ignorálod őt emiatt, Charlotte. Az lesz a gáz, ha az egótok vagy bármi más miatt nem lesztek képesek leülni és megbeszélni. Na, az már undorítóság lesz mindkettőtök részéről - nyeltem egyet annak reményében, hogy fel tudom úgy dolgozni a tényeket, amiket a bátyám állított. Egyetlen szó sem jött ki az ajkaim közül, visszhangoztak a mondatok a fejemben a mondatok, lepörgettem őket újra és újra, és észre sem vettem, hogy újra elindultunk.

- Khm - Charlotte megköszörülte a torkát, mielőtt ténylegesen megszólalt volna, Clayton pedig a visszapillantó tükörben figyelte a lányt, jelezve, hogy hallja és figyel. - Megkérdezhetem esetleg, hogy merre viszel?

- Nancyt kidobjuk otthon, te pedig jössz velem beszélni - mondta Clayton gondolkozás nélkül és olyan hangnemben, ami azt mondja ki, hogy nem áll szándékában ellenkezést elfogadni. - Te pedig, Nancy, elkezdesz készülödni az osztálytársad házi bulijára. Nem fogsz bent ülni a szobádban péntek este, mint egy depressziós.

- De nem akarok menni! - úgy hisztiztem, mint egy hároméves az első óvodai napján. - Nem vagyok te, Clayton, nem érzem jól magam bulikon.

- Majd Jasper gondoskodik róla, hogy jól érezd magad. A sulis dráma nem léphet teljesen föléd, mert lelki beteggé tesz - magyarázta a nagy pszichológus, én pedig sóhajtva eldöntöttem, hogy majd Lip házában keresek egy csendes kis szobát, ahol átvészelem az estét, reggel pedig úgy teszek, mintha másnapos lennék és mintha jól szórakoztam volna este.

Amikor lelassítottunk a házunk előtt és kiszálltam, abban reménykedtem, hogy anya úgy sem fog elengedni ma este. Már-már elégedetten léptem be a házba és direkt hangosan köszöntem, hogy anya észrevegye a megérkezésemet és hamarabb le tudjam rendezni ezt az egészet, hogy utána egy adag forró csoki és savanyú gumicukor keretében, nyakig bebugyolálva a kedvenc plédembe bámulhassam a laptopot és sirathassam az életemet. Millie a nyakamba ugrott és regélni kezdte a napját, én pedig figyelmesen hallgattam, miközben a földszinti dolgozószoba felé tartottam anya felé.

- Szia - köszönt az asztalnál és az azon tornyosuló papírhalomnál ülő nő, majd magyarázatot nem tűrve felmutatta a tenyerét és nem engedte, hogy

egyetlen szót is hallassak. - El se kezdd! Tudom. Szólt a bátyád, és mivel vele leszel abban a buliban, ezért elengedlek. De ne úgy legyen, mint a múltkor, hogy két külön időpontban szándékoztok belépni a házba! Együtt indultok, tessék együtt is érkezni, mondjuk úúúgy... háromra? Négyre? Megfelel?

Jobban összezavarodtam a kelleténél. Őszintén nem tudtam, hogy anya miről beszél, és kellett egy kis idő, hogy újra lepörgessem a fejemben a monológját és rájöjjek a lényegére, miszerint Clayton minden bizonnyal azt a szöveget adta be anyának, hogy együtt megyünk Lip bulijára. Szóval, ha jól értelmezem, vagy tényleg ő is szándékozik velem jönni - amit kétlek, mert miért jönne már egy gimis bulira, amikor nagy egyetemista barátai vannak -, vagy ki akar maradni estére, és könnyebben elengednek mindkettőnket, ha úgy tudják, hogy együtt vagyunk. Lényegében újra hazugságba húz, ahogyan azt szokta, köszönöm szépen.

- Igen, okés -motyogtam végül anyának, mert nem akartam beköpni a bátyámat, majd sóhajtva felsétáltam az emeltre, miközben Millie izgalmas életét hallgattam.

- Nancy, Mikeila miért nem jár már hozzánk? - tette fel a kérdést a húgom, mikor beléptünk a szobámba és letettem az ágyamra. Nem jelenthetem ki azt, hogy nem ütött meg a kérdés, mert hazudnék, az pedig teljesen felesleges lenne. Tényleg nem járt már nálunk Mikeila azóta, amióta visszaköltözött az apjához, ez pedig igazán lehangoló, tekintve, hogy évekig szinte minden nap úgy vágta ki a bejárati ajtónkat, mintha haza jönne. Így is volt: ide mindig haza jött.

- Hát, mert már nincs annyi időnk, tudod, tanulnunk kell a vizsgára, meg ilyenek - füllentettem, mert nem láttam jó dolognak a húgom lelkére zúdítani a problémaimat.

Elővettem a telefonomat és nyolcszáz kérdőjellel jeleztem a testvéremnek, hogy magyarázatra van szükségem, amit meg is kaptam: nem akarja otthon tölteni az éjszakát - nem tervezi megosztani velem, hogy mégis hol tervezi, de mindegy -, ezért úgy döntött, hogy egy sms-ben bombabiztos alibit biztosít mindkettőnknek a nap hátralévő részére. Értem jön kora este, kidob Lip házánál, majd hajnalban felvesz és haza jövünk, mintha mi sem történt volna.

Tökre örülök, hogy amúgy ezt megbeszélte velem, meg ilyenek.

Minden mindegy alapon egy két órás forrófürdő után szándékoztam felvenni egy fekete farmert és egy mélyebb kivágású fekete felsőt is, sőt, még sminket is vittem fel és úgy néztem ki, mint akit tényleg érdekel ez az istenverte éjszaka. Némasági fogadalmat tettem az autóban, amikor beültem Clayton mellé, mert igazán haragudtam rá.

- De most ne már, Nancy. Meglátod, jó lesz - szólalt meg egy piros lámpánál, én pedig az ablak felé fordultam, hogy erősítsem a haragom kifejezését. - Tök jó lesz! Meg tudod, hívsz és megyek érted, ha egy minimális bajt is észlelsz.

- Biztos, hogy rá fogsz érni a titkos esti programod miatt? - kérdeztem gúnyosan, mert bántott, hogy nem mondta el a terveit és reménykedtem benne, hogy így talán kinyögi.

- Charlottetal leszek, jó? - mondta sóhajtva, gondterhelt arcán látszott, hogy tényleg nem tervezte ezt senkivel megosztani. Piercingjét rágta idegességében, ujjaival pedig olyan volt, mintha egy ritmust dobolna a kormányon. - Nem akarom elmondani anyáéknak, hogy bármi is van vele... tudod, Margaret után.

- Miért, olyan komoly, hogy ha elmondanád nekik, hogy mi van vele, probléma lenne belőle? - kezdtem érdeklődni a világ legátlátszóbb módján. Igazából csak azért érdeklődtem, mert semmit, semmit nem tudtam a köztük zajló dolgok jelenlegi helyzetéről és ha már ennyire bizalmasan beszélgetünk, úgy gondoltam, megragadom az alkalmat és felfrisstítem a tudásomat.

- Hát, ja, elég komolynak tűnik - abban a pillanatban, ahogy a bátyám megvakarta a tarkóját zavarában, meglepődtem, mert utoljára Margaretről beszélve láttam így. Mielőtt tovább vihettem volna ezt a gondolatmenetet, Clayton sóhajtva felém fordult és ajkait megnyalva végigszántott az arcán a lehető legfájdalmasabb módon, ami egyáltalán nem illik hozzá. Clayton szenvedett, ráadásul saját maga miatt. - Elbasztam, Nancy.

- Mit? Mit csináltál, Clayton? - tudtam, hogy valami olyat tett, amivel megsértette Charlotteot, ráadásul nem is akárhogy, a kérdés csak az, hogy ez miért zavarja Claytont ennyire, ha már alapból komolytalannak indult ez az

egész. Tényleg lehetséges, hogy belehabarodott Charlotteba?

- Mindent elbasztam szerintem, az a gáz - zárta le ennyivel Clayton, majd befordult egy kisutcába és leparkolt azelőtt a ház előtt, aminek udvarában sorakoztak a kocsik és az emberek. Te jó ég... - Na, légy jó, ne csinálj olyat, amit én nem tennék.

- Olyan nincs, Clayton - mondtam, Clayton pedig elgondolkozott és végül igazat adott nekem, mielőtt kitett és elhajtott.

Örültem, amikor egyből megláttam felém közeledni Jaspert, az meg hab a tortán volt, hogy még viszonylag józanul is nézett ki. Hagytam, hogy mellém bicegjen és vállamat átkarolva bevigyen az emeletesházba, ahol hemzsegtek a vodkaleheletű emberek, remegett a padló a hangos zenétől és egymás ölében helyet foglaló párosok ücsörögtek a kanapén. Sóhajtva mondtam igent, mikor Jasper megkérdezte, hogy hozhat-e nekem egy vodka-narancsot, de mielőtt még a konyha felé indult volna, kihangsúlyoztam, hogy több narancslé legyen ezúttal az italomban, mint vodka.

Mit csinálok én itt? - csak ez az egy kérdés járt a fejemben, mert túlságosan nagynak éreztem a tömeget és ahhoz képest kicsinek mértem be saját magam. Megijedtem, amikor Lip hozzám vetődött, de miután rájöttem, hogy ő az, kicsit meg is nyugodtam, hogy legalább egy osztályomba járóval találkozhatok.

- Nancy, érezd magad otthon - ordította túl a zenét a fiú, majd közel hajolt hozzám, mintha valamilyen bizalmas információt készülne velem megosztani. Alkoholízű lehelete egyből megcsapta az orromat még úgy is, hogy a fülemhez hajolt. - Nyugi, nem lesz végig ilyen lightos a buli, majd éjfélkor beindul, ha lelépnek a gólyák.

Ja, hogy ez lightos még? Oké.

Ránéztem telefonom órájára és tudatosult bennem, hogy még csak tizenegy óra, majd sóhajtottam és elfogadtam a Jasperrel együtt megérkező italomat. Nem terveztem magam kiütni, mert féltem, hogy részegen talán érzelgős leszek, ahhoz pedig semmi kedvem nem volt, tekintve, hogy az utóbbi napokban a hangulatom a nulla szint alatt lézeng valahol.

A vodka marós ízé égette a torkomat, mégis egybe lehúztam a piros pohár teljes tartalmát, mert reménykedtem, hogy ez képes olyan állapotba hozni, ami hihetően elegendő ahhoz, hogy kedves barátaim ne itassanak tovább az éjszaka folyamán.

- Igazából azért nem vittem túlzásba eddig magam kiütését, mert a bátyád megkért rá, hogy ha megérkezel, támogassalak be a házba, és félek a bátyádtól egy picikét, szóval megtettem - magyarázta Jasper, én pedig bólintottam, hogy megértettem és nem kell azt kijelentenie, hogy mostantól inni fog, mert szó nélkül is rájöttem magamtól.

- Gyere, körbevezetlek - karolt belém Lip, én pedig megengedtem neki, hogy bevezessen a nappali közepére, felhúzzon a lépcsőn és szépen megmutassa nekem a házban lévő szobákat, de valahol az emeleten ketté váltunk, mert egy csapat tizenegyedikes fiú magával rángatta és teljesen egyedül maradtam.

Végül valahogy leevickéltem a földszintre és a hátsó ajtón keresztül csatlakoztam az egyébként még csak kellemesen szédült társasághoz a teraszra, ahol még a józan jóhangulat uralkodott és az emberek egy-két üveg sör vagy bor társaságában beszélgettek.

Leültem az egyetlen ismerős arc, Sean mellé és ezzel együtt vissza is utasítottam, amikor a fiú a kezében lévő cigivel kínált - nem nagyon tudtam bekapcsolódni a témába, ugyanis az ismeretlenekkel való kommunikációs képességem túl gyenge ahhoz, hogy megtegyem, de élveztem a jókedvet és eldöntöttem, hogy én egész este itt fogok ülni.

- Nem fázol? - Sean a kérdésével együtt végig nézett vékony felsőmön és a válasz megkapása nélkül levette magáról téli kabátját, majd a vállaimra terítette. Kirázott a hideg, amikor erről az egyetlen, ártatlan kis kérdésről eszembe jutott Christopher és azok az alkalmak, amikor beültem a kocsijába a fánkbolt előtti várakozás után.

Sóhajtottam és elkértem Sean kezében lévő borosüveget, és egy korty után reménykedtem, hogy beszédülök annyira, hogy elfelejtsem ma estére Christopher nevét. Hiszen ő is elfelejtett engem, nem? A telefonos incidens óta átnéz rajtam a folyosókon, mintha egy teljesen átlagos végzős diákja lennék.

Habár nem voltam részeg, kellemesen jól éreztem magam a Seannal és az egyébként ismeretlen társasággal töltött időben, bár akkor kellően meglepődtem, amikor az óra éjfélt ütése után a viszonylag normális zene helyét felcserélte a lehető legbetegebb dubstep és az eddig még határozott fények megbódulva váltakoztak bentről és verődtek a nappalit és a teraszt elválasztó, hátam mögött lévő üvegablakra.

- Na, végre - sóhajtott fel Sean, majd lehúzta még a maradék bort, ami a kezében tartott üveg alján telepedett és úgy állt fel mellőlem, mintha csak most kezdené azt, amiért ide jött. Várakozva lenézett rám, mielőtt beindult volna a házba, pedig őszintén szólva, nem sértődtem volna meg, ha engem kint hagy a friss levegőn és nem invitál be abba a zajba. - Gyere!

- Hát, nem is tudom... - kezdtem szokásomhoz híven, amikor eszembe jutott, hogy igazi házi bulin tulajdonképpen én még nem is voltam. A saját házunkban lévőn egész este a szobámban gubbasztottam, a Szilveszteriről pedig még éjfél előtt eljöttem, hiszen színtisztán emlékszem az Adaline konyhájában lévő kis tévéből jövő női hangra, ami visszaszámolt az újévig, emlékszem Christopher mély, suttogva is tekintélyt parancsoló hangjára, ami pontosan éjfél után egy másodperccel megállított és libabőrt okozott átfagyott testem minden négyzetcentiméterén.

„*A szobámba*” - visszhangzott a fejemben a szó, sóhajtottam, mielőtt megadtam magam és követtem Seant be a házba, az alkoholtól és a felszívott poroktól szédelgő emberek közé, akik a mennydörgő zenére csukott szemmel lézengtek az eltolt bútorok által kialakult táncparketten.

Sean azonnal elvegyült a tömegben, még láttam, ahogyan Jasperrel lepacsizik és felém mutat, majd egy másiktól vigyorogva elfogadta a kis pirulát, ami minden bizonnyal teljesen kiüti majd annyira, hogy már csak holnap reggel lássam józanul. Habár Jasper az elválásunknál tudtomra adta szavak nélkül, hogy a sikeres megérkezésem után beáll a sorba és lerészegedik, bőven józannak nézett ki, amikor mellém ért és anélkül egy falhoz támogatott, hogy esetleg kibillent volna az egyensúlyából.

- Miért vagy itt bent? Eltöltesz bent fél órát, attól is beállsz majd, hogy csak levegőt veszel - mondta, illetve inkább ordibálta, miközben teljesen elém állt és egész testemet eltakarta egy ismeretlentől, aki már a benne lévő dolgoktól

túl barátságosnak érezte a világot. Jasper egyik tenyerével a fejem fölött támaszkodott meg és körülnézve jelezte annak a kevés embernek, akik még tudatuknál voltak annyira, hogy közeledjenek felém, hogy vele vagyok, majd a szemembe nézett és minden bizonnyal kérdezett valamit, de az égvilágon semmit nem hallottam belőle a talajt megrendítő erejű zenétől.

- Nem tudom mit mondtál az előbb, de azért vagyok bent, mert Sean bejött és nem ismerek kintről senkit - kiabáltam a fiú füléhez közelebb hajolva, ő pedig bólintott egyet és kezemet megfogva vissza kiirányított a teraszra. A fából összefaricskált erkélyre támaszkodott és rágyújtott, majd a mellettünk lévő asztalról magához vett egy üveg felbontatlan vizet. - Nagyon durva, ami bent megy.

- Ez még semmi. Várd meg a két órát, az egész benti bagázs be lesz állva. Olyankor már csak azok vannak bent, akik tényleg teletömték magukat mindennel, a többiek kint vannak mindig az udvaron vagy fent a szobákban - oktatott Jasper, majd hátrafordulva nézte, ahogyan a társaság, aminek tagjaival nemrég ültem, óbégatva bevonul Sean után. A fiatalabbak támolyogva vonultak kifelé, énekeltek, táncoltak vidámságukban és az erkélynek támaszkodva próbálták megtartani az egyensúlyukat. Egy tizenöt év körüli lány túl nagy érdeklődést mutatott Jasper felé és egy elharapott köszönés után olyan ajánlatokat tett neki, amiktől nyilvánosan leesett az állam és azt kérdeztem magamban, hogy hogyan is léteznek ilyen lányok és mi történt, ami miatt ilyen kevésre tartják magukat. - Foglalt vagyok, neked meg ideje lenne haza menned.

- Jézusom - motyogtam magamnak még mindig elképedve, de egy kicsit megkönnyebültem, amikor egy sulimból jött csapat elfoglalta az ezelőtti helyét. Jasper egyből leült az ismerősök mellé, én pedig egy kicsit elveszve követtem és beültem közé és Mikeila közé. Az utóbbin látszott, hogy nem teljesen józan, szemei úgy csillogtak az alkoholtól, mint a hajában lévő sötétkék tincseken táncoló fény.

- LIP, TESTVÉR! - egy tizenegyedikes fiú olyan hangosan szólította meg a jobbján ülő Lipet, hogy egy kicsit mindannyian felriadtunk. Beletúrt szemébe lógó hajába és szájához emelte piros színű poharát. - Nem semmi buli.

- Kicsit azért kitágult a kör, tesó - szólalt meg Jasper is, láthatóan túl korainak

gondolta azt a vadulást, ami bent folyt, de egy részem azt gondolta, hogy csak miattam nem megy be és csatlakozik a többihez. - Kurva sok ismeretlen jött velem szembe. Azt sem tartom kizártnak, hogy van valahol egy díler is.

- Engedd el - intette le Lip röhögve Jaspert, nem is tagadta, hogy köztünk talán ő a legrészegebb. Fátyolos tekintete őszintén szólva azt sem tudom, hogy merre nézett, nem csodálom, hogy fel sem fogta Jasper szavainak a jelentését. - A szüleim csak holnapután jönnek, addigra lazán rendet rakok.

Jasper még egy ideig ecsetelgette, hogy nem ez a lényeg, de egy idő után feladta és eldöntötte, hogy majd reggel elmagyarázza Lipnek a gondolatait, mert jelenleg biztos, hogy nem fogja őket megérteni - hagyta, hogy más téma jöjjön fel, a hangulat gyorsan oldódott, ahogyan a sulis történeteinket meséltük és akaratlanul húztuk le mi is a köröket Jasperrel. Hajnali két órára abban sem voltam biztos, hogy mondtak-e valamit, amin nevetni kezdtem, de valamilyen szinten úgy éreztem, hogy még bőven magamnál vagyok és meg szerettem volna értetni szkeptikus társaimmal is, hogy én igazából nem vagyok részeg, csak jókedvem van.

- Oké, kérdezek egyet - vágott pár ember szavába hangosabban egy fiú és magasba emelve a kezét elhalkította a teraszon összegyűlt, mostanra már nagyobb brigádot. Már akkor éreztem, hogy baj lesz, amikor szürke szemei megállapodtak rajtam, kirázott a hideg, mikor magabiztos mosolyra húzta a száját és szívem olyan gyorsan kezdett dobogni, hogy nem tudtam eldönteni, hogy az alkoholtól, vagy a félelemtől. - Milyen az ágyban?

A csend hirtelen taszítóan berágta magát közénk.

A figyelem középpontja lettem és semmit nem tehettem ellene. Túlságosan lebénította az agyamat az alkohol ahhoz, hogy fent tartsam az anyától az évek alatt tanult álarcomat és bevessem a válaszadási képességeimet - lassan néztem körül a teraszon, a rengeteg St. Eliottos diákon, akik megnémulva figyeltek. A bent örjöngő dubstep és a fűben megbúvó tücskök zenéje akadályozta csak meg, hogy ne uralkodjon el a teraszon a teljes nesztelenség, meg az őrülten verő szívem, ami fülemben és torkomban süketítő hangerővel fokozta a félelmemet.

- Nem tudom, kiről beszélsz - mondtam halkan, mert akármilyen részeg is

voltam, tudtam, hogy a végletekig tagadnom kell mindent, akkor is, amikor már mindenki számára a lehető legnyilvánvalóbb nyílt titok lesz a Christopherrel való kapcsolatom.

- A tanárodról - a fiú vigyorgott, élvezte a zavaromat és egyáltalán nem tűnt úgy, hogy leállna most. Előre hajolt és térdére könyökölt, olyan volt ez az egész, mintha parancsra vallatna, mintha élvezné a szenvedésem, pedig csak éhezett a pletykára és észre sem vette, milyen emberi jogokat hág át emiatt. - *Milyen az ágyban Mr. Burns, Nancy?* - a megnevezésre végig futott rajtam a libabőr, kiszáradt torkom nyelésre késztetett és éreztem ujjaimban a remegést. Még mindig rajtam volt Sean kabátja, de nem éreztem a melegségét, a februári szél a lelkembe jutott és onnan fagyasztotta mozdulatlanná a testemet, miközben néztem a vallató fiút, aki talán eggyel jár alattam. Szemeibe nézve könnyen megállapítható volt, hogy azt sem tudja, hogy mi is történik valójában.

Egy lányt lát rám nézve, aki gondolatai szerint lefekszik a tanárával. Egy ócska ribancnak titulál, aki a veszélyeket felmérve is kaphatóvá teszi magát, akit nem érdekel, hogy a másik fél börtönbe is mehet - ez azért van, mert nem tudja a helyzet mögötti érzelmeket, nem tud azonosulni az órákon történő aprócska pillantásokkal, amik egy egész világot elmesélnek egyetlen másodperc alatt, nem szemtanúja az ambivalens gondolatainknak és a lelki terrornak, amit a paranoia és a titkolózás okoz bennünk.

Úgy, ahogy innen senki sem.

Azt akartam, hogy megérezzem a támogatást az oldalamon Mikeilától, hogy küldje a nyugtató energiáját, viszont tőle is megvetést és várakozást kaptam, haragot és bánatot, amik teljesen elhomályosították a kapcsolatunkat. Suttogni kezdtek az emberek, én pedig magam elé bámulva hagytam, hogy szemeim megteljenek könnyekkel, arra sem reagáltam, amikor Jasper a védelmemre szállt és szép szavakkal leállította a fiút és a lehető legnyugodtabb hangsúllyal megkérdőjelezte az épelméjűségét. Kezemet fogva elhúzott a tömegtől, levitt a teraszról egészen a kapun kívülig, végig hallottam a hangját de nem tudtam annyira összpontosítani, hogy meg is értsem, mit mond. Csak az a lenéző pillantás járt a fejemben, amit kaptam a fiútól, az a pillantás, amiből meg tudtam állapítani minden rólam szóló gondolatát és minden rossz jelzőt, amit rám aggatna és amit talán rám is aggat

a hátam mögött.

- Nancy! - Jasper hangosabban szólva hívta fel magára a figyelmet, én pedig ráemeltem tekintetem, de annyira homályosan láttam, hogy csak egy elmosódott alakot láttam magam előtt állni. Pislogva folyattam ki a könnyeket a szememből, majd letöröltem őket az arcomról, mielőtt újra Jasperre néztem. - Szerintem hívd fel a bátyádat! Nem tudlak haza kísérni, kibaszott részeg vagyok és azt sem tudom, hogy merre kéne elindulni, hívd fel a bátyádat, nem kéne már itt maradnod, Nancy.

Bólintva adtam barátomnak igazat, majd telefonomat előhúzva tárcsáztam Claytont, de amikor a negyedik csörgésre sem vette fel senki, ajkaimat összeszorítva próbáltam nem teljesen kiborulni és elsírni magam. Újra és újra rányomtam a hívás ikonra és reménykedtem, hogy beleszól Clayton, kijelenti, hogy indul és kisírhatom magam a vállán a kocsiban, kiborul majd arra a fiúra és megnyugtat, hogy nem lesz semmi baj, de ez az egész gondolat meghalt azzal, hogy Clayton nem volt hajlandó felvenni a telefonját.

- Basszameg - helyettem káromkodott Jasper, én pedig a kerítésnek dőltem és fejem az ég felé fordítottam, és a levegőben látszó leheletemet nézve kérdeztem magamtól, hogy hogyan juthattam ide és mit kéne tennem ahhoz, hogy kimásszak ebből a csávából. Nem csak fizikailag, hanem lelkileg is. - Jaj, ne, ember, ne. Most ne.

Jasperre néztem, hogy értsem a baját, majd követtem a tekintetét és megtaláltam magam előtt Mikeilát. Mély levegőt vettem, hiába nem voltam kész erre a beszélgetésre, most meg fog történni akkor is, ha nem akarom. Mikeila sötét szemei csalódottságban úsztak, magyarázatot várt, pedig tudta, hogy nincs rá és nem fogom tudni neki megadni. Éreztem lelkem elnehezedését, nyomta a mellkasomat az érzés és gyomromban olyan görcs keletkezett, ami egyből hányingert okozott.

Most fogom elveszteni a barátnőmet.

- Igaz, ugye? - kérdezte keresztbetett karokkal, én pedig bólintva válaszoltam és közben könyörögtem, hogy ez az este csak egy rémálom legyen, amiből majd ha felkelek, megkönnyebbülve fellélegezhetek. - Miért nem mondtad el, Nancy?

- Mert féltem megosztani bárkivel is, Mikeila. M-mert ez komoly dolog és tudtam, hogy... hogy ha kitudódik...

- Szóval szerinted tőlem kitudódott volna? - Mikeila jogosan felháborodva vágta hozzám a kérdést. Könnyben táncoló tekintete hitetlenül nézett, és mielőtt tiltakozni kezdtem volna, újra megszólalt. - Nancy, 17 éve ismerjük egymást, mindent elmondtam neked, mindent! Az elcseszett családomról meséltem neked, Nancy, és te képtelen vagy megosztani velem egy ilyet? Képtelen vagy megbízni bennem?

- Mikeila, ez nem erről...

- Hamarabb mondtad el Jaspernek, mint nekem! - Mikeila Jasperre mutatott, de a fiú egyáltalán nem vette sértésnek, földre szegezett tekintettel hallgatta a jelenetet és tudta, hogy neki abszolút nincs joga beleszólni. - Pletykákból kellett megtudnom, hogy a barátnőmnek viszonya van a tanárunkkal! Tiszteletben tartottam az életedet és nem kutakodtam utánad, mert megbíztam benned! Bíztam abban, hogy megbízol bennem!

- Kérlek, ne érezd magad úgy, hogy...

- Hogy érezzem magam, Nancy? - Mikeilából kitört a sírás és hisztérikus nevetésbe kezdett fájdalmában, én pedig ujjaimat tördelve próbáltam kezelni a helyzetet. - Elmondtam neked, hogy apám egy alkoholista, tudtad azt, amikor anya elhagyott, kiöntöttem a lelkemet neked esténként, alap volt nálam, hogy megnyílok előtted és nem titkolózok, életem legnagyobb szégyeneiről is tudtál és egy fikarcnyi felém irányított bizalmat sem kapok!

- Mikeila, kérlek - sírva könyörögtem a lánynak, de beszaladt a buliba, mielőtt folytathattam volna és elmondhattam volna neki, hogy sajnálom, hogy meg akarom beszélni és hogy nem akarom elveszíteni.

Hangosan sírtam Lip háza előtt a kihalt utcán, fájt Mikeila kiborulása, fájt annak a fiúnak a szemlélete, haza akartam menni és a párnámba ordítani, kiordibálni az egész fájdalmamat és eltűnni innen, mégis csak Jasper karjai között találtam magam. A fiú szorosan fogott úgy is, hogy képtelen voltam visszaölelni, suttogva nyugtatott és próbálta átadni azt az érzést, amire szükségem volt: hogy itt van és nem fog elmenni.

- Nancy, haza kell menned - mondta, majd eltolt magától és arcomat közrefogva magyarázott tovább. - Haza kell menned, nem kellene visszajönnöd a buliba és nem maradhatsz az utcán, fel kell hívni apudat, hogy jöjjön érted.

- N-nem, nem, akkor rájönnek, hogy nem együtt vagyunk Claytonnal, és-és akkor bajba keverem őt...

- Nancy, le van szarva, Clayton kurvára nem válaszol, hívd fel apudat, most! - vágott Jasper a szavamba, de nemet intettem a fejemmel és még háromszázszor nemet intek, ha kell, soha nem mártanám be a bátyámat, még most sem, úgy, hogy a könnyeim potyognak le a földre az államhoz érve és alig bírom visszatartani a zokogásomat. - Akkor hívjuk fel az én apámat, vagy fenébe is, hívd fel Burnst, hogy jöjjön érted, könyörgöm, Nancy! Nem tudok mit kezdeni veled részegen, ha rosszul leszel a sírástól, kérlek! Kérlek, hívd fel Burnst!

- D-de nem is beszéltünk már napok óta és azt sem tudom, hogy miket gondol rólunk - újra sírni kezdtem tehetlenségemben, fájt Christopher ignorálása és az, hogy nem tudom miért történik, fájt, fájt minden, istenem! - Istenem, Jasper, az a fiú is úgy nézett rám, mint egy rossz ribancra, úgy nézett rám, Jasper, mindenki ezt gondolja, édes istenem, mindenki...

- Nem, dehogy, az a fiú egy narkós köcsög, Nancy, hívd fel Burnst, most! Komolyan, Nancy!

- De nincs is meg a száma!

- Írj rá! - szinte üvöltött velem Jasper, amitől még a lélek is megállt bennem és némán néztem rá. Feltűnt a szemeiben csücsülő félelem és aggódás, rosszul érezte magát, amiért az égvilágon semmit nem tud csinálni és kétségbeesetten akarta, hogy olyan ember mellett legyek, aki mellett biztonságban tudhat. Talán éppen ezért nyitottam meg a messengert a telefonomon, kerestem ki Christopher nevét és írtam rá életemben először azzal a szöveggel, hogy *„Gyere értem, kérlek”*, Lip lakcímével párosítva.

Percek, hosszú-hosszú percek teltek el, mire látta az üzenetet, de abban a pillanatban, amikor fényképének ikonja ezt jelezte nekem, meg is bántam,

hogy írtam neki, hiszen kettő napja nem beszél velem és nem az az ember, aki ezek után random csak úgy kommunikálni kezd veled. Mégis, iszonyatosan reménykedtem, hogy értem jön, hogy elvisz magához és megbeszélünk mindent, hogy a maga módján lenyugtatja szívemet és biztosít arról, hogy túlélem ezt is.

„Indulok." – fellélegeztem, amikor megkaptam az üzenetet, de nem csak én, hanem Jasper is: pulcsijával kézfejére húzva törölte meg gyöngyöző homlokát, majd sóhajtva ült le a kerítés elé, nem törődve azzal, hogy február közepe van és jéghideg a beton. Átgondoltam jelenlegi helyzetemet és mikor mérlegeltem, hogy a megfázás lenne a legkisebb probléma jelenleg az életemben, helyet foglaltam Jasper mellett és vállára hajtottam a fejemet. Az alkohol álmosító hatását kezdte rajtam kifejteni, lassan pislogva próbáltam ébren maradni, könnyes pilláim átfagytak a hidegben és nehezebbé váltak a kelleténél. Jasper szuszogásából azt ítéltem, hogy ő már el is aludt, egyenletes légzése engem is egyre jobban ringatott, sőt másodpercekre el-elaltatott.

Húsz, talán harminc perc is volt, mire a metálszürke autó megállt előttünk. Azonnal felnéztem és a kerítésbe kapaszkodva állásba húztam magam a felriadt Jasperrel együtt, de a hirtelen mozgásra megszédültem és arcomat tenyerembe temetve, egyedül próbáltam visszanyerni egyensúlyomat, amíg Jasper kezei meg nem fogták a derekamat és nem segítettek ezen.

- Foglak - csak akkor jöttem rá, hogy nem Jasper fog, amikor Christopher mély hangja közvetlen közelségből megütötte a fülemet. El sem vettem a kezeimet a szemeimtől, csak a férfi mellkasának dőltem és hagytam, hogy pár lépéssel az autójához irányítson és beültessen az anyósülésre. Az ablaknak dőltem és úgy néztem ki Jasperre és a tarkóját vakargató Christopherre, láthatóan próbálták kezelni a helyzetet, kisebb-nagyobb sikerrel.

- Na, mennyire van életben? Haza kéne magát dobnom, vagy megáll a két lábán, Jasper? - kérdezte Christopher monoton hangon, majd sóhajtott, amikor habár Jasper megköszönve visszautasította az ajánlatot, lenézett saját lábaira és egy pár pillanatra elaludt. - Végtelenül boldoggá tesz. Na, jöjjön!

Jasper beült a hátsó ülésre és még azelőtt elnyomta az álom, mielőtt beírhatta volna a lakcímét Christopher telefonjába, így azt én csináltam meg helyette, igaz, háromszor ütöttem félre az utcanevet. Némán ültünk az autóban,

Christopher rám sem nézett, én viszont csak őt figyeltem. Látszik, hogy fél órája kelt fel: haja rendezetlenül állt mindenfelé, az ing helyett egy fekete pólót viselt – kifordítva – és egy sötétkék melegítőnadrágot. Fáradt szemei aggódva pillantottak rám egy másodpercre, amikor megálltunk a pirosnál, végig nézett rajtam és fejét csóválva fogadta rossz kinézetemet, tudta, hogy baj történt, engem pedig elkapott a sírás és grimaszba torzult az arcom. Mély lélegzeteket véve nyugtattam magam, de amikor arcomhoz ért és végigsimította, lecsukott szemeimből kiszöktek a könnycseppek. Elfordult és elhúzódott, mikor zöldre váltott a lámpa, én pedig torkomat megköszörülve rendeztem saját állapotomat.

Felébresztettem Jaspert, amikor a háza elé értünk, megköszönte Christophernek a fuvart és betámolygott a házba, mi pedig újra elindultunk és csak a következő kereszteződésnél lévő piros lámpánál lassítottunk le. Abban pillanatban egymásra néztünk, Christopher most már tanulmányozta az arcomat és próbálta megérteni a történteket.

El kellett volna kezdenem beszélni, elmagyarázni mindent, kisírni neki a bánatomat és elmondani neki azokat a tragikus eseményeket, amik abban a buliban történtek kevesebb, mint egy órája, utána pedig kérdőre vonni a két napos ignorálását, mégis, ahogyan néztem égszínkék szemeit, nem tudtam másra gondolni, csak hogy mennyire hálás vagyok a fentieknek, amiért az utamba lökték ezt a férfit. Hogy minden, minden hiba és káosz ellenére sosem tudnám elhagyni és szükségem van rá, szükségem van arra, hogy mellette legyek és puszta pillantásaival lenyugtasson.

Magyarázat helyett megcsókoltam Christophert olyan hirtelen és erősen, mintha évek óta nem éreztem volna az ajkait. Arcomat fogva viszonozta tettemet, csókunk keveredett sós könnyeim ízével és akárhogyan is akartam, nem tudtam megállítani a feltörekvő sírást, zokogva szakadtam el a férfi szájától és vállára borulva regéltem el neki a bulin történteket. Képtelenség volt megérteni a szavaimat, fogalma sem volt, hogy miről beszélek és eltolt magától, hogy vezetni tudjon.

Mikor a panelhez értünk és felmentünk a lakására, tisztábban kezdtem ugyanúgy hadarni az eseményeket, mint az autóban, Christopher pedig állát fogva a kanapéra süllyedt. Akkor jöttem rá igazán, hogy félek a reakciójától. Félek attól, hogy mi lesz az első szava, miután megemésztette, hogy egy

teljes terasz hallgatta a vallatásomat.

- Könyörgöm, mondj valamit... - kérleltem halkan a férfit, de amikor felnézett rám, már abban a pillanatban nemet intettem a fejemmel, mert tudtam, hogy mit fog mondani.

- Nancy, itt az ideje abba hagynunk ezt, szerintem - mondta, ma pedig már sokadjára gördültek le a könnycseppek arcomon, de most sokkal égetőbbnek tűntek, mint az előzőek. Csak álltam ott, a kanapén ülő Christopher előtt és vártam, hogy azt mondja, hogy csak viccelt és csak látni akarta a végtelenül szánalmas képemet. - Nem mehet ez így tovább, lelkileg sértenek az iskolatársaid és...

- Tudom kezelni, azt tudom kezelni - kezdtem ellenkezni gyorsan, Christopher pedig nemet intve a fejével felállt hozzám és közelebb lépett. Kezét megfogva intettem újra nemet, görcsösen fogtam az ujjait és kérleltem a tekintetemmel, hogy ne csinálja ezt. - Tudom kezelni, kérlek, Christopher, kérlek, tudom kezelni! Kérlek, ne hagyj el te is most, kérlek...

- Nancy, túl messzire ment már ez a dolog, minden értelemben toxikus lenne folytatni - magyarázta szakszerűen Christopher, szemeiből semmit nem tudtam megállapítani, csak azt, hogy ő mennyi mindent meg tud az enyémből.

- Christopher, ne csináld ezt, ne szakíts velem ilyen hülyeségért, tudom kezelni, kérlek - sírtam. Sírtam Christopher Burns előtt, hogy ne szakítson velem, hogy ne hagyjon el, hogy maradjon velem.

Talán láttam a szemeiben megcsillani egy könnycseppet, mielőtt érdektelenné vált volna a tekintete. Talán éreztem, hogy erősen megszorítja az ujjaimat, mielőtt elengedte őket. Talán láttam az arca minden porcikáján a fájdalmat, mielőtt megszólalt és azt mondta:

- *Én nem akarom ezt folytatni, Nancy. Fontosabbnak tartom a karrierem nálad.*

Kérlelve néztem a férfire, mielőtt bólintottam és hátrébb léptem tőle. Éreztem azt az iszonyú rossz érzést, ami még a könnyeket is megakadályozta és ami

még hevesebb ütemre késztette a szívemet, figyeltem, ahogyan az égszínkék tekintetek jéggé fagynak, nyeltem egyet és meg is értettem, hogy tulajdonosuk pontot tett kapcsolatunk végére.

Christopher Burns elfordult tőlem, én pedig kiléptem a ház ajtaján.

Kisírt szemekkel, percekig álltam a panelház előtt, mire újra tárcsáztam Claytont, csukott szemekkel reménykedtem, hogy felveszi, a bátyám viszont nem válaszolt a hívásomra. Éppen, amikor el akartam rakni a telefonomat, Charlotte neve bukkant fel a képernyőn, sóhajtva köszöntem meg és reménykedtem, hogy Clayton még vele van és szólni tud neki, hogy jöjjön értem.

- Charlotte, szia, figyelj, szólnál Claytonnak, hogy...

- Engem hívtak, Nancy! - Charlotte keserves zokogása még jobban megfagyasztotta bennem a vért, nem tudtam megszólalni, pedig annyi, de annyi kérdésem lett volna! Csak álltam a panelház előtt és vártam, hogy Charlotte folytassa, hogy fejtse ki jobban azt, amit mondott. - Nem tudtam ki másnak szólhattam volna, Nancy, istenem!

- Charlotte - csak a lány nevét tudtam kiejteni a számon, a folyamatos sírása megbénította a tudatomat és a lehető legrosszabb eshetőségeket vetette fel az elmém.

- Én voltam, én voltam az utolsó a híváslistáján, én voltam az utolsó a híváslistáján! - szinte ordított Charlotte, alig lehetett érteni a szavait, de amiket értettem, a pánik azt a stádiumát ébresztették fel bennem, amitől nem tudok mozdulni, nem tudok gondolkozni és nem tudok reagálni semmire. - C-claytonnak, én voltam az utolsó, Nancy!

Olyan volt ez, mint az alvási paralízis. Felébredsz, és nem tudsz mozogni. Lebénul a tested, nem tudsz mit csinálni, csak pánikolsz, de akárhogy ordítanál, akárhogy vergődnél a lelki fájdalmaidtól, képtelen vagy rá.

- Charlotte - szólaltam meg újra olyan halkan, hogy Charlotte a sírásától az sem biztos, hogy hallotta. Tudtam, éreztem, hogy olyat fog mondani, amit a legrémisztőbb rémálmomban sem akarok hallani. - Charlotte, kik hívtak?

- A kórház, felhívott a kórház, Nancy! - a félelem úgy áradt szét a testemben, mintha valamilyen vegyi anyag lenne, valamilyen maró, halálos vegyi anyag, ami lassan és kínozva szedi az áldozatait. Féltem. Annyira féltem, hogy a szám sem remegett mozdulatlanságomban. - Autóbalesete volt, Nancy, istenem!

Az utolsó, amire emlékszem, hogy elgyengültek az ujjaim és kiesett a kezemből a telefon, egyenesen a betonra.

[H A R M I N C E G Y E D I K R É S Z]

Van az a tipikus őrjítő csend, ami csak akkor jelenik meg egy szülői házban, amikor az ott élők már nem képesek kommunikálni egymással a bennük lévő elkeseredettség miatt.

Nem olyan csendről van szó, amikor éjjeli kettőkor felkelsz és kimész a mosdóba és nem is olyanról, ami esetleg egy ebéd utáni pihenésnél jön létre, amikor a gyerekek a laptop képernyője mögé bújnak, a szülők pedig a dolgozószobában némán tevékenykednek.

Nem. A melankolikus, fásult csendről beszélek, ahol a magukba roskadt, megtört tagoknak nincs erejük beszélgetni egymással és olyan keserves energiát adnak ki környezetüknek, ami letargikussá teszi nem csak a helyet, de még a levegőt is.

Nyikorgott Clayton szobájának ajtaja, amikor résnyire nyitottam. A sötétkék falakon még gimis időszakának posztereivel találtam szembe magam, mikor felkapcsoltam a lámpát, a szépen, még múlthét hétfő reggel anya által bevetett ágy üresen kongott. Ahogy körülnéztem a kis helyiségben, úgy tárult szemem elé szinte élő képként a múlt este korházban töltött emléke.

„*- Nancy, Nancy, itt vagyok! - Charlotte zaklatott hangja fogadott, miután kiléptem a liftből és elveszve próbáltam valakit keresni, aki útba tud igazítani. Zúgott a fejem és nem teljesen láttam tisztán, ereimben lüktető vér pedig olyan hangosnak tűnt, hogy a hangokat el-elnyomta, de megtaláltam barátnőmet és kisírt zöld szemeibe néztem.*

- Hol van? - kérdeztem, és válla felett keresgéltem egy itt dolgozó embert, aki választ tud nekem adni és fel tud világosítani Clayton jelenlegi állapotáról, miközben könnyeim csípték a szememet a félelemtől, hogy olyat mondanak

nekem, amit nem akarok hallani soha az életben.

- Eltolták az asztalon, nekem nem adtak felvilágosítást - magyarázta Charlotte, én pedig elléptem mellőle egy nővérhez, majd Clayton nevét kimondva kérleltem, hogy avasson be, de egy sajnálom, hölgyemmel elmondta, hogy nem tud semmit. Hajamba túrtam, amikor a negyedik ember is ezt a választ adta, forgott velem a váróterem a szédülettől és hányingert okozott. - Mi van, ha nem éli túl? - magamnak motyogtam, majd amikor eljutott az agyamig is, amit kérdeztem magamtól és belegondoltam bátyám elvesztésébe, a kórház közepén állva hangos sírásba kezdtem és Charlotte felé fordulva remegve megfogtam a lány két vállát. - Mi van, ha már, ha már... ha már nem él, Charlotte? Mi van, ha már meghalt, mi lesz velem nélküle, Charlotte, mi van, ha...

- Ott van! - szinte elvesztettem egyensúlyomat, olyan gyorsan vettem a száznyolcvanfokos fordulatot, mikor Charlotte mögém mutatott. Az orvosok sietve tolták végig a folyosón a kórházi ágyon, én pedig a látványtól földbegyökerezett lábakkal álltam Charlotte mellett, mozdulatlanul követtem tekintetemmel a lélegeztetőgépre kapcsolt bátyámat, ahogy eltűnik a MŰTŐSZOBA feliratú ajtó mögött.

- Hölgyem! - elém állt egy orvos és megszólított, én pedig akármennyire is akartam rá összpontosítani, egy pillantás után a tekintetem újra arra az ajtóra keveredett és csak néztem, próbáltam feldolgozni, hogy Clayton orvosok tömkelegével ott fekszik teljesen eszméletlenül. - Hölgyem, ön Clayton Williams hozzátartozója?

- Igen, az - Charlotte válaszolt helyettem, mert én nem képtelen voltam eljutattni a kérdést a fejemben addig, hogy választ is tudjak adni. - A húga.

Mi lesz, ha nem éli túl?

- Hölgyem, meg tudja mondani a nevét?

Mi lesz, ha meghal?

- Hölgyem?

- *Nancy, Nancy Williams - ismét Charlotte szólalt meg, kérlelte az orvost, hogy adjon valamilyen információ töredéket Clayton állapotáról, de az csak a szüleim értesítését hozta fel és karomat megérintve kérlelte, hogy nézzek rá.*

- *Nancy, fel tudja hívni a szüleit?"*

Leültem Clayton ágyára és nyúzott, nagyméretű piros pulcsim ujját kézfejemre húztam. Idegennek éreztem magam a szobában, a fűtés ellenére is fáztam, reszketett mindenem a hidegtől és úgy éreztem, mintha kint állnék a szélben.

Besüppedt az ágy, mikor anya leült mellém. Szemei alatt karikák húzódtak, fényes hajkoronája a szigorú konty helyett enyémhez hasonlóan tarkójánál összefogva simult a hátára. Sápadt arca tükrözte fiának válságos állapotát, a határozott nő helyett egy megtört anya ült előttem, aki kishíján összeesett a kórházban a doktor szavaitól.

- Úgy félek, anya - mondtam halkan, majd hosszan kifújtam a levegőt, hogy leküzdjem és elmulasszam a sírórohamomat. Rettegtem attól, hogy ez a bizonyos válságos állapot, amivel az orvosok jellemezték Clayton egészségét, rosszra fordul idővel és bekövetkezik az, amit még a gondolataimban sem merek kimondani.

Anya nem mondott semmit, csak próbálta elfedni a tényt, hogy szemei könnybe lábadtak, majd bólintott egyet és közel húzott magához. Nem is emlékszem, mikor ölelt meg utóljára és annyira hirtelen ért ez a tette, hogy csupán mozdulatlanul ültem a karjaiban. Mégis, a kényelmetlenség lassan, egyenletesen eltűnt, amikor anya szívdobbanásai megütötték a fülemet. Meleg kezei nyugtatóan simogatták a hátamat, én pedig elsírtam magam - egyetlen hang sem jött ki a torkomon, de a testem rángatózott attól az ordítástól, ami a bensőmben zajlott le és ami miatt könnycseppjeim anya éjfekete pulcsijára hullottak. Azt csináltam, amit nem lett volna szabad:

Idő előtt sirattam a bátyámat.

Felesleges is kiemelnem azt, hogy másnap a megszokott vasárnapi családi vacsoránk nyomottá vált a gyászos hangulattól. Csupán egy mondat hangzott el, méghozzá apától: *„Egyél egy kicsit, Nancy* - mondta -, *napok óta nem ettél*

szinte semmit."

Egyszerűen nem voltam éhes, habár apa nem mondott hülyeséget: péntek óta nem kívántam az ételt, csupán narancsot és almát ettem szombaton és vasárnap, azokat is csak azért, mert egyáltalán nem volt szükség arra, hogy anyáék értem is aggódjanak Clayton mellett. Gyomorgörcsöm volt a buli óta - szinte nulla-huszonnégyben Clayton járt a fejemben, de ha esetleg pár rövidke percre is háttérbe vonultak a róla szóló gondolataim, azonnal eszembe jutottak a hír megkapása előtti történések, értem ezen a szakítást és azt, hogy egy egész terasznyi St. Eliottos diák előtt váltam szótlanná egy Christopherrel kapcsolatos kérdésnél. Tisztában voltam azzal, hogy holnap az eddiginél is nagyobb pletyka közepén fogom találni magam és már csak abban reménykedtem, hogy a tanárok fülébe nem jutnak majd el iskolatársaim felém rendezett szavai, bár, őszintén szólva, Claytonon kívül nem nagyon érdekelt semmi sem ezen a világon jelenleg. Akár otthon is maradhattam volna - anya engedélyt adott rá -, de nem akartam. Tudtam, hogy az emberek máshogy fognák fel és azt hinnék, hogy elrohanok a pletykák és a problémák elől, de nem ez volt az első szempont: megőrültem volna itthon, teljesen egyedül.

A kelleténél is jobban megbénítottak volna a helyzetekről való mérgező gondolataim és elmém minden egyes krónikus kattogásnál egyre rosszabb teóriákat szült volna, a vége pedig a teljes kiborulásom minden esetben. Tudtam, hogy nem szabad elhagyni magam még jobban, mert teljesen elvesznék akkor, így akármennyire is nehezemre esett, hétfő reggel felálltam az ágyból és bebuszoztam az iskolába. Az már egy másik kérdés, hogy tesin semmit sem tudtam helyesen megcsinálni és még annyira sem voltam csapatjátékos, mint jobb napjaimon.

Charlotte az óra huszadik percében, késve lépett be a tornaterembe, kisírt szemei egyből felkeltették mindenki figyelmét, még Mr. Stevensonét is. Sírva mesélt a tanár úrnak, amikor az megkérdezte, hogy mi a probléma, az azt követő másodpercekben pedig engem is odahívott magához, miután leültette Charlotteot a padra.

- Hallottam - bólintott Mr. Stevenson, jelezve, hogy értesült a dolgokról. - Hogy van?

- Nem jól - mondtam halkan, de nem azért, hogy mások ne hallják, hanem azért, mert ha hangosabban szólaltam volna meg, kitört volna belőlem az összes fájdalom, ami bennem van. Monoton hanglejtéssel, érzelmek nélkül soroltam a Clayton állapotát jelző tüneteket, akár egy robot. - Az állapota válságos. A baleset óta nem ébredt fel. Az orvosok szerint eltört két bordája és megzúzódott a gerince. Nem biztos, hogy túléli.

- Túl fogja - mondta magabiztosan Mr. Stevenson, láttam szemeiben, hogy komolyan gondolja, amit mond és nyugtatni szeretne engem. Két vállamra tette kezeit és erős tekintetével elérte, hogy ránézzek, akármennyire is szerettem volna ezt elkerülni. Féltem attól, hogy ha fent tartom bárkivel is a szemkontaktust, esetleg elsírom magam, ami teljes mértékben szükségtelen volt. - Clayton Williams egy szemtelen kis patkány, nincs olyan, ami ledönti azt a gyereket a lábáról!

Remegtek ajkaim a sírás visszatartásától. Akármennyire is mosolyra késztetett Mr. Stevenson ártatlan beszólása, bele kellett gondolnom abba is, hogy mi lesz akkor, ha megtörténik a legnagyobb tragédia és egy egyenes vonalat mutatva besípolnak a Claytonra rakott gépek. Apa és anya hallani sem akarja ezt - érthető módon -, de igen, ez az eshetőség is fent áll még úgy is, hogy egy az egyben letagadjuk magunk előtt a baleset súlyosságát.

Mr. Stevenson leültetett Charlotte mellé a padra, majd elordibálta magát és kiszabta a többiekre a következő vért izzasztó feladatot. Némán ültünk egymás mellett vörös barátnőmmel, most mégsem a napokkal ezelőtti dráma miatt történt ez a szótlanság - talán már el is felejtődött ez kettőnk között a nagy bajban, és erre csak akkor jöttem rá, amikor Charlotte ráhajtotta a fejét a vállamra és karomat átölelve szinte úgy csüngött rajtam, mint egy kismajom.

- Szeretem a bátyádat, Nancy - mondta rekedten, hangjából szinte hallottam azt a félelmet, ami jelzi érzelmeinek intezivitását.

- Tudom - válaszoltam minden tettetés nélkül. Nem nagyon gondolkoztam még azon, hogy Charlotte vajon szerelmes-e Claytonba, de mélyen legbelül már tisztában voltam vele egy ideje. Nem olyan nehéz kitalálni, ez a lány egyenesen sziporkázott már akkor is, amikor csak meghallotta Clayton nevét.

- Nem mondtam el neki - folytatta tovább Charlotte, én pedig lecsuktam a

szemeim és hagytam, hogy egy könnycsepp kiszökjön kisírt szemeimből. Nem akartam ide jutni, nem akarok arról beszélni, hogy mit mondtunk neki utoljára és mit nem. Utoljára én összevesztem vele és kijelentettem neki, hogy megbántott, erre pedig gondolni sem szeretnék. - A szemébe néztem, Nancy, és kijelentettem, hogy nem szeretem. Annyira feldúltan hajtott el tőlem, istenem! Miattam balesetezett, Nancy, miattam.

- Nem hiszem, hogy tudok erre megfelelő választ adni, Charlotte - mondtam őszintén, mert felesleges volt hazudnom és igazából nem is volt erőm hozzá. Igen, akármennyire is hangzik kegyetlenül, ha Charlotte bevallja előtte és maga előtt az érzéseit, Clayton nem lett volna dühös és figyelmetlen, sőt, talán még el sem indult volna és még csak a lehetősége sem vetődött volna fel egy balesetnek. Fáradt és szomorú voltam ahhoz, hogy ezt megcáfoljam, mellesleg mégis csak a bátyámról volt szó és nem tudtam kifogásokat gyártani a barátnőm lelki világa érdekében, de nem mondom azt, hogy ő a hibás, mert az gonoszság lenne és egyben túlzás is, hiszen szerencsétlen lánynak az egyetlen bűne az érzéseitől való rettégés. - Ne edd magad emiatt, mert felesleges.

Összerezzentem a kicsengő hangjára.

Nem akartam bemenni törire, *féltem* bemenni törire, mert már az öltözőben éreztem azt a feszültséget, amit a pénteki buli váltott ki az emberekből mára. Az idegeim hajszálvékony kötélen táncoltak, olyan gyorsan öltöztem át utcai ruhába, mint még soha - egyszerűen nem bírtam elviselni az osztálytársnőim pillantását, szabály szerűen nem ment, tényleg. Az elsők között ültem a teremben, a helyemet foglaltam el és még az sem érdekelt, amikor hosszú percekre rá Mikeila leült Sean mellé. Képtelen voltam most ezzel foglalkozni, folyamatosan a telefonomat néztem, hátha anya ír valami újat Clayton állapotáról és amikor Jasper leült mellém, még köszönni sem köszöntem neki.

- Nancy, nyugi - Jasper combomra tette a tenyerét, csak akkor tűnt fel, hogy lábam úgy jár, mint a motor. Zakatolt a szívem, amikor Jasper felé fordultam, el sem mondtam neki, hogy mi történt Claytonnal, de valószínűleg már mindent tud Charlotte jóvoltából, mert meg sem lepődött sápadt arcomon és a szemeim alatt díszelgő fekete karikákon. - *Nyugi*. Clayton jól lesz, a pletykákat pedig átvészeled, ígérem. Majd Burnsszel megbeszélitek, hogy

nem találkoztok suliban, és...

- Sehol nem fogunk már találkozni - vágtam barátom szavába, amikor rájöttem, hogy nem is tud a szakításról. Hétvégén mindent és mindenkit elfelejtettem, de egyáltalán nem direkt: annyira nyomott voltam, hogy egyszerűen nem voltam képes kommunikációra. - Szakítottunk a buli éjszakáján.

- Mi? - Jasper barna szemei óriásira kerekedtek, de mielőtt megkérdezhette volna, hogy mi történt, Christopher a becsengetés előtt körülbelül egyetlen másodperccel belépett a terembe.

Bordó ingjét fekete zakó takarta, enyhe borosta pihent az arcán, de íriszeinek kékségét már nem tudtam megvizsgálni - elnéztem, mielőtt a szemeihez érhettem volna, tagadás nélkül kerültem az összenézést és én voltam az első, aki leült a helyére. Visszhangzott minden szava a fülemben, amit hozzám vágott a lakásában, színtisztán hallom a mondatot, amivel az egész kapcsolatunkat megszüntette.

- Jó, tovább haladunk az anyaggal, áttérünk Amerika politikai és gazdasági történelmére - szólalt meg Christopher, miután letette a kezéből a laptopját és végig nézett az osztályon.

Tökéletesen álcázta azt a pánikolást, ami ajkainak megnyalására késztette, én mégis észrevettem rajta és úgy átláttam azon a függönyön, amit hibátlanul maga elé húzott, mintha ott sem lenne. Egyáltalán nem hülye, pontosan tudta, *érezte* a figyelmet, amit neki, *nekünk* adtak a többiek, mégis a lehető legprofesszionálisabb énjét küldte a környezet felé és olyan magabiztosan sétált a sorok között, mintha nem is léteznék.

Pittyegéssel jelezte a telefonom az osztálycsoportba érkezett üzenetet, de meg sem nyitottam, amikor az értesítéspanelt lehúzva csupán a csókolózó pár emotikonját láttam. Némára állítottam a mobilt és kitettem az asztalra, de nyilván ezzel nem állítottam le semmit: izgatottan bújta mindenki a telefonját pár embert kivéve, míg Jasper meg nem köszörülte a torkát és ki nem húzta magát, amikor páran felé fordultak. Charlotte kikapta a mellette ülő Alice kezéből a telefont és a padra vágta, miközben kifejtette a kelleténél talán hangosabban, hogy mennyire gyerekes dolgot művel. Olyan nagy hangerejű

volt a suttogása, hogy Christopher is megállt a beszédében és felénk fordult - megijedt a látványomtól, kivetítette felém gondolatait, amik arról szóltak, hogy vajon ő tett-e ilyen szétesetté, vagy valamilyen plusz dolog. Felemelt fejjel álltam a pillantásait még úgy is, hogy éreztem szemeimben a könnyeket és homályosodott a látásom, túl nagy volt a büszkeségem ahhoz, hogy sírjak előtte.

Fizikálisan fájt az óra hátralévő része, mégsem könnyebbültem meg akkor, amikor kicsengettek. Ugyanúgy éreztem magamban azt a nyomasztó, kellemetlen érzést, ami úgy összeszorítja a szívemet, mintha egy vaskos marok lenne, ami bármikor elveheti tőlem a levegőt és a halálba küldhet.

- Ettél már? - kérdezte Jasper a szünetben, én pedig bólintottam még úgy is, hogy el sem raktam a mai napi adagomat reggel. - Hogy van a bátyád?

- Nem jól, Jasper, nem jól van a bátyám - ingerültebben válaszoltam Jaspernek, pedig tudtam, hogy nem érdemli meg. Sóhajtva próbáltam egy aprócskát lenyugodni, remegő ujjakkal tűrtem hajtincseimet a fülem mögé és csak azt hajtogattam magamban, hogy a környezetem nem tud arról, hogy Clayton élet-halál között halál lebeg, és ami még fontosabb, egyáltalán nem tehetnek róla. - Bocsánat.

- Minden rendbe jön, Nancy - húzott magához Jasper, én pedig bólintottam és próbáltam pozitívan állni az egész életkrízishez, amibe belekerültem, hiába tudtam, hogy az égvilágon semmi sem fog rendbe jönni.

Semmi sem jött rendbe hosszú-hosszú napokkal, hetekkel később sem. Nem, nem csendesültek a pletykák, nem nézett rám Christopher, nem vett figyelembe Mikeila és ami a legfontosabb: nem ébredt fel a kómából Clayton.

Mi történt? Clayton Williams balesete és az én agyhalottságom volt a legnagyobb téma a tanáriban, egyedül buszoztam reggel és délután, az óráim utáni időszakot és a hétvégéket a bátyám mellett ülve töltöttem és olyan magányosan éreztem magam a legnagyobb tömegben, mint egy üres szobában.

A félelem teljesen átvette az uralmat a testem felett, a gyomorgörcstől

kihánytam azt a minimális ételt is, amit bevittem a szervezetembe, arcomról pedig nem tudtam eltakarni azt a nagy mennyiségű fájdalmat, amit a történések okoztak bennem. Február végére a fáradtságtól már úgy sétáltam a folyosókon, mint egy zombi, meg-megszédültem a kialvatlanságtól és olyan jegyeket szereztem, amikre eddig gondolni sem mertem.

Teljesen elvesztem.

- Nancy! - anyára pillantottam a vasárnapi vacsi közben, türelmetlen arckifejezése elárulta, hogy minden bizonnyal már percek óta próbálja felkelteni a figyelmemet. - Holnap este hétig kell leadni a jelentkezést az egyetemre. Megírtad már? Hogy állsz a motivációs levéllel? És a tanári ajánlással? Megkértél már valakit?

- Nem - mondtam, majd eltoltam magam elől a tányéromat és a kezembe vettem az asztalra kitett telefonomat. Az utolsó három hétben az egyetemre sem gondoltam, nemhogy a dokumentumokra, amiket meg kellene írnom. - De ma elintézem.

Este csak ültem a laptopom előtt és bámultam a fehér Wordlapot, aminek közepére csupán a *Motivációs Levél* cím került fel. Vannak olyan fázisok, amikor egyszerűen csak nem tudsz gondolkozni, amikor nem jön az ihlet, akármennyire is szeretnéd - azon töröd a fejed, hogy miért nem tudsz összpontosítani, leírsz mondatokat és kitörlöd őket, mert egyáltalán nem érik el azt a szintet, amin egyébként vagy. Borzalmas.

- Istenem, mit kéne csinálnom? - magamtól kérdeztem ezt, ahogyan megtöröltem szemeimet és sóhajtottam tehetetlenségemben. Van valami artikulálhatatlan, valami kibeszélhetetlen ebben az egészben, amit egyszerűen nem tudok elmagyarázni sem Jaspernek, sem anyának, sem saját magamnak.

Hajnali háromkor aludtam el, teljesen kibuktam és nem bírtam megírni azt a rohadt motivációs levelet sem - csupán kettő sorig jutottam el és annak reményében, hogy a suliban folytatni tudom majd, stresszesen beletuszkoltam a laptopot a táskába.

Sikeresen elengedte Mr. Stevenson a tesiórát reggel, mikor elsírtam neki a bánatomat a jelentkezéssel kapcsolatban, de hiába csináltam magamnak egy

lyukas órát, olyan szánalmas levelet írtam, hogy egy az egyben kitöröltem az egészet. Tudtam, hogy Christophernél felesleges is próbálkoznom, annyira sem érdekli a sorsom, mint egy kétcentes, így csak beültem az órájára és próbáltam kizárni a hangját, ami megannyi érzést hoz fel bennem minden egyes óráján.

El sem hittem, hogy így szorít az idő a jelentkezésnél, sosem gondoltam volna, hogy ennyire késésben leszek - sem jelentkezési lapom, sem motivációs és tanári ajánlólevelem nincs még, csupán nyolc órám a lezárásig. Ma már az ötödik alkalommal álltam be a büfé előtt kígyózó sorába egy pohárka kávéért, hogy kibírjam a következő és egyben utolsó órámat is, miközben a tanári listán gondolkoztam. Legszívesebben Mr. Stevensont kértem volna meg, mert tudtam, hogy abban az emberben nincs rossz szándék és mindent megtenne, hogy a diákjai bekerüljenek a kiválasztott egyetemükre, de ez több sebből vérzett: egy jogi szakra érdekes lenne egy testnevelés tanár ajánlása, melleslseg anno Claytonnak is ő íra, így egy aprócskát furán jönne le és olyannak tűnne, mintha nem lenne más ember, aki minket, Williamsékat elviselné. Ami részben igaz is, de mindegy.

Így is hátránnyal indulok Clayton után, tekintve, hogy két hónap után olyan balhét rakott össze, hogy menten ki is rúgták miatta.

- Nancy - kirázott a hideg az ismerős hangtól, ami közvetlenül a hátam mögül csengett. Christopher a világ összes gyengédségét egy csokorba szedte és nevem kimondása olyan bársonyosan hangzott ajkai közül és úgy simogatta fáradt lelkemet, mint minden egyes alkalommal. - Ráér egy percre?

Nyeltem egyet és kerestem a szavakat, amik úgy elhagytak, mint egy árvát a szülei. Egyetlen ember állt még előttem a sorban, mégis eggyel többnek bizonyult: nem futhattam el, nem akadhattam ki, és nem is mondhattam egyenesen nemet a tanáromnak.

- Ne haragudjon Mr. Burns, de mindjárt vége a szünetnek és nem késhetek óráról - mondtam, majd beálltam a lány mellé a pult elé, ami olyan keskeny volt, hogy csupán két ember fér el ott, de még ők is nyomorogva.

- Beszélnünk kellene az osztálykirándulás részleteiről - mondta Christopher, én pedig kikértem a kávémat és erőtlen mosolyt engedtem meg Nora felé,

amikor ő rosszálló pillantásokkal ajándékozott.

- Nem szívesen adnék már neked, kedves - mondta a nő, én pedig kérlelően néztem szemüveg mögé bújtatott szemeibe, mert biztos voltam benne, hogy ha nem kapok most kávét, elalszom a következő órámon. - Ártani fog a kis szívednek.

- Kérem, Nora, ez lesz az utolsó - mondtam könyörögve, majd a pénzt kikészítve vártam az életadagomat. Nora fejét csóválva öntötte ezúttal csak félig a kis poharat, majd a pultra rakott aprómat visszatolta felém, jelezve, hogy tegyem el.

- Utolsó - mondta, én pedig hálásan bólintottam és olyan gyorsan tűntem el a helyszínről, mintha ott sem lettem volna és meg sem történt volna az a rövidke kommunikációm Christopherrel.

Igen. Kerültem. Kerültem, mert nem éreztem azt, hogy meg kéne hallgatnom, hogy beszélnem kéne vele és hogy meg kéne neki adnom azt a tiszteletet, ami elvárt lenne tőlem. A házibuli éjszakáján biztonságban éreztem magam, amikor felszedett a járdáról és elvitt magához. Úgy éreztem, hogy a segítségével át tudom vészelni mindazt, amibe kerültem, vártam az ölelésére, a csókjaira, hangjának nyugtató tónusára, erre azt kapom, hogy a karriere fontosabb nálam - ami rendben is van, de könnyebb lett volna az életem, ha mondjuk ezt még novemberben közli velem és nem késztet hazugságok egyvelegébe, mert akkor talán nem vesztettem volna el egy tizenhét éve tartó barátságot csakis kizárólag azért, hogy vele legyek és biztonságban legyen az élete. Szóval igen, kerültem és nem terveztem ezen változtatni, mert nem vagyok kiváncsi a szavaira, a véleményére, a kérdéseire, semmire. Nem vagyok kiváncsi rá.

Mérhetetlenül megbántva és elhagyva érzem magam.

Az ajánlói levél egyetlen... *normális* jelöltje Quentin tanárnő lett volna, mert igaz, ő utál, de jót tett volna az egójának, ha valaki megkéri egy ilyen fontos dologra és minden bizonnyal nem húzott volna le a sárga földig - ezt már nem tudjuk meg, ugyanis Ms. Quentin nem szándékozott ma bejönni dolgozni, így teljesen magamra maradtam. Beletörődtem, hogy nem lesz ajánlói levelem, viszont tisztában voltam azzal, hogy ennek hiányában

tízpontos motivációs levél helyett negyveneset kell írnom, hogy megnyerjem a dékánt és levetkőztessem Clayton akaratlanul is rámragasztott hírnevét.

- Sétálsz haza? Menjek veled? - Charlotte mellém lépett még pont azelőtt, mielőtt kinyitottam volna az iskola ajtaját. Fogalmam sincs, hogy most hányadán állunk egymással, mert egyáltalán nem volt időnk vagy hangulatunk erről beszélni, de tény, hogy úgy viselkedünk, mintha semmi sem történt volna. Azt hiszem, erre volt szükségünk.

- Nem, szerintem bemegyek a kórházba Claytonhoz - mondtam, Charlotte pedig megértően bólintott. Ő is rengeteget töltött azon a fehér széken a bátyám mellett az utóbbi időben, olyannyira sokat, hogy a tanulás hiánya miatt hozzám hasonlóan neki is bőven romlott az átlaga, a gond csak az, hogy neki a szülei egy aprócskát szigorúbban veszik ezt, mint most nekem. Ezt félretéve viszont iszonyatosan kedves volt Mrs. Blanchard, még látogatóba is bejött a kórházba és küldte az energiát anyába azzal, hogy az égig emelte Claytont és elmondta, hogy nála erősebb személyiségű és határozottabb emberrel még sosem találkozott.

- Vigyázz magadra! - búcsúzott el Charlotte, majd az arcomra adott puszi után előre sietett Seanékhoz. A baleset óta így köszön el, talán azért, mert emészti a bűntudat a Claytonnal való utolsó beszélgetése miatt.

Kit nem emészt?

Apa a három hét alatt többet emlegette a munkája miatt való időhiányt, mint egész életében, anya szinte bűnbocsánatért esedezett saját magánál, amiért olyan szigorú volt Claytonhoz egész életében - teljesen úgy viselkedtek, mintha sosem javíthatnák ki a hibáikat már, mintha Clayton itt hagyott volna minket, mintha már nem adódna lehetőség később, hogy elmondhassák a fiuknak, hogy mennyire iszonyúan szeretik.

És én? Én pedig életünk összes veszekedését kétszer leforgatom a fejemben minden este. Az ágyán ülve végig gondolom, hogy milyen bántó szavakat vágtam hozzá utólag, hogy mennyire és milyen sokszor megbánthattam életünk során, amikor ő csak védeni akart és hogy mennyire értéktelennek éreztetem néhanapján. Üvöltözök magammal azért, amiért soha nem ölelem meg és a teraszon állva bőgök a hazavontatott tragacsát bámulva, ami most

még jobban tönkre lett téve, mint eredetileg volt.

Úgy hiányzott a bátyám, hogy minden reggel megkérdőjeleztem azt, hogy vajon túlélem-e nélküle a napot.

A hideg kicsípte az arcom tíz perc séta után, mégsem álltam meg, pedig tudtam, hogy a kórház még egy bő harminc perc - minden nap, kivétel nélkül lesétáltam ezt a távot, és őszintén szólva, még én magam sem voltam tisztában az okkal, hogy miért, hiszen nem tudtam Claytonnal beszélgetni, az orvosok pedig egyből szólnak, ha felébredne. Mégis ott ülök az eszméletlen bátyám mellett órákat, teljesen némán; feltehetőlen azért, mert sehol máshol nem érzem magam nyugodtan. Élettel tölt fel, hogy hallom a szívére kötött gépet egyenletesen működni, hogy megfoghatom a kezét és láthatom, az az igazság.

Összerezzentem a mellettem húzódó úttestről jövő dudaszótól, majd beljebb léptem úgy is, hogy bőven a járdán mentem, és a hang irányába fordítottam a fejem. Földbe gyökerezett a lábam, mikor a metálszürke autó lelassított mellettem, és habár egyik részem azon nyomban az anyósülés ajtajához futott volna és beült volna Christopher mellé, a másik elnyomta ezt az érzést és tovább sétáltam anélkül, hogy ránéztem volna a lehúzott ablak mögött ülő emberre. Szabály szerűen fájt minden lépés, amit megtettem és fájt az az ellenállás, amit teremtettem még akkor is, amikor Christopher lépéseimmel megegyező sebességgel gurult mellettem.

Annyira, annyira hiányzott az, hogy megöleljem és annyira, annyira hallani akartam tőle azt, hogy rendben leszek és itt van mellettem, szükségem volt rá és mégsem ültem be mellé, sírtam, miközben sétáltam az autója szomszédságában, a forró könnyek az államról estek a hideg, fagyos betonra.

- Kérlek, Nancy! - Christopher kérlelő hangja gyötrelemként ivódott az ereim közé, minden egyes lépés olyan volt, mintha a lábaimra ólomgolyót akasztottak volna, ami önkéntelenül is a férfi felé szeretne húzni. - Kérlek, hideg van kint! Kérlek!

- Nem - mondtam Christopher felé fordulva, majd lefordultam a sarkon és zsebre dugtam jéggé dermedt ujjaimat. A szürke autó szüntelenül a nyomomban volt, tudtam, hogy így akár a kórházhoz is képes elhajtani, futni

pedig teljesen felesleges, hiszen utólérne, így csak megálltam a járda közepén és keresztbe font karokkal ránéztem és próbáltam magamra húzni a lehető legridegebb tekintetemet.

Már akkor tudtam, hogy ez rossz ötlet, amikor pillantásunk összekapcsolódott és a megszürkült világ közepén Christopher égszínkéken csillogó szemei egyetlen másodperc alatt úgy elgyengítettek, mintha nem lenne talaj a talpam alatt.

- Kérlek, Nancy - ismételte önmagát, én pedig sóhajtva, teljesen feladva megkerültem az autót és beültem a már jól ismert ülésbe. Az ablaknak döntöttem a fejemet és csukott szemmel próbáltam stabilizálni a félelemtől, az izgalomtól és a sírástól felbolydult légzésemet. - Fázol?

- Kérlek, vigyél el a kórházhoz - szándékosan nem válaszoltam a kérdésére, csak kiadtam neki az utasítást és reménykedtem, hogy nem annyira tömöttek az utak, hogy órákon keresztül össze legyek zárva vele. Jellegzetes parfüme és az azzal keveredő cigaretta aromája teljesen beterítette a kocsit, nyelve egyet nyugtattam felzaklatott szervezetemet és remegő testemet, és próbáltam kizárni a hangját a fejemből.

- Hogy van a bátyád? - gúnyosan mosolyogtam az újabb kérdésre, és úgy döntöttem, hogy nem válaszolok. Annyiszor, de annyiszor megkérdezték ezt már tőlem, hogy hányingerem lett attól is, ha meghallottam. Hogy lenne? Élet és halál között. Rengeteg ember azt hiszi, hogy ha egy kicsit érdeklődnek az egyébként nyilvánvalóról, teljesen úgy tűnik, mintha a világ legtörődöbb emberei lennének és ők mindent megtettek, amit ebben a helyzetben lehetséges. - Hogy vagy te?

- Remekül - mondtam, majd táskám aljából előhalásztam a fülesemet és maxra állítottam a zene hangerejét a telefonomban, jelezve, hogy nem vagyok vevő a kommunikációra.

Nyilván felesleges volt, mert Christopher a lehető legkönnyedebb mozdulattal kihúzta a fülhallgatóm felé eső részét a fülemből és hiába tettem vissza, megismételte a tettét másodjára, harmadjára és még negyedjére is. Sóhajtva az ablak felé fordultam és ujjaimat tördeltem a hirtelen fojtogató érzéstől, amit Christopher társasága okozott. Szívem majd' kiugrott a

helyéről, amikor a piros lámpánál megállva görcsösen remegő kezemre tette a tenyerét és annyira kegyes volt érintése, hogy elhúzódni sem volt erőm.

- Jéghideg vagy - állípotta meg, majd maxra tekerte a fűtést és újra elindult. Utáltam magam azért, amiért éreztem tapintásainak hiányát és amiért azt akartam, hogy újra érintsen meg és fűtse fel lehűlt véremet, utáltam magam azért, amiért ennyire függtem tőle. - Hogy vagy, Nancy? Annyira kialvatlannak tűnsz, nem biztos, hogy ma be kellene menned a...

- Tudni akarod, hogy vagyok, Christopher? El vagyok havazva a jelentkezéssel, nincs meg a motivációs levelem, sem az ajánlólevelem, pedig elhoztam a rohadt laptopot az iskolába is, el kellene olvasnom holnapra egy hét oldalas verset, Mikeila átnéz rajtam, a bátyám kómában fekszik a kórházban, anyámék titkon depressziósak, nem tudok esténként aludni, fáj a szemem a sok sírástól és úgy érzem magam, mintha be lennék zárva egy kis dobozba. Szóval ha szándékoztam beülni melléd, aki kijelentette, hogy a karriere fontosabb, mint én, és azt mondom, hogy vigyél a korházba, akkor te kérdés nélkül elviszel a kibaszott kórházba! - állítottam le Christophert teljesen kiborulva, mert nem gondoltam azt, hogy van joga tanácsokat adni nekem és megállapítani, hogy mennyire kialvatlan vagyok. Teljesen fel voltam háborodva, rettenetesen türelmetlen és ideges voltam ahhoz, hogy az ő gondolatait hallgassam az én állapotomról.

Christopher bólintott és a városi kórházhoz vezető útvonalra kanyarodott, én pedig mély levegőt véve az ajtónak dőltem és figyeltem a gyorsan elsuhanó világot, ami úgy tűnik, mintha csak a kocsin kívül létezne. A forró levegő lassan lenyugtatta testemet és ellazította az izmaimat, hagytam, hogy belesüppedjek az ülésbe és őrülten verő szívem lecsituljon egy aprócskát. Az alváshiány erősen küzdött velem és le-lezáratta pilláimat, hiába próbáltam ébren maradni. Egyenletes légzésem hallatára a kelletén jobban is elgyengültem, Christopher illatának esszenciája bénítóan lemerített az édes tudatlanságig, egészen addig, amíg már nem bírtam szemeimet nyitva tartani és akaratlanul beleestem az álmok csendes bugyrába.

Amikor felébredtem, a mellettem lévő éjjeliszekrényen a pirosan fénylő elektronikus óra tizenhét hármat mutatott. Annyira kegyetlenül fáradt voltam, hogy hosszú másodpercek kellettek, mire rájöttem, hogy én *tényleg* elaludtam, majd visszaemlékeztem utolsó ébren töltött pillanatomra és

összezavarodtam, amikor rájöttem, hogy a csendesen suhanó autó helyett egy egyhelyben álló puhaságban fekszem. Homályosult látásom kitisztulásával oldalra fordultam, és a saját fotelében ülő Christophert pillantottam meg, lábai rugóztak az idegességtől, miközben láthatóan rágva szája belsejét a mellette tengődő táskámat szugerálta. Éreztem, hogy bármelyik másodpercben visszaaludhatok, annyira kimerült voltam - nyakig betakarózva feküdtem teljesen mozdulatlanul, megszólalni sem bírtam, olyan erőtlennek éreztem magam, elnehezedő szempilláim alól pedig alig láttam, ahogyan Christopher ambivalens érzésekkel az arcán kicipzárolja fekete hátizsákomat és ölébe teszi a laptopomat. Mielőtt megkérdezhettem volna, hogy mégis mit csinál, vagy mielőtt elgondolkozhattam volna a kérdésen, újra elsötétült minden és másodpercek töredéke alatt visszaaludtam.

Hat óra után jártunk hat perccel, amikor újra kinyitottam a szemeimet, de ezúttal teljesen egyedül voltam a kis szobában. Akármennyire is nehezemre esett, kiszálltam az ágyból, vállamra ejtettem a táskámat és az ajtó elé állított bakancsomat magamra húztam, mielőtt kiléptem a konyhába. Sajgott a fejem, a görcsöktől hunyorítva néztem a kanapén ülő, tévét bámuló Christopherre. A rossz emlékek lejátszódtak mégegyszer előttem, az, ahogy itt állva, sírva könyörögtem Christophernek, hogy ne hagyjon el és az, ahogyan elengedve a kezeimet hátat fordított nekem. Minél előbb szabadulni akartam.

- Haza... haza vinnél, légy szíves? - szólaltam meg torkom megköszörülése után, Christopher pedig felém fordult és kikapcsolta az adást távirányítója segítségével. - Már otthon kellene lennem.

- Hogyne - mondta egyből, és olyan készségesen megindult előttem, mintha a személyre szabott taxisom lenne. - Itt ne hagyd a kabátodat - állt meg az ajtó előtt, majd mielőtt én nyúlhattam volna a ruhadarabért, ő leakasztotta a fogasról és gondolkozás nélkül rám adta.

Derekamat megfogva vezetett ki a folyosóra, és csak akkor engedett el, amikor a liftben megnyomta a földszintet jelző gombot - elképzelni sem akartam, hogyan hozott fel a negyedikre, mert túlságosan nemes tettnek gondoltam és fojtogatni kezdett a sírás, ha arra gondolok, hogy karjaiban fogva alszom.

Némán telt az út, csupán akkor szóltam hozzá, amikor a házam elé értünk,

mert illendőnek tartottam megköszönni a fuvart: jó éjszakát kívántam és végig néztem, ahogyan elhajtott előttem metálszürke autójával.

- Nancy! - Charlotte hangja állított meg, mielőtt beléptem volna a bejáraton, és megvártam a lányt. Egyáltalán nem lepődtem meg, rengetegszer jött át hozzánk mindenféle ok nélkül mostanában csak úgy, ezzel pedig a szüleink is tisztában voltak. Sőt, talán még örültek is egy kicsit annak, hogy nem egyedül töltjük el az időnket. - Ki hozott haza?

- Ő - mondtam ki nemes egyszerűséggel, mert felesleges lett volna titkolóznom és mert ha Charlotte úgy érzi, hogy itt az ideje beszélnünk Christopherről, akkor hajlandó vagyok beszélni róla.

- De most együtt vagytok? - kérdezte Charlotte úgy, mintha csak egy sulitársunkról beszélnénk, én pedig a szám elé tettem ujjamat, mikor beléptünk a házba, jelezve barátnőmnek, hogy anyáék nem tudnak semmiről és nem tervezem megosztani velük most. Csupán köszöntünk nekik, nem részleteztünk semmit, csak akkor kezdtünk újra kommunikálni, miután bezártuk az ajtót magunk után a szobámban. - Szóval? Együtt vagytok?

- Nem, már nem - jelentettem ki, és mélyen legbelül reménykedtem abban, hogy nem kell majd részleteznem ezt. Nem akartam Christopherről beszélni, mert féltem, hogy ha elkezdem, nem tudok majd leállni és olyat mondok, amit megbánnék és amit magam előtt is nehéz beismerni. Féltem, hogy kijelentem, hogy mennyire elvonási tüneteim vannak és mennyire remegek csókjának hiányától. - Hallod, neked kész van már a jelentkezésed?

- Persze, már vagy egy hónapja. Miért, neked nincs? - kérdezett vissza Charlotte, én pedig egy aprócskát szégyenkezve intettem nemet a fejemmel. Cipőnket lehúzva és kabátunkat levetve úgy ahogy voltunk, utcai ruhában a takaróm alá bújtunk és a falnak dőlve ültünk az ágyamban. - De haló, akkor csináljuk! Már csak egy fél órád van!

Előhalásztam a táskámból a laptopomat és felnyitottam, már majdnem meglepődtem, amikor bekapcsolva találtam, de eszembe jutott Christopher délutáni ügyködése. Ötletem sem volt, hogy mit csinált, de valószínűleg túlgondolom: szinte biztos, hogy csak böngészni akart valami után és pont kéznél volt a gépem - legalább is, ezt gondoltam, de összezavarodtam,

amikor megláttam az asztalon két word dokumentumot *Motivációs Levél* és *Ajánló Levél* címekkel.

Igazából azt sem értettem, hogy mi történik, rosszra gondolva nyitottam meg az első fájlt és próbáltam emlékezni, hogy mégis mikor volt ennyi időm és energiám.

"Nancy Marie Williams
Hinsdale
Megpályázott egyetem és szak: a Chicagoi Egyetem állam- és jogtudományi kara

Tisztelt egyetemi tantestület,

ezúton jelentkezni szeretnék a Chicagói Egyetem állam- és jogtudományi karára.

Régóta álmom, hogy az említett iskola hallgatójává válljak, hiszen a környéken messze a legjobb egyetemről beszélünk és a jogi kar hírneve igazán csábítóan hat egy olyan ambíciókkal rendelkező személyre, mint amilyen én is vagyok.

Édesanyám, Antonette Williams nyomdokaiba lépve szeretném folytatni ügyvédi tevékenységét, mellette és a nyomozati részlegen tevékenykedő édesapám mellett nem is tudnám magam elképzelni az igazságszolgáltatási részlegen kívül más helyen.

Mint ahogyan a mellékletben csatolt bizonyítványomból is megállapítható, gimnáziumi éveimet kivétel nélkül kitűnő átlaggal végeztem el, emellett számos versenyeken vettem részt, amik szintén tudásomat fejlesztették. A kötelező tantárgyak mellett biológiából és spanyol nyelvből teszek vizsgát május első heteiben, amiket csakugyan gólyaévemtől tanulok.

Kiegyensúlyozott, erős személyiségű embernek írnám le magam, amit elkezdek, kétség kívül befejezek mindenféle hátráltató nélkül; messze áll tőlem a kicsapongó élet, céljaim elérése érdekében teszek is.

Elképzeléseim szerint e szakosodás segíthet távlati terveim megvalósításában,

így izgatottan várom visszajelzésüket a legjobbakat remélve.

Alázattal és minden tisztelettel,
Nancy Marie Williams"

Tátott szájjal olvastam el a levelet, mellettem Charlotte pedig úgy ült, mintha egy kifaragott szobor lenne, mintsem élő ember. Nem akartam elhinni, hogy Christopher megírta helyettem a leveleket, rengeteg kérdés cikázott a fejemben, amikre egyszerűen nem találtam értelmes és elfogadható választ.

- Mi a szar, Nancy - fejtette ki a véleményét és egyben az enyémet is Charlotte, majd oldalamat megbökve elérte, hogy felé forduljak. Szemei megannyi értetlenséget tükröztek, mint az enyémek, majd siettetve a gépemre szegezte a tekintetét. - Te jó ég, semmit nem akartam még ennyire elolvasni, mint az ajánlói levelet!

Ujjaim a dokumentum parancsikonjára vezették az egeret és kettőt kattintva elém tárult a teleírt lap a lehető legigényesebb szerkesztési formával.

"Ajánlólevelet kibocsátó személy
Christopher Burns
A St. Eliott gimnázium és egyben az ajánlott személy történelem pedagógusa

Ajánlott személy
Nancy Marie Williams
A St. Eliott gimnázium végzős diákja

Tisztelt egyetemi tantestület,

Nancy Marie Williams az idei tanév novembere óta diákom. Ez idő alatt, közel négy hónap elteltével a legnagyobb magabiztosság tulajdonában kijelenthetem, hogy ennél a lánynál megfelelőbb személy nemigen létezik az Önök jogi karára.

Sikerességét bizonyítja, hogy az általam feladott számos, bonyolultabbnál bonyolultabb fogalmazásokat olyan hibátlanul kivitelezte, hogy keresve sem találtam olyan hibát, amiért pontot tudtam volna levonni. Törhetetlen figyelme és összpontosítása a mintadiákok egyikévé varázsolja, akiért

egyetemeknek kéne harcolnia.

A fentieken túl azonban nem csak tanulmányilag kiemelkedő a teljesítménye. Nancy Williams egy végtelenül érdekes személyiség, akit bűn nem megismerni, vagy ne adj isten, eldobni magunktól. Irigylésre méltóan ragyogó személyisége és sikerorientált gondolkodása a hibáit is elnyomják, ő az, akire minden helyzetben lehet számítani és aki egy csöppet színesebbé tudja varázsolni az ember szürke, fárasztó hétköznapjait.

A Nancyvel való munkám során szerzett tapasztalataim alapján bátran ajánlom őt ma, holnap, és akár száz év múlva is.

Tisztelettel,
Christopher Burns"

[H A R M I N C K E T T E D I K R É S Z]

A kórház földszintjén álló, minden bizonnyal ezer éves kávéautomata előtt állva vártam, hogy ha már kávét nem szándékozik nekem adni a sors, akkor legalább a pénzemet szolgáltassa vissza. Fáradtan dőltem neki a gépnek és reméltem, hogy valahogy megjavul és lefőzi azt az egy pohárka feketét, ami életben tart még egy csöppet, de felesleges volt ilyen hiú ábrándokkal ámítani magam. Már indultam is volna vissza a harmadik szintre, Clayton kórházi szobájába, de egy, a bejáraton belépő, csokoládébarna fürtökkel keretezett arcú ember fáradt mosolyra görbítette az arcomat és a lift előtt megállásra késztetett.

- Jó estét, jó estét - köszöntött Rafael, majd mellém érve két puszival ajándékozott. Nem volt váratlan az érkezése, az elmúlt egy hónapban többször is sikerült összefutnunk ebben az épületben és sokszor órákat beszélgettünk a bátyám ágya mellett ülve. - Hogy vagyunk?

- Hasonlóan, mint három nappal ezelőtt - írtam le sóhajtva Clayton állapotát és egyben a sajátomat is, miközben beálltunk a liftbe.

Pontosan nulla változás történt Clayton egészségét tekintve. Az orvosok nem jósolnak semmi jót, sőt, már a gépről is le akarták kapcsolni a múlt héten, de anyáék természetesen nem engedték – mindannyian bízunk abban, hogy valami csoda folytán felébred és elkezdi a gyógyulását, még úgy is, hogy senki és semmi nem tanácsolja a reménykedést. Ez az egyetlen dolog, ami életben tart még minket is, a remény, teljes mértékben, száz százalékosan tragikus lenne, ha nem lenne már bennünk az sem.

- Gondoltál már arra, hogy esetleg alszol egy kicsit, Nancy? - kérdezte Rafael, aggódó tekintete sajnálkozva szemlélte bágyadt mosolyomat.

- Én alszom - hazudtam a lehető legbénábban, ő pedig hitetlenül megcsóválta a fejét és annyiban hagyta, mert pontosan tudta, hogy akár lyukat is mesélhetne a hasamba, akkor sem érne el vele semmit.

Tisztában voltam azzal, hogy a megszokottnál is ramatyabbul nézek ki. Az evés hiányától biztos, hogy leadtam egy pár kilót, szemeim csillogása már egy hónapja elhagyott, sápadt, szinte falfehérre színezett arcom a kipihentség hiányát mutatta. Remegett a kezem a rengeteg kávétól, amit a szervezetembe viszek nap mint nap, olyan voltam, mint egy narkós zombi. Be kell vallanom, hogy vészesen romlanak a jegyeim és szinte érzem a csontjaimban, hogy ha most nem lenne a baj, anya idegszálai már régen kiégtek volna és olyan büntetéseket szabott volna ki rám, amiket még legmerészebb álmaimban sem gondolnék. Az az aprócska irányítás is kicsúszott a kezeim közül, ami eddig talán még megvolt – akármennyire is próbáltam összpontosítani az életemre, képtelen voltam összeszedni magam és a stressz emiatt szinte rágott belülről.

Mikor visszaértem Claytonhoz, leültem a már jól ismert kis fehér székre és sóhajtva vizsgáltam a bátyám zúzódásokkal teli arcát, amik még a századik alkalommal is képesek kétségbe ejteni. Soha, soha nem gondoltam volna, hogy így kell majd egyszer látnom, ilyen gyengén – fájt a szívem már akkor is, ha csak ránéztem. Szája csúnyán felszakadt, a sarkába szúrt piercingnek nyoma sincs, arcát és szemhéját sötétlila elszíneződés árnyalta, emellett az orvosok szerint több csontját is törés érte. Gerincének zúzódása miatt az sem biztos, hogy lábra tud majd állni, mégis úgy nyilatkoztak az orvosok, hogy szerencsésnek mondhatjuk.

„*Csúnyák a sérülései* – kezdték –, *de a szerencsés emberek közé sorolhatjuk, elvégre belső vérzés nélkül megúszta."*

- Nancy, hányra is kell mennünk holnap? - kérdezte anya a falnak dőlve. Sóhajtottam a kérdésre és csukott szemmel átkoztam az eget, amiért a szüleim ilyen pontosan emlékeznek arra a rohadt fogadóórára, ami a záróvizsga előtt kerül megrendezésre kifejezetten a végzősöknek. Habár kötelező, a tanárok mégis elengedték nekünk, tekintettel a helyzetünkre, anya viszont úgy gondolja, hogy túl fontos ez ahhoz, hogy kihagyják apával.

- Ötre - válaszoltam, és szememet forgattam az ágyra leült Rafaelre pillantva. Mosolyát visszatartva csóválta a fejét, hogy engedjem el az egészet, de ő

igazából nem is tudta, hogy mi a problémám.

Az a problémám, hogy amíg anya szépen-sorban végig jár a tanárokon a rólam megformálódott véleményüket kérve, nekem ugyanúgy szenvednem kell vele, mert ez a hagyomány a suliban. Emlékszem, még anno Clayton fogadóórájára apa ment be, így most anya következik, ami őszintén megmondva sokkal nehezebb eset, tekintve, hogy anya olyanokra is képes rákérdezni, amikre még én sem gondolnék. Az egyetlen vigaszom, hogy nem tud bemenni mindenkihez, csak ha öt perceket töltene el valamennyi tanárnál – amihez anya túl beszédes –, így elég lesz csak öt-hat ócsárlást végig hallgatnom.

– Jó, Daniel, nekem holnap nem lesz időm akkor bemenni, szóval majd konzultálj a doktorokkal, legyél szíves - adta ki a parancsot anya apának, aki bólintott és elraktározta magában a feladatát. Bele sem gondoltam, hogy csak hétig lehet látogatni a kórházban és holnap nem fogok tudni bejönni Claytonhoz. - És, Nancy, lassan indulnunk kell. Ideje lenne korán lefeküdnöd, mielőtt kiborul a szervezeted.

- Én teljesen jól vagyok - mondtam, majd megfogtam Clayton jéghidegre fagyott kezét. Szemeim könnybe lábadtak, ahogyan az erőtlen ujjakat szorítottam és nem is mertem megkérdezni, hogy mi lesz, ha ez már nem változik, mégis itt lebegett a szemem előtt a gondolat folyamatosan, megállás nélkül.

- Egyet kell értenem anyukáddal, Nancy - szólalt meg Rafael is, aki egyébként az elmúlt pár hétben anya kedvencévé vált. Olyan gyorsan belopt magát a szüleim és amúgy a húgom szívébe is, hogy szerintem őt jobban tekintik családtagnak, mint engem. - Szerintem hatásos lenne, ha kicsit lenyugtatnád az agyadat. Hívd át egy barátnődet, kapcsoljatok be egy filmet és pihenj egy kicsit! Azzal nem érünk el semmit, ha te is bekerülsz ide Clayton mellé.

Tulajdonképpen tisztában voltam azzal, hogy Rafael szavaiban van igazság és lehet, hogy jobban járnék azzal, ha fontolóra venném az ötletét, mégsem bírtam rászánni magam arra, hogy leüljek majd a laptopom elé úgy, mintha semmi problémám nem lenne. Önzőségnek gondoltam, nehéz volt elhinnem, hogy egyáltalán tudnék figyelni a történetre, mellesleg jelenleg nincs olyan

barátnőm, akit szívesen áthívnék. Persze, ott van Charlotte, de nehéz úgy kikapcsolódni valakivel, aki ugyanolyan letargikus állapotban van, mint te.

- Igaza van Rafaelnek, Nancy - jelentette ki apa, én pedig gúnyosan mosolyogtam egyet az ágyon ülő fiúra, mert tudtam, hogy anyáék most már nem fognak békén hagyni. Túlságosan sok figyelmet fordítanak rám mostanában és ki vannak borulva a folyamatos nyomás miatt, ami nehezedik rám Clayton miatt. Sőt, biztos vagyok abban is, hogy Mikeila hiányát is észrevették és talán már rá is kérdeztek volna, ha nem lenne nagyobb gondjuk. - Hívd át estére Charlotteot! Együtt is el tudtok indulni holnap a suliba, majd beszélünk a szüleivel.

És igen, így is lett: este kilencet sem ütött az óra, amikor én és Charlotte a takaróm alá bújtunk egy pohárka forrócsokival a kezünkben. Vörös barátnőm a létező legnagyobb izgatottsággal indította el a laptopomon a *Szerelmünk Lapjai*t, úgy, mintha életében most látná először – megszállottja volt ennek a filmnek, ha élete során nem látta már vagy hetvenszer, akkor esküszöm, egyszer sem. Igazából nem nagy meglepetés, hogy ennyire rajong érte: Charlotte pontosan az az ember, aki sír a szomorú jeleneteken, hisz a romantikus végletekben és aki él-hal olyan fiktív kapcsolatokért, mint az esedékes filmben szereplő *Allie*é és *Noah*é. Rengetegszer megnézette már velem, ebből a szempontból pedig jó is volt, hiszen nem kellett koncentrálnom ahhoz, hogy értsem a sztorit és talán egy aprócskát ki is kapcsolt. Elérte, hogy az utóbbi napok helyett magán a tartalmon kezdjek merengeni, elmélyített a mondanivalójában és mosolyra késztetett érzelmes részleteivel.

„*Nem sok mindenben értettek egyet* – kezdte a narráció –*Tulajdonképpen semmiben. Állandóan veszekedtek, minden nap sértegették egymást. De a nézeteltéréseik dacára egy dolog közös volt bennük: imádták egymást.*"

A film talán leghíresebb mondatának hallatára nyeltem egyet és lecsuktam a szemeimet, amikor gondolataimba beúszott Christopher neve és arca. Az enyhe nyugalom, ami húsz perc alatt körülvett, úgy eltűnt, mintha soha nem is létezett volna – helyette lecsücsült a szívem sarkára a magány és a férfi iránt táplált hiányérzetem, rám jött az a veszteség, hogy az utóbbi három-négy történelem órát kihagytam annak érdekében, hogy ne is lássam, szemeim előtt lejátszódtak a kis csipkelődések, amiket nap mint nap

lefolytattunk, a szavak, amiket egymást sértegetve, nevetve dobáltunk a másik felé és azok a kis semmit nem jelentő édes kijelentések, amik a nap végén igenis többet jelentettek mindennél.

Attól az egyetlen résztől kezdve minden aprócska kis jelenetről a mi kapcsolatunk jutott eszembe és úgy forogtak le előttem az emlékképek, mintha életem utolsó percében járnék: az, ahogyan először mondta azon a bódító estén, hogy mennyire kíván, az a viharos délután, amikor csókjainak mézes íze úgy ráégett az ajkaimra, hogy még mindig érzem, ha rá gondolok, a szertárban hagyott nyugtató öleléseink, a privát randevúnk, a folyamatos civakodásunk, a rejtett, apró pillantások és utolsó csókunk az autójában, ami keveredett könnyeim sós zamatával. Az a rövid kijelentés, hogy az övé vagyok és a vágyakozás, hogy újra halljam. Az övé akartam lenni. Újra és újra és újra, amíg a világ a világ, és mart belülről a tény, hogy ez már lehetetlen.

És úgy, miközben néztem a filmet, miközben néztem a világ egyik legromantikusabbnak tartott szerelmes filmjét, kimondtam a saját gondolataimban azt, amitől féltem és amit nem akartam bevallani magamnak soha az életben:

szerelmes voltam Christopherbe.

Szerelmes *vagyok* Christopherbe.

Letöröltem arcomról a könnycseppet, ami kicsordult a szememből elmém vad zakatolása közben és hagytam, hogy Charlotte a filmre fogja az érzékenységemet, majd helyeseltem, mikor megkérdezte, hogy lekapcsolhatja-e a lámpát.

Felszabadultnak akartam magam érezni, amiért nem titkolózok saját magam előtt. Azt akartam, hogy könnyebb legyen elfogadni azt a nevetségesen nagy űrt, amit Christopher hagyott bennem, azt akartam, hogy a beismerésem után képes legyek tovább lépni és szépen-lassan, egyetlen este alatt megbírkózni minden élénk érzéssel, hogy érezni tudjam azt, hogy képes leszek elengedni őt és a hozzá kapcsolódó emlékeket, mégsem ez lett.

Csupán azzal az őszinte gondolattal a fejemben aludtam el, hogy szerelmes

vagyok Christopher Burnsbe.

Talán ezért is hagytam ki másnap reggel is a történelemórát - féltem találkozni vele, mert tudom, hogy túl sok érzelem látszódna a szemeimben, amik megmutatásához túlságosan büszke vagyok, így csak fogtam magam és a második óra idejére leültem a földszinti boxok egyikébe teljesen úgy téve, mintha csak lyukasórám lenne.

Bevallom, a nap hátralévő részében próbáltam aktívabban és emberibben viselkedni, hátha megenyhül a tanárok lelke és nem csesznek le annyira anyánál - már amúgy is tudtam, hogy mit fogok kapni, tekintve, hogy ebben az évben egy csomó olyan dolgot csináltam, amikről anya nem tud és amik miatt ki fog akadni majd, ha megtudja, ilyen például a lógás, a rossz jegyek, az Igazgatói irodás incidensem és tulajdonképpen még sorolhatnám, de már csak a fejemben való lepörgetéstől is legszívesebben elásnám magam. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy amikor anya megérkezett öt előtt pár perccel, már untam magam és legszívesebben elmentem volna Claytonhoz.

- Nancy... Williams - Mr. Travis volt anyám első áldozata, én pedig kétségtelenül a tanár úré. Felcsapta a kis feljegyzési naplóját, amit mindenhová magával visz, szemeiben láttam, hogy csak erre a napra várt és a lehető legnagyobb örömmel sároz be édesanyám előtt. Csak erre volt szükségem amúgy, meg minden. - Okos lány, azt el kell mondanom. *De* - már itt is vagyunk, ez az - hihetetlenül pofátlan. Folyamatosan végig beszéli a tanóráimat a padtársával, ebben az évben pedig a jegyei sem a legfényesebbek. No, nem is a legrosszabbak, ha fair szeretnék lenni.

- Nincs olyan óra, amin nem szólalna meg a telefonja - Ms. Quentint érte következőnek a megtiszteltetés.

- Mindenre figyel az utóbbi időben, csak az anyagra nem -... aztán Ms. Moralest.

- Egy kicsit lusta, de nincs vele különösebb probléma - Mr. Stevenson volt az, aki megtörte a jeget és szándékozott rólam valami jót is mondani. Rám mosolygott, mielőtt újra anyára nézett volna, majd maga elé húzta cukormentes kóláját és elővette a fiókjából a harminc darabos szívószálcsomagját és kivett belőle egy rózsaszín szívószálat. - Nézze, Mrs.

Williams, a fiára sírva panaszkodtak a tanáriban, a lányát pedig néha idegben forrva emlegetik. Mindkettő más okból és másmilyen megközelítésből, de néha kiakasztotta a tanárokat az elmúlt években. Ennek ellenére én mindkét srácát kedvelem, Asszonyom. Rendes gyerekek, akárki akármit mondhat.

- Igen, ebben biztos vagyok - anya reakciója meglepett, azt hittem, leinti majd a tanár urat és inkább ott hagyja máris, hogy a folyosón leszidjon újra, mégsem ezt történt. Hozzá nem illő gynegéd mosolyra húzta vörösen fénylő ajkait és olyan energiát sugárzott ki a külvilág felé, mintha tényleg örülne, hogy a gyereke vagyok. - Kimondhatatlanul büszke vagyok mindkettőre.

Nem hittem a füleimnek, képtelen voltam reakciót mutatni anya felé, mert vissza sem tudok emlékezni az utolsó alkalomra, amikor szavakba foglalta volna a felénk irányuló büszkeségét - sőt, soha nem volt még ilyen és annyira, annyira meghökkentem. Mindannyian tudtuk, én is, anya is és talán még Mr. Stevenson is, hogy ez csak a gyengeség miatt történik, amit Clayton balesete okozott a lelkében, mégis jól esett ez és valamiféle erővel töltött fel, tekintve, hogy világéletemben azt akartam, hogy anya büszke legyen rám és ezt meg is említse nekem hangosan.

- Helyes - bólintott Mr. Stevenson, majd a mai nap folyamán sokadjára elmosolyodott, én pedig némán köszönetet mondtam neki, amiért nem részletezte a kisebb rosszaságaimat, amik az órai munka gyenge teljesítményét foglalja magába.

- Ez nem is sikerült olyan rosszul - szólaltam meg, amikor kijöttünk a tanár úr irodájából, elvégre viszonylag meg voltam elégedve a ma délutánnal, bár igaz, a négy tanárból egyetlen egy nem piszkolt be. Anya jelentőségteljes pillantásokkal áldott meg, ami jelzi az elégedetlenségét és ami miatt végig fogja zengeni a hazautat azzal, hogy mennyire tehetségtelen senki vagyok.

- Még van tíz perc az időből, egy tanár még bőven belefér - mondta anya gúnyos mosollyal az arcán, majd felindult a lépcsőn a másodikra, én pedig sóhajtva követtem, de megállt bennem az ütő, amikor elhaladtunk a matek tanárom terme előtt, mert közben leforgattam a fejemben csekély órarendemet és rajta kívül csupán Christopher maradt már, mint tanárom.

- Anya... - kicsúszott a számon a hang, féltem, hogy mi lesz ha találkozunk

Christopherrel, legfőképpen azért, mert tudtam, hogy anyának, mint a város legjobb ügyvédjének nehéz szemtől szembe hazudni, de az is probléma volt, hogy tekintve, hogy egész nap kerültem, nem igazán terveztem ma már elé ülni.

Szinte biztos voltam abban, hogy anya kihagyja a listából, hiszen Christopher a legelső közös óránkról való késésemről semmi mást nem írt be, egyetlen rossz jegyet sem szereztem nála, nem panaszkodott kifejezetten rólam senkinek és órai munka ötösöket osztogatott olyan kis semmiségekre, mint például a Hidegháború menetének elmesélése. Technikailag az ő tantárgyából voltam a legjobb, ezért teljesen nyugodt voltam abban a hitben, hogy anya nem fogja megkeresni - az, hogy most az ajtó előtt álltunk és bekopogtunk, gyomorgörcsöt okozott és nehezebbé tette a levegővételt egy fokkal.

Van az a félelem, amikor úgy érzed, hogy a szíved is összeszorul, mintha szúrna minden egyes belégzésnél, pedig tudod, hogy csak pszichésen beszéled be magadnak. Fogalmam sincs, hogy mi okozott nagyobb rettegést akkor, amikor láttam az ajtókilincset lenyomódni: az, hogy találkozni fogok vele, vagy az, hogy anya fog találkozni vele.

Mikor Christopher kinyitotta előttünk az ajtót és anyámról rám terelődött a pillantása, tagadni sem tudta döbbentségét, biztos vagyok benne, hogy ő sem számított anyára és még legvadabb gondolatai sem mertek erről szólni. Csak álltunk egymás előtt, mintha évek óta nem kereszteződött volna az utunk, mintha vártuk volna a találkozást és mintha a testünk kívánta volna már a másik pillantását. Nyeltem egyet arra az energiára, amit kettőnk pillantásának összekapcsolódása okozott a levegőben, az égszínkék szemek sérült lelkem mélyére láttak és féltem, hogy minden titkomat, minden gondolatomat könnyedén olvassa most is, ebben a pillanatban.

- Maga bizonyára Mr. Burns, jól emlékszem? - anya törte meg a pár másodperces csendet, kezet nyújtott Christopher felé, aki azonnal észbe kapott és el is fogadta a köszöntést, míg anya formálisan rideg mosolyt varázsolt az arcára. - Antonette Williams, örülök a találkozásnak!

- Szintén, fáradjon beljebb - mondta Christopher monoton hangon, majd lopva rám nézett, így volt esélyem nemet inteni neki a fejemmel, jelezve, hogy soha az életben nem beszéltem róla anyának és az égvilágon semmit

nem tud. A tanári asztal elé húztunk kettő darab széket és leültünk Christopherrel szembe, én pedig mindent néztem, csak őt nem.

Úgy forgattam a fejem, mintha először járnék ebben a teremben, mert szinte remegtem már csak a gondolattól is, hogy ránézek. Csak figyeltem az elromlott faliórát, ami még mindig reggel hetet mutatott és nem foglalkoztam azzal, hogy mennyire szükségem lett volna csak egyetlen érintésre, egyetlen pillantásra Christophertől, ami erőt ad és segít tovább menni. Azóta nem láttam, amióta felvett azon a napon és elaludtam az autójában, az emiatt kialakult, jelenlegi idegesség pedig szabály szerűen nem hagyta nyugodni a testemet, ujjaimat görcsösen tördeltem a combomon és még olyan kis dolgok is növelték a feszültségszintemet, mint az a rohadt nem működő óra.

- Szóval... Nancy - hozott fel engem anya, már szinte hallottam a gondolatait, amik arról szóltak, hogy Christopher még mennyire kezdő és tapasztalatlan, akihez jelenleg neki nincs sok türelme, mégis szükségszerűnek tartotta a rólam szóló véleményét, mert volt valami érdekes semlegesség a férfiben, ami hozzá tartozott a személyiségéhez.

- Nancy. Nos, Nancy Williams egy végtelenül... - *tiszteletlen lány*, mondta a fejemben a hangja, *egy pimasz, tiszteletlen, nagyszájú lány, akivel nehéz dolgozni, aki hisztizik, ha esetleg kritikát szándékoznék adni neki és akinek kegyetlenül összetörtem a szívét. Aki annyira, de annyira ártatlanul szerelmes volt belém, én pedig ezzel nem foglalkozva elhagytam, elfordultam tőle és hagytam, hogy kisétáljon az ajtómon. Hogy miért? Mert a karrierem fontosabb nála.* - ... egy végtelenül szeretnivaló egyén.

Christopherre kaptam a tekintetemet és megannyi kérdést sorakoztattam fel neki, amiket nem volt hajlandó megválaszolni. Talán azért nem adta anya tudtára a hiányzásokat, a feleselést és azt a nagy tiszteletlenségemet, amit folyamatosan emleget, mert emlékezett azokra a pillanatokra, amikor az anyám és a parancsai miatt sírtam előtte. Emlékezett arra, mikor először hazavitt és zokogtam az autóban mellette, emlékezett arra, amikor a szertárban a mellkasára dőltem anya reggeli ordibálása miatt. Egyetlen momentum kellett ahhoz, hogy rájöjjek erre, egyetlen momentum a szemeibe nézve, egyetlen momentum, ami azért szakadt meg, mert elgyengültem és mert nem bírtam tovább, lenéztem az asztalra, hogy anya ne lássa azt, ahogyan lecsukom a pilláimat, hogy elrejtsem a könnyeimet.

Hiányzott Christopher.

- Rendkívüli esszéket ír, figyel az óráimon és kiemelkedő válaszokat ad a kérdéseimre. Hihetetlenül okos lány - mondta, miközben aprókat bólintott anyát figyelve és a reakcióját a mondandójára.

- Maga írta az ajánlást, jól tudom, Mr. Burns? - anya rákérdezett arra, amit reméltem, hogy soha nem hozunk fel. - Gyönyörűen fogalmazott!

Miután elolvastuk Charlottetal a leveleket, anya bejött a szobámba és megkérdezte, hogy miért vagyunk ennyire szótlanok, majd leült mellém és elolvasta mindkét dokumentumot. Megdicsért a motivációs levélért és elmondta, hogy mennyire kedves Mr. Burnstől, hogy egy ilyen gyönyörű ajánlólevelet írt annak érdekében, hogy felvegyenek az egyetemre. Még időm sem volt eldönteni, hogy egyáltalán el akarom-e küldeni, mert anya és Charlotte sürgettek, hogy beleférjek az időbe - a motivációs levél végett ez tulajdonképpen csalás, de nincs erőm ahhoz, hogy jelen pillanatban foglalkozzak a bűntudatommal, amit az okozott, hogy megosztottam egy olyan levelet a nevemben egy hatalmas egyetemnek, amit nem is én írtam. Később persze órákat, sőt, napokat fogok rágódni ezen és háromszor meg fogom bánni azt is, hogy arra az egyetemre akarok menni.

- Igen, nos, nehéz a lányáról rosszat mondani, Mrs. Williams - válaszolt Christopher, de aprócska félmosolyra húzta a száját, mert még ő is tudta, hogy ez mekkora hazugság. - Illetve, mondhatnék róla, de felesleges, mert biztos vagyok benne, hogy azokat hallotta már a mai nap folyamán, Hölgyem. Azt viszont szeretném, ha tudná, hogy csodálatos lánya van, Mrs. Williams és minden szavamat komolyan gondoltam abban a levélben.

Habár anyának címezte a kijelentést Christopher, az utolsó mondat utáni aprócska pillantás megsúgta nekem, hogy csakis felém irányított mindent, amit kiejtett száján. Szükségem lett volna egy helyre, ahol anyától elkülönülve sírhatnék a múlt és a jelen történésein, egy helyre, ahol emészthetem az elhangzottakat és ahol csendben összeomolhatnék a nagy lelki tehertől, amit most Christopher pakolt rám a rengeteg új kérdéssel, amiket ezzel szült.

Mert ott van az az értelmetlen tény, hogy miért is mondana nekem ilyeneket

Christopher, amikor ő szakított velem a lehető legkegyetlenebb módon - miért csinálna bármit is? Miért írja meg helyettem a leveleket, miért véd anya előtt, miért visz haza, miért cipel fel a karjában a negyedikre, miért törődik?

Miért törődik?

Nem akarom, hogy törődjon – nem akarom, hogy álljon a küszöbön, mert nem tudja eldönteni, hogy az életemben akar-e maradni vagy nem, azt akarom, hogy lépjen tőlem messzire, hogy végre ne érezzem a hiányát, hogy fel tudjam dolgozni, amit az elhagyása okozott, hogy fel tudjam dolgozni azt, hogy összetörte a szívemet. Nem tudom ezt kivitelezni úgy, hogy mindig tesz valamit, ami megakadályoz engem abban, hogy utáljam őt.

Mert igen: utálni akartam őt. Haragudtam rá, leírhatatlanul, kimondhatatlanul megbántott és azzal az egyetlen rövidke mondattal fogta az egész testemet és ketté törte, éjszakákat sírtam át miatta arra gondolva, hogy mit tettem, amiért ezt érdemeltem és ami még fontosabb kérdés, hogy mit tettem, amiért nem előbb mondta el nekem azt, hogy nem vagyok annyira fontos, amikor még nem függtem tőle úgy, mint akkor, amikor szakított velem. Minden egyes pillantásunk után könnyekben török ki, mindenkit, mindenkit elvesztettem vagy kezdtem elveszteni magam körül, olyan fontos embereket, mint Mikeila és a bátyám, mégis voltak olyan órák, amikor Clayton mellett eszembe jutott ő és csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire kegyetlenül fáj az, hogy eltűnt az életemből, hogy mennyire hasogat, szúr a hiánya és a szavak, amiket hozzám vágott, ezt pedig soha nem fogom megbocsátani neki.

- Köszönöm az idejét, Mr. Burns - nem tudom, mennyi idő telt el és miről beszélgetett még anya Christopherrel, mert nem figyeltem és annyira elfelejtettem koncentrálni, hogy még egy könnycsepp is kiszökött a szememből. Gyorsan eltüntettem és felálltam, miközben anya és Christopher kezet fogtak és elköszöntek egymástól, majd elmormoltam egy jó estétet és követtem anyát az ajtón kívülre anélkül, hogy hátra néztem volna a férfire.

Nem tudom mi ütött belém, amikor a folyosó közepén megálltam. Végig gondoltam azt, ami járt a fejemben, elkezdtem komolyan forgatni mindent, a kérdéseket, amik emésztettek a rengeteg dolog mellett, és túl nagy vágyat kezdtem érezni ahhoz, hogy visszaforduljak és mindet Christopher arcába toljam.

- Anya, elfelejtettem megkérdezni Mr. Burnstől a szerdai dolgozat témáját, visszamehetnék? - improvizáltam, kerülve a szemkontaktust, anya pedig utamra engedett és kijelentette, hogy ha három perc múlva nem ülök a kocsijában, hazahajt nélkülem. Bólintottam és sarkon fordultam, olyan elszántsággal tettem meg a lépéseket, mintha nem félnék, mintha nem remegne a lábam, mintha nem verne háromszor gyorsabban a szívem, és úgy nyitottam ki ajtót, mintha nem lenne könnyes a szemem és mintha nem kísértene a veszély, hogy bármikor zokogásban törhetek ki.

Christopher értetlenül állt megjelenésem előtt, végig követte tekintetével, ahogyan bezárom az ajtót, felvette velem szemkontaktust, mintha nem ijedne meg az elmúlt hónapok élénk érzéseitől, de amikor közel léptem hozzá, teste megfeszült gondosan kivasalt ingje és zakója alatt, és ajkai elnyíltak, ahogyan sóhajtottam egyet.

- Miért, Christopher? - kérdeztem halkan, és nem bántam azt, hogy nem pontosítottam. Remegett a szám és tudtam, hogy nehéz lesz ezek után megszólalnom, hagytam, hogy Christopher elgondolkozzon ezen az egyetlen szón, hogy miért. Miért minden, miért? - Miért, Christopher? Miért írtad meg a leveleket? Miért vettél fel a múltkor? Miért nem keltettél fel, miért vittél fel helyette? Miért nem írtad be a hiányzásaimat? Miért nem mocskoltál be anyám előtt a tiszteletlenségem miatt? - nem bírtam tovább, potyogtam a könnyeim, de egyetlen sírásra hasonlító hangot sem adtam ki, némán hagytam, hogy a sós cseppek égető vonalat ejtsenek az arcomon és minden gyötrelmet próbáltam belesűríteni a tekintetembe, minden gyötrelmet, amit éreztem és érzek iránta, de ő nem volt hajlandó válaszolni, csak nézte az íriszeimet, amik könnyekben úsztak. Bosszantott a némasága, követelni akartam, hogy válaszoljon és csak ingerelt az, hogy láttam rajta azt a tehetetlenséget, ami kiült az arcára és ami megmutatta, hogy képtelen rendes és elfogadható választ adni nekem. Suttogva szólaltam meg, mert féltem, hogy hangos bőgésben török ki, ha nem így teszek. - Miért, Christopher? Miért mondtad azt, hogy a karriered fontosabb nálam, ha nem tudsz erre válaszolni?

- Mert az volt az igazság - mondta ugyanúgy halkan, én pedig felnéztem egyenesen az ég felé. Lelkileg bántottak ezek a mondatok és olyannyira legyengítették amúgy is gyenge szervezemet, hogy attól féltem, hogy

elájulok.

Csillogtak Christopher szemei, mikor visszanéztem rá, és nem tudtam megállapítani homályos látásom miatt, hogy a könnyektől, vagy csupán a lámpa fénye volt az, ami ragyogott abban az egész égboltozatban, ami beléjük tömörült. Még közelebb léptem hozzá, már csak milliméterek voltak, amik elválasztottak minket, olyan volt, mintha az egész környezetünk felgyulladna, ahogy csökkentjük a távolságot magunk között, mintha az egész világ minket nézne, Christopher másodpercről másodpercre, centiméterről centiméterre erősödő ziláltságát a közelségem végett és az én könnyekben úszó arcomat, amin a világ összes érzelmét fel lehetett ismerni az utálattól egészen a véget nem érő szerelemig.

- Akkor miért Christopher? - *akkor miért törődsz velem?*

Christopher szinte kérlelt a szemeivel, hogy ne tegyek fel ilyen kérdéseket neki, de nem tudtam megállni, a földre néztem, mert képtelen voltam az arcát nézni – féltem, hogy a karjaiba borulok és zokogva kérem, hogy felejtsünk el mindent, hogy jöjjön vissza hozzám, mert szükségem van rá és nélküle nem tudom, hogy mit kezdjek. Hangosan sírni kezdtem, mikor megéreztem az arcomon hatalmas tenyerét, hajszálnyi volt csak az az erő, ami elválasztott attól, hogy a mellkasának dőljek és hallgassam nyugtató szívverését, hogy ellazítsam az izmaimat, hogy érezzem az illatát. Küzdött saját magával, küzdött minden mozdulatával, ami közelebb vonzotta hozzám egyenesen addig, amíg ajkai súrolni nem kezdték az enyéimet. Vágytam a csókjára úgy, mint a legelső alkalommal, és szinte a lehetetlennél is jobban összekuszálódtak a gondolataim, mikor kikerült engem és minden érintésétől megfosztva egyedül hagyott a teremben.

És hogy mit csináltam utána? Hazamentem anyával, lezuhanyoztam és mikor beleálltam a tükörbe, fel sem ismertem önmagam. Az egyedüllét, a magány teljesen megváltoztatott, nem engedte, hogy tisztán gondolkodjak, elvette a hangsúlyt a legfontosabb témáktól, kifordított magamból. Nem is emlékszem, mikor volt utoljára őszinte a mosolyom – talán amikor megláttam azon a péntek délután Clayton roncsát az iskola parkolójában.

Úgy, ahogy voltam, törölközőbe tekeredve átmentem a bátyám szobájába, felkapcsoltam az éjjeli szekrényén lévő kislámpát és leültem az ágyára,

néztem az *Artic Monkeys* poszterekkel takart falakat, miközben azon gondolkoztam, hogy vajon túléli-e. Azon gondolkoztam, hogy mikor lesz a következő alkalom, amikor az orvosok felhozzák, hogy ideje lenne lekapcsolni a gépekről és mikor lesz az, amikor már mi sem bízunk abban, hogy felébred. Mi lesz akkor, ha úgy hal meg, hogy el sem köszöntem tőle? Mi lesz, ha egyszer csak hazaérkezek az iskolából, anya pedig ül majd a kanapén kisírt, üres tekintetekkel Millie mellett, apa pedig elém lép és elmondja a tragédiát?

Ezen gondolkozva fogtam magam és felöltöztem, és annak ellenére, hogy már nem volt látogatási idő, kisurrantam a házból és elgyalogoltam a városi kórházig még úgy is, hogy megfagytam közben. A lifthez siettem, amikor az ügyeletes recepciós a székében forogva ecsetelgette a barátnőjének a mai napját és a negyedikre felérve megvártam, amíg az orvosok bemennek az irodájukba. A folyosó üres volt, a szobák ajtajai becsukva takarták el a betegeket és csak az azokon lévő, aprócska ablakon keresztül lehetett látni őket.

Clayton eszméletlenül feküdt az ágyán, amikor nesztelenül lenyomtam a kilincset és beszöktem a szobájába. Csak a holdfény világított be az utcára néző nyílászárón, de tökéletesen láttam a bátyámat, mellé húztam a kis fehér széket és megfogtam a kezét, hogy közelebb érezzem magamhoz. Nem is tudom, mit akartam – esetleg mondani valamit, abban reménykedve, hogy hallja. A tudtára adni, hogy szeretem és bocsánatot kérek, amiért haragudtam rá a kocsiban aznap éjjel. Hogy soha nem fogom tudni meghálálni azt, amit értem tett valamennyi évünk alatt, hogy a világon a legjobb báty és örökni érezni fogom a hiányát, ha nem éli túl ezt. Gondolataimra a testvérem mellkasára hajoltam és hallgattam szívverését, túl sok volt nekem ez, és igazán megviselt az állapota. Szorongtam a tudatlanságtól, hogy meggyógyul-e vagy nem és megőrültem a tehetetlenségtől, mert tudtam, hogy nem tudok semmin sem változtatni.

- Nancy - gyorsan felkaptam a fejem Clayton csendes, reszelős hangjára, hogy megnézzem, hogy csak képzelődtem-e, vagy tényleg megtörtént az, amit minden egyes nap kívántam. Alig nyitott szemei olyan résnyire voltak szűkülve, hogy a sötétben eleinte meg sem tudtam állapítani, hogy tényleg fent van-e, de ujjai leggyengébb szorítására libabőrrel a testemen fordult ki a

mai nap szememből már sokadjára a könnycsepp, miközben szám tátva maradt a meglepettségtől. - Nancy?

- Clayton, úristen, Clayton! -nevetve tört ki belőlem hangosan a sírás, miközben remegő kezeim Clayton sebzett arcához értek. Azt sem tudtam örömömben, hogy az orvosoknak kellene-e a szólnom, vagy itt maradnom vele egész este és meghálálni mindennek és mindenkinek, aki visszaadta nekem. - Istenem, istenem, Clayton, annyira hiányoztál!

- Biz... biztonságban... - olyan halkan beszélt, olyan nehezen, hogy alig értettem, mit akart mondani, vagy kérdezni, így elcsendesültem és közelebb hajoltam hozzá, hogy halljam, miközben az egész testem remegett a pillanatnyi boldogságtól, ami körülvett ebben a pillanatban. - Biztonságosan hazaértél?

Először nem tudtam, mire céloz és értetlen tekintettel néztem rá, próbálva felfogni a kérdését, de aztán eszembe jutott a házibuli estéje és az, hogy Claytont kellett volna hívnom baj esetén. Emlékszem, mennyire mérges voltam rá, amikor a századik hívásomra sem válaszolt, azt hittem, hogy elfelejtett és kimentem a fejéből, a tény pedig, hogy a kómából való felébredés után ez az első dolog, amit felhoz, megmelengette fájó szívemet. Felültem a székről az ágyra és bólogatva adtam neki választ, miközben nyakába borultam, és akármennyire próbáltam megakadályozni, sírtam az örömtől, amikor nehezen hátamra vezette kezeit. Addig mozgolódtam lassan, amíg mellé nem feküdtem teljesen, csak feküdtem a karján a teljes lelkemmel ölelve őt, a kettőnk között lévő kötelék még jobban megerősödött és még lélegzetvételünket is egyre állította.

Több, mint egy hónap után ma volt az első olyan este, amit végig aludtam.

[H A R M I N C H A R M A D I K R É S Z]

Március tizenhetedikét mutatott a naptár, amikor apa átsietett az autó másik oldalára és segített kiszállni Claytonnak a hátsóülésről. Habár kedd van, kihagytam az iskolát, ráadásul anya engedélyével - na, persze nem Clayton érkezése miatt, nem olyan engedékeny ő, csupán Millie beteg és az óvoda helyett itthon maradt, nekem pedig figyelni kellett rá, tekintve, hogy anya elment apával a kórházba. Clayton még a kocsi ajtaján támaszkodott, nem volt hajlandó megmozdulni, csak elborzadva szemlélte üres udvarunkat és felháborodva nézett a szüleinkre anélkül, hogy bármi jelét mutatta volna a hazatérés örömének.

Jaj, ne...

- Hol a kocsim? - kezdte felcsattanva, miközben olyan írtózattal várta a választ, mintha valamilyen gigantikus problémára keresné a megoldást.

Clayton szánalmas trabantja sajnos még életben van egyébként, körülbelül pár nappal fordult hozzánk Charlotte azzal a kéréssel, hogy engedjük neki elvinni az autót, hadd dobja be egy szerelőhöz, hogy mire Clayton hazaér, friss és törés- vagy éppen horpadásmentes legyen. Az ütközés csúnyán megviselte a járművet is és nagyobb szemétté tette, mint amilyen eredetileg is volt.

- A rendőrség lefoglalta - szólaltam meg gyorsan, mielőtt anyáék elregélték volna nekik Charlotteot. Ennek csak az volt az oka, hogy a lány megkért, hogy tartsuk titokban ezt, hadd legyen majd Claytonnak meglepetés. - Majd hazahozzák neked, ha befejeződik a... vizsgálat.

Anya azonnal átnyújtotta a fiának a két mankót, ami biztosította még a járásban, mielőtt hisztizni kezdene a kocsija miatt, és apával együtt

centiméteres távolságban figyelte teljesen addig, amíg fel nem ért hozzám a teraszra. Nagy mosollyal üdvözöltem a bátyámat és ha nem nézett volna ki olyan törékenynek, mint egy megrepedt porcelánedény, valószínűleg a nyakába ugrottam volna, de így, hogy a saját lábán is nehezen állt meg, úgy döntöttem, hogy későbbre hagyom ezt a fogadtatást, helyette csak szélesre tártam előtte a bejárati ajtót.

- Ha most nem lesz frissen sült pizza a szobámban, Nancy... - kezdte Clayton a fejét csóválva, miközben szó szerint áttipegett a küszöbön, majd nyelvével csettintett és hitetlen vigyort varázsolt az ajkaira. - Az nagyon nagy suttyóság lesz a részedről, ugye tudod?

- Bármikor kirúghatom ezeket a botokat alólad, ugye tudod? - hecceltem a bátyámat gúnyosan, de mindhiába volt ez a csesztetés, amikor le akarta venni a kabátját, szinte ugrottam, hogy segítsek neki.

Nem mondok meglepő dolgot azzal, ha kijelentem, hogy az egész napot vele töltöttem - sőt, nem csak én, hanem a család is. Nem hiszem, hogy volt még ennél normálisabb összejövésünk: filmet néztünk, pizzát rendeltünk és levetettük kicsit a mindennapi hajsza által ránk került stresszt, félelmet és ridegséget, amiket majdnem mindig közvetítünk a másik felé valamilyen szinten. Soha nem gondoltam volna, hogy ezt bármikor is elmondhatom majd, de jól éreztem magam a családommal és felszabadultan nevettem velük az egyébként ritka rossz vígjátékon, ami olyan érdektelen volt számomra, hogy még a nevét sem jegyeztem meg - mondhatjuk, hogy egy aprócskát megnyugodtam, a szívverésem visszaállt normálisra és elfelejtettem gondolni arra, hogy mi lesz majd holnap az iskolában, ahol nagyon úgy tűnik, hogy nem terveznek a rólam és Christopherről szóló pletykák elcsitulni.

Sőt.

Olyan, mintha egyre csak erősödnének. Olyan, mintha mindig kiderülne valami új dolog, ami nem hagyja elpárologni a témát, amin most csámcsog szinte mindenki, ez pedig egyenesen az őrületbe kerget. Jasper sem mondja már azt, amit általában ilyenkor szokás mondani; nem mondja már azt, hogy ne aggódjak, mert majd egy-két hét múlva jön valami más érdekfeszítő információ valamiről vagy valakiről, amiről majd beszélhetnek és ami miatt elfelejtődik az is, hogy egyáltalán létezem - felesleges lenne ezzel hitegetni

magunkat, mert nem úgy áll a helyzet és az az igazság, hogy sokkal nagyobb ez annál, hogy bármi átvegye a helyét.

Ugyanis ez tiltott dolog, ez bazi nagy bűncselekmény.

Nem hibáztathatom azért az embereket, mert összesúgnak a hátam mögött és mert elméleteket gyártanak, hiszen technikailag sosem erősítettem meg egyetlen szóval sem azt, hogy én és Christopher valaha is romantikus kapcsolatba keveredtünk, csupán okot adtam rá, hogy ezt higgyék - teljesen nyilvánvaló, hogy egy többszáz fős gimnazistacsoport agyát túlságosan is megmozgatja a gondolat, hogy egy közülük való összeszűrte a levet a viszonylag új történelem tanárral, aki nem csak fiatal, hanem iszonyatosan jóképű is és akiről a folyosókon ódákat zengnek a diákjai.

Na most, az, hogy ezzel szivatnak, ingerlő kérdéseket raknak fel nekem, felém kiabálnak a folyosókon, igazán zavaró és nehezen viselhető, emellett teljesen érthető okokból bőven paranoiásabb lettem, mint voltam, tekintve, hogy ezeket a kis beszólásokat bármelyik tanár meghallhatja tulajdonképpen bárhol és bármikor. Hogy elterjedt-e már a tanáriban a hír? Fogalmam sincs, de ha elterjedt volna, eljutott volna már Vinston Igazgatónőhöz is, azt pedig nem látom lehetségesnek, hogy ő csak úgy elengedi ezt az egészet a füle mögött.

- Nancy, segítesz felmászni a lépcsőn? - Clayton meglökte a vállamat és visszatérített a valóságba, tekintetéből meg tudtam állapítani, hogy figyelemmel követte az előbbi elbambulásomat és kiváncsi a miértjére, viszont nincs kedve így random rákérdezni anyáék előtt és szeretné, ha felmennénk valamelyikünk szobájába. Nekem pedig soha az életben nem volt ennyire szükségem valamire, mint most erre.

- Persze - mondtam, majd segítettem felállni Claytonnak a kanapéról és a kezébe adtam a mankóit. Rettenetesen nehéz volt feljutnunk az emeletre, minden egyes lépcsőfoknál megijedtem, hogy hátraesik, még úgy is, hogy ennek nyomát sem mutatta. Hosszú percek kellettek, mire sikerült a lépcső tetejére evickélnünk, de megérte, mert amikor bezártuk magunk után a szobám ajtaját, hihetetlenül megkönnyebbülten éreztem magam anyáék társasága nélkül.

- Na, mizu? Mesélj, miből maradtam ki az elmúlt egy hónapban? - Clayton leereszkedett az ágyamra és a talajra ejtette a mankóit, majd szép lassan hátrafeküdt a párnámra. Láttam a fájdalmat az arcán és majd megszakadt a szívem emiatt és azért, mert emlékeztem a baleset előtti időszakra és arra, ahogyan mindig felugrott az ágyamra teljesen hirtelen és merészen, mert nem kellett attól rettegnie, hogy meghalhat a fájdalomtól. Clayton észrevette az aggodalmamat és a nyugtalanságtól grimaszba torzult arcomat, övéihez hasonló zöld szemeimbe nézett és megpróbálta a lehető legkiegyensúlyozottabb és legnyugodtabb tekintetét előhozni. - Nancy. Minden okés. Komolyan.

- Elég sok minden történt - hagytam figyelmen kívül a szedálását, majd leültem mellé az ágyamra és sóhajtottam, mert nem tudtam, hol kezdjem és mivel. *Mikeilával? Christopherrel? A pletykákkal?* - Össze... összevesztem Mikeilával.

- Mi? Miért? - Clayton egyből rákapott a témára és érdeklődve szemlélt, várva a magyarázatomat. Igazából sejtette már ezt, valami azt súgja, hiszen neki is feltűnt, hogy Mikeila egyszer sem látogatta meg, amit egyébként nem teljesen értek, hogy miért. Az egy dolog, hogy rám mérhetetlenül haragszik, de Clayton a világon semmit nem tett ellene, gyerekkora óta a nemlétező bátyja volt és mindig a javát szolgálta, most pedig arra sem képes, hogy mondjuk felhívja, ez pedig biztos, hogy Claytonnak is rosszul esett.

- Rájött, hogy együtt voltam Christopherrel - mondtam halkan, Clayton pedig bólintott egyet, majd komoly gondolkozásokba kezdett, mert olyan összezavarodott arcot vágott, mintha azt jelentettem volna ki neki, hogy szuperképességeim vannak. - A házibulin történt. Elég durva volt, egy srác kérdezett egy tök provokatív dolgot Christopherrel kapcsolatban és...

- Várj, várj egy picit, miért használtál múltidőt? - lesütöttem a szememet a kérdésre és mélyet sóhajtottam. Rájöttem, hogy fájt Christopherről beszélnem. Azért nem részleteztem semmit Charlottenak sem, mert próbáltam a lehető legmélyebbre temetni még a gondolatát is a férfinek és soha nem akartam háborgatni. - Szakítottatok? Basszus, Nancy, mi történt?

- Teljesen mindegy, már vége és kész - zártam le gyorsan, miközben felkaptam a fejem és a fülem mögé tűrtem egy szőke hajtincsemet. Hogy

miért nem beszéltem Claytonnak a szakítás részleteiről? Nem azért, mert nem bíztam benne, vagy mert nem akartam vele megosztani, hanem azért, mert tisztában voltam azzal, hogy Clayton hála az égnek fel fog épülni, és ha ez megtörténik és annak a tudatában lesz, hogy Christopher Burns összetörte a nagyobbik húgának a szívét, nem biztos, hogy Christopher Burns monokli nélkül megússza. - Soha nem kell róla beszélnünk.

- Oké - Clayton nem volt hülye és leesett neki, hogy nincs kedvem ehhez a témához és jó testvér módjára hajlandó volt megváltoztatni azt anélkül, hogy valamilyen kínos megjegyzést tett volna. - Mizu a jelentkezéssel? Megírtad a motivációs leveledet? Elolvashatom?

- Nem én írtam meg, hanem Christopher - mondtam ki kertelés nélkül, Clayton pedig kimeresztett szemekkel figyelt és úgy elvesztette a fonalat, hogy hosszú másodpercekig csak bámultuk egymást, mint valami két idióta, aki nem tudja, hogy hogyan kell verbális kommunikációt folytatni.

- Nancy, mi a fasz? - fogalmazta meg a gondolatait egy rövidke mondatban a bátyám, majd tarkóját vakargatva próbálta leplezni, hogy kezd kiborulni, amiért nem érti, mi történik körülötte. - Most mondtad, hogy nem beszélünk arról az emberről és fullra vége mindennek, aztán benyögöd, hogy megírta a kurva motivációs leveledet. Nem értem és össze vagyok zavarodva, Nancy.

- Nem kértem, hogy írja meg a leveleimet, Clayton. Megírta, amikor aludtam nála, oké? Nem akartam felhasználni, de anya elküldette velem, mielőtt...

- A leveleidet? Többesszámban? És mi az, hogy mikor nála aludtál? Nancy, mi a fasz? - sóhajtva jöttem rá, hogy ez egy hosszú délután lesz, és elkezdtem a legelejétől mindent, de direkt kihagytam azt, hogy Christopher mit is mondott nekem utóljára. Elmeséltem a bátyámnak, hogy miután ő nem vette fel a telefont és teljesen ki voltam borulva a pletykák miatt, Christophert kértem meg, hogy jöjjön értem, az az éjjel pedig egyben az utolsó romantikus pillanataink egyike is volt, ugyanis a házába érve egyből szakított velem. Megosztottam vele, hogy nagyon durva a suliban a helyzet és hogy nem járok be egy ideje történelem órákra és lenne már egy csomó figyelmeztetésem, de Christopher nem hajlandó beírni hiányzónak, ugyanakkor idegeneknek nézzük egymást, persze nem ezt bizonyítja az a tette, amikor a kórházba menet felvett engem az autójával, amiben egyébként bealudtam, mivel

kialvatlan voltam azért, mert annyira féltettem őt, hogy képtelen voltam álomra hajtani a fejem. Mikor felébredtem, az ágyában voltam, itthon pedig két gyönyörűen megfogalmazott levél fogadott engem, amiket meg is mutattam neki és el is olvasott. Még abba is beavattam, hogy anya találkozott Christopherrel a fogadóórán és hogy az utóbbi majdnem megcsókolt, de mielőtt megtörtént volna, kiviharzott a teremből. Christopheren kívül elmondtam neki, hogy Mikeila rám sem néz, viszont Charlottetal annál inkább jobb kapcsolatba kerültem, megfogadtuk a tanácsát és félre tettük a problémáinkat, mert szükségünk volt egymásra. Clayton úgy próbálta feldolgozni a kapott információ egyveleget, mintha egy számítógép lenne, csak percekkel az elnémulásom után szólalt meg és végre hajlandó volt rám nézni. - Baszki, Nancy. Kegyetlen volt neked ez az egy hónap.

- Igen, de legfőképpen miattad, Clayton - nem hazudtam, amikor kijelentettem ezt neki. Visszagondoltam az elmúlt hetekre, az esti gondolataimra, amik összegyűltek és megalkották a saját démonjaimat, a szobájában való, poszterekkel takart falak bámulására és arra, ahogyan sírásban törtem ki minden egyes alkalommal, amikor leültem az ágyára. A hosszú várakozásokra a kórházban, hogy felébredjen, a remegésre, amit éreztem minden nap minden percében, és arra a félelemre, ami elmúlt, amikor kinyitotta a szemeit. - Nagyon nagyon féltem, hogy mi lesz veled.

- Jaj, te! Gyere ide - Clayton a karját kitárva magához hívott, én pedig gondolkodás nélkül a mellkasára hajoltam, úgy, mint azon az estén a kórházban. Iszonyatosan jó volt érezni a melegséget, amit a teste árasztott és örültem, hogy lehetőségem van arra, hogy ezt a mozdulatot, hogy lefekszem mellé, megtegyem. - Megünnepelhetnénk az életben maradásomat azzal, hogy veszel nekem a zsebpénzedből egy kutyát végre, amit még karácsony előtt kértem tőled, amúgy.

- Na, hagyjál békén - mormoltam a pulcsijába, hogy leállítsam, még mielőtt elkezdene úgy nyafogni, mint egy rossz kamaszlány.

Hangos dudaszó rázott fel minket, és habár lassan és nehezen, de felállt Clayton is az ágyból és a harmadik jelzés után, amikor már biztosak voltunk benne, hogy a mi házunk előtt áll valaki, úgy döntöttünk, hogy levonulunk a földszintre, akármilyen nehezen is esik a bátyámnak és akármilyen tökéletesen is eltervezte, hogy ma már nem fogja leszenvedni magát a

lépcsőn. Mosolyogtam, amikor kinyitottuk a bejárati ajtót és megpillantottuk anyáék mellett Charlotteottot Clayton tragacsával, ami úgy csillogott mögötte, mintha vadiúj lenne, komolyan, még nekem sem volt jogom ezúttal bármilyen sértő jelzővel is illetni.

Charlotte mosolya a lehető legőszintébb érzelem kifejezés volt ezen a Földön, szemei sziporkáztak Claytont nézve, akinek leesett az álla a meglepődéstől és lassan mosolyra görbültek az ajkai. Látszott, hogy ez a mosoly akaratán kívül történik - látszott, hogy nem tudja irányítani, csak nézte a lányt, összekapcsolódott a pillantása az övével és óvatosan lesétált a teraszunkról, egyenesen Charlotte felé.

- Mi a franc, Charlotte? - kérdezte nevetve, miközben a kocsijára tévedt a tekintete. Na, abban a pillanatban nem voltam biztos benne, hogy a kocsijának, vagy Charlottenak örül jobban, hogy őszinte legyek. Ezek a bizonytalan kérdések mondjuk azonnal eltűntek, amikor újra Charlottera nézett és olyan láthatóan végig vezette a szemeit a lányon, hogy még úgy is meg tudtam ezt állapítani, hogy háttal állt nekem. Bizonyára elég merész pillantások voltak ezek, tekintve, hogy az autó előtt álló szüleim elborzadva fogadták a látottatakat. Claytont nagyon feltűnően nem érdekelte már anya és apa jelenléte, ami tulajdonképpen meglepett, mert emlékszem, hogy a házibuli napján a kocsiban mennyire félt attól, hogy kiderül kettejük kapcsolata, most viszont nagyon magasról tesz rá, olyan kegyes pillantásokkal áldja meg Charlotteot, amilyeneket minden lány kapni szeretne egy fiútól. - Annyira jó vagy, komolyan.

Clayton nem mondott többet, odaért Charlotte elé, a lány pedig abszolút nem törődve a hátuk mögött lévő két emberrel, fogta magát és cseresznyeszínű ajkait a bátyáméira pecsételte. Mosolyra késztetett a romantikus látvány, ahogyan a tavaszi színek pomázatában csak állnak és csókolóznak, úgy, mintha soha nem akarnának szétszakadni, miközben anyáék magukban az atyaúristent is szidták - legalább is ezt lehetett leolvasni az arcukról.

Irigy voltam egy kicsit a bátyámra, amiért be tudja csukni a szemét mások véleménye előtt és képes arra, hogy egy olyan szintre lépett, ahol már nem érdekli semmi. Irigy voltam, miközben a csókolózás legmeghatóbb, leggyönyörűbb formájában elveszett annak ellenére is, hogy anyáék méreggel átitatott szemekkel nézték őt és a szerelmét. Nyilván tudták már, hogy

összegabalyodott Charlottetal - túl sokat járt a lány a kórházba Claytonhoz ahhoz, hogy ne tudják -, de nem gondolták, hogy annyira komoly, hogy Clayton szemeiből elszáll minden gond és fájdalom, ha szembetalálja magát vele. Nem gondolták, hogy szerelmes. Ha tehetnék, az ő kapcsolatait is korlátoznák és befolyásolnák, úgy ahogyan az enyémet tette anya anno, csakhogy Clayton ebben a témában irányíthatatlan és anyával is közölte, hogy nincs beleszólása a szerelmi- és a magánéletébe.

Charlotte Clayton nyakába borult és suttogott valamit a fülébe, amit lehetetlenség lett volna hallani, de véleményem szerint nem is volt szükséges: nem hiszem azt, hogy ez rajtuk kívül bárkire is tartozott volna, egyszerűen csak boldog voltam, hogy a bátyám boldog és jelen esetben csak ez számított.

Este tízkor a szekrényemre függesztett tükör előtt álltam és próbáltam meggyőzni magam, hogy nem szabad kihagynom a holnapi első órámat és muszáj lenne bemennem törire, tekintve, hogy nem sokára vizsga és nem ártana, ha megírnék még egy-két esszét, gondolataim ellenére mégis otthon maradtam az első óra idejére. Ami viszont meglepett, az az volt, hogy mikor kiléptem a szobámból reggel nyolckor, összeütköztem Charlottetal, akiről egyébként azt sem tudtam, hogy itt maradt estére.

Két orcája hajához hasonló árnyalatot vett fel, mikor meglátott engem, szégyenlősen végignézett saját magán, én pedig akaratlanul is követtem a tettét: már a nyakán díszelgő vörös-lilás folt is meglepett, de a ruházata még jobban: a bátyám tegnapi szürke pólóját viselte, ami alacsony termete miatt a combja közepéig eltakarta. Annyira kínos volt a helyzet, hogy még megszólalni sem tudtam, csak álltunk egymás előtt és vártuk, hogy a másik megtörje csendet – ez történik, ha két nyomorultat összeeresztenek, kérem szépen.

- Izé, hogyhogy nem mentél be törire? - kérdeztem végül, mintha ez lenne az egyetlen értelmetlen dolog számomra. Együtt kezdtünk el lesétálni az emeletről, mintha együtt élnénk és mintha teljesen normális lenne ez a szituáció.

Nem voltam mérges, amiért itt töltötte az éjszakát, sőt – még örültem is neki, csak meglepett, hogy erről én nem tudtam, na meg az, hogy már *ilyen* viszonyban van a bátyámmal.

Mármint...

Charlotte kinézetéből és viselkedéséből könnyen ki lehet következtetni, hogy több minden történt a csókoknál és biztos, hogy megtették *azt*, ez pedig egy kicsit pofán csapott, mint hír, tekintve, hogy Charlotte volt mindig az, aki megállás nélkül azt hajtogogatta, hogy ő a nagy Őre fog várni és nem adja oda magát holmi nőcsábász hímringyóknak.

Clayton pedig az volt. Egy nőcsábász hímringyó, tulajdonképpen.

- Elaludtam - válaszolt végül barátnőm, én pedig bólintottam egyet és annyiban hagytam a témát.

Illetve, megpróbáltam. Esküszöm, megpróbáltam.

- Charlotte, te lefeküdtél Claytonnal? - kérdeztem izgatottan, mire a lány fejét vakargatva bólintott egyet. *Jézusom*! - Te jó ég, Charlotte, nagyon örülök! Mikor, most először? Vagy mikor? Úristen!

Áldottam az eget, amiért anyáék már elmentek itthonról, komolyan.

- Még... februárban - mondta Charlotte halkan, én pedig tátott szájjal bólintottam egyet, ugyanis legbelül meglepett az, hogy sem ő, sem Clayton nem említette ezt meg nekem. - Ne haragudj, hogy nem mondtam el, Nancy, csak jött rá a baleset és annyi gondod volt...

- Semmi baj, ne butáskodj - hogy miért nem akadtam ki? Mert iszonyatosan fájt, amikor Mikeila megtette. Jogos volt, de iszonyatosan fájt és képtelen lennék ugyanezt éreztetni Charlottetal, mert semmilyen rossz szándék nem volt benne és nem érdemli meg azt, hogy haragudják rá.

Reggeli közben végig róla és a bátyámról beszéltünk, örömmel hagytam azt a szerelmes áradozást, amit Charlotte művelt nekem, de ennek fényében még a második óra elejét is szépen lekéstük és hallgathattuk a spanyoltanárnő más nyelvű ordítozását és azt, hogy úgy látszik, én viszek bele a rosszba mindenkit, mert aki velem van, valahogy mindig késik.

Köszönöm szépen.

Már a negyedik órán azon gondolkoztam, hogy mikor lesz vége ennek a napnak, pedig tudtam, hogy még ugyanennyi vár rám - már egyszerűen nem éreztem jól magam a saját társaságomban sem, eljutottam arra a szintre. Mikeila úgy viselkedik, mintha megöltem volna a családját, Sean abszolút mellé állt és követi, mint egy kiskutya, habár ő nem ad nekem olyan pillantásokat; Alice már kezd ellenszenvessé és idegesítővé válni a sok beszólása miatt, egyedül Jasper és Charlotte vannak még, akik úgy viselkednek velem, mint egy emberi lénnyel, de tekintve, hogy nekik ugyanúgy megvannak még a barátaik, sosem tudják, hogy pontosan kire is kellene figyelniük éppen. Charlotte nyilvánvalóan zökkenőmentes kapcsolatban van Mikeilával, Jasper pedig Seannal, én pedig abszolút elfogadom ezt és nem haragszom rájuk, hiszen az önzőség lenne, ha ezt tenném.

- Nancy, ellógjuk a nyolcadik órát? - kérdezte Jasper, miután mellém lépett a folyosón. A legszívesebben rávágtam volna, hogy persze, tekintve, hogy a nyolcadik óránk rajz és semmi kedvem nincs a tanárnőhöz, viszont a törivel így is bajban vagyok már és nem hiszem, hogy emelni kéne még az ellógott óraszámaimat. - Beülhetnénk enni valahová.

- Nem kéne már lógom, a törivel így is kiverem a biztosítékot - foglaltam mondatba gondolataimat, majd elhúztam a számat, hogy jelezzem a sajnálatomat. - Be kellene járnom oda is, igaz?

- Kéne. Elég feltűnő, hogy kihagyod. Mármint, az osztályból már mindenkinek nyilvánvaló, főleg, hogy Burns meg sem jegyzi a hiányzásodat - magyarázta Jasper, én pedig bólintottam, hogy tisztában vagyok vele. - Egyáltalán tudod, hol járunk? Küldjem az anyagot, vagy ilyenek? Mi lesz így a vizsgával, Nancy?

- Nyugi, megoldom - mondtam úgy, mintha kézben tartanám a helyzetet, holott azt sem tudtam, hogy mit kezdjek magammal. Komolyan, fogalmam sincs, hogy egyáltalán mit veszünk most, csak abban reménykedek, hogy majd ha átnézem a vizsga témalistáját, majd tudni fogok mindent egycsapásra. Mert nyilván ilyen létezik amúgy.

- *Nancy Marie Williamst és Mr Christopher Burnst kérjük az Igazgatói irodába fáradni!* - ledermedtem, amikor meghallottam a nevemet a

hangosbemondóból és összerezzentem, amikor az enyém után Christopherét mondták. Olyan érzésem volt, mintha a szívem dobogása is megállt volna egy percre, a körülöttem lévő diákok már titkolni sem titkolták, hogy rólam beszéltek és hogy mekkora vihart kavart ez az egyetlen felszólítás. - *Nancy Marie Williamst és Mr Christopher Burnst kérjük az Igazgatói irodába fáradni!*

- Nancy, menj be, gázabb lesz, ha nem mész be! - Jasper bepánikolva hajolt a fülemhez és suttogott bele, én pedig nyeltem egyet és bólintva elindultam.

Rettegtem a következő percektől, minden, minden lejátszódott a fejemben, ami megtörténhet, láttam bent lelki szemeimmel a rendőröket és azt, hogy bilincsben elhurcolják majd Christophert. Visszhangoztak a fejemben az Igazgatónő fel nem tett kérdései és remegett minden porcikám, mert tudtam, hogy most *tényleg* vége lesz mindennek - már reménykedni sem tudtam, hogy ez megoldódik, a félelmem nagyobb volt mindennél, a markába kapta és megfojtotta a reményt, ami talán képes lett volna elűzni. Minden egyes lépésemmel szinkronban szedtem a levegőt, mélyen beszívtam és ezzel együtt töltötte el az egész testemet újra meg újra a pánik, a feszélyezettség, az aggodalom, miközben szüntelenül reszkettem, akár a szélben állva.

A hideg végigfutott a hátamon, amikor két különböző irányból egyszerre fordultunk a harmadikra vezető lépcső első fokára Christopherrel, nem mertem ránézni, de úgy is érezhető volt közöttünk a feszültség, amit teremtettünk. Magam előtt húzgáltam pulcsim két ujját, és ajkamat harapdáltam, olyan volt, mintha minden másodpercben figyelnének minket - tulajdonképpen így is volt, szüntelenül bámultak minket a diákok és nem sokukat érdekelte az, hogy már becsengettek és a teremben kellene lenniük, egészen addig, amíg egy tanár be nem zavarta őket, miközben sietett az osztályához.

- Soha nem történt köztünk semmi - kezdte Christopher, de annak ellenére, hogy mellettem sétált, ő sem adta nekem a pillantását ugyanúgy, ahogyan én sem neki. - Fogalmad sincs, hogyan alakultak ki a pletykák. Hagyj beszélni!

- Jó - egyeztem bele most, hozzám egyáltalán nem illően, majd a férfivel együtt megálltam az iroda előtt és hagytam neki, hogy bekopogjon. - Félek.

- Tudom - ez volt az utolsó szava, mielőtt kitárult előttünk az ajtó és szembe találtuk magunkat Vinston Igazgatónővel. Egyenesen az irtózás gyötrelme száguldott végig a fejemben, amikor szürke szemeibe néztem, és úgy kivontam magam a forgalomból, hogy azt sem hallottam, amikor beinvitált minket, csupán onnan tudtam, hogy be kell menni, hogy Christopher belökött a helyiségbe.

- Foglaljanak helyet! - mutatott az asztal előtt elhelyezkedő két székre az Igazgatónő, amíg ő maga elfoglalta helyét a saját kis fotelében, velünk szemben. Professzionálisan összekulcsolta ujjait az asztalon, nyugodt tekintetéből semmit nem lehetett kiszűrni, az enyémből viszont biztos voltam benne, hogy azt is megállapította, hogy pontosan melyik napon és hol is csókolt meg Christopher először. - Felesleges kerülgetni a forró kását, mindketten tisztában vannak azzal, hogy miért vannak itt, igen?

- Igen, Asszonyom, hallottuk a pletykákat - válaszolt egyből Christopher, én pedig egyetértően bólintottam. Hallottam a vér lüktetését a fülemben, éreztem a torkomban, az ujjaimban, görcs állt a gyomromban és félő volt, hogy elhányom magam a szorongástól. Habár Christopher hangneme meglepően kiegyensúlyozott volt, mikor fél szemmel rápillantottam, reménykedtem, hogy csak én látom rajta azt a feszültséget, ami az egész mindenét szorongatta.

- A pletykákat, igen - Vinston mélyen bólintott, majd gondterhelten végig szántott arcán és úgy szemlélt egyszer engem, egyszer Christophert, mintha soha életében nem látott volna minket és mintha nem tudná, mit kellene nekünk mondania. - Honnan tudjam, hogy csak pletykák?

- Igazgatónő, ha megengedi...

- Nem, nem engedem meg - állította le a nő már az elején Christophert, majd megköszörülte a torkát és kihúzta magát. Kétségkívül az ő kezében volt az irányítás, olyan tekintélyt parancsolt a puszta megjelenésével, hogy esküszöm, sírni akartam tőle. - Még nem - tette hozzá, Christopher pedig bólintott egyet és csendben maradt. - Williams!

- Igen, Igazgatónő? - a lehető leggyorsabban reagáltam, szinte felriadtam a megszólításomra és olyan gyorsan néztem Delilah Vinstonra, hogy a nyakam

is megrándult. Elnyíltak az ajkaim a félelemtől és a mély lélegzetvételtől, amit megkíséreltem. Pontosan tudtam, hogy ebben a helyzetben én jogilag csupán áldozatként vagyok feltüntetve, az égvilágon semmi problémám nem lehet, mégis pánikoltam, mert kiskorúságom révén Christophert elég durva vádak alá vetnék.

- Igaz-e, hogy Christopher Burns tanár úr az elmúlt öt hónap alatt bármikor is szexuális és/vagy romantikus kapcsolatba lépett Önnel? - tette fel a kérdést Vinston, én pedig meg is szegtem Christopher parancsát, miszerint mindenképpen hagynom kell beszélni, ugyanis előre dőltem és az asztalra könyököltem, csak úgy, mint iskolánk vezetőnője. Hála az égnek még mindig otthon vagyok a büntetőjogi törvénykönyvben és tudtam, hogy az Igazgatónő rosszul tette fel a kérdését, ezt pedig úgy is szándékomban állt megragadni, hogy láttam a szemem sarkából Christopher szinte láthatatlan ellenzését.

- Nem. Nem igaz, Christopher Burns tanár úr egyetlen egyszer sem lépett szexuális és/vagy romantikus kapcsolatba velem. Viszont, minden tisztelettel, Vinston Igazgatónő, tulajdonképpen problémamentes lenne az, ha a szexuális kapcsolat és érintkezés elhagyásával romantikus érzéseket táplálna bármelyikünk a másik felé - mondtam magabiztosan, de ahogy befejeztem a mondatot, visszajött a félelmem és nyelni kényszerültem. Az Igazgatónő is tudja, hogy ha minden csók és bármi nélkül szerelmet vallottunk volna Christopherrel egymásnak és megbeszéltük volna, hogy együtt leszünk, miután elballagok, sőt, ha itt helyben tennénk egymásnak vallomást előtte, bármit megmozgathatna, akkor sem tudna mit tenni, tekintve, hogy nem történt semmi olyan, amivel megrontott volna engem Christopher. - Ettől a megjegyzéstől függetlenül tagadom, hogy bármi is történt volna köztünk mind fizikai, mind elméleti síkon.

- Én kedvelem magát, Williams. Tényleg - mélyen bólintott a nő, majd hátradőlt a székében és úgy kezdett velem kommunikálni, mintha Christopher itt sem ülne az irodában. - Tudom, hogy a kisujjában van minden ehhez kapcsolódó téma. Tudom, hogy tudja, hogy bizonyíték nélkül csak a maga szava számítana ebben a helyzetben és csak a szemeibe nézve is meg tudom állapítani, hogy ha kényszeríteném magát, akkor sem adná meg azt a szót - nem tudtam mit mondani rá, így csak álltam a farkasszemet, ami létrejött kettőnk között és se nem bólintottam, se nem intettem nemet a fejemmel,

csak mozdulatlanul ültem a székemben, ugyanis tudtam, hogy Vinstonnak igaza van: csak az én szavam számítana, azt pedig minden idióta pszichológiai kérdéssel és fordulattal ki tudná belőlem csikarni, ha nem figyelnék. - De nem vagyok ám hülye. Tudják mindketten, igen?

- Ez evidens, Asszonyom, nyilván - helyeselt Christopher, amikor rólam rá terelődött az Igazgatónő tekintete. Felváltva figyelt minket, és sóhajtott egyet, mielőtt elkezdett beszélni. Teljesen egyértelmű volt, hogy választ kapott a kérdésére, miszerint csupán pletyka-e kettőnk kapcsolata, de ahogyan ő is mondta, nincs bizonyítéka, így vagy annyiban hagyja, vagy szerez.

- Nézze... Mr Burns - kezdte higgadtan, de amennyire higgadt volt ő, annyira feszengett Christopher még úgy is, hogy tökéletesen eltakarta ezt a világ elől. Szinte láttam a gondolatait: *kirúgják, ráhívják a rendőrséget, börtönbe zárják. Véget ér a karriere.* - A St. Eliott... nos, ez egy hatalmas hírnévvel rendelkező iskola, kiemelkedő színvonallal. Óriási balhé kerekedne, ha a hatóságok bekapcsolódnának az ügybe és nem igazán tenne jót a gimnáziumnak, amit természetesen nem szeretnék. Viszont azt sem szeretném, hogy illegális helyzetek menjenek az iskolámban. - *tudja ez a nő, hogy a fél iskolája illegálisan füvezik?* - Williams pontosan tudja, hogy minek keretében vádolhatnám meg és rúghatnám ki Önt, Mr Burns, de túlságosan rózsaszínben él a kislány ahhoz, hogy megtegye azt, ami szükséges lenne számomra, mert félti Önt. Tudja, hogy akár egy olyan kérvényt is benyújthatok, ami az egész pedagógusi szaktól távol tartja, még ha nem is akarom lecsukatni. Ezt pedig megtenném, Mr Burns, akármennyire is kedvelem magát is, mert így jogtiszta - magyarázta Vinston, majd az utolsó percek alatt már sokadjára is sóhajtott egyet, előredőlt és orrnyergét kezdte masszírozni a rá nehezedő döntés miatt. - Tudják, hogy nem hagyhatom csak úgy elsétálni magukat, igen?

- Tulajdonképpen ha nem teszi meg, az rágalmazásnak számít, Igazgatónő, tekintve, hogy köztem és Burns tanár úr között valójában nem történt semmi, ami büntetendő, csupán...

- Azt is tudja, hogy milyen vádak követnek egy tanárt, ha szexuális kapcsolatba lép egy diákjával, aki ráadásban még kiskorú is, Williams? - vágott a szavamba Vinston, én pedig nyeltem egyet, mert olyan hirtelen állított le, hogy megijedtem. - Hatalommal való visszaélés és kiskorú

kiforratlan és bizonytalan érzéseinek kihasználása. Amik minek számítanak, Williams?

- Abúzusnak - mondtam, ő pedig bólintott egyet és leállított, mielőtt elkezdhettem volna érvelni amellett, hogy felesleges erről beszélnünk, mivel nem történt abúzus, sem semmi, amit meg kellene vitatnunk.

- Meg fogom figyeltetni magukat, méghozzá a kirándulás idején. Ha nem találok bizonyítékot, el van engedve az ügy, csakis azért, mert Williams pár hónap múlva eltűnik innen. Ha találok, maga, Mr. Burns, repül az iskolából és ebből a szakmából - jelentette ki az Igazgató, én pedig értetlenül néztem rá, mert igazából fogalmam sem volt, hogy miről beszél. Le kellett neki adnunk azokat az ötleteléseket, amik már megvannak a kirándulással kapcsolatban, de csupán csak annyi van leírva fixen, hogy Indianába megyünk három napra és valamilyen szánalmasan olcsó motelben szállunk meg, hogy be tudjunk menni abba a szerencsétlen futballstadionba. Arról nem volt szó, hogy Christopher is jön velünk. - Mr Burns, maga segít az osztálynak, nem?

- De igen, de...

- Remek, megy kísérőtanárnak velük - mondta ellenkezést nem tűrően, én pedig kimeresztettem a szemeimet és reménykedtem, hogy csak álmodom. Egyből elkezdtem gondolkozni azon, hogy hogyan adjam be anyáéknak azt, hogy nem akarok részt venni az utolsó kirándulásomon. - Emellett állandó felügyelet alatt lesznek még plusz egy pedagógus és a pszichológus személyében, aki analizálni fogja magukat és a viselkedésüket az én kérésemre. Felesleges tettetni majd bármit is, három napig egyetlen kapcsolatban lévő ember sem tudja megjátszani a semlegességét. Tiszta?

- Igen - egyszerre mormoltuk Christopherrel, Vinston Igazgatónő pedig kezével intette, hogy elhagyhatjuk az irodáját, amit mi a lehető legnagyobb örömmel meg is tettünk.

Egymás mellett vonultunk le a lépcsőn, nem tudtam eldönteni, hogy hozzá akartam-e szólni, de a biztonság kedvéért a nemnél döntöttem és amikor leértünk a másodikra, tovább haladtam volna az elsőre, de mielőtt leléphettem volna a legfelső lépcsőfokra, meghallottam a hangján a nevemet és

akármennyire is bántam, megálltam és hátrafordultam felé. Szakmai pillantásokat adtam neki, illetve azokat próbáltam, ugyanis már teljes mértékben el akartam szakadni tőle, meg akartam szüntetni mindent, ami köztünk volt és ami hozzá köt. Csupán azért álltam meg a kérésére, mert tiszteletlen lettem volna a tanárommal szemben, ha nem tettem volna.

- Ne próbáld magad kihúzni a kirándulás alól. Feltűnő lenne - mondta, én pedig bólintottam, mégsem tudtam rávenni magam, hogy megforduljak és ott hagyjam, mert ő sem tette ezt. Csak álltunk ott egymás előtt megint, mint múltkor a fogadóóra után a teremben, és nem voltunk képesek eltávolodni egymástól. Már fizikálisan fájt az, hogy saját gondolataim nem tudják befolyásolni azokat az érzelmeket, amiket érzek iránta. - Egyetlen szóval elérted volna, hogy eltűnjek az életedből, de nem szóltál semmit. Miért?

Szánalmat keltő nevetést engedtem el, mert emlékeztem, hogy ugyanerre a kérdésre én nem kaptam választ tőle, pedig szenvedtem előtte azért, hogy kapjak. Ugyanúgy el akartam tőle tűnni, ahogyan ő eltűnt előlem, miután közel hajolt hozzám és tenyerébe vette arcomat, azt akartam, hogy megválaszolatlan legyen ez a kérdése, ahogyan nekem, mégis képtelen voltam. Annyira kikívánkozott, annyira a tudtára akartam adni a miértjét, hogy nehéz volt magamban tartani, csak néztem őt, néztem, ahogyan várja a magyarázatot, ami a lehető legmegalázóbb helyzetet szülné számomra.

Hogy miért nem adtam fel? Miért nem mondtam azt, hogy igen, volt köztünk szexuális kapcsolat, igen, megcsókolt, megérintett, suttogott a fülembe, titkos üzeneteket küldött? Mert minden felsorolt emlék folyamatosan, megállás nélkül zakatolt a fejemben, a csókjai, az érintései, a szavai, a titkos üzenetei, minden. Mert sosem tudtam volna együtt élni azzal a tudattal, hogy tönkretettem az életét, minden nap azon gondolkoztam volna, hogy vajon hogy van, hogy mit csinál és hogy mivel tölti éppen az idejét. Túlságosan törődtem vele ahhoz, hogy feladjam, túlságosan érdekelt a karriere, a jövője, a jelene, a boldogsága, ő maga.

- Szerettelek, Christopher - mondtam ki végül a miértjét, jelen idő helyett viszont múltat használtam. Nem adtam a tudtára, hogy minden egyes pillantása sírásra késztet, hogy mindig, amikor belenézek égszínkék szemeibe, azon jár az eszem, hogy mennyire, de mennyire szeretem és mennyire fájdalmas a hiánya, de szükségem volt arra, hogy tisztában legyen

azzal, hogy mennyire összetörte a szívemet. - Szerelmes voltam beléd. És te elhagytál.

Christopher megdöbbent hirtelen vallomásomon, tátva maradt a szája és szemeiben talán először véltem felfedezni saját fájdalmamat és azt a vég nélküli megbánást, azt a feneketlen sajnálatot, amit kapcsolatunk hiánya okozott benne egyetlen kijelentésem miatt. Az üres, kongó folyosón csak állt előttem, tétlenül, hozzá nem illő bűntudattal az arcán, miközben láthatóan szavait kereste, hogy választ adjon nekem.

Hogy mit vártam?

Talán azt, hogy ő is szeretett engem és iszonyatosan sajnálja, amit tett velem, amit tett kettőnkkel. Talán vártam arra, hogy szerelmet valljon, hogy ne tűnjek annyira kegyetlenül naívnak és szánalmasnak, amilyennek éreztem magam, mégsem történt ilyen és addig burkolózott némaságba, amíg ott nem hagytam, nehogy sírva fakadjak újra előtte.

Nem csak a nyolcadik óra került ellógásra, hanem az egész hátralévő napom, mert tudtam, hogy mi várt volna: kérdések, bírálások tömkelege és suttogások kavalkádja, amikhez egyáltalán nem volt sem hangulatom, sem energiám, így tudva, hogy anyáék még nincsenek otthon, hazafelé vettem az irányt, reménykedve abban, hogy Clayton nem alszik és kisírhatom magamat a vállán.

Szerencsém volt, Clayton a pult előtt állt és csodálkozva fogadta érkezésemet, de nem hagytam neki, hogy megkérdezze, mi történt, a nyakába borultam és sírni kezdtem. Sírtam az iskola és a diákok miatt, az Igazgatónő miatt, sírtam Christopher és a felé irányuló érzéseim miatt és sírtam, mert annyira, de annyira kicsinek éreztem magam a világban.

A bátyám leültetett a kanapéra és kezemet fogva kérte, hogy meséljem el, mi történt - nem is kell mondanom, hogy a pletykálásokra veszélyesen ideges lett, de ijedelme az Igazgatós ügy miatt nagyobb lett ahhoz, hogy mérgét szavakba öntse. Nem tudott semmit sem csinálni, nem tudott megnyugtatni, csak nézte az arcomon folyó könnyeket isten tudja mennyi ideig, de minden letargikus hangulatot megszüntetett anya és apa, ahogyan kivágták a bejárati ajtót.

Megszorítottuk ölemben lévő kezünket, mikor anya szemei megtalálták minket, rideg és haragos arca felzaklatott mindkettőnket, vérben forgó tekintete olyan bajt és fenyegetést jósoltak, amiket nem akartam megtapasztalni és nem akartam, hogy megfogalmazásra kerüljenek.

- Te - mutatott Claytonra, a fiú pedig azonnal nyelt egyet és annyira meghökkent, hogy nem is merte megszakítani anyával a szemkontaktust. - Három másodpercet kapsz arra, hogy magyarázatot adj arra, hogy miért rúgtak ki az egyetemről és hogy kitálalj nekem az elmúlt ÖT hónapodról, te pedig - anyám mutatóujja rám vándorolt, ingerlékenyen sóhajtott egyet és hektikus vonásokkal keresztbe vágta mellkasa előtt a karjait. - Te pedig szépen elmondod nekem, hogy mióta és mégis milyen oknál fogva vagy a tanárod cafkája.

- Na, azért anya, nem kellene cafkának...

- Ne mondd meg nekem, hogy milyen szavakat használjak Clayton! - elképedve ültem a kanapén, próbálva felfogni azt, hogy ezek a dolgok miért és mégis hogyan tudódtak ki, miközben anya elérte azt a szintet Clayton megszólalására, amit már nem lehet visszafordítani. - Elmegyek az egyetemre, hogy megmagyarázzam a professzoraidnak, hogy mi történt veled és miért nem jársz be, ahol azzal a ténnyel kell szembesülnöm, hogy ÖT HÓNAPJA, ÖT TELJES HÓNAPJA kirúgtak! Persze, fel sincs időm dolgozni, mert azonnal kapom a telefont Vinston Igazgatónőtől, aki kijelenti nekem, hogy figyeljek a lányomra, MERT TALÁN KIHASZNÁLJA AZ HISZÉKENYSÉGÉT A TANÁRA!

- Ez hülyeség - nem akartam megszólalni, mégis megtettem, anya pedig értetlen pillantásokat adott nekem, de nem tudom, hogy azért, mert meglepte, amit mondtam, vagy azért, mert nem adott nekem engedélyt a beszédre és nem érti, hogy hogyan mertem kinyitni a számat. - Nem használ ki, sosem használt ki.

Tudtam, hogy anyának és apának hatalmas befolyása van, és ha azt hiszik, hogy minden Christopher műve és hogy tényleg hatalmi visszaélés történt, képesek évekre rács mögé csukatni, azt pedig nem engedhetem - inkább vállaltam a megvetést, mintsem, hogy Christopher kapja meg azt.

- Hanem?

- Együtt voltunk Christopherrel, anya. Egy pár voltunk - mondtam, majd felálltam a kanapéról és anyám elé álltam. Az undor, ami felém irányult most, minden porcikáján kijött, szégyen csillogott a szemeiben és megannyi kérdés, amit másodperceken belül hozzám fog vágni. Habár megijedtem, hogy tudják, percek alatt rájöttem, hogy anya nem azért akadt ki, mert ez illegális és mert rosszat csináltam. Azért akadt ki, mert úgy csináltam rosszat, hogy közben a gyereke vagyok. Azért akadt ki, mert minden cselekedetemmel őt minősítem és szégyellte, hogy törvénybe ütköző dologba mertem keveredni, én, a nagy ügyvédnő lánya. - Ehhez mit szólsz, anya? Csalódtál? Lehúztalak ezzel?

- Gratulálok, Nancy! - anya tapsolt egyet és sóhajtott, majd zord, érzéktelen tekintetét az enyéimbe fúrta. Olyan volt, mintha a suliban a nagymenő lány le akarna téged járatni egyetlen szóval. Mintha romba akarná dönteni az egész életedet egy olyan minősítéssel, ami a lelkedig hatol még úgy is, hogy nem illik rád. - A tanárod kurvája lettél.

- Antonette! - meglepődtem, amikor apa rászólt anyára, de természetesen semmit nem ért, anya hátra sem nézett rá, csak várta a reakciómat, ami minden bizonnyal az lett volna, hogy sírva a szobámba rohanok, ha nem fájt volna annyira, hogy még a könnyeim is megfagytak.

- Tulajdonképpen nem, anya - kezdtem -, nem feküdtem le vele, de ezt figyeld, azon kívül *mindent* megtettünk - kétségkívül provokáltam, mert fájt az, hogy szemrebbenés kívül lekurvázott ahelyett, hogy rákérdezne, hogy mégis mi történt, hogy történt és mennyire komoly ez. - És tudod mit? Meg sem bántam! Mit gondolsz most? A nagyobbik lányod, Antonette Williams nagyobbik lánya összeszűrte a levet a tanárával, egyetlen szem fia pedig betépve szétverte a professzora kocsiját, mit gondolsz most, anya? Mit gondolsz, mi lesz akkor, ha a pletykák túlmennek a gimin és az egyetemen és megtudják, hogy mekkora csalódás mindkét gyereked? Mit tesz ez majd a nagy hírneveddel?

Anya nem is gondolta át következő tettét, olyan hirtelen lendült a tenyere, hogy meglepődni sem volt időm. Égett az arcom a pofonja után és biztos vagyok benne, hogy piros is lett - annyira fájt, hogy a könny is kicsordult a

szememből, de akármennyire is szerettem volna kezemmel az érintett testrészemhez kapni, nem adtam meg ezt az örömöt anyának. Anélkül elhaladtam mellette, hogy ránéztem volna és megmutattam volna neki, mennyire vérig sértett inkább lelkileg, mintsem testileg.

- Fel a szobádba - szólt még utánam, még mielőtt kiléptem az ajtón. - Nancy!

Még pont hallótávolságon belül voltam, hogy halljam, ahogyan rátérnek Claytonra és orbitális hangerővel nekiállnak mindketten, hogy mégis mit képzelt, amikor kábítószerezni kezdett, és miért nem mondta el, hogy kirúgták, és még hasonló - egyébként az kell mondjam, hogy jogos - kérdésekkel traktálták ki tudja meddig.

Hogy hova mentem?

Az egyetlen emberhez, akivel jelenleg lelkizni akartam és akinek el akartam mondani, hogy mennyire nagyon stresszes és kibírhatatlan napom volt.

Charlottehoz.

[H A R M I N C N E G Y E D I K R É S Z]

Nehéz felszabadultan beszélgetni a vasárnapi vacsorán, amikor a család szinte romokban hever. Millie halk dúdolásán kívül csak az evőeszközeink tányérhoz való ütődése akadályozta meg, hogy teljes némaságba burkolózzon a ház, ez pedig már a második alkalom volt, amióta megtörtént az a nagy vita.

Igen.

Másfél hete szóba sem állok anyámmal, még csak egy szimpla köszönést sem engedünk el egymásnak, úgy viselkedünk, mintha idegenek lennénk - hihetetlenül megsértett a múltkor és nem voltam hajlandó megbocsátani neki egyhamar, bár, ez nem is volt nehéz, tekintve, hogy az égvilágon semmiért nem kért bocsánatot: sem a lekurvázásért, sem a pofonért.

Azon a szerdán csak késő este szándékoztam hazajönni Charlottéktól, akkor pedig nem övezte már a házat semmi, csak az őrjítő csend. Clayton elmondta, hogy mennyire kiakadtak a szüleink és olyan nagy balhé volt, hogy még ők ketten is összeszólalkoztak, ugyanis apa szerint anya túl csúnyán bánt velünk, függetlenül attól, hogy megérdemeljük, így köztük is harag van és nemigen szólnak egymáshoz. Azt is megjegyezte a bátyám, hogy figyeljek oda, mert anya nagyon ecsetelgette, hogy külön beszélgetést fog kérni Christophertől, viszont azóta nem hozódott még fel ez a történet, minden bizonnyal azért, mert sem anya, sem apa nem lát ki a munkából, így csak titkon reménykedem, hogy ezt már elfelejtették.

- Szóval, Nancy, hogy állsz a vizsgára való tanulással? - kérdezte apa hirtelen, ami egyébként elég szépen meglepett. Amióta anyával nem létesítünk kommunikációt, többet beszélgetünk és jobban érdeklődik irántam, de még mindig nem sikerült megszoknom.

- Hát, az irodalommal, a matekkal és a biosszal elég jól haladok, de a spanyollal és a törivel el vagyok picit maradva - mondtam, majd bekaptam egy falat grillcsirkét és a számhoz emeltem a szőlőlével töltött poharamat.

- Ó, kérd meg Burns tanár urat, biztosan szívesen korrepetál - gúnyolódott anya, és habár számítottam a kis megjegyzéseire, olyannyira ledöbbentem, hogy majdnem visszaköptem az üdítőt a pohárba. Hihetetlenül fel tudnak húzni ezek a beszólások és úgy fel tudják forralni az agyvizemet, hogy nem sok mindennel tudom lehűteni.

- Most hogy mondod, lehet, hogy tényleg megkérem - hergeltem anyát szándékosan, mire a bátyám a combomra tette a tenyerét, jelezve, hogy itt az ideje lenyugodnom. Pontosan tudta, hogy nulla százalék esély van arra, hogy Christopher bármikor is korrepetálna engem, tekintve, hogy hozzám sem szól, de anya nyilvánvalóan ezzel nem volt tisztában, mivel nem szándékozott megkérdezni, hogy egyáltalán hányadán állok most a férfivel. - Jól laktam.

- Ha megtudom, hogy még mindig találkozgatsz vele órán kívül, Nancy - szólt utánam anya, és megállásra késztetett a lépcső alján - rács mögé teszem. Védőügyvéd vagyok, de az iskola oldalán is állhatok, és akkor ígérem neked, hogy a lehető legtöbb évre lesz elítélve.

Felindultam az emeletre anélkül, hogy hátranéztem volna, mert tudom, hogy lesápadtam, hiszen akármilyen is anya, az tény, hogy a lehető legjobb a szakmájában és ha azt mondja, hogy rács mögé juttatja Christophert, akkor az úgy is lesz.

Másnap reggel tesióra közben eldöntöttem, hogy be fogok menni törire. Szomorú, de egyáltalán nem azért szándékoztam ezt megtenni, mert fel akartam zárkózni, csupán csak azért, mert úgy éreztem, hogy az még gyanúsabb, hogy nem járok be Christopher óráira, így hát miután felöltöztem, a másodikra indultam a termem felé. Féltem, hogy a többiek hogy fognak reagálni, hiszen olyan régóta nem voltam már bent törin, hogy ha beírná a hiányzásokat nekem Christopher, súlyos következményekkel kellene szembenéznem - nem egy vagy két lógásról beszélünk, hanem lassan két hónapnyiról.

Egy pillanatra megálltam, amikor megláttam Mikeilát a helyén ülni - amíg bejártam, egy az egyben fogta magát és helyet cserélt Jasperrel, hogy inkább Sean mellett szenvedje végig az órát, ez a felállás viszont úgy látszik csak addig tartott, amíg el nem szándékoztam lógni az órákat. Nem igazán ülünk egymás mellett már sehol, mindegyik közös tantárgynál külön váltunk és úgy is maradtunk, így nyilvánvalóan Mikeilán is feltűnt az az idegesség, amit a közeledésem okozott. Kérlelve pillantottam át a terem másik végében Sean mellett ülő Jaspernek, de ő úgy elfordult tőlem, mintha semmit nem akarna kezdeni a helyzettel és azt gondolná, hogy itt az ideje megbékélnünk egymással.

Nos, jogos vagy nem, jelenleg nem csak Mikeilában van már harag felém, hanem fordítva is. Teljes mértékben megértem a kiakadását Christophert illetően, de az, hogy még a telefont sem volt képes megemelni és nem is engem, de Claytont megcsörgetni, hogy egyáltalán életben van-e még, iszonyatosan gonosz húzás volt nem felém, hanem a bátyám felé. Tényleg nagyon közeli kapcsolatban voltak és igenis rosszul esett Claytonnak, hogy nulla érdeklődést mutatott iránta és az élete iránt csak azért, mert velem összeveszett.

Leültem mellé és hagytam, hogy a feszültség belepje a területünket, ami másoknak is hamar érezhetővé vált - Charlotte és Alice egyből hátrafordultak, hogy csökkentsék ezt a feszültséget és csacsogni kezdtek mindenféléről, amíg be nem csöngettek és be nem lépett a terembe Christopher. Még a padomra sem nézett, teljesen átlagosnak vélte már azt, hogy hiányzom, így amikor a jelentés közben felém tévedt mégis a tekintete, úgy ledermedt, mint aki halott embert lát. Szinte láttam a szemeiben az utolsó jelenetünket, amikor szerelmet vallottam neki és amikor pár aprócska mondatban az összes érzelmemet és fájdalmat a tudtára adtam. Nyelt egyet, mielőtt leültetett minket és helyre küldte Jaspert, de akármennyire is szerette volna, hogy ne így legyen, pillantásai mindig visszatévedtek hozzám, minden parányi mozdulatomnál, minden lélegzetvételemnél, minden egyes felém fordulásnál, amit kiváncsi osztálytársaim műveltek.

- Jövőhét pénteken van a kirándulás, ugyebár - szólalt meg végül, majd zsebre tett kezekkel elkezdett sétálni a padok között. Megköszörülte torkát, mielőtt folytatni kezdte, mintha nem tudná, hogy kellene kommunikálnia

velünk, mintha a jelenlétemre teljesen eltűnt volna az a rideg, flegma függöny, amit mindig maga elé húz. - Az Igazgatónő három kísérőt kér magukhoz. Az egyik végtelenül szerencsés úriember Digby tanár úr lesz, emellett elkíséri magukat még az iskolapszichológusunk is.

- Ki a harmadik? - kérdezte Alice izgatottan, én pedig lesütöttem a szemeimet, mert pontosan tudtam, hogy a harmadik kísérő nem más, mint maga Christopher, és csakis azért, mert gyanakszik ránk az Igazgatónő. Sőt, nem csak gyanakszik ránk, hanem tud is rólunk, csupán bizonyíték hiányában van.

- Én - mondta Christopher, a többiek pedig úgy ledöbbentek, hogy néhányuknak még az álla is leesett. Jasper rám kapta a tekintetét még úgy is, hogy ő pontosan tudott erről, hiszen az Igazgatós incidens utáni napon mindent elmondtam neki, azt is, hogy kiderült otthon is a dolog. - Engem ért az a megtiszteltetés is, hogy tájékoztassam magukat a fontosabb információkról, szóval ma egy kicsit mellőzzük a történelmet. Vegyenek elő egy lapot és egy tollat, könyörgöm, mert elfelejtik, ha nem írják le - nézett ránk fáradtan a férfi, miközben leült az asztala elé, majd összekulcsolta ujjait és sóhajtott egyet, mielőtt elkezdte. Látszott, hogy nulla kedve van ehhez, persze feltevődik a kérdés, hogy kinek lenne, ha ellenőrizve lenne végig? - Pénteken beülnek a tanításra, majd délután ötkor itt találkozunk az iskola előtt, itt fog ránk várni az iskolabusz. Az út három óra, nagyon... *vicces* lesz együtt.

- És tanár úr, milyen programok lesznek? Lesznek egyáltalán?

- És melyik városba megyünk Indianán belül?

- És megyünk végül a Notre Dame Stadiumba? - jöttek a kérdések egyből, Christopher pedig a fejét fogta és megvárta, amíg mindenki elcsendesedik.

- A programok maguktól függenek, mindjárt felsorolok pár látványosságot, amiből majd remélhetőleg választanak. Indianapolisban fogunk megszállni a Motel 6 nevezetű motelben...

- Hány ágyasak a szobák?

- Jaj, hát honnan tudjam, nézzék meg maguk, ez a legkevesebb - intette le Lipet Christopher, majd folytatta. - Megyünk a Notre Dameba. Na, most. Amit mindenképpen ajánlok maguknak, az az Indianapolisi Művészeti Múzeum lenne. Kortárs az egész, higyjék el, nem cesznék ki úgy saját magammal, hogy valami dögunalmas, ezer éves emlékművekkel teletömött múzeumba vinném magukat.

- Rákereshetünk a neten? - kérdezte Charlotte, majd miután Christopher megadta az engedélyt, szinte mindenki Charlotte köré gyűlt, mintha csak neki lenne telefonja ebben az osztályban.

Végül sikeresen eldöntöttük, hogy a Notre Dame mellett a Művészeti múzeumot is meglessük, várost nézünk és nagyon sokan be akartak iktatni egy éttermet is, mondván, hogy túlságosan fontos nekünk az étel ahhoz, hogy kihagyjuk ezt a programot, így Christopher ránk hagyta és mondta, hogy válasszunk ki egy éttermet, majd adjuk le neki vagy Mr. Digbynek a nevét, hogy le tudják foglalni időben az asztalokat. Burkolt célzást adott, hogy ha már ilyeneket tervezünk, akkor arra az estére esetleg hozhatnánk valami elegánsabb darabot is, hogy ne úgy nézzünk ki, mintha a gettóból estünk volna be.

- Nancy, idejönne egy percre? - hívott oda magához Christopher, miután kicsengettek. Meglepődtem, hogy hozzám szólt, sőt, nem csak én, hanem a többiek is, mégis csak tovább pakoltak és akármennyire is szerették volna, nem kapták elő a telefonjukat, hogy lefotózzanak majd minket. Meglepődtem azon a reakción, amit nyújtottak, meglepődtem azon, hogy szinte küzdeniük kell magukkal, hogy ne kövessék minden lépésemet, olyan volt, mintha rájöttek volna arra, hogy komolyabb már ez az ügy ahhoz, hogy viccelődjenek.

- Igen, tanár úr? - kérdeztem hivatalosan, pedig remegett a hangom és a testem is, mert féltem, hogy valami óriási baj történt, ha már óra után képes idehívni magához. Végignézte, ahogyan az utolsó diák is kimegy a teremből, majd nekem szentelte minden figyelmét, mégsem tudott megszólalni. Az ablak felé fordult, majd megnyalta ajkait, csak utána volt képes újra rám nézni a lehető leglágyabb tekintettel, amiben próbáltam nem elveszni. Szánalmasan kerültem a komolyabb szemkontaktust.

- Nézd, Nancy, nem mehetünk így kirándulni, ilyen feszülten - fáradtan sóhajtottam a kijelentésére, holott tudtam, hogy igaza van. - Átlátszóak vagyunk.

- Jó, és mit vársz tőlem, Christopher? - erőtlen hanggal tettem fel a kérdést, mert már tényleg nem tudtam, hogy mit csináljak. Óriási koncentrációval leszek azon, hogy ne legyen kiolvasható a viselkedésemből az, hogy bármilyen közöm is volt Christopherhez, de félek, hogy nem fogom tudni elfelejteni a múltat és szinte érzem azt, hogy képtelen leszek vele úgy viselkedni, mint egy diákja. Komolyan, ha belegondolunk, már az elejétől nem ment ez, akármennyire próbálkoztam, fogalmam sincs, hogy egyáltalán hogyan kellene vele professzionálisan viselkednem. - Mármint, komolyan kérdezem, mit vársz tőlem, mit kellene majd csinálnom? Mosolyogjak rád, vagy... vagy ne is forduljak feléd? Beszélgessünk, vagy kerüljelek...

- Bocsáss meg - vágott a szavamba halkan, kérése pedig olyan váratlan volt számomra, hogy egyből ránéztem. Égszínkék szemei félve fúródtak az enyéimbe és minden egyes pillantásával azt próbálta tudtomra adni, hogy mennyire fáj mindene a nekem okozott sérelmek miatt. Teljesen elképedtem, abszolút nem vártam erre, biztos vagyok benne, hogy levegőt is elfelejtettem venni egy aprócska másodperc töredékéig. - Bocsáss meg nekem, Nancy. Könyörgöm neked, hogy békéljünk meg egymással, mert másképp nem fog menni.

- Szóval azért kérsz bocsánatot, hogy nehogy gond legyen a kiránduláson...

- Nem, azért kérek bocsánatot, mert megbántottalak és sajnálom - magyarázta meg, mielőtt olyanokat gondoltam volna, hogy csupán azért történik mindez, mert úgy érzi, ez kell ahhoz, hogy minden rendben legyen jövőhét pénteken, szombaton, vasárnap és hétfőn. Tekintete pontosan úgy hatolt a lelkemig, mint mint minden egyes alkalommal, én pedig nyeltem egyet, mert nem jöttek szavak a számra. - Még el kell töltenünk egymás mellett két hónapot, Nancy, nem akarom feszültségben tenni ezt.

- Rendben - böktem ki végül, Christopher pedig halványan bólintott. Nem tudtam, hogy mit kellene csinálnom, ismét csak álltunk egymás előtt, mint az előbbi alkalmakkor, most viszont más volt a helyzet, más volt a légkör, intenzívebbek voltak az érzelmek, pedig pont az ellentettjének kellett volna

megvalósulnia. - Rendben, igazad van.

Voltaképpen kellemetlennek és kínosnak bizonyult a szituáció, és nem értettem, hogy miért nem mozdul egyikünk sem, hogy miért nem megyünk a saját dolgunkra és miért vagyunk még mindig ebben a teremben. Nem értettem, miért nem szalad ki úgy, ahogyan szokott és nem értettem, hogy én miért nem fordítok hátat és lépek ki a folyosóra. Olyan volt, mintha vártunk volna valamit, mintha szükségünk lett volna még valamire, amire nem szabadott volna, hogy szükségünk legyen. Christopher végighúzta nyelvét világosrózsaszín ajkain még egyszer, én pedig, mint egy függő, tudatomon kívül utánoztam a tettét és megnyaltam a szám alsó részét.

Nem tudom, mi ütött belém, de azt tudtam, hogy nem szabadott volna; feljöttek az együtt töltött percek emlékei, Christopher szívverésének nyugtató dobogása, mikor karjai közé zárt és zakója parfüméből áradó illata. Csak álltam Christopher Burns előtt és ujjaimat tördeltem, majd olyan gyorsan csökkentettem egy centiméterre az ajkaink között lévő távolságot, mintha azért cselekedném ilyen hirtelen, nehogy legyen időm megbánni azt, amit csinálok. Christopher riadalma egyből kiült az arcán, mégsem távolodott el tőlem, szüntelenül néztük egymást, még pislogni sem mertünk - talán azért nem, mert féltünk még attól is, hogy zajt okozunk vele. Összeért az orrunk, annyira közel voltunk egymáshoz, lélegzetvisszafojtva vártunk valamire, amire nem kellene, szinte tűrtőztettük magunkat, hogy ne vigyük tovább ezt az egészet, mégsem tudtunk ellépni egymástól. Christopher, mintha már a feladás előtt állna, mintha már érezné, hogy csak egyetlen löket kell neki, hogy beleessen a szakadékba, sóhajtva lecsukta a szemeit és megfeszült teste még feszültebb lett az igyekvéstől. Mikor pilláit felemelte, tekintete tekintetem helyett elnyílt ajkaimon pihent és úgy nyalta meg sokadjára is a sajátját, hogy láttam tiltott gondolatait.

És akkor megcsókoltam.

Ujjaim lassan megtalálták a férfi arcát, ahogyan megéreztem csókjának édesen ismerős ízét - óvatosan viszonozta tettem, testem pedig azzal párhuzamban zsibbadt le szépen-lassan, mintha erre epekedett volna már azóta, amióta kiléptem a panelház ajtaján. Akármennyire is szerettem volna folytatni, akármennyire is kényszerített minden porcikám az újabb és újabb csókokra, vontatottan elváltam az ajkaitól és arcát fogva néztem rá még

mindig olyan közelségben, ami a lehető legnagyobb biztonságot adná, ha nem kísértene minket a jelenlegi helyzet.

- Szeretlek, Christopher - jelentettem ki halkan, pillantásunk összekapcsolódott és azonnal megteltek a szemeim könnyekkel, mert tudtam, hogy a következő szavaimat az utolsóknak tervezem. - És nekem is fontosabb a karriered, mint én magam - mondtam, majd mélyen beszívtam a levegőt, közben pedig remegett minden részem. Nagyon is törődök Christopher sorsával és sosem, sosem engedném, hogy baja essen. Féltettem az Igazgatónőtől, féltettem anyától, sőt, még magamtól is féltettem. A férfi arcához hajoltam és gyengéd puszit adtam rá, miközben enyéimen végig folyt az első forró könnycseppem. Minden erőmet össze kellett szednem ahhoz, hogy ne kezdjek el zokogni, mikor füléhez simultam, szólni akartam még, mondani valamit, de magam sem tudom, hogy mit. Csak lecsuktam a szemeimet és próbáltam lenyugodni egy kicsit olyannyira, hogy arcom grimaszba torzult a sírás visszafojtásától, majd eltávolodtam tőle.

Elengedtem őt, a zárt ajtó felé fordultam és habár arra késztetett a lábam,hogy megálljak és visszaszaladjak hozzá, nem tettem, lenyomtam a kilincset és kiléptem a teremből, majd ránéztem az amellett lévő padon ülő Jasperre. Meglepett, hogy megvárt, de valahogy nem tudtam megköszönni neki, mert nem tudtam megszólalni - mikor elém állt és kérdően rám nézett, elfelejtettem azt, hogy a folyosó közepén állunk és egyenesen a fiú karjaiba borultam.

Hangosan sírni akartam, de nem mertem, csak öleltem és öleltem Jaspert akkor is, amikor Christopher fűszeres illata megcsapta az orromat, miközben elsietett előttünk. Akkor is, amikor Charlotte mellénk állt és megsimította a hátam. Akkor is, amikor a felügyelő tanárnő mellénk lépett és megkérdezte Jaspert, hogy minden rendben van-e velem.

És hogy mi történt ezután? Beültem az órákra, jegyzeteltem és próbáltam egy kicsit felzárkózni spanyolból, hogy ne legyen annyira siralmas a vizsgám, lementem a büfébe és ettem is egy-két falatot, beszélgettem Charlottetal és megbeszéltük, hogy bepótoljuk az utóbbi két hónapban kihagyott sorozatrészeket és végül hazasétáltam vele. Mosolyogva néztem, ahogyan odabújik a kanapén ülő Claytonhoz és beszélgettem egy kicsit velük, aztán felmentem a szobámba.

És sírtam.

Sírtam, mert egyszerűen képtelen voltam máshogy csökkenteni azt a sok-sok érzelmet, amit éreztem. Égett az a rövid, aprócska csók a számon, ordítani, sikítani tudtam volna olyan hangosan, hogy az egész univerzumban hallották volna, mégis csak leültem az ágyamra és sírtam, sírtam mert utáltam a sorsot, a világot és mindent, ami megakadályozta azt, hogy boldogok legyünk Christopherrel, eközben pedig azért is, amiért egyáltalán hozzám dobta és megismertetett vele. Emlékszem arra a napra, amikor beültem mellé legelőször az autójába, arra, amikor megcsókoltam a házában és arra is, amikor megnyíltam és sírtam előtte - hogy bántam-e ezeket, vagy akkor sem változtatnék rajta, ha lehetőségem lenne, nem tudtam.

Miután kibőgtem magam, beleültem egy kád forróvízbe, és csak akkor szálltam ki, amikor Clayton százötvenes hangerővel kiabált nekem a szobámból. Hogy ez mikor volt, fogalmam sincs, de az biztos, hogy amikor egy szál törölközőben kiléptem a fürdőmből, az ablakból láttam az este sötétjét.

- Izé - kezdte zavartan a bátyám, mikor leültem mellé az ágyra. Mondanom sem kell, hogy kicsit türelmetlen voltam, tekintve, hogy még felöltözni sem hagyott, úgyhogy magamban ajánlottam neki, hogy valami iszonyat fontos dologról legyen szó. - Szóval, mizu?

- Clayton, ezért rángattál ki az egyetlen helyről, ahol nyugodtan érzem magam? - kérdeztem fáradtan, ő pedig egy idióta vigyort varázsolt az arcára válaszként. Köszi. - Semmi, minden rendben van.

- Most kiröhögnélek amiatt, hogy pont nekem próbálsz hazudni - kezdte, egyből levágva, hogy ez egyáltalán nem igaz -, de tudom, hogy mi a baj és, nem tudom, igazából erről akarok beszélni veled. Mármint Christopher a bajod, ugye? Na, szerintem beszélnünk kellene erről, szóval...

- Clayton, nem nagyon van most kedvem róla...

- De bűntudatom van - akármennyire is próbáltam leállítani Claytont, a szavamba vágott és olyan kétségbeesett pillantásokat adott nekem, amitől szabály szerűen megijedtem. Követtem a bátyám minden mozdulatát,

ahogyan ajkait rágcsálta és tarkóját vakargatta, és azon gondolkoztam közben, hogy mi a csudáról beszél és miért van bűntudata. Nem állt össze a kép és ez rettenetesen megijesztett. - Figyelj, Nancy, kimondom kerek-perec, szerintem miattam szakítottatok.

- Clayton, istenem, fel sem jöttél, mint téma, azt sem tudja, hogy egyáltalán hogy nézel... - leintettem a fiút, de szemeim elé került az az emlék, amikor értem jött a suliba a buli péntekén és titokzatos beszélgetésbe keveredett Christopherrel két szál cigaretta társaságában. Azon az estén, illetve éjszakán szakított velem a férfi, így esélyem sem volt megkérdezni, hogy mi volt a téma, Clayton balesete pedig teljesen kiverte a fejemből. -...*ki.* Clayton, miről beszélgettetek a suli előtt?

- Nancy, tudnod kell, hogy én nem azt akartam, hogy szakítson veled, eszembe sem volt, hogy...

- Miről beszélgettetek? - türelmetlenül siettettem a bátyámat, minél hamarabb meg akartam tudni az igazat, mert hirtelen minden egybefüggővé vált. Christopher azután szakított, miután Claytonnal beszélt, ez fel sem tűnt, gondolni sem mertem, hogy ez a kettő ötvözi egymást.

- Én csak meséltem neki a pletykákról és arról, hogy nagyon rosszul kezeled őket és nem biztos, hogy sokáig bírod még - magyarázta Clayton, én pedig úgy meghökkentem, hogy még ajkaim is elnyíltak. - Nem mondtam, hogy szakítson veled, csak hogy figyeljen oda rád, mert nagyon megvisel téged a helyzet és félek, hogy összeomlassz. Mármint, jó, talán mondtam neki olyat is, hogy ha valami bajod lesz lelkileg vagy fizikailag, felkeresem és a saját házában nyomom a szájába az égő cigit, de ez csak ilyen testvéri védelmezés volt, szerintem nem nagyon ijedt meg, érted.

- Azt mondod, hogy Christopher azért szakított velem, mert félt, hogy valami bajom lesz? - gondolkoztam hangosan, és elengedtem a fülem mellett a fenyegetést, mert Claytonnak igaza volt, Christopher száz százalék, hogy egyszerűen csak lerázta magáról. - Azért mondta, hogy fontosabb a karriere, mert tudta, hogy ha azt mondja, hogy azért nem folytatja, mert össze fogok omlani, akkor nem távolodok el tőle.

- Hát, nem tudom, Nancy, szerintem lehetséges. Mármint, tényleg úgy tűnt,

hogy törődik veled - tette még hozzá Clayton, én pedig fejemet fogva próbáltam felfogni az új darabkákat, amik új nézőpontba kényszerítettek.

Christopher Burns azért szakított velem, mert féltett.

[H A R M I N C Ö T Ö D I K R É S Z]

Egy nyalókát forgattam a számban, amikor leszálltam az iskolabuszról a Motel 6 nevezetű szálláshelyen.

Tényleg látszott, hogy a kevés pénzkiadásra asszociáltunk, az épület pirosra festett falai már-már omladoztak és most, este fél kilenckor kicsit olyan volt az egész hangulata, mint egy horrorfilmnek, ami rosszul fog végződni. Amikor ezt a gondolatot megosztottam Charlottetal, a lány csukott szemmel rimánkodni kezdett, hogy legalább az ágyneműhuzatok legyenek tiszták, én pedig nem akartam neki mondani, hogy erre elég kicsi esélyt látok. Szerintem kifogtuk Indiana leglepukkantabb moteljét.

- Jó, Roosevelt kisasszony bejelentkezik, addig vegyétek magatokhoz a bőröndjeiteket - ordította el magát Mr Digby, az osztálytársaim pedig a busz oldalához tömörülve lökdösték egymást a saját cuccaikat keresve, így én úgy döntöttem, hogy inkább megvárom, amíg mindenki eltűnik onnan és kiálltam a tömegből.

Kivettem ajkaim közül a nyalókát és oldalra billentett fejjel figyeltem, ahogy Carmen Roosevelt hétszáz wattos mosollyal a recepciósablakhoz lép, és akármennyire is szerettem volna megakadályozni, szemeim az ég felé szöktek, úgy forgattam őket. Amikor a suli előtt állva megláttam a nőt felénk tartani, azt hittem, sírva fakadok és hazáig futok. Eszem ágában sem volt, hogy esetleg megkaphatta az állást és óriási sokkként ért a látványa. Egyáltalán nem volt szimpatikus a nő, csak úgy ideállított a maga tökéletességével, az angyali nevetésével és a kedves tekintetével, amivel három teljes napig figyelni fogja minden egyes tudatos és tudat alatti mozzanatomat, hogy megtudja, milyen kapcsolatban állok a történelem tanárommal, aki nem mellesleg régi exbarátja. Fúj.

- Kínos - lépett mögém Jasper, miközben egy enyémhez hasonló édességen nyalakodott, úgy, mint szinte mindenki, mivel körülbelül húsz perce meg kellett állnunk a busszal, mert Lip kijelentette, hogy hánynia kell, és kárpótlásul vett mindenkinek egy negyeddolláros nyalókát. - Hogy bírod?

- Olyan ellenszenves ez a nő, hogy az valami hihetetlen - fejtettem ki röviden a véleményem, mire Jasper barátian megfogta a vállam és a fülemhez hajolt.

- Nyugi - kezdte -, nagyon sok piát hoztunk.

Habár ennek nem kellett volna vigasztalnia, mégis elmosolyodtam, mert mélyen, legbelül tisztában voltam azzal, hogy úgy is inni fogok. Már csak azért is, mert rossz a kapcsolatom anyámmal és egészséges lázadásom feléledése egyből odavezet, hogy mindent megragadjak, ami idegesíti, emellett tisztában voltam azzal, hogy Carmen Roosevelt és nem mellesleg Christopher Burns mellett nem igazán lehet kibírni józanul három teljes napot és éjjelt.

- Mondom a menetet! - szólt ismét Mr Digby, én pedig feleszméltem és magamhoz vettem piros bőröndömet. - Vacsorát már nem kapunk, mert szarok vagyunk és lekéstük - óbégatni kezdett az osztály a tanár úr kijelentésére, Jasper viszont csak halkan vihogott mögöttem, úgy, mint az egész buszúton. Mr Digby amilyen idős, olyan csúnya szájú és ezt nem is tagadja: akkor káromkodik, amikor tud, ez pedig valahogy szimpatikus az osztályomnak. - Ha nincsen ennivalód, akkor... ez van, vagy láttam itt egy nonstop kajáldát, oda el lehet még sétálni, de azért örülnék, ha legkésőbb tizenegyre visszaevickélnétek ide. Kérdés? Nincs? Remek!

- Mi megyünk kajálni, ugye? - lépett hozzám Charlotte, de nem teljesen rá figyeltem, hogy őszinte legyek, ugyanis a kérdésére a válaszom attól a párbeszédtől függött, ami Mr Digby és Carmen között játszódott le körülbelül másfél méterre tőlem. A két felnőtt sikeresen eldöntötte, hogy a nő és Christopher kíséri majd el a kajálókat, ugyanis nem feltétlenül jó ötlet elengedni egy csordát egyedül, tekintve, hogy minden bizonnyal ők lesznek majd többen.

- Lehet, hogy kerülnöm kéne Christophert - suttogtam vissza Charlottenak, mire ő csacsogni kezdett arról, hogy igazam van, *de* az még feltűnőbb, ha

minden egymáshoz közeli helyzetet kerülök és egy pszichológus úgy is rá fog jönni, hogy miért teszem, mire én felvilágosítottam, hogy az tökre normális dolog, ha nem megyek, mert éppen nem vagyok éhes. De végülis teljesen mindegy volt, mert a szobákba pakolás után ugyanúgy kint álltam a sorban.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem volt kínos az egész - ha nagyon pontosak akarnánk lenni, akkor minden másodpercet ki kellene emelnünk: azt, ahogyan egymás után rendeltünk, azt, ahogyan evés közben véletlenül összenéztünk és azt az iszonyatosan nagy féltékenységet, amit még Jasper is érzett rajtam minden egyes alkalommal, amikor Christopher hangosan felnevetett Carmen egy-két elbűvölően fantasztikus szavára.

Nem tudom, hogy a gyros-tál vagy az amellé rendelt zérókóla - mert nyilvánvalóan egészségesen élek - elfogyasztása alatt, de elhatároztam, hogy ezt a kirándulást tényleg élvezni fogom és nem fogok törődni sem a megfigyeléssel, sem azzal, hogy Christopher jelenléte annyira felzaklat, hogy néha még a felém érkező kérdésekre sem tudok válaszolni.

- Menjünk már, haló - mondta Jasper izgatottan, miközben a lába úgy járt az asztal alatt, mint a vonat. Teljesen be volt zsongva Seannal együtt, igazából nem volt nehéz kitalálni, hogy valamilyen nagyon brutálisan illegálisra készülnek, amibe a többiek is iszonyatosan részt szeretnének venni, ugyanis mindenki várakozóan rám nézett, amikor feltűnt nekik, hogy már csak előttem van tálca. Szeretem, amikor a barátaim hagynak békében táplálkozni.

- Jól van, jól van - sóhajtottam, majd felálltam és a pult felé vettem az irányt, közben pedig imádkoztam azért, hogy ne lépjek rá kikötődött cipőfűzőmre. - Nagyon szépen köszönöm - mosolyogtam az eladóra, mikor visszaadtam a tálcát, de amikor megfordultam és nekiütköztem Christopher vörös ingjének és fekete zakójának, az arcomra fagyott a mosoly.

Zavarba jöttem a hirtelen közelségtől, de inkább attól, hogy éreztem a méregető tekinteteket, amiket legfőképpen a két tanártól kaptunk. Csukott szemmel sóhajtottam, nem mertem felnézni, mert nem tudtam, hogy az lenne-e a feltűnő, vagy éppen az, amit most csinálunk.

- Elnézést, tanár úr - motyogtam végül, majd nyeltem egyet és fejemet felemelve szemkontaktust teremtettem. Christopher íriszei szikráztak a

kétségbeeséstől, csak bólintott egyet és félreállt az útból, hogy el tudjak haladni mellette.

- Bárki zavarban lenne, ha nekiütközne a tanárának, jól viselted szerintem - suttogta Charlotte azon nyomban, hogy mellé álltam, én pedig bólintottam és hosszasan kifújtam a levegőt.

Kegyetlenül nehezek lesznek a következő napok.

Tizenegy harmincat mutatott az óra, mikor visszaértünk lepukkantfalvára, tizenegy negyvennégykor már mindenki Sean és Jasper motelszobájában ücsörgött és figyelte, ahogyan Sean kinyitja a bőröndjét és a szemünk elé tár annyi alkoholt, amennyi egész Amerikának is elég lenne. Hozott egyáltalán ruhát?

- Jó, ez azért több napra van, tartalékoljunk is, srácok - mondta Jasper, majd zsebéből előhúzott egy doboz cigarettát és szemöldökeit felhúzva rám nézett, mielőtt kilépett a szobából a hosszú, kültéri folyosóra, ahonnan a szobák nyíltak.

Követtem a fiút, de igazából csak azért, mert hiénaként ugrottak rá a többiek a piára és úgy éreztem magam, mint egy járulékos veszteség, akit bármikor eltaposhatnak.

- Kérsz egyet? - kérdezte Jasper, miközben az ajkai közé vett szálat lángra lobbantotta.

- Nem - ráztam meg a fejem, majd a korlátra támaszkodtam a fiú mellé. Nem azért nem kértem cigarettát, mert féltem beleszívni, és még a káros hatásai sem voltak lényegesek számomra, egyszerűen csak nem vonzott. Soha nem volt gondom azzal, aki dohányzik, de én nem terveztem beállni közéjük.

- Félsz - jelentette ki Jasper, én pedig sóhajtva bólintottam, mert teljesen felesleges lett volna ragozni. Igen. Féltem. - Ne tedd! Gondolkoztam. Ez a Carmen nő full jóban van Burnsszel, régi barátok. Azt sem tartom kizártnak, hogy Burns elmondta, mi a helyzet veled, miután megtudta, hogy ő is felügyelni fog rátok. Szerintem beszélned kéne vele.

- Előbb gyújtom magamra a motelt - mondtam nyugodtan, miközben belül nevettem Jasper idióta ötletén. Habár, tény, hogy van igazság abban, amit mondott. Ha Christopher tényleg megbízik a nőben, könnyen szót ejthettek a kapcsolatunkról, de nem gondoltam azt, hogy nekem bele kellene szólnom bármibe is. - Képzeld - kezdtem vontatottan, mert tulajdonképpen nem gondoltam, hogy helyes lenne ezt itt megbeszélnünk, de azért folytattam -, Clayton szerint azért szakított velem... *ő*, mert félt, hogy összeomlok.

- Tudom - mondta egyszerűen Jasper, majd olyan gondtalanul beleszívott a cigarettájába, hogy majdnem kivertem a szájából. Mi az, hogy tudja? - A bátyád azelőtt elmondta nekem, hogy miről akar vele beszélni, mielőtt odament hozzá. Tudtam következtetni.

- És ezt így... nem akartad megosztani velem, mondjuk? - köpni-nyelni nem tudtam. A végén kiderül, hogy mindenki tudott mindenről, csak én nem.

- Nancy, szeretlek - rosszul kezdődik -, ezért válaszolok őszintén. Nem, nem akartam megosztani veled még egy ideig. Akkor akartam megosztani, mikor már elköszöntél ettől az iskolától és anélkül el tudtatok volna menni egy békítő vacsorára, hogy attól kéne félnetek, hogy összatalálkoztok az Igazgatónővel vagy egy tanárral az étteremben. A bátyád helyében végig kussoltam volna még ezt a két hónapot és utána leültem volna veled és elmondtam volna, hogy amúgy minden bizonnyal full faszság volt az, amit Burns mondott neked és csak távol akart tartani magától, úgyhogy nyugodtan mássz rá és legyetek boldogok. De hogy most kinyögni ezt az egészet, ráadásul a kirándulás előtt? Rohadtul nem volt szükséges, mármint, Nancy, ismerlek, mint a tenyeremet. Hálát adok mindennek, ha kibírjátok ezt a három napot.

Annyira sok volt az, amit Jasper lehadart nekem, hogy még feldolgozni is nehéz volt. Nem feltétlenül tudtam rá választ adni, utolsó mondatán viszont lélekben igen fennakadtam, mert teljesen úgy jött le számomra, mintha azt gondolná, hogy bármikor visszaszaladnék bárkihez. Amikor ezt a kérdést egy az egyben feltettem neki, hogy tényleg ezt gondolja-e, még érdekesebb választ kaptam, mint amilyenre számítottam:

- Nem, nem azt mondtam, hogy bármikor bárkihez, de igen, a fejemet adnám rá, hogy lemegy ez az egész és visszamész hozzá - mondta Jasper, majd

amikor látta, hogy esetleg egy aprócskát megsértett, további magyarázkodásba kezdett. - Mármint, ez nem rossz dolog, mindenkinek van minimum egy olyan ember az életében, akivel mindent képes megbeszélni és mindig visszamegy hozzá. Szereted, a helyedben én is visszamennék Oliviához, nincs para, de azért próbáljátok meg kivárni, míg lemegy ez a kirándulás.

Mindketten hátra fordultunk a szoba ajtaja felé, amikor hatalmas csattanást hallottunk bentről, és azon nyomban csatlakoztunk a többihez - fejemet fogva néztem a földön összetört, régi, dobozos kistévét és a körülötte álló pár embert.

- Hát, ez elromlott - jelentette ki csendben Lip, Jasper pedig sóhajtott és az ajtón kihajolva eldobta a cigarettáját, majd megpróbálta Seannal visszállítani a tévét. Komolyan, még csak pár órája vagyunk itt, de máris tönkretettünk valamit, és biztos vagyok benne, hogy ha ezt valaki meglátja, nagy bajban leszünk. Konkrétan, van egy törés a tévé képernyőjén!

Hajnali fél egyre már mindenki minimum illuminált állapotban volt - hazudnék, ha azt mondanám, hogy én nem. Meglepően jókedvem volt Charlotte mellett ülve, pedig nem teljesen tudnám felidézni, hogy mi a téma. A zene halkan teremtette a hangulatot megállás nélkül, de igazából teljesen felesleges volt, mert szinte ezer százalék, hogy túlordibáltuk, ráadásul olyannyira, hogy a tanárok is biztosan hallották, mégsem jöttek szólni, szerintem egyszerűen csak ránk hagyták és magukban szidták az atyaúristent is.

Öt körül lehetett, mire mindenki kidőlt - ez csupán azért volt probléma, mert Mr Digby hétszázas hangerővel ébresztett minket nyolckor, mondván, hogy kilenckor reggeli és fél tízkor indul a buszunk a Notre Dame Stadionhoz. Mondanom sem kell, hogy már mindenki megbánta, hogy egyáltalán választottunk programokat és a reggelin csupán az osztály negyede jelent meg. Ez csak azt eredményezte, hogy az út közepén rinyálni kezdett a társaság, hogy éhesek, ezért megálltunk egy benzinkútnál és televásároltuk az egész buszt csipszekkel és hasonló egészséges élelmiszerrel. Szerintem gurulni fogok, mire hazaérünk, de mindegy.

- Mielőtt oda érünk - állt fel Christopher a helyéről, mikor megállt a busz a

pirosnál. - Tud bárki is valamit a Notre Dame-ról, mint az Egyetemről? Mert ugyebár a Stadion az Egyetemhez tartozik és nem ártana, ha egy aprócskát intellektuálisnak látnák magukat az ottani emberek.

- Hát - kezdte Charlotte bizonytalanul, mikor rájött, hogy senki nem tud semmit és nem lenne baj, ha valaki esetleg megmentené az osztályt. Szerintem egyébként többen vannak, akik hozzá tudnának szólni, csak sokan annyira kegyetlenül másnaposok, hogy azt sem tudják, melyik államban vagyunk. - Én csak annyit tudok, hogy a Notre Dame egy francia kifejezés és *Miasszonyunk*at jelent.

- Igen, így van. A Notre Dame egyébként egy egyházi fenntartású koedukált egyetem, katolikusak, a védőszentjük Szűz Mária, innen is kapta az elnevezést. 1842-ben alapította egy Edward Sorin névre hallgató úriember, aki az iskola első elnöke is lett. Na, most ezeket azért mondom el, mert egyébként a Notre Dame Egyetem az első 1000 egyetem közül a 26. helyet érdemelte ki, szóval lassan kezdő hallgatóként egyáltalán nem lenne probléma, ha tudnának erről - Christopher sokat mondóan elhúzta a száját, miközben végig nézett rajtunk, a lányok pedig elmosolyodtak a megmozdulására. Lehajtottam a fejem, hogy ne látsszon az én mosolyom, majd amikor stabilizáltam újra a képemet, felnéztem és tovább hallgattam a mesét. - Jelenleg körülbelül 8500 hallgatóval rendelkezik, tanulnak itt művészetet, üzletet, tudományt, jogot, mérnökséget, építészetet, globális ügyeket, teológiát, mindent, amit el tudnak képzelni.

- És kik fognak ma játszani? - Lip olyan illetlenül váltott témát, hogy mások még nevettek is azon, hogy milyen gyorsan rátért arra, ami őt érdekli.

- A Clemsoni Tigrisekkel, akik az Észak-Karolinai Clemson Egyetemet képviselik majd. Nagy mérkőzés lesz, szóval könyörgöm, legalább tegyenek úgy, mintha kultúráltak lennének!

- Nyugodjon meg, Burns tanár úr, kisangyalok leszünk!

- Jól van, Jasper, jól van - motyogta hitetlenül Christopher, mielőtt leült a helyére Carmen mellé.

A Notre Dame Egyetem megegyezett egy nagyobb kastéllyal, nem csak

kívülről, hanem belülről is. A mi kis elitiskolánk eltörpült mellette, még a padló is tisztább és előkelőbb volt, mint az egész életünk, az ott járó hallgatók pedig olyan kedvességgel viszonyultak hozzánk, amilyennel mi sosem fordulunk kívül állókhoz akkor sem, ha a legjobb oldalunkat adjuk. Teljesen meg volt az az egyetemi érzés, ami miatt még a legnagyobb másnaposaink is elkezdtek a jövőről elmélkedni. Talán akkor jött ki rajtunk először az egyetemi éveink megkezdése miatti izgatottság, amikor találkoztunk pár hallgatóval. Akkor jöttünk rá igazán, hogy csupán két hónap és egy nyár választ el minket attól, hogy tovább menjünk, hogy ténylegesen elkezdjük az egyetemi életünket és hogy tulajdonképpen felnőttekké váljunk.

- Nancy - Jasper mellém lépett, amikor egy óriási, falra akasztott képet vizsgáltam, ami az Egyetem első elnökét elevenítette meg. A fiú felé fordultam, hogy hallgatom, de szemeim visszaszöktek a falakra, annyira gyönyörű és díszes volt itt minden. - Az egyetemi felvételiknél nem csak a Chicagóira és azokra jelentkeztem, amiket elmondtam.

- Hanem? - meglepődtem, de nem azért, mert nem mondta el, hanem azért, mert biztos voltam benne, hogy minden erejével azon lesz, hogy bekerüljön a Chicagóira, a barátnője mellé.

- Boston - leesett az állam, amikor meghallottam a város nevét. Értetlenül néztem Jasperre, a fiú pedig csak sóhajtott egyet, mert tudta, hogy nem állíthat csak így elém egy ezer mérföldnyire lévő város kibökésével. Rettenetesen ledöbbentem és azt sem tudtam, hogy hirtelen hogy reagáljak. Örüljek, támogassam, vagy mondjam, hogy szomorú vagyok, hogy messze kerülünk? - Sokat gondolkoztam rajta így magamban, és nem tudom, ha van esélyem, miért ne? Azt jelöltem meg elsőnek, művészet és tudományok. Töri, ugye.

- Úristen, ez... nagyszerű, Jasper, nagyszerű! - a barátom karjaiba ugrottam és őszintén örültem, hogy ilyen nagy tervei vannak. Soha nem gondoltam volna, tényleg. Jasper tipikusan az az ember, akiből senki nem nézi ki, hogy akar valamit az élettől a bulizáson kívül, mégis olyan jövőképei vannak, amik irigylésre méltóak. - És mi lesz Oliviával?

- Igazából úgy néz ki, hogy jön ő is - húzódott el tőlem Jasper, majd csillogó, tényleg, úgy igazán csillogó szemekkel beszélt tovább, olyan volt, mintha félt

volna a reakciómtól, és mintha megkönnyebbült volna, hogy ennyire boldog vagyok neki. - Kiemelkedő a teljesítménye a Chicagóin és ösztöndíjjal átveszik, már utána néztünk.

- Úristen! - ismételtem saját szavamat, majd újra ölelésbe húztam a fiút. Nagyon váratlanul ért, de a lehető legnagyobb támogatást akartam nyújtani neki és a vállába nevettem, amikor visszaölelt és erősebben szorított. Azt kívántam, hogy mindent érjen el az életben mind tanulmányilag és magánügyileg, és hogy minden álma teljesüljön, mégis könnyes lett a szemem és nem csak az örömtől, hanem mert pofán csapott, hogy mennyire messzire kerül mindenki egymástól és hogy talán sosem találkozunk azután, miután lemegy a nyár. - Annyira, annyira örülök neked, Jasper - motyogtam a barátom fülébe, de közben sírtam, mert ez a letargikus érzés kelletlenül feljött és nem akart eltűnni. Elmegyünk mindannyian, új életet kezdünk és majd nézzük az évkönyvünket és mosolygunk, visszaemlékezve arra, hogy azok az emberek, akiknek bámuljuk a fényképét, mennyit jelentettek nekünk réges régen.

- Ne mondd el senkinek, jó? Rajtad kívül még nem szóltam senkinek. Majd, ha sikerül - mondta még Jasper, én pedig bólintottam, de nem voltam hajlandó elengedni. Csak ott álltunk a Notre Dame Egyetemen, Edward Sorin festménye előtt és egymást öleltük, mintha búcsúznánk. Mikor Jasper újra az arcomra nézett és látta, hogy sírok, zavartan nevettem egyet és mellkasára ütöttem, mikor neki is könnyek szöktek a szemébe. - Ne basszál már fel, ne sirass meg, Nancy, jézus!

Őszintén nevettünk, annak ellenére, hogy az örömben igenis volt üröm. Válla felé siklott a tekintetem és megpillantottam Christophert nem messze tőlünk, egy másik faldíszt vizsgálva. Közel állt ahhoz, hogy ha darabosan is, de tudja, hogy miről beszéltünk - megérezhette, hogy nézem, mert felém fordult és miután körbenézett, hogy biztos legyen benne, senki nincs körülöttünk, akitől félnie kéne, megnyugodott és megpihentette rajtam mélyre hatoló pillantásait. Halványan rámosolyogtam, de magam sem tudom, hogy miért.

Annyi minden történt ebben az egy évben, és nem vagyok biztos benne, hogy akkor is megtörtént volna, ha ő nincs. Emlékezetessé tette az utolsó évemet, és nem csak azzal, hogy benne volt, hanem azzal is, hogy ráébresztett teljesen észrevétlenül is, hogy milyen sok jó dolog van a világban és milyen sok jó

dolog vesz engem körül.

- 10 perc múlva indulunk, oda kell érnünk a mérkőzésre - mondta Jasper hirtelen, én pedig felébredtem és ránéztem Christopherről, hogy mégis hogy vált tanárrá. Telefonját bújta, majd felmutatta azt magyarázatképpen. - Körsms a Carmen nőtől.

- Úgy érti, Ms Roosevelttől, Jasper - elfojtottam a vigyort, mikor Christopher elhaladt mellettünk, Jasper megfagyott mozdulattal fogadta őt, mert eddig fogalma sem volt arról, hogy a közelben van. Valahogy ketten képtelenek vagyunk Ms Rooseveltnek szólítani Carment, de azért társaságban meg szoktuk erőltetni magunkat. - Jó döntés, egyébként - utalt Bostonra a férfi, még mielőtt kilépett a hallókörzetünkből.

- Ez az ember hogy az istenbe van ott mindenhol? - tette fel a költői kérdését Jasper, majd fejét csóválva eltette a telefonját és elindult velem ki, az Egyetem elé, közben pedig átdobta karját a vállaim felett és előhúzta napszüvegét annak ellenére is, hogy habár napos az idő, egyáltalán nem égetné ki a retinánkat, de mindegy. - Bekapcsolom Sean hangszóróján a *Thrift Shop*ot és a depresszió helyett lenyomjuk életünk legnagyobb gangelését, Nancy Williams.

Az oldalába ütöttem, mikor idegesítő vigyort varázsolt az arcára vezetéknevem kimondására, de támogattam az ötletét, mert tudtam, hogy miért csinálja: azért, mert mindketten tudtuk, hogy jó esély van arra, hogy felvegyék a Bostoni Egyetemre és ha nem próbálnánk mindenidők legmenőbb kirándulását összehozni, könnyen szomorúvá válhatnánk.

A Stadion mérete úgy tűnt, hogy egész Indianát is túlszárnyalja. Tele volt tömve emberekkel, kicsit elő is jött az antiszociális énem, de gyorsan eltűntettem, mert hamar magával rántott a focimeccsek magával ragadó hangulata, a popcorn és a lángos illata és a szurkolók örjőngése, ami már akkor is jelen volt, mikor még el sem kezdődött a meccs. Carmen a buszon elmondta, hogy a Stadion befogadóképessége nyolcvanezer fő, de nem tudtam akkor elképzelni, hogy ez pontosan mekkora helyszínt foglal magába - ilyet tényleg csak a tévében látni, rettenetesen óriási volt és ami még érdekesebb, hogy egyetlen szabad hely sem maradt.

- A negyedik szektor nyolcadik-kilencedik sora a miénk, a negyedik szektor nyolcadik-kilencedik sora! - Mr Digby úgy üvöltött, mintha az élete múlna rajta, abban reménykedve, hogy legalább hárman meghalják az osztályból és tovább tudják adni a többieknek.

Csak négykor kezdődött elviekben a meccs, de fél négykor már akkorára emelkedett az izgalom, hogy azokat is elkapta, akik nem is lelkesedtek a fociért. Az egy kicsit elszomorított minket, amikor Mr Digby kijelentette, hogy ha popcornt vagy bármit akarunk venni, akkor vegyük elő a saját pénzünket, mert így is kevés az osztálypénzünk, de azért beszereztünk mindenből egy pár adagot, pedig elég horrorisztikus árakkal találkoztunk. Vidáman beszélgettem a balomra került Mr Digbyvel, de akkor, amikor rájött, hogy ő kívülre szeretne ülni és helyet fog cserélni valakivel, elszomorodtam, mert a mellette kettővel lévő szélső széken Carmen ült. Már majdnem hisztizni kezdtem a jobb oldalamon ülő Charlottenak, de meglepődtem, amikor Carmen helyett Christopher ült át mellém, és olyan kérdő pillantásokat küldtem felé, amit szerintem még a harmincas szektorban is láttak. Nem válaszolt, nemet intett, hogy ne beszéljünk erről, én pedig megértettem és Charlotte felé fordultam egy igen jelentőségteljes pillantással, mire ő átnyújtott nekem egy aprócska papírpohárkát.

- Vodka. Jasper - mondta röviden, én pedig előre hajoltam és ránéztem a minden osztálytársunknak kispohárkát adó fiúra. Felmutatta hüvelykujját válaszként, én pedig sóhajtottam és emlékeztettem arra Charlotteot, hogy tanárok mellett ülök. - És? Ez csak víz, nehogy kiszáradj, totál legális!

Szánalmas kacsintással nyomta a kezembe Charlotte a poharat, én pedig fintorogva lenyeltem a tartalmát, majd borzongtam egyet és rájöttem, hogy narancslével valahogy finomabb szokott lenni ez az alkohol. Negyed órával négy előtt megjelentek a műfüves pályán a kabalák, a pomponlányok olyan minőségű táncot adtak elő, amire a fiúk olyan közös füttyögést hallattak, ami miatt azt is letagadtam volna, hogy az osztálytársaim. Fejemet csóválva fogadtam el az újabb picike papírpohárkát és lehúztam, mielőtt Christopher megkérdezhette volna, hogy mi az.

- Fél hétig tart a meccs. Óvatosan a vodkával - mondta úgy, hogy ránk sem nézett, majd a mellette ülő Carmen felé fordult és valószínűleg megbeszélte vele és Mr Digbyvel, hogy milyen vicces, hogy azt hisszük, hogy nem tudják,

hogy vodkázunk mellettük.

Közösen beszéltük meg Charlottetal, hogy milyen kigyúrtak a játékosok, akik felkerültek a pályára, majd spicces állapotban úgy csapódtunk az ujjongó tömeghez, hogy Christophert meg is lepte a hirtelen jött lelkesedésem. A kezdés után húsz perccel beszéltük meg az osztállyal, hogy kinek is szurkolunk, aztán úgy döntöttünk, hogy mivel a Notre Dame Stadionban vagyunk, ésszerűbb őket támogatni. A mögöttem ülő Lip már olyan részeg volt, hogy fogadni akart rájuk, Christophernek pedig hátra kellett fordulnia és el kellett magyaráznia, hogy ez nem lóverseny. A szünetben olyan táncra ösztönző zenék üvöltöttek a kihangosítókból és a hangfalakból, ami szinte az egész stadiont felrázta valamilyen szinten - *J Balvin mi gente* nevezetű számára fogalmam sincs hogyan, de valahogy egymás mellé kerültem Mikeilával és úgy lenyomtuk a spanyol dalszöveget, hogy hirtelen úgy éreztem, volt értelme annak a négy év spanyolnak. Szinte remegett az egész sportpálya abban a húsz percben, nem ittam sokat és kifejezetten tudtam magamról, de a tömeg jókedve megrészegített és annyira boldognak éreztem magam, mintha semmi miatt nem kellene aggódnom hátralévő életemben. Hagytam, hogy valaki kékkel és sárgával, a Notre Dame csapat színeivel az orcáimra húzzon két-két vonalat, és habár nem igazán néztem Christopherre, de volt egy pillanat, amikor fel akartam húzni a székéről és azt akartam, hogy táncoljon velem, hogy húzzon magához és fogja meg a derekamat, de Charlotte gyorsan észrevette, hogy mire gondolok és egyből magához húzott.

Fergeteges volt az egész meccs, hihetetlen volt, amikor az utolsó, döntő rúgásnál mindenki, de tényleg mindenki, az a nyolcvanezer ember, elnémult és lélegzetvisszafojtva várta az eredményt - felugrottam a székről a többiekkel együtt, amikor a Notre Dame csapat nyert, és úgy örültem, mintha a vizsgáim sikeres eredményeinek hírét kaptam volna meg. Az egész buszutat végig énekeltük, sőt, még a kis motel is tőlünk zengett, mikore fél kilencre beestünk.

- Láttam egy kistavat útközben - suttogta Mikeila olyan hangosan, hogy az egész osztály hallotta, majd felcsigázott szemekkel folytatta tovább. Fátyolos tekintete olyan vidáman nézett mindenkire, hogy meg kellett volna örökíteni.
- Kiszökünk?

- Még szép! - helyeselt egyből Alice, én viszont nem tartottam jó ötletnek és

reménykedtem, hogy valaki egyetért velem.

- Szerintem simán meg is engedik, ha mondjuk holnap kérdezzük meg, nem kell kiszökni - szólalt fel Charlotte, de ebből csak az lett, hogy páran kiszöktek, páran pedig a motelben maradtak, köztük velem és Charlottetal is. Nem igazán zavartattuk magunkat, mi ketten valahogy a szobánkba kerültünk és órákig beszélgettünk, úgy nevettünk, mintha tömegben lennénk. Hamar kijózanodtunk, de észre sem vettünk, annyira benne voltunk olyan kis semmit nem jelentő témákban, hogy felidézni sem tudjuk.

Miután átrohantunk Sean szobájába és örömmel fogadtuk, hogy itt hagyta a hangszóróját, teljesen nyugodtan vittük át magunkhoz és *Sia Cheap Thrills*ét hallgattuk olyan hangosan, hogy pár itt maradt lány át is jött hozzánk - olyanok voltunk, mint a tizenhárom évesek, akik most rendeztek először pizsamapartit, de egyáltalán nem bántunk. Nem sokat aludtunk előző este, de még akkor is fent voltunk, amikor megérkezett a másik csapat a tótól, együtt mentünk le a szobák alatti, földszinti ebédlőbe és a megmaradt vacsorát, amit ismételten lekéstünk, megtaláltuk a nagy hűtőben, egyszerűen csak kifoszottuk, de most komolyan, ez legyen a motel legnagyobb problémája. A partról visszaértek kezében üvegek táncoltak, amik lassan, de biztosan átkerültek a mieinkbe is, és habár elhatároztam, hogy nem iszom sokat, valahogy lecsúszott egy üveg bor a torkomon úgy, hogy észre sem vettem. Kipirosodva töröltem le homlokomról az izzadtságot, majd megjegyeztem Charlottenak, hogy egy idióta vagyok, amiért csak hosszúujjúkat hoztam, ő pedig megengedte, hogy ellopjak tőle egy trikót, így nehezen felmásztam a lépcsőn és a harmadik félresikerült ajtónyitás után megtaláltam a szobánkat.

Lekaptam magamról a felsőmet és táncikáltam az elég durván felszűrődő zenére kicsit, majd amikor hallottam kinyitódni az ajtót, hátrafordultam, hogy megkérdezzem Charlottetól, hogy a kezemben lévő pólót elvehetem-e. Kicsit pofán csapott Christopher látványa, mit ne mondjak.

- Én csak... - nyelt egyet a férfi, mikor végig nézett csupán melltartóval takart felsőtestem minden pontján. Olyan ittas voltam, hogy majdnem leszédültem az ágyra a hirtelen kialakult szituációtól. - Keresem ennek a végtelenül... *hm, szórakoztató* zenének a forráshelyét.

- Konyha - mondtam röviden, Christopher pedig bólintott egyet, és kiindult a

szobából. Én pedig idióta vagyok. - Christopher! - szóltam utána, ő pedig kérdően visszafordult és olyan kétségbeesetten próbálta megtartani a szemkontaktust, hogy akjait is megnyalta közben. Gyorsan felvettem a kezemben lévő fehér pólót a tettére, ő pedig értette és bezárta az ajtót, miután még egyszer kinézett, hogy biztosan ne történjen semmi dráma. Várakozóan figyelt, azt akarta, hogy elkezdjem, amit mondani szeretnék, de ez nehéz volt, tekintve, hogy utóbbi csókunk nagyon hamar megjelent előttem és az az egy üveg bor erősen késztetett arra, hogy megismételjem. - Clayton elmondta, hogy miről volt szó azon a pénteken. Megbeszélhettük volna, nem kellett volna így ellöknöd magadtól, Christopher.

- Belementél volna a szünetbe, ha felhozom? - összeszorult a szívem a kérdésre. Nem, nem mentem volna bele, ezért nem is tudtam egyenes választ adni. Fájt a kérdés, az az igazság, pedig nem értettem, hogy miért.

- Te szünetet akartál tartani?

- Nem, szünetet *kellett* tartani, hogy ne úgy emlékezz a gimnáziumra, hogy mutogatnak rád a barátaid - vágta rá Christopher a kérdésemre, én pedig az ég felé néztem, hogy ne folyjanak le a könnyeim az arcomon. Teljesen más nézőpontból kell így már mindent megközelíteni, hogy tudom arra az egyetlen kérdésre a választ, amit két hónapja keresek:

miért?

- Kibírtam volna...

- Ezért néztél ki olyan rosszul, mint akit megvertek, mikor felvettelek arról a bulihelyszínről? - kérdezett újra egy olyan költői kérdést, amire már eredetileg is tudta a választ.

- Annyira fájt, Christopher - feladtam, sírni kezdtem előtte sokadjára, és nem is akartam titkolni már. - Olyan fontosnak éreztem magam melletted, és istenem, annyira fájt, amikor ezt romba döntötted!

- Tudom - Christopher bólintott egyet, de nem mozdult az ajtótól, ott állt előtte és csak nézett engem, ahogy újra bőgök a szeme láttára. - Tudom, és sajnálom. Sajnálom - bólintottam, mert nem tudtam, hogyan kellene ezt

fogadnom.

Nem tudtam, hogy megcáfolnom kéne-e ezt, vagy elfogadni és a nyakába ugrani, csak bólogattam és folyamatosan töröltem az arcomról nem múló könnyeimet. Nem tudtam, hogyan lesz most tovább, annyira, de annyira tehetetlen voltam, hogy nem lehet szavakba önteni. Csak leültem az ágy szélére, és csukott szemekkel fogadtam, amikor lent elkezdődött *Dua Lipa Scared to be lonely*ja. Sóhajtottam, ahogy leült mellém Christopher, és úgy szugeráltam a talajt, mintha lenne ott valami - kicsit el is kábultam, annyira összpontosítottam arra, hogy ne nézzek a férfire.

- És most mi lesz? - kérdeztem rekedten, Christopher pedig kézfejemre helyezte tenyerét. Úgy remegtek az ujjai, hogy teljesen ledöbbentem, arcára néztem és láttam, mennyire fél, mégis megszorította a kezemet és lezárta pilláit, mintha utálná magát minden tettéért.

- Megoldjuk - mondta, én pedig szám belső részét kezdtem rágni, hogy ne kezdjek újra sírni. Úgy megmelengette ez a rövidke kijelentés a lelkemet, hogy szinte éreztem, ahogyan kezdenek rajta begyógyulni azok az embertelen, elfertőződött sebek, amiket ejtett rajta a férfi hónapokkal ezelőtt. - Át kell vészelnünk ezt a kirándulást és elengedi Vinston az ügyet.

Bólintottam és olyan észrevehetetlen mosolyt engedtem meg magamnak, hogy ha Christopher nem mellettem ült volna, nem is látta volna. Végigfutott a testemen a hideg, mikor tenyerébe vette arcomat, az a fajta hidegrázás volt ez, amit imád az ember érezni és ami csak akkor jelentkezik, amikor a teste és a lelke egyszerre jelez arra az álomszép történésre, amire éppen szüksége volt.

- Szerintem, ha valamit megjegyeznél, Nancy - gyengéden utasított, hogy fordítsam felé a fejem, így megadtam ezt neki és belenéztem a szemeibe, amik talán most még gyönyörűbbek voltak, mint amilyenek szoktak lenni. - Te vagy a legfontosabb - mondta a lehető leghalkabban, nekem pedig úgy elállt a lélegzetem, hogy azt sem tudtam hirtelen, hogy élek-e vagy halok. Mély hangja olyan bársonyosan, olyan selymesen simogatta a bőrömet, mint talán még soha, azt is elfeledtette velem, hogy hol vagyunk és miért. - Megőrjít a folyamatos hisztid és a tiszteletlenséged, és az agyamra mész a dühkezelési problémáiddal, de már akkor érezni fogom a hiányodat, amikor

kilépek ebből a szánalmas szobából. Te vagy a legfontosabb, megértetted?

Biccentettem, mert másra nem voltam képes. Sírva mosolyogtam zavaromban, könnyeim megállás nélkül égették a forró vonalat az arcomon, amikor Christopher felállt, másik arcomat is a kezébe vette és hosszú csókot nyomott a homlokomra. Hiába voltam részeg, tudtam, hogy soha az életben nem fogom elfelejteni ezt a pillanatot, ezt a tökéletes pillanatot ami nem csak órákat, napokat, hanem heteket szépített meg. Egyetlen pillanat.

- Úgy szeretlek, Nancy Williams! - csak egy suttogás volt.

Egy suttogás, és Christopher Burns kiment a szobából anélkül, hogy bárki látta volna.

Lángolt a homlokom ajkainak érintésétől és úgy vert a szívem kijelentésétől, mint még soha az életemben, közben pedig csak az az egyetlen mondat járt a fejemben, újra meg újra hallottam a halk pusmogását annyiszor, hogy minden más kitörlődött az elmémből.

Aznap este vele álmodtam.

Nem tudom, hogy reggel mit vártam - hogy mondjuk nem ébredek hatalmas fejfájással, vagy esetleg nem leszek álmos, vagy hogy magamtól kelek majd? Milyen naív vagyok! Ahhoz is idő kellett, hogy rájöjjek, miért nem lila a plafonom és miért van úgy kiszáradva a szám, mintha harmincöt éve nem ittam volna semmit. Miután Mr Digby kifáradt a szobából és sikerült oldalra fordulnom, Charlotte fájdalmas arcával találtam szembe magam, ahogy az ágyon szenvedett. Ezúttal mi is lekéstük a reggelit, de őszintén szólva, nem is bántuk, mert vészes volt, hogy így, fekvő helyünkben is hányni kezdünk.

Akiken eddig nem látszott a fáradtság, most már szinte csúsztak a buszig - mindannyiunkat kezdte megviselni a negyvennyolc órából csupán öt-hat óra alvás és a más-, sokakon harmadnaposság. Titkon szerintem mindannyian, még a tanárok is átkozták a Művészeti Múzeum ötletét, nem azért, mert annyira rossznak képzeltük, hanem azért, mert úgy ki voltunk bukva, hogy én például elbóbiskoltam a buszon és már olyan álmaim voltak, hogy az ágyamban alszom.

Habár nagyon szép és érdekes volt a múzeum, szinte semmit nem tudok belőle felidézni. Emlékszem arra, hogy Jasperrel aludtunk egymáson egy ideig, aztán Charlottetal és talán még Seannal is, többször összenéztem Christopherrel és titokban ettem, mert tilos volt egyébként a múzeumban. Volt egy érdekes fotókollázs, amit le is fotóztam és instára is feltöltöttem, és amikor a múzeumi kávézóba betévedtünk, nevetségesen sok pénzt költöttem el, hogy két pohár koffeint bevigyek a szervezetembe. Szívesen mondanám, hogy megérte, de nem. Egyáltalán nem lettem fittebb.

Két órán át tartott a Műveszetek Múzeuma, utána tulajdonképpen visszamentünk a motelbe és összegyűltünk az egyik nevetségesen kicsi szobában, amelyikben még működött a tévé, és egymásra dőlve néztük a spanyol szappanoperákat. Már majdnem elaludtam, amikor Carmen megtalált minket és tájékoztatott az esti programunkról: étterem, végre.

Kedvesen megkért minket, hogy ha hoztunk széparuhát, vegyük fel azt és fél nyolcra lehetőleg legyünk a motel előtt, hogy időben odaérjünk - már hatkor elkezdtünk készülődni, mert felmértük a helyzetet és pontosan tudtuk, hogy túlságosan lassúak vagyunk ahhoz, hogy fél óra alatt elviselhetővé varázsoljuk magunkat. Mivel nem volt otthon egyberuhám, még a kirándulás előtt megkértem Charlotteot, hogy hozzon nekem valamit és félve ugyan, de rábíztam a választást. Örültem, amikor előhúzott a bőröndjéből egy bordó, testhez simuló darabot, igaz, nekem már egy kicsit szűk volt, de még pont az elviselhetők körébe tartozott. Szemeim alá annyi korrektort kentem, hogy sikerült eltüntetnem a hatalmas karikákat onnan, ajkaimat pedig a ruhához hasonló bordó rúzzsal vontam be. Még a hajamat is kivasaltam Alice kütyüjével, csak hogy ne úgy nézzek ki, mint aki most szabadult a szénakazalból.

Kicsit feszengtünk az osztálytársaimmal, mikor beléptünk az enyhén arisztokrata stílusú étterembe, valahogy még mindig alulöltözöttnek éreztem magam, és amikor a két tízenötfős asztal közül leültem az egyik elé és kinyitottam az étlapot, úgy meglepett az árlista, hogy elment az étvágyam.

- Szóval, én szeretnék - kezdte Sean mellettem, mikor a pincér odaért hozzánk, hogy felvegye a rendelésünket. Csettintett a nyelvével, miközben végigolvasta az étlapot, majd megköszörülte a torkát. - Ilyen... baconbe göngyölt csirkefalatkákat előételnek. Aztán, tejben pácolt sült oldalast is. Ú,

meg ezt a csirkemell konyakos narancsszósszal nevezetűt is meg akarom kóstolni! Lehet így felezni? Jaj, meg leves! Meggylevest szeretnék. Ú, és két szeletet ebből a... Ferrero Rocher tortából. Jól mondtam ki? Ennyi lesz. És még egy bécsi puncsot.

- Én - Christopher már a fejét fogta, amikor Sean után Jasper szólalt meg. - Mazsolával díszített tejszínes borlevest szeretnék. Mármint, abban tényleg van bor?

- Igen, de ne aggódjon, egy adagban csupán 2.5 deciliter fehérbor kerül, ami egyáltalán...

- Eh, akkor nem az kell. Legyen tojásleves - állította le Jasper a pincérnőt egyből, én pedig összenéztem Charlottetal és próbáltam nem hangosan felnevetni. - Vajban sült harcsaszelettel és egy gesztenyeszelettel. És egy nutellás palacsintával. És sültalma likörrel.

Szerencsétlen pincérnő megőszült, mire végigkérdezett mindenkit a kis társaságunkból. Én megelégedtem egy kis húslevessel, Lasagneval és egy adag mogyókrémmel leöntött madártejjel. Minden isteni volt és valószínűleg két hét múlva is érezni fogom még ezeket a fenséges ízeket a számban, tökéletesen ment a vacsora, egészen addig, amíg Sean el nem kezdett villakatapultosat játszani a mellettünk lévő asztalnál ülő Lippel és el nem találta véletlenül egy idős hölgy szemét egy falat baconos csirkével. A nő azonnal perpatvart csinált és még a panaszkönyvbe is írt, minket pedig nagy diskurálások után illedelmesen megkértek, hogy távozzunk.

Mr Digby elég szépen lecseszett minket, de sokan nem bírták és olyan nevetésben törtek ki az étterem előtt, hogy igazából mindenkit magával rántottak. Tulajdonképpen nem volt semmi problémánk, tudtuk, hogy ide többször már nem fogunk jönni, emellett nyugodtan megvacsoráztunk és már viszonylag fel is éberdtünk, úgyhogy mikor visszaértünk a motelhez és összegyűltünk Sean és Jasper szobájában, kicsit túlságosan is vidáman emlegettünk a régi emlékeinket, amiket az elmúlt négy év alatt szereztünk.

- Ez az utolsó közös esténk, srácok - sóhajtott Jasper a földön ülve, amivel még nosztalgikussá tette a hangulatot. Tisztában voltunk azzal, hogy holnap már megyünk vissza Hinsdalebe, újra beleesünk a vizsgára készülés monoton

hálójába, ami majd meghatározza a jövőnket. Ki hova kerül, mit fog elérni az életben, nem tudhattuk, de azt igen, hogy a legtöbben elválunk egymástól.

- Emlékeztek a legelső napunkra? A gimi legelső napjára, mikor szinte egyikünk sem ismerte egymást - idézte fel Charlotte az első találkozásunkat még négy évvel ezelőttről. Halvány mosollyal emlékeztem vissza, szinte itt van előttem, ahogyan Mikeilával körbenéztünk az osztályon és az első gondolatunk azt volt, hogy sosem fogunk hozzájuk szokni. - Annyira... hihetetlen, hogy azóta már négy év eltelt. Milyen kis senkik voltunk!

- Most is senkik vagyunk, csak már nem utáljuk egymást - helyesbített Mikeila, amivel mindenki egyetértett. Volt ebben valami igazán szomorú. Igazán szomorú, hogy mikor az emberek az életed részévé válnak, rájössz, hogy nem mindig maradnak benne és eljön az az idő, amikor külön kell válni, akármennyire is szeretnél ragaszkodni. - Mindent összefoglalva, jó volt ez a négy év, srácok.

- Örülök, hogy ebbe az iskolába jelentkeztem - talán most jelentette ki ezt először Jasper. Mindig mondtuk, hogy nem értjük, miért ebbe a nehéz iskolába jöttünk, de ha belegondolunk, soha nem alakult volna ki az osztály, soha nem léteztünk volna együtt, ha ez nem történik meg, és ennek egyikünk sem mondott igazán hálát.

- Mondhatok valamit? - kérdezte Sean hirtelen, majd válasz nélkül rám emelte a tekintetét és egy bűntudattal teli, aprócska mosolyt eresztett felém. - Ne haragudj ránk, Nancy, amiért balhét csináltunk neked a suliban. Szerintem én kezdtem a pletykát jórészt és nem kellett volna, nem ezt érdemelted.

Meglepődtem a hirtelen jött bocsánatkérésen és semmit nem tudtam rá mondani - nem azért, mert haragudtam, hanem azért, mert váratlanul ért. Soha, a legvadabb álmaimban sem gondoltam volna, hogy egyszer felhozódik még ez a téma, ráadásul így és osztályszinten.

- Igen, én is nagyon sajnálom, Nancy, nagyon megnehezítettünk mindent számodra - folytatta Alice, majd sajnálkozó grimaszba torzult az arca. - Nagyon-nagyon remélem, hogy minden megoldódik minden értelemben.

Nem mondták ki Christopher nevét, nem mondták ki, hogy teljesen

egyértelmű nekik, hogy együtt voltunk tényleg és hogy a három kísérő csakis miattunk van itt, mégis nyilvánvaló volt. Nem vártak választ, hiszen tudták, hogy nem adhatok, csak mosolyogtak egytől egyig és biztosítottak arról, hogy idővel minden rendben lesz.

Ez pedig elmondhatatlanul csodálatos érzés volt.

Igaz, most sem sokat aludtunk, másnap reggel ugyanúgy szenvedtünk, amikor Mr Digby felébresztett minket, de ezúttal mindannyian lementünk reggelizni. Délután indultunk haza, de addig még várost néztünk - talán ez volt a legnyugodtabb, legösszeszedettebb programunk az összes közül. Indianapolis tényleg fantasztikus volt, bár igaz, drága is: vettem egy pár dolgot otthonra, Claytonnak például egy Indianapolis feliratú pólót, Millienek pedig egy kis édességet.

- Bejössz velem ide? - kérdeztem Charlottetól, az előttünk álló boltra mutogatva.

- Nem, de nem azért, mert nem szeretlek, hanem mert húsz perc múlva gyülekező és nem hagyhatom ki azt a régiségkereskedést a főút végén, bocsánat! - hadarta barátnőm, majd mielőtt egyáltalán elnevethettem volna magam, puszit küldött felém és már el is száguldott.

Egyedül léptem be az üzletbe, ami tulajdonképpen valamilyen kristálybolt szerű lehetett - nem igazán terveztem több pénzt költeni, csupán körül szerettem volna nézni. Megtaláltam Jaspert, Seant és Christophert is, az első kettő nagyon professzionálisan méregette a nyakláncokat, amíg a harmadik csak nézelődött és szerintem magában szidta az árakat.

- Nancy, de jó, hogy itt vagy, pont hívni akartalak! - tamadott le egyből Jasper olyan hangerővel, hogy a boltban lévők egyből felém fordultak. Zavart mosolyt ejtettem és legszívesebben megütöttem volna barátomat, amiért így ordibál. - Nyakláncot akarok venni Oliviának, de nem tudom, melyiket kéne.

- Hát... - az a baj, hogy nem igazán ismerem Oliviát, az ízléséről pedig fogalmam sincs, így nem tartottam jó ötletnek azt, hogy Jasper engem kérdezett meg, mert ha Oliviának nem tetszik majd az ajándék, bűntudatom lesz. Mégis, mikor megláttam egy ezüstláncot, rajta egy halványrózsaszín és

egyben sötétrózsaszín árnyalatú kristálymedállal, úgy gondoltam, hogy vétek lenne nem megemlítenem. - Hát, én mindenképpen ezt venném neki, ez gyönyörű, te jó ég!

Annyira különleges darab volt, hogy nem lehetett nem nézni - a kristályok magukban is szépek, de medálba formálva annyira magukkal ragadóak, hogy egyenesen képesek megszédíteni az embert.

- Szép, de nem illik Oliviához - mondta elszontyolodva Jasper, majd amikor átgondolta a helyzetet és úgy döntött, hogy inkább rendes ezüstmedálos láncot vesz szerelmének, fogta magát és Seannal együtt elköszönt, mondván, hogy már nincs sok ideje és szánalmasnak fogja érezni magát, ha nem visz neki semmilyen ajándékot.

Fejemet csóválva néztem a szebbnél szebb kristályokat, de szemem mindig visszavándorolt arra a halványrózsaszín égkövesre - mérlegeltem a helyzetet, és inkább Millienek vettem egy szép karkötőt, akármennyire is szerettem volna a láncot magamnál tudni, kettő túl drága lett volna együtt.

Mikor összenéztem Christopherrel, eszembe jutott a nemrég mondott vallomása és akaratlanul is mosolyra húzódott a szám - pirosra szineződtek orcáim, mikor viszonozta a gesztust, és olyan forróságot éreztem, mikor megnyalta az ajkait, hogy hosszú idő után úgy éreztem, menten felgyulladok. Olyan vággyal teli pillantásokkal szemlélte arcomat és testem minden négyzetmilliméterét, hogy nyelnem kell ahhoz, hogy türtőztessem magam. Egyetlen egy csepp választott el attól, hogy odafussak hozzá és megcsókoljam, és folyamatosan azt kellett ismételgetnem magamban, hogy üvegajtaja- és ablaka van a boltnak és nincs elfedve semmilyen függönnyel.

Meglepődtem, amikor Christopher mögém lépett és leemelt a felső polcról egy fekete kristályt - teljesen hozzám simult, forró lehelete bizsergette a nyakamat és a fülemet, rengeteg, számunkra idegen ember volt rajtunk kívül a boltban, de egyikőjüknek sem tűnt fel az a feszültség, ami keletkezett a levegőben érintkezésünkre.

- Annyira kívánlak - suttogta Christopher a fülembe, de amikor az ajtó felé függesztett csengő megszólalt és hangosan jelezte, hogy új vásárló érkezett, olyan gyorsan távolodott el tőlem, mintha soha nem lett volna itt.

Carmen érdeklődve figyelt engem és a férfit, az ablakból biztosan látott minket, mielőtt bejött. Összehúzott íriszei összezavarodva szemlélte hol az én vörös arcomat, hol Christophert, ahogyan érdektelen tekintettel vizsgálta a kezébe került kristályt.

- Christopher - szólalt meg a nő, hangja most valahogy érdesebb, fáradtabb volt, mint amilyen szokott lenni. Szinte érezni lehetett a dühöt, amit árasztott apró termete, olyan volt, mintha azért imádkozott volna, hogy csak egy ilyen jelenetnek ne legyen tanúja a kirándulás alatt. - Christopher, az istenit!

- Egy szóra, Carmen - irányította ki Christopher a boltból Carment, én pedig olyan ideges voltam, hogy még a kristályok sem tudtak lekötni. Gyorsan kifizettem a Millienek kinézett karkötőt és kilőttem az üzletből, csak hogy egyáltalán lássam Carment és Christophert.

A két illetékes halkan vitázott, de elnémultak, amíg elhaladtam mellettünk. Carmen hatalmas kézmozdulatokkal magyarázott a zsebre vágott tenyerekkel előtte álló Christophernek, akinek minden bizonnyal olyan a vérmérséklete, mint a jég, mert a helyében én már ájultan összeestem volna.

A buszút feszülten telt - nem a többieknek, hanem nekem. Carmen és Christopher remekül szórakoztak Mr Digby társaságában, és amikor Sean felajánlott tíz dollárt Jaspernek, ha az előre megy a tanárokhoz és beszélget velük, a fiú úgy beilleszkedett a három ember közé, hogy szerintem rendesen megkedvelték őt. Többször sikerült összenéznem Carmennel, de a nő tökéletes színész volt: hibátlanul mosolygott minden egyes alkalommal, akkor is, ha én egyszer sem tudtam rá visszamosolyogni.

Mikor végre hazaértünk és kiszálltunk a suli előtt, nem tudtam, hogy örülök-e neki, vagy nem. Örültem, hogy végre vége a folyamatos figyelésnek, de nem örültem, hogy rossz vége lett és Carmen - ha szeretne - bármikor beköphet minket és az Igazgatónő kezébe nyomhat egy bombabiztos bizonyítékot. Nem örültem annak sem, hogy haza kell mennem, de hálát adtam azért, amiért végre kialudhatom magam. Nyugodtan kijelenthetjük, hogy ambivalens érzéseim voltak, ezért amikor Christopher egy túlságosan is jelentőségteljes pillantást adott nekem, mielőtt beült a kocsijába, értettem mindent és úgy indultam meg a fánkbolt felé, mintha húznának.

Már várt a metálszürke autó, mikor odaértem, azonnal beültem és hagytam, hogy csontjaim belsejét elárassza az ülésekből áradó kellemes illat és Christopher fűszeres parfümének esszenciája. Szinte leragadt a szemem, olyan álmos voltam, mégis az izgatottság élénkséget varázsolt az arcomra. Fogalmam sem volt, hogy hova megyünk, hogy hazavisz-e vagy magához irányít, de mikor a kereszteződésnél a saját otthona felé fordult, minden világossá vált és semmi ellenkezésem nem volt.

Meg sem szólaltunk, némán közeledtünk a panel felé és még akkor is csendben voltunk, mikor beálltunk a liftbe - csak ekkkor jöttem rá, hogy még a bőröndömet is a kocsijában hagytam, úgy, ahogyan ő is a sajátját. Ujjaimat tördeltem, csak az választott el attól, hogy Christopherre vessem magam, hogy nem egyedül lakik itt és bármikor bárki beszállhat mellénk. A férfi arcvonásai masszívak voltak még akkor is, mikor az ajtóját nyitotta: feszülten matatott a zárban a kulcsával, majd előre engedett, mikor sikerült szélesre tárnia a bejáratot. Egyből felé fordultam, vártam azt, hogy mit fog csinálni, egyből ledobta magáról a zakóját és ingjének első két gombját fáradtan széteresztette.

Majdnem megszólaltam már, mikor elém állt olyan közelségbe, hogy orrunk is összeért - a lélegzetem is elállt, olyan váratlanul ért, nehéz sóhajai pedig úgy felfűtöttek, hogy egyből melegem lett. Éreztem azt az ellentmondást, ami jelen volt egész testében, éreztem, ahogyan izmai forrnak, szinte felrobbant a bőre, úgy égett.

- Csókolj meg, Christopher - kértem úgy, mint a legelső alkalommal, ő pedig azonnal letámadta ajkaimat és úgy csókolt, mintha ez lenne az utolsó lehetősége. Olyan gyorsan felkapott az ölébe, hogy ha akartam sem tudtam volna ellenkezni, de egyáltalán nem voltak ilyen terveim, ezért nem is bántam semmit, amit művelt.

Artériáimban is éreztem szívem heves lüktetését, mikor hátam puha matracába merült és nehéz volt még levegőt is venni akkor, amikor felém hajolt. Végigsimítottam Christopher arcát, olyan volt, mintha én nyugtatnám őt, pedig nekem remegett az egész testem, nem neki. Lágy csókolózásba kezdtünk, abba a mámorító, andalító csókolózásba, ami jobban hatott, mint bármelyik erős drog és nyugodtabb lettem tőle, mint bármelyik terápiától. Elvesztem ajkai között, amik úgy mozogtak az enyéimen, mintha egymásnak

lettek volna teremtve, mintha pontosan az enyémekhez lettek volna szabva, ujjaim pedig lassan csokoládébarna tincsei közé simultak. Elszakadtam tőle egy időre, csak annyira, míg áthúztam fejem fölött Charlotte fehér pólóját és a szoba padlójára ejtettem. Sóhajtottam, mikor Christopher teljesen rám ereszkedett, ingjének gombját birizgáltam kettőnk között addig, amíg le nem tudtam róla szántani a ruhadarabot és a nemrég még rajtam lévő felső mellé dobni. Óvatosan cirógattam meztelen hátát, miközben ő puszikkal ajándékozta nyakam és vállam összes pontját, fogaival és nyelvével becézgette mellkasomat, államat, arcomat, számat, mindenemet, én pedig csukott szemmel próbáltam itt maradni lélekben és nem elrepülni valamerre a mennyországba.

- Szeretlek, Nancy - mormolta Christopher a fülembe, én pedig beleremegtem a szóba, mosolyogva fogadtam újabb nyakamra adott csókjait.

Nem voltam biztos abban, hogy így, ilyen helyzetben, ilyen szituációban kellene erről döntenem, nem voltam biztos abban, hogy megfontolt lesz így ez, mégis teljesen úgy éreztem, hogy a világ összes pénzéért sem változtatnám meg a gondolatomat, miszerint teljes mértékben kész voltam bármit tenni Christopher Burnsszel. Szerelmes voltam belé, úsztam ebben a szerelemben és maximálisan éreztem azt a bizalmat, ami miatt képes voltam odaadni magamat neki. Nem akartam mást, csak őt, csakis kizárólag őt.

- Szeretlek, Christopher - vallottam hozzá hasonlóan, majd megfogtam az arcát, hogy rám nézzen, és a lehető legőszintébb mosolyt adtam neki, amibe mindent, mindent belesűrítettem. Olyan volt mélyre hatoló pillantása, mint egy gyógyszer, mint egy fájdalomcsillapító, ami nagy dózisban extázisba ejt és jóleső bénulást okoz. - És azt akarom, hogy ma megtegyük.

- Biztos vagy benne?

Igen. Igen, biztos vagyok benne, a lehető legbiztosabb, semmi mást nem akarok, csak azt, hogy neki adjam mindenemet, hogy teljesen övé legyek.

- Teljesen - mondtam, majd csókba hívtam a férfit és hagytam, hogy a ruháink szépen-lassan a többi mellé kerüljenek, le a földre. Minden egyes érintése libabőrt hagyott maga után a testemen, annyira izgultam, hogy zavaromban nevetni kezdtem alatta, de ez nem az a fajta zavar volt, ami a

lámpalázamat hirdeti és a feszültséget, hanem az a fajta zavar, ami attól az óriási boldogságtól jön létre, ami olyan nagy és tündérmesébe illő, hogy egyszerűen lehetetlen kezelni.

Megfeszültem egy aprócskát, amikor Christopher belém hatolt, de szebbé tette a helyzetet a férfi folyamatos suttogása és a csókjai, amik elfeledtették azt a picike fájdalmat, amit okozott. Komótosan, fokozatosan kezdett mozogni, én pedig apránként, de átadtam magam az érzésnek Christopher vállát szorítva.

Átadtam magam Christopher Burnsnek és még halálosabban beleszerettem.

[H A R M I N C H A T O D I K R É S Z]

A lehúzott redőnyön beszűrődő fény kellemesen bántotta a szemeimet még úgy is, hogy le voltak csukva. Mosolyogtam, mikor kinyitottam őket és Christopher nyugodt szuszogásával találkoztam, annyira idillinek éreztem az egész életet, hogy vétek lett volna elrontani. Hálát adtam az égnek, hogy a keddet, tehát a mai napot, megkaptuk szünetnek a kirándulás után, mert nem biztos, hogy ma képes lettem volna bemenni iskolába - bár, az tény, hogy kialudtam magam, hiszen amikor az órára néztem, dél előtt jártunk pár perccel.

Feláлltam az ágyból, elég halkan ahhoz, hogy Christoper ne keljen fel, majd az ingjét magamra húzva a konyhába mentem és kinyitottam a hűtőt. Annyira tipikusan legénylakás ez az otthon, hogy még a kajában is meglátszik: a kirándulás előtt rendelt ételmaradékok díszelegnek a hűtőben, egy liter tej, három darab tojás és egy fél fej saláta, a fagyasztó részében pedig két doboz mirelit pizza. Fejemet csóválva a kezembe vettem az egyiket, majd beraktam a sütőbe és öntöttem magamnak egy pohár tejet.

Tudtam, hogy haza kellett volna mennem, tekintve, hogy hétfő délutánra ígértük a megérkezést, és abban is biztos voltam, hogy már van körülbelül kilencven nem fogadott hívásom a családtól, mégsem voltam annyira kifejezetten ideges emiatt. Hihetetlenül tökéletes volt az utóbbi három napom és még nem álltam rá készen, hogy elrontsam. Tegnap este, mielőtt elaludtam, írtam Claytonnak egy üzenetet, hogy fedezzen valahogy anyáék előtt, és bízok abban, hogy ezt meg is tette, de természetesen tisztában vagyok azzal, hogy túlságosan rossz a kapcsolatunk anyámmal ahhoz, hogy higgyen bármelyikünknek is.

Egy másodpercre megijedtem, mikor hátulról átfogták a derekamat, de szinte egyből elmosolyodtam Christopher tenyereinek érintésére és jólesően

lecsuktam a szemem, miután egy arcomra adott puszi után kaptam egy *Jó reggelt* köszöntést.

- Pizzát sütök - jelentettem ki, miközben Christopherrel szembe fordultam és körülöleltem a nyakát. Nagyon élveztem a helyzetet és annyira megtisztelve éreztem magam, hogy láthatom a férfi reggeli álmos tekintetét újra, hogy azt nem lehet rendesen megfogalmazni. Soha nem akartam, hogy véget érjen ez a pillanat. - Mert ki vagy fogyva. Komolyan, ez így nem mehet, venned kell pár normális kaját, Christopher.

- Na, máris belenyúlsz a női kezeiddel az életembe - panaszkodott Christopher, de nem várta meg, hogy visszaszóljak és kifejtsem, hogy ez nem erről szól, hanem arról, hogy amilyen rendezett ő, annyira szánalmas a hűtője, felkapott a karjaiba és minden ellenkezésem ellenére menyasszony pózban bevitt a szobájába.

- Haló, meg fog égni a pizza! - nem különösebben hatottam meg a férfit, így annyiban hagytam és nevetve fogadtam, amikor az ágyára dobott és mellém dőlt. A mellkasára feküdtem, mikor elkezdett a hajammal játszani, és azon gondolkoztam, hogy az égvilágon semmivel sem lehetne szebbé tenni a mai napot, annyira tökéletes. Hallgatni Christopher Burns nyugodt szívverését és érezni rajtam lévő ingjén kábító illatát, csak erre vágytam.

- Tegnap hamar elaludtál - szólalt meg a férfi egy idő után, majd lassan letolt magáról és földön heverő nadrágjáért nyúlt. - Át sem tudtam adni az ajándékodat.

- Milyen ajándékomat? - érdeklődően támaszkodtam fel az alkalomra és közben reménykedtem, hogy nem valami méregdrága dologról beszélünk. Imádtam a meglepetéseket, de azért feszengtem, mert tényleg nem akartam, hogy olyan nagy összegű ajándék legyen, ami drágább, mint az egész életem.

Leesett az állam, mikor Christopher a nadrágzsebéből előhúzta azt a rózsaszín kristálymedálos láncot, amit égig dicsértem még tegnap Indiana egyik kristályboltjában, egyáltalán nem találtam szavakat az ajándékra és hirtelen azt sem tudtam, hogy hogyan kéne viselkednem. Annyira, annyira gyönyörű volt a medál, főleg Christopher csillogó szemei mellett, hogy csak nevetni tudtam, mikor átnyújtotta nekem és az ujjaimmal végig tudtam

simítani a csiszolt követ.

- Sajnálom - kért bocsánatot a férfi harmadjára is, én pedig arcát simítva, lágy csókot leheltem ajkaira, tudatva vele, hogy egyáltalán nem haragszom.

Tényleg nem. Nem vagyok abban biztos, hogy bármikor is haragudtam - dühös voltam, igen, és rettenetesen fájt, amit tett, de nem haragudtam. Főleg már akkor nem, amikor megtudtam, hogy miért történt, ami történt, no meg persze a közös éjszakánk után nehéz lenne haragudni erre az emberre.

- Felrakod? - kérdeztem halkan, miközben visszaadtam a nyakláncot Christophernek, majd amikor bólintott egyet, háttal fordultam neki és hajamat előre véve vártam, hogy körülvegye a kapott ékszert a nyakamon. - Köszönöm.

Nem volt válasza Christophernek, csak újabb puszit nyomott arcomra, nyakamra, vállamra, miközben kezei ingje alá csúsztak és végigsimították bőröm minden szegletét. Halk sóhajt hallatva engedtem, hogy ledöntsön az ágyra, és hirtelen már azt sem bántam, hogy minden bizonnyal odaég majd a pizzánk.

Nem tudom, meddig feküdhettünk az ágyban, de azt igen, hogy Clayton hívásának csengőhangja vetett annak véget - kijelentette, hogy miután letettük, három másodpercem van arra, hogy elküldjem a pontos tartózkodási címemet, mert anya kezd házi sárkánnyá alakulni, amiért egyikünk sem töltötte otthon az éjszakát. Nem kérdeztem meg, hogy ő ugyan hol töltötte, de nagy volt a gyanúm, hogy Charlottenál.

Kínos volt a pillanat, mikor Christopher lekísért a panel elé és átadta a kocsijában hagyott bőröndömet, akkor pedig egyenesen el akartam tűnni a Föld felszínéről, mikor Clayton kiszállt a tragacsából és átvette tőlem a cuccomat, hogy a be tudja rakni a hátsó ülésre. Kezet fogott Christopherrel, közben pedig olyan furán méregetett mindkettőnket, hogy féltem, az egész éjszaka kirajzolódott az arcomra. Egymáshoz sem szóltunk a kocsiban, de én majdnem elnevettem magam - lilás folt díszelgett a nyakán és olyan álmosnak nézett ki, hogy félő volt, menten elalszik. Olyan nevetséges volt, hogy tényleg alig bírtam visszafogni magam.

- Mi van veled, te suttyó? - kérdezett rá viselkedésemre Clayton, én pedig azonnal felkacagtam és az ezeréves magnójához nyúltam, hogy menjen valami zene és ne legyen ilyen csend a kocsiban.

- Jó volt az éjszakád? - utaltam a kinézetére, de meg is bántam, mert Clayton felém fordult a pirosnál és összehúzott szemekkel méregetni kezdett. *Ó, jaj*...

- És *neked* jó volt az éjszakád? - vágott vissza vigyorogva, én pedig nevetve néztem ki az ablakon és a szememet forgattam, annyira zavarban voltam. Fogalmam sem volt, hogy el kéne-e neki mondanom, hiszen vagyunk olyan kapcsolatban, hogy tudja, de azért mégis csak a bátyám, akivel az ember nem szívesen beszél erről a témákról. Valószínűleg Clayton is hasonlóan gondolkozott, mert mielőtt valamit kinyöghettem volna, feljebb vette a rádióját és nem engedte, hogy kimondjam, ami minden bizonnyal neki is nyilvánvaló.

Mikor hazaértünk, kicsit remegve léptünk be a házba. Kiderült, hogy egyébként Claytont szobafogságba tette anya az egyetem miatt és egyáltalán nem támogatja a Charlottetal való kapcsolatát, így amikor elmondta neki a bátyám, hogy hol töltötte az estét, úgy kiakadt, mintha valami olyat vallott volna be neki, hogy teherbe ejtette Charlotteot - ami reméljük azért, hogy nem történt meg -, és kellőképpen idegesebb lett akkor, mikor felém fordult.

- Te mégis hol töltötted az estét? - kérdezte egyből, köszönés nélkül, én pedig rájöttem, hogy miért nem szerettem volna hazajönni. Tulajdonképpen a szemébe mondtam volna, hogy Christophernél, már csak azért is, hogy idegesítsem, még sem tettem, mert tudtam, hogy azzal nagy bajt okozhatok a férfinek.

- Szia anya - köszöntöttem anyát szarkasztikusan -, jól telt a kirándulás, köszönöm szépen a kérdést. Bocsánat, hogy nem jöttem haza, Jaspernél voltam pár osztálytársammal.

- Megengedtem? - fáradt mosolyt engedtem anya költői kérdésére és még egyszer bocsánatot kértem, hogy fel tudjak menni az emeletre. Nem volt kedvem anyához.

Csak lefeküdtem az ágyamra és egy ideig meg sem mozdultam, aztán

elmentem zuhanyozni és úgy döntöttem, hogy egy az egyben pizsamába is öltözöm, majd felültem a párnáim közé és elővettem a spanyol füzetemet. Annyira, de annyira közel volt már a vizsga, hogy szinte egy szempillantásnyi idő választott el tőle és ez egyáltalán nem tetszett. Még mindig el vagyok maradva a törivel, spanyolról ne is beszéljünk, a matek pedig... nos, az matek, azt ki érti? Csupán a biológiára és az irodalomra tudtam azt mondani, hogy elég átnéznem, a másik három anyagból az egész évet meg kéne tanulnom, konkrétan.

Kiabálás zökkentett ki a majdnem teljes odafigyelésemből, de nem mentem le a földszintre, csupán kinyitottam a szobám ajtaját és kidugtam rajta a fejem, hogy kapjak valami információt arról, ami lent megy - összenéztem az ugyanezt művelő Claytonnal és Millievel, és golflabra méretűre meresztettem a szemeimet, amikor rájöttem, hogy történetesen apa veszekszik anyával, ráadásul nem is akárhogyan.

- Nem bánhatsz így a gyerekeinkkel, Antonette, lelki beteggé fogod tenni őket! - mondta apa magas hangerővel, mire anya nyilvánvalóan védte az igazát és olyan vitát generált, amit egyáltalán nem akartam hallani. Átmentem Milliehez és felöltöztettem a barbiját, mikor megkért rá, miközben ő elmondta nekem, hogy az utóbbi három napban egyáltalán nem szokatlan az, ami most zajlik.

Meglepett egyébként, hogy apa kiállt értük, vagy hogy egyáltalán véleményt formált a mostani állásról, mert nem szokott. Tény, hogy valamilyen szinten megmelengette a szívem és jól esett, és az, hogy már ő is beleszólt, tényleg azt jelenti, hogy anya valóban túl messzire ment és nem csak én reagálom túl.

Egészen estig játszottam Millievel és hallgattam az elmúlt három nap történéseit, óriási figyelmet szenteltem neki, mikor az óvodáról mesélt és örömmel befontam a haját, miután megkért rá. Nyolc óra lehetett, mikor óriási habok közé beleült a kádba, majd mellé bújva, be a takarója alá, elkezdtem neki olvasni a Hamupipőkét. Sok spanyolt tanultam, mondhatom.

- Hiányoztál, Nancy - motyogta a húgom félálomban, én pedig elmosolyodtam és puszit nyomtam kis piros orcájára. Hihetetlenül szerettem a húgomat és nagyon sajnáltam, hogy az utóbbi időben kevés időm volt rá. - Szeretlek.

- Én is szeretlek téged, Millie - mondtam, majd megsimítottam homlokát és lekapcsoltam az éjjeli lámpáját.

Mikor visszamentem a szobámba, Claytont találtam meg az ágyamon - legnagyobb örömömre elég sokáig beszélgettünk ahhoz, hogy úgy keljek reggel, mint a mosott szar, és úgy lépjek át a suli kapuján, mintha a pokol felé közelednék. Kicsit feszengtem, mikor tudatosult bennem, hogy me szerdát írunk, tehát első órám Christopherrel lesz, de ez a feszengés bőven kinőtte magát, mikor saját nevemet és a kirándulás három kísérőjének - Christophernek, Carmennek és Mr Digbynek - a nevét a hangosbemondóba szólaltatták meg.

Most jön a beszámoló.

Az osztály végig követte minden lépésemet, ahogyan kimentem a teremből, sőt, az egész folyosó árbus szemekkel figyelt, amíg fel nem értem az Igazgatói iroda elé. Mr Digby fütyörészett, mikor mellé léptem, olyan vidám volt, hogy nem tudtam eldönteni, hogy azért ilyen, mert be akar köpni minket, vagy azért, mert magasról tesz mindenre és örül, hogy végre lekerül ez a teher a válláról. Vele ellentétben Carmen keresztbe font karokkal állt Christopher mellett, babarózsaszín garbóján birizgálta a gyöngyöket és egyetlen pillantást sem adott Christophernek, aki zsebre tett kezekkel csóválta a fejét.

- Sajnálom, Christopher - kért bocsánatot előre a nő, majd makacs tekintettel az ajtó felé fordult és már be is kopogott volna, ha Christopher nem kapja el a csuklóját a levegőben.

- Azt csinálsz, amit szeretnél, Carmen - kezdte nyugodt hanggal -, de tedd fel előtte magadnak, hogy helyes-e.

- És az helyes volt, amit a kiránduláson műveltél vele? - a nő suttogva támadta le Christophert, és mielőtt beleszólhattam volna, hogy igazából nem művelt velem semmit, mert nem történt semmilyen érintkezés egy rohadt homlokpuszin kívül, folytatta az ócsárlást. - Christopher, én szeretlek és a barátom vagy, és nem akartam problémát, csak annyit kértem, hogy rá se nézz a kirándulás alatt, hogy azt tudjam vallani, hogy nincs bizonyítékom ellened. Órák, csupán órák választottak el a végétől, és nem bírtad ki!

- Nincs semmi, amit bizonyítani tudnál...

- Ezer meg ezer véleményem van, nem csak nekem, hanem Franknek is, Christopher - vágott a férfi szavába Carmen, én pedig lecsuktam a szemeimet és masszírozni kezdtem az orrnyergemet. Ennek nagyon-nagyon rossz vége lesz. - A pillantásaitok, a vibrálás, mikor véletlenül egymáshoz értetek, nyilvánvaló az igazság, Christopher. Mégis, még egyszer: csak annyit kértem, hogy rá se nézz a kirándulás alatt. Nem hazudhatok érted, Chris, ez az első munkám.

Még meglepődni sem volt időm a becézésen, amit a nő művelt, gyorsan bekopogott az iroda ajtaján, hogy ne is vigyük tovább a témát. Christopher láthatóan feszült volt, mégis sóhajtott egyet és ellazította arcizmait - ugyanezt tettem, mert tudtam, hogy nyugodtan kell viselkednünk, emellett bele kellett törődnünk a dologba, hogy Carmen beszélni fog. Sírni akartam, de nem mertem, és amikor az Igazgatónő kitárta előttünk az ajtót, még mosolyogtam is.

Kettő szék volt az asztal előtt, egyiken én, a másikon pedig Carmen foglalt helyet, a férfiak pedig mögénk álltak - amíg Carmen mozdulatlanul ült mellettem, nekem szinte remegtek a lábaim és inkább keresztbe tettem őket, nehogy elkezdjenek az idegtől rugózni.

- Nos - szólalt meg Ms Vinston -, milyen volt a kirándulás?

- Fantasztikusan jó - reagált egyből Mr Digby, én pedig majdnem felkacagtam, mikor elkezdte regélni a programokat, mert olyan elégedetlen fejet produkált Vinston, hogy le kellett volna fotózni.

- Mr Digby, rátérhetnénk a lényegre - állította le az Igazgatónő a tanár urat, majd lecsukta a szemeit, mikor meghallotta a becsengő hangját. - Meséljen nekem erről a két jómadárról!

- Minden tisztelettel, gyönyörűm - a szám elé raktam a kezem, mikor Mr Digby becézgetni kezdte az Igazgatónőt. Nem igazán kedvelik egymást, legalábbis ez a hír járja, csak Vinston nem rúghatja ki, mert Digby tökéletes tanár és nem igazán érkezik panasz felőle úgy nagyjából senkitől. Csakis azért választotta őt a megfigyelésre, mert nem lehet szinte semmit sem

eltitkolni előle, mert a legkisebb hazugságot is észreveszi. - Felesleges volt elrángatnod erre a kirándulásra. Tiszták, mint a fehér hó!

- Hazudsz nekem, Frank? - nyeltem egyet, és megijedtem, mikor Vinston ezt észrevette és ránéztem. Köhögést színleltem, mintha száraz lenne a torkom, majd újból mosolyogtam az Igazgatónőre és megkönnyebbültem, mikor Digbyre nézett újra.

- Mi hasznom lenne nekem abból, ha hazudok neked? - Mr Digby olyan magabiztosan beszélt, amilyen magabiztosan én sosem fogok tudni. Nem értem, hogy miért nem mondta azt, hogy *igen, hazudok neked, Delilah, ezek ketten szerelmesek egymásba és biztos, hogy érintkeztek szexuálisan is, a legjobb, ha lecsukatod Burnst és véget vetsz ennek az egésznek*. - Na, fejezzük be ezt a baromságot, hadd menjek órára.

- Szép napot, Frank - kelletlen mosolyt varázsolt magára Vinston, Mr Digby pedig intett egyet és kibicegett az irodából. Zavartabb lettem, mint voltam, mikor Carmenre került a sor, mert tudtam, hogy ő be fog köpni minket. Tudtam, hogy vége mindennek és bőgni akartam, mert szinte láttam a lelki szemeim előtt, ahogyan kihurcolják a rendőrök innen Christophert és évekre rács mögé zárják majd. - Ms Roosevelt? Mit gondol, Christopher Burns és Nancy Marie Williams milyen kapcsolatban állnak egymással?

Hátra akartam nyúlni és megfogni Christopher kezét. Azt akartam, hogy megöleljen, és a fülembe suttogja, hogy minden rendben, hogy nem fog baj történni és átvészeljük. Vagy, nem is, azt akartam, hogy felébredjek és kiderüljön, hogy ez egy rossz álom. Az egyetlen kívánságom az volt, hogy ha már amúgy is rossz vége lesz mindennek, legalább még egyszer hadd mondhassam el neki, hogy szeretem, és még egyszer hallhassam, hogy viszont szeret.

Láttam Carmen vállát emelkedni, ahogyan mélyen beszívta a levegőt, elfordultam, mikor beszédre nyitotta szájfénytől csillogó ajkait és úgy csináltam, mintha az iroda falait bámulnám, mert képtelen voltam szembesülni a ténnyel, hogy most ér véget minden. Az árpilisi szellő beszökött a nyitva hagyott ablakon, a nyíló virágok finom illata körbejárta a testemet és elmosolyodtam, mert tudtam, hogy Christopher is érzi. Olyan volt, mintha legutoljára megsimogatott volna minket a világ, mielőtt hagyná,

hogy a sötét felhők esőt zúdítsanak ránk.

- Én... én nem tapasztaltam semmi szokatlant, Igazgatónő - kimeredtek a szemeim, mikor Carmen elcsépelt hazugságot nyögött ki, mégsem mertem felé fordulni, mert egyértelmű lett volna. *Tessék?* - Úgy gondolom, hogy a pletyka ebben az esetben tényleg csak pletyka és nincs előzménye.

Nem csak én lepődtem meg a kijelentésre, hanem Vinston is - biztos vagyok benne, hogy a hátam mögött Christopher is, és még egy kicsit maga Carmen Roosevelt is. Az Igazgatónő láthatóan elbukott, nyelt egyet a veszteségre és ismételgette magában Carmen szavait, mert nem erre számított. Sőt, senki sem erre számított!

- És, hogyan jutott erre a következtetésre? - Ms Vinston megköszörülte a torkát és összekulcsolta ujjait az asztalon, reménykedett, hogy Carmen valahol elbukik és lesz bizonyítéka Christopher ellen. - Hogy viselkedtek a kiránduláson? Semmi... összenézés, összeütközés... egy-két privátban töltött másodperc? Semmi?

- Semmi, Asszonyom - minden volt, amit Vinston felsorolt. Összenéztünk, összeütköztünk és több, mint egy-két másodperc volt az a privátban eltöltött idő és Carmen mindenről tudott, mégsem szólt egy szót sem. - Az égvilágon semmi.

- Rendben van - Vinston bólintott egyet és Christopherre nézett. Olyan volt, mintha azt sem tudná, hogy hogyan kell viselkednie, mintha nem tudná, hogy miért Igazgatónő és mintha nem tudná, hogy hogyan esedezzen bocsánatért. - Nos, elnézést a kellemetlenségért, Mr Burns. Minden ilyesmit ki kell vizsgálnunk.

Tudta.

Tudta, hogy egy baromi hazugság az egész, amit Mr Digby és Carmen előszeretettel tovább vittek, mégis, az egyetlen rohadt kisujja sem állt mellette és semmit nem tudott tenni, akkor sem, ha földhöz vágja magát. Delilah Vinston nem hülye, tisztában van azzal, hogy el kell engednie az ügyet, ugyanis az esetleges szemtanúkkal elbukott, az pedig, hogy én vallomást adjak, egyenesen lehetetlen és badarság, így ha csak nem lát meg

minket csókolózni az osztályterem közepén, nincs semmije.

- Nyilvánvalóan - morogta Christopher az orra alatt, Vinston pedig bólintott, a széke háttámlájának dőlt és már szóval sem volt képes jelezni, helyette intett egyet kezével, hogy mehetünk ki mindannyian.

Carmen azelőtt elsietett tőlünk, mielőtt én, vagy inkább Christopher köszönetet tudott mondani a tettéért.

- Megköszönöm neki később - jelentette ki Christopher, én pedig egyetértettem vele és akkora mosolyt adtam neki, amilyet talán még sosem. Legszívesebben megcsókoltam volna és ünnepeltem volna vele, mégsem tettem, hanem értettem a pillantásából és némán sétáltam mellette, messze az irodától, le a lépcsőn és be a terembe, ahol az osztálytársaim kreálta zajongás abban a pillanatban megszűnt, amikor megláttak minket együtt besétálni.

A kérdő tekintetek a helyemig követtek, de minden bizonnyal túl pirosak voltak az orcáim, túl bénán rejtettem el a mosolyomat és túl jó energiát árasztottam ahhoz, hogy ezek a tekintetek kérdők maradjanak - átváltoztak vidámba és mindent tudóba, és habár nem nevetett fel senki hangosan és nem adott hangot az örömének, vagy éppen az enyémnek, pillantásaikkal jelezték, hogy könnyen levágták, hogy minden jól sült el és örülnek a boldogságomnak.

- Na, folytatjuk a felkészülést a vizsgára, jó? - törte meg a csendet Christopher, a többiek pedig kinyitották a füzetüket és úgy tettek, mintha az égvilágon semmit nem sejtenének.

Megcsóváltam a fejemet és mosolyogtam, amikor a férfi rám nézett, mert már egyáltalán nem sikerült neki titokban tenni ezt - összenéztünk, és mindenkit érdekelt, mégis, senkit sem. Csak figyeltük egymást, mígnem megcsóváltam a fejem és én is elővettem a történelem cuccomat, miközben arra gondoltam, hogy nehéz lenne már elrontani bármivel is az életkedvemet.

És örültem.

Örültem, mert tudtam, hogy a délutánt Christopher házában fogom tölteni és senki, senki nem veheti ezt el tőlem.

[H A R M I N C H E T E D I K R É S Z]

- Kibaszottul fel fogom magam akasztani, ha még egyszer rám szól ez a nő - káromkodott halkan Jasper, miután Mrs Blankly ismételten leordibálta a fejét, amiért rosszul lépett.

Kicsivel több, mint egy hónap van a bankettig, a tanárnő pedig kezd úgy viselkedni, mintha megszállta volna valami. A heti egy próbát növelte heti négyre, mert saját véleménye szerint szánalmasak vagyunk és nem hiszi el, hogy nem bírunk megtanulni három percnyi lépéssorozatot, emellett a bankett megszervezésével is zaklat minket, mondván, hogy nem fogja megcsinálni helyettünk, mert ez mindig a végzősök dolga. Végül is, a vizsgák mellett, amik másfél hét múlva, április végén lesznek, tökre van időnk és energiánk bankettet szervezni májusra, meg minden.

- Szeretném, ha lassan beérkezne, hogy melyik pár milyen színbe burkolózik. Fontos, hogy a fiúknak a leányzópárjuknak a ruhájával megegyező színű nyakkendője legyen - mondta Mrs Blankly, miközben csípőre tett kézzel körbejárta kis csapatunkat.

- Neked megvan már a ruhád? - nevettem Jasper kérdésén és ezzel választ is adtam neki. Ugyan már, valószínűleg a bál előtti héten fogok ruhát találni, engem ismerve, de minden bizonnyal azt is még háromszor le fogom cserélni, mert rájövök majd, hogy úgy nézek ki benne, mint egy krumpli.

A nap kész halállal ért fel, az egyetlen új információ csakis a holnapi összeöltözés volt, ami azért jön létre minden évben, mert a nyílt nap alkalmából kedves Vinston Igazgatónőnk kitalálta, hogy összetartozásunkat tudjuk hirdetni, ha minden diák kivétel nélkül az iskola színébe, tehát sötétzöldbe öltözik. Eleinte mindig az egyenruhát kellett magunkra húzni, de az túl sznobnak bizonyult, így lementünk a jelenlegi helyzetre. Tök jó.

Minden órán elkezdtünk már ismételni, tételeket kidolgozni, felelni és dolgozatokat írni és egyáltalán nem álltam jól. Kezdett felötleni bennem az a gondolat, hogy el fogom cseszni a vizsgáimat, nem fognak felvenni az egyetemre és csövesként fogom végezni valahol, valamelyik híd alatt, amit majd lebontanak évek elteltével.

Mikor hazaértem a suliból és sikeresen kiküldtem Claytont is a szobámból és megértettem vele, hogy muszáj tanulnom, magamra zártam az ajtót és ezúttal tényleg, masszívan tanulni kezdtem. Rájöttem, hogy ha az ember összpontosít, még viszonylag könnyű is magolni, de ez az összpontosítás igazából csak addig ment, míg meg nem láttam Christopher üzenetét a telefonom képernyőjén.

Christopher Burns: *Nem mehetnék most érted és hozhatnálak haza?*

Veszedelmesen csábított az ajánlat. Szinte minden délutánomat nála töltöttem a kirándulás óta a hétvégék kivételével, anya pedig egy szót sem szólt, legfőképpen azért, mert nem beszélünk egymással – apa viszont egyszer-kétszer rákérdezett, hogy miért járok ilyen későn haza mostanában. Na most, van egy olyan érzésem, hogy minden egyes kamuzásomról tudja, hogy kamuzás, mégis elengedi, mintha tudná, hogy hová megyek és mit csinálok. Teljesen úgy viselkedik, mintha nem akarna balhét anyával és úgy lenne vele, hogy amíg nem kerülök nagyobb bajba, addig nem avatkozik bele az életembe. Nekem pedig ez tulajdonképpen tökéletesen megfelel.

Én: *Azt hiszem, kicsit tanulnom kéne ma este:(*

Nem tanultam. Fél órával később már azon gondolkozzam, hogy mit etessek be apával, hogy kiengedjen a házból este fél nyolckor, végül amikor rájöttem, hogy ez azért már neki is feszegetné a határokat, fogtam magam és a lehető legnagyobb meggondolatlansággal kiszöktem a házból – Claytonnak szóltam csupán, aki kijelentette, hogy szánalmas vagyok, mert ha ilyen terveim voltak, alapjáraton nem kellett volna hazajönnöm suli után. Köszi.

Egy órán belül Christopher alatt feküdtem a matracába zuhanva és hagytam forró kezeinek, hogy babarózsaszín pólóm alá keveredjenek. Ha akartam sem tudtam volna ellenkezni a következő történések miatt, azt is elfelejtettem, hogy milyen vizsga miatt aggódtam eddig és halk sóhajjal fogadtam, mikor

Christopher elszakadt az ajkaimtól, le a nyakamhoz, majd a mellkasomhoz.

- Hogy állsz a vizsgával, hm? - mormolta halkan, én pedig nevetni kezdtem, de nem tudom pontosan, hogy szájának csiklandozásától, vagy a kérdésnek a jelentőségétől. Igazából most meg kéne ütnöm és ezt ő is tudja, mert ez az év legfőképpen miatta torkollt káoszba számomra és csakis kizárólag azért romlottak a jegyeim, mert ő jelen van az életemben és eltekeri a gondolataimat például a matematikai függvényekről.

- Vicces vagy - szinte lihegtem a választ, de nem akartam hozzáfűzni már semmit, újabb csókba invitáltam Christophert és sötétkék ingének gombjait kezdtem babrálni. Egy pillanatra meglepődtem, mikor kezével leállította az ujjaimat, de minden kérdés kiszökött a fejemből abban a pillanatban, mikor sajátjaival összekulcsolta a fejünk fölött a párnájába temetve.

- Szerintem ez egy szofisztikált kérdés volt, nem értem a problémádat - folytatta tovább, majd legnagyobb meglepetésemre egyszerűen csak legurult rólam és mellém feküdt, majd sóhajtott egyet. Tátott szájjal vártam a magyarázatot és megijedtem, hogy valami rosszat tettem, mégsem szóltam egy szót sem, csak a felé eső oldalamra fordultam és reménykedtem, hogy nem egy újabb szakítás előtt állunk. - Melyik megy a legkevésbé?

- Spanyol, egyértelmű - vágtam rá gondolkozás nélkül, hiszen szánalmas vagyok abból a nyelvből és őszintén szólva, attól félek a legjobban. Biztos vagyok benne, hogy elvérzek a spanyol vizsgán.

- Ser pan comido - Christopher olyan könnyedén jegyezte meg nekem, hogy gyerekjáték ez a nyelv, hogy megsértődtem volna, ha nem esett volna le az állam. Fogalmam sem volt arról, hogy beszél spanyolul, pedig a lányok még év elején szinte minden létező ilyen dolgot kiderítettek róla, de ez nem tűnt fel sehol sem. - El ne felejts azért holnapra tanulni történelemből. Feleltetek.

- Jó, tudom, de várj már, te beszélsz spanyolul?

- Sì - helyeselt a férfi, én pedig elmosolyodtam és próbáltam összeszedni az elmúlt években szerzett tudásomat, hogy ne tűnjek olyan szánalmasnak. Azzal sosem volt baj, hogy megértsem azt, amit nekem mondanak. Viszonylag ki tudom bogarászni a mondatok tartalmát, mert rengeteg szót

ismerek már és még anno, kilencedik nyarán Mikeila rávett pár spanyol szappanopera nézésére, mert hogy az segít. Tényleg segített, csak nem a beszédben, hanem a megértésben. - Akarsz spanyolt tanulni?

- Ni hablar - *szó sem lehet róla*, mondtam, és abban a pillanatban arcomra is fagyott a mosoly. - Nem fogom leégetni magam előtted, jézusom.

- Számtalanszor leégetted már magad előttem, Nancy - jelentette ki a kegyetlen igazságot Christopher, majd rám nézett és halvány, féloldalas mosolyt varázsolt az arcára, amit olyan kevésszer látni a láthatatlan fal miatt, amit felhúzott maga és a világban szereplő emberek közé. Megsértődést tettettem és a plafonra szegeztem a tekintetemet, de álcám vészesen kezdett megtörni, mikor megéreztem a férfi meleg leheletét a fülemnél és ujjainak érintését a hasamnál, ahogyan óvatosan fel-le járva libabőrt okoznak még pólón túl is. - Te deseo.

Apró sóhajt engedtem el, mikor Christopher csókot nyomott a nyakamra, annyira elvonta a figyelmemet a kis mozdulat, hogy idő kellett ahhoz is, hogy lefordítsam a kifejezést, amit suttogott, de amikor sikerült, a lehető legnagyobb erőfeszítéssel akartam elérni, hogy többet ne beszéljünk a mai nap folyamán.

Kívánlak.

- Akkora hősszerelmes vagy, hogy még ezt is spanyolul mondod - mondtam viccesen, mikor egész testemmel az övére fordultam, majd lovaglóülésben elhelyezkedtem rajta. Újabb csókkal emelkedett a levegő hőmérséklete körülöttünk és egyáltalán nem bántam, csupán befejeztem, amit elkezdtem és az ingen lévő összes gombot szabadon eresztettem, a reakciója pedig csak annyi volt erre, hogy egyszerűen maga alá gyűrt és olyan gyorsan kibújtatott a pólómból, hogy pislogni sem volt nagyon időm.

Nem tudtam megszüntetni a szemkontaktust, mikor elkezdte puszikkal beborítani a hasamat egyetlen vonalban, úgy nézett közben, hogy semmi mást nem érzékeltem rajta kívül. Lassan haladt a nadrágom felé, majd amikor elért oda, olyan piszkos mosolyt engedett megmutatkozni, amitől elpirosodtam – nem vagyok biztos abban, hogy a zavar vagy éppen az izgalom miatt, de abban igen, hogy teljesen elfelejtettem gondolkozni ezek után és csupán

párnájának szorítására emlékszem, amit nyelvének és ujjainak tökéletes mozgásával váltott ki reakcióként belőlem.

- Kétlem, hogy bármikor is képes leszek betelni veled, Nancy Williams - mondta, én pedig akármennyire is szerettem volna neki ezt a mondatot visszamondani saját nevével párosítva, nem jött ki hang a torkomon, csak mosolyogni tudtam és az sem zavart, hogy az éjjeliszekrényre kitett telefonom őrült rezgésbe kezdett.

Christopher Burnsön kívül nem vagyok elérhető senkinek ebben a pillanatban.

Fél tíz volt, mikor beléptem a házunk ajtaján és beosontam a szobámba, reménykedve, hogy nincs már fent senki és nem hallotta egyetlen lélek sem, hogy megérkeztem. Csak ledőltem az ágyamra és lecsuktam a szemem, még mindig előttem volt minden, ami az elmúlt pár órában történt és csak emésztettem az egészet, mint minden alkalommal, mikor lefekszem Christopherrel. Nem tudom, hogy új-e nekem ez a dolog még, vagy örökre így lesz, de olyan ez a férfi, mintha valamilyen nagyon durván veszélyes drog lenne, ami még a hatásának kifejtése után is egy aprócskát euforikus állapotban tart.

Mielőtt tovább szőhettem volna ezt a gondolatot, kopogtattak az ajtómon, én pedig azonnal felültem és engedélyt adtam arra, hogy beléphessen a bátyám a szobámba. Hajamat kezdtem igazgatni, mikor elvigyorodott, és próbáltam megítélni a kinézetemet és elhelyezni egy egytől tízig terjedő skálán. Ha a tízes a legkínosabb, akkor valószínűleg tizenkettes. Ezaz.

- Apa rájött, hogy nem vagy itthon, úgyhogy gyorsan rávágtam, hogy Mikeilához mentél és megkértél, hogy szóljak helyetted - bökte ki, én pedig lecsuktam a szememet, mert egy kicsit jobban örültem volna, ha mondjuk Charlotteot mond Mikeila helyett, mert az talán még hihető is. - Kicsit furán fogadta, de szerintem bevette.

- Persze, Clayton, csak amúgy Mikeila két hónapja nem jár ide.

- Összezavarodtam, oké? Örülj, hogy kimentettelek - nem akartam ecsetelgetni, hogy igazából nem mentett ki, mert tuti, hogy apa nem vette be,

inkább mosolyogtam és megköszöntem Claytonnak a segítőkészségét. - Amúgy szerintem el kéne mondanod neki, hogy... tudod, még mindig együtt vagy *tudodkivel*.

- Miért? - nem láttam jó ötletnek a bátyám felvetését, mert attól, mert apa kiáll mellettünk anyával szemben, még ugyanúgy bajba sodorhatja Christophert és elérheti, hogy hosszú évekre rácsok mögé zárják. - Veszélyes lenne szerintem.

- Nem hiszem, figyelj, gondolkoztam - ült le mellém gyorsan Clayton, majd izgatottan felém fordult és olyan magabiztosság volt zöld szemeiben, hogy még én is elhittem, hogy valami okosságot fog mondani. - Apának vannak ismerősei. Hiába nem olyan területen ügynök, egy perc alatt börtönbe juttatná a tanárodat, igaz?

- Clayton még mindig az a cél, hogy ez ne történjen meg, tudod...

- Igen-igen, hallgass végig! Figyelj, apa és anya között legfőképpen az a különbség, hogy apa hagyja, hogy legyen saját döntésünk és képes leülni és kommunikálni velünk. Ha megérti, hogy nincs szó hatalmi visszaélésről és hasonló dolgokról, hanem te tényleg szereted ezt az embert, és ami még fontosabb, hogy neki is komoly szándékai vannak veled és nem csak kihasznál, akkor szerintem hajlandó elfogadni ezt az egészet - fejtette ki a véleményét jobban Clayton, én pedig elgondolkoztam ezen és rájöttem, hogy nem is akkora baromság. - Emlékezz vissza! Mikor kiderült, hogy Ashsel összejöttél, hiába tudta, hogy milyen srác, megkérte, hogy hívd meg egy vacsorára, csak anya elbaszta az egészet azzal, hogy egyből szakításra kényszerített téged. Ha apa rájönne, hogy komoly kapcsolatban vagytok, szerintem képes lenne úgy kezelni Christophert, mint egy férfit, aki a barátod, és akit meg szeretne ismerni. Én is képes voltam és vagyok így kezelni, mert tudom, hogy tényleg nem csak játszik veled, mert az elejétől kezdve beavattál minden történésbe.

- Szerinted le kéne ülnöm apával és el kéne neki mondanom, hogy szerelmes vagyok Christopherbe? - meglepődtem a saját kijelentésemen. Claytont egyáltalán nem zökkentette ki semmiből, hiszen ő többször megjegyezte már, hogy szeretem Christophert, de én ezt hangosan nem mondtam ki sem neki, sem senki másnak, és igazán fura volt ezt hallani a saját hangomon. - És ha

rosszul reagálna?

- Van rá esély, de szerintem kicsi. Figyelj, ma reggel, mielőtt munkába ment, váltottam vele pár szót Charlotteról és tök jól fogadta. Anya konkrétan utál érte, mert Margaretet egyenesen gyűlöli és nem tetszik neki, hogy a húgával vagyok. Bár, amúgy ezt sem értem, fullra kedveli Mrs. Blanchardtot és igazából még Charlotteot is szívesen látja itt, mint egy barátodat, de nem tudja elviselni, ha úgy jön át, mint a barátnőm.

- Komolyan, anya hihetetlenül okos nő egyébként, de egyszerűen nem értem a gondolkodását ezen a téren - mondtam őszintén, és sóhajtottam, majd egyszerre ledőltem az ágyra a bátyámmal. - Beszélek apával holnap.

Reménykedtem, hogy éjszaka alvás közben elfelejtem ezt a tervet, de nem így történt. Ahogy kipattantak a szemeim, társult hozzá a gyomorgörcs és a heves szívverés, ami az izgalomtól és a félelemtől jön létre. Rettegtem, rettegtem az ismeretlentől – hiszen ez olyan helyzet volt, ismeretlen. Apával nem igazán vannak ilyen beszélgetéseink úgy nagyjából soha, így amikor a konyhában elé álltam és ő is felnézett az aktákkal és dokumentumokkal borított asztaltól, azon gondolkodtam, hogy lehet, el kéne futnom.

- Apa, el tudnád vinni a suliba Nancyt? Nem sokat aludtam este és nem igazán ülnék most kocsiba - kamuzta egyből Clayton, mikor rájött, hogy nem tudok megszólalni. Egy ideje már Clayton fuvarozott reggelente, így apát meglepte a kérés, de attól még elkezdte összepakolni a papírokat és bólintott egyet.

- Persze, mindjárt indulunk, csak összeszedem a cuccaimat, jó? - kérdezte apa, majd felállt az asztal elöl és készülődni kezdett.

Emlékszem arra, mikor folyamatosan húztam Clayton agyát, hogy mondja el apának és anyának azt, hogy kicsapták az egyetemről – próbálkozott vele négy teljes napig, mégsem mondta el, én pedig iszonyatosan dühös voltam rá, mert nem éreztem, amit ő érzett. Nem arról van itt szó, hogy nem akarom elmondani apának Christophert, hanem arról, hogy nem biztos, hogy képes vagyok rá.

Félek.

Félek, hogy apa hogy reagál, félek a szülői visszajelzéstől és attól, hogy ez hogy fog hatni a későbbi kapcsolatunkra. Clayton is ettől félt: nem merte elmondani a problémát, mert nem tudta, hogy mire számítson utána.

Apa autójában olyan régen ültem már, hogy szinte idegenként éreztem magam benne. Clayton tizenegyedikes korában megszerezte a jogsit és ő cipelt mindig a gimibe, majd ahogy elment onnan két év után, Mikeila követte és egészen pár hónappal ezelőttig a személyes sofőröm volt. Apa mellett mindössze akkor ültem, ha Mikeila valamilyen oknál fogva nem volt mellettem és el kellett mennem a boltba valamiért – de őszintén, akkor is volt úgy, hogy anya vitt el.

- Apa - kezdtem egy sóhaj után, de nem igazán tudtam, hogy kell folytatni. *Istenem, Nancy, ne legyél már ennyire fogyatékos! Menni fog ez, mi a legnagyobb baj, ami történhet?* Nos, apa szarul fogadja és börtönbe záratja Christophert. - Én... szóval, én... - képtelen voltam kimondani azt, amit ki kellett volna. Mi van, ha megharagszik? Mi van, ha a suli elé érve kiszáll velem együtt és megkeresi Christophert? Képes lenne apa megfenyegetni, esetleg megütni? Biztos vagyok benne, hogy Clayton igen, na de apa? Képes olyan felhevült állapotba kerülni, hogy megüsse Christophert? Biztosan. - Együtt vagyok Christopher Burnsszel.

Habár néma csend keletkezett a kocsiban, miután kerek-perec kinyögtem a mondatot, apa nem lepődött meg. Bekanyarodott az iskola utcáján, majd amikor az épület elé értünk, leállította az autót és felém fordult az egész testével.

- Tudom, Nancy - mondta, én pedig esetlenül bólintottam egyet, hogy értem. Valahol mélyen tudtam, hogy tudja, de az, hogy ezt kijelentette nekem, nem igazán segített jelen esetben. - És nem tudom, mit kéne mondanom neked erre, nem tudom, mit kéne kezdenem. Sosem gondoltam volna, hogy egyszer arról fogunk beszélgetni, hogy együtt vagy a tanároddal, kicsim.

- Igen, ezt senki nem gondolja - motyogtam halkan, majd sóhajtottam, mert a reakció olyan, amire nem számítottam: semleges. Ezzel mit kezdjek? Nem is tudom kivenni, hogy haragszik-e vagy nem!

- Nancy, én nem foglak tőle tiltani, nem hiszem, hogy szükséges - bökte ki

végül, nekem pedig óriási kő esett le a szívemről, mert ez azt jelenti, hogy minden bizonnyal a jó kis rendőrkollégáit is kihagyja a dologból. - Először is azért nem szükséges, mert nem érne neked semmit, másodszor pedig, én bízom benned. Igaza van anyádnak, naív vagy, de nem ilyen téren. Ha te úgy érzed, hogy nem használ ki ez az ember téged és boldog vagy vele, akkor nincs jogom ahhoz, hogy megfosszalak ettől.

- Anya úgy is megteszi majd helyetted - mondtam, mikor eszembe jutott az, hogy anya még mindig házi sárkány és tuti, hogy forral valamit, tekintve, hogy teljesen némasági fogadalmat tett és ilyet csak akkor képes csinálni, ha belül üvölt és azon gondolkozik, hogy hogyan tud tönkre tenni egy életet. - Apa, én... tényleg szeretem őt.

- Én ezt elhiszem, Nancy, de anyádat ez nem fogja érdekelni, valóban - apa kertelés nélkül megmondta a véleményét, ami valamilyen szinten meg is lepett. Nem teljesen, mert apa egy korrekt ember, csak, na. Azért mégis. - Ő azt mondja, hogy csak a hormonjaid miatt érzed ezt és hogy teljes mértékben hatalmi visszaélés történik, de ne hibáztasd azért mindenért, Nancy. Gondolj bele az ő helyzetébe is.

- Te is az ő helyzetében vagy, mégis normálisan beszélgetsz velem és emberként kezelsz, akinek vannak saját döntései, és amúgy is...

- Anyád máshogy kezeli a dolgokat, de mindent azért tesz, mert szeret titeket, Nancy. Egyszerűen csak fél és a legjobbat szeretné neked - apa úgy védte anyát, hogy amellett, hogy összezavarodtam, el is mosolyodtam, mert ilyenkor látszik meg, hogy mennyire szeretik egymást minden ellenére. Ez a fajta szerelem az, aminek soha nem szabadna meghalnia. Képesek elfogadni egymás hibáit és nem megváltozatni szeretnék ezeket a hibákat, csak azt mondják: ő ilyen, fogadd el, támogasd és keresd a jót benne. - Ő egy igazi anyatigris, aki bármit megtenne a gyerekeiért. Tény, hogy nem hallgatja meg a véleményeteket, ami egy óriási hiba, bevallom, de akkor is, Nancy. Akkor is ti vagytok a szeme előtt, mikor nem beszél veletek. Ha olyan komoly a kapcsolatotok, amilyennek állítod, talán rá fog jönni és idővel elengedi. Én hagyom ezt még kiforrni, nem azért nem szólok bele, mert nem törődöm veled, hanem mert ha beleszólnék, nem tapasztalnál meg semmit az életben.

- De én félek, apa. Annyira félek, hogy börtönbe fogja juttatni Christophert -

mondtam apának, majd sóhajtottam és lecsuktam a szemeimet, mikor újra éreztem a könnyeket. Miért sírok én mindig, istenem? - És apa, én tudom, érzem, hogy ez iszonyatosan komoly dolog és annyira le szeretnék anyával ülni és beszélni erről, de nem lehet és ez annyira, annyira rossz, te jó ég!

- Talán... talán be kéne mutatnod Christophert a családnak - apa ajánlatára felszaladt a szemöldököm a homlokom közepére és pislogtam egy párat, hogy biztos legyek benne, hogy nem álmodom. Mi? - Talán anyád is meggyengül, ha lát titeket egymás mellett.

- Vagy belefojtja a vacsorába - világosítottam fel apát arról, hogy anya azért nem egy szentlélek, de apa csak elnevette magát és hajamat megsimítva adott egy puszit a homlokomra.

- Megbeszéljük még ezt, ha hazaértél a suliból. Menj most már, mert elkésel! - küldött ki apa a kocsiból, de én csak sóhajtottam és az ülésnek dőltem. Túlságosan megviselt ez a beszélgetés ahhoz, hogy be tudjak lépni az iskolába, amikor pedig megláttam Christopher metálszürke autóját leparkolni pár méterre előttünk az út másik oldalán, nem is mertem kiszállni. Halvány mosollyal néztem, ahogyan oldaltáskáját körülveszi magán és heves léptekkel besiet a gimnázium falai közé, közben pedig azon gondolkoztam, hogy mennyire szerelmes vagyok ebbe az emberbe. Vészesen, kegyetlenül szerelmes. - Nem tudom, mi lesz ebből, te lány. Azt elmondhatom, hogy egyébként utánanéztem a rendszerben és elemeztem az életét, mikor kiderült az affférotok. Szinte mindent tudok róla.

- Jézusom, úgy beszélsz, mint Mikeila - mondtam elborzadva, majd inkább már tényleg kiszálltam az autóból és besétáltam a suliba.

Szerda. A legborzalmasabb nap a világon - csak ezen a napon van nyolc órám, és az első törin kívül szinte mindegyikre gyomorgörccsel tekintek, vagy azért, mert utálom, vagy azért, mert szörnyű. Vagy mindkettő egyszerre, részletkérdés.

- Haló, haló! - Charlotte olyan energikusan ugrott mellém, mikor megpillantott, hogy majdnem hátraugrottam ijedtemben, de azért visszaköszöntem a lánynak és zavartan lesütöttem a szemeimet, mikor végig nézett rajtam. Nem értettem mit csinál és elgondolkoztam azon, hogy

mennyire nézhetek ki szánalmasan, ha a világ legkedvesebb embere sem titkolja, ahogy mustrálja az öltözékem, de mikor körülnéztem a folyosón, a földbe gyökerezett a lábam. - Te miért vagy így?

Mindenki, mindenki egytől egyig sötétzöldben sziporkázott rajtam kívül - sötétzöld nadrágban, ingben, szoknyában, pólóban, bőrkabátban, térdig érő zokniban, minden létező ruhadarab zöldben pompázott a diákokon a nyílt nap miatt, csakis kizárólag én virítottam fekete farmerban és barna pulcsiban. Jaj, ne...

- Jaj, Nancy! Vinston nagyon komolyan veszi ezt. Amennyire utál téged, képes valami idióta beírást is adni neked - Charlottenak igaza volt, nekem pedig pánik a torkomban.

Az Igazgatónő ilyenkor kis angyallá válik, sétál a folyosókon és megdicséri a diákokat, hogy a nyílt napra délben érkező gyerekek és szülők bizalmat érezzenek, itthon érezzék magukat és szeretetet lássanak. Rendesen be vagyunk fenyítve, ilyenkor mintadiákok vagyunk és a St. Eliott hírnevéhez igazodunk, nem mondunk beszólásokat az órákon, nem jön be senki beállva, nem késik a fél társaság, mert tudjuk, hogy Vinston széttép minket másnap, ha elrontjuk - én éppen most készülök erre.

- A francba, elfelejtettem! - motyogtam magam elé, közben pedig a tegnap délutáni, Christopherrel töltött programomra gondoltam. Persze, hogy kiverte a fejemből! - Most mit csináljak?

- Jó, nyugi, szerzünk neked valami ruhát - Charlotte karomnál fogva húzott fel a másodikra, egyenesen a termünk elé, majd amikor beléptünk oda, mindenki felénk fordult és miután rájöttek, hogy egy aprócskát kitűnök a zöldből, Seanból kitört a nevetés és remekül szórakozott a nyomoromon.

- Ez kurva jó - nyögte, én pedig szarkasztikus mosolyt engedtem meg felé és megjegyeztem, hogy nagyon örülök annak, hogy ilyen jókedvet okoztam neki. - Nagyon gyorsan spurizz haza és szerezz magadnak valami zöld rongyot.

- Még kocsival is tíz perc, mire hazaérnék és pont annyi, mire becsengetnek - engedtem el sóhajtva, majd leültem a helyemre és lepörgettem magam előtt

életem szebb pillanatait, miközben reménykedtem, hogy meg tudok ma szökni Vinstontól.

- Hallod, gyerünk, öt percre lakom gyalog, nekem van még pár zöld ruhám - ugrott fel az előttem ülő Alice, majd felrántott a székről és gyorsan magára húzta a kabátját. Habár nagyon aranyos volt az ötlete és kicsit megmenekülve is éreztem magam, végig néztem Alice ruházatán és igaz, tény, hogy igazán nagyszerű a stílusa, de nekem egy aprócskát túl... merész.

- De úgysem érnénk vissza időben, és ma nem késhetünk el - kezdtem sorolni a kifogásokat, bár nem is értem, miért. Azért mondjuk örültem, hogy Alice elgondolkozott, viszont az egész semmivé porladt, mikor Mikeila belépett a terembe.

- Úristen, Mikeila, kellene a vezetési tudásod, most azonnal - rivallt a lányra, aki annyira meglepődött a fogadtatáson, hogy szólni sem tudott, de mikor végig nézett rajtam, mindent megértett és erősen küzdött azért, hogy ne nevesse el magát.

- Késni fogunk, ugye tudjátok? - kérdezte, de visszacipzározta a kabátját és sarkon fordult az ajtó felé, miközben engem kiráncigált a padból Charlotte és Alice.

Alice nem hazudott, autóval körülbelül kettő perc után sikerült leparkolnunk a háza előtt, majd kilőttünk az ülésekből és anélkül felmentünk az emeletre, hogy Alice körbevezetett volna bármelyikünket is. Kegyetlenül szorított az idő, a gondosan összehajtott ruhák kihányva estek a sötétlila lepedővel letakart ágyra, én pedig szörnyülködtem a rövid, vékony darabokon, amik egyáltalán nem nekem valóak voltak.

- Ez nagyon tetszik, kölcsön fogom kérni majd, csak szólok - mondta Mikeila egy átlátszó sötétzöld trikót nézegetve. Nem is volt meglepő, olyan egyforma Alice és Mikeila öltözködési stílusa, mint az egypetéjű ikrek. - Nancy, szerintem kezdj el választani, mert nem fogunk beérni.

Végig néztem az előttem terülő három felsőn, egyetlen szoknyán és hosszú zöld farmernadrágon, ami most talán a legjobb barátom volt ebben az esetben. Mérlegeltem a pólókat, és rájöttem, hogy egyiket sem venném fel,

nem csak iskolába, de még buliba sem: volt ott egy hálós anyagú, egy sima, mellkasi résznél összekötött és egy croptop. Csodás.

- Válaszd ezt, ez nem mutat szinte semmit - mondta Charlotte, és kezébe vette a mellkasi résznél összekötöttet. Imádkoztam azért, hogy szét lehessen szedni a csomót, de mielőtt megpróbáltam volna, Alice kijelentette, hogy így vette és felejtsem el azt, amit éppen gondolok.

Sóhajtva magamra húztam a pólót és a nadrágot - az utóbbi egy aprócskát szűk volt, de elviseltem és csak megköszöntem Alicenek a segítségét, majd azonnal lesiettünk a lépcsőről és olyan gyorsasággal helyezkedtünk el a kis kocsiban, mintha ki sem szálltunk volna.

- Egy perc múlva becsengetnek - jelezte Charlotte, Mikeila pedig beindította a motort és úgy elindult, hogy az ülésbe süppedtem a gyorsaságtól. Felhajtottam a farmer szárát egy aprócskát, Alice pedig sóhajtva megfogta a copfomat és az engedélyem nélkül kihúzta a hajgumit a hajamból, majd megjegyezte, hogy nem érti, miért van mindig összekötve. - Becsengettek.

- Jó, Mr Burns úgy sem fog beírni minket, ha elmondjuk, miért késtünk - mondta Mikeila, majd a visszapillantó tükör segítségével rám nézett és szinte teljesen nyugodtan megállt a pirosnál és nem aggódott a késés miatt. Levette magáról zöld bőrkabátját és hátraadta nekem, mielőtt megkérdeztem volna, hogy miért. - Tessék, én hosszú ujjúban vagyok, rád pedig rossz nézni, olyan vékony póló van rajtad. De ezt a bőrkabátot ne szakítsd ki!

- Köszönöm - mondtam, majd elmosolyodtam, ahogy visszaemlékeztem az utóbbi bőrkabátra, amit adott nekem. Szerencsétlen darab, szépen kiszakadt a karjánál abban a hatalmas hóviharban, miközben elestem.

- Nem szeretnél egy kis rúzst? Van nálam rózsaszín, vörös, bordó...

- Nem, köszi - vágtam Alice szavába gyorsan, majd elmosolyodtam, mikor a lány mellettem elszontyolodott. Így is elég kihívó ez a póló, kint van az egész hasam belőle, nem kell még rúzs is.

- Gyerekek, szerintem egy-két percig itt ragadtunk - mondta Mikeila, mikor kinézett az ablakon az előttünk húzódó nagyobb sorra.

- Hát, akkor legalább valami zenét hallgassunk már - Charlotte előhúzta a telefonját a zsebéből és *Bluetooth* segítségével könnyen rácsatlakoztatta Mikeila kocsijának rádiójára. - Clayton volt olyan ügyes és elejtette a telefonomat a múltkor és most... nos, kicsit szarul érzékeli az érintésemet és néha amúgy random felhív valakit, bekapcsol valami zenét vagy fényképez - magyarázta, miközben már ütlegelte a telefonját, majd bekapcsolta *Mis Teeq - Scandalous*át. Jézusom, mindenki tudja Charlotteról, hogy egy aprócskát divatjamúlt a zenei ízlése, de ez annyira hihetetlen már, hogy elnevettem magam.

- Jézus, ne már, ember, le foglak tagadni - szólalt meg azonnal Mikeila, de mikor Charlotte énekelni kezdett olyan beleéléssel, hogy még táncolt is hozzá, Mikeila is csatlakozott és Alicenek úgy megtetszett az előadás, hogy le is videózta a hátsó ülésről és vörös barátnőnknek olyannyira nem volt ellenvetése, hogy egyenesen a kamera felé fordult.

Még azelőtt a suli elé értünk, mielőtt elkezdődött volna a refrén, de már így is késő volt: legalább három perce becsengettek, így amikor benyitottunk a terembe és szembesültünk azzal, ahogyan Christopher már javában osztja ki a feladatlapokat. Kicsit káromkodtam magamban, amiért mindig elfelejtünk kopogni.

- Elnézést a késésért, Tanár úr, csak Nancy elfelejtette, hogy ma nyílt nap van és zöldbe kell öltözni, és ezért átmentünk Alicehez, mert ő lakik a legközelebb - hadarta azonnal Mikeila, Christopher pedig végig nézett rajtunk, de mikor hozzám ért, még azelőtt elkapta a tekintetét, hogy a szemembe nézett volna.

- Nem is Nancy Williams lenne, ha időben sikerülne neki beérkezni az iskolába a megfelelő elvárásokat teljesítve - mondta Christopher monoton hangon, én pedig a szememet forgattam és elnyomtam a mosolyomat, miközben leültem a helyemre. - Írják meg az esszét, aztán felelünk, rendben?

Basszus!

Nyilván elfelejtettem tanulni is. Tulajdonképpen minden Christopher hibája, és még bűntudatom sincs, hogy ráfogom az egészet, mert ha nem hívott volna át magához, minden bizonnyal normális göncökben jelenek meg és kívülről

fújom ma a törit.

Mikeila mellettem gyorsan megfordította a lapját, és mikor nem találta az x-et a hátoldalon, a lehető legnyugodtabban kezdett firkálni az esszé pontozott sorainak helyére - megismételtem a tettét, és mikor megláttam a jelzést az én hófehér lapomon, átkoztam az atyaúristent is és hátradőltem, miközben azt motyogtam, hogy ez egyszerűen hihetetlen. Komolyan, vannak olyanok, akik még nem is feleltek, én meg már másodjára vánszorgok majd ki oda! Fejemet csóválva vágtam keresztbe karjaimat, és mikor Jasper és Sean felé fordultam, észrevettem, hogy az utóbbi már szánalmában nevet, Jasper pedig egyenesen szakad a röhögéstől. Elmosolyodtam, mikor Sean felmutatta nekem a piros x-es lapját, majd ugyanígy tettem és ezzel még jobban megnevettettem Jaspert. Az év legelső törifelelésénél is ugyanígy mi ketten voltunk a kiválasztottak, bár igaz, csak én feleltem, mert Sean csak kijelentette, hogy nem tanult és még csak le sem ült Christopher elé.

Amikor rájöttem, hogy tulajdonképpen csak ismétlünk, és a jelenlegi témánk a hidegháború, csupán egy másik esszével, megörültem és teleírtam a lapot, és mikor lejárt a tíz perc és Christopher megkérdezte, hogy ki kapta a két piros x-et, lelkesen jelentkeztem, majd mielőtt bárki megszólalhatott volna, gyorsan megkértem, hogy hadd feleljek én előbb. Vittem magammal a székemet és az esszémet, majd Christopher elé ültem és minél hamarabb túl akartam esni a most következő pár percen.

A férfi látványosan végig nézett parányi pólóba bújtatott felsőtestemen, majd megnyalta ajkait és torkát köszörülve végigolvasta az írásomat - nyílt titok volt minden az osztályunkban már és ha nagyon őszinte akarok lenni, kényelmetlenül sem éreztem magam, de nyilvánvalóan nem ugorhattunk egymásra még úgy sem, hogy a többiek meg sem lepődtek volna, ha ez megtörténik. Christopher ugyanolyan feszült volt, mint legutóbbi alkalommal, pedig ő is tudta, hogy az osztályunk előtt ezúttal tényleg felesleges - kiismerte a kirándulás alatt ezt a társaságot és tisztában volt vele, hogy mellettük már teljes mértékben mindegy, hogy mi mit csinálunk, mégis félt és jelenleg annyira viccesnek találtam ezt, hogy egyenesen provokálni akartam. Mikor Charlottera néztem és szembesültem a lány hatalmas vigyorával, én is majdnem elnevettem magam, mert most tényleg csakis kizárólag Christopher feszengett, senki más.

Gondoltam egyet és bal lábamat a jobbra helyeztem, Christopher pedig azon nyomban felkapta a tekintetét és követte minden egyes mozzanatomat, mikor levettem magamról a bőrkabátot és a szék háttámlájára terítettem. A férfi végighúzta nyelvét alsó ajkán, majd megcsóválta a fejét és újra az esszémnek szentelte minden figyelmét és fel sem nézett addig, amíg végig nem olvasta.

- Remek esszé, remek esszé - motyogta, miközben letette a lapot, majd az asztalra ejtette az afelé eső karját. - Na, kezdje, Nancy!

- Nos, a hidegháború... - sóhajtottam, majd beharaptam az alsó ajkamat és már bántam, hogy nem kentem fel magamra a rúzst még az autóban. Christopher szemei megállapodtak a számon és sajátja elé emelte az ujjait, fejben pedig biztos vagyok benne, hogy lejátszotta már azt, hogy ezek után úgy le fog cseszni, mint a rohadt élet.

Mielőtt folytathattam, vagy inkább még csak elkezdhettem volna a felelést, őrült hangerővel nyomódott be a *Scandalous*, én pedig egyből Charlotte felé fordultam - a lány ijedten ugrott fel, előhúzta telefonját és próbálta lekapcsolni a zenét, de semmit nem érzékelt sem a képernyő, sem a hangerőgomb, olyan pirossá váltak orcái, mint a haja színe.

- Bocsánat, egy másodperc - motyogta, miközben szinte már pofozgatta szerencsétlen telefont. A fiúk azonnal kapcsoltak és ordítva kezdtek énekelni, olyanok voltak, mint egy rossz lecsúszott fiúbanda, ami régi, híres számok feldolgozásával akar újra hírnevet szerezni. Charlotte feladta és tehetetlenül nézett Christopherre, miközben intette, hogy nem megy, a padra vágta a telefonját és eltakarta a szemeit, közben pedig minden bizonnyal átkozta Claytont.

Jasper, Sean és Lip felálltak a refrénre és Sean *Bodak Yellow*ját megszégyenítő táncot adtak elő, miközben károgtak - Christopher Charlottehoz hasonlóan eltakarta a szemeit és hagyta, hogy mosoly szökjön arcára, hihetetlenül gáz volt az egész, annyira gáz, hogy olyan jókedv lett miatta hirtelen az osztályban, hogy mindenki a könnyeit törölgette a nevetéstől.

- *You got me feening and you got me feeling weak, listen as I speak 'cause I'm careful as I creep* - tátogtam, mikor Christopher megtalált az íriszeivel, senki

nem pillantott ránk, mert elvonta a figyelmüket a zene és a fiúk bohóckodása, így csak nézett és nézett, és csóválta a fejét, de szemei úgy nevettek, hogy a világért sem álltam volna le a provokációval. - *You got me going crazy and you know I can't sleep, no fortune your moves and you hypnotise me.*

Christopher tekintete annyira csábítóan járt le-fel az egész testemen, hogy ha tehettem volna, helyben megcsókoltam volna - sőt, a végén talán képes is lettem volna erre, de nyílt az ajtó és Vinston belépett rajta, magával hozva azt a rossz energiát, ami annyira megijesztette Charlotteot, hogy földhöz vágta a telefonját, ami elhalkulva esett szét darabjaira. Most belegondolva, lehet elég lett volna kivennie az akkumulátort is.

Igaz, Charlotteon és Jasperen kívül senki nem tudja igazán, hogy mi történt velem – velünk – és az Igazgatónővel, de azt azért mindenkinek sikerült megállapítania, hogy a kirándulási kíséret is miattunk jött létre úgy, ahogyan, ez pedig valamit beindított az osztálytársaimban: azonnal felálltak, mikor Vinston belépett a terembe, tisztelegve köszöntek és csak akkor ültek le, mikor Christopher intett nekik. Olyan volt, mintha félnének.

- Jó reggelt, osztály! - szólalt meg a nő is, majd felém és Christopher felé fordult, én pedig lassan magamra húztam a bőrkabátot, amit nemrég levettem. Hihetetlenül kínos volt a helyzet és azt kívántam, bárcsak eltűnnék a Föld színéről. Vinston ilyenkor mindig ellenőrzi a diákokat, hogy megfelel-e az öltözködésük, délig végigmegy az osztályokon és elvesz pár kegyes percet az órából, a mostani helyzet viszont kellően feszültebb volt, mint bármelyik. - Hát itt meg mi történik?

- Felelés, ha Nancy Williams hajlandó elkezdeni - válaszolt Christopher, majd rám nézett és szemeivel üzente, hogy nyugodjak meg és kezdjek el beszélni. Remegve sóhajtottam, mikor Vinston az első padnak dőlve figyelt, nem vitás, hogy meg szeretné hallgatni a számonkérést, így egy aprót bólintottam inkább magamnak és mesélni kezdtem a hidegháborúról.

Tördeltem az ujjaimat folyamatosan, biztos voltam benne, hogy a testbeszédem elárulta azt is, amit nem kellett volna. A teremben az eddigi jókedv átváltott feszült, kényes csenddé, egy mukkanás sem volt – mindenki hallgatta a felelésemet, mégsem arra figyeltek.

Vinston végigülte azt a pár percet, majd elköszönt tőlünk és kiment bármilyen megjegyzés nélkül. Biztos vagyok benne, hogy mindennel tisztában van, csak még mindig nem tehet semmit – amíg pedig ez így marad, a többi nem is érdekes.

Egy jelest bezsebelve ültem le a helyemre, szinte leizzadtam a veszélytől és újra leszántottam magamról a kabátot. Úgy vert a szívem még mindig, hogy félő volt, kiugrik a helyéről, a lelkemet pedig minden egyes lélegzetvételemmel kifújtam magamból.

- Nyugi, Nancy. Te is tudod, hogy Vinston nem tehet semmit a szavad nélkül - mondta Mikeila, engem pedig úgy meglepett a megszólalása, hogy felé fordultam és kérdő tekintettel figyeltem, ahogyan pillantásaival nyugtatni akar. Nem igazán vagyunk olyan viszonyba, hogy ezt megszokottnak tekintsem. Voltunk, egykor, de most már nem. - Nem hiszem, hogy félnetek kellene.

- Ettől mindig félni kell, Mikeila - motyogtam halkan, majd sóhajtva kinyitottam a füzetem és teljesen feleslegesen elkezdtem átolvasni a múltórai anyagot.

Valójában ez csak figyelemelterelés volt a kegyetlen valóságról. Mert igen, ez a valóság, akármennyire is szeretnénk bemesélni magunknak, nem nyugodhatunk még meg – a suli végéig tűzharcban vagyunk Vinstonnal és ez akkor sem fog változni, ha ő azt mondja.

[H A R M I N C N Y O L C A D I K R É S Z]

Sziasztok, madárkák!🌷
Nincs semmi negatív bejelentenivalóm, nyugalom, csupán szeretném a legboldogabb új évet kívánni nektek és el szeretném mondani, mennyire hálás vagyok, hogy velem vagytok és olvassátok a könyvet.
Hihetetlenül édesek vagytok és akkora szeretetet kapok tőletek, ami igazán meghatja a lelkemet.❤ Ki sem tudom fejezni, hogy a kedvességetekkel mennyit segítettetek nekem és remélem tudjátok, hogy Ti vagytok a LEGJOBB olvasók!!!
Mindenkinek egytől egyig kívánom, hogy mindent elérjen jövőre, amit szeretne.
Kellemes pihenést, sok szeretet és rengeteg erőt kívánok nektek!❤

Tavaszi szünet.

A tipikus szünet Amerikában, ami arról szól, hogy a sulisok eleresztik a hajukat, elfelejtenek mindent, ami az oktatási rendszerrel kapcsolatos és az egy hét felét berúgva, a másikat pedig betépve élik meg.

Ehelyett én már első, ismétlem, első napon az ágyam tetején ültem két tábla csokoládéval és bújtam a tankönyveket, ugyanis a szünet utáni hét hivatalosan is vizsgahét - így van, egyetlen hét választ el attól az öt tantárgyban ismétlődő vizsgától, amitől egész évben rettegtem, és ami valószínűleg el fogja dönteni, hogy csöves leszek-e hátralévő életemben, vagy nem. Tök jó.

- Nancy, figyelj csak - Clayton azelőtt kezdte, mielőtt beléphetett volna az ajtómon. Fáradtan felnéztem rá, majd arrébb gurultam az ágyamon és a hasamról a hátamra fordultam, mikor leült mellém. - Kimozdulhatnánk.

- Ember, egy hét múlva vizsgázok - világosítottam fel a bátyámat, közben pedig értetlenül felmutattam a kezemben lévő füzetet, amit ezek után egyszerűen csak az arcomra ejtettem. Úgy elegem van már most! Igazából örültem volna, ha ki tudnánk mozdulni, csak úgy éreztem, hogy ez az egyetlen esélyem arra, hogy megtanuljam az elmúlt hónapok anyagát. - Hova akarnál kimozdulni?

- Nem tudom, valami menő medencés hotelbe, vagy ilyenek. Neked is jót tenne, ha lenne egy király hétvégéd a nagy tanulás előtt - érvelt Clayton magának bólogatva, én pedig szuggerálni kezdtem a fiút, miközben gondolkoztam. Ha Claytonnal megyek, akkor biztos, hogy rávesz az ivásra is, amiből az lesz, hogy mikor visszajövünk mondjuk vasárnap este, még mindig ittas leszek, anya kifakad a némaságából és a halálba ordít, utána pedig nem lesz kedvem leülni tanulni, emellett másnapos leszek hétfőn, ami alvásra késztet majd, és mivel a hétfőt átalszom, ezért kedden már magával ránt a lustaság és így tovább, míg el nem érünk a szünet végére.

- Menj a barátnőddel - mondtam végül, majd újra a spanyol nyelvtanban próbáltam valami logikát keresni, hátha úgy könnyebb megértenem. - Amúgy is, szombaton születésnapja. Bár, szerintem ő sem megy veled, de próbálkozz be a sármoddal.

- A sármom simán rávenné, hogy jöjjön velem, de az olyan izé - nyavalygott Clayton, én pedig felnéztem rá és kérdő tekintettel kértem, hogy folytassa. Mi a baja már megint ennek az embernek? - Körülbelül egy hónapja mondtuk ki hivatalosan, hogy együtt vagyunk. Most egyből vigyem el egy hétvégére? Az milyen izének tűnik már.

- Milyen izének, Clayton? Egyáltalán nem normális úton jöttetek össze, már vagy december óta csesztetitek egymást, jézusom. Tök romi, ha elviszed valamerre. Főleg, hogy lehetne ez az ajándéka.

- Már megvan az ajándéka, de aj, Nancy, az az igazság, hogy nem igazán remekelek ebben a barát szerepben szerintem - türelmetlenül lecsuktam a szemem, mikor Clayton ledőlt mellém, és azt kérdeztem magamtól, hogy mit tettem én azért, amiért azt érdemlem, hogy Clayton pont akkor kezdjen el lelkizni nekem, mikor a jövőmet próbálom bemagolni. - Nagyon régen volt már kapcsolatom, mármint, úgy igazi kapcsolatom.

- Ja, és elég menőn remekeltél benne - emlékeztettem arra, hogy Margaret mennyire iszonyatosan belé volt bolondulva, de átkoztam magam, mikor eszembe jutott, hogy tulajdonképpen Margaret volt az is, aki dobta őt elég szépen. Egyébként komolyan gondoltam, hogy menőn remekelt, emlékszem, abban az egy évben, amit együtt töltöttek, Clayton iszonyatosan romantikussá vált és tényleg, abból, amit én láttam, csodálatos barát volt. - Mármint, tényleg. Charlotte imád téged. Konkrétan megőrül érted, Clayton.

- De el fogom baszni - mondta bizonytalanul a bátyám, én pedig elmosolyodtam, mert nem mindennap adódik meg a csoda, hogy Clayton Williams fél. Őszintén szólva, szerintem egyszerűen csak annyira szerelmes Charlotteba, hogy rosszul érzi magát már akkor is, ha csak belegondol, hogy elhagyja a lány, ezért meg van rémülve. Szinte biztos vagyok benne, hogy nem fogja elbaszni, ahogyan ő mondja. - Te mit adsz neki születésnapjára?

- Ó, mi nem ajándékozunk szülinapokra - böktem ki gondolkozás nélkül, mivel ez már évek óta így van. Mikeila, én és Charlotte soha nem adtunk egymásnak tárgyi ajándékot szülinapon, inkább elmentünk egy moziba, színházba, vagy bármilyen más programra, ami érdekel minket. Ez már amolyan hagyomány. - Szerintem moziba mentünk volna, de ha elrabolod, akkor majd bepótolom vele a szünetben valamikor.

- Ja, lehet elrabolom - gondolkozott hangosan Clayton, majd egyszer csak felugrott az ágyamról és eltűnt a szobámból.

Remek, most már tanulhatok - mert péntek délután, a suli utolsó napja délutánján nyilván tanulni szoktak a normális emberek, ugyebár.

Szánalmas vagyok.

Clayton végül lelépett szombat reggel, bár péntek éjszaka még hisztizett nekem egy pár sort, hogy majd reggel odaállít Charlottehoz, hogy még meg se tudja gondolni a választ, de a szülei tuti nem fogják engedni és lehet, hogy meg kéne szöktetnie - mikor biztosítottam arról, hogy ez nem jó ötlet és inkább illemtudóan beszéljen Mrs Blanchardtal, végre sikerült úgy döntenie, hogy elmegy aludni, utána pedig csak annyi időre láttam, ameddig szombat reggel elköszönt tőlünk.

Az egész hétvégét végig tanultam, viszonylag sikerült megtanulnom valahogy a spanyol nyelvtant, megkerestem benne azt a bizonyos logikát, ami egyébként ritka logikátlan és annyira értetlen már, hogy csak én értem. Ezt mondjuk megtehettem volna két évvel ezelőtt is, de mindegy.

Vasárnap este éppen a családi vacsira készülődtünk, mikor a bátyám az utazótáskájával a vállán besétált az ajtónkon. Szánalmasan nézett ki, pontosan úgy, mint aki semmit nem aludt az előző éjszakán - hihetetlen, hogy csupán egy hétvégére tűnt el és a kinézete pontosan, kivétel nélkül átadta, hogy mit csináltak Charlottetal ezalatt a kevéske negyvennyolc óra alatt: szürke pulcsijának kapucnija eltakarta szőkésbarna tincseit, zöld szemei alatt halvány karikák húzódtak és a rágót a szájában úgy rágta, mintha nehezére esne neki az álmosságtól mozgatni az állkapcsát.

- Jó estét - köszönt rekedten, én pedig az asztalra könyököltem és arcomat a tenyerembe ejtettem, miközben a bátyám minden mozdulatát vigyorogva követtem. Apáék is tisztában vannak vele, hogy Clayton milyen fajta srác, de még ők is viccesnek fogták fel jelenlegi megjelenését, és esküszöm, még anyának is megmozdult felfelé a szája sarka egy aprócskát, pedig nagyon durván nem támogatta, hogy Charlottetal tölti a hétvégét.

- Nahát, Clayton, mit csináltatok az este, hogy ilyen álmos vagy? - kérdeztem szarkasztikusan, de igazából csak azért, hogy anyát bosszantsam, és ezt Clayton is tudta. Anya szemeit forgatta, miközben kirakta a tányérokat az asztalra, biztos vagyok benne, hogy magában átkozott mindent és azon gondolkozott, hogy hogyan szedhetné szét ezt a kettőt.

- Majd elmondom, ha nagykorú leszel - válaszolt Clayton direkt provokálóan, majd vigyorgott egyet és levágta a kanapéra a táskáját, mielőtt közénk lépett. Óriási puszit nyomott Millie arcára, majd leült mellém a helyére és leseperte a fejéről a kapucniját.

A vacsora igazából elég siralmasan telt, pont úgy, ahogyan az utóbbi alkalmak - csupán Millie csacsogása oldotta a feszültséget és apa kérdései, amik felénk szóltak a múlt hetünkkel kapcsolatban. Már majdnem nyugodtan el tudtam szabadulni, hogy tovább tudjak antiszockodni a szobámban, de még az evés befejezése előtt hangos pittyegéssel jelzett a telefonom, hogy üzenetem érkezett messengeren, amire abszolút tény, hogy anya iszonyatosan

pipa szokott lenni. Ezaz, remek.

- Nocsak, nocsak - intézte felém anya a szavait hetek óta szinte először, én pedig gyorsan megnyomtam telefonom kijelzőjét, hogy lássam, ki írt. - Ki az, aki nem tudja, hogy ilyenkor vacsizol és nem vagy elérhető?

- Charlotte - böktem ki gyorsan az első nevet, ami eszembe jutott, valószínűleg azért, mert a lány parfüme tökéletesen az orromig kúszott a bátyámról. Christopher üzenete rövidnek tűnt, még sem volt időm elolvasni, mert anya kitépte a kezemből a telefont és mikor utánanyúltam, egyszerűen csak elfordult, hogy ne érjem el.

Iszonyatosan pánikba estem és rájöttem, hogy a messenger a lehető legnagyobb létező bizonyíték Christopher ellen, ami akkor is ott lesz, ha soha az életben nem ejtek szót a kapcsolatunkról. Egyetlen másodperc töredéke alatt lesápadtam, Clayton pedig azonnal észrevette ezt és minden bizonnyal leszűrte, hogy ki írt nekem, egyből előhúzta a zsebéből saját mobilját és az asztal alatt pötyögött valamit irtózatosan gyorsan, a telefonom pedig azonnal megszólalt a Messenger hívóhangjával, amit látásom szerint Charlotte rendezett.

- Anya, ne már, lehet, hogy valami gáz van Charlottetal - mondta Clayton, és amíg anya elgondolkozott, hogy ez biztosan valami összeesküvés, amit Clayton, Charlotte és én kreáltunk, hogy ne tudja elolvasni az üzeneteket, gyorsan a kezembe kaptam a telefonomat és felvonultam az emeletre, miközben megnyomtam a zöld gombot a hívás fogadására.

- Úristen, köszönöm! - szóltam bele a telefonba, miután becsuktam magam után a szobám ajtaját, majd ledőltem az ágyamra és csukott szemmel vártam, hogy lenyugodjon egy csöppent a szívverésem. Húha, ez nagyon erős volt a lelkemnek.

- Hallod, mi történt? Clayton csak annyit írt, hogy hívjalak fel S.O.S - magyarázta Charlotte, majd hallottam, ahogy minden bizonnyal megnyitja a csapot valahol. - Minden oké?

- Nem, anya majdnem elolvasta a Christopherrel váltott beszélgetéseimet - avattam be a barátnőmet is a pánikolásom lényegébe, majd sóhajtottam egyet.

Az a probléma, hogy ismerem anyát, és teljes mértékben tisztában vagyok azzal, hogy milyen is ő. Most csendes, nyugodt és kiegyensúlyozott, de ha csak egy leheletnyi lehetőségre is szert tesz, ami által le tudja leplezni a kapcsolatunkat, lépni fog és előszeretettel fogja az ügyet fenekestül felforgatni.

- Jó, most nem ájulok el, amiért a keresztnevén szólítottad - kezdte Charlotte precíz hangnemmel, én pedig elmosolyodtam, mert emlékszem, hogy szinte Jasper is hasonlóan reagált, mikor először neveztem Christophert Christophernek. Nem csodálom a reakcióikat, valószínűleg az enyém is hasonló lenne a helyükben. -, de egyébként nem is értem, miért üzenetben beszélgettek, simán visszanézhető. Komolyan, Nancy, bele vagy nevelve a nyomozósdiba és ennyit nem tudsz! Mellesleg ott vannak a sorozatok is, amiket együtt néztünk, Nancy, elővigyázatosabb is lehetnél. Miért nem telefonáltok?

- De ennyi erővel az is lenyomozható. Egyedül akkor nem lenne lenyomozható a kommunikációnk, ha leveleket küldenénk egymásnak postagalambbal - mondtam viccesen, Charlotte pedig egyetértett és felnevetett, majd azt kezdte el ecsetelgetni nekem, hogy az milyen irtó romantikus lenne. - Na, ha már romantika... milyen volt a hétvégéd?

- Fantasztikus! - vágta rá Charlotte, majd miután megkérdezte, hogy mennyire lenne nekem kínos, ha ódákat zengene nekem a bátyámról és én válaszoltam, hogy még elviselhetően, adott egy beszámolót nekem a hétvégéjéről.

Miközben kihangosítva beszélgettünk, fogtam és kitöröltem a Christopherrel váltott beszélgetéseimet, biztos ami biztos alapon - igaz, anya nem tudja a biztonsági kódomat, de kinézem belőle, hogy kapcsolatba lép valami online hackerrel, aki azonnal mond neki egy bombabiztos feltörési módot. Nem igazán volt amúgy sem olyan beszélgetésünk, amit visszaolvastam volna, mint egy szép emléket: szinte csak azt beszéltük meg, hogy mikor találkozzunk, hogy látni akar, hogy látni akarom és hasonló dolgok. Christopher nem az üzenetek embere, van egy olyan érzésem, hogy azért nem szeret írni, mert nem jön úgy át a szarkasztikus hangneme, ami konkrétan a lételeme.

- Holnap el fogsz velem jönni egy moziba, ha már születésnapodon lecseréltél a bátyámra - jelentettem ki, majd megbeszéltük, hogy megnézzük a Bohém Rapszódiát.

Charlotte nagyon erőlködött, hogy el kéne hívni Mikeilát is, mert úgy teljes a csapat, majd azzal próbált bennem bűntudatot ébreszteni, hogy ez a tizennyolcadik születésnapja és hogy igazán megérdemelné a kis teamünk egyesülését. Ráhagytam a dolgot és mondtam neki, hogy azt csinál, amit akar, de amikor mondta hogy sikerült rávennie Mikeilát is, nem bírtam tovább és igazi nő módjára elkezdtem a problémámat.

- Csak tudod, az a vicces, hogy akármilyen kapcsolatba is kerültünk mi, Clayton konkrétan húgaként kezelte és arra sem volt képes, hogy felemelje a telefont és felhívja esetleg anyát, hogy amúgy él-e még - igen. Rettenesen szíven ütött ez a tette, hiába nem az ellenemre történt. Tény, hogy elrontottam és Mikeila jogosan haragszik rám, de iszonyatosan csúnya volt, hogy ezzel leszarta a bátyámat is, ráadásul úgy, hogy tudta, milyen válságos az állapota.

- Teljes mértékben igazad van, Nancy, de csupán itt csak annyi a probléma, hogy írtó nagy gyengéd a bátyád - mondta ki Charlotte a nyilvánvalót, én pedig ha ellenkezni akartam volna, akkor sem lettem volna képes rá. Ez az igazság, az a suttyó elég nagy gyengém és akkor is az lesz, ha letagadom. - Te is írtó nagy gyengéje vagy neki, ezzel nincsen gond, én csak azt mondom, hogy ti tipikusan olyanok vagytok, hogy ha valaki csúnyán bánik az egyikőtökkel, akkor a másikótok is gyűlöli. Tuti Claytonnak is szarul esett az, hogy Mikeila nem foglalkozott vele, de ez nem feléd irányult és nem kéne felvenned.

- De te is felvennéd, ha a helyemben lennél és így bánt volna Margarettel - mondtam, de rájöttem, hogy ez egyáltalán nem igaz. Ez hülyeség.

- Nem, abszolút nem, de a mi helyzetünk más, én közel sem vagyok Margarettel olyan kapcsolatban, mint te Claytonnal. Soha sem voltam. A lényeg, hogy szerintem meg kéne beszélnetek néhány dolgot Mikeilával, hát basszus, gyerekkorotok óta barátok vagytok, ezek a dolgok nem szakíthatnak szét titeket. Mikeilának is csak fel kellett dolgozni szerintem azt, hogy együtt vagy Mr Burnsszel, de ha nyugodtan leülnétek, biztos vagyok benne, hogy túl tudnátok lépni ezen - Charlotte monológját sóhajtva fogadtam, mert tudtam,

hogy igaza van.

Ha nagyon őszinte szeretnék lenni, hiányzott Mikeila és jócskán éreztem a hiányát, ami - lássuk be - nem is csoda, tekintve, hogy a mostanin kívül a leghosszabb idő, amit külön töltöttünk, talán egy hét volt, mikor anya egyszer nyáron farmosat játszott és elvitte a családot Nevadába, ki az isten háta mögé.

Szóval igen, hiányzott Mikeila, de mikor hétfő reggel elkezdtem készülődni a mozira, a szekrényemre akasztott tükör előtt állva ugyanúgy ki voltam akadva saját magamra. Egyszerűen csak nem találtam jó ötletnek ezt az egészet, az a baj.

Tizenegyre beszéltük meg a lányok érkezését, azután pár percre parkoltak le a ház előtt Mikeila autójával. Meglepődtem, mikor Charlotteot a hátsó ülésen találtam meg, mégis kérdés nélkül beültem Mikeila mellé az anyósülésre, előre. Olyan érdekes, hogy apa ülésén sem éreztem ennyire biztonságban és otthonosan magam, mint itt, a kéktincsű lány mellett ülve, annak ellenére, hogy az utóbbi vezetési stílusa mindig is halálfélelmet okozott.

- Jó reggelt, jó reggelt - köszöntött Charlotte, majd előrehúzódott hozzánk a két ülés között. Vörös hajzuhataga teljesen közrefogta hasonló színű orcáit, olyan boldognak tűnt, hogy elmosolyodtam a látványon és gondolatban hátbaveregettem a bátyámat, mert tudtam, hogy jórészben ő az oka ennek a pirosodó orcának. - Éppen azt meséltem Mikeilának, hogy hivatalosan is nagykorú vagyok, ti pedig eltörpültök mellettem.

Ez tulajdonképpen igaz. Én júniusban, Mikeila pedig majd csak augusztusban tölti be a tizennyolcat, így Charlotte jogosan büszkélkedhet azzal a másfél hónap előnyével.

Miután megvettük a plázában lévő mozi pénztárjánál a jegyeket a Bohém Rapszódia délutáni vetítésére, nemes egyszerűséggel beültünk egy kajáldába és a lehető legegészségtelenebb gyorskajákkal telepakoltuk a kis asztalunkat, ami elé leültünk.

- Várjatok, mielőtt elcsúfítjátok a kezeitekkel, hadd fotózzam le! - Mondta Charlotte, én pedig unottan hátra dőltem és figyeltem, ahogyan az előttem ülő lány nagy nehezen feloldja a kicsit már betegeskedő telefonját. Kitört

belőlem a röhögés, mikor egy Claytonról készült fotót találtam meg a háttérképeként, Charlotte pedig szemeit forgatta, mikor Mikeila is megszólalt.

- Ember, csalódtam, mi az, hogy lecseréled *Cole Sprous*et erre a senkire? - kérdezte Mikeila tettetett sértődöttséget varázsolva az arcára, majd drámaian megforgatta a szemét, és mikor őt is magával rántotta a nevetésem, Charlotte ég felé szegezte a tekintetét és hatalmas mosollyal az arcán próbált védekezni.

- Nem én állítottam be, nem én voltam - kezdte, de komolysága elveszett, mikor kiparódizáltuk a mondatot. - Nem én voltam, tudjátok, milyen egomániás idióta, ő állította be!

- Ember, egy teljes napja itthon vagy, simán visszaállíthattad volna. Megcsaltad *Cole Sprouset* - jelentette ki a kegyetlen igazságot Mikeila, majd előhúzta saját telefonját és megmutatta a kezdőképernyőt, amin *Dylan O'Brien* tökéletes képe virított. Azóta ez a háttérképe, amióta elkezdtük közösen a *Teen Wolf*ot. - Látod ezt? Látod, én milyen hűséges vagyok?

- Igazad van, elvesztem - jelentette ki Charlotte mélyen bólintva, de azért sem állította vissza Cole barátunkat, csupán letette a mobilt az asztalra és még egyszer elmondta, hogy tényleg Clayton állította be magát. Egyébként én ezt nagyon könnyen elhiszem, csak jó érzés látni Charlotte zavarát. Remek barátnő vagyok.

- És neked ki a háttérképed, Nancy? - fordult felém hirtelen Mikeila, de hangjában nem volt sem gúny, sem harag. Két tenyerébe ejtette arcát és mosolyogva szuggerálta asztalra kitett piros tokú telefonomat, én pedig előttük feloldottam és saját szemük elé tártam a hónapok óta változatlan hátteremet, ami Millie önfeledt, kamera felé intézett nevetésének egy pillanatát mutatta meg. - Hát, Nancy. Imádom Millie barátunkat, ott voltam a születésének pillanatában veled a kórházban, de ez nem a legmegfelelőbb háttér már neked.

Hagytam, hogy Mikeila kivegye a kezemből a telefont, mosolyogva néztem, ahogy gondtalanul bepötyögi a számára a kezdetektől ismert kódomat, majd teljesen nyugodtan figyeltem, ahogy belelép a messengerbe. Mindenféle

kutakodás nélkül tekert le a közös csoportig, majd belement a képekbe és az egyszer, Christopherről beküldött, Charlotte által készített lesifotót fogta és lementette, aztán beállította háttérképnek.

Csóváltam a fejemet, mikor az ujjaim közé adta a mobilomat, egy időt elidőztem a képen és újra részletesen átvizsgáltam, ahogyan Christopher ég felé fordított tekintettel kifújja a cigaretta káros füstjét ajkai közül. Olyan volt ez a látvány, amit bármikor, bármeddig képes lennék bámulni, mégis sóhajtottam, beleléptem a galériába és visszaállítottam Milliet.

-Nem szabad - mondtam magyarázatként, Mikeila pedig igazat adva nekem bólogatott. Nem tehettem be Christophert háttérképemnek, akármennyire is szerettem volna, mert rengeteget telefonozok és amennyire rá van állva anya a témára, könnyen megláthatja a háttérképem, azt pedig már tényleg nem beszéli ki az isten se.

- Szóval - kezdte Mikeila, majd beleharapott a hamburgerébe és igazi nőhöz illően folytatta a kommunikációt. - Van egy iszonyatosan fontos kérdésem.

- Na, halljuk - habár izgultam a kérdés miatt, mégsem volt gyomorgörcsöm, mert már teljes mértékben átléptük ezt az egészet ahhoz, hogy abszolút mindegy legyen minden, ami köztem és Mikeila között történni fog.

Magam elé húztam a kis diétás kólámat és hangosan szürcsölni kezdtem a szívószállal az italt, türelmesen figyeltem, ahogyan Mikeila nagy mozdulatokkal megrágja a nagy falatot, közben pedig gondolkoztam, hogy mi lehet a nagy kérdés. Miért nem mondtam el? Mióta is vagyunk együtt? Mi volt pontosan a kirándulás?

- Láttad már pólóban? - tette fel Mikeila a lehető legkomolyabban a kérdést, szemeivel várakozva tekintett rám, én pedig majdnem elsírtam magam, mert rájöttem valamire.

Mikeilát egyáltalán nem érdekli már az, hogy miért nem mondtam el, és az elkövetkezendő percekben minden bizonnyal olyanokat fog tőlem kérdezni, amikre már azóta kíváncsi, amióta megpillantotta Christopher Burnst azon a bizonyos szerdai napon a tábla előtt.

- Igen - válaszoltam arisztokratikus hanglejtéssel, majd csukott szemmel bólintottam egyet, hogy igen, tényleg ért már engem ekkora megtiszteltetés, hogy láttam a mindig ing-zakóba burkolódzó Christophert pólóban.

- És póló nélkül? - folytatta tovább Mikeila, Charlotte pedig bizalmasan közelebb hajolt. Olyanok voltak a lányok, mint a pletykaéhes nyugdíjasok, és attól függetlenül, hogy iszonyatosan vicces volt a helyzet, ők olyan nagy koncentrációval figyelték a bólintásomat, hogy erőt kellett magamon venni annak érdekében, hogy ne nevessen el magam. - És milyen a felsőteste? Izmos?

- Hát, igen - gondolkoztam el egy rövidke időre, majd egy aprócskát feloldódva magamhoz húztam a rendelt sült krumplimat és gyrosomat, és enni kezdtem. - De nem ilyen kigyúrt izompacsirta, értitek.

- És hogy csókol? Ilyen vad, vagy inkább gyengéd? - Mikeila kimeresztette hatalmas íriszeit és óriásit harapott a hamburgerébe. Úgy viselkedett, mintha már moziban ülnénk, én pedig elmosolyodtam, de nem feltétlenül a kérdésen. Hosszú idő után először most éreztem azt újra, hogy nem érzem magam kényelmetlenül a kis hármas csapatunkban. Élveztem, hogy Mikeila árgus tekintete pislogás nélkül vizslat, és igaz, zavarba hoztak egy csöppet a kérdések, úgy éreztem, ez belefér és örömmel válaszoltam minden kérdésre, amit feltett nekem.

- Mindkettő - mondtam, majd magam elé vetítettem mindkét fajta csókolózásunkat. Mindkettő tökéletes, de kétségtelenül jobban szeretem a gyengédebb verziót, mikor lassú ajakmozgásával a fellegekbe repít és körülölel, biztosít arról, hogy mennyire szerelmes belém és hogy örökké együtt fogunk maradni. - A gyengéd a kedvencem - magyaráztam, Mikeila pedig bólogatva várta, hogy fejtsem ki jobban. Elnevettem magam, de gyorsan leálltam és eleget tettem barátnőmnek. - Akkor ilyen... ilyen lassabb és mélyebb, mélyebb így lelkileg, értitek. Olyankor igazán... andalító.

- Lefeküdtetek már? - tudtam, hogy el fogunk érkezni ehhez a kérdéshez is, ezért felkészültem előre annyira, hogy ne jöjjek ultrazavarba, így bólintottam egyet a válaszra, amire nem csak Mikeila varázsolt meglepődött vigyort az arcára, hanem Charlotte is. Nem igazán emeltem ki senkinek a történteket, ezért teljesen normális volt a reakciója, én viszont lesütöttem a szemeimet,

mert tudtam, hogy a barátaim elég kínosak ahhoz, hogy továbbvigyék ezt a témát.

- Úristen! - csúszott ki Charlotte ajkai közül az öröm, majd azok elé kapta tenyerét és sziporkázó szemekkel vizslatta elpirosodó arcomat. - Úristen, jézusom, ez annyira menő. Főleg, hogy szerelmet vallott, és jézus, az az ember egy...

- Szerelmet vallott? - talán Mikeilának most volt a legnagyobb a meglepődése. Izgatottan hajolt előrébb a kis asztalka felé, szemei óriásira kerekedtek és fehér fogai kivillantak attól a hatalmas vigyortól, ami arcára nyomódott. - És hogy? Mit mondott? Romantikus volt?

Elnevettem magam a kérdésekre, mert pont ilyeneket vártam. Ismertem a barátaimat és abszolút tisztában voltam azzal, hogy milyen reakciókat fognak nyújtani akkor, ha már túl leszünk minden haragon, kínosságon és miegymáson: pontosan ugyanolyanokra gondoltam, mint amik most megvalósultak.

- Hát, igazából az első alkalom, mikor kimondta a szeretleket, elég elhamarkodott volt - mondtam, majd elmosolyodtam az emlékre és lecsuktam egy aprócska pillanatra a szememet, mikor újra visszaemlékeztem arra a homlokomra adott puszira a kirándulás második estéjén. Abszurd helyzet volt az, abszurd háttérzajjal, abszurd érzésekkel, mégis, semmit nem változtatnék rajta és talán a legkedvesebb emlékem az egész életemben. - Szóval az nem romantikus volt, mármint romantikus volt, csak nagyon spontán és nem tervezett is. De egyébként romantikus ember, csak nagyon eltitkolja ezt. Mindig... mindig a fülembe szokott suttogni, és úristen, mindig megfogja az arcomat, mikor valami komolyról beszélünk, vagy ha meg akar győzni valamiről, ami egyébként sokszor van, mert nagyon eltérőek a nézeteink és mindig veszekszünk valamin, és...

- Boldog vagy - vágott a szavamba Mikeila, nekem pedig a felcsigázott mosoly az arcomon ragadt, észrevettem magam és újra nevetni kezdtem zavaromban. Túl sokat pofázok, mert lánynak még nem volt alkalmam Christopherről mesélni. Nem volt lányos beszélgetésem vele kapcsolatban, csupán beavattam szakmailag a bátyámat a dolgokba, néha lelkiztem egyet-egyet Jaspernek, de az a tipikus barátnős beszélgetés kimaradt, most pedig

szinte az egészet ebben a szent pillanatban próbáltam bepótolni. - Ennyire boldoggá tesz téged, Nancy?

Esetlenül bólintottam, csupán ennyi választ adtam, mégis magabiztosabb volt minden egyes mozdulatnál, amit bárki is végezhet. Szeretem Christophert, szerelmes vagyok Christopherbe, és minden kis hülye veszekedésünk, beszólogatásunk ellenére annyi boldogságban úszok, hogy minden egyes vele töltött másodpercben képes vagyok akár bele is fulladni.

- Akkor örülök - tette hozzá Mikeila, én pedig elmosolyodtam és egy bólintással megköszöntem neki.

Olyan egyenletesre nyugodt meg a lelkem, amilyennek elég régen éreztem - jól esett az, hogy a barátnőimmel zabálom a gyorskaját a pláza közepén, jól esett a kínosabbnál kínosabb kérdezősködésük és hitetlenkedve hallgattam, ahogyan áradoznak Christopherről.

Hosszú idő óta most éreztem magam a legboldogabbnak.

[H A R M I N C K I L E N C E D I K R É S Z]

Beszív, kifúj. Beszív, kifúj. Minden rendben lesz, Nancy. Beszív, kifúj.

Hétfő reggel.

Clayton tragacsának anyósülésén feszengtem és az előttünk húzódó gimnázium zöld falait bámultam félő tekintettel. Halvány rózsaszínre festett körmeimmel megállás nélkül kopogtattam ölemben pihenő telefonom hátoldalán, úgy jártak az ujjaim idegességemben, miközben kettő darab szót játszottam le újra és újra a fejecskémben: *beszív, kifúj*.

- Nancy - szólalt meg mellettem a bátyám, én pedig olyan gyorsan kaptam rá a tekintetem, hogy nagy loknikba tekert tincseim az arcomhoz csapódtak. Kétségbeesett pillantásokkal adtam Clayton tudtára, hogy félek, irtózok a következő történésektől és hiába tudtam, hogy semmit sem tehet annak érdekében, hogy ne történjen ma, vagy egyáltalán ezen a héten semmi, kérleltem, hogy segítsen rajtam. - Nyugodj meg, Nancy. Nem mehetsz be így a vizsgaterembe.

- Tudom. Tudom, igazad van, te jó ég - mondtam, majd mélyet sóhajtottam és úgy engedtem ki a levegőt ajkaim közül, mintha szülésre készülnék.

Végig tanultam a tavaszi szünetet, átvettem mindent, amit kell, sőt – szerdán és pénteken még Christopherhez is átmentem és addig hisztiztem neki, amíg meg nem íratott velem történelemből pluszban négy darab esszét, de mikor a rárivallásom után is, miszerint a lehetőnél is szigorúbban értékeljen, a legnagyobb hibapontszámom kettő darab volt, rájöttem, hogy nem a töri az, amitől a legjobban félnem kell. Hanem a matek, a spanyol, a biológia és az irodalom is.

- Persze, hogy igazam van - helyeselt Clayton, majd rám mosolygott és biztatóan figyelte arcomat, amin minden, minden vizsgával kapcsolatos érzelem kirajzolódott. - Ki fogod rázni az irodalmat a kisujjadból, én pedig itt foglak várni és utána elmegyünk enni valamit, oké? - aprót bólintottam, majd szemeimet csukva nyugtattam magam és próbáltam bevonzani valami pozitív energiát, de biztos vagyok benne, hogy az is elkerült most engem jó messziről. - Hú, te lány. Jó, hogy háromnegyed órával előbb érkeztünk, mert úgy látom, le kell nyomnom még pár hegyi beszédet, hogy lenyugodj.

Még mindig csukott szemmel nevettem Clayton megjegyzésén, és magamban köszönetet mondtam azért, amiért még egy ilyen helyzetben is meg tud nevettetni.

- Te nem féltél? - kérdeztem a fiút újra felé fordulva, ő pedig összeszorította a száját és lassan, mélyen bólintott egyet, mintha egy nagyon kínos beismerő vallomást tett volna.

- De igen. Ilyenkor mindenki fél egy kicsit, de muszáj valamilyen szinten nyugodtnak is lenned, Nancy. Figyelj, ha nekem sikerült, neked is fog.

Ez megnyugtatott volna, ha nem emlékeztem volna az ő eredményeire. Clayton Williams akármilyen kis idióta is a világhoz, sokan elfelejtik, hogy mégiscsak egy Williams és igazán megüti a szintet – ezt a kilencvennyolc százalékos összvizsgájával mutatta meg, és ez akkor sem fog semmivé párologni, ha olyannyira leveti a jókisfiút magáról, hogy nem is tudják majd, hogy létezik. Igenis létezik és igenis Illinois egyik legjobb egyetemére járt, amíg ki nem rúgták.

- És ha nem fog? - kérdeztem, majd megköszörültem a torkomat, mikor felfedeztem, hogy milyen vékonykává is változott a hangom. Szánalmas vagyok, komolyan.

- Akkor is megoldjuk valahogy. Bérlünk egy lakást anyáéktól jó messzire, és majd kitalálunk valamit, ígérem - habár viccesnek hangzott Clayton kijelentése, ő a lehető legnagyobb komolysággal adta nekem elő, amivel sikerült elérnie, hogy gyenge mosolyra húzódjon a szám.

Mindenki azt mondja arra a kérdésre, hogy mi van, ha nem, hogy ne is

gondoljak erre, mert sikerülni fog és tarolni fogok, holott megvan az esélye annak, hogy alacsony százalékot érek el, tekintve, hogy ebben az évben mindenhol járt a figyelmem, csak a tanuláson nem. Az, hogy Clayton nem valami klisé kamuválaszt adott nekem, hanem felvázolta azt az eshetőséget is, hogy mi lesz, ha elrontom, és tudatta velem, hogy akkor is minden rendben lesz, jómódon megremegtette a lelkemet.

Mielőtt elsírhattam volna magam és bánkódhattam volna azon, hogy elkenődött a szempillaspirálom, kiszállt édesanyja beguruló autójából Charlotte és jócskán elvonta mindkettőnk figyelmét. Elköszönt Mrs Blanchardtól, majd idegesen húzogatta lefelé zöld színű, enyémhez hasonló szoknyáját és olyan hatalmasat sóhajtott, mikor indult befelé, hogy még mi is láttuk.

Clayton gondolkozás nélkül rányomott a dudára, amivel bőven sikerült frászt hoznia szerencsétlen lányra – autón belül is hallottam hozzá nem illő, cifra káromkodását, Clayton pedig miután megkérdezte, hogy rendben van-e, ha kiszáll pár percre hozzá és én megadtam az engedélyt, vigyorogva kinyitotta autójának ajtaját és hagyta, hogy Charlotte tenyerekbe temetett arccal a mellkasának dőljön.

Nem hallottam, mit motyog neki, de azt láttam, ahogyan a lány köré fonja a karjait és mosolyra húzódott a szám – betegesen szerettem a párosukat, olyan különbözőek voltak, mint a kutya és a macska, de tökéletesen kiegészítették egymást és olyan párost produkáltak ketten, ami előtt mindenki meghajolna. Clayton Williams, a rosszfiú, akiért iskolaszintű női társaságok rajongnak bárhova is megy és jár, és Charlotte Blanchard, a vörös hajú szépség, akiért bárki is lohol, sosem kaphatja meg. Tökéletesek voltak, tökéletesek voltak együtt.

Mikor vége volt az enyelgésüknek és Charlotte kiszállított a kocsiból, elköszöntem a bátyámtól és a barátnőm oldalán sétáltam be az iskolába. Korán érkeztünk, a hatalmas előadói teremben, ahol meg lesz tartva a vizsga, négy sorban húzódtak az egyes padok, csupán pár ember volt még jelen az osztályunkból, de az valamilyen szinten vigasztalt, hogy ők is ugyanúgy paráztak, ahogy én vagy éppen Charlotte. Mielőtt elindultunk a suliba, leguríttottam már három pohárka feketét és reménykedtem, hogy felébreszti az agysejtjeimet egy csöppet, de csak hiperaktívabb lettem tőle –

hiperaktívabban stresszelek és pánikolok, tök jó.

- Bassza meg már a kurva ki-bebaszott élet - Jasper morogva sétált be az ajtón, miközben nagy csomóra kötött nyakkendőjét birizgálta. Rángatta az anyagot a nyakában és olyan cifra káromkodásokat nyomott le, amiket nem biztos, hogy szerettem volna hallani, és annak érdekében, hogy ezt ne vigye tovább, gyorsan elé léptem és a segítségére siettem. Mondjuk azt, hogy Clayton is elég hülye a nyakkendő megkötéséhez és van némi tapasztalatom.
- Komolyan, hallod, meghalok. Kibaszottul nem tudok semmit.

- Nyugi - mondtam esetlenül, mert nem igazán voltam én sem olyan hangulatban, hogy másokat nyugtassak, de tudtam, hogy az rosszabb hatással lenne mindkettőnkre, ha elkezdenénk együtt hergelni egymást, miszerint úgy sem fog sikerülni. - Tök sokat tanultál.

- Nancy, összetévesztesz magaddal, Sean társaságában voltam az utóbbi négy évben, Sean társaságában!

- Mégis vannak olyan jegyeid, mint nekem. Minden okés lesz, csak nyugodj le - jelentettem ki még egyszer, majd leültem a helyemre és próbáltam koncentrálni a levegővételemre.

Nyugi, Nancy. Beszív, kifúj.

Lassacskán beszállingóztak a többiek is hozzánk, Mikeila átkozta az oktatási rendszert, Lip azon siránkozott, hogy ha ez sikerül is neki, a matek nem fog, egyedül Sean volt az, aki halál nyugodtan, a kitűzött időpont előtt hat perccel besétált a terembe és vigyorogva leült egy padba, majd megjegyezte, hogy milyen menő már, hogy ez a nap is elérkezett. Ja, rohadt menő.

Miután megjelent Quentin tanárnő is a vizsgabizottsággal, aminek tulajdonképpen nem értem, mi dolga van, kiosztották a vizsgalapokat és a szabályzat hangos felolvasása után jó munkát kívántak nekünk a következő három órára.

Figyelmesen kezdtem elolvasni a másfél oldalas szövegértést, de eszembe jutott tanáraim tanácsa, hogy először a feladatot kéne – összezavarodottan hagytam abba a baktériumok életéről szóló leírást és tovább lapoztam a

feladatokra. Vagy először az íráskészség részét kéne letudnom? Esetleg a könnyebbeket megoldani, és hátrahagyni a két legnehezebbet?

Na jó, Nancy. Beszív, kifúj.

Hallgattam saját belső gondolataimra és elővettem a táskámból a zöld teámat, majd kortyoltam belőle kettőt és megértettem magammal, hogy nem fogok semmire sem menni azzal, ha kapkodok. Újra elkezdtem olvasni a hosszú írást és figyelmesen raktároztam az információkat, amikre szükségem lesz a válaszadáshoz, majd szépen-sorjában haladtam a feladatokkal úgy, ahogyan a sorrend diktálja. Az utolsó negyven percben fogtam hozzá a két darab levélhez, amit meg kell írnom, hatalmas koncentrációval néztem a szempontokat, amik szerint fogalmaznom kell, majd sóhajtva kezdtem neki az első hivatalos levélnek - megijedtem, mikor Sean felállt és beadta a lapot, majd halkan kivonult a teremből, egyből az órára néztem és csodálkoztam azon, hogy már nyolc perc eltelt az utóbbi időcsekkolásom óta. A fejemet csóváltam, mikor a fél literes üvegből lehúztam az utolsó adag zöld teát, ujjaim között úgy járt a toll, hogy a csuklóm is elfáradt.

- Egy perc van még, tessék lassan befejezni - szólalt meg Quentin tanárnő, mikor pontot tettem az utolsó mondat végére, majd őrült módon lapoztam a vizsgafeladatok első oldalára, hogy át tudjam olvasni az egészet.

A Tanárnő után kaptam a fejemet, mikor kikapta a kezemből a lapokat, majd végig néztem, ahogyan elkezdi beszedni mindenkitől. De haló, be sem tudtam fejezni az átolvasást! Ne már!

- Tanárnő, át sem... át sem olvashatom már? - kérdeztem halkan, de Quentin helyett a vizsgabizottság egy öltönyös tagja válaszolt, hogy lejárt az idő. Jól van, na.

Fújtatva léptem ki az iskola kapuján a többiek mellett, majd kis oldaltáskámból előhalásztam az egy tábla csokimat, amit még apa vett nekem, mondván, hogy boldogsághormonokat tartalmaz, és letörtem belőle egy egész sort, aztán megkínáltam a többieket is. Csupán Jasper kért, de ő elpusztította a felét, komolyan.

- Szükségem van egy cigire, egy négyfogásos ebédre és hetvenkét óra

alvásra, köszönöm szépen - hadarta Lip, Charlotte pedig emlékeztette arra, hogy holnap matekból fogunk írni, holnapután történelemből, azután pedig természettudományi tantárgyakból és végül nyelvből.

Kegyetlen hét vár még ránk.

Örültem, mikor Clayton tényleg ott állt a szánalmas tragacsával a parkolóban, elköszöntem a többiektől és a bátyámhoz siettem, de összetalálkoztunk félúton, ahogyan ő Charlottehoz lépett. Beültem az autóba és a többiekkel együtt bámultam a párocskát, az állam is leesett, mikor ott helyben, az iskola előtt csókolta meg Clayton Charlotteot, ennyire publikusan. Irtó cukik voltak, de Clayton hamar elszakadt, ami miatt volt egy aprócska bűntudatom is, tekintve, hogy engem kell hazafuvaroznia. Mindegy, holnap majd máshogy lesz.

- Na, hogy ment? - kérdezte Clayton, mikor beült mellém, majd beindította a kocsit és egy többiek felé intézett intés után kihajtott a parkolóból. Tulajdonképpen nem ment rosszul, azt kell, hogy mondjam, de még mindig bosszankodtam amiatt, hogy nem tudtam átolvasni.

- Elfogadhatóan, de nem fért bele az átolvasás. Az utolsó egy percben fejeztem be a levélnél az utolsó mondatot - mondtam, majd részletesen elregéltem a bátyámnak a feladatokat töviről-hegyire, nem csak az egész utat, de még a pizzázásunkat is kitöltve.

- Na, sikerült minden? - apa is így fogadott otthon, így leültem elé és neki is elmondtam pontosan ugyanazt, amit Claytonnak, majd megjegyezte, hogy mindegyik ilyen jól fog menni és láthatóan teljesen felesleges félnem a következőktől.

Habár valószínűleg igaza volt, másnap a kelleténél jobban remegtem a matek előtt, Clayton kocsijában mondtam a hülye beszív, kifúj gyakorlatot, de ezúttal semmit nem ért – mikor Clayton kijelentette, hogy ugyanúgy itt fog várni ma is, egyből elhessegettem ezt az ötletet és megjegyeztem, hogy várja a barátnőjét, elvégre engem Mikeila is haza tud vinni. Rettenetesen izgultam a mai vizsga miatt, mert tudom, hogy matekból nem remekelek: kínnal hoztam össze a jelest, de itt nincs esszé, vagy levél, aminek megírásával fel tudnám húzni az eredményt. Itt csak számok vannak, táblázatok és képletek,

amikhez egy fikarcnyit sem értek.

A nagy előadói teremben Mr Shay indította meg a vizsgát a bizottsággal a háttérben, én pedig – felkészülve – kitettem a már egyliteres nagyságú zöld teámat a padra és elkezdtem dolgozni. Utáltam a függvényeket, utáltam a logikai feladatokat, utáltam a matematikát és ez az idő felénél rám is jött: letettem a tollamat a padra és szememet kezdtem masszírozni a fáradtságtól, nem aludtam este sokat, mert erre a nyomorúságra készültem, de úgy érzem, semmit sem hatott.

Még hátra volt egy feladat, mikor Mr Shay kijelentette, hogy már csak egy percünk van. Kapkodva kezdtem számolni, de nem tudtam befejezni és azelőtt elvették előlem a feladatsort, mielőtt kiszámolhattam volna a megoldást.

A francba!

- Ez egy vicc volt, ilyen nehézségű feladatokat nem is adhatnának ki! Úgy éreztem magam, mintha valamilyen kínai lapot olvasnék! - háborgott mellettem Mikeila, én pedig egyöntetűen helyeseltem és továbbvittem a gondolatát, miszerint az előző évi feladatsorok, amiket gyakorlásképpen megoldottunk, egyáltalán nem voltak ilyen nehezek. - Te velem jössz haza?

- Igen - mondtam, de mikor rezgett a telefonom és megnéztem az üzenetet, egy aprócskát kereszttűzbe keveredtem.

Christopher Burns: *fánkbolt?*

Nem volt lelkem Mikeilának azt mondani, hogy lecserélem, mert nem Claytonra cseréltem volna le, hanem arra, aki miatt hónapokig nulla kommunikációnk volt. Egyáltalán nem akartam azt éreztetni vele, hogy Christopher esetleg fontosabb és bármikor itt hagynám őérte, de Christopher lerázása sem volt észszerű, tekintve, hogy igen régen találkoztunk és hihetetlenül szükségét éreztem annak, hogy lássam.

- Úristen, ki az, megnézhetem? - ugrott közelebb hozzám Mikeila, majd elolvasta az üzenetet és valamilyen ismeretlen eredetű izgatottság ült ki az arcára. - Fánkbolt? - kérdezte, majd suttogva, bizalmasan folytatta. - Az ilyen

randihely?

- Nem, ott szokott felvenni - magyaráztam, Mikeila pedig bugyuta vigyort varázsolt az arcára és ecsetelgetni kezdte, hogy mennyire oda meg vissza van ezért az emberért. Igen, én is.

- Muszáj menned, jézusom. Ha kell, majd én fedezlek a szüleid előtt, csak ne hagyd szegényt a fánkbolt előtt - utasított Mikeila, miközben intettünk egyet a Charlotteot váró Claytonnak. Odaléptem a bátyámhoz, mikor magához hívott és válaszoltam, mikor megkérdezte, hogy milyen lett a matekom.

- Szar, ki vagyok borulva - mondtam, Clayton pedig elhúzta a száját. Tekintete a hátrébb megállt Mikeilára keveredett, látszólag várta, hogy a lány idejöjjön hozzá, de tisztán látszott Mikeilán, hogy iszonyatosan szégyelli magát és már érzi a súlyát annak, hogy semennyit nem érdeklődött Clayton után. Félt a bátyám reakciójától, ezt pedig maga a bátyám is tudta és megsajnálta szerencsétlen barátnőmet.

- És neked, Mikeila? - kérdezett rá Clayton, Mikela pedig megköszörülte a torkát és válaszolt, ahogyan közelebb lépett hozzánk.

- Hát, most képzeld el, hogy Nancy azt vallja, hogy szar lett neki. Következtess, hogy milyen lett az enyém - foglalta össze röviden Mikeila, Clayton pedig nevetve megcsóválta a fejét, amíg Mikeila nyelt egyet. - És hogy... hogy vagy, Clayton?

- Ó, ne aggódj, még egy ideig foglak boldogítani titeket a jelenlétemmel - Clayton úgy válaszolt, mintha nem fájna neki, hogy csupán most jutottak el eddig, mert nem akarta azt, hogy rosszul érezze magát a lány. Tudja, hogy eleget érezte rosszul magát az évei során és nem volt szíve, mert húgaként szereti. - Hogy van apád?

- Jól, megtanult főzni, jár dolgozni - mondta Mikeila, majd felcsillant szemekkel mosolygott egyet. Iszonyatosan boldog voltam, amiért ennyire rendeződött a helyzetük, örülök, amiért legalább az apját visszakapta.

- Na, az király - bólintott Clayton, én pedig itt éreztem, hogy gyorsan közbe tudok szólni ennek a kettőnek a beszélgetésébe.

- Clayton, én Christophernél leszek - jelentettem ki halkan és gyorsan, Clayton pedig egy újabb bólintással jelezte, hogy megértette, így elköszöntem és ott hagytam őket, tekintve, hogy szerencsétlen Christopher már egy jó ideje ott várhat annál a rohadt fánkboltnál.

Rettenetesen hiányzott az a férfi. Az egyetlen vágyam a vizsga után csak az volt, hogy lássam, hogy megcsókoljon és átöleljen – azt akartam, hogy megnyugtasson, hogy a holnapi történelem vizsgám jobb lesz, hogy menni fog a történelem és már nem sok van a hétből.

Mikor a fánkbolt elé értem és körülnéztem, hogy semmilyen ismerős biztosan ne legyen a látókörben, beültem a metálszürke autó anyósülésére és csókkal köszöntöttem szavak helyett Christophert. Hosszú, véget nem érő csókkal, amiből nem akartam kiszakadni soha sem.

- Hát, szia - szólalt meg, mikor ajkaink elváltak és rám nézett, én pedig elmosolyodtam, majd elhelyezkedtem saját ülésemben és sóhajtva az ölembe tettem a táskámat. - Milyen lett a matek?

- Szánalmas - mondtam, majd szépen elcsacsogtam neki, hogy kimaradt az utolsó feladat, az irodalomnál hétfőn pedig át sem tudtam olvasni szinte semmit és teljes mértékben ki vagyok borulva, mert nyilvánvalóan rosszul osztom be az időmet és nem tudom, milyen ultraszuper gyorsasági szintet kéne megütnöm ahhoz, hogy időben végezzek mindennel.

- A törinél holnap neked érdemesebb az esszékkel kezdened, mert percek alatt megírod. Az átolvasással pedig ne fáradj, csak próbálj meg nem figyelmetlen lenni és említsd meg a forrásokat - adta Christopher a tanácsot, miközben leparkolt a panelház elé és leállította az autó motorját. Felém fordult, mire én bólintottam és vártam az újabb ötleteket, de helyette csak egy mosolyt kaptam és egy aprócska puszit a homlokomra. - A legjobb leszel, Nancy Williams.

Ja, biztosan.

Habár hideg már nem volt, kegyetlenül vártam, hogy bevonuljunk a lakásba a csípős szél elől. Fáradtan álltam a liftben, nekidőltem a falnak és lecsuktam a szemeimet egy pár másodpercre, mire pedig kinyitottam, Christopher a

mellettem lévő helyről elém állt és derekamba kapaszkodott. Szemmagasságomba hajolva kereste a csókomat, én pedig a legnagyobb örömmel adtam meg neki – puha ajkai tökéletesen mozogtak az enyéimen, kezei melegítették a bőrömet a blúzomon keresztül és egy röpke idő eltelte alatt feledtették el velem, hogy milyen vizsga miatt is aggódom.

Csak akkor jöttem rá, hogy milyen éhes is vagyok, mikor Christopher elővette a kis mirelit pizzáját a fagyasztóból és a sütőbe tette – sóhajtva ültem le a kanapéra, majd hisztiztem neki egy sort, hogy nem is hoztam magammal a töri cuccomat és tökre nem fogok tudni így tanulni, mert szinte biztos, hogy csak este fogok hazamenni, mire ő kifejtette, hogy teljesen felesleges már tanulnom, tekintve, hogy egy nap alatt nem válthatom meg a világot, mellesleg az összes tantárgy közül a történelem megy a legjobban. Kétségtelenül megnémultam, ugyanis nem mondott hülyeséget Christopher, sőt. Ezek után nem is vitatkoztam, csak elfogadtam a tányért, amit a kezembe nyomott és két pofára tömtem a pizzát. Két napja pizzát ebédelek, tök normális.

- Szoktál nézni tévét? - kérdezte a férfi, miközben leült mellém és a kezébe vette a távirányítót.

- Néha - mondtam -, de egyébként laptopon nézem a sorozataimat Charlottetal. De mikor nagyon unatkozom, akkor bekapcsolom a tévét és nézem valamelyik spanyol szappanoperát, mert az konkrétan a nap minden szakaszában megy valamelyik adón.

Christopher mosolygott a mondandómra, majd megnyomta a távirányítón az egyes gombot és addig kapcsolgatott, amíg meg nem talált egy éppen esedékes sorozatot. Gondoltam egyet és közelebb húzódtam hozzá, fejemet a vállára hajtottam és addig fészkelődtem, amíg meg nem találtam a tökéletes pontot, ami olyan kényelmes volt, hogy talán az atyaúristen sem tudna elmozdítani. Mosolyogva csuktam le a szemem, mikor Christopher adott a homlokomra egy aprócska csókot, majd beleharaptam a pizzámba és hagytam, hogy a csendes, idilli környezet szépen átvegye az uralmat felettünk és hogy a harmónia megszüntessen minden pillanatnyi stresszt, amit esetleg éreztünk.

- Szeretlek, Nancy - mondta hirtelen a férfi, de mielőtt vissza mondhattam

volna és ámuldozhattam volna azon, hogy mennyire is tökéletes minden, a bejárati ajtón művelt két kopogtatás törte meg a hangulatot.

Kegyetlenül pánikba estem. Mi van, ha anya az? Mi van, ha Vinston az? Egyáltalán melyik a rosszabb? Te jó ég!

Azonnal felálltam és a szobába siettem, majd a résnyire nyitott ajtón figyeltem, ahogyan Christopher a bejárathoz lép és kinyitja azt. Negyvenes, talán ötvenes férfi állt a küszöbön. Barna haja már inkább ősznek mondható, mintsem barnának, arcán meglátszottak a nehéz évek, de ahhoz képest olyan fitten tartotta magát, amilyen fitten én már harminc évesen sem leszek képes. Mielőtt merengni kezdtem volna, hogy ki ő és van-e esélye, hogy valamilyen rendőr, esetleg nyomozó, a tag jégcsapra hasonlító, gyémántként csillogó égszínkék szemei előbb megadták a választ, mielőtt Christopher megszólalhatott volna.

- Apa? - kérdés volt a megszólítás, amire az ismeretlen mosolygott egyet és ölelésébe zárta Christophert, de ő egyáltalán nem viszonozta. Kibontakozott az ölelésből, láttam hátát megfeszülni a találkozásra és éreztem azt a dühös energiát, amit a külvilág felé lökött ki a teste. - Miért vagy itt, apa?

Emlékszem arra az estére, amikor itt vacsoráztam és felhozódtak a családtagjaink: Christopher szinte nem is ejtett szót az apjáról, csupán akkor, mikor felhozódott és le kellett neki zárnia egy igen kegyes jelzővel, ami véleménye szerint illik rá. Azután én nem kérdeztem tovább soha, ő pedig nem beszélt – teljes elfeledésbe merült, mert volt egy olyan érzésem, hogy abba kell merülnie.

- Nem látogathatom meg a fiamat? - költői kérdésként tette fel ezt a férfi, Christopher mégis válaszolt rá.

- Nem - mondta egyből, de hagyta, hogy az apja kikerülje és beljebb sétáljon. Végig követte a tekintetével, a lágy, gyönyörű pillantások, amikbe olyan halálosan szerelmes vagyok, megfagyva vonaglottak a vendég után, de tulajdonosa csak ott állt a nyitott ajtó előtt, kezével a kilincsen, amit bármikor kész kirántani, olyan erősen markolta. Christopher Burns ideges volt, nem is akárhogyan.

- Rosszkor jöttem? Van nálad valaki? - Mr Burns a kanapén hagyott két tányérra mutatott, majd szórakozottan a fiára nézett, miközben lehámozta magáról fekete bőrkabátját és felfedte fekete pólója alól kikandikáló tetoválásait a jobb karján.

Szöges ellentétei voltak egymásnak ezek ketten: zakó, bőrkabát. Komolyság, humor. Düh, nyugalom. Mégis, Mr Burns tipikusan annak az embernek nézett ki, akivel le lehet ülni bármiről beszélni és aki mindent, mindent megtenne a gyerekeiért – ezt a gondolatot mondjuk nem igazán támogatta Christopher, ahogy elnéztem.

- Nem a te dolgod - vágta rá Christopher, majd mozdulatlanul tette fel újra azt a kérdést, ami valószínűleg kattog az agyában megállás nélkül. - Miért vagy itt, apa?

- Beszélnünk kell, fiam - szólt a válasz egy csöppet gondterhelten, a férfi mégis felnézett Christopherre, miután félre rakta a tányérokat és leült a kanapéra. - Bemutatod majd a barátnődet?

- Nem. Miről kell beszélnünk? - Christopher túlságosan ideges volt. Vészesen ideges, az egész teste mutatta ezt, a lélegzetvétele és szavainak kimért hangsúlya.

- Anyád nem engedi, hogy lássam Freyát. Szerintem az ajándékokat sem adja oda neki, amiket küldök, és...

- Végtelenül szomorú. El is mehetsz - zárta le Christopher röviden a témát, azelőtt, mielőtt az apja egyáltalán befejezhette volna.

És még én vagyok a tiszteletlen!

Ajkaimat beharapva, feszülten figyeltem a helyzetet, ahogyan Mr Burns feláll a kanapéról, testtartása segítségkérést küldött Christopher felé, annyira, de annyira reménykedett! Habár tisztában voltam azzal, hogy nem ismerem a helyzetet, mégis úgy gondoltam, hogy Christopher szörnyen kezel mindent, ami történt köztük – csúnyán bánt az apjával, aki tulajdonképpen csak azért jött el hozzá ki tudja milyen messziről, mert kétségbeesetten látni szeretné a lányát.

- Fiam - az idősebbik sóhajtott, majd egy lépéssel közelebb lépett Christopherhez. Bűntudatom volt, amiért végig nézem ezt a családi jelenetet, mert tudom, hogy nem tartozik rám, mégsem tudtam elfordulni és megadni a kellő tiszteletet, mert féltem, hogy mi fog történni. - Fiam, lépjünk túl ezen, kérlek. Meg tudjuk beszélni, felnőtt férfiak vagyunk...

- Te aztán kibaszottul az vagy, mondhatom - meglepett Christopher káromkodása. Hihetetlenül feldúltnak látszott, forrt a vére az idegtől és sehol sem volt az a nyugodt, kiegyensúlyozott énje, ami belengi a hétköznapjait. Meg sem mozdult, mintha a harag odaragasztotta volna a padlóhoz, de arcáról leolvasható volt minden, amit gondolt és amit nem. - Menj innen, apa.

- Christopher, ne viselkedj gyerekesen, kérlek... - elkerekedtek az ajkaim és úgy ledöbbentem, hogy szabály szerűen lefagytam még a levegővételben is, mikor meglendült Christopher karja és gondolkozás nélkül nekieresztette öklét az apja állkapcsának.

Azt sem tudtam hirtelen, hogy mit csináljak, mikor Mr Burns oldalra fordult a csapástól és az egyensúlyáért küzdött– nem ütött vissza, de nem is lett volna rá ideje, Christopher azonnal megismételte a tettét és a bűntudat halvány árnyéka sem mutatkozott meg rajta, mikor apja a földre kerülve engedte ajkai közül sötétpiros vérét a padlóra hullani. Rettegtem attól, hogy miket von maga után majd a következő ütés, és mikor Christopher újra felemelte kezét, a meggondolatlanság legnagyobb mélypontján elé futottam és az apját takarva hátrébb dőltem, ahogyan megállt arcom előtt a férfi véres ökle. Úgy vert a szívem, hogy félő volt, kiesik a helyéről, szembenéztem az összeszorított ujjakkal és mikor tekintetem végre Christopher tűzgolyókat vető szemeihez kapcsolódott, szinte nem is voltam abban biztos, hogy egyáltalán ismerem ezt az embert.

- Mit csinálsz, Christopher? - szinte suttogtam, de nem terveztem ilyen halkan megszólalni, meglepett az erőtlen hangom. Lassan megfogtam Christopher öklét és lejjebb irányítottam a törzse mellé, miközben levegővételem olyan szaporává vált, mintha félnék. Sőt, nem teljesen tudom, hogy valóban nem féltem-e. - Mit csinálsz?

Nem kaptam semmilyen választ, így a földön fekvő felé fordultam és leguggoltam mellé – viszonylag megnyugodtam, mikor láttam, hogy *csak* a

szája szakadt fel és az orra vérzik. Segítettem neki felállni, majd a kanapéra támogattam és annyira tehetetlen voltam, hogy hirtelen azzal sem voltam tisztában, hogy mit kellene csinálnom. Tulajdonképpen Christopher apja előtt guggoltam.

- Nehogy mérges légy rá, kedves - szólalt meg a férfi, majd maga mellett tengődő bőrkabátja zsebéből előhúzott egy zsebkendőt és letörölte a vért az arcáról. Hátradőlt a kanapén és ég felé fordította a fejét, én pedig ismét kutakodni kezdtem a zsebében, mikor a zsebkendő elázott az orrából ömlő vértől. El sem tudtam hinni, hogy Christopher ezt tette, teljesen le voltam döbbenve. - Te vagy a barátnő?

- Igen. Szorítsa ezt az orrához, Mr Burns - zavarba jöttem a kérdéstől és nem is tudtam tagadni. Mondanom kéne még valamit? Be kéne mutatkoznom? Be kéne, igaz? - É-én... én Nancy vagyok.

Christopher sivár léptekkel arrébb vonult, egyenesen a szobájába. Iszonyatosan mérges volt rám, amiért közbe szóltam és amiért segítek az apjának, de amíg az első talán, valamilyen mértékben jogos, a második kifejezetten nem. Nem haragudhat rám azért, mert ő minden magyarázat nélkül bevert kettőt az apjának, én pedig elé álltam és megakadályoztam a vérontást. Soha nem bírnám végig nézni azt, hogy előttem vernek meg valakit és én nem szólok közbe, ez nem működik és nem is tudom, mit gondolt Christopher.

- Nancy. Szólíts csak Walternek, kedves - lágyan mosolyogtam a becézésre, majd leültem Walter mellé, de abban a pillanatban ő fel is állt, magára húzta a bőrkabátját és zsebkendővel befogott orral távozni készült. - Mondd meg neki, Nancy, hogy sajnálom, amiért zaklattam, rendben?

- Rendben, Walter, de... - nem volt időm befejezni a mondatot, a férfi rám mosolygott és el is tűnt a még mindig nyitott ajtó mögött. Értetlenül ültem teljesen egyedül a kanapén, azt is nehéz felfogni, hogy mi történt itt az elmúlt pár percben. Hiszen csak annyi volt, pár perc az egész.

Ötletem sem volt, hogy mi történt kettejük között, de biztos vagyok abban, hogy Walter megbánta, bármit is tett, ahogyan abban is, hogy Christophert ez egyáltalán nem érdekli. Iszonyatosan csúnyán bánt az apjával, nem is tudtam

elképzelni, hogy képes lenne megütni, így amikor felálltam a kanapéról és a szobájának ajtófélfájához léptem, keresztbe tett karokkal figyeltem őt, ahogyan ágyának végén ülve forr – nem is, ég – a dühtől. Összekulcsolt ujjait szuggerálta, alkarjaival támaszkodott a térdén és előrehajolva rágta szája szélét, mikor felnézett rám.

- Nem kellett volna beleszólnod - kezdte csendben, rideg hangja végigfuttatta a libabőrt a testemen és bizonytalanságba dobott azt illetően, hogy válaszolnom kéne. - Nem kellett volna beleszólnod, Nancy.

- Nem nézhettem végig, ahogyan halálra vered az apádat - válaszoltam nyugodtan, mégsem mertem beljebb sétálni a szobába. Megrémisztett Christopher kinézete, megrémisztett a légkör, ami körüllengte a személyét, és őszintén szólva, nem igazán voltam ebben a helyzetben járatos. Meg kéne nyugtatnom, mint a barátnője. Meg kéne nyugtatnom, el kéne neki mondanom, hogy velem beszélhet és meghallgatom, ha szüksége van rá, de sosem láttam még így és azt sem tudom, hogy ennek hogyan kéne nekikezdenem. - Azt üzeni, hogy sajnálja, hogy zaklatott téged.

- Nem volt jogod elém állni. Először is, meg is üthettelek volna, másodszor pedig, ezt nem csinálhattad volna meg, Nancy, egyszerűen nem volt hozzá jogod! - szájbarágósan magyarázott Christopher, én pedig nyeltem egyet a kijelentésre. Tisztában voltam azzal, hogy igaza van, mert nem volt hozzá jogom, mégis fájt, hogy ezt így kiemelte, mellesleg akár a halálomig is állítani fogom, hogy jól tettem, amit csináltam, mert ha nem tettem volna, ki tudja milyen állapotban lenne jelenleg az az ember.

- Sajnálom, Christopher, de...

- Nem, Nancy, szerintem nem kellene most érvelned, felejtsd már el ezt egyszer az életben! - megijedtem, mikor Christopher elhallgattatott, majd felállt és járkálni kezdett a szobában. Sóhajtottam és végigszántottam az arcomon, majd egy centivel beljebb sétáltam és oldalra állva nekidőltem a falnak. Iszonyatosan rá akartam kérdezni, hogy mi az a dolog, amit ennyire nehéz elfelejtenie, de vissza kellett fognom magam, mert ezer százalékban egyértelmű, hogy Christopher ebben a pillanatban semmire nem fog válaszolni nekem nyugodtan. Ijesztően nagy mértékben haragudott rám. - Szerintem menj haza most, Nancy.

- Tessék? Christopher, nem fogok hazamenni úgy, hogy haragszol rám, különben is, meg kellene ezt... - megszeppenve halkultam el és az ijedtségtől mélyen beszívtam a levegőt, ahogyan Christopher a falba vert a közvetlenül mellettem lévő pontnál, majd közelebb lépett hozzám és a személyes terem láthatatlan vonalát feltörve elém állt olyan kicsire csökkentve a távolságot, hogy meg kellett emelnem a fejemet, hogy lássam a tekintetét. Végig néztem enyhén behajlított karján, ami a fejem mellett húzódott, izmai feszülten rajzolódtak ki inge alatt, és mikor visszatértem kristállyá fagyott pillantásaihoz, arra lettem figyelmes, hogy a félelem másodpercek alatt végig áramlott az ereimben.

- Menj haza, Nancy - ismételte magát halkabban, ingerült testtartása enyhült, mikor találkozott szemeimben csücsülő riadalommal. Ellökte magát előlem, majd beletúrt csokoládébarna tincseibe, láthatóan észrevette saját magát, azt, ahogyan kifordult az egész lényéből, mégsem vonta vissza utasítását, csupán azt tette, amiről tudta, hogy nem tudom elviselni:

semmibe nézett.

Szekrénye felé lépkedve gombolta ki ingén lévő fekete gombjait, majd levette magáról a ruhadarabot, egy gondosan behajtott fekete pólót ujjai közé vett és magára kapta. Hitetlenül csóváltam a fejem és dühösen fogadtam, hogy már megint könnyesek lesznek a szemeim– szó nélkül kimentem a szobából, az előtérben felhúztam a bokacsizmámat és anélkül elhagytam az egész panelt, hogy elköszöntem volna tőle. Fel akartam hívni Claytont, hogy jöjjön értem, de mielőtt megnyomtam volna a hívógombot, eszembe jutott, hogy a délutánját Charlottetal tölti, így nem is nyaggattam. Egyedül kezdtem hazasétálni, közben pedig úgy zakatoltak a gondolataim, hogy alig hallottam a város rohanó életét hirdető zajokat.

Mikor már az utcám előtt álltam, szemeim a másik, velünk szemben lévőre tévedtek, és– hogy miért, nem tudom, hogy képes lennék-e megállapítani– egy száznyolcvan fokos fordulatot téve annak irányába indultam meg: addig mentem, míg a kis sárga ház előtt nem találtam magam, ami előtt két darab autó parkolt gondosan egymás után. Sóhajtva löktem be a kerítést, majd felsétáltam a hatalmas telken és megálltam az ajtó előtt, mikor gondolkozni kezdtem, hogy kopogjak-e. Nem értem gondolataim végére, tizenkét éves énem reflexe miatt lenyomtam a kilincset és beléptem a csodálatos illatokkal

betöltött helyiségbe.

- Nahát! Hát, szép napot, te lány! - Mr Stridge meglepődött váratlan érkezésemen, de mosolygott, mikor meglátott és olyan hangosan köszöntött, hogy Mikeila is a látókörömbe lépett. Hova máshova is mehettem volna? Emlékszem, mikor annak idején meg akartam szökni a világtól és legfőképpen anyáéktól, ide jöttem, mert tudtam, hogy itt szívesen fogadnak– ahogy Mikeilának a miénk, nekem pontosan úgy volt ez a ház a második otthonom, csak aztán Mr Stridge leépülése még a lányát is elkergette innen és soha többet nem is jöttem, csak Mikeila járt hozzánk. - Gyere csak, Mikeila istenit főzött már megint!

Mosolyogtam a fogadtatásra, de mikor Mikeila a szemeimbe nézett és egyből, pillanatok töredéke alatt rájött arra, hogy mennyire tehetetlen, szomorú és elutasított vagyok, megtört az álcám és sírva hagytam, hogy Mikeila az ölelésébe zárjon. Féltem, hogy nem tudok majd segíteni Christophernek, hogy nem vagyok elég ahhoz, hogy megoldjam a problémáját és féltem, hogy elrontottam mindent kettőnk között azzal, hogy közé és az apja közé álltam.

Órákig, hosszú-hosszú órákig meséltem Mikeilának a csupán pár perces jelenetet, ami lezajlott Christopher panelében, barátnőm első reakciója mégis az volt, hogy szexi-e a férfi, miközben szétver valakit– miután bocsánatot kért és halkan megjegyezte, hogy csak a feszültséget próbálta oldani, nyugtatni próbált, hiába tudtuk mindketten, hogy felesleges, hiszen egyikünk sem tudja, hogy mi fog történni. Késő este volt, mire hazavitt, a szüleim ezúttal mégsem veszekedtek velem, lehet azért, mert belegondoltak abba, hogy holnap vizsgázok és nem lenne valami hiperszuper, ha leállnának ordibálni. Éjfél után járt, mire le tudtam csillapítani egy aprócskát a gondolataimat, ebből viszont csak az következett, hogy reggel előszeretettel lenyomtam a még karácsonyra Mikeilától kapott ébresztőmet és olyan kényelmesen visszaaludtam, hogy Clayton rángatása keltett fel újra. Későn.

- Jézusom, Nancy, mi van, ha nem engednek be? - Clayton jobban parázott a kocsiban, mint én. Óra harminckor kezdődik a vizsga, huszonötnél jártunk, mikor elindultunk az egyébként tíz perces útra. Csakis én lehetek, te jó ég. - Komolyan, akkora suttyó vagy!

Nem vitatkoztam, mert teljes mértékben igazat kellett adnom most a bátyámnak. Harminckettő volt, mikor beestem a terembe, épphogy még beértem, mielőtt bezárták az előadóterem hatalmas ajtaját. Christopher rosszallóan nézett rám, miközben osztotta a vizsgafeladatlapokat, magában biztosan megjegyezte, hogy nyilván nekem ezt el kell játszani, hogy kések, még ilyen fontos momentumnál is. Torkomat köszörültem, mikor leültem az első padba, ahol még hely volt, olyan álmos voltam, hogy csoda volt, hogy tudtam, melyik vizsgán ülök– zöld teát természetesen nem érkeztünk venni Claytonnal, sem csokit, ami esetleg egy picit lenyugtatna. A nagy loholástól éreztem szívem vad ütemét a fülemben is, kipirosodott orcáim égtek, mikor rám nézett a vizsgabizottság.

Azonnal az esszéhez lapoztam leghátra, minél hamarabb le akartam tudni, mert szinte biztos voltam abban, hogy a feladatokkal rettenetesen sokat fogok tökölni, az esszét pedig percek alatt megírom. Az inka birodalom volt az esedékes téma, sóhajtottam, mikor megláttam– ez volt a legelső anyag, amit tanultunk az évben még Mrs Wayne-nel, akit idő előtt elkergettünk a magaviseletünkkel az egész iskolából. Hamar letudtam a feladatot, majd újra előrelapoztam a többihez. Rettenetesen lassan haladtam, zsongott a fejem a kialvatlanságtól és az sem volt igazán pozitív, hogy Christopher is a teremben volt és pontosan előttem sétálgatott– zavarba jöttem, mikor összenéztem a férfivel, és igaz, a vizsgára kellett volna összpontosítanom, büszkén álltam a tekintetét, mert igenis élénken élt a tegnapi kép a fejemben. Fejemet csóválva fordultam el tőle és egészen addig nem néztem rá, ameddig be nem fejeztem minden feladatot. Igaz, ez volt a legkevesebb, amire készültem, mégis négy perccel előbb kész lettem, beadtam a feladatlapokat és egy halk köszönéssel kivonultam a teremből.

Az iskola előtt ülve vártam a többieket, először Jasper volt, aki csatlakozott hozzám. Egyetértettünk abban, hogy ez iszonyatosan könnyű volt, de az osztálytársaink a végén erősen megcáfolták ezt a kijelentést és úgy káromkodtak, mint annak a rendje, majd azt ecsetelgették, hogy a legjobb lenne, ha inkább brókerek lennének vagy belekezdenének majd valami illegális bizniszbe, amiből meg tudnak élni.

Clayton akkor gördült be a parkolóba, mikor Christopher kisietett mellettünk az iskola ajtaján– a feltűnőség legmagasabb fokán jelezte nekem, hogy

kövessem és szálljak be a fánkboltnál az autójába, én pedig szemeztem a bátyám kocsijával és a férfi elhaladó alakjával. Miért is mennék én vele, tuladjonképpen? Tegnap este igazán érthetően elküldött és nem fogadta el a társaságomat, sem a segítségemet, ezek után nem is értem, hogy miért gondolkozok azon, hogy beüljek mellé az autóba!

- Nyugodtan mehetsz, majd én szólok Claytonnak.

- Jó - vágtam rá egyből, mikor Charlotte felajánlotta a segítségét, majd gondolkozás nélkül elindultam gyalog és szidtam a befolyásolható mindenemet még akkor is, mikor a bolt omladozó, egykor rózsaszín falaihoz értem. Durcásan ültem be a már rám várt autóba, a volánnál ülő pedig még egy mély szívás után kidobta a nemrég ajkaiban táncolt cigaretta csikkét az ablakon.

Nem szóltunk egymáshoz hosszú, mélységesen hosszú percekig, a halk morajt csak a rádió egyes hangerejű dúdolása adta. Én aztán nem fogom megtörni a csendet! Igen, bevallom – illetve, magamnak szívesen –, egyáltalán nem volt jó döntés, hogy apa és fia közé álltam, de ha nem tettem volna meg, akkor komoly gondok is keletkezhettek volna, és ha visszamehetnénk az időben, akkor is így cselekedném. Szóval, oké, legyen, én kezdtem a vitát, de ahogy Christopher reagált, egyáltalán nem megbeszélhető reakció– vagyis, minden megbeszélhető, ha szeretnénk, és szó sincs arról, hogy én nem szeretném, de igazán fájt a rideg viselkedése és a nagy felindulása.

- Azért durva, hogy még a vizsgádra sem érkezel pontosan - jegyezte meg Christopher halkan és gyengéden, én pedig az ablakom felé fordultam és próbáltam elnyomni a mosolyomat. Mindenre számítottam, csak erre nem. Szememet lecsukva szorítottam össze számat és kértem a mindenhatót, hogy csak most ne nevessem el magam. - Hogy ment?

- Jól - mondtam szűkszavúan, majd mikor Christopher leállította az autót, kiszálltam belőle. Igazából nem is értem, miért játszom itt a sértődöttet, mármint, eleve szánalmas már az, hogy kérdés nélkül hazajöttem vele, ezek után már felesleges bármit is megjátszanom. Komolyan, Nancy, annyira rosszul kezeled az életedet.

- Most tudod, mit csinálsz? - kérdezte Christopher költőien, hiszen tisztában voltunk mindketten azzal, hogy úgy is ő fogja megadni a választ. Beálltunk a liftbe, én pedig fáradtam forgattam a szemem, mert tudom, hogy a sárga földig le fog oltani most ez az ember és teljes mértékben igaz lesz minden szava. - Tudod, hogy nekem van igazam, de túlságosan hisztis és tiszteletlen vagy ahhoz, hogy ezt elfogadd, ezért ellenkezel.

Természetesen.

- Ez nem is igaz.

- Ezt azért mondod, hogy nehogy egyet érts velem, Nancy Williams.

- Jó, oké, vágj fel, hogy ismersz, azta, Christopher - csodálatot tettettem, majd mikor kinyitódott a lift ajtaja, azonnal kiléptem a folyosóra és a már jól ismert ajtó elé sétáltam. Igazából az volt a problémám, hogy amíg Christopher még a pillantásomból is meg tudja állapítani a két órával ezelőtti gondolataimat is, addig én kezdem úgy érezni, hogy egyáltalán nem ismerem őt. Iszonyatosan meglepett a tegnapi erőszakos viselkedése, és nyilvánvalóan nekem is leesett az, hogy ez mind az apja miatt történik, de a tudatlanság felemésztett. Nem fogom tudni úgy megismerni teljes egészében Christopher Burnst, ha nem ismerem a múltjának azt a szakaszát, ami ilyen fajta agresszivitást képez benne. - Szeretlek, Christopher, de nem tudlak úgy megérteni, ha nem kommunikálsz velem.

- Én kommunikálok veled - vágta rá szórakozottan, majd előhúzta fekete nadrágjának zsebéből lakásának kulcsát, aztán szélesre tárta előttem annak ajtaját. - Most is kommunikálunk.

- Haha, nagyon vicces - mondtam szarkasztikusan, majd emelt fővel beléptem a lakásba. Igazából még mindig nem értem, hogy miért hisztizek, mert tulajdonképpen teljes mértékben igaza van Christophernek, de az életben nem mondanám ezt a szemébe, mellesleg az is elég sokatmondó már, hogy kérdés nélkül beültem az autójába és elkocsikáztam vele egészen a paneljáig. Igen, kicsit ki voltam akadva, amiért nem oszt meg velem semmit, de ha belegondolunk, ezt nyugodtan és hiszti nélkül is meg lehetne beszélni. - Haragszom rád, Christopher. Iszonyatosan megbántottál tegnap.

- Nem volt szándékomban megijeszteni téged - válaszolta egy fokkal komolyabban, miközben szabadon eresztette világoskék ingének első két gombját, majd fáradtan leült a kanapéjára. Nem értem, miért ő a fáradt, mikor én írtam meg egy három órás vizsgát, egyébként, de mindegy. - De akkor sem fogok bocsánatot kérni, mert teljes mértékben igazam van. Nem volt hozzá jogod, Nancy.

- Te pedig nem hiszem, hogy jól kezelted azzal a helyzetet, hogy szétverted apádat - csúszott ki a számon annak ellenére, hogy nem akartam ezt hangosan is kimondani. Christopher felnézett rám, összehúzta égszínkék szemeit és valószínűleg próbálta megfejteni a gondolataimat, amiket tulajdonképpen most adtam tudtára. - Mit csinálsz akkor, ha nem lépek közbe?

- Azt nem biztos, hogy akarod tudni, Nancy - teljesen ledöbbentem a válaszára, mert valamilyen szarkasztikus kibúvót vártam, nem a rideg valóságot. Nem hittem volna, hogy ezt ilyen egyszerűen a tudtomra adja és hogy őszinte legyek, nem is készültem fel egy erre a válaszra illő reakcióval. - Azt mondom, tekintsük meg nem történtnek és lépjünk tovább, hogy...

- Féltem tőled, Christopher - vágtam a férfi szavába, és egyáltalán nem bántam a kijelentésemet, mikor ő megszeppenve felfogta annak jelentését. Pontosan azt akartam, hogy felfogja, azt akartam, hogy érezze a súlyát és hogy egyáltalán ne akarja azt, hogy elfelejtsük anélkül, hogy megbeszélnénk. Nehéz kapcsolatunk lesz úgy, ha mindent csak át akarunk ugrani, tekintve, hogy három percenként vitába keveredünk valamilyen módon. Christopher végre felállt a kanapéról és apró lépésekkel közeledett felém, miközben várta, hogy fejtsem ki azt, amit az előbb kegyetlen őszinteséggel a tudtára adtam. - Mert nem láttam még ezt az oldaladat. Meglepett, hogy így reagáltál. Iszonyatosan csúnya tett volt, hogy megütötted az apádat - elakadt a szavam, mikor a férfi beért a privát szférámba, tovább akartam folytatni az ócsárlást, hogy egy kis bűntudatot okozzak benne, hátha hajlandó kommunikálni velem erről a témáról, de képtelen voltam rá.

Bőven volt hely a hátam mögött, mégsem tudtam hátrébb lépni, mikor Christopher hajszálnyi távolságra csökkentette a köztünk lévő távot– mintha a földhöz ragasztotta volna a talpaimat, mélyen beszívtam a levegőt és miközben kifújtam, próbáltam valamiféle erőt láncolni magamhoz, ami segíthet ebben a szituációban. Minden gondolat kiszökött a fejemből, mikor a

férfi pillantásai lejjebb vándoroltak a szememnél és megállapodtak ajkaimon, legszívesebben megkérdeztem volna, hogy most mégis mi a fenét művel, de ha nagyon őszinte szeretnék lenni, egyáltalán nem volt ellenemre.

- Soha - kezdte suttogva - soha nem akarom hallani még egyszer, hogy félsz tőlem - mondta, majd egy másodperc töredéke alatt olyan közel hajolt hozzám, hogy éreztem forró leheletének perzselését, ahogyan mélyen, feszülten sóhajtott egyet.

Szenvedélyes csókba hívott, én pedig magabiztosan viszonoztam tettét és alsó ajkait beharapva elértem, hogy hangot adjon heves érzelmeinek. Nem is emlékeztem arra, hogy egyáltalán miért haragszom erre az emberre, hagytam ujjaimnak, hogy megtalálják csokoládébarna tincseit és akkor sem volt semmi problémám a helyzettel, mikor ölébe kapott és a mellettünk húzódó, fekete konyhapultjára ültetett. A hideg márvány egyből lehűtötte láztól forró testemet, de szinte semmit nem ért, hiszen Christopher parázsló érintése megállás nélkül melegített – egyenesen megőrültem attól az érzéstől, amit ajkainak becézése okozott nyakam egy igen érzékeny pontján és csak arra tudtam közben gondolni, hogy még többet akartam Christopherből, olyan közel akartam érezni magamhoz ezt az embert amennyire fizikailag csak lehetséges.

- Mindenedet akarom, Nancy Williams - mormolta a fülembe, én pedig szemeimet lecsukva úsztam abban a szerelemben, amit Christopher Burns nyújtott nekem. Fénysebességgel szabadított meg fehér blúzomtól, majd letolva melltartómnak pántját, forró csókokkal hintette vállamat, de megdermedt saját mozdulatában, mikor ujjaim övszíjával kezdtek babrálni. - Egyenesen megrémít az az elképesztő érzés, amit a tudat okoz, hogy az enyém vagy.

Teljes mértékben biztos voltam abban, hogy ennél halálosabban már nem lehetnék szerelmesebb – szinte faltam Christopher ajkait, miközben ő észveszejtően lassú mozdulatokkal végigszántotta meztelen felsőtestemet ujjaival, egészen sötétzöld szoknyám korcáig.

- A tiéd vagyok - válaszoltam, majd akármennyire is nehezemre esett, leállítottam Christophert és két arcát megfogva szinte követeltem, hogy rám emelje azokat a gyönyörű, égszínkék szemeit, amikbe bármikor és bármilyen

helyzetben képes vagyok elveszni. Mintha megállt volna az idő és minden lélek minket csodált volna egy percig, olyan érzést keltett bennem tekintetünknek összekapcsolódása. - Csak a tiéd.

Térdem hajlatánál fogva közelebb húzott magához és kibújtatott kényelmetlen szoknyámból, majd melltartóm kapcsával kezdett ügyködni, miközben fenséges táncba kezdett érte epekedő nyelvemmel – leszántottam róla ingét, majd miközben mellkasára adott csókjaimmal ingerelni kezdtem, végre megszabadítottam nadrágjának övétől és teljes mértékben hagytam, hogy átvegye innentől az irányítást.

Mire észbe kaptam és felismertem a helyzetet, Christopher végig fektetett a konyhapulton és felém tornyosult, beharaptam az alsó ajkamat, mikor mozogni kezdett rajtam és szinte megőrültem attól a hirtelen jött türelmetlenségtől, ami eluralkodott a testemen. Meglepődtem, mikor a hátam eltávolodott a konyhapult hidegétől, de egy percre sem szakadtam el Christopher mámorító csókjainak hadától, csupán akkor, mikor megéreztem matracának bódító illatát, ahogyan párnái közé süllyedtem. Szinte tudatlanul kezdett ágya mellett lévő fiókjában turkálni, majd magára görgette a keze ügyébe került kis csomag tartalmát.

Eszeveszettül kívántam Christopher Burnst.

Határozottan tette meg a következő lépést a férfi, én pedig hangosan felsóhajtottam a tettével okozott beteljesedett érzésre, ami végigfutott minden porcikámon. Teljes mértékben ráhangolódtunk egymásra, testem ismerősként köszöntötte az övét, ajkainak dajkálása jólesően hatott felbolydult érzékszerveimnek – úgy összekapcsolódtunk, hogy talán ereinkben csörgedező vérünk is párhuzamosan keringett, az a nemes szerelem belengte a minket körülvevő nagyvilágot, amiben jelenleg nem létezett senki más, csak ő és én.

A vágyakozással teli érzés hamar elöntötte testemet, feltüzelt lelkem sóvárogva várta a katarzis ellenállhatatlan élményét, miközben a férfi arcán játszó érzelmeket figyeltem – nyelvével végigszántotta felső ajkát, fogságba ejtő íriszei pedig szünet nélkül figyelték enyéimen keresztül az összes gondolatot, amit szó nélkül is száz százalékosan elé tártam.

- Add meg nekem, Nancy - suttogta úgy, mint az első alkalommal, mikor éreztette velem a földi lét legkábítóbb érzését, amit pillanatokon belül, ezerszer intenzívebben újraéltem. Elkerekedtek ajkaim az átható gyönyörre, erősebben szorítottam Christopher vállát, ő pedig fejem mellett lévő párnájának erős szorításával élte meg általam megadott orgazmusát.

- Annyira szeretlek - mondta Christopher, majd teljes egészében rám nehezedett és kimerült ölelésének gyenge szorításába zárt. Iszonyatosan szerelmes voltam ebbe az emberbe, nem kívántam mást, csupán azt, hogy örökre vele legyek, hogy vele maradhassak, míg világ a világ és míg ember az ember.

- Én is szeretlek téged, Christopher - vallottam én is pihegve, miközben a férfi hátát cirógattam.

Nem. Nem beszéltük meg, hogy mi a probléma, nem beszéltük meg a tegnapi viselkedését és azt sem tisztáztuk, hogy ezt mi ketten, mint egy pár, hogy fogjuk kezelni, mégis teljes mértékben választ kaptam az egyébként fel sem tett kérdésemre: egyáltalán nem tudok Christopher Burns nélkül élni és minden hibája ellenére pontosan ő az a férfi, akire szükségem van hátralévő életemben.

Ezzel a tudattal és egy lágy mosollyal léptem be este az otthonomba, ahol a kanapén ülő Clayton kérdő tekintettel fogadott, mégsem tette szóvá, hogy hol voltam és miért nem szándékoztam vele hazajönni a sulitól – szánakozva nézett, nekem pedig ráfagyott a mosoly az arcomra, mert eszembe jutott, hogy Clayton Williams sosem néz engem szánakozva.

- Készülj fel, anya a szobádban vár - mondta, én pedig megdermedtem saját lépéseimben, mert a bátyám túlságosan mindentudóan nézett ahhoz, hogy tisztába legyek azzal, hogy anya nem éppen békülés reményében ül az ágyamon. Bólintottam, mielőtt felindultam a lépcsőn, de Clayton hangja megállított és elérte, hogy hátraforduljak felé. - Nancy. Gondold át, mielőtt válaszolsz!

Nem tudtam reagálni, nyeltem egyet és úgy próbáltam eltüntetni a torkomban keletkezett gombócot, amit a félelem okozott bennem pillanatnyi idő leforgása alatt – túlságosan csendes volt anyám az utóbbi időben, minden

interakciót került velem, ezért is lepett meg az, hogy megtaláltam a szobámban. Istenem, csak ne rontson el mindent, istenem...

- Szia - köszöntem neki, majd fáradtan lehúztam magamról a cipőmet és kitettem a telefonomat a szekrényemre. - Milyen napod volt?

- Nekem remek. Milyen volt a tanároddal töltött délutánod? - anya mosolyt varázsolt az arcára, én pedig az ég felé vezettem tekintetemet, de mikor elfordultam tőle, lecsuktam a szemeimet és azon kezdtem el gondolkozni, hogy látszik-e testem remegése. - Értékelem, hogy nem is tagadod.

- Hülyeség az egész, nem foglalkozom vele annyit, hogy tagadjam - vágtam rá egyből, de mindketten tudtuk, hogy felesleges: túl jól ismert az anyám ahhoz, hogy felismerje a pánikolásomat, látta a levegővételemből, a mozdulataimból, abból, ahogyan a fülem mögé tűröm szőke tincseimet és kerülöm az esetleges szemkontaktust.

- Ne nézz hülyének, Nancy. Attól, mert nem mondom, mindent tudok. Tudom, hogy hol töltetted a délutánjaidat, tudom, hogy annál a nyomorult régi fánkboltnál találkozgattok - teljesen eltűnt rólam a maszk, amikor anya kiemelte a fánkboltot. Fogalmam sem volt, hogy honnan van tudomása erről, de őszintén szólva, jobban zavart az, hogy belerondított abba a titkos, szerelmes találkapontunkba, ami csak a miénk volt, és amit ő kegyetlenül megszüntetett abban a pillanatban, ahogy kiejtette a száján a létezését. - Mindent tudok, és elmondom neked, hosszú-hosszú évekre cellába tudnám záratni a kis barátodat azokkal a bizonyítékokkal, amik a kezemben vannak.

- És miért lenne neked az jó, anya? - nem tudtam mit csinálni, széttártam a karjaimat és kérdően néztem anyára, valami választ várva, ami megmagyarázza azokat a keserű terveket, amiket ő forral magában. Könnyes szemekkel néztem a nőre, mert teljesen elszakadt a cérna, mert féltem, mert nem tudtam, mi lesz a következő lépés és mert elegem lett abból, hogy mindenki ellenünk dolgozik. - Miért nem tudsz egyszer az életben szemet hunyni a törvények felett és miért nem fogadod el, hogy boldog vagyok?

- Nem a törvények felett nem tudok szemet hunyni, Nancy. Azért kell nekem cselekednem, mert a naivságod elvakít idő előtt tönkreteszed a jövődet. Ez a férfi nem gondolja komolyan, Nancy, kihasznál!

- NEM JELENTHETED EZT KI ÚGY, HOGY SEMMIT NEM TUDSZ A KAPCSOLATUNKRÓL! - üvöltöttem anyával és hagytam a forró könnycseppeknek, hogy vonalat égessenek kipirosodott arcomon. Zavart és dühített az, hogy tudás nélkül ítélkezik felettem azok miatt a nyomorult sztereotípiák miatt, amik kettőnk kapcsolatára vetődnek rá. - Nem tudsz semmit és egyszerűen nem szólhatsz bele abba, hogy mi megy köztünk!

- De igen, Nancy. Beleszólhatok, mert az anyád vagyok - hozta fel anya a világ legszánalmasabb érvelését, majd összefonta maga előtt karjait és kimért pillantásokkal vizslatta riadt arckifejezésemet. - De csak hogy lásd, nem vagyok kegyetlen, dönthetsz - kezdte, majd büszkén kihúzta magát, mielőtt egyetlen mondattal tönkretette az életemet. - Vagy elhagyod, vagy börtönbe csukom.

- Mi? - abban sem vagyok biztos, hogy feltettem ezt az egyszavas kérdést.

Lüktetett a vér a füleimben és egy másodpercre abban sem voltam biztos, hogy hallok-e rendesen - remegett a lábam, miközben könnyeim patakja egészen állam alá folyt, onnan pedig hangtalanul esett barna parkettapadlómra. Féltem, kegyetlenül féltem és teljes mértékben éreztem, hogy eljött értem, csakis értem a világvége.

- Jól hallottad, Nancy. Nem mondhatod azt, hogy nem vagyok kegyes - folytatta tovább anya, majd egyik lábát a másikra helyezte és úgy ült az ágyamon, mintha feltalálta volna a rák ellenszerét. Káromkodni akartam, sírni és anyám arcába ordítani, hogy nem tud felettem uralkodni, mégis csak némán álltam előtte és hagytam, hogy elöntse a testemet az a keserű érzés, amit kudarcnak nevezünk. Mert ez az volt, egy óriási lelki kudarc. - Azt akarom, hogy szüntess meg vele minden viszonyt, és ha ez megtörténik, békén hagyom azt az embert és nyugodtan élheti a nyomorult életét. Nélküled.

Nélkülem.

[N E G Y V E N E D I K R É S Z]

A szobámban lévő szekrényem előtt álltam, bámultam a saját képemet az arra aggatott tükörben és azt kérdeztem magamtól újra és újra, hogy mégis mit csinálok én itt – aranyszínű báli ruhám ragyogott a sok csillámtól, ami teljesen beborította a terebélyes anyagot, szőke tincseimet az ötös erősségű hajlakk tartotta abban a bonyolult kontyban, amit még délelőtt rakott össze nekem valami szuper varázserővel Charlotte, ajkaimon pedig fénylett a vörös rúzs.

Tekintetem letévedt a nyakamban lógó csodálatos ékszerre, amit még Christophertől kaptam, megérintettem ujjaimmal és szemeim, mintha aktiváltam volna valamit, azonnal megteltek könnyekkel. Három hét telt el azóta, amióta anya választás elé állított, én pedig pontosan ennyi idő óta halogatom a döntést – nem azért, mert nem tudok dönteni, hanem mert félek kimondani a nyilvánvalót.

A három hét minden egyes délutánját Christophernél töltöttem, minden egyes hétvégéjén mellette aludtam el este az ágyán és minden egyes családi vacsorát kihagyva, vasárnap este szándékoztam hazajönni. Hogy mit szólt anya?

Semmit.

Semmit, mert tudta ő is, hogy úgy sem fogom börtönbe küldeni Christophert, tudta, hogy szakítani fogok vele, és úgy volt vele, hogy hagyja a kis naiv énemnek, hogy még kiélvezze az utolsó pillanatait. Mert igen, ezt tettem és ez olyan keservesen látszott, hogy Christophernek is feltűnt.

„- Hogy sikerült a biológia, hm? - Christopher ágyán ültünk, de abban sem vagyok biztos, hogy miért jöttem haza vele a tegnapi után, amikor ugyanis anyám úgy gondolta, hogy kettétöri az életemet egyetlen mosollyal az arcán. Meg kell mondanom neki, meg kell mondanom neki, hogy szakítanunk kell.

Ha elmondanám, hogy miért, úgy is azt mondaná, hogy hónapokig titkolóztunk anyám előtt, most is meg tudnánk csinálni, de ő nem ismeri őt. Nem húzhatjuk le hátralévő életünket úgy, hogy körül kell néznem, mielőtt beülök a kocsijába, nem egy ilyen kapcsolatot érdemel. - Valami baj van? Még mindig haragszol a keddi miatt?

- Nem - talán jobb lett volna, ha azt mondom, hogy igen, haragszom és nem tudom elviselni már a jelenlétét. Jobb lett volna, ha ebben a hitben hagyom itt, ezt pedig talán fel tudta volna dolgozni, mondván, hogy én voltam a hisztis és nem fogadtam el, ezért igazából meg sem érdemeltem, mégsem tudtam ezt megtenni, hátradőltem és úgy a karjára bújtam, akár egy csecsemő. - Nem, dehogy is. Csak hiányzol.

- Hát ez nagyon romantikus volt, de itt vagyok melletted, Nancy Williams - mondta Christopher, megölve minden romantikát, de átölelt és hátamat simogatta, miközben megpuszilta a homlokomat. Sírni akartam, ordítani, amíg el nem tűnünk így ketten anyám elől annak ellenére, hogy ez nem lehetséges. - Mindig itt leszek, ne félj."

- Nem illik az az ékszer a ruhádhoz, szívem - lépett be anya a szobámba, én pedig felébredtem az emlékből és elvettem kezem a nyakláncról. Akármennyire is szeretné, ezt az egy darabot nem fogja tőlem elvenni, sem ma estére, sem holnapra, sem semmikorra.

- Szerintem igen - mondtam, majd megköszörültem a torkomat és hajamat kezdtem birizgálni, csak hogy ne kelljen még a tükörből sem anyámra néznem. Nem beszélünk sokszor, de amikor igen, próbálok nem undok lenni, mert tudom, hogy abszolút felesleges. Most még türelmes, tisztában van vele, hogy szakítani fogok Christopherrel és szépen-csendben kivárja, de ha bunkóznék, kétlem, hogy ez megtörténne.

- Gyönyörű vagy! - mondta anya, miközben barátian rátette jéghideg kezét a vállamra. Beleborzongtam az érintésbe, szomorú, de olyan volt, mintha már szinte undorodnék tőle. Undorodtam azért, amiért úgy bánik velem, mintha semmi nem történt volna, mintha ő bocsátana nekem meg és mintha örülnöm kéne azért, amiért lelkileg és fizikailag kényszerít engem egy olyan tevékenységre, amit nem is akarok megtenni.

- Köszönöm - préseltem ki magamból, majd mosolyogni próbáltam, de arcom helyette sírásba torzult. Képtelen voltam mosolyogni, mert az egyetlen napot, amit mindenki várt az évben, teljesen megkeserítette nekem. Hogy élvezzem azt, hogy hercegnőnek öltözve állok a tükör előtt, ha nem lehet a nap végén mellettem a herceg?

- Ne sírj, szívem - mondta anya, hátam mögött állva óvatosan letörölte könnyeimet az arcomról, én pedig fájdalmasan lecsuktam szemeimet. Szinte nem bírtam elviselni anya jelenlétét, olyan volt, mintha a szívem ketté szeretné törni a mellkasomat és futni, futni jó messzire a mögöttem álló nő elől. Ha megtehettem volna, futottam volna vele, el anyától a világegyetem összes istenének háta mögé. - Nem ő volt a megfelelő ember számodra. Tudod, hogy csak a jót akarom neked, ugye?

- Igen - helyeseltem, miközben próbáltam nem fintorogni. Ebben az egyben hittem anyának, még ha a világ legnagyobb hülyesége is. Tudtam, hogy csak a jót akarja nekem és mindent azért csinál, hogy rendben legyen az életem, de ahelyett, hogy erőltetné a két legrosszabb alternatíva közül a választást, esetleg leülhetne velem és meghallgathatná, hogy mennyire halálosan szerelmesek vagyunk egymásba Christopherrel és akkor rájönne talán, hogy éppen most tesz tönkre mindent számomra és nem javít semmin.

Úgy, úgy meg akartam neki mondani! A képébe akartam ordibálni, hogy semmit nem ért, hogy a lehető legrosszabban kezeli ezt az egészet és soha, soha nem fogok megbocsátani neki a tettekért, amiket véghez vitt.

Meg akartam neki mondani, hogy abban a percben, hogy kimondta, hogy börtönbe csukatja Christophert, ha nem hagyom el, elvesztett engem.

Mégsem mondtam, mert tudtam, hogy nem szabad, így csendben maradtam még úgy is, hogy a világ összes dühe a testembe szorítkozott, beette magát az ereimbe, a vénáimba, a lelkem minden kis zugába és egyáltalán nem tűnt úgy, hogy távozni szeretne. Égett a gyomrom ettől a dühtől és a Christopher miatt lévő fájdalomtól, összekeveredett a két érzelem és annyira emésztették a belsőmet, mintha rágna valami belülről.

- Ne sírj, szívem! Elrontod a sminked - mondta még egyszer anya, majd rám mosolygott a tükrön keresztül és egyedül hagyott a szobámban.

Nem tudtam és nem is akartam megfogadni a tanácsát, újra lecsuktam a pilláimat, a festéktől fekete könnyeim pedig az államig folytak. Annyira szürreális, hogy a nap, amennyire annyit készültünk és amelyiken tényleg minden rólunk, végzősökről szól, megtisztelnek minket, tapsolnak a jelenlétünkre és miegymás, olyan depresszíven telik, mintha életem utolsó percei előtt állnék.

Gyorsan az ajtó felé fordultam, mikor újra hallottam a kilincset lenyomódni, majd őszinte mosolyt engedtem az öltönybe öltözött bátyám felé – minden bizonnyal ez a mosoly nem ért fel a szememig, a fiú gondterhelten sóhajtott egyet és mellém lépett, majd ölelésbe invitált. Nem csak ő tud az anyámmal való beszélgetésemről, Mikeila, Charlotte és Jasper is pontosan tisztában van vele, mert tudtam, hogy elég idegesítően nyomasztó leszek a napokban és hogy tolerálni tudjanak, megemlítettem mindháromnak külön, hogy éppen kettétörik az életem.

- Nem is tudom, mit kéne most mondani, Nancy. Ne légy szomorú, légyszi - motyogta a vállamra Clayton, én pedig lágyan elmosolyodtam, hiszen nem tehet arról, hogy nem tudja, mit mondjon. Én sem tudom, mit mondjak. - Figyelj, a bankett után egy heted van a suliból. Mi már be sem jártunk akkor. Konkrétan ez volt az utolsó esténk együtt. Nagy az esély rá, hogy nektek is, szóval élvezd ki, kérlek!

Mélyet sóhajtottam, majd elváltam a bátyámtól. Tudtam, hogy igazat mond és az osztályommal töltött idő is fontos, és nem szabad rontanom a hangulatot azzal, hogy szomorú vagyok. Azt is tudtam, hogy ma szakítanom kell Christopherrel, így nem igazán voltam biztos abban, hogy képes vagyok ezt a kettőt azonos időben kivitelezni.

Gondolatmenetemet a csengő hangja szakította félbe. Mély levegőt véve vonultam ki a szobámból Clayton társaságában, mert pontosan tudtam, hogy értem jöttek – nem volt nehéz kitalálni, tekintve, hogy pont annyi volt az idő, így amikor megláttam a lépcső előtt álldogálni Jaspert, ahogyan felnéz rám, csak mosolyogni tudtam. Fekete öltönyét mintha ráöntötték volna, a fehér ing gyűrődés mentesen kandikált ki a zakója alól és az aranyszínű, ruhámhoz illő nyakkendő tökéletes kötéssel dobott a szettjén.

Annyira, annyira rendkívülien bámulatos ez a jelenet – már az iskola első

évében tisztává vált bennem a tény, hogy mi ketten remek barátságban leszünk ezzel a fiúval, de akkor még a legvadabb álmaimban sem gondoltam, hogy ő fog értem jönni a bankett estéjén és ő fog végig nézni rajtam egy aprócska mosollyal a szája sarkában. Bal kezét háta mögé bújtatta, miközben kihúzta magát, én pedig ruhámat megemelve sétáltam le hozzá, majd beleillesztettem tenyeremet rám váró sajátjába és hagytam neki, hogy levezessen az utolsó lépcsőfokról. Még köszönni sem érkeztünk, mikor a fényképezőgép vakuja felhívta a figyelmünket anya tevékenységére, szememet forgattam és alig vártam, hogy végre eltűnjünk innen.

- Nem vagy semmi, odavágtad magad, hallod - suttogta a fülembe Jasper, én pedig zavartan nevetni kezdtem a bókon, majd szememet csukva fogadtam a puszit, amit az arcomra kaptam. Természetesen anya ezt is lefotózta, szóval egy aprócskát reménykedtem, hogy nem nézek ki nagyon szánalmasan rajta, de igazából ezt is elengedtem már. - Ez nagyon kínos.

- Gondolod? - tettem fel a költői kérdést, majd azzal az ürüggyel, hogy már így is késésben vagyunk és indulnunk kellene, sikerült kitessékelnem a csapatot az ajtón. Komolyan, anya és apa is tudja Clayton bankettje miatt, hogy időben oda kell érniük ahhoz, hogy legyen helyük, de azért még leállnak fotózni, utána meg rohadjon meg mindenki, aki le mert ülni a székekre.

Megálltam a teraszon, mikor a mi kocsink mellett felfedeztem egy sárga taxit is parkolni, majd kérdően fordultam Jasper felé és reménykedtem, hogy nem rendelt értem taxit úgy, hogy apa és Clayton autója is üzemel – az utóbbi kétlem, hogy sokáig, de mindegy.

- Mi van? Jogsim nincs, de úriember vagyok - mondta büszkén Jasper, én pedig fejemet rázva léptem az autóhoz, majd mikor kinyitotta nekem a hátsó ajtót, beültem az ülésre, ő pedig követett engem. - Amúgy nem vagyok teljesen biztos abban, hogy tudom a lépéseket.

- Hát az nagyon jó lesz, akkor - jegyeztem meg szarkasztikusan, de igazából nem nagyon érdekel annyira a tánc, hogy kiboruljak emiatt. Igazából, tényleg csak túl akartam lenni ezen az egészen.

Mindenen.

Az ablakon keresztül néztem a mellettünk elsuhanó várost: a házakat, a fákat, az autókat, az embereket. Távolodnak tőlünk, egyik pillanatban még látjuk őket, a másikban már nem, de az igazság az, hogy nem ők mozognak, hanem én. Eltűnnek, mert engedem őket eltűnni, eltűnnek, mert az élet olyan különböző pontjain vagyunk, hogy nem tudjuk összeegyeztetni a maradást. Pontosan ez van velem és Christopherrel is. Ha maradok, ha engedem, hogy velem legyen, csupán pár napig tart a boldogság – utána elkezdődnek a tárgyalások, a mutogatások, tönkreteszem a munkáját, a karrierét, az egész életét. Ha elhagyom, mindössze saját magam kedvét, a kapcsolatunkat és a szerelmünket.

Akármennyire kegyetlen is ez, a második opció még mindig kecsegtetőbb, mint az első.

Mikor beléptünk a St. Eliott bejárati ajtaján Jasperrel, szemembe csapott a másodpercenként más színű fény, ami csóvázott az iskola egész belső területén. Az *Alphaville Forever Young*ja keltette bennünk azt a libabőrös nosztalgiát, ami felidéztette velünk akaratlanul is az elmúlt négy évet, halvány mosollyal az arcomon néztem a mellettem álló fiúra, de azon nyomban elterelődött a pillantásom, mikor a háta mögött egy hatalmas kivetítőn megtaláltam a rég elfeledett, szünetekben, órákon, kirándulásokon és tulajdonképpen mindenhol készített képeinket. Szájtátva kaptam a fejemet a másik irányba, hogy szembesüljek az újabb fehér, a mi fotóinkkal díszített vászonnal, rövidesen pedig rájöttem, hogy az egész épület tele van az emlékeinkkel.

Az egész épület tele van a fiatalságunkkal.

Hitetlenül nevettem, mikor a Lipről és Charlotteról készült, egyik túl kora reggeli alvós kép borította be a falakat, látásomat pedig elhomályosították a régmúltért megjelent könnyeim azon nyomban, hogy Mikeila és saját magam kilencedikes énje került elénk hirtelen. Nem akartam sírni, de tudtam, hogy fogok, csupán percek kérdése, főleg, hogyha tovább bámészkodok.

- Keressük meg a többieket! Hol is találkozunk? - fordultam gyorsan Jasper felé, de ő egyáltalán nem figyelt rám, az éppen vele szemben lévő vetítőnek adta minden figyelmét és akkora mosoly húzódott arcára, hogy megjelentek a gödröcskéi is, miközben mutatóujjával előremutatott, jelezve nekem, hogy

nézzek oda, ahova ő. A fotót nem más, mint saját maga és Olivia személyesítették meg, akkor készült, mikor még a lány is idejárt. Talán tavalyi lehet a kép, mindketten vadul nevettek egymást nézve és talán még azt sem tudták, hogy meg lett örökítve az a jelenet, amihez éppen olyan kegyetlen nagy jókedvvel álltak.

- Basszus, Nancy, itt éltük az elmúlt négy évben lement életünket - motyogta Jasper, majd sóhajtott egyet és átkarolta a vállamat, úgy indult meg a tornaterem felé. - Mármint, tényleg, konkrétan itt. Ott, abban a sarokban aludtam mindig Seannal - mutatott az egyik, sarkon lévő boxba, majd egy eldugott tanterem ajtajára összpontosított - , ott meg mindig titokban smároltam Oliviával, mert Mr Trevor ránk szólt, ha meglátott minket. Annyira durva, hogy itt hagyjuk ezt az egészet!

Nem tudtam mit mondani, csupán igazat adni a fiúnak - akárhogy is nézzük, több időt töltöttünk itt, mint a saját otthonunkban, szidtuk az iskolát, szidtuk egymást és epekedve vártuk ezt a napot, de most, hogy ide értünk, nem látunk mást, csak emlékeket, akárhová nézünk.

Biztos vagyok benne, hogy megtaláltuk volna a többieket idővel, de Charlotte tűzpiros ruhája kétség kívül óriási segítséget nyújtott. Nem is szükséges részleteznem, hogy hogy is nézett ki, kérdés nélkül ő volt ma a legelbűvölőbb, és talán – sőt, biztos – akkor is ő lett volna, ha egy szakadt göncöt kap magára. Az egész lány pirosban játszott, piros körmök, piros smink, piros haj, piros ruha. Egyszerűen gyönyörűen festett. Ő és Alice rendezték ezt az egészet, mindent egy az egyben, és olyan munkát produkáltak ide nekünk, hogy aki nem tudja, hogy két hét alatt hozták össze, azt gondolná, hogy szeptember óta erre készülnek.

- Annyira érzem, hogy be fogok hányni, gyerekek - fogadott minket stresszelve Lip, de mielőtt elkezdtem volna nyugtatni, hogy azért ne féljen ennyire, megmagyarázta a kijelentését -, de nem azért, mert félek, hanem mert fél órája csak tömöm magam azzal a rohadt süteménnyel. Kurva finom, de veszélyesebb annál, amilyennek látszik!

- Lip, ha le fogod hányni tánc közben a ruhámat, én nem tudom, mit csinálok veled - mondta Charlotte a lehető legkimértebb hangon, amit egy lány produkálhat. Csillogó szemekkel nézett rám, miközben tűzpirosban pompázó

ajkait felgörbítette. Fel sem kellett tennie a kérdést, pontosan tudtam, hogy Clayton jelenléte érdekli, de mielőtt válaszolhattam volna, Mikeila megtalált a pillantásaival és karomat fogva óvatosan arrébb húzott a tömegtől.

- Nancy - kezdte komolyan, szemeiben már láttam, hogy melyik témát akarja felhozni és tisztában voltam azzal, hogy felesleges leállítanom, mellesleg nem is tudnám. Szürke csillámokkal körülszórt tekintete olyan félénk volt, mint amilyennek csak nagyon nagyon különleges alkalmakkor látom. - Ne ma mondd meg neki, kérlek! Annyira, annyira szeretném, hogy ez a napod jó legyen a lehető legjobb emlékekkel!

- Itt van anya, Mikeila, kint ül. Nem mondtuk ki hivatalosan, hogy egyáltalán van-e határideje ennek az egésznek, de csakis azért fog árgus szemekkel nézni engem, hogy megtegyem - magyaráztam a lánynak, ő pedig mély sóhajt engedett ki ajkai közül.

Nem azért akartam ma szakítani Christopherrel, mert anya megmondta nekem, hogy ma kell – ha rajtam múlna, soha fel sem hoznám neki ezt a témát, de tudom anya terveit és abban bizony úgy szól ez, hogy ha ma nem teszem meg, holnap az iskola és akaratom ellenére is az én oldalamon állva olyan perpatvart csinál akár a médiát is belevonva, amiből már sehogy sem lehet majd kimászni. Egy hét van még a suliból, tudja, hogy addig kell megcsinálnia a felnyomást, amíg még hivatalosan is gimnazista vagyok és hivatalosan is járok Christopher Burns történelemórájára. Nem húzhatom ezt az utolsó napig, akármennyire is szeretném, mert anya nem fogja hagyni, hogy ez semmibe menjen és így maradjon: ha nem én lépek, akkor ő, azt pedig senki sem szeretné.

- GYEREKEK, ÚRISTEN, JÉZUSOM, CSINÁLJUNK MÁR EGY KÖZÖS SZELFIT, MIELŐTT BLANKLY MEGTALÁL MINKET, HOGY KEZDÜNK - Alice hangos ordibálása vonzott minket vissza a csapathoz, majd mosolyt erőltettünk az arcunkra a tökéletes fotó érdekében, de ez az erőltetett mosoly hirtelen túl őszinte nevetésbe torkollt át, mikor Sean egy nemes egyszerűséggel elvégzett kézmozdulattal belenyomta a mellette álló Jasper fejét a pontosan a fiú oldalán lévő asztalon csücsülő tortába.

- A ROHADT ANYÁDAT, TE KÖCSÖG! - üvöltötte el magát Jasper a kép után, mikor lenézett fehér sütivel díszített nyakkendőjére, majd megfogott

egy kézre való adagot és úgy Seannak dobta, hogy az annak nyakába aggatott, Mikeila ruhájához illő sötétlila színű darab kétszer olyan maszatos lett, mint Jasperé.

Már akkor tudtam, hogy baj lesz, mikor Lip ötszázas hangerőn kajacsatát hirdetett és pár fiú társaságában rondítani kezdték egymás öltönyét – Blankly is felfigyelt a nyilvánvalóan szánalmas társaságunkra és olyan elszörnyedve sietett hozzánk, hogy félő volt, elsírja magát, főleg akkor, amikor megcsúszott egy kis tortában és majdnem pofára esett.

A fiúk hátuk mögött összekulcsolt ujjakkal, a padlót bámulva hallgatták Mrs Blankly hisztériáját, és mélyet bólintottak, mikor kijelentette a Tanárnő, hogy van hét percük, hogy rendbe tegyék magukat.

Mondanom sem kell, hogy nem sikerült nekik, vízzel próbálták eltüntetni a ruhájukra került fotókat, de csak nagyobb pacát kreáltak és mikor be kellett állnunk párokba egy hosszú sorba a felvonuláshoz, lesütött szemekkel hagyták, hogy a táncpartnernőjük a sárga földig alázza őket puszta suttogással. Én nem szóltam Jaspernek, csupán erősen szuggeráltam az állán maradt kis krémet, majd mikor felém fordult, bizonytalanul saját testrészemre mutattam, hogy jelezzem neki a kis problémát. A fiú fekete zakójának ujjával törölte le a maradékot, én pedig fejemet csóváltam, bár rájöttem, hogy amúgy tök mindegy, tekintve, hogy úgy néz ki, mint egy óvodás ebéd után.

- Kedves szülők, barátok, diákok! - akkor kezdődött igazán érződni az izgalom, ami a vállunkra csücsült, mikor Mrs Blankly elkezdte a felkonferálást. - Szeretnék mindenkit szeretettel köszönteni az idei éven is megrendezésre került bankettünkön, amit két végzős lány ily' gyönyörűen megalkotott.

- Hát igen - mormolta Alice, majd hátranézett a mögöttem álló Charlottera és büszkén rávigyorgott. Tulajdonképpen jogos a büszkeség, emlékszem, tavaly Clayton bankettje úgy nézett ki, mint egy bulihelyszín a buli után.

- Mint minden eddigi alkalommal, most is elmondhatjuk, hogy ez az év is kimerítő volt, sok nehézséggel, könnyekkel, ugyanakkor nevetéssel és boldogsággal is - folytatta a Tanárnő, én pedig sóhajtottam, mert sosem gondoltam volna, hogy ezt ilyen nehéz lesz végighallgatni. Rengetegszer

elpróbáltuk már az egész menetet, Mrs Blankly egyetlen egyszer sem hagyta ki a hülye szövegét, de most nem unalmas volt és fárasztó, hanem feszültségkeltő és elgondolkoztató. - A diákjaink tanultak, vagy éppen nem. Jó jegyeket szereztek, néha rosszakat. Végigmentek újra a monotonitáson, amit gimnazista életként nevezünk meg, de a kérdés az, hogy ha tényleg monotonitás a monotonitás, miért fél a legtöbb diák év elején, kedves szülők? Félnek a kilencedikesek, rendben van, új közeg, egy tonnányi ismeretlen dolog. Félnek a tizedikesek, ez is rendben van, küzdenek a hovatartozással. Azt kérdezik maguktól, hogy ők most kicsik, vagy nagyok? Félnek a tizenegyedikesek, mert egy évvel közelebb vannak a végéhez és nem tudják, mire számítsanak. Rendben. És, kérem szépen, félnek a végzősök is, de ők tulajdonképpen miért? Évekig készültek a vizsgákra és megszerezték azt a tudást, ami szükséges, még úgy is, ha nem hiszik el. Kialakultak a közösségeik, vannak barátaik, az utolsó évnek vágnak neki. Stresszelnek, ismét azt mondom, rendben, mert ez egy egészséges dolog, de miért félnek? Nos, elmondom Önöknek, kedves szülők. Azért félnek, mert nem szabadna félniük. Egy karnyújtásnyira vannak a felnőtté válástól, felelősségteljesnek kéne lenniük és ezt tudják is, de nem azok, mert még gyerekek, tizenhét-tizennyolc éves gyerekek, akik félnek az ismeretlentől, veszekednek, visszatalálnak egymáshoz, sírnak, nevetnek és szerelembe, számukra halálig tartó, mindent elsöprő szerelembe esnek - felnevetett pár szülő az utóbbi túlzásra, sőt, még mi is elmosolyodtunk, hiába százszor hallottuk már. Az az igazság, hogy Mrs Blankly tökéletesen összefoglalt mindent még úgy is, hogy nem is tudtunk róla, hogy így van. - A mostani végzős osztály biztos vagyok benne, hogy alá tudja támasztani a mondandómat, féltek, mert nem kellett volna félniük, de ami nagyon fontos, hogy ők aztán tényleg együtt tették még ezt is. Kérek mindenkit, hogy fogadják sok szeretettel utolsó osztálykeringőjüket!

- Na csapassuk, srácok! - suttogta Sean, mikor a nézők tapsáradatba kezdtek, majd elhalkultak, ahogyan felcsendült az a tényleg iszonyúan rossz zeneszám, amire táncolunk.

Mikor kivonultunk a tornateremből az iskola aulájába, nem mondom azt, hogy nem néztek végig a fiús szülők a gyerekükön különösen furán, mert de. Végigbámulták a fiúkat, tekintve, hogy úgy néztek ki mindannyian, mint egy tortának a maradéka, de mikor elkezdtünk táncolni, viszonylag hamar

túltették magukat rajta. Kétségbeesetten néztem Jasperre, mert féltem, hogy elrontom, rálépek a ruhámra, kitörik a cipőm sarka és hasonló hozzám illő szerencsétlenségek, de annyira koncentráltunk egymásra, hogy majdnem elnevettük magunkat – borzalmasan próbáltuk tartani a lépést, egyáltalán nem olyan volt ez, mint a filmekben, nem volt önfeledt nyugalom, meg boldogság, az egész helyzet egy merő izgalom volt és már a felénél alig vártuk, hogy vége legyen. Rimánkodtam azért, hogy a folyamatos vakuvillanások ne zavarjanak meg, de mindez felesleges volt, mert egy teljesen másik buktatóra néztem, mikor Jasper megpörgetett, ami nem volt más, mint a terem végében álló Christopher tekintete.

Halvány mosollyal követte a lépéseimet, nekem pedig úgy csengtek anyám szavai a fülemben, hogy lefagyva megálltam a tánc kellős közepén Jasper kezét és vállát szorítva egészen addig, amíg a fiú rá nem lépett a lábamra és össze nem zavarodtunk mindketten – hamar visszarázódtunk a többiek ritmusába, de nem győztem bocsánatot kérni táncparteremtől, amiért ennyire nyomorék vagyok. Ránéztem anyára, aki egyből követte utóbbi botlásom okát és hátrafordult Christopher felé, aztán jelentőségteljes pillantással áldott meg engem és úgy zavarba hozott, hogy inkább Jasper szemeire összpontosítottam, nehogy elrontsam megint.

Tapssal fogadták az előadásunk végét, mi pedig egy félcédulás meghajolás után leiszkoltunk a színpadról. Újra bocsánatot kértem Jaspertől és majdnem sírva fakadtam, de rá kellett jönnöm, hogy nem az idióta tánc bánt, hanem a helyzet, hogy félnem kell a pillantástól, és hogy legfőképpen nem mosolyoghattam vissza. Bántott, hogy anyám egyetlen másodperc alatt tudomásomra adta azzal a jéghideg tekintetével, hogy nem szeretné, ha holnap még kapcsolatban lennék Christopherrel, bántott az, hogy nem csinálhatok vele közös fotót, bántott az, hogy nem mondhattam el a világnak, hogy mennyire szerelmes vagyok belé.

Bántott az élet.

Blankly hivatalosan is elindította az este hátralévő óráiban zajló bált, hangját felváltotta a kellemes, valószínűleg Charlottetól származó lejátszási lista, amit másodperceken belül elnyomott számunkra Mikeila ordibálása kis körünk közepén.

- Gyerekek, mielőtt mindenki elmegy felkérni apukáját, anyukáját - szólított meg minket a lány, majd amikor megkapta a kellő figyelmet, egytől egyig végignézett rajtunk azzal a tipikus tekintettel, ami csupán egyetlen egy érzést hirdet: hálát -, köszönöm ezt a négy évet, srácok. Tényleg. Habár nem élveztem minden pillanatát, egy igazi kaland volt veletek. És, hát, nem hiszem, hogy ezek után annyira együtt leszünk már így teljesen, mivel Sean kijelentette tánc közben, hogy jövőhéten végig be lesz tépve, szóval...

- Én is, úristen! - lelkesedett fel Lip, én pedig nevetve megcsóváltam a fejemet, mikor Sean lepacsizott vele. Komolyan, ezt a gyereket mindenki beleviszi a rosszba. - Bocsika, folytasd!

- Igazából tényleg csak annyi, hogy jó volt veletek és habár tudom, hogy néhányotokkal tartani fogom a kapcsolatot, azt is tudom, hogy sokatokkal talán most találkozok utoljára - jelentette ki Mikeila, majd saját magának bólogatva még egyszer, mindenkit megnézett utoljára.

Követtem a tettét és próbáltam memorizálni mindenkit, emlékeim pedig akaratlanul törtek elő: emlékeztem azokra a siralmas szünetekre, amikben ott ültem Lip mellett és hallgattam Charlotte magyarázását a matematikai függvényekről, de semmit nem értettem és csak összenézve nevettem a fiúval a szánalmamon, emlékeztem a békés vitákra, amikbe keveredtem Aliceszel és megköszöntem magamban azt Seannak, amikor Lip házibuliján rám adta a kabátját és velem maradt, amíg nem jött Jasper. Hagytam, hogy fátyol vetüljön a szemem elé könnyeimtől Charlottera nézve, bólintottam és megígértem magamnak, hogy örökre emlékezni fogok azokra a késő estékre, amiken telefonon órákon keresztül beszéltük meg sorozataink új részeit, arra, ahogyan ott volt mellettem, mikor nem érdemeltem meg és arra a mosolyra, ami akkor is próbált felvidítani, mikor lehetetlennek tűnt, és mosolyogtam, mikor felpillantottam a mellettem álló Jasperre. Lefolyt az első könnycsepp az arcomon, ahogyan lelki szemeimmel újra azon a házibulin találtam magam a járdán ülve Jasper vállára hajtott fejjel, vagy a terem előtt a fiú karjaiban sírva, vagy a szobámban a Skamet nézve a Clayton rendezte elszabadult pokol estéjén, vagy akár csak azokon a biológia órákon, amiket a fiú tett olyan eszmévé, ami miatt sosem adtam le.

És aztán Mikeilára néztem, és még akkor sem töröltem könnyeimet, mikor már teljesen áztatták arcomat. Annyi, de annyi mindent köszönhetek ennek a

lánynak, hogy vissza sem tudtam emlékezni semmire, és még úgy is hiányzott, hogy tudtam, soha nem fogunk elkülönülni egymástól – kitört belőlem a sírás, nevetéssel keveredett zavaromban és nem is bírtam visszafogni magam, mikor Jasper magához húzott. Bőgtem, egyenesen bőgtem, mert tudtam, hogy az emlékeim ezzel az osztállyal már nem fognak frissülni, tudtam, hogy itt tényleg, teljes mértékben vége annak az egyenes útnak, amit együtt tapostunk ki és mindenki teljesen másfelé fog kanyarodni. Sírdogált mindenki, hogy azért, mert magammal húztam őket, vagy mert érezték azt, amit én, nem fontos: vége volt, ennyi a lényeg.

- Valaki segítsen, haló már! Keresem a suttyó testvéremet, csak látta valaki - meghallottam Clayton ordítását, így szememet forgatva kihúztam magam, de nem csak én, hanem minden lány a háromméteres körzetemben. Ruhájukat, hajukat kezdték igazgatni, mikor a bátyám bekerült a látókörünkbe, majd vigyorogva közeledni kezdett felém, mindenki sugdolózni kezdett Clayton Williams jelenlétéről, akit rajtam és Charlotteon kívül annyira nem mozgatott meg a rajongótábora, hogy még egy pillantással sem szánta meg őket. Mosolyogtam, mikor megállt előttem és torkát köszörülve felém nyújtotta a tenyerét, engedtem neki, hogy felkérjen táncolni és megfogva a kezét mellé léptem. Behajolt egy csöppet, mikor a jobbján álló Charlottera nézett, féloldalas mosolyt adott a lánynak és egy olyan pillantást, amitől nemcsak Charlotte felejtett el lélegezni, hanem a mellette álló lányok többsége is. - Apád nagyon keres, nem mertelek előtte felkérni - motyogta, majd kivezetett engem az aulába a többi táncoló párhoz és derekamat megfogva táncra húzott.

Annyira, annyira hihetetlen volt ez! Sejtettem, hogy fel fog kérni, sőt, még azt is, hogy megelőzi apát, mégsem tudtam felfogni, mert nem olyanok vagyunk, akik ölelkeznek, most mégis itt állunk egymással szemben és táncolunk *Celine Dion Because you loved me*-jára. Csak mosolyogtam a bátyámra és hálás voltam azért, amiért ő van nekem, hálás voltam a segítségéért és arra, hogy az utóbbi egy évben és tulajdonképpen egész életemben végighallgatta a problémáimat és bármit megtett volna azért, hogy boldog legyek. A bátyám vállára hajtottam a fejemet, felesleges lett volna megszólalnunk, mert tökéletesen megértettük egymást anélkül is.

Végigvezettem a tekintetem az iskolán Clayton vállán feküdve – habár én be

fogok jönni a jövőhéten bizonyos emberekkel ellentétben, teljesen úgy éreztem, hogy most hagyom el ebben a szent pillanatban a St. Eliott Gimnáziumot. Érdekes, hogy amit annyi éven keresztül utáltál és ahonnan olyan kétségbeesetten szabadulni akartál, hirtelen egy este alatt egy olyan szellemi fogalommá alakul át, amit nehéz elengedni.

Ujjai fogása helyett átöleltem Claytont teljesen, mikor összekapcsolódott a pillantásom Christopherével – nem akartam és nem tudtam félrenézni, újabb mosolyt kaptam a férfitől és ezúttal viszonoztam is és az sem érdekelt, hogy hol van anya és látja-e. Minden bizonnyal megfeszült a testem, talán nehezebben vettem a levegőt, lehet az is, hogy remegni kezdtem a következő tetteimtől, amiket majd véghez kell vinnem, azért suttogott a fülembe Clayton.

- Nyugi, Nancy. Gondolj arra, hogy így teszel jót neki - mondta, én pedig egyet értettem vele és nyeltem egyet.

Félre kell hívnom Christophert és szakítanom kell vele, nincs mese. Talán a szertárba menjünk, esetleg az egyik tanterembe? Vagy haza kéne mennem vele? Mit kellene neki mondanom? Hogy tegyem ezt meg úgy, hogy ne sírjam el magam?

Mikor véget ért a szám, elindultam a férfi felé, de megdermedtem, mikor anya elém állt Vinston Igazgatónővel az oldalán. Mosolyogtak mindketten, én pedig kényszeredetten viszonoztam ezt és türelmesen hallgattam, ahogyan anya elmeséli nekem, hogy épp most mondta neki az Igazgatónő, hogy mennyire meg volt elégedve velem az elmúlt években az utóbbi rövidke időszakot felölelő incidenst leszámítva. Kelletlenül bólogattam, miközben Mrs Blankly leállította a zenét és valamilyen táncról kezdett óbégatni a mikrofonba, az az igazság, hogy nem igazán voltam képes rá figyelni, annyira ideges lettem az anyám és az Igazgatónő jelenléte miatt.

- A szerencse, hogy kiderült, hogy tévedés volt az egész - jegyezte meg Vinston, de mindketten, sőt, mindhárman tudtuk, hogy csak megjátssza magát. Szarkasztikusan bólintottam újra, mert tudtam, hogy mi a célja: azt szerette volna, ha elszólom magam, hogy még az utolsó héten el tudjon minket kapni anyával együtt. - Igazán sajnálom, hogy Burns tanár úrtól ilyen feszélyezetten válsz el ezek után. A legjobb lenne, ha őt kérnéd fel a most

következő tanári táncon.

Majdnem félrenyeltem a saját nyálamat az ötletre, ami felhozódott. Körülnéztem a teremben és láttam, ahogy az osztálytársaim szépen-lassan megközelítik a tanárainkat az utolsó tánc reményében, rettegve intettem Mikeilának a lehető legészrevétlenebben, hogy menjen oda Christopherhez, hogy ne nekem kelljen, de hiába indult meg a lány, mert rájöttem: anyám és az Igazgatónő pontosan azt tervezték, hogy kérjem fel Christophert táncolni, és ha nem kérem fel, az egyenlő lesz egy beismerő vallomással.

- Igaz, Nancy. Kérd fel! - helyeselt anyám is Vinston elgondolására, majd sarkalatos nézéssel utasított arra, amit igazából csak ő akart, ami nem volt más, minthogy ne csak az utolsó táncom legyen a férfivel a következő, hanem az utolsó érintésem, utolsó beszélgetésem, utolsó közös pillantásom is.

Azt akarta, hogy most szakítsak vele.

Kérlelően néztem anyára. Némán könyörögtem neki, hogy ne tegye ezt velem, hogy várjon még egy kicsit és hogy legalább ez hadd legyen privát köztünk, de semmit nem ért, rideg pillantásai tudatták velem, hogy vége van a türelmének és vagy most lépek, vagy ő teszi meg helyettem. Bólintottam egyet és leállítottam Mikeilát, ruhámat egy aprócskát megemelve lépdeltem oda Christopherhez, nem értette, miért állok elé ekkora publikum szeme láttára, mégsem küldött el. Lehet, könnyebb lett volna, ha fel sem kérem táncolni, viszont az is egy igazán egyértelmű válasz lenne Vinstonnak, ha szakítanék vele és tánc nélkül elsétálnék.

- Mr Burns, meg... megosztana velem egy táncot? - kérdeztem halkan pontosan úgy, mint amikor az osztálytársaimtól a felelsz vagy mersz játékban azt a feladatot kaptam, hogy kérjem fel táncolni. Mosolyogni akartam a férfire, de egyszerűen nem engedte a lelkem, nem tudtam boldogan mosolyogni, nem tudtam azt mutatni, mennyire örülök ennek, mert olyan érzés árasztotta el a testemet, ami annyira, annyira kegyetlenül fájdalmas, hogy képtelen voltam eltitkolni. - Kérem?

- Jöjjön - mondta Christopher, majd kezemet megfogva a tömegbe vezetett és közelebb húzott magához.

Minden iskolába járó minket nézett: a tanárok, a diákok, az osztálytársaim is, miközben táncoltak, és még Nora is – mindenki, én pedig rájöttem, hogy ez engem egy csöppet sem érdekel jelenleg. Elszeparáltam ujjainkat egymástól és azonnal átkaroltam a nyakánál a férfit, felvettem vele a szemkontaktust és mosolyogtam amellett, hogy könnyeim úgy folytak le egészen az államig, hogy nem is lehetett volna őket megállítani. Csak néztem azokat a gyönyörű, égszínkék szemeket, azt akartam, hogy a gondolataimba maradjanak húsz, harminc, negyven év múlva is, hogy emlékezzek majd arra arra az emberre, akibe mérhetetlenül, átkozottul, borzasztóan szerelmes voltam egyszer és aki nélkül nem tudtam elképzelni az életemet.

- Baj van, Nancy Williams? - kérdezte halkan, nekem pedig sírásba torzult az arcom és előrébb dőltem inkább, hogy inkább ne lássam a tekintetét. Nem mertem a vállára hajtani a fejemet úgy, mint Claytonnál, ég felé fordított tekintettel próbáltam a szebb pillanatainkat magam elé vetíteni, majd gyászos mosolyt erőltettem magamra. Csukott szemmel szívtam be a férfi illatát, bevéstem a derekamnál érintéseinek finomságát és teljesen belé kapaszkodva a füléhez hajoltam.

- Christopher én annyira, annyira... annyira nagyon szeretlek téged! - vallottam halkan, majd mélyet sóhajtottam, hogy stabilizáljam a légzésemet. - Annyira nagyon, Christopher!

- Nancy... - Christopher vészjósló hangja elcsuklott, mikor előrébb hajoltam és a szemkontaktus tudatos kihagyásával befejeztem a táncot. - Nancy, várj egy...

Elfordultam a férfitől, hátat fordítottam neki, majd megkerestem tekintetemmel anyát az Igazgatónő mellett. Tudtam, hogy nem mondtam ki semmit olyan hangosan, hogy meghallják, és ezért nincsen bizonyítéka az Igazgatónőnek, viszont anyámnak van annyi az arcomon ahhoz, hogy tudja: megtörtént, amit szeretett volna, és az egyezségünk végett az égvilágon nem tehet semmit Christopherrel.

Mindenki engem nézett, nézték, ahogyan összetörtem nem csak belülről, hanem kívülről is, nézték, ahogyan a lelkem kifacsaródik és nézték, ahogyan kifacsarom vele együtt a mögöttem álló férfiét is.

És nézték.

Nézték, ahogyan kisétálok az iskolából, magam mögött hagyva Christopher Burnst.

[V É G E]

Köszönöm.
__avocados__

Interakció, kérdezz-felelek

Na heló, népség💖

Először is, fél óra alatt rengeteg üzenetet kaptam tőletek, amiben szidni kezdtetek kegyetlenségem miatt (bocsi) és azt ecsetelgettétek, hogy tönkrevágtam a kedvenc könyveteket (bocsi, srácok, tényleg).

Na, most, mivel én nagyon szeretek veletek interakcióba lépni, csináljuk azt, hogy ti kérdeztek, én pedig felelek.

Kezdem.

A legtöbb kérdés, amit szépen-csúnyán kaptam: ***Lesz második kötet?***

Igen, lesz.

Na, most, azért, hogy ilyen kis szaftos infókat megosszak veletek, nagyon-nagyon érdekelnek a Ti válaszaitok is, az én kérdéseimre, mit szóltok?

– ***Melyik a kedvenc jeleneted?***

– Ki a kedvenc szereplőd? Miért?

– Melyik volt a legsokkolóbb dolog számodra a könyv alatt?

– Mi az, ami a legboldogabbá tett? Miért?

Annyira, annyira, annyira köszönöm, hogy olvastatok, akkora élmény volt, emberek. Nem tudom meghálálni azt a szeretetet, amit nap mint nap adtok nekem, tényleg. Annyira hálás vagyok!

Szóval, még egyszer: köszönöm, és várom a kérdéseiteket akár az előző részekkel kapcsolatban is.

(Azért nagy spoilereket nem fogok adni, bocsi, srácok, kegyetlen vagyok.)

[F U T Ó T Ű Z]

TELJESEN MINDEGY, MIUTÁN MÁR BŰNBE ESTÉL; A LEGJOBB, HA FOLYTATOD.

FUTÓ-TŰZ

Christopher Burns és Nancy Williams lehengerlő története

2. kötet

WRITTEN BY _AVOCADOS_

Négy év.
Négy év telt el azóta a bizonyos nap óta, hogy Nancy Williams – maga mögött hagyva Christopher Burnst – könnyáztatta arccal kisétált a St. Eliott Gimnázium elit falai közül.

Épphogy befejezte a gimit, mikor szüleitől kiköltözött egyenesen a kollégiumba, most már van egy viszonylag jól fizető diákállása, utolsó évét járja az alapképzésen és kezdi a mesterszakot, két éve a lehető legboldogabb párkapcsolatban él, emellett még édesanyjával is – habár időbe telt – rendezte a nézeteltéréseit.

Nancy Williams élete a maga kis tökéletlenségével tulajdonképpen tökéletes, egészen addig, amíg a Sors úgy nem dönt, hogy gúnyt űz belőle a Hálaadás ünnepének felfordult hetén.

Ez a gúny pedig nem más, mint maga Christopher Burns.

<u>Kezdés</u>:
2019. február 16.

__avocados__

Ó, jaj. Harmadik Rész.

"A MÚLT JÁTÉKA VESZÉLYES; A TIÉD NÉLKÜLÖZHETETLEN"

FELHŐ-SZAKADÁS

Christopher Burns és Nancy Williams lehengerlő története
3. kötet

WRITTEN BY _AVOCADOS_

Nancy Williams mára már egy profi, felkapott ügyvédnő, egy három éves kislány csodálatos anyja és halálosan szerelmes feleség. Christopher Burns felesége. Boldogabb a férfi mellett, mint valaha, ezt pedig igen kényszerhelyzetbe kerülő édesanyja is elfogadta. Bátyjával való kapcsolata változatlan, és kijelenthetjük, hogy az élete tulajdonképpen drámamentesen alakult az elmúlt öt évben.

Túl drámamentesen.

A vihar előtti csend pontosan akkor ér véget, mikor régi gimnáziumában új Igazgató foglalja el a forgószéket az asztal mögött, aki előszeretettel boncolgatja az elitiskola eltussolt ügyeit: fű a diákok táskáiban, nem jól működő csatornarendszer, egy feledésbe merült tanár-diák kapcsolat...

Christopher Burnst elbocsátják, az Igazgató úr pedig az iskola hírnevének tisztára mosását egyenesen a kisvároska kameráinak segítségével teszi. Nancy felkapottsága végett az ügy tragikusan kiszélesedik, és egy olyan vihart indít el, ami azt a lehengerlő szerelmet is igen mélyen megmozdítja.

El tud bújni Nancy és Christopher az esőtől? Vagy rájuk zúdul végül a felhőszakadás?

Kezdés: 2020. március 30.

Ne kérdezzétek, mi ütött belém, srácok.
Egyszerűen nem tudom elengedni ezt a kettőt.
__avocados__

Instagram.

Halihó 🌷

A jobb, frisebb hírközlésért, kommunikációért létrehoztam egy írói Instagram oldalt ***__avocados1__*** néven, az itteni profilképemhez hasonló fotóval.

Ha szeretnétek a fejezetek érkezéséről, spoilerekről és miegymásról szóló, egy kicsike családi hangulatos kis fészket létrehozni, gyertek-gyertek!